

DUNG
QUANG

Bác Sĩ Có Đồn

Biên tập: Phương

Bác Sĩ Có Độc
Tác giả: Dung Quang
Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Hiện đại, nam chính độc miệng , HE
Couple : Lục Gia Xuyên – Chu Sinh Sinh

Phải có một tình yêu và sự dũng cảm thế nào mới có thể lướt qua hàng ngàn khuôn mặt khác nhau nhưng chỉ yêu một linh hồn.

Cô có hàng vạn khuôn mặt, nhưng trong cả đám người đó chỉ có mình anh là liếc mắt một cái đã nhận ra cô.
He was my North, my South, my East and West

‘Chàng từng là hướng Đông, hướng Tây, hướng Nam và cả hướng Bắc của ta’

– Funeral Blues by W. H. Auden –

Mục lục:

[Chương 1: Khuôn mặt đầu tiên](#)

[Chương 2: Bác sĩ ác ma](#)

[Chương 3: Đôi mắt sáng ngời](#)

[Chương 4: Mối thù lớn](#)

[Chương 5: Hẹn hò nhé?](#)

[Chương 6: Phim kinh dị](#)

[Chương 7: Cao thủ gấp thú bông](#)

[Chương 8: Cô gái dịu dàng](#)

[Chương 9: Thay đổi liên tục](#)

[Chương 10: Siêu nhân Sinh Sinh](#)

[Chương 11: Bỗng nhiên gặp lại](#)
[Chương 12: Ngọc Đẹp Quỳnh Dao](#)
[Chương 13: Thế giới thật nhỏ](#)
[Chương 14: Đại chiến tin nhắn](#)
[Chương 15: Rút dao tương trợ](#)
[Chương 16: Anh bỗng tỏa sáng](#)
[Chương 17: Bữa cơm giáng sinh](#)
[Chương 18: Người trong lòng](#)
[Chương 19: Bùng nổ](#)
[Chương 20: Ra mắt bạn gái](#)
[Chương 21: Bóng đêm dịu dàng](#)
[Chương 22: Bí mật hoa viên](#)
[Chương 23: Chỉ Ánh trăng mới hiểu](#)
[Chương 24: Đôi hài của công chúa](#)
[Chương 25: Con gái và giấc mộng công chúa](#)
[Chương 26: Bên ngoài linh hồn](#)
[Chương 27: Ham muốn chiếm hữu](#)
[Chương 28: Trộm một nụ hôn](#)
[Chương 29: Vị ngọt chết người](#)
[Chương 30: Chàng trai tựa ánh trăng](#)
[Chương 31: Cô nàng đáng yêu](#)
[Chương 32: Tôi đồng ý](#)
[Chương 33: Anh ở nơi phồn hoa](#)
[Chương 34: Ánh sáng cứu rỗi](#)
[Chương 35: Nàng ma men Sên Sên](#)
[Chương 36: Khuôn mặt thứ ba](#)
[Chương 37: Giấu giếm tương tư](#)
[Chương 38: Mặt tôi lại thay đổi](#)
[Chương 39: Tự mình trải nghiệm](#)
[Chương 40: Sên Sên trở lại](#)
[Chương 41: Thích anh chàng hàng xóm](#)
[Chương 42: Lập team đi đổ rác](#)
[Chương 43: Bí mật của em](#)
[Chương 44: Phong ba bão tố](#)
[Chương 45: Tâm như trăng sáng](#)
[Chương 46: Da mặt dày](#)

[Chương 47: Trộm một nụ hôn](#)
[Chương 48: Đại chiến tình địch](#)
[Chương 49: Cô nàng ngực bự](#)
[Chương 50: Phạm tội đêm khuya](#)
[Chương 51: Một đêm vui vẻ](#)
[Chương 52: Bụng dạ khó lường](#)
[Chương 53: Cho em ở lại đi ~~~](#)
[Chương 54: Bác sĩ của em](#)
[Chương 55: Khiêu vũ đôi](#)
[Chương 56: Muốn hôn em à ?](#)
[Chương 57: Muốn hôn không ?](#)
[Chương 58: Mời ngón đàn nhau](#)
[Chương 59: Hẹn hò](#)
[Chương 60: Có thù tất báo](#)
[Chương 61: Chính thức hẹn hò](#)
[Chương 62: Thế giới này thật nhỏ](#)
[Chương 63: Nhận ra người xưa](#)
[Chương 64: Người đàn ông đáng yêu của em](#)
[Chương 65: Trở lại nhà trọ](#)
[Chương 66: Không cần phiêu bạt](#)
[Chương 67: Cô gái của anh](#)
[Chương 68: Em muốn gả cho anh](#)
[Chương 69: Cuối cùng cũng lòi đuôi](#)
[Chương 70: Chuyện bất ngờ](#)
[Chương 71: Gần ngay trước mắt](#)
[Chương 72: Nếu anh yêu cô](#)
[Chương 73: Chân tướng rõ ràng](#)
[Chương 74: Gặp lại](#)
[Chương 75: Ước nguyện dưới trời sao](#)
[Chương 76: Cuộc sống bình dị](#)
[Chương 77: Hoàng tử dấm chua Châu Á](#)
[Chương 78: Ra mắt người lớn](#)
[Chương 79: Lấy anh nhé ~](#)

-----oOo-----

Chương 1: Khuôn mặt đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáu rưỡi chiều luôn là giờ cao điểm trên tàu điện ngầm.

Chu Sinh Sinh vất vả lắm mới vượt qua trăm nghìn cay đắng mà chen chân lên tàu, không ngờ vừa mới bước lên đã trở thành miếng thịt kẹp giữa hai người, đến một chỗ đứng nhỏ nhoi cũng không còn nữa mà nhanh chóng bị đẩy ra ngoài.

Trên tàu điện đông người đáng sợ vô cùng, ngực dán tận vào lưng, khiến người ta nghi ngờ không chừng chỉ một giây thôi vì chen chúc nội y cũng bị xẹp luôn mà chẳng phát hiện ra được.

Trong đám người chen chúc bị đẩy xuống cùng cô còn một tên rất trẻ tuổi, đương khi mọi người đang nhốn nháo thì hắn ta còn lại gần đỡ cô đứng dậy: “Thành phố Bắc đạo này đông vậy đấy, dần dần sẽ quen thôi chị ạ.”

Chen lấn này giờ khiến cô hơi choáng váng, phía sau lưng lại có người vừa đỡ, nên cô liền ngẩng đầu rồi vội vàng nói cảm ơn.

Tên kia gương mặt rất xấu xí, hắn nhếch miệng cười với cô, rồi thả tay cô ra, nhanh chóng xoay người bỏ đi. Chu Sinh Sinh còn đang bận cảm khái thời đại này rồi, cái suy nghĩ không nên nhìn mặt mà bắt hình dong quan trọng cỡ nào chứ. Mọi người cứ nhìn cậu ta thử xem đi, một người trông bề ngoài thô tục thế kia cũng có thể là Lôi Phong sống đấy.

Cô thở dài một hơi, tiếp tục chờ chuyển tàu điện ngầm tiếp theo, nhưng hai tay vừa rút vào túi áo khoác thì đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, lục tìm lại lần nữa – – Mất ví

cmnr!

Ngay lập tức, cô quay đầu chạy về phía bậc thang bên kia.

Không ổn rồi, thằng cha đó là kẻ trộm!

Gạt đám người trên đường, mở một con đường máu trên cầu thang, Chu Sinh Sinh nhảy vài bước dài, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng lưng thằng cha kia. Giữa biển người đông đúc, đối với cô mà nói là bất lợi nhưng đối với hắn ta cũng vậy, muốn trốn thoát chót lọt cũng không có cửa đâu.

Cô gào lớn: “Bắt kẻ trộm! Thằng cha mặt ngựa mặc áo nâu kia chính là trộm! Mọi người mau bắt trộm!”

Đám người thoáng cái nhốn nháo ầm ĩ hẳn lên, mọi người nhanh chóng mở một con đường cho cô qua dễ dàng.

Cô chỉ vào tên đàn ông đang đi về phía lối ra: “Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm!”

Không biết bảo vệ và vài người dân xung quanh từ đâu lao ra, chỉ vài bước đã xông tới tóm gọn được hắn ta. Chu Sinh Sinh cũng chạy rất nhanh, phi người tới giờ chân đạp vào móng tên trộm kia một cái.

Hắn ta liền ngã nhào đập mặt xuống đất.

“Được đấy, chị hai à bản lĩnh không tệ đâu!” Cậu bảo vệ béo liền cong môi cười khen cô.

Chu Sinh Sinh định hỏi ngược lại: “Ai là chị hai của cậu?” Nghĩ một chút cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Cô nhìn chăm chăm gã nhỏ người đang nằm trên đất: “Trả ví tiền cho tôi ngay.”

Bảo vệ đang khống chế gã, khi hắn đứng lên thì hai tay cũng bị anh bảo vệ kẹp chặt, vốn không thể động đậy được.

“Tôi nói này chị gái à, sao chị có thể đổ oan cho người tốt chứ?” Hắn tức giận gào lên, “Tôi với chị cùng bị người ta đẩy ra khỏi tàu, thấy chị đứng còn không vững, nên tôi có ý tốt đỡ chị xuống, chị không cảm kích thì thôi còn cần ngược lại tôi một cái là có ý gì chứ?”

Hắn vừa nói vừa cố gắng giãy giụa thoát khỏi sự khống chế của bảo vệ.

“Nghiêm túc cho tôi! Không được nhúc nhích!” Anh bảo vệ nhíu mày quát lớn, thấy trong túi quần để lộ ra một góc của chiếc ví, thì tiện tay kéo ví tiền ra.

“Đó là ví của tôi - -” Gã nóng vội liền đưa tay định đoạt lại ví.

Nhưng động tác của anh bảo vệ còn nhanh hơn hắn, một tay vừa giựt lấy ví liền mở ngay ra. Trong ví còn có chứng minh thư, người trong ảnh là một người phụ nữ tầm ba lăm ba sáu tuổi, gương mặt phổ biến, làn da hơi ngăm đen, bên cạnh là ba chữ in rõ to: Tiền Nhạc Nhạc.

Anh ta liền quay sang nhìn Chu Sinh Sinh, rồi lại nhìn tên trộm kia, ánh mắt anh bảo vệ trầm xuống, rồi đưa chứng minh thư tới trước mặt hắn: “Đây là ví của anh à? Trong ví anh có để chứng minh thư của chị gái này à?”

“Đúng vậy, đúng vậy - - “

“Vì anh thích thầm chị ấy lâu lắm rồi, nên mới trộm chứng minh thư của chị ấy nhét vào ví mình à ?” Cậu bảo vệ béo đứng bên ngoài cũng không buông tha mà chen vào.

“...” Tên trộm nhanh chóng hạ mắt xuống, cúi đầu không dám lên tiếng.

Người trong tấm ảnh chính là Chu Sinh Sinh, chứng minh thư này cũng là của cô. Người phụ nữ gương mặt bình thường, làn da hơi ngăm đen màu đất kia chính là cô.

“Cảm ơn các anh, đây là ví tiền của tôi - -” Cô chỉ chỉ gương mặt bình thường còn có chút quê mùa của mình, cười mà nói cảm ơn với bảo vệ, mới nói được một nửa, mắt cô đột nhiên chớp liên tục.

Giống như có ai đó vừa đánh một cái rất mạnh vào sau gáy cô vậy.

Vành tai cô nóng rực.

Da đầu truyền tới một cơn đau nhức.

Mũi rồi đôi mắt, hai gò má... nhiều nơi bỗng có cảm giác rất kỳ lạ.

Cô hơi mở miệng, dường như là đang vô cùng sợ hãi, đợi đến lúc phục hồi lại tinh thần, cô vội vã quay lại đẩy đám người đang vây xem xung quanh rồi thoát khỏi đám đông.

“Này, chị gái! Chị gái?” Cậu bảo vệ mặt nghệt ra hét lớn với người vừa chạy đi kia, “Chị không định lấy lại ví tiền à?”

Chu Sinh Sinh cũng không dám quay đầu lại, cứ như lửa đang gần trên mông mà nhanh chóng chạy vào toilet.

Dường như có một chất lỏng nóng hổi chạy dọc từ da đầu từ từ đi xuống, cảm giác này cô đã quá quen thuộc lắm rồi, từng luồng khí nóng lướt qua làn da, lưu lại một cảm giác

nhoi nhói khó chịu.

“Này, chị gái, ví tiền của chị!” Sau lưng vẫn còn vang tiếng hét lớn của cậu bảo vệ kia.

Nhưng Chu Sinh Sinh chỉ che mặt, liều lĩnh đâm thẳng vào đám người phía trước mà xông ra, cho đến khi chen chân vào đến toilet, thì cô hoảng sợ nhốt mình trong một gian vệ sinh đang để mở cửa.

Vì đang ở trong ga tàu điện nên cô không biết thời tiết bên ngoài thế nào, nhưng cô dám chắc chắn rằng, trời bên ngoài nhất định là đang mưa.

Vì chỉ khi trời mưa, cô mới có cảm giác nóng rực toàn thân như thế này.

Cái chất lỏng nóng hổi mà vô hình ấy chảy dọc từ gương mặt uốn lượn xuống dưới, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, không nhúc nhích đứng trong buồng vệ sinh bắn thử mà im lặng chờ đợi.

Chừng mười phút đồng hồ trôi qua, cô từ từ, từ từ, đưa tay mở khóa, đẩy cửa phòng bên cạnh ra.

Phòng bên cạnh có gương, cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thẳng tấm gương trước mặt, trong gương là một cô gái xa lạ, khoảng chừng hai ba hai tư tuổi, nước da trắng nõn, mặt mũi thanh tú, đôi môi màu hồng tự nhiên, nổi bật hơn cả là đôi mắt sáng ngời kia.

Cô gái trẻ tuổi giống y hệt cô này đang nhìn cô với ánh mắt mờ mịt.

Chu Sinh Sinh xoa xoa mặt mình.

Lại...lại đổi rồi?

Đổi cũng tốt, chiếc ví ngoài kia cũng không cần sử dụng đến nữa, dù sao chứng minh thư cũng sẽ thay lại được.

Cô cúi đầu đi cực kỳ nhanh ra khỏi toilet, rồi rẽ sang một hướng khác ra khỏi ga tàu điện. Quả nhiên bên ngoài trời đang mưa tầm tã, cô đội mưa chạy tới trạm xe buýt gần đó, đúng lúc một xe bus tới bến, cô nhanh chóng nhảy lên.

Cô phải về nhà nhanh hơn mới được.

Nếu để muộn tí nữa thì sẽ không nhìn thấy gì mất.

Trạm xe bus cách chỗ cô ở một đoạn không xa, Chu Sinh Sinh vừa xuống xe, liền cúi đầu đội mưa chạy vào trong một con hẻm nhỏ mờ tối. Trong con ngõ nhỏ gỗ ghề, cả đoạn đường đều ngập nước, vừa bước mạnh một bước, bọt nước đã văng tung tóe khắp nơi.

Cô bắt chập tất cả, một bước dài lại một bước ngắn đi hết cái ngõ, cuối cùng cũng chạy tới trước một chiếc cửa chống trộm loang lổ vết sắt rỉ phía cuối ngõ.

Duỗi tay vào túi áo lẫn mò, lúc này cô mới nhớ chiếc chìa khóa nhà cô cũng cất trong ví tiền, nên giờ cô chỉ có thể đứng ngoài cửa gõ cửa rầm rầm “Trịnh Tâm! Mở cửa!”

Trong nhà truyền tới tiếng chó sủa, nhưng không có ai đáp lời.

“Trịnh Tâm! Trịnh Tâm Trịnh Tâm Trịnh Tâm!” Cô bắt đầu một tràng dài hét lớn ngay sau đó, rồi đi một vòng từ cửa chính ra đằng sau nhà, cuối cùng dừng lại bên cạnh tấm cửa sổ thủy tinh.

Trông tấm cửa kính thủy tinh loang lổ vết bẩn, tro bụi bám dày đặc, cứ như mấy trăm năm nay không có ai lau qua vậy.

Cô đưa tay gõ chục cái lên tấm cửa kính mà gọi: “Trịnh Tâm!”

Trong nhà truyền ra tiếng đàn ông nhập nhèm vì ngái ngủ: “Cái gì thế, khó khăn lắm tôi mới ngủ được...”

“Mau mở cửa cho tôi!” Cú đập cuối cùng của cô như muốn phá vỡ tấm kính, còn kèm theo cơn giận, “Cậu ngủ cứ như heo ấy, gọi thế nào cũng không tỉnh! Nếu cậu không mở cửa chắc tôi sắp thành người mù luôn đấy !”

Cô nghe thấy tiếng bước chân Trịnh Tâm ra khỏi phòng, liền đội mưa chạy ra cửa chính. Chiếc cửa chống trộm hoen vết sắt rỉ nhanh chóng được kéo ra, một người đàn ông mặc đồ ngủ đang đứng trong nhà, anh đưa mắt đánh giá gương mặt xa lạ trước mặt mà hỏi: “Trời lại mưa à?”

Bất ngờ là trong nhà lại rất gọn gàng sạch sẽ, hoàn toàn khác với vẻ ngoài xấu xấu bẩn bẩn rách nát bên ngoài của nó. Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ruột gan đều đủ cả [1], cách bài trí nội thất trong nhà cũng rất đơn giản và ấm áp.

[1] Nguyên văn – Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn 麻雀虽小, 五脏俱全 : ý là nhà tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ.

Chu Sinh Sinh lách người vào nhà, cô cởi chiếc áo ướt đầm nước vút vào chậu trong toilet, rồi nhanh chóng đi vào phòng mình.

Sắp sửa cũng tới mùa đông rồi, trong cái thời tiết thế này mà đội mưa, quả thực lạnh đến mức toàn thân phát run, cô chỉ có thể run rẩy chui vào trong chăn. Romeo theo cô từ

ngoài cửa chính cũng đạp hai chân lên thành giường, tiến sát lại gần cô nhỏ giọng râm rì, đôi mắt đen sáng rực nhìn cô.

Trịnh Tầm thông dong cuối cùng cũng đã vào tới cửa, anh ném chiếc khăn đang cầm trên tay cho cô, môi mấp máy, dò xét trên dưới cô một phen: “Trông thì cũng hơi chật vật, nhưng tốt xấu gì gương mặt này của cậu cũng dễ nhìn đấy, không xấu đến mức làm hỏng mắt tôi.”

“Xéo đi đồ con bò!” Hàm răng cô run lên, cầm khăn mặt lau tóc, lạnh chết mất thôi.

Trịnh Tầm xách Romeo thả vào trong lòng cô, anh không nói nhiều cô cũng biết đó là ý muốn sưởi ấm cho cô.

Romeo vô cùng tự giác tìm một tư thế thoải mái nhất, an ổn làm ổ trong lòng Chu Sinh Sinh, rồi nó ngẩng đầu nhìn cô lau tóc xột xoạt.

Chu Sinh Sinh từ từ thả tay xuống, cô cúi đầu nhìn Romeo: “Nó chả biết sợ người lạ gì cả.”

Trịnh Tầm không nói gì.

Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn qua tấm gương bên bàn trang điểm, rồi đột nhiên hỏi một câu: “Đây là gương mặt thứ mấy rồi hả ông?”

Trịnh Tầm mở miệng nhưng vẫn không thể nói được lời nào.

Chu Sinh Sinh nở nụ cười nhạt, xoa xoa khuôn mặt mình: “Cứ đổi qua đổi lại như vậy, tôi cũng sắp quên mất gương mặt thật của mình rồi.”

“Tôi vẫn nhớ đấy. Mũi tẹt mắt một mí da vàng môi mỏng,

chẳng khá hơn gương mặt hiện tại của cậu được bao nhiêu đâu - -” Trịnh Tâm còn chưa nói dứt lời, đã bị Chu Sinh Sinh ném ngay chiếc khăn vào mặt, anh đau đến mức hít dài một hơi, “Tôi nói này, cậu đối xử với chủ nhà thân yêu đáng kính của mình như thế đấy à?”

“Vâng, tôi đối xử với tên chủ nhà ngu ngốc của mình như vậy đấy.” Cô ôm Romeo rồi dần nhận ra đôi mắt bắt đầu mờ dần, cuối cùng cũng không nổi giận với Trịnh Tâm nữa mà nói, “Bữa cơm tối nay chỉ có thể để cậu làm thôi, mắt tôi vừa mờ đi rồi.”

Trịnh Tâm cong môi nở một nụ cười vô cùng dịu dàng mà nham hiểm: “Ha ha, sớm biết có ngày hôm nay thì vừa này có làm thế không?”

Anh kéo chiếc khăn mặt vắt lên vai mình một cách vô cùng ưu nhã rồi nói: “Tôi cho cậu biết, nếu tối nay cậu không quỳ xuống đất ôm chân tôi nói ba con sai rồi, mà có thể ăn được một miếng cơm trong bát của tôi thì tôi sẽ gọi cậu một tiếng mẹ.”

Chu Sinh Sinh nheo mắt lại, cũng nở một nụ cười đầy ẩn ý đáp lễ: “Mẹ chờ đấy, con trai.”

Nửa tiếng sau, trong phòng khách Chu Sinh Sinh cầm bát cơm rang trứng ăn rất vui sướng mà chẳng thèm đếm xỉa đến người nào đó đang quỳ dưới đất ôm đùi gọi cô là mẹ kia.

Trịnh Tâm ôm đùi cô gào khóc: “Mẹ, mẹ con sai rồi, mẹ để một nửa lại cho con đi, trong nhà không còn gì nữa đâu, đây là quả trứng gà cuối cùng đấy!”

Anh vừa gào thét thảm thiết, vừa nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể giết chết người phụ nữ này. Điều anh không thể ngờ được là dù thị lực của cô có mờ tịt như một người cận 8

diop, thì cũng có thể đập một cái là đã khiến anh ngã đập mặt xuống sàn.

Có thể lật lọng, cũng có thể đánh nhau, mẹ nó rõ là The Mask [2]mà!

[2] The mark : ‘Mặt nạ’ đây là 1 bộ phim hàn chiếu năm 2015 kể về một cô gái nghèo đóng giả tiểu thư nhà giàu.

-----oOo-----

Chương 2: Bác sĩ ác ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng Trịnh Tâm vẫn được ăn chút cơm còn lại trong bát.

Có lẽ là vì anh nghiên răng nghiên lợi ôm đùi Chu Sinh Sinh, hận không thể gặm sạch đùi cô mới khiến Chu Sinh Sinh sinh ra chút lòng thương cảm, nhưng quan trọng hơn chính là câu uy hiếp kia của anh.

“Chu Sinh Sinh, cậu không muốn tôi làm chứng minh thư mới cho cậu nữa phải không ?”

Chu Sinh Sinh suy tính hai giây, cuối cùng cũng đưa một phần ba tô cơm rang trứng còn lại cho anh: “Được rồi, cậu ăn nốt đi.”

Chỗ cơm còn lại trông vô cùng thâm, trứng đã bị ăn sạch rồi, chỉ còn sót lại một chút cơm dính đầy mỡ sáng bóng.

“#\$%, Thật tiếc khi cậu là phụ nữ đấy, ăn thì khỏe như trâu ấy, không sợ ế đến già sao ?” Trịnh Tâm lừa hai miếng cơm

vào miệng, liền lấy lại được tinh thần, “Ờ, mà đúng rồi, cậu thì làm sao lấy chồng được, không cần lo lắng nhiều thế đâu. Có người đàn ông nào muốn lấy một người phụ nữ cứ ba đến năm ngày lại trở mặt ngay được chứ?”

Chu Sinh Sinh đoạt lại chén cơm rang anh đang cầm trên tay, mặt lạnh để bát cơm xuống trước mặt Romeo đang đứng bên cạnh vầy vầy đuôi nẩy giờ. Trong phòng khách chỉ còn lại tiếng Trịnh Tâm và chó cùng tranh nhau miếng cơm, kèm theo đó là tiếng khóc thảm thiết vang khắp căn phòng.

Trịnh Tâm đang là bartender tại một quán bar, gọi dễ nghe ra thì là bartender, nhưng thật ra anh là nhân viên pha chế chính tại quầy rượu. Anh và Chu Sinh Sinh từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cho nên sau này khi Chu Sinh Sinh muốn rời khỏi trấn nhỏ, thì thuận miệng rủ anh một câu: “Muốn theo tôi đi du lịch khắp nơi không?” Anh liền thu dọn hành lý, xách ba lô cùng cô lên đường.

Sau này Chu Sinh Sinh hoài nghi mà hỏi anh: “Tôi nói này có phải cậu thích tôi đúng không, nên mới sẵn sàng đồng ý cùng tôi đi du lịch khắp nơi thế này?”

Lúc hỏi câu đó thì vừa đúng lúc cô đang mang gương mặt sáu mươi tuổi của một bà già, Trịnh Tâm nheo mắt lại nhìn cô hồi lâu rồi đáp: “Chị hai ạ, nếp nhăn trên mặt chị còn nhiều hơn cả mẹ già của em, chị nghĩ xem em có bị điên không mà thích chị? Cho dù em muốn, mẹ già nhà em cũng sẽ không đồng ý!”

Không cần suy nghĩ nhiều, một ngày nào đó Trịnh Tâm bị thương thì số vết xước trên mặt anh nhất định cũng nhiều hơn cả nếp nhăn trên mặt mẹ già nhà mình nữa.

Vì mỗi lần gặp mưa Chu Sinh Sinh lại thay một gương mặt mới, nên hai người họ không dám ở một nơi quá lâu, cứ mấy

tháng lại phải đổi chỗ ở một lần. Trước mắt bọn họ cũng mới tới thành phố Bắc này được hơn một tháng, nơi đây không hay mưa lắm, chắc hẳn cũng có thể ở lại lâu hơn một chút.

Trịnh Tầm mất cả đêm làm chứng minh thư giả cho cô, lúc đưa tới trước mặt Chu Sinh Sinh thì huyên hoang nói: “Nếu cậu có thể quỳ xuống gọi tôi một tiếng Trịnh đại gia anh thật đẹp trai, thì tôi hứa sẽ miễn cưỡng bỏ qua vài hiềm khích trước đó mà tha thứ cho cậu.”

Chu Sinh Sinh lấy chứng minh thư rồi giơ tay lên làm động tác định cho anh một đòn, Trịnh Tầm thấy vậy thì cong đít nhanh chóng chạy vèo vào phòng mình, nên anh không nhận ra người bên ngoài kia đang cong khoe miệng, nở một nụ cười tươi rất hiếm thấy.

Trịnh Tầm là một trạch nam làm bên kỹ thuật, đây là nghề phụ của anh còn bartender mới là nghề chính. Đối với một người thảnh thơi lại thay đổi gương mặt như Chu Sinh Sinh mà nói, chứng minh thư có lúc cần là phải đổi ngay, nên Trịnh Tầm cũng vì lý do đó nên mới học được kỹ năng này

Nghe anh mắng chửi loạn lên trong phòng, Chu Sinh Sinh tựa người vào cửa nói nhỏ: “Cám ơn cậu, Trịnh đại gia khoan hồng độ lượng nên không tính toán so đo với tôi.”

Trong phòng bỗng chốc không còn phát ra tiếng gì nữa, Trịnh Tầm giống như thấy quỷ mà kéo cửa ra, thì phát hiện Chu Sinh Sinh đã về phòng của cô rồi.

Mỗi lần đổi sang một gương mặt mới, mắt cô đều bị nhiễm trùng, nhìn thì loáng tha loáng thoáng kèm với độ cận thị cao, nó đã trở thành quy luật thép rồi.

Hộp thuốc nhỏ mắt trong tủ chỉ còn lại một chút dưới đáy lọ,

Chu Sinh Sinh đeo kính áp tròng, mới sáng tinh mơ hôm sau đã tới bệnh viện mua thuốc tiêu viêm, tiện thể cũng mua thêm một lọ thuốc nhỏ mắt mới.

Trịnh Tâm còn đang ngủ, lúc đi ngang qua cửa phòng anh thì Chu Sinh Sinh nghe thấy tiếng anh ngáy rất to.

Không biết vì sao, có người tỉnh thì trong hình dáng một con người, mà khi ngủ thì lại biến ngay thành heo – – đây chắc hẳn là một trong những câu hỏi mà cho đến tận hôm nay các nhà khoa học vẫn chưa giải thích được.

Cô dón dến từng bước chân đi ra, trước khi đi còn tiện thể kéo tủ lạnh ra nhìn qua, dĩ nhiên không còn chút lương thực dự trữ nào, chỉ còn lại nửa chai rượu đỏ cùng ly cocktail trộn rượu trắng- – đây đều là thành phẩm mà Trịnh Tâm dựa vào chúc “Không Thủ đạo” mà thuận tay lấy về từ quán rượu..

Cô dự tính trước khi về nhà còn phải ra chợ mua chút đồ ăn vậy.

Thứ hai bệnh viện đông người chen chúc nhau, Chu Sinh Sinh cầm lọ thuốc nhỏ mắt và thuốc tiêu viêm, ngồi ngoài hành lang hỗn loạn chờ bác sĩ gọi tên vào lấy thuốc.

Bởi vì mắt đang bị nhiễm trùng, nên kính áp tròng hình như vẫn chưa vào đúng vị trí, cô vẫn có cảm giác cộm lên khó chịu. Cô không nhịn được lại đưa tay lên dụi, cuối cùng có người đi ngang qua trước mặt cô lại đụng trúng khuỷu tay cô cái, mu bàn tay nặng nề xoẹt qua mắt, kính áp tròng liền rơi xuống đất.

Cô vội vàng cúi người xuống nhặt, rồi nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh để rửa lại thấu kính.

Bồn rửa tay ở ngay chính giữa nhà vệ sinh nam và nữ, cô

cẩn thận rửa sạch thấu kính, đang định đeo lại vào mắt thì bất thành lình có người giữ chặt lấy cổ tay cô.

Bàn tay kia duỗi đến từ bên trái, nhanh như chớp giữ lấy cổ tay cô. Thấu kính còn đang nằm im trên ngón trỏ của cô, cổ tay đã bị người kia mau chóng buông ra.

Da tay người này rất trắng. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Chu Sinh Sinh.

Bàn tay mảnh khảnh thon dài, từng đốt ngón tay rất rõ ràng, dường như khắc ngọc mới được như thế này, dưới ánh đèn neon phản chiếu một bàn tay thật đẹp.

Cô theo cánh tay kia mà nhìn sang, không kịp đề phòng đã đắm mình trong một đôi mắt đen bóng như mực.

Người đang đứng trước mặt cô, là một vị bác sĩ mặc chiếc áo blouse trắng nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng, anh khẽ nhíu mày: “Cô không biết trong nước máy cũng có vi khuẩn, nên không thể rửa kính áp tròng bằng nước máy thông thường sao?”

“Tôi - -” cô nghẹn lời, trợn tròn mắt không biết phải nói gì.

Nhìn nhau trong vài giây, vị bác sĩ kia đã nhìn ra manh mối trong đôi mắt đỏ ngầu của cô.

“Mắt bị nhiễm trùng sao?”

“... Đúng.” Cô không giải thích được nhỏ giọng đáp lại, rồi chột dạ gật đầu.

Bỗng thấy sắc mặt của vị bác sĩ kia thoáng cái đen xì, vẻ mặt không vui càng rõ ràng hơn. Anh dùng giọng nói lạnh lùng chất vấn cô: “Cô không biết lúc mắt bị nhiễm trùng thì không thể dùng kính áp tròng à? Ngay cả trong nước máy

cũng có vi khuẩn, nếu để vi khuẩn bám vào thấu kính mà dùng sẽ rất dễ bị viêm giác mạc, nhìn mắt cô là biết bị nhiễm trùng rồi, màng mắt bây giờ đang rất yếu ớt, nếu cô thực sự muốn mù mắt... thì chẳng thà hiến giác mạc cho những người cần dùng thì tốt hơn đây."

Chu Sinh Sinh sững sờ, sao anh ta lại nói chuyện gay gắt thế nhỉ?

Cô đang định mở miệng đáp lại, thì ngoài hành lang đột nhiên truyền đến tiếng gọi của y tá: "Bác sĩ Lục, anh xong chưa? Bên đây đang có một ca bệnh khẩn cấp cần anh xử lý!"

Ngay khi cô đang chăm chú nhìn thì người mặc áo blouse trắng mặt lạnh đã xoay người rời đi, hoàn toàn không đợi cô định nói gì, chỉ vút lại một câu không chút cảm xúc: "Không cần cảm ơn."

Đầu Chu Sinh Sinh hoàn toàn hỗn loạn, trông mặt cô thế này có giống người đang định mở mồm nói lời cảm ơn không? Bác sĩ thời nay cũng điên cuồng kêu ngạo đến mức sánh vai được với cả mặt trời rồi nhỉ? Còn cả ánh mắt nhìn cô trông rất bản lúc gần đi là có ý gì nữa?

Fuck !.

Cuối cùng Chu Sinh Sinh vẫn đeo kính áp tròng lên, thứ nhất là vì mọi thứ xung quanh quá mờ, thứ hai là vì thái độ của vị bác sĩ này khiến người ta cực kỳ muốn làm trái ý anh.

Mà hậu quả của việc làm trái ý anh là, sáng ngày hôm sau lúc mở mắt ra thì cô phát hiện mình mắt đã sưng như hột đào rồi.

Quả là vị bác sĩ áo trắng đã nói đúng!

Thế này thì ngay cả kính áp tròng cô cũng không thể đeo được nữa, chỉ có thể dùng đôi mắt lờ mờ lại tới bệnh viện lần nữa. Đăng ký xếp số chờ gọi tên ở khoa mắt cả buổi sáng, khó khăn lắm mới đến lượt Chu Sinh Sinh, cô nghe thấy có y tá mở cửa gọi tên cô.

“Ai là Chu Sinh Sinh ạ?”

“Tôi. Tôi là Chu Sinh Sinh.” Cô đứng bật dậy khỏi ghế, hai mắt nhắm lại đi vào phòng khám.

“Mắt chị bị nhiễm trùng sao?” Y tá cười nhìn cô gật gật đầu, “Chị mau vào đi, bác sĩ Lục đang chờ bên trong.”

Bác sĩ Lục... Chu Sinh Sinh nghi ngờ, cái tên này nghe có chút quen tai.

Cô cứ mơ màng như vậy mà đi vào phòng khám, lờ mờ nhìn thấy một vị mặc áo blouse trắng ngồi bên bàn, dưới ánh sáng mờ lung nhìn anh có vẻ rất cao, nghiêm túc mà chẳng chặc.

“Ngồi đi.” Người áo trắng bảo cô ngồi xuống.

Cô nghe theo lời anh ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện, dường như nhận ra anh đang nhìn mình chằm chằm, nhưng cô vẫn không nói gì. Trong lúc nhất thời, tay chân cô cứ bứt rứt khó chịu.

Chẳng lẽ gương mặt này xinh đẹp đến mức hồn bác sĩ cũng bị câu đi rồi sao...

Trên mặt cô thoáng một tầng đỏ ửng, cảm thấy bệnh nhân cũng nên ra dáng bệnh nhân mới được, vì vậy cô nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, hôm qua mắt tôi bị nhiễm trùng, dùng kính áp

tròng thì lỡ đánh rơi, nhưng tôi đã rửa qua bằng nước máy rồi mới đeo lên, không ngờ hôm nay lại - - “

“Hôm qua tôi đã nói với cô thế nào ?” Người áo trắng đột nhiên cắt ngang lời cô, giọng nói kia vô cùng sắc lạnh như một con dao bén.

Chu Sinh Sinh cứng đờ cả người, không kịp phản ứng lại. giọng nói này, thái độ này- -

” Ngay cả trong nước máy cũng có vi khuẩn nên không thể rửa kính bằng nước máy. Khi mắt bị nhiễm trùng thì màng mắt rất yếu ớt, nếu để vi khuẩn bám vào thấu kính sẽ rất dễ bị viêm giác mạc, đặc biệt là với kính sát trùng đã có vi khuẩn.” Người đang ngồi sau bàn kia lặp lại từng chữ mình đã nói hôm qua, cuối cùng anh hơi hột quét mắt nhìn qua một sấp giấy ghi số thứ tự y tá vừa đặt lên bàn, “Chu Sinh Sinh đúng không? Khám ở khoa mắt xong, tôi đề nghị cô qua khoa tai mũi họng kiểm tra tai luôn nhé.”

Chu Sinh Sinh quả thực như người bị sét đánh ngang tai.

Nếu như lúc này có bài nhạc vang lên, chắc hẳn cũng chỉ có bài ca ‘Na Tra Truyền Kỳ’ [1] mới có thể tả hết nỗi khổ trong lòng cô: Là anh ta, chính là anh ta, là anh ta...

[1] Nhạc phim ‘Na Tra Truyền Kỳ’

Có lẽ vì không đeo kính sát trùng nên cô không nhìn rõ người mặc áo blouse trước mắt, cô cũng không nhớ rõ mặt anh chàng bác sĩ rạng rỡ như mặt trời này, không ngờ hôm nay anh ta còn mắng hăng hơn cả hôm qua, tiết tấu mắng ông trời hoàn toàn không theo kịp, rõ ràng là muốn mắng cô cả ngày nay đây mà.

Mặt Chu Sinh Sinh lúc xanh lúc trắng, ngồi trên ghế nằm

chặt tay không nói được câu nào.

Tuy anh nói rất gay gắt, nhưng thật ra cô biết mình đã làm sai chuyện gì, người không nghe lời bác sĩ là cô, hôm nay người bị mắng cũng chỉ có thể ngồi im mà lắng nghe anh dạy dỗ.

Sau vài phút im lặng ngắn ngủi, người đang ngồi sau bàn lớn nhanh chóng đứng dậy, anh tới trước mặt cô, đeo khẩu trang và găng tay tiêu độc, cúi người nâng cằm cô lên: “Ngẩng đầu.”

Chiếc bao tay cao su chạm nhẹ vào cằm cô, dù giọng điệu bác sĩ hơi gay gắt, nhưng lực tay cũng rất nhẹ.

Anh dí sát mặt mình vào mặt cô, gần đến mức dù mắt đang lờ mờ cô cũng có thể thấy rõ gương mặt đó.

Mái tóc ngắn cắt gọn gàng, gương mặt ưa nhìn, nước da đẹp đến mức mấy thiếu nữ đang trong thời dậy thì cũng phải đấm ngực liên tục vì ghen tị, mà nhất là đôi đồng tử đen bóng đang ở đối diện cô với khoảng cách rất gần kia, trong khoảnh khắc đó nhất thời cô không tìm được từ nào có thể miêu tả chúng nữa.

Chắc hẳn là vì mắt cô bị nhiễm trùng, nên cả thế giới cũng mờ lung mờ ảo như một đám sương mù, duy chỉ có đôi mắt sáng rực như ánh đèn le lói trong đêm đen, phát ra thứ ánh sáng dịu dàng rực rỡ, xua tan tất cả những u ám đen tối kia.

Cô không kìm lòng được mà ngẩng đến ngậy người.

Mười lăm phút sau, vị bác sĩ kia thả tay ra, nói một câu chắc nịch mà ngắn gọn: “Nếu có lần sau nữa thì xin hiến giác mạc đi.”

“ ... ”

Chu Sinh Sinh nắm chặt tay thành nắm đấm không nói một lời, vừa rồi chắc hẳn cô bị bệnh, mới cảm thấy đôi mắt kia vừa dịu dàng lại sáng ngời.

Bác sĩ quay lại bàn làm việc, cầm bút nhanh tay viết đơn thuốc, vừa cúi đầu viết nhưng vẫn không quên dặn dò: “Trên thế giới này có rất nhiều người mù không thấy được ánh sáng, nếu như cô thực sự không muốn nhìn nữa, thì mau làm việc đó đi.”

“Tôi chỉ nhất thời chủ quan thôi!” Rốt cục cô cũng không nhịn được nữa mà phản bác.

Vị bác sĩ kia bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô, vài phút sau mới gật đầu nói: “Tôi khuyên cô, từ nay về sau cố gắng mà giữ mắt mình - - ”

Câu này nghe còn giống tiếng người nói, cơn giận của cô cũng giảm đi một chút.

Nửa câu sau - - “Dù sao cũng còn một người nào đó đang cần giác mạc chờ cô, không tính toán cho mình, thì cũng nên suy nghĩ cho người khác, cô nói có đúng không?”

Anh ta nói cái cứt chó gì vậy ? Quả là tên bác sĩ ác ma mà!

Chu Sinh Sinh tức đến đỏ bừng cả mặt, cô giật phắt đơn thuốc anh đang cầm trong tay, rồi nhanh chóng tông cửa mà bỏ đi.

-----oOo-----

Chương 3: Đôi mắt sáng ngời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gương mặt thay đổi, thân phận và công việc cũng phải thay đổi theo, đây chính là nguyên nhân vì sao Chu Sinh Sinh không thể làm một việc quá ba tháng.

Cũng vì cô không có bằng cấp, chứng minh thư thì thay đổi liên tục, nên những công việc cô tìm đều thuộc tầng chót của xã hội – – đã từng rửa bát đĩa, từng đứng bán hàng, kỳ quái nhất là một lần theo Trịnh Tâm ra đường hát dạo.

Hồi đó Trịnh Tâm mê Rock and roll, anh tiện tay lấy cây đàn guitar và một dàn nhạc ở quán bar, kéo cô dọn một quán nhỏ trên cầu vượt. Kết quả là đứng hát cả nửa ngày, có vài người qua đường vừa đến đứng trước sạp được vài phút cũng đã tự giác vắt chân lên cổ mà chạy mất dép, duy nhất chỉ có một người dừng lại lâu nhất là chú chó lông vàng lang thang, sau này được bọn họ đưa về nhà chăm sóc, mượn tên của anh đẹp trai tóc vàng mà đặt cho nó : Romeo.

Chu Sinh Sinh suy nghĩ miên man, cuối cùng cũng dừng lại trước một quán cafe nằm giữa trung tâm thành phố, sau khi đọc kỹ những dòng chữ trên thông báo tuyển dụng, cô liền soi mình trong gương lau sạch lớp mồ hôi trên trán, giờ trông cô mới nghiêm túc, có đủ tư cách bước vào nhà hàng này.

Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa ra bước vào.

Mọi chuyện đều thuận lợi đến không tưởng. Anh chủ cửa hàng là một chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi, trong tiệm còn có ba nhân viên nữa, một nam hai nữ, đều là những người tuổi trẻ. Lần này Chu Sinh Sinh mang gương mặt của một cô gái trẻ con đáng yêu, lại có chút hồi hộp mà

nắm chặt dây đeo balo, dáng vẻ này lại bất ngờ khiến anh quản lý bật cười.

“Em không phải sợ, tuy rằng ba mẹ đặt tên anh là Đại Hùng, nhưng trước mắt anh không có ý định ăn thịt người đâu.” Nhìn anh ta cũng hơi béo, nhưng gương mặt lại rất tuấn tú.

Chu Sinh Sinh cũng cười đáp lại.

“Em đã có kinh nghiệm làm phục vụ chưa?”

“Em đã từng làm việc tại những quán ăn nhanh, như Hamburgo hay quán gà KFC.”

“Em còn trẻ, nhìn mặt mũi dáng người thế kia, sao lại đến làm ở những tiệm ăn nhanh ?” Anh chủ hỏi cô.

Chu Sinh Sinh do dự một lát, rồi nhỏ giọng nói: “Ba mẹ em mất rồi, trong nhà không ai có khả năng cho em đi học tiếp, nên học hết lớp mười hai là em nghỉ. Bằng cấp quá thấp, nên không tìm được những việc khác nữa.”

Anh chủ vừa nghe, liền vô cùng cảm thông cho cô, liền vỗ tay bảo cô: “Nào , nào mọi người tới đây! Anh tuyển người không cần học sinh giỏi thành tích tốt làm gì cả, ngày mai em bắt đầu tới làm đi!”

Anh quay lại dặn dò các nhân viên trong cửa hàng: “Hoàn Tử, vào kho, lấy một bộ đồng phục nhân viên cho - -” dừng lại một chút, anh quay đầu sang hỏi cô, “Em tên là gì ấy nhỉ?”

“... Chu Sinh Sinh.”

“Đúng , đúng, đúng, lấy một bộ đồng phục cho Sinh Sinh, từ nay về sau cô ấy sẽ là người nhà của chúng ta !” Anh chủ

ăn nói rất phóng khoáng, người ta thường bảo những người béo đều rất tốt bụng, xem ra quả đúng là vậy. Anh dặn dò Chu Sinh Sinh, “Hôm nay em ở lại quan sát qua công việc đi, xem cách Hoàn Tử chào hỏi khách khứa như thế nào, Đông Đông ở quầy bên kia pha cafe, Tiểu Kim là người đứng sau quầy làm đồ ngọt.”

Nữ sinh tên là Hoàn Tử tết tóc đuôi sam, đứng sau quầy hàng lên án: “Anh quản lý anh lại thế nữa rồi! Anh có thể tỏ ra nghiêm túc như một người quản lý vì đây là lần đầu chúng ta tuyển dụng không? Mỗi lần đều hỏi chưa được hai ba câu, tên người ta còn chưa biết, đã ngay lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi rồi!”

Đông Đông là chàng thanh niên cao to, từ sau cửa bếp lộ đầu ra dò xét: “Đúng vậy. Mỗi lần đều tuyển trúng mấy người chém gió như thần, anh quản lý à mắt anh kém quá, trong mắt anh ai trên đời này cũng là người tốt cả – – “

Nói được một nửa thì cậu ta đưa mắt nhìn Chu Sinh Sinh mặc áo khoác trắng tết tóc đuôi sam nhìn rất ngoan ngoãn, liền lập tức đổi giọng: “Anh quản lý anh coi như em vừa nói bậy đi, em gái này được lắm, rất được, đáng người mềm mại – – “

Tiểu Kim đã ngay lập tức cầm chiếc đệm đập trúng vào gáy cậu ta một cái.

Chu Sinh Sinh: “...”

Về mặt anh quản lý bỗng trở nên nghiêm nghị, vô cùng cứng rắn hùng hổ nói: “Rốt cuộc ai mới là quản lý hả? Trong các em nếu ai có ý kiến, anh quản lý sẽ làm thay người đó, tiền lương sẽ do các em trả! Được chưa?”

Chỉ tiếc vẻ mặt hung thần này của người béo chỉ khiến người

ta cảm thấy đáng yêu thôi, chứ không có lực sát thương mạnh.

Hoàn Tử làm mặt quỷ, nhanh như chớp đi vào trong phòng cầm một bộ đồng phục ra, nhét vào trong lòng Chu Sinh Sinh, sau đó nhỏ giọng nói thầm vào tai cô: “Tôi không có ý nói cậu đâu, chỉ là anh quản lý rất ngây thơ, bị nhiều người lừa lắm rồi, nên phải liên tục nhắc nhở thì anh ấy mới nhớ được.”

Chu Sinh Sinh cầm lấy này bộ quần áo, từ từ cong khóe miệng cười mỉm.

Phải làm thế nào đây? Cô còn chưa chính thức đi làm mà đã thích không khí ở đây lắm rồi.

Trong cái xã hội này, sắc đẹp không phải vạn năng, nhưng nếu như không đẹp thì tuyệt đối không được.

Chu Sinh Sinh đã phải trải qua cuộc sống với bốn gương mặt trung niên của mấy bà cụ già, cuối cùng cũng được vận đổi sao dời mà nhờ vào gương mặt vô cùng trẻ trung xinh xắn này, để bước lên đỉnh cao của cuộc đời.

Công việc trong quán cafe rất nhàn nhã, cô và Hoàn Tử cùng nhau phụ trách những việc liên quan đến chạy đơn cho khách. Lúc khách đông thì hơi bận, còn lúc khách vắng mọi người sẽ cùng nhau tụ tập chơi đánh tú lơ khơ, hoặc cờ mạt chược.

Vì cô rất đáng yêu, tuổi cũng nhỏ nhất, nên tất cả mọi người đều rất nhường cô, mấy việc nặng hay bẩn sẽ không để cô làm. Anh quản lý là người nhiệt tình nhất, anh biết ba mẹ cô đã sớm qua đời, nên luôn đóng gói chút đồ ngọt cho cô mang về nhà ăn tối.

Điều kỳ quái nhất chính là lúc chơi mạt chược, anh quản lý rất thích đứng bên cạnh xem cuộc chiến, sáo bài vài lần, sau đó xếp ra để lên bàn, ra vẽ chỉ huy cuộc chiến, bất chợt sờ tay vào túi, liền nhặt bài mở ra trước mặt Chu Sinh Sinh. Anh nhanh tay lẹ mắt, đổi ngay lá bài vô dụng cho cô, còn cười ha ha đẩy bài tới trước mặt cô: “Tự chọn bài cùng màu đi!”

Chu Sinh Sinh: “...”

Cả đám kêu rên ăn vạ, Hoàn Tử cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tập trung nhìn lên bàn: “Mẹ nó, sao lại có năm tờ ba vạn là như nào!”

Đông Đông vốn còn đang khóc lóc lấy tiền ra, liền lập tức ngừng khóc: “Ồ nhỉ sao lại có năm lá!”

Tiểu Kim rất bình tĩnh, chỉ vào anh quản lý nói: “Vừa rồi hình như tôi thấy anh quản lý lấy bài trong túi áo ra thì phải.”

“Soát người! “

” Đúng đúng đúng, soát người!” Cả lũ gào khóc thảm thiết lên án.

Anh quản lý điềm nhiên như không đi vào trong phòng bếp: “Anh xuống dưới bếp xem chút, mới nửa buổi chiều sao lại đói bụng thế này, ha ha ha a...”

Chu Sinh Sinh đột nhiên có cảm giác, nếu quả thật có thể dùng gương mặt này nán lại nơi đây lâu hơn thì thật tốt, tiền lương không cao cũng chẳng sao cả, cô vốn không có khát vọng đao to búa lớn gì đó, tự nhủ chỉ muốn an ổn mà sống là được rồi.

Bên mắt bị nhiễm trùng đã khá hơn chút rồi, nhưng vẫn cần

thay thuốc, Chu Sinh Sinh nghĩ lúc nghỉ trưa sẽ xin nghỉ, đi xe bus tới bệnh viện.

Anh quản lý xung phong nhận việc: “Đến đây, anh lái BMW đưa em đi!” Sau đó lôi một chiếc xe đạp loang lỗ vết rỉ sắt từ trong kho ra.

Chu Sinh Sinh tìm mọi cách từ chối, nhưng anh quản lý cũng không bỏ cuộc, kết quả là cô đứng trước cửa bệnh viện cảm động nói cảm ơn. Anh quản lý chống một chân xuống đất, vô cùng tự nhiên lau chút mồ hôi còn vương trên trán rồi nói: “Người đẹp hương bay xa, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

Cô vừa cười vừa nói: “Anh quản lý, anh trông rất giống một diễn viên trong phim điện ảnh hongkong ấy.”

“Diễn viên nào?” Anh quản lý vừa nghe, hai mắt cũng sáng rực lên, “Là Quách Phú Thành hay Tạ Đình Phong? Hay em cảm thấy anh trông giống Kim Thành Vũ hơn à?”

Chu Sinh Sinh nháy mắt mấy cái: “Là Vương Tinh.” [1]

[1] Vương Tinh

Anh quản lý .... cạn lời

Vị y tá xếp số có nói hôm nay người khám bệnh vẫn là bác sĩ Lục, trong lòng Chu Sinh Sinh cảm thấy có chút lo sợ. Lại là vị bác sĩ hung dữ kia, gặp lần nào là lại mắng cô lần ấy.

Lần này cũng không phải ngoại lệ, khi cô còn đang ngồi ngoài hành lang chờ đến lượt khám, đã nghe thấy tiếng một bé trai đang khóc hu hu trong phòng. Cô ló đầu vào nhìn, chỉ thấy bác sĩ Lục mặt không biến sắc đang đứng trước mặt cậu bé: “Ngẩng đầu, đưa mắt sang đây nào.”

Thứ anh đang cầm trong tay chính là máy đo thị lực mắt.

Tiếng khóc của cậu bé kia quả là tiếng loa phóng thanh tuyên truyền mỗi sáng: “Cháu không muốn! Cháu không đeo đâu! Cháu không muốn tới bệnh viện! Cháu muốn về nhà!”

Bác sĩ Lục lạnh lùng nhìn cậu, anh nghiêm mặt cầm chiếc máy trong tay, rồi tỉnh bơ mà nói: “Được thôi, cháu về đi, mù rồi hãy tới tìm chú, xem chú có nói đúng không.”

Bé trai thút tha thút thít: “Mù là gì ạ?”

Một giây sau, vị bác sĩ kia đặt chiếc máy trong tay xuống, bất chợt anh vươn tay che kín hai mắt bé trai: “Đây chính là mù.”

Một mảnh tối đen, ánh sáng trước mắt đã biến mất. Cậu bé kia bị dọa đến sửng người, lập tức khóc ré lên: “Cháu không muốn bị mù! Không muốn bị mù đâu!”

“Không muốn mù thì im lặng, ngoan ngoãn đeo kính vào cho chú.” Anh chau mày thấp giọng quát, rồi lập tức bắt đầu đeo kính kiểm tra thị lực cho cậu bé.

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, thu mắt lại rồi thấp giọng mắng một câu: “Thật không phải là người mà, với trẻ con mà cũng gay gắt như vậy, có gì không thể từ từ nói, cứ phải hù dọa người ta mới được nhỉ?”

Đặc biệt là động một cái mở mồm là sẽ nhắc đến chuyện mù mắt.

Vị y tá xếp số ngồi ngay trước mặt cô nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Lục chính là người như vậy đấy, y thuật rất tốt, nhưng tính

tình rất tệ, tất cả mọi người đều rất sợ anh ấy, không ai dám tới gần anh ấy cả.”

Quả nhiên là người cặn bã, cặn bã đến mức không có cả bạn bè.

Cậu bé kia đến lúc bước ra khỏi phòng vẫn còn thút tha thút thít, Chu Sinh Sinh không nhịn được, lục trong túi tìm một chiếc kẹo que đưa cho bé: “Đừng khóc, chị có kẹo cho em này, kẹo ăn ngon lắm đấy.”

Bé trai hạ kính xuống, vươn tay cầm chiếc kẹo trong tay cô rồi vút xuống đất, khóc hu hu rồi bỏ ra ngoài tìm mẹ mình.

Chu Sinh Sinh hơi xấu hổ, vừa ngẩng đầu lên liền chạm mắt với bác sĩ Lục, mặt anh không chút cảm xúc nhìn cô chằm chằm, trong mắt dường như còn có chút ý cười mỉa mai .

Chu Sinh Sinh trừng mắt lườm anh, như muốn nhấn nhủ quan ánh mắt “Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy Lôi Phong sống à”, bác sĩ Lục dứt khoát chẳng thèm nhìn cô nữa, anh quay người đi vào bàn làm việc ngồi xuống: “Người tiếp theo.”

Y tá gọi tên cô đi vào: “Chu Sinh Sinh.”

“Đây!” Cô đáp vang một tiếng, đắc ý hả hê đi vào trong. Thì sao nào, không muốn nhìn thấy tôi, cuối cùng vẫn phải nhìn đó thôi.

Không ngờ bác sĩ Lục đột nhiên đứng dậy, nhìn cô không chớp mắt rồi đi ngang qua người cô rồi ra ngoài.

“Này, bác sĩ Lục!” Cô bỗng vội vàng gọi anh, “Tôi xếp hàng nửa ngày mới đến lượt, tự nhiên anh bỏ ra ngoài làm gì?”

“Con người có ba việc gấp.” Bác sĩ Lục không quay đầu lại mà chỉ nói một câu như vậy, rồi đi thẳng tới nhà vệ sinh phía cuối dãy hành lang.

Mẹ nó, thật sự là muốn trêu ngươi mình đây mà.

Chu Sinh Sinh đen mặt vào văn phòng chờ anh, cô đưa mắt đánh giá cách bài trí mọi thứ xung quanh. Trông rất đơn giản, không có vật riêng tư dư thừa, trên bàn có đặt một chiếc laptop và một chiếc điện thoại.

Điện thoại vẫn đang sáng màn hình, trên màn hình hiển thị một tin nhắn vẫn còn đang đánh dờ. Chu Sinh Sinh bất chợt đọc tin nhắn của anh nhưng cũng chỉ nhìn lướt qua, những con chữ trên màn hình tự nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô – –

‘Ngày 11/11/2016, rất nhiều người luôn phải chờ tới lúc mất đi ánh sáng mới biết quý trọng nó, vì họ chưa nếm trải bóng tối u ám, nên không hiểu được nó quan trọng đến mức nào. Tôi hi vọng mỗi ai bước vào đây, sẽ không phải trải qua cảm giác tối đen đó, tôi hi vọng đứa trẻ ấy sẽ có một đôi mắt sáng ngời...’

Tin nhắn dừng lại ở đây.

Cô ngây ngốc đứng ở đó, nhìn một tin nhắn không đầu không đuôi, chẳng giống tin nhắn một chút nào. Anh đang tâm sự với ai sao? Thật kỳ quái.

Bỗng có cảm giác gió lạnh thổi sau lưng.

“Đọc hết chưa?” Người vừa đi đã quay về bỗng chớp lấy chiếc điện thoại trên bàn, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cô.

“Tôi - -” Chu Sênh Sênh bỗng cảm thấy chân tay luống cuống.

“Đọc trộm tin nhắn người khác, không nghe lời khuyên của bác sĩ, không quan tâm đến mắt của mình.” Bác sĩ Lục nói rõ ràng từng tội trạng của cô, cuối cùng anh đi đến trước mặt cô, khiến cô sợ tới mức ngồi phịch một cái xuống ghế. Anh đứng trên cao nhìn cô, tay đang đeo bao tay tiêu độc, một tay anh nâng cằm cô lên, một tay chạm vào mí mắt cô.

Mắt đối mắt trong vài giây ngắn ngủi, nhưng dường như anh có thể nhìn thấu linh hồn bên trong của cô vậy.

Cuối cùng anh cũng thả tay xuống, cúi đầu nhìn cô một cái, giọng không chút cảm xúc nói: “Mắt cô cũng tạm ổn rồi, dùng thuốc một tuần nữa, cuối tuần sau tới kiểm tra lại lần nữa.”

Anh quay người đi tới bàn làm việc ghi đơn thuốc, lúc đưa cho cô thì mở miệng giọng nói đều đều, “Nếu sau này còn muốn dùng nước máy để rửa kính sát trùng, hoặc khi mắt bị nhiễm trùng vẫn muốn đeo kính sát trùng, thì tôi khuyên cô không cần phải phiền phức thế đâu. Cứ đến bệnh viện tìm tôi, tôi sẽ phẫu thuật lấy giác mạc hộ cô. Cô thích mù thì cứ mù đi, tốt xấu gì cũng nên giúp đỡ người khác cho vui, để họ có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa.”

Giọng điệu mỉa mai, cái nhìn chế nhạo, rõ ràng gương mặt kia vô cùng ưa nhìn, nhưng lại cứ bày ra dáng vẻ của một con nhím.

Chu Sênh Sênh nhận đơn thuốc, trước khi đi cũng không khách sáo nói: “Cảm ơn anh bác sĩ Lục, từ giờ tôi sẽ quý trọng đôi mắt của mình, cũng không cần hiến giác mạc đâu, vì tôi không muốn tới bệnh viện để thấy gương mặt đáng ghét kia của anh nữa.”

Ngoài hành lang có nguyên một mặt tường dán thông tin giới thiệu về các bác sĩ của bệnh viện, khi cô đi ngang qua đó thì dừng lại trước một tấm ảnh.

Tấm ảnh kia tràn ngập màu xanh, khung cảnh xung quanh cũng là một màu xanh nước biển trong suốt.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc áo blouse trắng, mái tóc ngắn được cắt tỉa sạch sẽ gọn gàng, anh cong khóe môi cười mỉm với ống kính, nụ cười rất nhạt. Nhìn qua giống như một người tuyết đang đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, vừa ấm áp lại vừa lạnh lùng.

Bên cạnh tấm ảnh là những thông tin về bác sĩ, với ba chữ viết rất to ngay đầu: Lục Gia Xuyên.

Nếu chỉ nhìn tấm ảnh, thì ai cũng nghĩ anh là người rất dịu dàng. Cô bỗng nhớ đến nội dung tin nhắn mình vừa đọc được lúc nãy: ‘Ngày 11/11/2016, rất nhiều người luôn phải chờ tới lúc mất đi ánh sáng mới biết quý trọng nó, vì họ chưa nếm trải bóng tối u ám, nên không hiểu được nó quan trọng đến mức nào. Tôi hi vọng mỗi ai bước vào đây, sẽ không phải trải qua cảm giác tối đen đó, tôi hi vọng đứa trẻ ấy sẽ có một đôi mắt sáng ngời....’

Đôi mắt sáng ngời.

Cũng giống như anh vậy, có một đôi mắt sáng ngời, một đôi mắt dịu dàng.

Cô không biết cảm xúc trong lòng mình là gì, mà chỉ cảm thấy những câu chữ trong tin nhắn đó dường như đã đánh trúng nơi yếu ớt nhất trong lòng mỗi con người. Cuối cùng cô cũng không để tâm đến thái độ bức bối cùng những lời nói mỉa mai kia nữa, mà chỉ cảm thấy tuy rằng anh xử sự với

mọi người có chút gay gắt nặng lời, nhưng anh nhất định là một người rất tốt bụng.

Đang suy nghĩ, bỗng bên cạnh truyền đến tiếng bước chân của ai đó. Sau mấy giây, cô liền nghe thấy tiếng ‘người tốt bụng’ kia cất giọng nói đều đều: ” Chẳng lẽ Chu tiểu thư vừa ý tôi rồi sao, giây trước đọc trộm tin nhắn của tôi, giây sau đã ngáp ghé dung nhan của tôi rồi?”

Chu Sinh Sinh cười ha ha hai tiếng, quay đầu nhìn anh: “Bác sĩ Lục tự tin quá nhỉ, thật ra tự tin cũng tốt đấy. Chẳng qua anh có đẹp trai không thì tôi không biết, nhưng ngắm ảnh anh này giờ, tôi chỉ nhìn ra đúng một điều.”

“Điều gì?”

“Miệng chó không mọc được ngà voi, câu này là dành cho anh đấy.”

-----oOo-----

Chương 4: Mối thù lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bản thân Chu Sinh Sinh không phải người hay ghim thù, mặc dù có một lần Romeo ngậm chiếc tất thối của Trịnh Tâm tha lên gối của cô, khiến cô nửa đêm tỉnh giấc vì chiếc tất thối sau đó thì mất ngủ luôn, nhưng cô cũng chỉ đại lượng vút một đồng tất thối vào trong ổ của Romeo để nó có ổ mà không về được, chứ cũng không đuổi nó ra khỏi nhà, để nó lại một lần nữa trở về kiếp sống chó lang thang.

Cũng như vậy, cô thật sự không ghi hận bác sĩ Lục chút nào, dù sao chuyện đó cũng không to tát gì lắm, hơn nữa cô cũng

không phải kẻ bụng dạ hẹp hòi.

Cho nên một tuần sau cơn giận của cô đã tiêu tan, lúc tới bệnh viện kiểm tra lại thì thấy bác sĩ trong phòng khám đã là người khác, cô còn tò mò hỏi chuyện cô y tá: “Hôm nay bác sĩ Lục không trực hả chị?”

Vẫn là vị y tá đã tâm sự với cô mấy lần trước rất hợp nhau, cô nàng nhìn xung quanh một lượt, rồi nhỏ giọng nói với cô: “Có thể sau này bác sĩ Lục không tới bệnh viện làm nữa đâu.”

“Vì sao chứ?”

“Năm nay bệnh viện đánh giá thăng chức, theo lý thuyết thì vị trí phó khoa kia trừ anh ấy ra thì không thể là ai khác, nhưng nửa đường bỗng có cháu của phó viện trưởng xuất hiện, đúng, chính là vị bác sĩ bên trong kia. Cuối cùng lại không giải thích gì cả, bác sĩ Lục cũng chẳng quan tâm.” Vị y tá rất nhiều chuyện, nhân lúc gặp cô thì vô cùng hưng phấn nói một thôi một hồi, còn đưa ra cả quan điểm cá nhân, “Cũng khó trách, bản thân bác sĩ Lý chẳng những lại có hậu thuẫn sau lưng, mà con người anh ấy cũng rất tốt bụng, tinh tế, tất cả mọi người đều rất thích anh ấy. Bác sĩ Lục lại không được như vậy.”

Chu Sinh Sinh ngậy ngốc đứng ở đó, phụ họa thêm một câu: “Là không thể được như vậy.”

Cô chưa từng gặp vị bác sĩ nào hung dữ như anh.

“Bác sĩ Lục chắc hẳn không phục trong lòng, nên mấy hôm trước đã liên tục nộp đơn xin thôi việc rồi bỏ đi rồi, còn khiến trưởng khoa tức đến mức ai cũng sợ. Tuy tình tình anh ấy không tốt lắm, nhưng tay nghề thật sự rất giỏi, anh ấy được coi là chuyện gia trong khoa mắt chúng tôi, bằng cấp cũng

rất cao. Đơn xin thôi việc của anh ấy trưởng khoa vẫn chưa phê duyệt, nhưng theo tôi thấy với tính cách của bác sĩ Lục, chắc chắn còn lâu anh ấy mới quay lại.” Vị y tá tiếc nuối xua xua tay nói.

Vị bác sĩ Lý mới tới trong kia quả nhiên là một vị bác sĩ rất thân thiện, trong toàn bộ quá trình kiểm tra mắt cho Chu Sinh Sinh anh luôn nở nụ cười dịu dàng, tuy rằng thực tế nghiệp vụ của anh khiến cô có cảm giác tay chân hơi vụng về, bất luận là ở tư thế cầm máy đo thị lực, hay trong suốt quá trình kiểm tra, so ra cũng không thể nhanh chóng thuần thục như bác sĩ Lục, nhưng cái cách anh cười nói vui vẻ lại khiến người ta sinh lòng yêu quý.

Trước khi rời đi, Chu Sinh Sinh còn dừng bước ngoài hành lang, nhìn bác sĩ Lục cô đơn nở nụ cười mỉm trong tấm ảnh đầy màu sắc xanh, không ít người đi ngang qua còn chỉ trỏ, nhỏ giọng bàn tán: “Vị bác sĩ kia trông đẹp trai quá đi!”

Cô cảm thấy hơi buồn, bạn nói thử xem, một vị bác sĩ trẻ tuổi đang làm việc rất yên ổn, y thuật tài giỏi, diện mạo đẹp trai, theo lý thuyết mà nói thì phải là người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa rồi, tại sao lại có kết cục đắng lòng như vậy?

Lúc này cô lại nhớ tới một câu ba cô đã nói khi cô còn bé : “Con người mất hai năm để học nói, còn mất cả đời để học cách im lặng.”

Cô cảm thấy nếu cô có cơ hội gặp bác sĩ Lục lại lần nữa, cô nhất định sẽ nghiêm túc truyền đạt câu châm ngôn cả đời này cho anh. Con người lần đầu tiên nếm trải thiệt thòi cũng không sao, nhưng nếu liên tục thì chắc hẳn là do hồi nhỏ uống quá nhiều melamine.[1]

[1] Melamine : Chất độc hại thường có trong 1 số loại sữa

kém chất lượng, nếu uống nhiều sẽ bị sỏi thận, sỏi bàng quang, ung thư...

***

Điều trùng hợp là ngay đêm hôm đó, cô đã có hội truyền châm ngôn cả đời mình cho bác sĩ Lục rồi.

Nguyên nhân là mấy ngày nay lúc Chu Sinh Sinh đi tắm, lại phát hiện cửa phòng không biết đã mở từ bao giờ, lần thứ nhất là trùng hợp, lần thứ hai sẽ hoài nghi, lần thứ ba thì tuyệt đối là có lý do của nó.

Ban đầu cô còn tưởng rằng do Trịnh Tâm làm, chẳng lẽ tên kia động tình, nên bụng đói ăn quàng, ngay cả anh em thân thiết cũng xuống tay?

Đêm đó cô vào nhà tắm nhưng chưa cởi quần áo vội, đã mở vò sen rồi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa. Cô nghĩ kỹ rồi, nếu quả thực là do Trịnh Tâm làm, cô sẽ nghiêm túc nói chuyện với anh một lần, tình nghĩa huynh đệ giữa hai người cũng đã mười năm rồi, không thể vì chút chuyện nhỏ này mà tổn thương hòa khí được.

Nghĩ ngợi một chút, hai người cũng đều là người trưởng thành cả rồi, hai tư hai lăm tuổi đầu vẫn là miếng đất chưa ai canh tác, nói ra thì thật là xấu hổ. Cô cố nín nhịn, cùng lắm thì, cùng lắm thì...

Cùng lắm thì lấy toàn bộ tiền tiết kiệm đi làm mấy tháng của cô, rồi đặt mua cho anh một con búp bê tình dục trên mạng cũng được!

Đương lúc cô suy nghĩ, cánh cửa đang đóng đột nhiên có chút động tĩnh, trái tim cô cũng theo đó mà nhảy lên, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia.

Cửa thoáng mở ra.

Bên ngoài khe cửa tối đen không có gì cả.

Ánh mắt cô từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại... trước một cục tròn vo màu vàng.

Phía dưới khe cửa, Romeo đang mở to đôi mắt long lanh đen tròn nhìn vào trong, lại đúng lúc cô đang nhìn nó chăm chăm, nó không ngờ hôm nay cô ăn mặc rất nghiêm túc ngồi trên bồn cầu, còn bắt được quả tang nó nhìn trộm, nó rên ư ử vài tiếng, rồi quay đầu vẫy đuôi bỏ chạy.

Chu Sinh Sinh: "..."

***

Bóng đêm xa hoa trụy lạc, ánh đèn neon ma quái tỏa khắp nơi, đêm tối vừa xuống thì quán rượu chính là thiên đường của cả đàn ông và phụ nữ.

Đứng sau quầy bar Trịnh Tầm đang pha rượu rất thuần thực, anh còn thuận tiện tám chuyện cùng một người đẹp hờ vai đang ngồi trên quầy.

"Một mình à em?"

"Một mình."

"Có muốn uống chút gì không?"

"Sở trường của anh là gì?"

Ồ, người đẹp này có vẻ rất chủ động đây, đôi mắt bừng tỉnh kiêu ngạo, như có như không khiêu khích anh. Trịnh

Tầm thường xuyên ngắm những cô gái vào quán bar, và cô gái này chính người đẹp nhất trong số đó

Anh tiện tay lau chút mồ hôi trên trán, cười như không mà hỏi: “Sở trường của tôi sao? Em muốn biết không?”

Anh nghiêng người về trước một chút, ánh mắt biếng nhác, xem chừng rất vui, đôi môi dường như dán chặt vào mặt cô gái kia, từ từ nói ra bốn chữ: “Thử nhìn xem sao?”

Đúng thời khắc mấu chốt, chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn bắt đầu rung lên điên cuồng.

Mẹ nó.

Anh coi như không thấy, ánh mắt còn đang rất hăng hái nhìn chăm chăm vào bộ ngực của cô gái kia.

May là thứ quỷ quái nằm trên quầy nhanh chóng ngừng lại, nếu nó dám làm trễ kế hoạch phá thân của anh, xem anh xử lý đồ ranh con gọi điện cho anh thế nào!

Điện thoại rung một lúc, rồi ngừng được hai giây.

Anh thở dài một hơi.

Mười lăm phút sau, tiếng rung ong ong lại vang lên lần nữa.

“Di động của anh đang rung kìa.” Người đẹp cười tí mắt nhắc nhở anh.

Trịnh Tầm không nhịn được thẩm mắng mẹ kiếp trong lòng, cuối cùng anh cũng cúi đầu cầm chiếc điện thoại trên quầy, vốn định tắt luôn, nhưng nhìn tên người gọi: Nữ Kim Cương.

Là điện thoại của Chu Sinh Sinh...

Đêm hôm khuya khoắt cô ấy ở nhà một mình, lại liên tục gọi điện cho anh thế này, không phải ở nhà đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Bất chấp cả người đẹp, Trịnh Tầm bỗng thấy lo lắng, anh bước nhanh ra phía sau quán rượu, mở cánh cửa sau, đứng trong con ngõ nhỏ tối đen như mực mà gọi điện cho cô: “Có chuyện gì rồi?”

Quả nhiên Chu Sinh Sinh ở đầu dây bên kia dồn dập trả lời, giọng nói còn rất hốt hoảng mà báo với anh: “Trịnh Tầm, chừng nào cậu mới về hả?”

“Có chuyện thì nói mau, đừng nói lung tung nữa!” Anh hung dữ thúc giục.

Chu Sinh Sinh hơi do dự, cuối cùng cũng lén lút nói thầm: “Trong nhà có chuyện gì lạ lắm.”

“Chuyện lạ là chuyện gì?”

Một phút sau, anh nghe thấy Chu Sinh Sinh che loa điện thoại nhỏ giọng kể với anh: “Chó nhà chúng ta... hình như thành tinh rồi...”

...

Trịnh Tầm đứng trong căn ngõ nhỏ tối đen như mực như vừa bị trúng gió, anh nhắm chặt mắt nhất thời không nói được nên lời, một lúc lâu sau mới gằn từng chữ nói: “Này, cậu gọi điện cho tôi chỉ vì chuyện vợ vấn đó thôi à?”

“Cậu đừng cúp vội đừng cúp vội! Tôi không đùa với cậu đâu! Máy ngày nay tôi cứ cảm thấy lúc tắm rửa có người đang nhìn lén tôi, ban đầu tôi còn tưởng là cậu, cuối cùng hôm

nay mới phát hiện ra, không biết tại sao Romeo học được cách mở cửa phòng tắm, nó còn đứng bên ngoài nhìn lén tôi tắm qua khe cửa đó. Hu hu hu, đứa bé tôi chăm từ lúc ị lúc tiểu đến khi trưởng thành như bây giờ, cậu nói xem tại sao nó lại trở thành như vậy chứ?”

Trịnh Tâm thật sự muốn mắng cô một câu đồ phá hoại, vì mỗi việc con con này, mà phá kế hoạch phá thân của anh.

“Chu Sinh Sinh cậu điên vừa thôi, cái người ngực thì bằng phẳng thi thoảng có mấy ngọn cỏ hoang như cậu, cậu nghĩ rằng mắt Romeo nát đến mức đó à? Cậu có biết suýt chút nữa tôi đã cậu được một người đẹp không hả, đêm nay không chừng bạn cậu có thể thoát khỏi hàng ngũ xử nam đấy biết không?”

Chu Sinh Sinh đột nhiên tức giận chất vấn anh: “Thoát xử nam thì có gì quan trọng ? Còn hơn cả chó nhà chúng ta cơ à?”

“Cũng không quan trọng đến mức đó!” Trịnh Tâm trả lời vô cùng có khí phách, “Cậu chả biết gì cả, cậu là Nữ Kim Cương, dũng cảm mạnh mẽ, tứ chi phát triển, gánh nặng xây dựng tổ quốc đặt nặng trên vai những người như cậu. Còn đối với những người anh tuấn đẹp trai, khí chất ngời ngời như tôi đây, nhiệm vụ của tôi là gì? Là phát triển đất nước phồn thịnh, là khai hoa kết trái, tạo ra một thế hệ con cháu ngày càng chất lượng hơn!”

Chu Sinh Sinh thực sự rất muốn tát một cái lệch mặt tên khốn khiếp kia.

Cô cúp điện thoại một cái thật mạnh, rồi lên mạng tìm kiếm thông tin, cuối cùng cũng phát hiện ra khả năng lớn nhất, Romeo dậy thì rồi.

Trên mạng còn nói, nếu như chó không được thiến, thì đến kỳ động dục sức ăn sẽ giảm xuống, ngang ngạnh khó thuần phục, những virus bệnh tật cũng rất dễ thâm nhập vào cơ thể vật nuôi. Chẳng trách mấy hôm nay Romeo không ăn được gì nhiều, trông gầy rơ xương cả đi.

Cô ngẩn người, quay đầu lại nhìn con chó lông vàng đang ngồi trên sofa rất nghiêm túc mà nhìn cô, rồi lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường kia. Giờ vẫn còn sớm, bệnh viện thú y chắc vẫn còn mở cửa.

Nếu không...

Cô đi tới bên ghế sofa, cúi người nhìn Romeo: “Romeo à, chúng ta nói chuyện chút đi, tao và Trịnh Tầm không có chỗ ở cố định, nuôi mình mày thôi cũng đủ phiền phức lắm rồi. Nếu mày sinh thêm một đám con lít nhít nữa, chúng tao không nuôi nổi, mà cũng không còn sức chăm sóc mày nữa.”

Romeo thè lưỡi nhìn cô với đôi mắt ngập nước.

Chu Sinh Sinh thở dài, chân thành nói: “Chúng ta làm ba làm mẹ cũng phải có trách nhiệm đúng không? Sinh con ra thì phải chăm sóc nó, nếu không nuôi được, còn mang nó phiêu bạt khắp nơi, vậy thì thà không sinh còn hơn, mày nói có đúng không?”

Romeo ngoan ngoãn duỗi một bên chân ra, cô cũng định duỗi tay ra cầm chân nó, không ngờ được nửa đường nó đột nhiên thay đổi phương hướng, mục đích cuối cùng là lao vào lòng cô.

Chu Sinh Sinh thở dài, mặc thêm áo khoác, dắt Romeo ra cửa.

Người anh em à, tao xin lỗi, tối nay tiểu huynh đệ của mày chắc không giữ lại được đâu.

***

Bệnh viện thú y tư nhân cũng cách nơi này không xa lắm, ngồi xe bus tầm hai mươi phút là tới nơi.

Sáng nào đi làm Chu Sinh Sinh cũng đi ngang qua đây, nên cô chỉ cần nhìn qua một cái là nhận ra ngay, bệnh viện có tấm cửa kính ra vào rất lớn, nhìn có vẻ rất đáng tin, cách bài trí thì vừa ấm áp lại rất gọn gàng.

Vào bệnh viện thì đâu đâu cũng là mùi thuốc sát trùng, dường như Romeo nhận ra điều gì đó, nó sống chết không chịu đi vào. Cô cố gắng kéo Romeo đi vào, vị bác sĩ nam đang trực trên quầy liên ngắc đầu cười nói: “Xin chào, tôi có thể giúp gì được cô không?”

Cô còn chưa kịp nói gì đã thấy một vị bác sĩ đi ra từ phòng phẫu thuật, trong ngực còn đang ôm mèo nhỏ, anh vừa ngắc đầu thì trong phút chốc đã bắt gặp ánh mắt cô.

Lục Gia Xuyên đứng đó, anh vẫn mặc chiếc áo blouse trắng như ngày nào, trong tay ôm một chú mèo hoa lông sứt sũng do vừa tắm, đôi mắt nhắm lại, nhìn chằm chằm một cô gái đang giằng co với một con chó lông vàng vào đêm hôm khuya khoắt thế này.

Tuần trước cả hai vừa gặp nhau.

Hai tuần trước cũng gặp nhau.

Hiện tại đang là tuần thứ ba, còn đúng vào thứ hai, quả thực cũng trùng hợp nhỉ?

“Bác sĩ Lục?” Chu Sinh Sinh không ngờ mình lại gặp anh ở đây, hai mắt mở lớn, “Sao anh, tại sao – – “

“Tại sao lại là bác sĩ thú y à?” Lục Gia Xuyên đón nhận câu hỏi của cô, nhưng không trả lời. Anh chỉ nhìn chăm chăm con chó lông vàng phía sau lưng cô đang bán sống bán chết muốn chạy ra khỏi đây, nhưng lại bị sợi dây thừng trong tay cô giữ chặt. Ánh mắt anh từ từ chuyển sang cục tròn tròn ngay giữa hai chân chú chó, thì bỗng hiểu ra rồi hỏi, “Dẫn nó tới thiên à?”

Cô có chút xấu hổ: “Vâng, đúng vậy.”

Không ngờ tới bệnh viện thú y cũng gặp anh. Nhớ tới cảnh bọn họ gặp nhau hai lần trước đó thì cô chẳng buồn nghĩ nữa, lúc nào cả hai cũng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, còn giờ thì cô đứng đây mà không biết phải nói gì.

Vị bác sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh cười ha ha: Thì ra là người quen của cậu à, vào đi, vừa là người quen lại còn là người đẹp, tôi sẽ giảm giá 90% cho cô luôn.”

Chu Sinh Sinh cũng đã cong môi rồi, đang chuẩn bị nở nụ cười nói cảm ơn, cung kính không bằng tuân mệnh, thì bỗng nghe thấy người đàn ông đang ôm chú mèo hoa kia vẻ mặt tỉnh bơ mà nói: “Không quen đâu nên không cần giảm giá.”

Vị bác sĩ trẻ tuổi: “...”

Chu Sinh Sinh: “...”

Bầu không khí lại lâm vào tình trạng xấu hổ hơn.

Chu Sinh Sinh tức giận đến mức mặt cũng sưng lên, đang định đấu võ mồm với anh vài câu, đã thấy anh đặt chú mèo hoa xuống đất, nhanh chóng bước về phía Romeo. Anh ngồi

xổm người xuống nhấc một chân sau của nó lên, cẩn thận nhìn người anh em của nó.

Không ngờ chỉ một giây sau đó, Romeo đột nhiên dịch mõng về phía anh, rồi nó thả một vật thể màu nâu dính dính ướt nhẹp không rõ ràng xuống một bên giày sáng bóng lông lộng không chút bụi bẩn của bác sĩ Lục kia.

Trong chớp mắt, cả sảnh đường bỗng im lặng đến nghẹt thở.

-----oOo-----

Chương 5: Hẹn hò nhé?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bệnh viện thú y này cũng có thể coi như một phòng khám tư nhân, diện tích chung cũng không lớn lắm, tổng cộng có bốn phòng khám. Giờ đang là đầu đông nhiệt độ rất thấp, cửa lớn đóng chặt, trong sảnh còn đang bật điều hòa, không gian xung quanh lại bịt kín.

Cũng bởi vậy mà mùi thối một khi lan ra, sẽ lập tức tràn ngập cả sảnh lớn này.

Chu Sinh Sinh thề, tuy rằng cô rất muốn nói câu gì đó khiến bác sĩ Lục tức chết, nhưng cô tuyệt đối không dám nghĩ chú chó lông vàng nhà mình sẽ dùng cách đáng sợ như vậy mà trả thù hộ cô.

Hơn nữa, phân của Romeo chưa từng thối như vậy, mà thật ra mấy hôm nay nó còn cũng không ăn nhiều lắm!

Gương mặt cô đã trắng bạch không còn chút máu, trong lòng run sợ nhìn chú chó lông vàng đang ngồi chồm hổm

trên mặt đất, thản nhiên nghiêng đầu nhìn từ cô sang bác sĩ Lục. Trong đôi mắt tối đen như mực kia phản chiếu dáng vẻ cực kỳ sợ hãi của cô, vừa nhìn đã thấy vô cùng thảm hại.

Anh... anh ta muốn làm gì?

Dựa vào tính cách của bác sĩ Lục, cô cảm thấy có thể mình sẽ chết rất thảm.

Chu Sinh Sinh liền bật chế độ cảnh giác, âm thầm tính toán nếu anh đánh cô, cô sẽ nên cho anh một đấm, hay là chém anh một nhát đây. Là do anh khơi mào cuộc chiến trước, nên không thể trách cô độc ác ra tay đánh anh đến mức bán thân bất toại được!

Nhưng một phút sau, cô chỉ thấy bác sĩ Lục nhíu lông mày một cái, rồi hung dữ mở miệng quát lớn: “Cô làm chủ nó thế này đấy à?”

???

Cô có chút mơ màng: “Tôi... tôi cũng đâu ngờ nó sẽ đi bậy vào đúng lúc này chứ!”

Chẳng lẽ người chủ nào cũng phải biết rõ chó nhà mình sẽ đi nặng lúc nào ra phân thế nào sao? Cô thực oan ức mà, nhưng nhìn anh rồi nhìn chiếc giày da sáng bóng đắt tiền dính đầy phân kia, cô cũng chỉ đành nói xin lỗi với anh: “Rất xin lỗi anh bác sĩ Lục, là do tôi không trông coi nó cẩn thận. Nếu tôi biết nó muốn đi ị sớm hơn, thì tôi đã liều mạng lột giày của anh ra – – “

Vị bác sĩ đứng bên cạnh lẩn lộn ra cười như phát rồ.

“Không phải vấn đề về giày.” Lục Gia Xuyên nhắm chặt mắt cắt ngang lời Chu Sinh Sinh nói, “Cô làm chủ mà không

biết nuôi chó thế nào à? Không được cho chó ăn quá no, ăn cơm không biết tiết chế gì hết thế này?”

Anh không để ý đến chút phân và nước tiểu đang dính trên giày mình, mà chỉ nhẹ nhàng ấn ấn bụng Romeo, rồi lại quay sang nhìn Chu Sinh Sinh chăm chăm: “Bụng nó quá no nên bị trương lên, phân lỏng không thành cục, nhìn là biết vì cô cho ăn lung tung nên nó mới bị rối loạn tiêu hóa thế này.”

Rồi anh đứng dậy, cũng không xử lý đôi giày bẩn của mình trước, mà ôm lấy Romeo còn đang vẫy đuôi rất vui vẻ đi vào phòng phẫu thuật.

“Này - -” Chu Sinh Sinh muốn hỏi anh đang chuẩn bị làm gì, thì đã bị anh liếc cho một cái chết đứng, chỉ đành ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Thật ra tim cô đang đập rất nhanh và loạn nhịp, những tưởng anh sẽ tức giận vì Romeo đã ị bậy lên giày anh, không ngờ chuyện anh thực sự tức giận không phải vì giày mình bị bẩn, mà ngược lại là vì người làm chủ như cô lại chẳng biết chăm sóc chó nhà mình cẩn thận.

Chuyện đó quả thực đã vượt xa dự tính của cô rồi.

Vị bác sĩ ngoài sảnh lớn tên là Lưu Thừa Đông, anh tự giới thiệu mình là bạn học đại học của Lục Gia Xuyên, là bạn thân.

Chu Sinh Sinh ngồi chờ cùng anh ở dãy ghế bên ngoài, cô nghiêng đầu nhìn vào căn phòng cửa kính kia. Bác sĩ Lục đang đứng trong phòng phẫu thuật đeo bao tay khử trùng, Romeo bị anh trói chặt trên bàn điều khiển, nó đang gào khóc rú ầm ĩ tìm bóng dáng cô khắp nơi.

Chu Sinh Sinh bất an hỏi Lưu Thừa Đông: “Bác sĩ Lưu, giao chó nhà tôi cho một bác sĩ khoa mắt thật sự sẽ không sao chứ?”

Lưu Thừa Đông bình tĩnh an ủi cô: “Cô yên tâm đi, bất luận thế nào cũng không chết được đâu.”

“...” An ủi như vậy cũng không Ingrid ta yên tâm được đâu.

Thấy dáng vẻ Chu Sinh Sinh khẩn trương cứ nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật, cuối cùng Lưu Thừa Đông cũng nói một câu giống tiếng người: “Cô đừng quá lo lắng, dù sao cậu ta cũng là cao thủ trong khoa chúng tôi, có rất nhiều giáo sư khen cậu ta không dứt miệng đấy. Tuy là nói miệng chó không mọc được ngà voi, nhưng khi cậu ta im lặng tập trung làm việc thì vô cùng đáng tin cậy.”

Chu Sinh Sinh toét miệng cười, nhỏ giọng hỏi thăm anh: “Này, bác sĩ Lục không về khoa mắt nữa à anh?”

“Cô cũng biết chuyện đó sao?” Lưu Thừa Đông ngạc nhiên, thao thao bất tuyệt với cô một hồi, rồi cuối cùng nói rất chắc chắn, “Nhất định cậu ta sẽ về thôi, cậu ta không cam lòng làm bác sĩ thú y cả đời đâu. Lòng tự tôn của cậu ta rất lớn, chắc còn đang chờ bệnh viện rước kiệu tám người khiêng tới, cậu ta mới chịu về đấy.”

Chu Sinh Sinh gật gù ra vẻ hiểu chuyện: “Nhìn anh ta như vậy chắc anh khó chịu lắm nhỉ? Miệng anh ta độc địa lắm mà.”

Lưu Thừa Đông nở nụ cười: “Tôi đã quen với chuyện đó rồi. Có những người ngoài miệng thì hung dữ, nhưng bản chất lại là người tốt, còn hơn những kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm. Huống hồ nơi đây của tôi chỉ có mấy đứa nhỏ kia bầu bạn, trước giờ bọn chúng cũng không biết phán xét một

người qua lời nói, Gia Xuyên đối với chúng rất tốt, chúng nó cũng rất thích cậu ấy.”

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, quay đầu nhìn người trong phòng phẫu thuật kia, dưới ánh đèn neon, chiếc áo blouse trắng của anh không nhiễm chút bụi bẩn, dáng vẻ cúi đầu tập trung làm việc rất nghiêm túc cẩn thận kia của anh, thực khiến người ta cảm thấy rung động.

Cô nhớ lại tin nhắn đọc trộm của anh ở khoa mắt ngày ấy, vị bác sĩ này tuy hung dữ nhưng thực ra lại có một tấm lòng thật nhân hậu.

Một phút trước anh có thể ôm một chú mèo hoa ướt nhẹp, thì ngay phút sau anh cũng chẳng thêm tức giận vì Romeo đã thải bậy lên giày anh.

Cô quay người, cúi đầu nhìn giày mình, nhỏ giọng nói thầm gì đó.

***

Khi Lục Gia Xuyên ôm chú chó vàng to lớn ra khỏi phòng phẫu thuật thì hai người kia đang ngồi nói chuyện với nhau như những người bạn đã quen thân từ rất lâu rồi.

Anh giật giật khóe miệng, vốn định nói một câu: “Nếu hai người muốn tiếp tục thế giới riêng của mình... thì tôi và con chó này sẽ vào phòng phẫu thuật tránh mặt một lúc.”

Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy người phụ nữ chẳng biết quan tâm đến mắt mình kia đang nhỏ giọng thủ thỉ với Lưu Thừa Đông: “Ừ, tôi cũng rất thích bác sĩ Lục.” Cuối cùng còn nói thêm một câu, “Đúng vậy tuy anh ấy hơi xấu tính, nhưng sửa một chút thôi sẽ rất tốt.”

Anh ngẩn người, đột nhiên không thể nói được những lời khó nghe nữa.

Romeo lao ra khỏi ngực anh, sửa gâu một tiếng, nó vô cùng mừng rỡ nhào về phía Chu Sinh Sinh.

Cô còn chưa kịp chuẩn đã bị Romeo bổ nhào vào người, vừa quay đầu lại, mới nhận ra câu nói vừa rồi của mình chắc hẳn đã bị người trong cuộc nghe thấy rồi.

Chu Sinh Sinh ôm lấy Romeo vội vàng đứng dậy, trái tim cũng nguội đi mấy phần: “Khụ khụ, à ừm, nhanh vậy đã xong rồi à? Chuyện đó... cảm ơn anh bác sĩ Lục, tôi, tôi - - “

Lục Gia Xuyên đứng tại đó, đôi mắt đen bóng nhìn cô chăm chăm không chuyển mắt.

Đầu óc Chu Sinh Sinh hoảng loạn, bỗng thốt lên: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp một vị bác sĩ không những có trái tim lương thiện y đức cao minh mà còn vô cùng đẹp trai tuấn tú, thôi thì... thì - - “

“Thôi thì làm sao?”

Giọng cô nhỏ dần đều: “Thôi thì núi xanh còn mãi nước biếc chảy hoài [1], gặp chuyện bất bình thì nên rút dao tương trợ, anh chỉ giảm cho tôi 80% thôi cũng được...”

[1] Gốc là Thanh sơn bất lão, Lục thủy trường lưu : Nghĩa là núi cao vẫn còn nằm yên tại đây, nước xanh chảy mãi, (nhưng) sau này sẽ có lúc gặp lại - thường được dùng như một lời nhắc nhở hay hứa hẹn lúc chia tay nhau) [Nguồn : tại đây]

***

Cảm thấy rất vui vì được giảm 80%, cô gái kia hài lòng dẫn theo chó của mình mà về nhà rồi.

Lưu Thừa Đông liếc mắt nhìn Lục Gia Xuyên đang vắn eo lắc cổ ngồi nghỉ trên ghế: “Mẹ nó cậu cũng mau cắt đi cho tôi, đã bao năm trôi qua rồi, cứ lúc nào có cậu ngồi bên cạnh, là người đàn ông độc thân hoàng kim chất lượng tốt như tôi đây sẽ bị người ta gạt ngay ra ngoài. Rõ ràng người giảm 80% cho cô ấy là tôi cơ mà, chẳng hiểu tại sao cuối cùng cô ấy lại nói cảm ơn cậu chứ.”

Lục Gia Xuyên vừa thay chiếc áo blouse trắng, lại chẳng thèm để ý đến cậu bạn mình mà nói: “Có thể là vì trông cậu xấu trai quá, nên cô ấy lựa chọn chỉ nhìn người đẹp trai ngồi ngồi là tôi đây chứ sao.”

Lưu Thừa Đông tháo ngay chiếc giày ra ném về phía anh: “Thật sự mắt tôi mù rồi nên mới thu nhận cậu mà! Cút đi đồ con lợn ạ, nếu cậu có thất nghiệp cũng đừng đến tìm tôi nữa!”

Không ngờ Lục Gia Xuyên bỗng giơ tay lên bắt lấy chiếc giày anh ném tới, mắt cũng không thèm chớp mà tháo luôn một bên giày bị Romeo làm bẩn, rồi thuận chân đi luôn chiếc giày Lưu Thừa Đông vừa ném tới.

Lưu Thừa Đông một chân để trần tức giận nói: “Cháu nội, trả giày đây cho ông!”

Lục Gia Xuyên vô cùng nghe lời, trả ngay chiếc giày dính đầy phân và nước tiểu cho anh.

“...” Anh thề cả đời này chưa từng thấy kẻ nào ti tiện như Lục Gia Xuyên.

Trước khi phòng khám thú y đóng cửa, Lục Gia Xuyên nhận

được một cuộc điện thoại.

Người gọi tới là mẹ anh, nữ sĩ Tôn Diệu Già ở đầu bên kia dùi giọng nói với anh: “Trung thu sắp tới rồi, ông ngoại dặn mẹ gọi con về nhà lớn ăn cơm đấy.”

Vừa nghe đến chuyện phải về nhà lớn, vẻ mặt Lục Gia Xuyên bỗng trở nên khó coi hơn hẳn, anh định nói dạo này công việc rất bận, nhưng rốt cuộc cũng không đành lòng làm trái ý mẹ mình: “Vâng, con biết rồi.”

Mẹ anh thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Hôm trước anh còn tuyên bố với mẹ là đã có người yêu rồi phải không? Ông ngoại bảo con dẫn con bé về nhà ăn Trung thu luôn đấy.”

“...” Lục Gia Xuyên đã không thể nhớ mình qua loa tắc trách lừa gạt mẹ về chuyện có người yêu từ lúc nào nữa rồi.

“Gia Xuyên?”

“... Con đây.”

“Nhớ dẫn con bé về, đừng quên đấy.”

Lục Gia Xuyên im lặng một phút, rồi lặng lẽ thở dài: “Vâng con biết rồi.”

Từ nhỏ đến lớn anh không sợ trời không sợ đất, lại chỉ rậm rắp nghe lời một mình mẹ anh, bảo anh nói với bà chuyện anh có bạn gái chỉ là để nói dối qua loa cho xong chuyện mà thôi, thì anh không thể làm được

Lưu Thừa Đông ngồi bên cạnh nghe trộm được toàn bộ câu chuyện, chưa kịp tức giận vì chiếc giày bắn trên tay, anh đã vô cùng vui vẻ mà chế nhạo: “Không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay.”

Lục Gia Xuyên không thèm để ý tới anh.

“Cậu định tìm cô nào dẫn về nhà ăn cơm đây?” Anh liền tiến sát lại hỏi với giọng điệu vô cùng hèn hạ.

Lục Gia Xuyên vẫn chẳng thèm quan tâm đến anh.

Lưu Thừa Đông cũng mặc kệ thái độ đó của anh, trái lại cứ xán lại gần anh: “Ngay cả người có ơn với cậu là tôi đây mà cậu còn lấy oán báo ân, với cái tính vừa thối vừa ngang như cậu, tôi dám đánh cược đến cuối tuần này cậu cũng chẳng tìm được cô nào thích mình mà dẫn về nhà ăn cơm đâu.”

Lục Gia Xuyên nhìn chiếc laptop đang đặt trên mặt bàn, im lặng một chút, rồi đột nhiên quay người sang nói: “Nếu tôi nói muốn là tìm được ngay thì sao?”

“Thì ông đây sẽ liếm sạch chiếc giày này cho cháu.” Lưu Thừa Đông nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Lục Gia Xuyên khẽ cong khóe môi cười mỉm, nhanh chóng xé trang giấy chỉ mới viết mấy chữ trên bàn, rồi thuận tay nhặt chiếc giày bắn trên tay anh bạn mình, cất giày vào hộp đóng gói thật kỹ.

“Vậy cậu cứ từ từ mà chuẩn bị đi, chiếc giày này tôi giữ hộ cậu, tránh để cậu vụng trộm mang giày đi giặt sạch.”

Anh đẩy cửa bước ra, một tay còn đang đặt trong túi áo khoác, nắm thật chặt tờ giấy mình vừa xé được.

Trên tờ giấy trắng có một hàng chữ nhỏ: Họ và tên – Chu Sinh Sinh, số điện thoại di động...

Ngoài đường phố đêm đông chỉ còn lác đác vài người qua

lại, ai ai cũng vội vàng. Dưới ánh đèn vàng đường như chỉ có mình chiếc bóng của anh kéo dài trên mặt đất, bên tai cũng chỉ có tiếng bước chân anh nghe thực cô đơn.

Lục Gia Xuyên đi một mình tới bãi đỗ xe, bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

Trên đời này hóa ra vẫn có người cảm thấy anh rất đáng để thích sao? Từ sau cái lần anh chẳng chút nể mặt từ chối một nữ sinh tỏ tình với mình trước mặt mọi người vào năm hai đại học, thì những lời như thế anh đã chẳng được nghe nữa rồi. Anh rất ghét những cô gái ỷ vào việc gia cảnh giàu có rồi không thềm đếm xỉa đến người khác. Dù cô ta có xinh đẹp cỡ nào, thì anh cũng chẳng bao giờ cười với cô ta một cái.

Sau này danh tiếng của anh ở trên tình trường đã trở thành một kẻ thanh tâm quả dục thối tha không có chút phong độ, cô gái nào đối với anh cũng tôn trọng nhưng không dám gần gũi.

Trong đầu bỗng nhớ tới cô gái kỳ quái ấy, anh dừng lại trước xe mình, mở tờ giấy trắng kia, rồi lôi di động ra.

***

Trịnh Tầm vẫn chưa về, cả nhà tối đen như mực.

Chu Sên Sên đã sớm quen với quy luật nghỉ ngơi và làm việc của con cú đêm kia, chưa đến nửa đêm mà anh đã về nhà mới là chuyện hiếm có.

Chắc hẳn là vì mất đi người anh em đực rựa vốn là niềm kiêu hãnh của mình, nên Romeo trông ra có vẻ rất mệt mỏi, sau khi về nhà thì nằm rạp xuống đất chẳng thềm nhúc nhích lấy một cái.

Chu Sinh Sinh có chút áy náy khó nói thành lời, cô làm vậy có bị coi là tước đoạt hạnh phúc chung thân của Romeo không ?

Xin lỗi vì đã làm vậy với mày. Cô đem túi nguyên liệu nấu ăn mới mua về từ siêu thị ra xem, chọn những nguyên liệu đắt tiền nhất, làm cho Romeo một tô cơm trộn gan heo thật lớn.

Romeo nằm rạp trên đất không thềm để ý cô, nó rầm rì ư ử không chịu ăn cơm.

Khi cô đang quỳ gối trên đất mà tỏ vẻ xin lỗi nó vô cùng thành khẩn thì chiếc điện thoại trên bàn trà nhẹ nhàng rung lên hai tiếng.

Cô đặt tô cơm xuống đất, rồi cầm di động lên xem.

Hóa ra là một tin nhắn mới: ‘Tiểu thư Chu Sinh Sinh, xin hỏi cô có thời gian rảnh không, tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm. Nếu như có thể, thì chúng ta đi xem phim luôn nhé’.

Cô ngạc nhiên, số nhắn tới là số lạ, đây là ai chứ?

Chu Sinh Sinh tám đời chưa có ai theo đuổi giờ đây tim đang đập rộn ràng, miệng đắng lưỡi khô thầm suy đoán, chẳng lẽ đóa đào hoa giấu mặt hai tư năm cuộc đời cô cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Thình thịch thình thịch, trái tim tràn ngập vui sướng cuồn cuộn đập liên tục.

Một giây sau, lại có thêm một tin nhắn nữa.

- - À, quên mất chưa nói, tôi là bác sĩ Lục. Người hôm nay vừa bị chó của cô cho một bãi lên giày. Lục Gia Xuyên :)

Nhìn icon mặt cười mỉm kia thấy thế nào cũng rất u ám đáng sợ, Chu Sinh Sinh không cười nổi nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 6: Phim kinh dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thứ năm quán cafe cũng không đông khách lắm, theo thói quen mọi người lại cùng chơi mạng chược cả buổi chiều.

Anh quản lý lại dùng trò cũ, bốn phương tám hướng xáo bài hai lượt, mỗi lần tới lượt Chu Sinh Sinh phải bốc bài thì anh sẽ bắt đầu giả vờ ho, lúc thì chỉ vào tai ra hiệu, lúc thì chụm ngón cái và ngón trỏ rồi chỉ lên đầu mình.

Hoàn Tử không chịu nổi nữa, cô nàng giận dữ quay sang mắng anh quản lý: “Đại ca à, nếu anh đã muốn gian lận thì có thể làm khéo khéo tí được không? Quang minh chính đại chỉ tới chỉ lui như vậy, anh đang khinh bọn em không mang não đi làm đấy à?”

Đông Đông im lặng móc túi quần rỗng tuếch ra, một chàng trai đường đường cao 1m8, nhưng dáng vẻ lại giống như một bông hoa bách hợp đang khóc trong gió vậy: “Mẹ em từ nhỏ đã dạy, nam tử hán đại trượng phu, phải tránh xa sex cờ bạc ma túy. Cho tới hôm nay cuối cùng em cũng hiểu thâm ý của mẹ rồi.”

Tiểu Kim tỉnh táo lôi một loạt những quân bài anh quản lý đang giấu trong túi áo khoác... toàn bộ đều là quân bài mạng chược dự bị: “Anh quản lý, phiền anh giải thích một chút, mấy quân bài trong túi áo anh này dùng để làm gì.”

Người quản lý “Oh” một tiếng, vẻ mặt ngờ ngác: “Đúng nhỉ, sao trong túi anh có nhiều quân bài mặt chược quá vậy?”

“...”

Bốn đôi mắt sáng nhìn thẳng vào mặt anh, anh quản lý đành giả vờ quơ mấy quân mạc chược đút hết vào túi quần: “Mẹ anh cũng lớn tuổi rồi, chắc là bà nhìn túi áo anh lại cứ tưởng túi đựng mặt chược nên bỏ nhầm ấy mà.”

Chu Sinh Sinh cười ha ha, đưa mắt nhìn anh quản lý trốn ra sau quầy, rồi trả lại toàn bộ tiền thắng bài cho mọi người.

Hoàn Tử lườm cô: “Cậu nghĩ chúng tôi là ai hả ? Chơi được mà không thua được so?”

“Cũng vì anh quản lý gian lận nên tôi mới thắng mà, chịu thua chứ?” Chu Sinh Sinh đặt trước mặt mỗi người một xấp bài, “Đùa thôi, chơi vui mà không cần nghiêm túc vậy đâu.”

Tiểu Kim mặt lạnh nhìn cô hồi lâu, rồi nghiêm túc nói với cô: “Chu Sinh Sinh, cậu là người tốt.”

“...” Chu Sinh Sinh cười gượng, trong lòng thầm nghĩ cái biệt danh vương tử nhặt nhẽ này quả thật rất hợp với anh ta, bảo người ta phải tiếp lời thế nào đây? Nhưng cô nhanh nhẩu nói tiếp: “Đâu có đâu có, mọi người đều vui mới là quan trọng.”

Đông Đông và Hoàn Tử nhìn nhau bò lăn ra mà cười.

Chu Sinh Sinh cũng cười theo các cô, thầm nghĩ hổng rồi hổng rồi, cô thật sự rất thích nơi này, nếu quả thật có ngày phải rời đi, cô sẽ không nở đến mức nào chứ?

Nghiêng đầu nhìn qua song cửa sổ, lần đầu tiên trong đời cô thực sự ao ước ông trời sẽ không mưa nữa.

***

Lúc tan việc, anh quản lý lại lôi chiếc “BMW” của mình ra nói muốn đưa cô về nhà.

Ngày nào Chu Sinh Sinh cũng từ chối anh, nhưng anh quản lý vô cùng ương bướng, cương quyết muốn kháng chiến lâu dài. Không chừng anh chính là người thừa kế của Đồng Tồn Thụy và Hoàng Kế Quang ấy chứ, hơn nữa nhìn dáng người cường tráng kia của anh, nếu anh đi phá lô cốt hay chặn nóng súng, nhất định còn hiệu quả hơn hai vị tiền bối anh hùng dân tộc kia.

Chu Sinh Sinh nhìn anh một lúc, đây là lần đầu tiên cô gật đầu nói đồng ý.

Anh quản lý vốn đã chuẩn bị xong sẵn lời thoại, còn tính hôm nay sẽ phải đưa cô về bằng được, nên rất tự nhiên mà nói: “Em cứ để anh đưa về đi, anh thấy em là con gái con lúa, khuya thế này về nhà một mình không an toàn lắm? Em – á, em vừa mới nói gì cơ?”

“Em nói được.” Cô nháy mắt mấy cái.

Anh quản lý nhất thời kích động, gương mặt béo ú đỏ bừng cả lên, anh vội vàng xuống xe cẩn thận đỡ cô ngồi lên.

Chu Sinh Sinh đột nhiên có một ảo giác, dường như thứ cô sắp bước lên không phải chiếc xe đạp cũ nát, mà là một chiếc xe ngựa bí đỏ màu xanh vàng rực rỡ...

Chỉ tiếc là đêm nay anh quản lý cũng không phải là hoàng tử của cô, Chu Sinh Sinh nhờ anh quản lý thả mình trước

cửa một nhà hàng cơm Trung Hoa.

Anh quản lý hưng phấn nói: “Sao thế sao thế, chẳng phải anh bảo sẽ đưa em về nhà à? Chu Sinh Sinh anh đã nói với em rồi, có cần khách sáo đến mức phải mời anh ăn cơm thế này không?! Anh là loại người đó à? Không ăn! Anh tuyệt đối không ăn đâu!”

Vừa nói, anh vừa định đi vào nhà hàng.

Chu Sinh Sinh ho khan hai tiếng, giữ chặt tay áo anh quản lý: “Không phải, anh quản lý. Hôm nay có người mời em ăn cơm, người đó đang chờ em bên trong.”

Đương lúc nói chuyện, cô cũng đã nhìn thấy Lục Gia Xuyên đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nên thuận tiện chỉ tay về phía đó.

“Đúng chính là anh ấy.”

Anh quản lý theo hướng tay cô chỉ mà nhìn sang, trái tim bỗng nát thành từng mảnh.

Đây cũng không phải là nhà hàng sang trọng gì cả, chỉ là một quán cơm gia đình dân quê, cửa ra vào là một tấm kính thủy tinh lớn, cách bài trí bên trong quán cũng rất ấm áp và đơn giản. Có một người đàn ông dáng người cao to mặc trên mình chiếc áo khoác màu tro đang ngồi cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng còn xoay xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay mình.

Khung cảnh này giống hệt như trong một bộ phim thần tượng đang nổi.

Anh quản lý vẫn chưa bỏ cuộc, bĩu môi hỏi Chu Sinh Sinh: “Cậu ta là anh trai em à?”

Vẻ mặt thì mếu máo như sắp khóc.

Chu Sinh Sinh im lặng một chút, kiên quyết giữ vững trái tim độc ác, thản nhiên mà nói với anh quản lý: “Là người em thích.”

Anh quản lý hồn bay phách lạc leo lên con “BWM” cũ nát lướt gió mà đi, trong miệng còn hát bài ca thất tình thâm.

Chu Sinh Sinh mất vài giây mới nhận ra câu “Nương tử, Aha” anh đang hát là trong bài ‘ Sự hấp dẫn của bầy sói’.

... Sở thích thật đặc biệt.

Nhưng đây cũng không phải lý do mà cô từ chối anh. Cô rất vui vì một người đàn ông vô cùng tốt bụng và nhiệt tình như anh quản lý thích mình, nhưng cô lại không phải là người phù hợp với anh. Anh là một người tốt, cuộc sống của anh sẽ rất êm đẹp và hạnh phúc.

Còn cô...

Ánh mắt Chu Sinh Sinh từ từ tối lại.

Nói thật, cô cũng rất muốn tìm một người đàn ông tốt, rồi cả hai sẽ cùng nhau sống một cuộc sống thật bình dị. Nếu được như vậy thì tốt biết mấy.

***

Khi Chu Sinh Sinh còn đang ngẩn ngơ đứng ngoài cửa, thì bên trong quán bác sĩ Lục đã nhận ra cô qua tấm cửa thủy tinh rồi.

Cô gái góc nghếch kia đang đứng ngẩn người ngoài gió rét

nghĩ gì vậy?

Anh không nhìn được gỗ lên cửa sổ mấy cái, sau đó liền thấy cô quay đầu lại nhìn mình. Anh không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cô chăm chăm, trên mặt viết sẵn mấy chữ ‘Cô định bỏ dúi tôi sao?’.

Chu Sinh Sinh vội vàng đẩy cửa mà bước vào.

Thật ra cô rất ngạc nhiên khi Lục Gia Xuyên muốn mời cô ăn một bữa cơm, nhưng anh hẹn cô ở một quán ăn gia đình thế này, lại khiến cô cảm thấy vô cùng hài lòng. Không khí nơi đây vừa ấm áp lại bình dị, còn rục rĩ lòng lầy gập chục lần mấy nhà hàng Tây kia ấy chứ.

Dường như Lục Gia Xuyên rất quen với nơi này, anh gọi vài món ăn đặc trưng của quán, rồi gọi thêm một đĩa há cảo.

“Cô chưa từng ăn ở đây, nên tôi sợ cô không ăn được rồi lại hại mình hại cả người ta, thôi thì thấy người gặp chuyện chẳng lành tôi đành ra tay cứu giúp vậy.” Đương nhiên, bác sĩ Lục vẫn là bác sĩ Lục, mở mồm nói câu nào là khiến người ta tức chết câu đấy.

Chu Sinh Sinh nói: “Bác sĩ Lục, anh có biết giao tiếp cũng là một bộ môn nghệ thuật không? Có người nói câu nào là khiến người ta hài lòng câu đấy, nhưng cũng có những người vừa mở mồm không thôi cũng khiến người ta muốn đập cho một trận thành tàn tật luôn rồi.”

Lục Gia Xuyên gật đầu: “Tôi biết tôi đẹp trai, nên có nhiều người ghen tị muốn đánh tôi cũng đúng thôi.”

“...” Chu Sinh Sinh bấu môi, cầm cốc nước nóng kia uống một hơi cạn sạch, “Xin anh cho phép tôi dùng 120% thành ý gửi đến trái tim vô cùng mạnh mẽ cùng bộ mặt dày chực

mét kia của anh.”

Anh thấy vậy mà chẳng chút sợ hãi: “Vậy tôi cũng thay mặt chúng cảm ơn cô rất nhiều.”

Chu Sinh Sinh mém sặc.

Thức ăn được đưa lên rất nhanh, món ăn cũng vô cùng ngon miệng.

Chu Sinh Sinh vừa ăn như hổ đói vừa hỏi anh: “Sao tự dưng lại muốn mời tôi ăn cơm?”

“Vì muốn nhờ vả cô.”

“... Nhờ tôi làm gì?” Tay cô run lên, miếng há cảo vừa gấp lên chưa kịp đưa vào miệng, đã có cảm giác... cảm giác cứ như chồn cáo tới chúc tết gà vậy.

Bác sĩ Lục cũng chẳng thèm quanh co giấu diếm, mà nói thẳng luôn: “Tôi nói với mẹ tôi là mình đã có bạn gái, mẹ tôi bảo dẫn cô ấy về nhà ăn bữa cơm gia đình. Tôi nghĩ một lúc thì cảm thấy cô cũng tạm được, tuy là dáng người và khí chất thì hơi kém một chút, nhưng có một điểm lại rất tốt.”

Cô cảm thấy mình đang bị xỉ nhục, nhưng may cũng có câu cuối cùng vớt vát lại, nên cô quyết định tha thứ cho anh, trong lòng còn vô cùng mong chờ mà hỏi: “Tốt chỗ nào?”

“Là phụ nữ.”

Chu Sinh Sinh mặt không cảm xúc đặt đôi đũa xuống bàn, rồi đứng dậy định đi. Một giây sau, cổ tay đột nhiên bị anh nắm chặt lấy.

Cô quay đầu nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

Lục Gia Xuyên dừng một chút rồi mới nói: “Vì tối qua cô nói cô thích tôi.”

Lúc anh nói những lời này thì lỗ tai có hơi đỏ.

Chu Sinh Sinh chớp mắt: “Tôi cũng từng nói những lời ấy với Trần Dịch Tấn. Năm đó anh ấy tổ chức đêm nhạc hội, tôi cùng rất nhiều người đi đường đứng vây xung quanh nghe nhạc miễn phí, lúc đó tôi cũng điên cuồng liên tục hét em thích anh với anh ấy. Thì sao, chẳng lẽ tôi cũng phải theo anh ấy về nhà gặp phụ huynh à?”

Lục Gia Xuyên thả lỏng tay cô ra, sắc mặt trầm xuống: “Tôi chỉ muốn nhờ cô giúp một chuyện thôi.”

“Giúp anh làm chuyện khác thì có thể được, nhưng riêng chuyện đó thì không được.” Chu Sinh Sinh ngừng cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn, “Làm thế là lừa gạt, là nói dối, mẹ anh muốn anh tìm bạn gái không phải để anh đối phó qua loa với bà ấy, mà mẹ anh thật sự hy vọng anh có thể sống hạnh phúc với người mình yêu. Thật xin lỗi bác sĩ Lục, chuyện đó tôi thực sự không thể giúp anh được.”

Cô nhìn đồng thức ăn trên bàn, có chút do dự: “Nếu như anh sợ lãng phí, mấy món này tôi có thể giúp anh đóng gói...”

Bác sĩ Lục lạnh lùng liếc cô một cái, vô cùng không vui.

Chu Sinh Sinh đau lòng, bước từng bước thật chậm, cuối cùng cũng dứt áo rời đi. Nhưng cô cũng không đi được bao xa, vừa nhìn bác sĩ Lục cùng đồng thức ăn trên bàn, thì đành im lặng dừng bước ngay cạnh cửa sổ, chỉ cách anh vài bước chân.

Cô thấy anh đang nghe điện thoại, hai người chỉ cách nhau

một tấm cửa kính. Giọng anh tuy hơi mơ hồ, nhưng cô vẫn nghe thấy được.

Anh nói: “Mẹ, con...”

Dừng một chút, rồi anh nhỏ giọng hỏi: “Không có gì, chỉ muốn hỏi mẹ đã ăn cơm tối chưa thôi. Nếu như chưa ăn, con mua há cảo mẹ thích mang tới cho mẹ nhé.”

Dưới ánh đèn vàng, khi Lục Gia Xuyên cup mắt nói những lời đó, là một vẻ mặt Chu Sinh Sinh chưa từng nhìn thấy ở anh, cùng với một chất giọng dịu dàng trước nay chưa từng được nghe.

Cô có chút mê muội, dường như anh đã trở thành một người khác vậy, chứ không phải bác sĩ Lục mà cô biết nữa.

Người đàn ông trẻ tuổi cúp điện thoại, ngồi ở đó không nói một lời. Một mình đối diện với chiếc bàn đầy ắp thức ăn, khung cảnh xung quanh lại vắng ngắt, khiến con người ta cảm thấy anh thật cô đơn.

Cô cắn làn môi, lại đẩy cửa đi vào lần nữa.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của bác sĩ Lục, cô lại ngồi xuống ghế đối diện.

“Quay về làm gì?” Anh hỏi.

“Giúp anh chứ sao.” Cô đáp vô cùng hùng hồn.

“Có thể cho tôi hỏi một câu vì sao cô đột nhiên thay đổi ý định không?” Anh vẫn còn nhớ rõ lời thề son sắt của cô một phút trước.

Chu Sinh Sinh tiến sát lại gần anh, anh cũng không kiểm

chế được mà hơi dướn người về phía trước, sau đó anh nghe thấy cô nhỏ giọng hỏi một câu: “Có phải chỉ cần tôi đồng ý giúp anh, thì mấy món trên bàn này tôi được đóng gói mang về không?”

“...”

Sau bữa cơm tối, Lục Gia Xuyên tiện thể mời cô đi xem phim, không phải là một bộ phim tình cảm suốt mướt gì đó, mà là... phim kinh dị.

Lục Gia Xuyên không sợ thể loại này, chỉ là anh không ngờ Chu Sinh Sinh cũng không sợ.

Nói không sợ thật ra cũng không đúng lắm, phải nói là cho đến hôm nay anh chưa từng thấy người nào xem phim kinh dị mà mặt thản nhiên chẳng có cảm xúc gì như xem phim hoạt hình giống Chu Sinh Sinh thế này.

Nữ quỷ vừa xuất hiện, nàng ta trùm chiếc khăn màu bạc, máu thấm đầy mặt và cổ.

Còn Chu Sinh Sinh thì nói: “Ha ha ha ha, anh nhìn cô ta kìa có giống đang đeo một cái khăn dính đầy máu dì cả lên mặt không?”

Lục Gia Xuyên nhếch khóe miệng, định trào phúng cô hai câu, nhưng lại nghĩ đến chuyện cô đã đồng ý giúp mình, thì tạm thời sửa lại lời kịch: “... Thật ...sáng tạo.”

Nam chính là một tên xấu xa bắt cá hai tay, hắn bỏ rơi nữ chính, vì vậy nữ chính mới mặc áo cưới thả mình lên đường ray tàu tự sát, rồi biến thành nữ quỷ.

Chu Sinh Sinh ghé sát vào người anh nhỏ giọng nói: “Ba tôi từng nói với tôi, đàn ông mà lỏng cái gì cũng được nhưng

không được thả lỏng thắt lưng của mình, anh có thể yêu rất nhiều người, nhưng không thể trở thành một con chó động dục.”

Lục Gia Xuyên: “... Ba cô cũng thật sáng tạo.”

Đến lúc nhạc phim vừa vang lên, nữ chính dùng gương mặt đáng sợ nhất xuất hiện để báo thù thì máu tươi của nam chính văng khắp nơi, những chất lỏng quái dị trộn vào nhau, khiến không ít các cô gái trong rạp chiếu phim gào thét chói tai.

Lục Gia Xuyên quay đầu sang nhìn Chu Sinh Sinh, cô đang bốc một nắm bỏng ngô ném vào miệng, ăn có vẻ rất ngon.

“Cô không sợ sao?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Cô gái đang ăn bỏng ngô kia quay đầu sang nhìn anh, trong đôi mắt vô cùng thản nhiên và vui vẻ: “Có gì phải sợ chứ? Tất cả đều là giả, tháo lớp trang điểm kia ra, thì chính là gương mặt thật của diễn viên thôi. Mặc dù cô ấy có trang điểm đáng sợ thế nào, thì chỉ cần lau đi là sẽ hết.”

Anh cảm thấy đây không phải là phản ứng mà một cô gái nên có.

Nhưng một phút sau, Chu Sinh Sinh vừa ném một nắm bỏng ngô vào miệng, rồi nhỏ giọng nói: “Anh không biết đâu, điều đáng sợ nhất chính là dù anh có rửa thế nào, có lau bao lâu, thì cũng không thể trở về gương mặt vốn có được.”

Anh chuyển mắt nhìn về phía màn hình lớn, nói hai chữ thật ngắn gọn: “Thần kinh.”

Trong rạp chiếu bóng tối đen, chỉ có ánh sáng nhạt phát ra

từ màn hình lớn, bộ phim rất đặc sắc, tiếng âm nhạc tiếng trò chuyện tiếng thét chói tai cái gì cũng có cả. Nhưng khi Chu Sinh Sinh nhìn chăm chú lên màn hình, thì cô lại có cảm giác cô đơn chưa từng thấy.

Cô có thể chấp nhận một gương mặt vừa nhếch nhác lại xấu xí, nhưng chỉ cần tẩy trang đi thì cô vẫn là cô.

Không ai hiểu được cảm giác của cô, cũng không ai biết cô đã khủng hoảng như thế nào. Cuộc sống của cô thay đổi theo từng gương mặt mỗi khi trời mưa, những gương mặt đó lạ lẫm đến mức khi cô soi mình trong gương cũng không thể tin được người kia chính là mình. Mà điều cô sợ nhất thật ra chỉ có một, đó là có phải cô sẽ mãi mãi thay đổi mặt thế này, rồi đến một ngày cô sẽ quên mất gương mặt thật sự của Chu Sinh Sinh là thế nào không?

Cô từ từ đưa tay lên chạm vào gương mặt kia.

Cô gái này rất xinh đẹp nhưng khuôn mặt này cũng không phải của cô.

-----oOo-----

Chương 7: Cao thủ gấp thú bông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, thì ngay bên cạnh rạp là một trung tâm giải trí.

Vừa lúc một cặp tình nhân ôm đống gấu bông đi ngang qua, Chu Sinh Sinh đưa mắt nhìn chăm chăm đống gấu bông kia, dường như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

Lục Gia Xuyên dõi theo mắt cô, bỗng hỏi: “Cô muốn à?”

Cô còn chưa kịp nói gì, thì đã thấy anh nhanh chân, bước tới quầy đổi xu chơi game rồi.

Lục Gia Xuyên nghĩ rất đơn giản, cô đã giúp anh một chuyện thì anh cũng phải có lòng tốt giúp cô lại một chuyện, tối nay có người bạn trai tiêu chuẩn MAX như anh giúp cô gấp thú, chắc hẳn là đêm trung thu cô cũng sẽ càng gắng sức giúp anh diễn vai bạn gái cho thật tốt.

Dù cho lý tưởng có tốt đẹp thế nào, thì sự thật lại quá mức phũ phàng.

Bạn học Chu Sênh Sênh đứng nhìn bạn học Lục Gia Xuyên mất tong hai mươi tệ, mà cũng chẳng bắt được một con thú nhỏ nào, thì liền nhắm mắt không nở cả nhìn.

Lục Gia Xuyên rất tức giận, cái gì mà bạn trai đạt tiêu chuẩn MAX chứ?

Anh không bỏ cuộc mà kiên cường chiến đấu cùng chiếc cần gấp thú lỏng lẻo kia, sau đó thì cứ thất bại liên tục. Dần dần, trên gương mặt cũng không nén nổi sự giận dữ nữa.

“Cái máy này nhất định là có vấn đề.” Anh dứt luôn đồng xu cuối cùng vào máy, rồi đứng thẳng người lên, mặt không biến sắc nói.

Chu Sênh Sênh thông cảm vỗ vỗ vai anh: “Anh chờ tôi chút.” Sau đó chạy tới quầy đổi xu mua thêm mười tệ nữa, rồi lại lộc cộc chạy về.

Cô xắn tay áo, túm mái tóc đuôi ngựa cột lên gọn gàng, rồi hít sâu một hơi và dứt đồng xu đầu tiên vào máy.

Bác sĩ Lục trơ mắt nhìn chiếc cần gấp lỏng lẻo đột nhiên như vừa được uống thuốc tăng lực, nó nhanh chóng gấp một con thú bông Doraemon, rồi từ từ rơi xuống ống thoát.

Chu Sinh Sinh quay người, cầm chiến lợi phẩm đầu tiên của mình, khế nhét vào lòng Lục Gia Xuyên: “Giúp tôi cầm con này đi.”

“...” Tâm trạng anh hơi phức tạp.

Đến xu thứ hai, Chu Sinh Sinh thích một con cá nhỏ, cô vô cùng cẩn thận di động chiếc cần gấp, trong ba giây cuối cùng, cô nhấn nút hạ cần xuống.

Chiếc cần gấp bằng kim loại túm lấy con cá nhỏ một cách vô cùng chuẩn xác, rồi lại rơi xuống lối thoát ra ngoài.

Trong ngực Lục Gia Xuyên lại có thêm một con thú lông xù nữa.

Đồng xu thứ ba.

Đồng xu thứ tư.

Thứ n...

Khi hai mươi tệ chỉ còn thừa lại hai tệ, thì trong lòng Lục Gia Xuyên có tổng cộng chín con gấu.

Xung quanh đột nhiên có nhiều người xuất hiện quan sát bàn tán về Chu Sinh Sinh và anh, trên gương mặt tràn đầy vẻ hâm mộ. Chu Sinh Sinh hồn nhiên vẫn chưa nhận ra điều gì khác lạ, mà chỉ đắm chìm trong cuộc chiến gấp thú của mình, tư thế đứng trung bình tấn vững chắc, vẻ mặt nghiêm túc, cả người được bao trùm trong một ngọn lửa hùng hục khí thế chiến đấu.

Đến đồng xu cuối cùng, cô nín thở di chuyển cần gấp, sau đó nhấn nút hạ trúng mục tiêu.

Cần gấp nhanh chóng chụp lấy con thú kia.

Rồi di chuyển về phía lối ra.

Đến một giây cuối cùng con thú lại bị rơi xuống đồng gấu bên dưới.

Chu Sinh Sinh thất vọng thở dài, rồi nghe thấy tiếng người đàn ông đang đứng bên cạnh chăm chú nhìn cô gấp thú bông bỗng reo “A!” lên một tiếng

Cô ngạc nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy Lục Gia Xuyên nhanh chóng thu lại vẻ mặt vui sướng, bình tĩnh đứng bên cạnh cô, dường như người vừa reo lên A kia không phải là anh, mà do cô bị ảo giác nên nhìn nhầm vậy.

Đứng trước máy gấp thú là một cô gái dũng mãnh vô địch phi thường, và một chàng trai ôm đầy thú bông trong lòng.

Lục Gia Xuyên đứng giữa đám đông không nhìn được nữa liền nhét một đồng thú bông vào lòng cô: “Cô tự cầm đi!”

Anh chàng có chỉ số thích hợp làm bạn trai cô đâu rồi?

Còn đâu tôn nghiêm đàn ông của anh nữa?

Mười nghìn con ngựa đuổi theo cũng không thể kéo lòng tự trọng đã cuốn theo gió mà đi của anh về nữa!

Chu Sinh Sinh hồn nhiên chưa nhận ra anh đang dồn nén bản thân, miệng cười toe toét quay lại hỏi: “Thấy tôi lợi hại không?”

Anh không nói gì, lập tức đi về phía trước.

“Chiếc máy này không bị hỏng chứ nhỉ?” Côn tiến sát lại gần anh hỏi.

Lục Gia Xuyên đưa tay đẩy mặt cô ra xa khỏi mình: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi cái gì mà đi, anh không thấy bọn họ đang vỗ tay tán thưởng tôi sao? Anh phải cảm thấy tự hào chứ, biết không?” Chu Sinh Sinh khó hiểu.

Lục Gia Xuyên dừng bước đứng lại: “Cô có biết vì sao bọn họ vỗ tay không?”

“Vì sao?”

“Vì bọn họ chưa từng thấy người con gái nào mà hành động trông giống đàn ông như cô thế này đây.”

Chu Sinh Sinh nhay bèn nhận ra vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ nào: “Bác sĩ Lục, có phải anh cảm thấy tổn thương lòng tự trọng rồi không?”

“Con mắt nào của cô nhìn thấy hả?”

“Cả hai mắt đều thấy rất rõ.” Cô chỉ chỉ vào đôi mắt sáng ngời của mình.

Lục Gia Xuyên rất muốn đánh cô một trận.

“Nếu anh cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, tôi sẽ chọn cho anh vài con gấu bông nhé.” Cô vô cùng hùng hổ chọn trái chọn phải, cuối cùng nén đau thương chọn hai con chó nhìn xấu nhất tặng cho anh, “Thế nào, tôi tốt bụng lắm phải

không?”

Cô lưu luyến không rời nhìn hai con chó bông kia, trong mắt toát lên vẻ nuối tiếc vô cùng.

Lục Gia Xuyên vốn không định nhận, nhưng thấy cô nuối tiếc như vậy, trên mặt còn in rõ mấy chữ “Xin anh từ chối đi, tôi không muốn tặng cho anh tí nào”, thì không biết tại sao anh đột nhiên xúc động liền đưa tay nhận lấy hai con chó: “Cảm ơn cô, vậy tôi không khách sáo nhé.”

Chu Sinh Sinh tan nát cõi lòng.

Anh tiễn cô về nhà, rồi sau đó mới về nhà mình, hôm nay xe của anh đang bảo dưỡng, nên anh không lái xe, may mà nơi này cách nhà cô không xa lắm, đi bộ một chút là đến nơi.

Trên đường về, nhìn vẻ mặt khổ sở của Chu Sinh Sinh thì anh lại thương cảm, liền hào hứng hỏi cô: “Sao cô chơi gấp thú bông giỏi vậy?”

“Đó đã là gì? Trước kia tôi đi làm ở trung tâm giải trí, ngày nào chả gấp, trăm hay không bằng tay quen.” Cô đắc chí khoe khoang chẳng biết giới hạn.

Lục Gia Xuyên thuận miệng hỏi tiếp: “Sao lại làm việc ở quán game như thế?”

Con gái ngoan hiền thì không nên xuất hiện ở những nơi cờ bạc đó.

Chu Sinh Sinh dừng lại, xua xua tay: “Học lực yếu, bằng cấp thấp, muốn kiếm miếng ăn thì làm chỗ nào chả như nhau?”

Anh ồ lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

Chu Sinh Sinh cười tủm tỉm ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tôi nghe người ta nói, khi một người đàn ông có cảm tình với một cô gái, thì họ sẽ bắt đầu hỏi lung tung về cô gái đó.”

Lục Gia Xuyên cũng quay đầu sang nhìn cô, giọng điệu thản nhiên: “Thật sao? Còn thế nữa cơ à? Tôi lại nghe người ta nói, sau khi một cô gái có cảm tình với một chàng trai, thì cô ấy sẽ bắt đầu xuất hiện chứng bệnh ảo tưởng về bản thân.”

Chu Sinh Sinh xì một tiếng.

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Còn nữa, tôi nhờ cô đêm Trung thu hôm đó thì đừng thể hiện vẻ mặt này ra, lịch sự chút đi xem như tôi xin cô đấy. Tôi sợ mẹ tôi còn tưởng tôi dẫn đàn ông Đông Bắc về nhà mất.”

Cô cười ha ha hai tiếng: “Nếu anh dám công kích tôi lần nữa, tôi xin cam đoan hôm đó ngay cả đàn ông Đông Bắc cũng chẳng có để theo anh về nhà đâu.”

Lục Gia Xuyên muốn phản công, cuối cùng lại nhịn xuống.

Hai người cứ anh một lời tôi một câu đối đáp nhau như thế suốt quãng đường, đêm đông rất lạnh, ban ngày thì Chu Sinh Sinh làm việc ở quán café thì điều hòa ấm vô cùng, nên cô mặc cũng không nhiều áo lấm.

Lục Gia Xuyên hơi ngại ngẩn, nhưng cuối cùng vẫn cởi chiếc áo khoác dày ra, đưa cho cô: “Mặc vào đi.”

Chu Sinh Sinh được sủng mà sợ, đang định từ chối, thì chợt nghe thấy anh lạnh lùng nói một câu: “Đừng nghĩ là tôi quan tâm đến cô, tôi chỉ sợ hai hôm nữa cô lại lấy lý do cảm lạnh qua loa lấy lệ, rồi cho tôi leo cây thôi.”

Anh quay mặt đi, thái độ hung dữ, nhưng lỗ tai dường như có hơi đỏ.

Chu Sinh Sinh cảm thấy buồn cười, cô cứ thế nhận lấy chiếc áo khoác, hơi do dự, rồi cũng xấu hổ mà khoác áo lên.

Mặc áo vào người ấm hần lên, trong chiếc áo vẫn còn nhiệt độ cơ thể anh.

“Cảm ơn anh bác sĩ Lục.” Cô nhỏ giọng nói, “Tuy rằng anh rất xấu tính, cái miệng cũng độc địa, lại là người chẳng khéo léo chút nào, nhưng anh – – “

“Thật ra nếu cô không nói gì thì tôi càng vui hơn đấy.” Lục Gia Xuyên chỉ muốn cô im miệng lại luôn.

“Ừm.” Cô nhận ra cách mình khen anh hơi có vấn đề, nên nhanh chóng thay đổi cách khen, “Được rồi, tuy rằng hôm nay anh không gặp được con thú bông nào, tất cả mọi người đều chê cười anh, nhưng vừa nãy chỉ số làm bạn trai thích hợp của anh đạt điểm MAX đấy- – “

“...” Lục Gia Xuyên dừng chân lại, hít sâu một hơi, “Chu Sinh Sinh, nếu cô không im miệng, khả năng đạt MAX gì đó chẳng liên quan đến năng lực làm bạn trai của tôi cả.”

Cuối cùng cô cũng không nhịn nổi nữa, bật cười ha ha thành tiếng, cả con phố im ắng, chỉ có tiếng cười kia của cô là quá mức bùng thả, quá mức phô trương.

Lục Gia Xuyên nhìn cô một cái, tặng cô ba chữ: “Cô gái điên.”

Cô trưng vẻ mặt không thèm quan tâm: “Dù sao cũng không có ai nhận ra tôi cả.”

“Không phải còn tôi đây sao?” Anh phản bác.

“Tôi không quen anh.” Cô cười hì hì đáp lời.

Cách con ngõ nhỏ nhà mình một dãy phố nữa là đến, Chu Sinh Sinh đứng lại: “Đến nhà tôi rồi, anh về đi.”

Lục Gia Xuyên nghi ngờ nhìn khu phố thương mại này rồi hỏi: “Nhà cô ở đâu?”

“Ở bên kia, đi qua con đường này là đến.” Cô chỉ lung tung vào một con ngõ.

“Để tôi đưa cô qua đó.”

“Không cần, thật sự không cần đâu.” Cô lập tức xua tay từ chối.

Lục Gia Xuyên đã nhận ra, cô không muốn cho anh biết nhà cô ở đâu, anh im lặng một chút, rồi vẫn hỏi: “Thật sự không cần à?”

“Không cần.” Cô rất kiên quyết.

“Được rồi, cô nhớ chú ý an toàn, về đến nhà thì nhắn tin cho tôi.” Anh dịu dàng chưa được ba giây, đến giây thứ tư đã lộ ngay bản chất, “Tôi chỉ sợ cô gái điên như cô bất ngờ gặp ai trên đường lại làm chuyện thương thiên hại người gì đó.”

Cô thở phì một hơi, trợn mắt lên nói: “Nếu sợ thì tôi phải là người sợ mới đúng? Tôi sợ nếu anh biết nhà tôi, thì sẽ làm chuyện thương thiên hại người gì đó với tôi mới đúng.”

Lục Gia Xuyên xoay người đi, ném lại một câu: “Cô yên tâm, tôi chẳng có hứng với mấy cô gái điên như cô đâu.”

Cô đứng phía vẫy tay tạm biệt, còn bổ sung thêm một câu: “Ngay cả thú bông anh còn không gặp được, tôi lo rằng chẳng người con gái nào thích anh đâu!”

Lục Gia Xuyên quay đầu hung dữ lườm cô một cái.

Cô gái điên này, thật sự là biết cách chọc giận anh mà.

Chu Sinh Sinh nhìn anh rời đi, rồi từ từ xoay người quẹo vào một con ngõ nhỏ, con ngõ gỗ ghề đầy ổ gà nhưng cũng không có người đến sửa, ánh đèn đường trên đầu thì heo hắt lúc sáng lúc tối.

Cô từ từ bước đi, cúi đầu nhìn cái bóng của mình kéo dài trên mặt đất, đột nhiên cảm giác có chút dần dần vô vị.

Cô thà làm một cô gái điên vì sẽ không có ai nhận ra cô cả.

Bác sĩ Lục nói anh nhận ra cô, nhưng anh cũng chỉ nhận ra gương mặt này thôi. Cô còn có những khuôn mặt tiếp theo, rồi tiếp theo nữa. Một khi trời mưa, anh có thấy cũng sẽ không nhận ra cô là Chu Sinh Sinh nữa rồi.

Cho nên, không thể để ai biết cô đang ở đâu.

Vì cô liên tục thay đổi thân phận, nhưng mãi mãi vẫn ở lại nơi đó.

-----oOo-----

Chương 8: Cô gái dịu dàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Lục Gia Xuyên về nhà, anh liền nhắn cho mẹ mình một tin.

“Mẹ, mẹ ngủ chưa?”

Anh ngồi trước cửa sổ sát mặt đất của tầng mười chín, trong tay cầm một bàn oval nhỏ và một chiếc đèn pin. Trong phòng không bật đèn, anh tựa lưng vào ghế, đắm mình trong ánh sáng mờ của chiếc đèn pin hắt hiu.

Nhìn ra ngoài là đèn đuốc sáng rực của hàng trăm nhà khác.

Tôn Diệu Già nhanh chóng gọi điện cho con trai.

“Mẹ đang chuẩn bị ngủ, có chuyện gì vậy?” Giọng mẹ anh vẫn luôn dịu dàng như vậy.

Anh cũng không kiềm chế được nhỏ giọng nói: “Không có gì đâu, chỉ là con muốn nói chuyện với mẹ thôi, còn nữa, trung thu này con sẽ dẫn cô ấy về nhà cũ ăn cơm.”

Tôn Diệu Già nở nụ cười, nghe ra có vẻ vô cùng hài lòng: “Tốt quá, tốt quá rồi.”

Lục Gia Xuyên cong khóe miệng cười mỉm.

Một giây sau, anh liền nghe thấy mẹ mình nói: “Ông ngoại con nhất định sẽ rất vui cho xem.”

Nụ cười bên khóe miệng bỗng cứng lại.

“Không phải vì muốn ông ấy vui mà con làm như vậy.” Anh lảng lảng nói, “Con vẫn chưa thể tha thứ cho ông ấy, cũng không muốn tha thứ.”

“Gia Xuyên, con vẫn còn trách ông ngoại sao? Chuyện của

ba con ——”

“Không chỉ là ông ấy, mà con cũng sẽ không tha thứ cho cả gia đình đó. Nguyên nhân duy nhất khiến con về căn nhà đó, cũng chỉ vì mẹ vẫn coi bọn họ là người thân của mình.”

“.....”

Không gian liền trở nên tĩnh lặng.

Lục Gia Xuyên vươn tay xoa xoa mi tâm: “Cũng muộn rồi, mẹ ngủ sớm một chút đi ạ.”

Bên kia im lặng một lúc lâu, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng liền nhỏ giọng nói một tiếng được.

Anh cầm chặt di động, nghiêng đầu nhìn về phía thành phố lấp lánh ánh đèn kia, đã lâu lắm rồi anh không cảm thấy cô đơn thế này. Chắc hẳn là vì một mình cô độc đã quen rồi, anh dùng tất cả thời gian của mình tiêu tốn vào công việc ở bệnh viện, về nhà thì lại xem báo đọc sách, rồi ăn cơm rồi đi ngủ, chẳng còn biết giải trí vào lúc nào nữa.

Người bạn duy nhất của anh là Lưu Thừa Đông, giữa đàn ông bon anh với nhau thì khi không có lời nào để tâm sự, thì sẽ cãi nhau hoặc là cùng uống rượu.

Lục Gia Xuyên thừa nhận bản thân mình là một người vô vị.

Chẳng hiểu tại sao đêm nay anh lại cảm thấy có chút trống rỗng trong lòng thế này?

Anh đứng dậy, tắt chiếc đèn pin rồi đi về phía phòng ngủ của mình, và quyết định sẽ đổ hết tội lỗi cho cô gái điên kia. Đều là lỗi của cô cả, một mình cô lú ra lú rú ồn ào chết đi được, làm phiền anh nguyên buổi tối hôm nay. Thế nên

trong không gian yên tĩnh như thế này lại khiến anh cảm thấy thật không quen lắm.

Trước khi rời khỏi phòng khách, anh còn đưa mắt nhìn hai con thú bông anh tiện tay đặt trên tủ giày vừa nãy, hơi dừng lại, anh cầm hai con chó bông đặt chúng lên sofa, để chúng ngồi ngang hàng bên nhau.

Một con đực, một con cái .

Quả đúng là có duyên.

Anh nhìn hai con thú bông xiêu vẹo đang ngả vào nhau kia thì khịt mũi coi thường, thầm nghĩ trong lòng, quả thực là một đôi chó xấu trời đất đã định, xấu gì mà được cả đôi thế này.

***

Lúc Chu Sinh Sinh về đến nhà cô mới phát hiện ra, ừm, cô quên mất không trả lại áo khoác cho bác sĩ Lục mất rồi !

Cô cẩn thận từng chút treo áo lên chiếc mắc áo ngoài cửa, nghĩ thầm hôm trung thu sẽ mang áo trả lại anh vậy.

Romeo đã khôi phục tinh thần sau nỗi đau mất người anh em của mình hôm đó. Tuy rằng nó không niềm nở với cô như xưa nữa, nhưng tốt xấu gì nó vẫn nghe lời Chu Sinh Sinh, điều này khiến cô cảm thấy rất vui mừng.

Vừa thấy Chu Sinh Sinh nó cắn dép cô, kéo cô đi về phía tủ lạnh.

Giờ Chu Sinh Sinh mới hiểu được, à, thì ra không phải nó đã tha thứ cho cô đâu, chỉ là nó đang thèm cơm trộn gan heo mà thôi.

Nửa tiếng sau, Romeo rút mình nằm trên sofa giải quyết tô cơm của mình, còn cô thì an vị ngồi bên cạnh viết nhật ký.

Chu Sinh Sinh có thói quen viết nhật ký, mặc dù không phải ngày nào cô cũng viết, nhưng mỗi tuần cũng sẽ viết một đến hai ngày.

Cuộc sống lang thang phiêu bạt thế này, nếu không có chiếc bút làm bạn, cô sợ cô sẽ thật sự quên mất mình là ai, và đã từng gặp những ai mất.

Lúc Trịnh Tâm về đã là rạng sáng hôm sau, thời gian thay ca ở quán bar luôn vào tầm này, nên anh đã có thói quen với thời gian ngủ nghỉ và làm việc đảo lộn như thế rồi.

Vừa đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy Chu Sinh Sinh còn đi chưa ngủ, anh liền nhíu mày hỏi: “Cậu đang chờ tôi đấy à?”

“Soi mình trong gương đi [1], rồi tự nghĩ xem có phải cậu nghĩ nhiều quá rồi không.” Chu Sinh Sinh không thèm ngẩng đầu lên, dựa bàn cắn đầu bút ra vẻ suy nghĩ.

[1] Nguyên văn: 撒泡尿照照: mang ý chế nhạo người bản thân yếu kém nhưng lại không biết mình biết ta.

Trịnh Tâm vừa ngẩng đầu lên, liền phát hiện trên mắc áo ngoài cửa có thêm chiếc áo khoác của đàn ông, màu xám tro, được là lượt rất phẳng phiu, trông hơi lạ. Trong lòng anh thầm vui mừng, liền tiện tay cầm lên hỏi cô: “Ờ, cậu mua cho tôi cái áo này đấy à? Được đấy, Chu Sinh Sinh, nể mặt cái áo này, tôi quyết định sẽ bỏ qua câu nói lỗ mãng vừa rồi của cậu.”

Ai ngờ bỗng nhiên Chu Sinh Sinh dùng tốc độ chạy nước

rút năm mươi mét cuối cùng ném luôn chiếc bút xuống bàn mà chạy tới, cướp ngay chiếc áo khoác lại: “Trả đây!”

Sau đó lại cẩn thận treo lên mắc áo một lần nữa.

Dường như Trịnh Tâm đánh hơi ra điều gì đó, anh nheo mắt lại, cười tựa như không mà hỏi: “Ơ, không phải cậu mua cho tôi à? Áo của anh nào phải không?”

Chu Sinh Sinh biết anh đang nghĩ gì, liền liếc anh một cái: “Dù sao cậu cũng đừng nghĩ nhiều làm gì.”

“Người đàn ông đó là ai vậy?” Trịnh Tâm tựa lưng vào cửa, đưa tay sờ sờ ống tay chiếc áo khoác, “Chiếc áo này trông có vẻ đắt đấy? Nhìn logo này đi, hẳn là mua trong cửa hàng chính hãng nhỉ?”

Chu Sinh Sinh gạt tay anh ra: “Đừng sờ lung tung.”

Cô quay về sofa, rồi lại cầm bút lên viết nhật ký rồi nói: “Trong nồi vẫn còn cơm đấy, cậu ăn chút đi. Đồ ở quán bar toàn là những thực phẩm thừa, cậu tự lo cho cái dạ dày của mình đi, rượu cũng uống ít thôi.”

Trịnh Tâm bĩu môi: “Đã có người đàn ông khác rồi, cậu còn có thời gian quan tâm đến sự sống chết của tôi nữa à?”

Chu Sinh Sinh chẳng thèm quay đầu lại, chốt hạ một câu: “Vậy cậu cứ chết đi là xong.”

Cuộc trò chuyện tới đây là chấm dứt.

Trịnh Tâm không lo về chuyện Chu Sinh Sinh sẽ quen ai hay thích thăm ai. Anh hiểu rất rõ cô, sau cái lần thay đổi mặt đầu tiên vào năm mười bảy tuổi, thì trái tim thiếu nữ cũng coi như không còn trong người cô nữa rồi.

Lần đầu tiên đối mặt, cô hoảng hốt nhờ sự trợ giúp của mọi người xung quanh, nhưng ngoại trừ anh ra, thì không ai tin cô chính là Chu Sinh Sinh, bọn họ cũng chẳng thèm nghe cô giải thích lấy một lời, còn võ đoán cô là bệnh nhân tâm thần không biết vừa từ trại nào trốn ra nữa.

Mọi người trong trấn còn định báo cảnh sát đưa cô tới bệnh viện tâm thần, sau đó cô liền bỏ chạy.

Trịnh Tầm vẫn nhớ trước hôm cô rời thị trấn, thì vác theo hai chiếc túi vải rách nát, giặt đến trắng bạc cả ra, tới gõ nhà cửa nhà anh: “Tôi sắp đi rồi, cậu có muốn đi chung không?”

Anh nhìn gương mặt hoàn toàn xa lạ kia, nhưng bên tai lại là giọng của Chu Sinh Sinh, anh hơi ngần người rồi hỏi cô: “Cậu định đi đâu?”

Cô nhún nhún vai: “Phiêu bạt khắp nơi thôi.”

“Cậu định bò đi đấy à?” [2] Anh cười ha ha, không chút do dự mà nói, “Vậy cậu chờ chút đi, tôi vào lấy đồ đạc, chúng ta cùng đi.”

[2] Giải thích tí là tại sao anh Trịnh lại bảo chị bò đi đấy à, vì gương mặt đầu tiên của chị ấy là một bà cụ già) mà ở những chương sau nó mới nhắc nên sợ mọi người không hiểu nên mình nói luôn.

Anh không hỏi vì sao cô lại đi, cô cũng không hỏi tại sao anh muốn đi cùng cô.

Hai người cô đơn kết thành bạn đồng hành, đây không phải rất giống tình tiết trong mấy bộ phim Hollywood nổi tiếng đó sao?

Có một khoảng thời gian, Chu Sinh Sinh trở thành đứa trẻ mới lớn phản nghịch, cô nhuộm tóc màu sặc sỡ, hút thuốc uống rượu đánh nhau. Cô lén ăn trộm đồ, rồi vào đồn công an, nhưng cũng chẳng ai thèm quan tâm đến cô. Ba mẹ ly hôn từ lúc cô còn bé, mẹ tái giá tới sống ở thành phố khác từ đó bắt vô âm tín, còn ba cô thì đột phát bệnh tim qua đời khi cô còn học năm nhất trung học.

Cô chính là một cây cỏ dại cô đơn như vậy đấy.

Trịnh Tâm đổ hết chỗ cơm trộn gan heo còn lại trong nồi vào tô cơm lớn, rồi ôm vào lòng đi tới sofa chen chân tìm một chỗ ngồi xuống.

Trên quyển sổ của Chu Sinh Sinh lập tức xuất hiện một đường mực thật dài, cô quay đầu dử dằn mà quát lên: “Tôi cạo sạch lông cậu giờ đây!”

Trịnh Tâm toét miệng cười ha ha ha, ha ha ha ha. Vừa hơi mất tập trung, cô gái điên bạo lực kia đã đánh một đòn thật mạnh vào sau gáy anh, đau đến mức không cười nổi nữa.

Cuối cùng anh đành ngồi ngay ngắn với Romeo đang núp mình trong một góc trên sofa kia, mà vừa mắng vừa cầu nhàu. Nhưng thật ra trong lòng anh rất bình yên và vui vẻ.

Chu Sinh Sinh thế này, còn dễ chịu gấp vạn lần nữ sinh phản nghịch khiến người ta đau lòng năm đó.

Sau khi chán nản, cô có cuộc sống mới, rồi lại bắt đầu nỗ lực sống từng ngày.

Trịnh Tâm vươn vai một cái, sau đó nhanh chóng gạt khuôn mặt béo ú của Romeo sang một bên, trước khi nó kịp chớp sạch cơm của mình, anh đã đoạt lại được bát cơm: “Đây là của tao!”

Romeo hậm hực nhảy xuống khỏi sofa, ve vẩy đuôi mà bỏ đi.

***

Đêm trung thu hôm ấy, Chu Sênh Sênh xin anh quản lý nghỉ nguyên một ngày.

Thậm chí cô còn dậy rất sớm, lấy hộp đồ trang điểm đã rất lâu rồi chưa đụng đến trong ngăn kéo ra, còn cẩn thận kiểm tra hạn sử dụng của chúng, xem rốt cục cô có thể dùng được nữa không.

Gương mặt này nhìn rất trẻ, giống như một nữ sinh trung học vậy. Thôi thì giúp người phải giúp đến cùng, tiền Phật phải tiền tới Tây Thiên, cô quyết định sẽ chọn một bộ đồ trang nhả, trang điểm thật xinh đẹp để trở thành “đối tượng hẹn hò” của bác sĩ Lục.

Dù sao cơm của anh cô cũng ăn rồi, phim của anh cô cũng xem rồi, nên cũng phải giúp đỡ anh thật nhiệt tình.

Đúng, Chu Sênh Sênh cô đây là một thanh niên vô cùng nghiêm túc của xã hội chủ nghĩa thời nay!

Tin nhắn của bác sĩ Lục đến đúng chín giờ sáng: Chu Sênh Sênh, nói cho tôi biết hôm nay là ngày gì, cô đã hứa với tôi điều gì còn nhớ không ?.

Hừm hừm hừm, mắt nhắm nặng, không biết gửi tin nhắn thì phải nói câu gì trước tiên sao. Quả nhiên là phong cách vốn có của bác sĩ Lục , không lịch sự gì cả.

Chu Sênh Sênh nhanh chóng nhắn lại: Nếu anh nói chúc tôi trung thu vui vẻ, không chừng tôi còn nhớ mình đã hứa gì

với anh đấy.

Năm phút sau, bác sĩ Lục mới nhắn tin lại: Thời gian, địa điểm, tôi tới đón cô.

Cô coi như chẳng được được gì.

Cuối cùng bác sĩ Lục đành hẹn cô mười giờ sáng gặp nhau ở chỗ đầu phố lúc hai người tạm biệt hôm qua.

Chu Sinh Sinh mặc chiếc áo dạ cô thích nhất, tô màu son môi đã lâu rồi cô chưa từng dùng, chiếc áo dạ màu hồng nhạt trang nhã, cùng màu son môi là màu hồng đất dịu nhẹ.

Cô tháo mái tóc đuôi gà xuống, thả tung mái tóc ra sau vai.

Trong gương là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp dịu dàng, tự ngắm mình trong gương, cô không nhận được mà cong khóe miệng cười mỉm.

Sắp tới mười giờ, cô chuẩn bị xuất phát.

Trước khi Chu Sinh Sinh đi còn thông báo với Trịnh Tầm đang bước ra từ phòng phủ của mình, Trịnh Tầm còn đang mớ dỉ mắt, bất ngờ nhìn thấy Chu Sinh Sinh trang điểm lộng lẫy xuất hiện trước mặt mình, thì tay bỗng run lên, còn chọc đúng vào mắt mình.

“Mẹ nó, cậu ăn mặc hờ hạng thế này định đi đâu hả?”

Chu Sinh Sinh nhìn thấy bóng mình trong mắt anh, và cũng nhìn thấy phản ứng cô mong muốn, thì tâm trạng bỗng tốt hẳn lên. Cô khẽ hát thầm, tiện tay gỡ chiếc áo khoác màu xám trên mắc áo rồi mới ra cửa.

Là con gái thì ai không thích xinh đẹp chứ?

Tuy thỉnh thoảng cô cũng tủi thân mà than thở, gương mặt này dù có xinh đẹp bao nhiêu đi nữa cũng không phải mặt cô, nhưng khi cô ngẩng mình trong gương và nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của người khác, thì dù sao cô cũng rất đắc ý.

Cô bước từng bước chầm chậm trong con ngõ, rồi dần dần cô cảm thấy bầu trời tối hẳn đi, còn chưa tới mười giờ sáng, bầu trời đã đầy mây đen mờ mịt, cứ như mặt trời lúc lặn vậy.

Trái tim Chu Sinh Sinh bỗng đập thành thịch.

Bước chân chậm chạp không nhấc lên nổi nữa rồi.

Đi ra khỏi con ngõ, rồi đi một đoạn nữa là đầu phố sẽ xuất hiện ngay trước mặt rồi.

Cách đó không xa có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ ngay đầu đường, đó là nơi bọn họ đã hẹn nhau. Dù không nhìn rõ người đang ngồi trong xe là ai, nhưng cô cũng cảm nhận được, chắc chắn đó là vị bác sĩ xấu tính đang sốt ruột ngồi đợi cô trong xe.

Đùng đùng, tiếng sấm bỗng vang lên phía chân trời.

Bên tai là tiếng oán thán của mọi người đang vội vã chạy ngang qua người cô: “Trời lại sắp mưa rồi!”

Cô còn nhìn thấy một bà mẹ, dẫn theo một đứa bé tầm năm sáu bảy tuổi bắt đầu chạy: “Mau lên mau lên con, trời sắp mưa rồi, tí nữa dính mưa rồi lại bị cảm.”

Chu Sinh Sinh chôn chân đứng đó, ánh mắt không rời khỏi chiếc xe màu đen kia.

Khoảng cách giữa bọn họ giờ chỉ là mười bước chân mà thôi

Đi thôi, mày đã hứa với anh ấy rồi mà, trang điểm xinh đẹp thế này cũng chỉ muốn giúp anh ấy hoàn thành tâm nguyện của mẹ anh ấy mà thôi, vậy thì cứ tiến lên đi.

Tạch.

Một giọt mưa lạnh rơi tồm xuống trán cô, Cô từ từ ngẩng đầu nhìn trời, cả bầu trời tràn ngập mây đen, rồi bắt đầu thả những giọt mưa vốn đã ghim lại từ lâu nay mới có dịp bùng nổ.

Nước ngấm vào da đầu, một cảm giác nóng hổi dần dần xông lên não, cứ như có người đang đổ một chậu nước sôi vào người cô vậy.

-----oOo-----

Chương 9: Thay đổi liên tục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Gia Xuyên ngồi trong xe, đây là lần thứ ba anh giờ tay xem đồng hồ.

10:00 AM.

Cô gái điên này, thầy giáo không dạy cô ta biết phải đến nơi hẹn đúng giờ sao?

10:15 AM.

Điện thoại Lục Gia Xuyên vang lên —— leng keng một tiếng, anh cầm điện thoại di động đang đặt trên ghế phụ, mở ra đọc tin nhắn.

Là cô gái điên kia gửi tới.

Nội dung tin nhắn như sau: ‘Xin lỗi anh, bác sĩ Lục, vì tôi có chuyện đột xuất nên hôm nay tôi không thể cùng anh về nhà ăn cơm được. Thực sự rất xin lỗi, hi vọng anh sẽ không giận tôi, tôi thật sự không phải cố ý hủy hẹn đâu, xin anh hãy hiểu cho tôi. Xin lỗi rất xin lỗi...’

Hiểu cho cô? Lục Gia Xuyên đọc xong tin nhắn, thì mặt tối đen, không lùng chừng mà gọi điện ngay cho cô.

Không có ai nhắc máy cả.

Được lắm, cô ta dám cho anh leo cây, giờ còn không dám nhận điện thoại của anh?

Khi Lục Gia Xuyên gọi một cuộc rồi một cuộc nữa, mà trả lời anh vẫn cứ là tiếng nhạc chuông lạnh lùng kia, thì dường như anh muốn bùng cháy luôn rồi. Anh thừa nhận bản thân mình rất nóng tính, nhưng giận đến mức này thì đây là lần đầu tiên.

Anh cảm thấy có chút buồn cười, sáng sớm mới dậy còn cảm thấy rất vui sướng, giờ nhìn người đàn ông ăn mặc chỉnh chu trong gương chiếu hậu kia trông thật nực cười.

Thậm chí anh không kiềm chế được mà nghĩ rằng, có phải Chu Sinh Sinh đang muốn trả thù anh không? Vì mấy lần trước anh đã khiến cô phải lúng túng và xấu hổ, nên cô mới bày ra trò này. Nếu không thì tại sao vừa vào trận cô đã bỏ chạy?

Cô nghĩ rằng chỉ với một tin nhắn thế này mà muốn đuổi anh đi sao?

Lục Gia Xuyên nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể đào ba kilomet quanh đây để tìm cô cho bằng được. Ha ha, chẳng trách đêm đó cô không chịu để anh đưa cô về nhà, hoá ra là vì kế hoạch định cho anh leo cây sáng nay, hơn nữa còn muốn anh không thể làm gì cô được!

***

Rầm —— Cửa phòng bên mở ra.

Chu Sinh Sinh từ từ đi ra khỏi wc công cộng, đứng soi mình trước tấm gương ngay phía bên ngoài.

Gương mặt xinh đẹp trẻ trung kia đã không còn nữa, thay vào đó, là gương mặt của một người phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, bên khóe mắt còn có nếp nhăn, và cả những vết tàn nhang lấm chấm trên mặt.

Cô vươn tay xoa xoa mặt, cảm rồi môi, mẹ nó, còn cả ria mép thế này! Cô tuyệt vọng nhắm chặt mắt, cảm thấy cả thế giới bỗng trở nên vô cùng bức bối và buồn bã [1].

[1]Gốc là ‘Bi thương ngược dòng thành sông, đây là tên một cuốn tiểu thuyết của Quách Kính Minh, nội dung kể về câu chuyện tình tàn khốc bi thương, kéo người ta vào sự u buồn, bức bối, đầy thương cảm.

Chiếc di động trong túi áo khoác rung lên liên tục, cô buồn bực tắt nguồn, rồi bất chấp tất cả chạy dưới cơn mưa to.

Có người tò mò đưa mắt nhìn cô, chắc hẳn là vì thấy một người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi lại mặc chiếc áo khoác dạ hồng trẻ trung giả làm người trẻ. Cô có cảm giác mắt mình lại bắt đầu mờ rồi, nên càng chạy nhanh hơn, cũng chẳng thèm quay đầu lại mà hung dữ quát một câu: “Nhìn gì mà nhìn! Chưa thấy gái xinh bao giờ à?”

Choáng ngợp cả bầu trời là những giọt mưa lạnh buốt, và trái tim cô cũng thế.

Tất cả cảm giác thoải mái sung sướng đều trôi sạch theo cơn mưa bất ngờ này rồi, bao gồm cả quán cafe đem đến sự ấm áp cho cô, rồi những người đồng nghiệp dễ thương, tất cả đều cùng gương mặt kia trở thành một phần quá khứ trong cô.

Toàn thân Chu Sinh Sinh ướt đầm dẩy cửa mà vào, cô nhanh chóng đi tắm nước nóng, sau đó vùi mình nằm trong chăn.

Trịnh Tâm vào phòng, chỉ thấy một ngọn núi nhỏ phía trong chăn.

“Chu Sinh Sinh.” Anh gọi cô.

“Tâm trạng tôi bây giờ đang không tốt, tốt nhất cậu đừng đến làm phiền tôi.” Cô cảnh cáo anh.

Thật ra không khó để nhận ra điều này, vài ngày qua tâm trạng cô rất tốt, cuộc sống cũng bình yên, Trịnh Tâm biết mấu chốt là gương mặt lại thay đổi rồi, nên cô nhất định sẽ không vui. Nhưng anh có thể làm gì được chứ?

Anh suy nghĩ, quyết định sẽ an ủi cô một chút.

Ho nhẹ hai tiếng, anh ngồi xuống bên mép giường: “Cậu nói xem đây cũng đâu phải lần đầu tiên cậu bị đổi mặt, phản ứng thái quá thế này có đáng không?”

“...”

“Gương mặt ấy đổi tới đổi lui, lúc đẹp lúc lại xấu, coi như lần

này không đẹp cho lắm, thì lần sau rồi cũng sẽ đẹp, đúng không?” Anh dịu dàng nói lời an ủi cô, bản thân cũng bị chính mình làm cảm động rồi, thuận tiện anh vén chần của cô lên, không ngừng rơi lệ, “Mau, ra ngoài hít thở một chút đi, cậu cũng biết là dù mặt cậu có biến dạng kiểu gì đi nữa, tôi cũng —— “

Còn chưa nói chưa dứt, thì đập vào mắt anh là một người phụ nữ trên mặt đầy vết nhăn nheo hoa tàn bướm nát, vô cùng khó nhìn, da mặt thì vàng như nghệ, bởi vì cách nhau quá gần, nên ngay cả những sợi ria mép trên môi rung lên, anh cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Trịnh Tâm buông tay cọ cọ vào người mấy cái rồi lùi bước ra đến tận cửa, ngay lập tức chút dịu dàng sẵn sốc đã biến mất sạch không còn chút nào nữa.

Chu Sinh Sinh ngẩng gương mặt đáng thương nhìn anh, chờ đợi anh nói tiếp: “Cậu cũng làm sao?”

Trịnh Tâm nhìn chằm chằm gương mặt cô mấy giây, rồi trung ra vẻ mặt thương hại: “Mẹ nó, biến dạng thành thế này, thì mẹ tôi cũng không nói được lời an ủi nữa là.”

***

Thành phố Bắc rất ít mưa, một năm sau đó chỉ có ba trận mưa to, mà Chu Sinh Sinh cũng thay mặt ba lần.

Chỉ tiếc là bất luận thế nào cô cũng không thể trở về gương mặt xinh đẹp trẻ tuổi đó được nữa.

Gương mặt đầu tiên, cô trở thành người phụ nữ trung niên ria mép đầy quanh miệng, làm việc nửa tháng tại siêu thị. Cuộc sống bình thường không có gì đặc sắc, điều cô hy vọng duy nhất chính là trời mau mau mưa đi.

Gương mặt thứ hai dọa cô suýt nữa đứng tim mà chết, lần đầu tiên trong đời cô trở thành một bà lão bảy mươi tuổi, da dễ nhăn nheo, trong hai tháng trôi qua đó cô không dám cả soi gương.

Buồn cười nhất chính là chỉ có gương mặt cô thay đổi, tóc và cơ thể thì không thay đổi theo. Bởi vậy cô đành phải mua vài bộ tóc bạc giả trên taobao, cộng thêm vài bộ phụ kiện người già cho hợp với gương mặt, khiến mình hoàn toàn trở thành một bà lão từ đầu đến chân.

Bà lão Chu Sinh Sinh khi ra ngoài, đều sẽ có người nhường chỗ ngồi cho mình trên xe bus, ban đầu cô vẫn chưa quen với gương mặt này của mình, còn vô cùng phóng khoáng xua tay nói: “Cô cứ ngồi cứ ngồi đi, tôi đâu cần —— “

Nói được nửa câu, cô mới nhớ ra, bèn hạ thấp giọng ho khan hai tiếng mà nói: “À ừm, vậy thì cảm ơn cô nhé.”

Cô lúng túng đón nhận ý tốt của người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi kia, ai bảo trong cơ thể cô là một cô gái hai mươi tư tuổi, nhưng gương mặt lại của một bà lão bảy mươi tuổi cơ chứ?

Lúng túng nhất là một lần đi trên tàu điện ngầm, cô đã sớm biết tàu điện ngầm của thành phố Bắc khá đông người, nhưng đây là lần đầu tiên cô dùng gương mặt bảy mươi tuổi đi chen chúc trên tàu điện thế này.

Khi tàu điện dừng lại ở những trạm dừng đông nhất thành phố, cô chịu trăm nghìn cay đắng vất vả lăm mới chen ra được đến cửa, nhưng lại cảm thấy trên đầu cô vừa có gì đó bị nhắc lên, đột nhiên trên đầu có cảm giác thật mát mẻ.

Cô có dự cảm không tốt, vừa giơ tay lên sờ thử thì ——

Mẹ nó, tóc giả rơi mất rồi!

Cô há hốc mồm quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ nhìn thấy bộ tóc giả màu bạc vừa nằm trên đầu cô giờ đang lung lay sau lưng một chàng thanh niên cao lớn, móc khóa balo của cậu ta kéo theo bộ tóc giả của cô đi rồi, mà cậu ta hoàn toàn không phát hiện ra, còn đang chen chúc đi vào khoang tàu.

Một giây sau, vô số ánh mắt trên tàu điện ngăm đột nhiên dính chặt lên mặt Chu Sinh Sinh.

Mọi chuyện là thế nào?

Bà cụ già bảy mươi tuổi gương mặt nhăn nheo, nhưng trên đầu lại là một mái tóc đen sáng bóng? !

Chu Sinh Sinh hét lên một tiếng, rồi chạy trốn chết, lại không nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh.

Vì vậy bà cụ bảy mươi tuổi không chỉ có bộ tóc dài đen sáng bóng, mà còn bước nhanh như bay...

Cũng vì gương mặt này, Chu Sinh Sinh không tìm được việc làm, ở nhà ăn chơi trác táng rông rã hai tháng trời. Trịnh Tâm ở lại quán bar điều chế rượu cả ngày lẫn đêm, chính là vì trả tiền thuê nhà cho hai người. Trong những ngày đó, anh chịu trách nhiệm trở thành chiếc cần câu cơm duy nhất của gia đình.

Một buổi tối nào đó lúc Chu Sinh Sinh về đến nhà, liền nhìn thấy Trịnh Tâm ngồi một mình bên bàn đang tính toán gì đó, cô liền lén lén lút lút đến gần xem, mới phát hiện ra trên giấy có viết:

Thịt chó năm mốt cân,

Chu Sên Sên chín hai cân,

Thịt chó một cân mười tề,

Chu Sên Sên : ...

Hai chân cô nhũn ra, suýt chút nữa đã quỵ xuống gọi Trịnh Tâm một tiếng ông nội, cô đã ép anh đến đường cùng ngõ cụt rồi sao, đến mức anh còn định bán cả cô lẫn Romeo thế này?

Chu Sên Sên ngày ngày cầu, đêm đêm cầu, chỉ ngóng trông ông trời mau chóng mưa đi, nhưng ông trời cũng chẳng thèm để ý, đến lần mưa tiếp theo đã là tận hai tháng sau đó.

Hai tháng sau với gương mặt thứ ba, Chu Sên Sên trở thành một cô gái ba mươi tuổi, gương mặt cân đối.

Cô xin vào làm tạp vụ trong một văn phòng luật sư tư nhân, tuy chỉ là một nhân viên tạp vụ nhưng cô lại được dọn dẹp ở một nơi khá cao cấp.

Chỉ tiếc là tiệc vui chóng tàn, một ngày nọ khi cô đang cầm cây lau quét dọn ngoài hành lang, trong lúc vô tình liền nghe thấy một tiếng vang kỳ quái phát ra từ một căn phòng đang mở hé cửa.

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã theo bản năng nhìn xuyên qua khe cửa mà nhòm vào, liền nhìn vị luật sư Tô nổi tiếng nhất văn phòng này đang vui vẻ với một phụ nữ dáng người nóng bỏng trong góc tối. Người phụ nữ kia đi một đôi giày cao gót màu tím, trên gót còn đính những mẫu kim cương vụn nhỏ.

Mẹ nó, đau mắt quá!

Cô nhanh chóng quay người đi, vội vã đẩy chiếc xe dụng cụ lao công đi mau.

Tin tức về các luật sư ở sở nội vụ luôn rất nhanh nhạy, Chu Sinh Sinh nghe nói luật sư Tô gần đây có nhận một vụ án ly hôn, một Vương lão ngũ [2] tốt lấy một diễn viên nổi tiếng xinh đẹp, cuối cùng lại đau đớn phát hiện ra đời sống riêng tư của người đẹp này còn loạn hơn Phan Kim Liên [3], số nón xanh cô ta cho anh đội cộng lại còn khiến anh ta bỗng dưng cao thêm mười centimet.

[2] Vương lão ngũ – 石王老五: chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế.

[3] Phan Kim Liên : là người đàn bà đa tình và hiểm độc, giết chồng để ngoại tình và cũng là nhân vật trong truyện Kim Bình Mai của Vương Thế Trinh, đại diện cho phụ nữ phong kiến, không thể làm theo ý mình, muốn được giải thoát.

Vị vương lão ngũ kia đau lòng muốn chết, quyết định ly hôn, nhưng người đẹp kia không chịu —— “Anh nói tôi ngoại tình sau lưng anh? Không có chứng cứ nhưng muốn ly hôn sao ? Ly hôn cũng được thôi, nhưng tài sản chúng ta chia đôi một người một nửa!”

Vương lão ngũ khóc lóc yêu cầu luật sư bên mình lấy ảnh ra cho cô ta xem, nhìn gương mặt trắng bệch trong chớp mắt của người đẹp kia anh ta liền quay đầu bỏ đi để lại chiến trường cho luật sư Tô giải quyết.

Anh còn cho rằng chỉ cần với đủ bằng chứng như trên thì anh có thể được phán quyết công bằng.

Cho đến khi Chu Sinh Sinh chứng kiến được chuyện đó trong phòng làm việc của luật sư Tô.

Cô đẩy chiếc xe dụng cụ chạy thật nhanh vào phòng nghỉ của nhân viên tạp vụ, nhưng dần dần cô nhận ra có chỗ nào đó không đúng... Đôi giày cao gót màu tím đính kim cương kia nhìn rất quen.

Cô nhớ hai ngày trước lúc quét dọn ở phòng nghỉ, trong lúc vô tình đã nghe thấy trợ lý của luật sư Tô tám chuyện cùng mọi người, cô ta nói là Vương lão ngũ đối với vợ mình tốt vô cùng, cam lòng vung tiền như rác mua những đôi giày kim cương nổi tiếng cả thế giới, chỉ vì muốn cô ta vui.

Nghe nói đôi giày cao gót kia có tên là Tường Vi Thời Cổ, nạm tới mười viên kim cương kuwait, bên cạnh đó là hàng trăm mẫu kim cương nhỏ, giá trị lên tới sáu trăm nghìn nhân dân tệ.

Một cô nàng liền hỏi: “Tôi chả tin, trên thế giới này còn có một đôi giày đắt cỡ đó sao?”

Cô trợ lý đặc ý lấy di động ra cho bạn mình xem: “Coi như hôm này cậu có phúc lắm mới được nhìn thấy nó đấy nhé. Thấy tôi thông minh không, lúc thầy đọc tài liệu, tôi đã lén chụp ảnh người phụ nữ kia lại, quan trọng là trong tấm ảnh đó cô ta cũng đi đôi giày kia.”

Chu Sinh Sinh chưa từng nhìn thấy đôi giày nào giá hàng trăm nghìn tệ thế này, nên cũng lập tức ngẩn cổ tới hóng chuyện, vừa đúng lúc liền nhìn thấy đôi giày cao gót màu tím nhạt giá trên trời kia.

Đôi giày rất đẹp, nhưng thứ cho mắt cô kém cỏi, thực sự cô không thể hiểu được một đôi giày chỉ đi dưới chân thôi tại

sao phải làm cầu kỳ tới mức đó, tiền lương của giai cấp phải cố gắng cả đời như cô thì bao giờ mới mua được, nhưng lại có những người có thể vung tiền như rác lãng phí để mua nó cho bằng được.

Giờ đây, cô nhớ lại đôi giày cao gót vừa nhìn trộm được ở phòng làm việc của luật sư Tô, nhất thời bỗng ngỡ ngàng.

Đôi giày kia là của vị Phan Kim Liên nhà Vương lão ngũ, mà luật sư Tô luật vốn là luật sư đại diện bên Vương lão ngũ, nhưng bây giờ anh ta đang làm bậy cùng người phụ nữ kia?

Thảm rồi, bằng chứng của Vương lão ngũ còn nằm trong tay luật sư Tô!

Nhớ tới cảnh tượng mấy hôm trước Vương lão ngũ còn vừa khóc lóc vừa kể khổ với Luật sư Tô, Chu Sinh Sinh do dự trong giây lát rồi cô quyết định hành động.

Cô đẩy cửa ra, nhìn hai bên hành lang không có một bóng người nào, rón rén từng bước đi về phía cửa phòng làm việc kia.

Làm chuyện xấu cũng không biết đường đóng chặt cửa lại, quả là thói đời bạc bối, lòng người tha hóa.

Chu Sinh Sinh vừa tự cảm thán bản thân mình quả là một thanh niên nghiêm túc, vừa chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì cảnh tượng trong căn phòng kia nhất định sẽ rất khó nhìn.

Cô lấy chiếc di động trong túi áo, bắt đầu quay video.

Không sao không sao không sao hết, Chu Sinh Sinh mày có thể làm được. Cô hít sâu một hơi, tự nói với bản thân, cũng đâu phải mày chưa xem phim người lớn đâu, lần này chỉ là bản ghi hình trực tiếp tại hiện trường thôi mà.

Trên màn hình, cặp nam nữ trong phòng vừa vật lộn kịch liệt trên mặt đất, vừa bàn luận về việc làm ăn xác thịt.

Chuyện bất ngờ xảy ra là khi đang quay được nửa chừng, thì cô trợ lý đang từ tầng dưới đi lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Sinh Sinh đang quay trộm ngoài cửa. Cô nàng lớn tiếng quát: “Chu Nhiên, đang trong giờ làm cô không làm việc đàng hoàng, mà ngồi xõm ở góc đó làm gì? Còn cầm di động chụp gì vậy! Có thứ gì đẹp sao?”

Chu Nhiên là tên trên chứng minh thư hiện tại của Chu Sinh Sinh.

Vì không thể lần nào tên cô cũng là Chu Sinh Sinh.

Hai người trong phòng đột nhiên tách nhau ra, vừa nghe thấy có người quay lén mình, luật sư Tô gào lên vừa vội vừa giận giữ: “Mau gọi bảo vệ, bảo vệ đâu? Giữ cô ta lại! Không được để cô ta chạy thoát!”

Hắn ta đang cố gắng kéo quần lên, chuẩn bị thu dọn xong sẽ chạy ra đuổi theo cô.

Chu Sinh Sinh cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên cô không thể đứng đó chờ người ta đến bắt mình, nên cô lập tức cầm chặt di động chạy về phía thang máy.

Cô trợ lý đuổi theo, luật sư Tô cũng đẩy cửa ra đuổi theo, vừa chạy vừa gào gọi bảo vệ, hai người trong phòng bảo vệ cũng nhanh chóng chạy ra, bốn người chạy trên hai dãy hành lang ngay sát bên cạnh Chu Sinh Sinh.

Cô quả là may mắn, vừa mới chạy đến thang máy, đã thấy cửa thang máy chuẩn bị khép lại, liền đâm đầu len mình trong đám đông đang đứng chặt cả thang máy.

Cửa khép lại, người ngoài cửa tức đến nổ phổi ấn nút bấm đứng lại, nhưng dĩ nhiên không thể mở cửa thang máy được.

Trong không gian nhỏ hẹp chật ních người, Chu Sinh Sinh đi từ tầng mười lăm bắt đầu xuống dưới.

Cô mặc đồng phục nhân viên tạp vụ, trái tim đập thành thịch liên hồi .

Mỗi một tầng, thang máy đều dừng lại để mọi người đi ra đi vào.

Chu Sinh Sinh biết nếu như đến tầng một, cô cứ ra ngoài thế này, nhất định sẽ bị bảo vệ chặn lại. Nếu bọn họ bỏ bằng thang bộ, hẳn là cũng bỏ đến tầng một rồi.

Làm sao bây giờ?

Khi thang máy dừng lại ở tầng bảy thì cô bỗng dưng chạy ra ngoài, phóng thẳng về phía phòng vệ sinh.

Trong lúc cô đang chạy, thì một cảm giác nóng rực quen thuộc từ da đầu bắt đầu từ từ lan tỏa ra toàn thân.

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, quay đầu nhìn ban công ngoài trời phía cuối hành lang, có một vài hạt mưa theo gió hắt vào trong.

Trời mưa rồi?

Trong chớp mắt cô hoảng hốt, rồi ngay sau đó là mừng rỡ như điên.

Ha ha ha ha ha ha, rốt cục vẫn là ông trời có mắt mà! ?

Cô cầm điện thoại di động, vừa cười thật to rồi chạy vào phòng nghỉ cho nhân viên ngay gần đó, khép cửa lại, nhanh chóng cởi đồng phục của nhân viên tạp vụ.

Mấy phút sau, cửa phòng lại được đẩy ra lần nữa, một cô gái mặc áo khoác lông trắng che tay lên mặt đi đến trước gương, cô hít sâu một hơi, sau đó từ từ thả tay xuống.

Trong gương là một cô gái trẻ tầm hai lăm hai sáu tuổi, chân mày tựa viền sơn [3], không mỏng không dày, môi như cánh hoa đào nở rộ. Cô nhìn mình trong gương, nhịp tim đập loạn trong khoảnh khắc ấy.

[3] Là kiểu mày này : thực sự ko tìm ra từ Việt nào, ai biết thì ý kiến hộ mình nhé ^^

Một giây sau, cô vui mừng cười phá lên, cả người như cánh bướm hồ điệp đập phần phật lao ra khỏi phòng vệ sinh.

Tên khốn kiếp Trịnh Tâm kia đã mấy tháng rồi không dám nhìn thẳng vào mặt cô, giờ đây cuối cùng cô cũng được quay lại hăng ngũ gái đẹp lần nữa rồi, còn đẹp đến mức cả trai và gái đều yêu thế này, anh cứ chờ mà quỳ xuống đất dập đầu xin cô cho anh nhìn lâu hơn một chút đi, ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

-----oOo-----

Chương 10: Siêu nhân Sên Sên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dưới đại sảnh tòa nhà, mấy tên bảo vệ theo sau luật sư Tô mặt tái xanh, đang đứng canh gác rất nghiêm ngặt trước

cửa ra vào, cả bọn cẩn thận dò sét mặt mũi từng người đi ra đi vào tòa nhà.

Chu Sinh Sinh thả mái tóc đuôi ngựa xuống, trong nháy mắt cô đã trở thành người đẹp với mái tóc dài xõa ngang vai.

Không phải khuôn mặt vừa nãy, kiểu tóc cũng khác, quần áo cũng không phải .

Lúc đi ngang qua người luật sư Tô, cô nhận ra tất cả mọi người đều lén lút đưa mắt nhìn cô.

Nhưng không ai nhận ra cô cả.

Trong mắt bọn họ có ngạc nhiên, có yêu thích và ngưỡng mộ, chỉ riêng kẻ lén lút như trộm vật là cô đây thì không thể vui nổi.

Chu Sinh Sinh bình tĩnh đi ra khỏi tòa nhà, đội cơn mưa phùn rẽ quặt sang con phố bên cạnh, rồi cuối cùng mới dám vất chân lên cổ chạy trốn.

Hôm ấy vẫn là một ngày đầu đông, gió bắc lạnh lẽo, mưa phùn triền miên. Hai bên đường phố là cảnh người qua lại vội vã, những chiếc ô đầy màu sắc được bật lên, trang điểm cho cơn mưa thành phố.

Cô chỉ mặc chiếc áo lông mỏng, ngay cả chiếc áo khoác giữ nhiệt cũng để lại trong tòa nhà, nhưng dường như cô lại không cảm thấy lạnh, bước chân càng chạy lại càng nhanh, vừa chạy vừa cười ha ha.

Một năm rồi.

Cô chờ ngày này rông rãi tròn một năm rồi, cuối cùng cũng

coi như được trở lại hàng ngũ xinh đẹp, trong tay còn nắm tội chứng của luật sư Tô và vị “Phan Kim Liên” kia. Không ngờ khi cô có ý làm việc tốt không cần người lưu danh, thì cũng đón chào gương mặt xinh đẹp khiến người khác ngưỡng mộ này.

Đây chẳng lẽ không phải niềm vui nhân đôi sao?

Nơi ngã tư đang sáng đèn đỏ, vô số xe cộ đang đỗ lại im lặng chờ đợi.

Bên trong chiếc xe màu đen đang đỗ sát ven đường kia, người đàn ông ngồi trên ghế lái chính im lặng nhìn ra cơn mưa phùn qua tấm kính phía trước. Trong xe có bật điều hòa nhưng hơi ngọt ngào, anh đưa tay ấn nút bấm trên cửa sổ, cửa kính xe từ từ hạ xuống, gió lạnh cùng mưa bụi cũng theo nhau mà vào.

Cũng cùng lúc đó truyền vào trong xe, còn có một giọng nữ đột ngột vang lên, là tiếng cười ha ha ha ha không ngậm được miệng lại, khiến cho vô số người qua đường liếc mắt nhìn cô.

Lục Gia Xuyên theo bản năng mà nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vỉa hè có một cô gái mặc chiếc áo lông trắng chẳng chút e ngại cười ha ha, vừa cười vừa chạy. Tiếng cười kia quá tự nhiên, tư thế chạy trốn khiến người ta nghĩ tới một đứa trẻ bất cần.

Anh nhíu mày, hờ hững thu ánh mắt về.

Nhưng chỉ một giây sau, trong đầu bỗng lướt qua rất nhiều cảnh tượng, tựa như anh nhớ ra điều gì đó, bất giác lại quay đầu lại.

Trong quá khứ dường như cũng từng có người như cô gái kia,

vừa cười vừa chạy, tiếng cười cũng thoải mái như thế, cứ như cả thế giới cũng chỉ có mình cô vậy. Cô mặc kệ mọi người xung quanh sẽ nhìn mình với ánh mắt thế nào, kinh ngạc hay cười nhạo, cũng hoàn toàn chẳng thèm liên quan đến cô

Cô gái mặc áo lông trắng định chạy sang đường bên kia, nên cũng nhanh chóng chạy ngang qua xe anh, mang theo một cơn gió thoáng qua trong khoảnh khắc.

Đúng lúc này anh nhìn rõ được gương mặt cô.

Rất xinh nhưng không phải cô ấy.

Lục Gia Xuyên nhìn theo cô, hơi nhếch môi cười, đôi đồng tử đen bóng vẫn dõi theo bóng dáng người con gái đang chạy kia.

Phía sau vang lên tiếng còi xe inh ỏi, anh mới bất giác hồi hồn lại.

Đèn xanh sáng rồi.

Một năm qua rồi, nhìn cô lại khiến anh bỗng nhớ tới cô gái tên là Chu Sinh Sinh kia.

Lục Gia Xuyên giẫm chân ga, cảm nhận cơn gió lạnh ngoài cửa ủa vào.

Cô ấy cũng đã biến mất được một năm rồi. Sao anh có thể cho rằng cô sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt anh chứ? Ha ha, cho cô mượn một trăm lá gan, cô ta cũng không dám quay lại lớn vồn trước mặt anh ấy chứ.

Anh lại đưa mắt nhìn bóng lưng càng lúc càng xa trong gương chiếu hậu, anh chẳng nói chẳng rằng chỉ khẽ bĩu môi,

thế mới nói thời đại này, đi đâu cũng gặp gái điên sao?

***

Khuôn mặt thay đổi khiến cuộc sống của Chu Sinh Sinh lại bước lên đỉnh cao một lần nữa.

Đêm đó, kẻ cuồng cái đẹp như Trịnh Tâm không nhúc nhích quỳ ngồi trên sofa cứ vuốt tay cô chứ chẳng thèm chơi game như ngày thường nữa.

Chu Sinh Sinh cười ha ha, ung dung thoải mái hỏi: “Cháu nội, mấy tháng trước cháu đối xử với bà thế nào hả ? Ngay cả liếc mắt nhìn bà một cái cũng không có, sau này thì đừng hòng nhìn mặt bà.”

Trịnh Tâm nói: “Không phải vì mấy ngày trước tôi quá bận, nên không có thời gian nhìn cậu lấy một cái sao? Hôm nay sẽ bù đắp lại hết.”

“Xì” Chu Sinh Sinh đẩy mặt anh ra, “Chỗ nào mát mẻ thì đến đó mà ở đi!”[1]

[1] : Ý chị là biến đi

Không ngờ trong nháy mắt Trịnh Tâm liền như chú chim nhỏ tiến sát lại gần mà gục đầu lên vai cô, hai mắt sáng rực: “Chỗ này là mát nhất rồi.”

Một giây sau đã ăn một cú của tuyển thủ Taekwondo đai đen.

Trịnh Tâm thích gái đẹp.

Chu Sinh Sinh không biết đây là tật xấu gì của anh, nhưng anh rất để ý hình thức bên ngoài, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn

như vậy. Cô nhớ lúc hai người còn học trung học, lớp cô có một nữ sinh, gương mặt rất ưa nhìn, nhưng tính cách không tốt cho lắm.

Trịnh Tâm rất thích nữ sinh đó, không nói đến chuyện toàn bộ tiền tiêu vặt anh đều lấy ra mua quà cho cậu ta, còn liên tục giúp đỡ cậu ta. Ví dụ như nếu cậu ta không làm bài về nhà, anh sẽ liều lĩnh đưa vở của mình cho cậu ta nộp còn mình thì bị thầy giáo phạt đứng tấn ngoài hành lang. Hay như nếu cậu ta nói thèm bánh ngọt, anh sẽ tiết kiệm tiền ăn sáng của mình mà mua bánh ngọt cho cậu ta.

Sau đó nữ sinh kia nhận ra Trịnh Tâm thích mình đến “cuồng dại”, thì bắt đầu sai khiến anh làm càng nhiều chuyện hơn, ví dụ như để Trịnh Tâm trực nhật giúp cậu ta, trước buổi tự học buổi tối thì tới quây tập hóa mua đồ ăn vặt cho cậu ta, sau này còn phát triển thành vì cậu ta mà giúp cả đám bạn thân cậu ta luôn.

Khi đó Chu Sinh Sinh còn chưa trở thành anh em tốt với Trịnh Tâm, nhưng cô vô cùng khó chịu với nàng công chúa diện hạ điệu đã thích vênh mặt sai bảo người khác kia.

Một lần nào đó khi Trịnh Tâm lại đi làm chân sai vặt cho đám bạn của cậu ta, thì cô nghe thấy đám bạn thân của Tiểu công chúa nhao nhao hỏi: “Này này, hai người quen nhau thật đấy à?”

Tiểu công chúa ngẩn người đáp: “Dĩ nhiên là không, các cậu đừng đoán mò.”

“Cậu cứ nói đùa, không phải cứ cậu có chuyện gì Trịnh Tâm đều theo đuôi làm giải quyết hộ cậu đấy à. Nếu hai người không phải đang hẹn hò, tự dưng cậu ta đối tốt với cậu như thế làm gì?”

Tiểu công chúa vô tội lắc lắc đầu: “Sao mà tôi biết được! Chắc vì cậu ấy là người tốt bụng.”

“Ha ha ha, ai cũng nhận ra cậu ta đang theo đuổi cậu !” Có một nữ sinh nháy mắt hỏi cô, “Cậu cho chúng tôi câu trả lời chính xác đi, cậu ấy có cửa không đây?”

Không ngờ Tiểu công chúa lại nghiêm túc nói: “Cậu nói gì vậy Lý Giai Giai, tuổi của chúng ta giờ có thể yêu đương à? Trịnh Tâm là người rất tốt bụng, cậu đừng suy diễn lung tung như vậy. Mẹ tôi nói rồi, nhiệm vụ bây giờ của tôi là chăm chỉ học hành, tương lai tôi sẽ đi du học nước ngoài, làm gì có thời gian mà suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn đó!”

Tuy cô nói rất nghiêm túc nhưng cũng không che giấu được chất giọng cao cao tại thượng trong đó, cứ như người khác đối xử tốt với cô ta là chuyện đương nhiên, cô ta là công chúa, nên nghiêm nhiên được hưởng g đãi ngộ đặc biệt như vậy.

Có người nói vào phụ họa cô ta: “Cũng đúng, cậu chàng Trịnh Tâm kia, còn không biết ba ruột mình là ai, mà chẳng biết mẹ cậu ta lấy ai sinh ra cậu ta nhỉ. Nhà cậu thì gia giáo, ba mẹ một người làm kinh tế một người theo chính trị, hai người vốn không phải người cùng một thế giới rồi.”

“Hả? Trịnh Tâm không biết ba mình là ai sao?” Có người kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, nghe mẹ tôi kể, mẹ cậu ta chưa kết hôn đã sinh con, rồi dẫn cậu ta về đây, cũng không nói ba cậu ta là ai. Ba tôi còn bảo cậu ta là con hoang.”

“Được rồi được rồi, không nói nữa .” Tiểu công chúa lên tiếng , “Tí nữa cậu ấy về rồi, nếu cậu ấy nghe được những lời mấy cậu nói, thì sau này không còn người mua cơm tối

cho các cậu nữa đâu đấy.”

Đám nữ sinh kia bắt đầu cười ha hả, còn líu ra líu riu bàn luận, không để ý một người bỗng đi về phía thùng rác trong góc lớp, hai ba giây sau đã xuất hiện trước mặt bọn họ, rồi đổ cả xô rác lên đầu Tiểu công chúa.

Một đồng rác rơi xuống che kín cả người cô ta.

...

Cả đám xôn xao hẳn lên, đợi đến khi hồi hồn lại, thì mới nhận ra người vừa làm chuyện đó chính là cô bạn Chu Sinh Sinh luôn cô độc một mình trong lớp không làm bạn với ai.

Tiểu công chúa rú lên một tiếng rồi kéo chiếc sọt rác xuống, tức giận đến mức gào lớn: “Chu Sinh Sinh cậu làm gì vậy!?”

Trên chiếc áo lông màu hồng nhạt đã dính đầy vết bẩn, toàn bộ rác bẩn trong sọt cũng rơi xuống người cô, tất cả chất đồng trên ghế ngồi của cô.

Chu Sinh Sinh cứ nhìn chằm chằm vào mặt cô ta, cong khóe miệng cười khẩy: “Chẳng tại sao cả, đơn giản là vì nhìn mặt cậu khó ưa.”

Tiểu công chúa nấc một tiếng rồi khóc òa lên.

Đám người xung quanh bắt đầu lên tiếng chỉ trích cô.

Chu Sinh Sinh không nói gì, chỉ nhặt chiếc sọt rác đang nằm lăn lóc trên đất lên, ngẩng đầu nhìn quanh một vòng: “Trong các cậu có ai muốn thử nữa không?”

Tiếng ồn lập tức im bặt.

Bọn họ đều là những “đứa con ngoan” của ba mẹ, chẳng ai ngỗ ngược không có ba mẹ dạy bảo như Chu Sinh Sinh. Dù cho trong lòng bọn họ không phục, cũng không dám mở miệng chọc điên cô nữa.

Chu Sinh Sinh cầm sọt rác lên, không nói một lời rồi đi về phía cuối lớp, cúi người đặt sọt rác vào bên trong góc lớp, vừa định ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một đôi giày đá banh vừa cũ vừa nát đang thập thò ngoài cửa.

Trịnh Tâm đang đứng đó, trong tay cầm một túi bánh mì.

Cô đứng thẳng người dậy, đối diện với anh.

Anh không nói lời cảm ơn, chỉ cười tủm tỉm đi vào lớp, dường như hoàn toàn không biết chuyện vừa xảy ra.

Cô cũng không nhiều lời, vừa đi ngang qua người anh để định ra ngoài, thì bất thành lình anh giữ chặt lấy cổ tay cô.

Chu Sinh Sinh quay đầu lại khó hiểu mà nhìn anh.

Trịnh Tâm cầm túi bánh nhét tất vào lòng cô, cười tí mắt nói: “Cho cậu tất đây .”

Cô im lặng hồi lâu rồi chau mày hỏi: “Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.” Anh nhại theo giọng điệu vừa nãy của cô nói với Tiểu công chúa, nhún nhún vai, “Nhìn cậu vừa mắt thôi.”

Sau đó hai người họ liền trở thành anh em tốt.

Chu Sinh Sinh không phải người thích tò mò chuyện của người khác, cô đã là anh em tốt với Trịnh Tâm rất nhiều năm

nay rồi, cô biết anh thích cái đẹp, bất luận là nam hay nữ, anh cũng sẽ lựa chọn thứ đẹp nhất, nhưng từ xưa đến giờ cô cũng không hỏi anh lý do là gì.

Có những câu hỏi không nên tìm kiếm câu trả lời, cũng có những vết sẹo mãi mãi không thể khơi ra.

Vì thế tối nay, cô chỉ lẳng lặng mà vắt hai chân, nhìn Trịnh Tâm ngắm mình với gương mặt si mê, sau đó không nhìn được, từ từ nhấc chân mình lên cao hơn.

Chẳng vì gì cả, chỉ là cô muốn khoe chân thôi mà.

***

Vừa đổi gương mặt mới, mắt cô liền bị nhiễm trùng.

Thuốc tiêu viêm trong ngăn kéo cũng không còn nữa, Chu Sinh Sinh mắt lơ mờ tìm xột xoạt đồ nghề trong tủ để chuẩn bị đeo kính sát tròng tám độ, rồi mặc áo khoác tới bệnh viện mua thuốc.

Lúc đeo kính thì cô hơi do dự, bên tai lại vang lên giọng nói lạnh lùng của ai kia.

Nhớ tới vị bác sĩ hung dữ kia, cô không nhìn được cong khóe miệng cười mỉm, cuối cùng vẫn không sợ chết mà đưa thấu kính lồng vào mắt.

Từ ngày cô cho Lục Gia Xuyên leo cây tới bây giờ đã được một năm rồi, trong thời gian đó cô trải qua ba gương mặt của phụ nữ trung niên và cũng từng đi ngang qua bệnh viện thú y mấy lần, nhưng không nhìn thấy mặt Lục Gia Xuyên lần nào.

Cô đoán anh đã quay về bệnh viện rồi.

Sau đó cô tới bệnh viện, cô cũng lấy hết can đảm chạy đến khoa mắt tìm hiểu một chút. Quả đúng như dự đoán, chủ nhiệm khoa mắt cuối cùng vẫn phải xin ba nhờ bà nội đem tấm biển tám chữ vàng mời bác sĩ Lục về bệnh viện.

Cũng chẳng hiểu tại sao, khi trở thành người phụ nữ trung niên với gương mặt già nua nhăn nheo, thì cô không có chút dũng khí nào đến gặp mặt anh. Nhưng hôm nay khi đã có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp thế này, thì bỗng nhiên cô lại có một suy nghĩ thật táo bạo.

—— Cô thật sự muốn biết Lục Gia Xuyên còn là vị bác sĩ hung dữ như một năm trước, hay có phải anh vẫn kiêu ngạo như muốn sánh vai với mặt trời nữa không.

Vừa nghĩ như vậy, bước chân cô đã nhẹ bằng hơn hẳn, cô quyết định lên xe bus rồi sẽ tới bệnh viện.

-----oOo-----

Chương 11: Bỗng nhiên gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sinh Sinh không gặp bác sĩ Lục trong phòng khám mắt.

Chuyện làm ăn ở bệnh viện luôn đắt hàng như bán thịt gà chợ vậy, cô tới khoa mắt lấy số, phải xếp hàng chờ rất lâu, nhưng cuối cùng vào đến cửa, thì mới nhận ra người đang chờ cô kia cũng không phải Lục Gia Xuyên.

Chắc vì cô quá tin vào suy đoán của mình, nên cho rằng chỉ cần bước vào phòng khám, tất nhiên sẽ gặp vị bác sĩ vừa

hung dữ lại hết lòng vì bệnh nhân kia.

Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng kia cười ngắc đầu hỏi cô: “Không vào sao, em cứ đứng sững người ngoài đó nhìn gì vậy?”

Không thể nói được là tại sao, Chu Sinh Sinh đứng đó cầm chặt tờ giấy ghi số thứ tự của mình, bỗng nhiên lại không muốn bước vào nữa.

Cô lấy thuốc kháng sinh xong, liền đút vào túi áo ra khỏi phòng khám rồi đi vòng vòng xung quanh, cuối cùng lại quyết định sẽ về nhà.

Còn tưởng rằng chỉ cần trở nên xinh đẹp, thì có thể quay lại gặp anh lần nữa rồi.

Cho dù anh mãi mãi không biết cô gái với gương mặt khác hoàn toàn này chính là Chu Sinh Sinh người đã cho anh leo cây, thì cô cũng vẫn kiên trì, nhất định phải đợi đến khi trở nên xinh đẹp mới dám xuất hiện trước mặt anh.

Bởi vì cô biết.

Cô biết cô chính là Chu Sinh Sinh, dù có biến dạng thế nào, thì trong xương cô vẫn là cô trước sau như một.

Ngày hôm nay trời rất đẹp, có rất nhiều bệnh nhân đang nằm viện đều tập trung ngoài bãi cỏ tắm nắng.

Chu Sinh Sinh đi ngang qua bãi cỏ, rồi hướng thẳng về phía cửa chính, thì bất thành lình bỗng nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Cách đó không xa có người đang đẩy xe lăn, ngồi trên xe lăn là một cô bé tầm mười lăm mười sáu tuổi, còn người đẩy xe

mặc chiếc áo blouse trắng, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt đen bóng sáng rực.

Ánh mặt trời ấm áp như miếng bơ tan chảy, lan tỏa khắp cả người anh, biến vị bác sĩ toàn thân màu trắng kia cũng trở nên vàng rực ấm áp.

Người kia không phải Lục Gia Xuyên thì là ai?

Bước chân của cô thoáng ngừng lại, đứng tại đó không nhúc nhích.

Một năm không gặp, không ngờ anh chẳng thay đổi chút nào so với suy nghĩ của cô.

Không, thật ra cũng có một chút.

Chu Sinh Sinh nhìn anh đẩy xe lăn cho cô bé kia chậm rãi đi trên bãi cỏ, vẻ mặt dịu dàng, là sự dịu dàng cô chưa từng thấy ở anh bao giờ.

Cảm giác ấy như dòng chảy êm ả của tháng ba, hay đóa hoa nở đầu cành tháng tư vậy.

Cô bé kia ngẩng đầu nhìn anh: “Bác sĩ Lục, em có lời muốn nói với anh.”

Cô vẫy vẫy tay với anh, anh nghe theo cúi người xuống, ghé sát lỗ tai lại gần cô.

Nào ngờ cô bé bỗng nhiên dang hai tay ôm chầm lấy cổ anh, dịu dàng nói: “Bác sĩ Lục, giờ em xin tuyên bố, từ nay về sau anh là của em đấy nhé!”

Anh bật cười, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, rồi lại đứng thẳng người dậy: “Em đơn phương tuyên bố thế này, có hỏi ý kiến

của tôi chưa?”

“Vậy rốt cuộc anh có đồng ý không đây?”

Anh im lặng một lúc, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu: “Tôi cũng có chuyện cần tuyên bố, em có muốn nghe không?”

Cô bé gật đầu liên tục.

Một phút sau, vị bác sĩ trẻ tuổi ung dung nói: “Tôi tuyên bố em vẫn có quyền được theo đuổi tôi.”

Rõ ràng là từ chối, nhưng cô bé kia lại cười ha ha, sau lưng là ánh mặt trời vàng rực, mà vị bác sĩ cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự dịu dàng hiếm có.

Một lát sau, cô bé kia lại thở dài, ngưỡng mồm nhìn những người đang đi đường kia, từ từ nói: “Nhưng mà bác sĩ Lục này, em cũng muốn được bước đi như họ.”

Chợt nghe được những lời ấy, anh liền ngừng cười, im lặng một chút, một phút sau lại chẳng nói chẳng rằng mà dang tay ra, cúi người xốc cô bé từ xe lăn đứng dậy.

“Ôm cổ tôi.” Anh nói như vậy, thái độ ung dung, hai tay nắm chặt lấy cánh tay gầy yếu của cô, đồng thời để hai chân cô dẫm lên mu bàn chân anh.

Trên bãi cỏ xanh mướt ấy, một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đỡ toàn bộ sức nặng của cô bé, gần như anh đỡ lấy hai tay cô, từng bước từng bước giúp cô “bước đi”.

“Như thế này, có tính là nguyện vọng được thực hiện rồi không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Cô bé cười ha ha, trong mắt không giấu được niềm vui sướng: “Thấy chưa, bác sĩ Lục, em biết trong lòng anh có em mà!”

Anh cũng bật cười cùng cô, còn vừa cười vừa nói: “Thật là trẻ con mà.”

Khoảnh khắc đó, Chu Sinh Sinh quên đi bản thân mình, quên mất mình đang đứng đâu cùng mọi người đi qua xung quanh.

Hóa ra cô không hề biết vị bác sĩ Lục dữ dằn cũng có lúc dịu dàng như vậy, từ trước đến giờ thỉnh thoảng một hai lần cô mới thấy anh tốt bụng, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh thể hiện sự tốt bụng đã cất giấu thật sâu trong lòng mình thế này.

Cô không đi tới chào hỏi anh, chỉ đứng đó nhìn bác sĩ Lục đẩy cô bé rời khỏi bãi cỏ, quay lại khu nhà lớn bệnh viện, rồi mới một mình đi về.

Vị bác sĩ dịu dàng trên bãi cỏ xanh hôm nay chắc hẳn chính là người đàn ông với nụ cười mỉm bước ra từ tấm ảnh cô đã từng nhìn thấy.

***

Sau khi trở nên xinh đẹp thì lá gan cũng to hơn hẳn.

Chu Sinh Sinh do dự mãi, cuối cùng vẫn to gan cầm chứng minh thư mới Trịnh Tầm làm cho cô quay lại quán café khi xưa, nơi cô đã từng làm một năm trước.

Đi tìm việc quanh một vòng, thì trong lòng cô vẫn tâm tâm niệm niệm về nơi này.

Ban đầu cô còn có chút lo lắng, dù khuôn mặt này đã thay đổi, thì trong sâu thẳm cô vẫn là Chu Sinh Sinh mà.

Nhưng cô nhanh chóng cảm thấy yên lòng, bởi vì anh quản lý, Đông Đông, Hoàn Tử, và Tiểu Kim, tất cả mọi người đều vẫn ở đây, bọn họ vẫn vây quanh soi xét cô, rồi ai cũng khen cô xinh đẹp, nhưng không ai nhận ra cô là Chu Sinh Sinh cả.

Vừa thở phào một hơi, nhưng trong lòng cô lại có chút cảm giác khó chịu.

Ngày hôm đó, Hoàn Tử vẫn theo thường lệ hướng dẫn cô mọi ngày phải làm những chuyện gì, phải làm thế nào. Trong tiệm này tất cả mọi người đều rất thân thiện, vì thế mới nói hai ba câu thì mọi người đã coi cô là người nhà rồi.

“Cậu vào đúng lúc thật, cuối cùng qua hai mươi tám cái xuân xanh, thì anh quản lý cũng đã thoát ế rồi. Để tỏ lòng chúc mừng, anh ấy quyết định tăng tiền lương cho chúng ta!” Hoàn Tử ghé sát vào tai cô thì thầm.

Chu Sinh Sinh quay đầu nhìn anh quản lý chẳng gầy đi lạng lạng nào, rồi lại nhớ đến năm ngoái ngày nào anh cũng lôi BWM cương quyết đòi đèo cô về, thì không nhịn được mà nở nụ cười.

Tốt rồi, cuối cùng anh ấy cũng tìm được người nguyện ý ngồi chiếc xe BWM của mình rồi.

Chỉ là khi người bạn gái nhỏ của anh xuất hiện trong quán, thì bầu không khí bỗng trở nên quái lạ.

Theo yêu cầu của anh quản lý, “những người không liên quan đều phải biến mất”, thì mọi người đều trốn sau quầy, chỉ để lộ nửa cái đầu lên để nhìn lén.

Chu Sinh Sinh cong khỏe miệng, nhìn gương mặt đẹp đến mức camera 360 cũng chẳng là gì này, thì dụi dụi mắt: “Là tôi nhìn nhầm hay là bạn gái của anh quản lý thật sự rất đẹp?”

Phản ứng của những người còn lại cũng chẳng khác Chu Sinh Sinh là mấy.

Hoàn Tử: “Trông chả có lý tẹo nào, độ xứng đôi của hai người đó bằng không, rốt cuộc là tại sao lại yêu nhau?”

Đông Đông: “Anh quản lý cũng có bạn gái xinh thế kia, thì tôi rất cục cũng có dũng cảm theo đuổi Lưu Diệc Phi rồi.”

Tiểu Kim im lặng một lúc rồi mới phát biểu: “Mấy người có nghĩ là, vì chúng ta lúc nào cũng trêu đùa bảo anh ấy chẳng cô nào thèm, nên anh ấy mới tức lên thuê bữa một cô về, để chặn miệng chúng ta, nhằm cứu vãn lòng tự ái của mình không?”

Bốn người tụm lại một chỗ xôn xao bàn tán, chỉ khi nhìn thấy cô bạn gái xinh đẹp kia bỗng nhào tới thơm lên má anh quản lý, thì tất cả những suy đoán kia mới biến mất.

Chắc hẳn tình yêu chân chính thì chẳng cần lý do nào để giải thích, nhìn hai người vốn không thể nào thuộc về nhau, vậy mà bọn họ có thể gặp nhau và yêu nhau như vậy.

Chu Sinh Sinh rất cảm động.

Sau đó cô mang theo cảm xúc kích động ấy, theo lời thần xui quỷ khiến mà chạy tới bệnh viện vài lần.

Càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái hơn chính là, tại sao bác sĩ Lục đang yên đang lành ở khoa mắt, thì lại sang khoa

xương chăm sóc cho một cô bé?

Cô lén lút chạy tới hỏi thăm vị y tá Trần cô quen lúc còn chưa bị đổi mặt, y tá Trần là người rất nhiều chuyện, nhất định cũng biết được ít nhiều.

Đúng như dự đoán, y tá Trần lập tức hỏi ngược lại: “Ý cô là cô bé nằm ở giường bệnh số 25 đó hả?”

Chu Sinh Sinh: “Tôi cũng không biết con bé ấy nằm giường nào, nhưng hôm trước có thấy bác sĩ Lục đẩy xe lăn đưa con bé đi tản bộ ngoài bãi cỏ trong giờ làm.”

“Vậy thì là giường 25 rồi.” Y tá Trần hơi do dự rồi nhỏ giọng nói, “Chuyện này chỉ mình cô biết thôi nhé, đừng có nói với ai đấy. Con bé giường 25 bị ung thư xương giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã di căn ra toàn thân rồi. Con bé còn nhỏ tuổi đã bị bệnh này, nên nó không chịu điều trị, sau đó không biết làm sao vừa gặp bác sĩ Lục, thì la hét thích anh, muốn theo đuổi anh ấy.”

“...” Tại sao cô không biết bác sĩ Lục bỗng nhiên được yêu thích như vậy chứ?

Y tá Trần nói tiếp: “Ban đầu bác sĩ Lục chẳng thèm quan tâm đến con bé, sau đó ba mẹ giường 25 mới đi xin anh, họ nói con bé bệnh nặng. Ai nói nó cũng không chịu làm hóa trị, còn làm loạn đòi về nhà, may mà có bác sĩ Lục, nên nó mới đồng ý tiếp tục ở lại bệnh viện tiếp nhận hóa trị .”

Chu Sinh Sinh: “Sau đó bác sĩ Lục bắt đầu hẹn hò với con bé hả?”

“Con bé còn chưa đủ tuổi nữa là, bác sĩ Lục không điên tới mức đó đâu!” Hiếm khi y tá Trần ra mặt nói đỡ giúp bác sĩ Lục thế này, “Anh ấy chỉ muốn cổ vũ con bé đó thôi, thỉnh

thoảng lúc rảnh, anh ấy sẽ đẩy xe đưa nó đi tản bộ, nói chuyện với con bé.”

Xem ra một năm cô biến mất, dường như đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện đây, ngay cả y tá Trần cũng bắt đầu nói hộ bác sĩ Lục rồi!

Sau hôm đó cứ vài ngày cô lại tới bệnh viện, mà chẳng biết lý do là gì, rõ ràng cô là thanh niên đang tràn đầy nhiệt huyết lẫn lộn kiếm tiền mưu sinh, tại sao lại dành chút thời gian nghỉ ngơi ít ỏi tới bệnh viện nhìn trộm hai người kia chứ?

Mười ngày, nửa tháng, rồi một tháng. Số lần tới bệnh viện ngày càng tăng, tất nhiên cô cũng càng được chứng kiến nhiều chuyện hơn.

Ví dụ như khi bác sĩ Lục đeo ống nghe giúp cô bé kia nghe nhịp tim: “Nhịp tim có vẻ không bình thường.”

“Đương nhiên rồi, chẳng biết ai đang đứng trước mặt em đây, lại còn gần thế này nữa!” Cô bé nói rất đồng điệu.

Ví dụ như khi bác sĩ Lục đứng trước giường bệnh, nghiêm mặt nói: “Uống thuốc nào.”

“Nhưng nó đắng lắm.” Cô bé chau mày, đau khổ nói, “Nếu không, em uống xong anh tặng em một nụ hôn ngọt ngào nhé?”

Bác sĩ Lục: “...”

Có rất nhiều lần Chu Sinh Sinh đứng cách đó không xa mà thầm cười, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang cười vì chuyện gì, kỳ quái, người đang nói chuyện là bọn họ chứ không phải cô, người ngoài cuộc như cô tại

sao lại đứng một bên mà cười thâm chú?

Mãi đến giữa tháng mười hai, cô lại lén lén lút lút chạy tới bệnh viện sau giờ tan làm, vừa cười tủm tỉm vừa đi tới phòng bệnh của cô bé số 25.

Trong phòng bệnh trống rỗng, không có một bóng người.

Cô đoán hai người chắc hẳn lại ra bãi cỏ tản bộ, giờ thì ra đó làm gì nhỉ? Mặt trời cũng đã xuống núi rồi, ra đó hứng nắng hoàng hôn sao?

Chu Sinh Sinh buồn bực xoay người đi được mấy bước, thì bỗng nhiên phát hiện có chỗ nào đó không đúng, vừa quay đầu lại, liền nhận ra trong phòng bệnh có sự thay đổi... Ga trải giường hình chữ nhật cũng không còn, đồ dùng sinh hoạt cá nhân hàng ngày trên bàn nhỏ kia cũng không còn nữa.

Cô có dự cảm không tốt, nhưng lại không dám tin vào điều đó, lẩn quẩn trước quầy y tá do dự một lúc lâu, mãi đến khi thấy cô y tá nhìn cô với ánh mắt ngoài hành tinh, cô mới dám mở miệng hỏi: “Bệnh nhân giường số 25...”

Sau đó là im lặng một chút.

Cô y tá lắc đầu một cái, nói: “Con bé qua đời rồi .”

“...”

“Ba ngày trước, con bé qua đời rồi .”

Chu Sinh Sinh sững sờ đứng đó như kẻ mất hồn, ngay cả cô cũng không biết mình đã đi đến khoa mắt từ lúc nào. Cô biết phòng làm việc cá nhân của bác sĩ Lục ở đâu, đi qua dãy hành lang dài dằng dặc, thì cô theo bản năng mà ngừng

đầu nhìn sang bức tường bên cạnh.

Trên phong nền màu xanh nước biển nhàn nhạt.

Vị bác sĩ mặc áo sơ mi trắng dường như trở nên thật ấm áp giữa một vùng tuyết trắng, hòa tan trong cái phong nền màu xanh nhạt kia.

Anh khẽ cười, không để lộ chút cảm xúc dư thừa, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lông mày là lông mày, mắt là mắt, bất cứ điểm nào trên gương mặt anh cũng thật đẹp, vừa sống động lại rất dịu dàng.

Kỳ quái, rõ ràng anh chẳng phải kiểu người ấm áp gì, nhưng lại có gương mặt dịu dàng đến vậy.

Cô nhìn đến ngây người, vì vậy cũng quên mất phải để ý xung quanh, mười phút sau, có một người vừa bước ra từ văn phòng liền chẳng mấy khó khăn mà nhận ra cô đang đứng đó, mà kỳ lạ nhất là cô gái kia đang đứng ngắm ảnh anh đến đờ người cả ra.

Dường như cô khá quen, là một cô gái rất xinh, chỉ nhìn qua gò má anh cũng biết điều đó.

Anh đã từng gặp cô ở đâu sao?

Lục Gia Xuyên suy nghĩ một chút, lại chẳng có manh mối gì cả.

Ánh mắt bình tĩnh, đôi đồng tử đen bóng, nhưng dường như lại có cảm giác nóng rực, đột nhiên khiến Chu Sinh Sinh bừng tỉnh. Cô hoảng hốt, vội vàng không dám nhìn vào bảng giới thiệu thông tin bác sĩ nữa. Cô vừa quay đầu liền chạm vào mắt anh, lồng ngực dường như có gì đó vừa nổ tung, tay chân luống cuống.

Cô nhìn ảnh của anh, lại không ngờ rằng chính chủ đang đứng trước mặt cô đây...

Anh chỉ cách cô vắn vện vài bước chân, bác sĩ Lục đứng trước cửa phòng làm việc, vừa thấy cô xoay đầu lại, hai ánh mắt chạm nhau, cứ như có ánh điện chớp lên vậy, anh bỗng nhớ ra lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Hôm đó trời mưa rất to, có một cô gái điên chạy ngang qua xe anh, trên miệng là nụ cười ha ha ha, giống y như đúc cô nàng Chu Sinh Sinh của một năm trước.

Anh nhìn cô, hơi chau mày: “Cô tìm tôi có việc sao?”

-----oOo-----

Chương 12: Ngọc Đẹp Quỳnh Dao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cô...cô thì có chuyện gì chứ?

Trong lòng Chu Sinh Sinh gào thét điên cuồng, vắt hết óc mới nghĩ ra cái cớ: “Tôi, tôi không khỏe lắm.”

Đúng rồi, vào bệnh viện thì vì lý do gì ?

Dĩ nhiên là có bệnh rồi.

Cô dần bình tĩnh lại.

Bác sĩ Lục tiến lại gần cô, nhìn cô chăm chú, giọng điệu cũng có vẻ ung dung: “Không khỏe chỗ nào?”

Cô theo bản năng mà che ngực: "... Tim không thoải mái."

Đây là sự thật.

Tim cô đập nhanh quá, thật kỳ lạ mà.

Lục Gia Xuyên đứng ngay sát cô từ từ cong khóe miệng, khẽ cười một tiếng: "Thật không tiện, hình như cô đi nhầm khoa rồi. Đây là khoa mắt, khoa tim ở tầng hai tòa nhà bên cạnh."

Chu Sinh Sinh: "..."

Trong lòng cô đang có hai phe giao chiến rất kịch liệt, lý trí nói nếu một người bình thường, trong tình huống này phải nói lời xin lỗi, ra vẻ mình thật sự đã đi nhầm phòng rồi rời khỏi đây mau.

Nhưng cuối cùng cô lại không nhận được, lúc đang chuẩn bị bỏ chạy thì chợt dừng chân, quay người lại dè dặt hỏi anh: "Bác sĩ Lục, anh... anh có khỏe không?"

Câu này không phải một người xa lạ đi nhầm khoa nên hỏi anh mới đúng.

Chút ý cười trên môi Lục Gia Xuyên cũng biến mất, trong mắt anh hơi lóe sáng, anh im lặng một chút, rồi mới lạnh lùng nói: "Cám ơn cô đã quan tâm, tôi rất khỏe. Xin hỏi cô là ____"

Cô cuống quýt xua tay: "Tôi... tôi chỉ là người tới thăm bệnh, thi thoảng có thấy anh và cô bé giường 25 đi cùng nhau, chuyện của hai người... hai người khiến tôi rất cảm động, vừa nãy tôi có nghe nói... vì vậy..."

Cô hoảng loạn luống cuống tay chân đứng đó, nói liên tục một hồi rồi đỏ mặt, cúi đầu dè dặt nói với anh: "Xin lỗi, bác

sĩ Lục, là tôi vô duyên quá .”

***

Cô thực sự rất vô duyên.

Như một kẻ ngốc thể hiện mình là một kẻ cuồng theo dõi vậy.

Ngay cả khi Chu Sinh Sinh bước ra khỏi cửa bệnh viện, giẫm lên chút nắng ấm cuối ngày đông lạnh, thì cô cũng không thể hồi phục lại tinh thần mà cứ ủ rũ cúi đầu bước đi.

Cô còn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy hai người đó ở bên nhau là một tuần trước, hôm đó cô cũng đến bệnh viện vào lúc hoàng hôn sắp tắt như hôm nay, cô bé giường 25 ghé vào tai anh thủ thỉ gì đó, anh hơi ngẩn người, rồi cúi xuống ôm lấy cô.

Hoàng hôn mùa đông, ngoài cửa sổ là mây mù mờ mịt, chút ánh nắng chiều ít ỏi như nhuộm cả một vùng trời thành màu vàng cam.

Hai người trong phòng cứ ôm nhau như vậy, vừa hạnh phúc lại thật bình yên.

Chu Sinh Sinh nhớ tới cảnh đó bao nhiêu lần, thì vẫn luôn cảm thấy đó là cảnh tượng chỉ trong phim mới có, nào ngờ kết cục của câu chuyện này cũng giống như phim vậy, thật khiến người ta đau lòng. Mỗi lần bước vào bệnh viện là cô lại lén lút đi nhìn trộm hai người họ, cho dù bọn họ vốn không biết người qua đường như cô này là ai, nhưng cô lại biết rõ trái tim mình đang có cảm giác thế nào.

Khi cô nhìn thấy bác sĩ Lục ngắm cô bé giường số 25 với ánh mắt đủ khiến người ta chết chìm trong đó.

Khi cô nghe thấy anh liên tục động viên cô bé: “Em phải kiên cường nhé.”

Khi cô nhìn thấy bọn họ ôm nhau trong cái lần cuối cùng ấy, rõ ràng là hai người chẳng có quan hệ gì, cũng không có tình yêu nam nữ, nhưng đó lại là thứ tình cảm ghi lòng tạc dạ khiến người ngoài cuộc như cô đây cũng không nén nổi mà đắm chìm trong đó.

Chu Sinh Sinh như người mất hồn đi ra khỏi cửa bệnh viện, vừa nhìn thấy ngoài cửa có một quán tạp hóa và giải khát, bỗng nhiên cô lại không nhịn được, đi tới mua một hộp sữa nóng, rồi lại lộc cộc chạy vào khoa mắt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của bác sĩ Lục, cô thở hổn hển đặt hộp sữa bò nóng trước mặt anh.

“Bác sĩ Lục, uống một chút đồ nóng thì tâm trạng sẽ khá hơn đấy!”

Nói xong, cô cũng mặc kệ anh có thái độ gì, liền ba chân bốn cẳng mà bỏ chạy.

Chu Sinh Sinh xin thề, đây là lần đầu tiên trong đời cô làm chuyện ngớ ngẩn thế này!

Cô cũng không có ý gì khác, chỉ là thương bác sĩ Lục vì mất đi cô bạn gái nhỏ, sợ anh đau lòng quá độ mà thôi.

***

Lúc Chu Sinh Sinh quay lại quán cafe, thì tấm biển open treo trên cửa tiệm đã được quay sang mặt closed. Cô ngạc nhiên, giờ mới bảy giờ thôi mà, không phải quán cafe của bọn họ luôn mở đến chín giờ tối mới đóng sao?

Hơn nữa nào có chuyện quán đã đóng mà cửa còn chưa khóa ?

Cô đẩy cửa bước vào, sau đó phát hiện có chỗ nào đó là lạ. Phía sau quầy có người đang khóc, tiếng khóc kia khiến người ta nổi hết da gà, nghe mà hoảng hồn.

Chu Sinh Sinh tiện tay nhắc chiếc ghế ở gần mình nhất, rồi khế tiến gần phía quầy, nhón người lên nhìn đồng thời giơ cao chiếc ghế trong tay ——

Sau đó khi cô đang định ném một cái thật mạnh thì chợt ngừng tay.

Vì người đang ngồi sau quầy khóc nước mắt tuôn rơi như mưa kia chính là anh quản lý.

Nhận ra trên đầu mình có cái bóng nào đó, anh quản lý mặt đầy nước mắt liền ngẩng đầu lên, vừa nhìn cái ghế trong tay Chu Sinh Sinh thì sợ đến mức lặn vài cái vào bên trong gầm quầy: “Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng dùng vũ lực!”

“Không phải chứ em nói này, với khuôn mặt này của anh quản lý, không chừng đánh xong còn tốt hơn không đánh, tiện thể đi phẫu thuật thẩm mỹ luôn.” Chu Sinh Sinh đặt chiếc ghế sang một bên, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm người đang nằm trong gầm quầy, “Sao tự dưng anh lại khóc thế này?”

Cô không nhắc tới chuyện đó thì vẫn ổn, vừa nhắc đến thì người vốn bị cô dọa sợ đến ngừng khóc nay lại bắt đầu thút thít nghẹn ngào: “Không, không sao cả, sao em quay lại quán làm gì ? Anh bảo ... bảo mọi người về sớm rồi, em cũng vậy đi...”

Chu Sinh Sinh sao có thể bút áo phủ phàng ra đi chứ? Vậy chẳng phải chả có chút nghĩa khí làm người nào sao? Cô nghiêm túc nhìn thẳng mặt anh quản lý mắng: “Không sao? Không sao mà anh khóc như cha chết mẹ chết thế này à?”

“Cái gì mà như cha chết mẹ chết?” Anh quản lý có chút mơ màng.

“Là kiểu khóc như cha mẹ qua đời ấy.” Chu Sinh Sinh kiên trì giải thích.

“Cô mới khóc như cha chết mẹ chết ấy, cả nhà cô như vậy thì có! ! !” Anh quản lý quả nhiên nổi điên rồi. Một phút trước còn khóc khóc lóc lóc như đóa bạch liên hoa vật vờ trong gió, giờ đây đã hóa thành cây nắp ấm hững hờ chỉ chờ lao tới con mồi rồi.

Chu Sinh Sinh kéo anh ra ngoài, rồi lôi hai cái ghế tới: “Em đang nói chuyện rất nghiêm túc đấy.”

Ý là, anh cứ yên tâm mà tâm sự.

Trong quán không bật đèn, chỉ có hai ngọn nến được thắp sáng trên bàn, anh quản lý nhìn cô một lúc, yên lặng ngồi trên ghế bên cạnh cô, vừa khóc thút thít vừa kể.

Anh bị đá, bị trêu đùa, bị đánh.

“Anh quen cô ấy trong Liên minh huyền thoại, cô ấy nói lối chơi của anh rất ngẫu, muốn cùng anh đi đường dưới [1], nên anh đã kết bạn và giúp đỡ cô ấy. Em biết đấy, hiếm khi nào chơi game mà gặp được con gái, cô ấy còn chủ động muốn chơi game cùng anh nữa, dù ngạc nhiên vô cùng nhưng anh vẫn đồng ý luôn.”

[1] Đường dưới – BOT : Chỉ trong đường BOT mới chơi được

hai người một đội còn các đường khác chỉ được chơi 1 người, ý là bà này nhờ anh quản lý dẫn mình chơi để thăng cấp khôn vãi.

“... ngạc nhiên gì chứ.”

“Anh mua cho cô ấy thiết bị, mua cho cô ấy bùa, nửa tháng sau hai bọn anh gặp mặt . Lúc ấy anh rất sợ cô ấy chê anh...” Anh quản lý chần chừ một lúc rồi mới dè dặt tâm sự, “Chê anh béo quá.”

Chu Sinh Sinh: “Đều là người nhà cả, lúc anh kể chuyện có thể đừng ngại ngùng như con gái vậy được không?”

“Đều là người nhà cả, anh đã khó chịu vậy rồi, em có thể đừng thêm dầu vào lửa nữa được không ? ! ! !” Anh quản lý quát lên, rồi lại dịu giọng xuống ngay được , “Nhưng anh vừa gặp cô ấy, thì không ngờ cô ấy lại xinh đến vậy, dễ thương lắm nhé, ngoại trừ Sona và Morgana [2], bình thường anh chưa từng gặp cô gái nào xinh như thế —— “

[2] Hai nhân vật nữ xinh đẹp có chức năng hỗ trợ các xạ thủ trong LMHT, trên Sona – dưới Morgana

sona-morgana

“Đâu phải, anh suy nghĩ lại thật kỹ đi.” Chu Sinh Sinh chỉ chỉ vào mặt mình, “Ở đây này, nhìn nó rồi suy nghĩ thật kỹ xem, có phải anh để sót ai rồi không?”

“Con mẹ nó, anh thật sự muốn đánh chết cô đấy!”

“...”

Sự thực chính là, anh quản lý thì móc tim móc phổi ra cho cô ta, mà hóa ra cô em gái xinh đẹp đó chỉ là con nhỏ hám

giàu, bám theo anh quản lý cửa tiệm café này, để lừa anh mua cho cô ta vô số thiết bị trong game, ngoài đời cũng trắng trợn tiêu xài tiền của anh mà ăn uống sang trọng.

Còn chưa tới một tháng, cô em gái đó đã cầu được một vị quản đốc xây dựng, nên tất nhiên cậu chủ nhỏ quán cafe không còn là gì cả.

“Cô ấy là mối tình đầu của anh...” Anh gạt nước mắt, nghẹn ngào khóc thút thít, “Nhưng cô ấy đá anh thì thôi đi, tại sao còn chê anh là tên mập đáng chết, không biết tự nhìn mình trong gương chứ? Cô ấy nói kiểu người như anh, cả đời này chắc chỉ có cô gái nào bị mù chứ chẳng ai thèm yêu anh, chấp nhận anh. Nói xong cô ấy liền bỏ đi xem phim với tên quản đốc kia, rõ ràng mấy hôm trước cô ấy còn bảo muốn đi xem ‘Bác sĩ quái dị’ với anh, vậy mà giờ còn bảo anh là tên béo đáng ghét anh đi tìm nơi mát mẻ nào mà chết đi.”

Người anh quản lý run lên bần bật: “Cô ấy còn mang chiếc vòng tay gia truyền của mẹ anh đi luôn, đó là món quà dành cho vợ anh, nếu mẹ anh biết chắc sẽ đánh chết anh mất.”

Chu Sinh Sinh nhìn gương mặt sáng sủa của anh quản lý, còn cả những vệt nước mắt chảy dài trên má, thì khẽ thở dài, cầm chiếc khăn lông đặt trên bàn đưa cho anh.

Anh lau mặt một lượt, sịt hết nước mũi, giọng vẫn thút thít nói: “Cảm ơn em...nhưng nhờ em lần sau nhớ lấy cho anh cái khăn sạch... đừng lấy khăn lau bàn cho anh lau mặt thế này.”

Chu Sinh Sinh bật cười .

Ngốc, thật là ngốc mà. Nhưng có thể sống một đời vô lo vô nghĩ thế này thì có sao chứ ? Mà béo thì cũng làm sao?

Cô ngừng cười, chậm chạp nói rõ từng chữ với anh quản lý :
“Trước giờ em không thấy anh giống tên béo đáng chết tí nào.”

Anh quản lý ngẩng đầu nhìn cô, nước mắt lưng tròng.

Ánh mắt Chu Sinh Sinh rất kiên định: “Rõ ràng anh là một anh béo kiên cường lạc quan tràn đầy sức sống!”

Anh quản lý lao tới bóp cổ cô.

Chu Sinh Sinh hắng giọng nói: “Anh xem, đây không phải minh chứng cho nhận xét của em à? Anh đã từ một anh béo đáng chết trở thành một anh béo nổi giận vô cùng sống động mà.”

Cô đã thay đổi được cảm xúc của anh quản lý, từ đau lòng vì thất tình đã trở thành hưng hực lửa giận. Sau một hồi khuyên can đủ đường, cuối cùng anh quản lý cũng ngừng khóc , tâm trạng ổn định lôi con BMW của mình mà về nhà .

Chu Sinh Sinh nhìn bóng dáng anh biến mất phía cuối con đường, lúc này mới xoay người chặn một chiếc xe taxi: “Chú à, đi cho cháu tới rạp chiếu phim Hoa Vũ.”

Cuộc đời của cô vốn không dừng chân ở nơi nào đó quá lâu. Đối với cô mà nói mọi người đều là khách qua đường, và đối với mọi người mà nói cô cũng chính là như vậy. Nhưng trong cuộc sống cuỡi ngựa xem hoa ấy, thỉnh thoảng cô cũng may mắn gặp được vài người đối tốt với mình. Khi cô không có gì cả thì bọn họ cũng chẳng ngại ngần đưa tay về phía cô kéo cô đứng dậy. Dù cô không có ‘Báo Chi Dĩ Quỳnh Dao’ [3], nhưng lại có một trái tim tuyệt đối trân thành và một con người tràn đầy nghĩa khí.

[3] Đầu chi dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao: Mộc đào người

tặng ném sang, Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người –
Trích từ bài thơ ‘Mộc qua 2’

-----oOo-----

Chương 13: Thế giới thật nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Gia Xuyên không phải người thích đi xem phim, dù sao những nơi như rạp chiếu phim này cũng không thích hợp với kẻ FA như anh. Ở đó toàn những cặp đôi yêu nhau, mùi chua thối của tình yêu còn có tác dụng hủy diệt mạnh hơn loại súng 2.5pm trong game để chế.

Nhưng trên đường về nhà sau khi tan làm, chỉ mới đi được nửa đường thì chả hiểu sao anh lại quay đầu xe, đi về phía rạp chiếu phim.

Trong mấy ngày vừa qua, các bác sĩ y tá trong khoa mắt bỗng dành sự quan tâm đặc biệt đến anh.

“Bác sĩ Lục, anh có khỏe không?”

“Bác sĩ Lục, đừng quá đau lòng.”

“Không sao đâu, anh đã làm tất cả những gì có thể rồi, dù sao sống chết cũng có số cả, anh cũng không có cách nào giúp con bé nhiều hơn được.”

...

Thật ra anh không yếu đuối như bọn họ tưởng tượng, cô bé giường bệnh 25 đối với anh rất đặc biệt nhưng dù sao con bé cũng là một bệnh nhân. Anh đã làm bác sĩ bao nhiêu

năm nay rồi, sao có thể không hiểu những đạo lý mà một bác sĩ cần biết?

Chẳng qua Lục Gia Xuyên cảm thấy có chút mệt mỏi, trong trái tim có nơi nào đó bỗng trở nên thật trống vắng.

Thôi đi, tới rạp chiếu phim thì rạp chiếu phim, tự ngược bản thân thế này, nói không chừng còn có thể kích thích tế bào yêu đương nghèo nàn bẩm sinh từ trong bụng mẹ của anh cũng nên.

Bộ phim anh xem lần này là một bộ phim hollywood với đạo diễn là người Hoa, nội dung bộ phim kể về những cuộc chiến giữa các quốc gia. Phim có hay không thì anh cũng chẳng biết, dù sao cũng chỉ để giết thời gian mà thôi. Trước khi vào xem phim anh còn mua một bịch bỏng ngô. Đi xem phim mà cũng nên ra dáng xem phim mới đúng, con người anh vốn làm việc luôn rất cẩn thận.

Chỉ tiếc là anh không thích ăn mấy thứ đồ ngọt dễ ngán này, sau khi kết thúc bộ phim, thì trong hộp còn hơn nửa số bỏng ngô.

Kết thúc bộ phim là lúc tám giờ rưỡi tối, anh bước ra khỏi phòng chiếu phim.

Rạp chiếu phim ở trên tầng cao nhất của khu trung tâm thương mại, ngay bên cạnh là một trung tâm giải trí, người ra người vào, ồn ào náo nhiệt. Lục Gia Xuyên mới đi mấy bước, bỗng nhiên anh nhìn thấy ai đó rồi liền đứng lại.

Cách đó không xa trước máy gắp thú, có một cô gái trẻ tuổi đang gắp thú, cô mặc chiếc áo bông trắng nhìn rất quen mắt, nhìn một bên gò má kia, lại càng quen hơn.

Là cô ấy sao?

Cô gái điên cười ha ha không coi ai ra gì đi ngang qua xe anh hôm đó sao.

Hơn nữa, sáng nay cô còn đứng nhìn chăm chăm tấm ảnh của anh, sau đó còn mang một hộp sữa bò đến văn phòng anh, đặt xuống bàn không nói không rằng rồi bỏ chạy

Người con gái đang đứng trước máy gấp thú, đầu tiên là buộc mái tóc đuôi ngựa rồi hất ra sau, sau đó cô dồn hết sức lực, hôn đồng xu trong tay một cái, rồi đút vào máy gấp thú.

Tay trái thuần thục, thao tác điều luyện, ánh mắt dính chặt lấy cần gấp thú kia.

Ngắm trúng mục tiêu xong, cô ấn nút bấm bộp một cái.

Cần gấp thú thả chính xác xuống một đồng thú bông phía dưới, gấp lên một con thỏ hồng.

Một phát là trúng.

Những đứa trẻ đang vây xung quanh cô, vô cùng phấn khởi cổ vũ cô liên mồm, vừa thấy con thỏ được gấp lên, vô số bàn tay nhỏ giơ lên nhao nhao đòi quà.

“Cho em cho em đi!”

“Chị gái em nữa!”

Cô quả là hào phóng, vô cùng cao hứng tiện tay đưa con thỏ kia cho một đứa bé trong đó rồi đặc ý nói: “Cứ cầm lấy đi, chị sẽ gấp cho từng đứa một.”

Những bàn tay nhỏ kia lập tức móc hết số tiền còn sót lại trong túi mua xèng, xin cao thủ ban tặng cho thú bông.

Cô nhận lấy xèng chơi game, xắn tay áo lên, đứng thế trung bình tấn, rồi lại bắt đầu tiếp tục gấp thú.

Lục Gia Xuyên ngẩn người, đột nhiên có cảm giác cảnh tượng này thật quá quen thuộc.

Anh đứng ở đó không di chuyển, trong đầu lại hiện ra cảnh một năm trước, là người con gái không chào mà đi còn cho anh leo cây... Chu Sinh Sinh thì phải, tại sao giờ đâu đâu quanh anh cũng là bóng dáng cô vậy?

Đang nhìn cô, thì đám người lại ủa ra từ một phòng chiếu phim khác, chắc hẳn bộ phim ‘Bác sĩ quái dị’ vừa kết thúc.

Cô gái đang đứng giữa đám trẻ bỗng nhiên đứng thẳng người lên, đưa nốt xèng cuối cùng trong tay cho một đứa trẻ nào đó, rồi đẩy đám đông xung quanh ra và đi về hướng cửa rạp chiếu phim.

Lục Gia Xuyên đứng lì bên cạnh không nhúc nhích, vẫn cứ nhìn cô chăm chú.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, vì dáng người hơi nhỏ, nên chỉ có thể nỗ lực nhón chân lên tìm kiếm ai đó trong đám người.

Một phút sau, cô liền tìm ra rồi.

Một đôi nam nữ tay trong tay thân thiết theo dòng người đi ra, cô gái trang điểm khá đậm, tuổi vẫn còn khá trẻ, còn người đàn ông kia thì bụng phệ, tầm tuổi trung niên.

Bóng người nhỏ kia đi thẳng về phía họ, đứng chặn trước mặt hai người mà nói một câu: “Trả đồ đây.”

Cô gái kia không hiểu gì nhìn cô chăm chăm: “Đồ gì cơ?”

“Vòng tay.” Ánh mắt cô nhìn thẳng vào cổ tay cô ả, lặp lại lần nữa, “Trả vòng tay La Tín Dương tặng cô ngay cho tôi.”

Nghe được ba chữ “La Tín Dương”, sắc mặt cô gái kia lập tức trở nên khó coi: “Tôi không biết cô đang nói gì! Tiểu thư à, cô nhận nhầm người rồi sao?”

Rồi cô ả lôi nhanh người đàn ông bên cạnh đi thẳng.

Cô gái nhỏ không bỏ cuộc lại một lần nữa đứng chắn trước mặt bọn họ, không nói hai lời kéo ống tay áo cô nàng kia lên, một chiếc vòng tay bằng hồng ngọc nạm vàng cứ thế mà xuất hiện dưới ánh đèn sáng rực trong rạp chiếu phim, thứ ánh sáng chói mắt kia cứ như lời chế nhạo ai kia thật lạnh lùng.

“Trả vòng tay lại cho tôi.” Cô gái nhỏ nghiêm mặt cất giọng lạnh lùng nói rõ từng chữ, “Cô thích đùa giỡn tình cảm của người khác, lừa người ta mua một đồng trang bị trong game cho mình, những chuyện đó thì tùy cô. Nhưng chiếc vòng này là món đồ gia truyền mẹ người ta để lại cho con dâu tương lai nhà họ, cô còn tham lam muốn giữ chặt không buông, thử nói xem có lý không?”

Sắc mặt cô gái kia đen xì, lôi tay người đàn ông bên cạnh khóc lóc thảm thiết: “Anh nhìn cô ta xem, cô ả điên này không biết từ đâu tới, ăn nói lung tung! Đây là đồ cưới mẹ em cho em, em cũng chẳng đùa giỡn tình cảm của ai bao giờ?”

Vẻ mặt người đàn ông trung niên có chút lúng túng, ông ta nhìn đám người xung quanh đang liếc nhìn họ, ho khan hai tiếng: “Vị tiểu thư này, tôi thấy chắc là cô nhận nhầm người rồi ? Đây nhất định là hiểu lầm thôi.”

Cô gái nhỏ kia chẳng thềm đếm xỉa đến ông ta, chỉ trừng mắt lườm cô ả kia, trên mặt hiện rõ vẻ thiếu kiên nhẫn : “Cô trả hay không trả? Tôi nể mặt cô, chỉ bảo cô trả lại vòng tay. Còn nếu như cô không muốn giữ lại mặt mũi cho mình, vậy thì tôi sẽ kể hết mọi chuyện cho ông ta biết.”

Cô ả kia hoảng hồn, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô đây là quản đốc cô ta mới câu được, tuy gương mặt chẳng mấy ưa nhìn nhưng được cái là có tiền. Cô không cam lòng gả cho ông ta khiến người khác chê cười, nhưng chơi bời với ông ta vài ngày, kiếm được chút chút cũng tốt rồi. Giờ mới đào mỏ được bao nhiêu đâu, sao có thể để người khác làm hỏng chuyện tốt của cô chứ?

Nhưng nhìn chiếc vòng trên cổ tay, cô ta lại không nỡ , chiếc vòng tay bằng hồng ngọc nạm vàng nặng chịch này, vừa nhìn đã biết là khối tiền rồi.

Cô ta nghĩ thật nhanh, vài giây sau đã nghĩ ra một kế.

“Phải, đây là món quà bạn trai cũ của tôi tặng, nhưng đồ đã tặng rồi còn có đạo lý đòi lại hay sao?” Cô ta nói rất hùng hồn, rồi định kéo bạn trai mình rời đi.

“Cô đứng lại.” Cô gái nhỏ kia nhanh chóng giữ chặt lấy tay cô ả.

Nào ngờ vừa nắm tay cô ả lại thì cô ta chẳng nói chẳng rằng vươn tay kia định cho cô một cái tát.

Cô gái nhỏ nhanh tay lẹ mắt né kịp, nên không bị trúng cái tát này, cú đánh chỉ lướt nhẹ qua trán. Một giây sau, cô kéo mạnh lấy cổ tay cô ả kia, dùng một đòn mạnh kéo cô ta qua ngang vai, đập rầm một cái khiến cô ta ngã xuống đất.

Cô ả kia khóc lóc ré lên một tiếng sợ hãi: “Cứu mạng với, đánh người! Cướp đồ rồi !”

Đám người xông xáo hấn lên, người đàn ông trung niên ngồi xổm xuống tay chân luống cuống an ủi bạn gái: “Thiến Thiến, em sao rồi? Có bị thương chỗ nào không?”

“Anh bị mù sao? Cô ta đánh em... cô ta dám ra tay đánh em đó! Anh còn không mau đánh cô ta cho em?” Cô ả gào lên như điên.

Người đàn ông như vừa bị kích thích, đứng dậy tiến tới định cho cô một đòn.

Không giống với phụ nữ, ông ta cao to khỏe mạnh, tứ chi phát triển, đứng bên cạnh một cô gái nhỏ như cô, quả thực chính là trúng chọi đá. Khi ông ta giơ tay lên, ống tay áo cũng căng phồng cả lên.

***

Chu Sinh Sinh còn chưa kịp ra tay.

Chẳng phải vì đã lâu cô không đánh nhau, nên tay hơi cứng, mà là vì trong khoảnh khắc ấy bỗng xuất hiện một người chắn trước mặt cô, rồi anh kéo cô lùi lại phía sau, tay kia thì giơ lên nắm chặt cánh tay người đàn ông đang lơ lửng trên không trung kia.

Cánh tay mạnh mẽ ấy cứ đứng giữa không trung như vậy không nhúc nhích. Người đàn ông kia muốn dùng sức đẩy anh, gân xanh nổi hết cả lên, nhưng vẫn không thoát khỏi được cánh tay ấy.

Trong giây phút ấy cô ngăn người nhìn anh.

Trước mắt cô, cánh tay giúp cô chặn nắm đấm của người đàn ông trung niên kia lại rất săn chắc, ngón tay thon dài tinh tế, từng đốt ngón tay gọn gàng rõ ràng, dưới ánh đèn neon sáng trắng, quả thật giống thứ ánh sáng lộng lẫy của khối ngọc thạch đang từ từ tỏa ra.

Ổng tay áo rất sạch, không dính một chút bụi bẩn nào, lên trên chút nữa là một bên tay áo khoác màu đen.

Chu Sinh Sinh ngẩng đầu nhìn người đang đứng chắn trước mặt mình, há miệng, không thể thốt nên lời.

Cô chỉ có thể nhìn thấy sau gáy Lục Gia Xuyên, trong đầu đang vang lên suy nghĩ, má ơi, tại sao cái gáy của bác sĩ Lục cũng có thể đẹp gấp tám lần người bình thường thế kia?

Không không không, là mười phần mới đúng. Hai phần còn lại dành cho kiêu ngạo.

“Làm sao, muốn đánh nhau à?” Tiếng cô ả ồn ào, “Được, mấy người định bắt nạt chúng tôi phải không, định cướp đồ phải không? Bảo vệ đâu? Bảo vệ ở đâu?”

Lục Gia Xuyên bóp chặt cánh tay người đàn ông đến mức đỏ hết cả lên, lúc này anh mới chịu thả tay ra.

“Ông định đánh phụ nữ sao?” Anh khẽ thốt ra một câu như vậy, thái độ hững hờ, âm cuối hơi nhấn.

Chu Sinh Sinh nhìn thấy bảo vệ sắp tới đây, nên không muốn rắc rối, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống nắm lấy tay cô ả kia, tuốt mạnh một cái, lôi luôn chiếc vòng trên cổ tay cô ả ra.

Cô ả kia đương nhiên liều mạng giãy dụa né tránh, nhưng Chu Sinh Sinh là ai chứ?

Từ nhỏ cô đã được mệnh danh là thiếu nữ siêu nhân, nữ Kim Cương biến hình, siêu Xayda... Mọi biệt danh quái dị vô duyên kiểu thế này, đều do cái miệng của Trịnh Tầm gây ra.

“Đi!” Cô mặc kệ cô ả đang gào khóc thảm thiết kia, kéo vội lấy tay Lục Gia Xuyên chạy nhanh về hướng thang máy.

***

Đến khi chạy vào trong thang máy , Chu Sinh Sinh vẫn chưa buông tay anh ra.

Lục Gia Xuyên giật giật tay về, tuy nhiên lực tay cô rất mạnh, nên anh không thể làm gì khác hơn là mặt tỉnh bơ chọc chọc vào ngón tay cô gỡ từng ngón tay ra, rồi mới rút tay về.

Lúc này cô mới bất giác phản ứng lại: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi anh.”

Lục Gia Xuyên cúi đầu liếc nhìn cổ tay mình, cũng bị cô bấm đỏ nguyên một vòng rồi, cô gái này lấy đâu ra nhiều sức như vậy chứ?

Rồi cô nghiêm túc cúi đầu nói cảm ơn anh: “Cảm ơn anh bác sĩ Lục, nếu ai thấy chuyện bất bình cũng rút dao tương trợ như anh, thì xã hội này đã trở thành nơi tuyệt nhất quả đất rồi.”

... nói tào lao.

Anh liếc cô một cái, ánh mắt chuyển sang chiếc vòng cô đang cầm trên tay: “Cô ta lừa tình lấy cái vòng này của cô à?”

“Đâu có! Tôi không phải —— tôi thích đàn ông 100%!” Mặt cô đỏ bừng cả lên, dứt nhanh chiếc vòng tay vào túi áo khoác, “Cô ta lừa gạt tình cảm của bạn tôi.”

“Vì thế là cô thấy chuyện bất bình đã rút dao tương trợ?”

“Đúng.”

“Bạn cô là đàn ông à?”

“Đương nhiên!”

Lục Gia Xuyên bật cười chế nhạo, chậm chạp nói: “Nếu anh ta là đàn ông, tại sao phải để một cô gái như cô chạy tới đây đòi công bằng cho mình chứ? Cô có biết đối phương có hai người không hả, cô thì chỉ có một mình, lại còn là một cô gái nhỏ yếu đuối. Trước khi hành động cô chưa từng suy tính đến hậu quả sao?”

Giọng anh gay gắt mang theo điệu dạy dỗ.

“Tôi có đai đen Taekwondo!” Chu Sinh Sinh không phục nói.

“Ồ, hóa ra là tôi giúp nhầm người rồi. Vừa nãy tôi không nên giúp cô chặn đòn làm gì, cứ đứng ngoài nhìn người có đai đen Taekwondo sẽ tự giải quyết nguy hiểm thế nào, vật lộn với người đàn ông kia thế nào.”

Vật... vật lộn?

Hóa ra Chu Sinh Sinh hiểu sai rồi.

Nhưng cô cũng chỉ hơi chần chừ rồi nhanh chóng phản bác: “Nếu như anh không đỡ giúp tôi, tôi cũng có thể chặn đòn lại ngay lập tức, tuyệt đối sẽ không để ông ta làm bậy. Ai bảo anh đứng ra chặn giúp tôi làm gì?”

Tại sao anh lại giúp cô?

Trong thang máy, không gian nhỏ kín mít, chỉ có ánh sáng từ chiếc đèn neon ngay phía trên.

Lục Gia Xuyên cúi đầu nhìn cô, hai mắt chạm nhau.

Đôi đồng tử kia đen bóng lại sáng rực như những con đom đóm trong bầu trời đêm, càng bay càng cao, càng bay càng xa, khiến người ta không thể nhìn rõ được.

Chu Sinh Sinh hơi sốt sáng.

Một giây sau, cô nghe thấy anh thản nhiên hỏi :”Kỹ thuật gấp thú của cô khá tốt, tự luyện à?”

Trong lòng cô bỗng căng thẳng.

Anh...anh nhìn thấy cô rồi sao?

Keng —— thang máy dừng lại ở tầng một.

Một đám người nhanh chóng đi vào, bọn họ chen nhau ra ngoài.

Trong vài giây ngắn ngủi, cũng đủ để Chu Sinh Sinh tìm ra lời giải thích hợp lý. Cô cười tí mắt ngẩng đầu nhìn anh, nói rất tự tin: “Tất nhiên là khá rồi, tôi đã từng theo học thầy ở trung tâm giải trí đấy!”

“Học thầy nào?” Anh truy hỏi.

“Một chị gái làm việc ở trung tâm giải trí, chị ấy gấp thú lợi hại lắm đó. Tôi chưa hỏi tên chị ấy bao giờ, có điều mọi người gọi chị ấy là chị Chu.” Chu Sinh Sinh cười với vẻ trêu

đùa anh, “Sao vậy, bác sĩ Lục cũng hứng thú với trò gấp thú này à? Tôi nói này, người đẹp trai như anh, dựa vào cái mặt này cũng đủ chinh phục phái nữ rồi, trò gấp thú này chỉ dành cho mấy anh mặt mũi bình thường, đành phải dựa vào chút kỹ xảo này mà thu hút phái nữ thôi.”

Bác sĩ Lục :”...”

Bọn họ ra khỏi cửa lớn trung tâm thương mại, từng cơn gió đêm đông lạnh lẽo thổi, lướt qua gương mặt khiến người ta có cảm giác bỏng rát, cứ như một con dao sắc xẹt qua vậy.

Lục Gia Xuyên không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía trước, bỗng chốc tim anh đập loạn.

Cô gái họ Chu, làm việc ở trung tâm giải trí?

Anh nhếch khóe miệng cười nhạt.

Con mẹ nó thế giới này nhỏ quá rồi, đến mức mà cả một năm nay anh cũng chưa từng gặp lại cô lần nào.

-----oOo-----

Chương 14: Đại chiến tin nhắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Gia Xuyên lái xe đưa Chu Sinh Sinh về nhà.

Thật ra anh cũng không muốn nhiều chuyện, nhưng ngoài trời đang là mùa đông giá rét, cô lại là con gái, vừa đúng lúc anh lái xe, nên cũng tiện đường đưa cô về.

Chu Sinh Sinh biết ơn nói cảm tạ anh cả đường về nhà.

“Bác sĩ Lục, người tốt ắt gặp may mắn, tương lai nhất định anh sẽ bình an sống lâu trăm tuổi.”

“...”

“Anh nói xem anh đẹp trai thế này, lại còn tốt bụng nữa, quả thực là khiến người ta động lòng mà. Ba mẹ anh mà biết mình sinh được cậu con trai tuyệt vời thế này, thì chắc là ngủ mơ cũng cười!”

“...”

“Anh đẹp trai tốt bụng hiền lành thế này, sao đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái vậy? Có muốn tôi giới thiệu cho một cô không? Tôi quen một cô bạn, tầm hai mươi tuổi, còn khá trẻ, ăn to nói lớn, khi thấy chuyện bất bình liền rút dao tương trợ —— ”

Đến giờ thì Lục Gia Xuyên gần như rất hối hận rồi, anh thực sự là ăn no rửng mỡ mới đề nghị đưa cô về nhà, con nhỏ nói nhiều này!

Anh liếc cô: “Cô nói cảm ơn suốt rồi, cũng biết cách ăn nói đấy chứ, lúc khen tôi còn tiện thể khen luôn mình, kỹ xảo miệng không tệ nhỉ.”

Kỹ xảo...miệng...

Chu Sinh Sinh lại nghĩ nhiều quá rồi.

Mặt cô đỏ rực.

Vì che giấu suy nghĩ đen tối trong lòng, cô ho khan hai tiếng, nói rất thẳng thắn: “Đây không phải vì tôi nghèo quá

sao, anh đưa tôi về nhà, tôi tiết kiệm được mấy chục tệ gọi taxi, đương nhiên tôi phải cảm ơn anh rồi !”

“Thật sao?” Xem chừng người nghe không tập trung lắm, còn ra vẻ là chẳng tin lời cô nói.

Chu Sinh Sinh nói: “Tôi nghèo thật mà, đến mức bàn chải đánh răng tõe hết lông rồi, cũng không muốn mua cái mới.”

“...”

“Cái này chỉ nói anh biết thôi nhé, đôi tất tôi đang đi dưới chân đây này thùng bốn lỗ rồi , nhưng tôi cũng chẳng muốn mua đôi mới nữa.”

Lục Gia Xuyên không mẶn không nhạt nói: “Thật sao? Vậy cô cố lên nhé, thùng thêm được lỗ thứ năm thì có thể dùng nó làm găng tay đấy.”

“...” Chu Sinh Sinh cẶn lỜi, chưa được mấy giây, cô bỗng liỀn phá lên cười.

Lục Gia Xuyên nói: “Tôi đang nói mẢi cô đấy.”

“Tôi biết chứ!”

“Biết mà còn cười vui vẻ vậy à?”

“Tôi cười là vì anh vẫn còn sức để mẢi mai tôi, chứ không ra vẻ cha chết mẹ chết hay mặt lạnh tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì.” Chu Sinh Sinh tiến lại gần anh hơn, lúc lắc cái đầu, “Như vậy tôi cũng yên tâm rồi.”

Lục Gia Xuyên bỗng chốc không biết nói gì mới đúng.

Cô là vì anh, vì chuyện cô bé giường 25, cho nên mới giả

ngây giả dại cả đường để chọc cười anh thế này.

Cả quãng đường sau đó, bọn họ im lặng.

Mãi đến khi Lục Gia Xuyên bỗng nhiên mở miệng: “Sao cô biết chuyện con bé giường 25?”

“Trong lúc vô tình nên mới gặp.” Chu Sênh Sênh không dám nói là vì mình thường xuyên đến nhìn lén anh, “Hôm trước tới bệnh viện thấy anh và con bé cùng sưởi nắng ngoài bãi cỏ, còn tưởng rằng giờ quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân lại thân thiết đến mức yêu nhau luôn rồi, nên thuận miệng hỏi y tá mới biết được.”

Lục Gia Xuyên không nói gì.

Cô dè dặt từng chút từng chút liếc nhìn anh một cái, thấp giọng nói: “Anh đừng quá đau lòng , bác sĩ Lục.”

“Con mắt nào của cô thấy tôi đau lòng hả?”

“Cả hai.” Cô chỉ chỉ vào đôi mắt sáng của mình.

Lục Gia Xuyên ngẩn ra, thực sự anh muốn điên lên rồi!

Động tác giống nhau, lời nói cũng y hệt, một năm trước anh cũng từng nghe thấy nhìn thấy những hành động này.

Tại sao cả thế giới của anh vẫn cứ xoay quanh Chu Sênh Sênh thế này? !

Anh nghiêm mặt: “Tôi là bác sĩ, nên việc chăm sóc bệnh nhân là rất quan trọng, nếu như mỗi khi bệnh nhân qua đời, tôi đều đau khổ vật vã, vậy còn những bệnh nhân khác thì sao ? Nếu vậy thì quá nhu nhược rồi, bác sĩ nam mà có tính đàn bà như vậy, không bằng về nhà chăm con cho rồi.”

Hiếm có lần anh nói một hơi nhiều chữ như vậy, cái người vừa nói một lèo này lại khiến cô nhớ tới bác sĩ Lục của một năm trước.

Chu Sênh Sênh nói chắc nịch: “Anh không cần nói một đằng làm một nẻo thế đâu, tôi biết trong lòng anh nhất định sẽ rất đau buồn.”

“Tôi không buồn.”

“Anh nói một đằng làm một nẻo thế này chứng tỏ không phải anh buồn mà là vô cùng đau buồn, đau buồn đến mức không dám chấp nhận nó.”

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không buồn!”

“Anh xem, đây là anh đang trốn tránh nỗi buồn. Chỉ có người thực sự đau khổ, mới tránh né chuyện ấy theo bản năng, ra vẻ bản thân mình không hề đau khổ.”

“...” Lục Gia Xuyên dừng xe lại, tức đến nổ phổi, “Lắm lời, cô còn lải nhải nữa là tôi đá cô xuống xe đấy!”

Đồ lải nhải chết tiệt này!

Chu Sênh Sênh nghiêm chỉnh ngồi yên trong ghế của mình không dám nhúc nhích.

Xe lại lăn bánh.

Cô im một lúc lâu, không dám nhắc tới chuyện giường 25 nữa, nên nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Lục, tôi không phải là một người chẳng có khí phách gì, thực ra xương tôi rất chắc đấy. Tôi nhịn tính xấu của anh không xuống xe, là vì tôi quả thật rất nghèo, tiền lương tháng đầu còn chưa có, mấy tháng

trước thì đều thất nghiệp ở nhà. Nên là bác sĩ Lục à, nếu như anh cảm thấy tôi là một người dễ ức hiếp, thì anh nghĩ sai rồi đấy, nếu như lần sau anh còn hung dữ với tôi thì —— “

Kéttttttttt ——

Xe thẳng gấp một cái.

Lục Gia Xuyên dừng xe lại ở nơi ngã tư cô nói, quay đầu sang nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói rõ từng chữ: “Cô yên tâm, sẽ không có lần sau đâu.”

Chu Sinh Sinh yên lặng mà cởi dây an toàn, mở cửa xe, đi xuống, rồi quay đầu vẫy tay với anh: “Bác sĩ Lục, chúc anh đi đường thuận buồm xuôi gió.”

Nhìn cô ngoan ngoãn như vậy lại khiến anh không thể tức giận được nữa.

Xem ra anh quả thật có hơi hung dữ, cô cúi đầu, không nhúc nhích đứng bên ven đường, trông thật tội nghiệp.

Vẻ mặt Lục Gia Xuyên hơi nguôi giận, anh gật đầu nói: “Cô cũng chú ý an toàn đấy.”

Cô tiếp tục ngoan ngoãn nói: “Anh cũng vậy, đi đường phải chú ý an toàn.”

Anh mới gật đầu được một nửa, liền nghe được câu tiếp theo ——

“Nếu thực sự đau lòng muốn chết, thì vùi đầu vào trong chăn, khóc to một trận đến tận nửa đêm. Có một câu nói rất hay, đàn ông khóc cũng không phải tội —— “

Chu Sinh Sinh nói được nửa câu, liền nhìn thấy chiếc xe ô

tô đứng trước mắt phóng xe rời đi luôn. Vị bác sĩ xấu tính mặt đen xì chẳng chút do dự liền giẫm chân ga phóng xe đi, chỉ để lại những luồng khói trắng đầy bụi.

Cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa, đứng ngay đó mà ngửa đầu bật cười ha ha. Nhưng lại không hề biết qua tấm kính chiếu hậu trong xe, Lục Gia Xuyên tức đến nổ phổi lại đang nhìn cô mà ngỡ ngàng.

Cái dáng vẻ bật cười ha ha vô duyên thế kia, cũng giống y hệt cô nàng ấy như đúc.

***

Lục Gia Xuyên không vui đầu vào chần khốc lớn một trận, anh cầm quyển sách, nằm ngả người trên chiếc ghế dựa ngoài ban công, lật từng trang sách đang cầm trên tay.

Báo cáo y học.

Những ca mổ tâm đặc nhất của loài người.

Nội dung rõ ràng sẽ khiến người ta từ giận sôi người đến bình tĩnh, nhưng anh đọc sách một lúc, trong lòng cũng không bình tĩnh lại.

Thật ra, nói không buồn chút nào thì là giả.

Anh mở laptop, mở một văn bản mới trong một file tên là “Động”, rồi sau đó bắt đầu gõ chữ.

Có lúc anh lưu trong di động, có lúc lại lưu trong laptop, anh không có thói quen tìm một người để tâm sự nên cũng chỉ đành dùng cách cô đơn này để nói ra tất cả nỗi lòng sâu kín của mình. Trong cái động ấy, dường như có một cậu bạn thân của anh, người ấy sẽ không cười nhạo anh là một người

đàn ông mà lại nghĩ nhiều, mà sẽ im lặng lắng nghe tiếng lòng của anh.

Thật ra, anh rất nhớ con bé ấy.

Người xấu tính như anh, hóa ra cũng có thể khiến người khác yêu thương đến vậy, anh thật sự không ngờ cô bé ấy sẽ vì thích anh mà đồng ý thực hiện hóa trị một lần nữa.

Cô bé càng ngày càng gầy yếu, lại vẫn nở nụ cười rục rờ mà nhìn anh, cất giọng thở yếu ớt: “Bác sĩ Lục, nếu có một ngày em khỏi bệnh, em sẽ gả cho anh được không?”

Anh liền nói: “Em vẫn còn trẻ con lắm, nghĩ nhiều như thế làm gì?”

“Vì em sợ ngày hôm nay không nghĩ nhiều thế này, thì ngày mai sẽ không thể nghĩ được nữa .”

Nụ cười trẻ con cùng suy nghĩ người lớn thế này, khiến anh bất giác không biết trả lời cô bé thế nào.

Lục Gia Xuyên gõ lao xao một hồi trên bàn phím, trong căn phòng trống trải chỉ có tiếng vang cô đơn từ chiếc bàn phím. Mỗi đến khi có tiếng tinh vang lên một cái, báo hiệu có tin nhắn mới.

Anh cầm chiếc di động đặt bên cạnh lên xem.

“Bác sĩ Lục, anh ngủ sớm đi, trong chăn hơi kín, lúc khóc nhớ thỉnh thoảng lộ đầu ra để hít thở đấy nhé.”

“...”

Cô gái điên này lấy đâu ra số điện thoại di động của anh chứ?

Lục Gia Xuyên đau hết cả đầu, anh đặt chiếc laptop xuống, đứng dậy nhắn tin lại cho cô: “Tôi không nằm khóc trong chăn.”

Rất nhanh, cô nàng điên kia liền nhắn lại : “So với việc nằm khóc trên sofa, tôi cảm thấy nằm trong chăn khóc sẽ tốt hơn đấy. Dù sao mùa đông cũng lạnh, nằm trong chăn cũng ấm hơn.”

“Tôi không khóc!” Anh gõ mạnh từng chữ, hận không thể gõ nát luôn cái màn hình cảm ứng điện thoại kia.

“Nói một đằng làm một nẻo không tốt đâu, bản năng tránh né nỗi đau nói cho chúng ta biết cách đó thật ra cũng không phải cách trốn tránh nỗi đau tốt nhất. Có những lúc đau đớn cần được phát tiết ra, vết thương mới có thể mau chóng hồi phục. Khi vết thương ấy lại chảy máu, thì sát vào đó thêm hai thìa muối là được rồi, anh nói xem có đúng không?”

Lục Gia Xuyên đọc xong tin nhắn mới nhất, thì không nhin được mà ném mạnh chiếc di động xuống ghế sofa.

Nói lung tung!

Bệnh thần kinh!

Cô nàng điên!

Anh tức đến nổ phổi gập chiếc laptop xuống, cũng không còn tâm trạng buồn bã tang thương nữa. Đi qua đi lại vài vòng, cuối cùng vẫn cầm chiếc di động trên sofa, nhắn lại một tin.

“Ê gái điên, sao cô có số của tôi?”

“Ha ha ha ha ha anh đoán xem?”

“Tôi không đoán, cô nói thẳng đi.”

“Anh đoán tôi đoán anh đoán hay không đây?”

Mẹ nó con nhỏ này điên thật rồi! Lục Gia Xuyên quả thực tức muốn chết rồi, lộc cộc gõ lại một câu: “Nếu cô thật sự không nói, tôi sẽ chặn sổ cô luôn.”

“Vậy anh chặn đi, chặn thì cả đời này anh cũng không biết tôi lấy sổ của anh từ đâu đâu ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Một chuỗi cười ha ha ha ha kia, khiến Lục Gia Xuyên hận không thể đập luôn đầu cô vào cửa.

Mặt anh đen xì quyết định đi tắm rửa, nhưng vừa nhắm mắt lại thì trước mặt lại là cảnh ấy.

Vào một đêm đông nào đó của năm ngoái, cô gái ấy chạy vào một con ngõ vắng người, vừa chạy vừa cười ha ha. Anh chế nhạo cô là kẻ điên, nhưng cô chỉ quay lại nhìn anh với đôi mắt sáng rực, dáng vẻ thực sự không hề giống kẻ điên chút nào.

Cô nói: “Dù sao cũng chẳng ai nhận ra tôi cả.”

Nói hươu nói vượn gì vậy, không phải anh sẽ nhận ra cô sao?

Người dám cho anh leo cây đời này được mấy ai, anh còn từng thể nếu như gặp lại được cô, anh nhất định sẽ nhận ra cô ngay lập tức, sau đó sẽ chinh cô đến mức muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng chẳng xong.

Nhưng cô gái ấy đã biến mất mãi mãi .

Tắm xong, Lục Gia Xuyên ngả mình xuống giường, từ từ bình tĩnh lại.

Anh nhắm mắt lại, rồi nghĩ tới tin nhắn của cô nàng điên hôm nay, bỗng chốc liền cảm thấy có chút buồn cười.

Trên thế giới này, thật ra anh cũng không có cơ hội được gặp nhiều gái điên thế đâu.

-----oOo-----

Chương 15: Rút dao tương trợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhờ phúc của cô gái điên kia, mà Lục Gia Xuyên ngủ ngon cả đêm ấy, ngoại trừ giấc mơ gần sáng.

Trong mơ, cô gái dáng người nhỏ nhắn cầm chiếc vòng tay bằng vàng cứ gõ liên tục vào đầu anh, bình bịch bình bịch đập vô cùng hăng hái. Mặt anh đen xì nhanh chân đuổi theo cô, muốn bẻ đầu cô xuống luôn, nhưng cô cười ha ha ha ha chạy cách anh rất xa.

Tiếng cười kia quá vui vẻ, mãi đến khi anh mơ màng tỉnh lại, nhấn tắt chuông từ chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường mà ngồi dậy, thì dường như còn có thể nghe thấy tiếng cười ha ha không ngậm được mồm của cô vang bên tai mình.

.....

Rút cục đã xảy ra chuyện gì ?

Anh đưa tay sờ sau gáy mình, vừa nẩy trong mơ cô gái điên kia cứ đập liên tục vào sau gáy anh. Anh vẫn còn sợ hãi trong lòng, một giây sau lại bỗng nhiên ngẩn người vì động tác của mình, sau đó thì không nhin được mà bật cười, rồi anh cong khóe môi đứng dậy đi rửa mặt.

Người đàn ông trong gương còn rất trẻ, trên cằm có vài sợi râu, râu ria mọc lún phún phối hợp với vẻ mặt lười biếng của anh, còn cả chiếc áo len màu xám cổ tròn, để lộ hoàn toàn bộ xương quai xanh. Dĩ nhiên chỉ có thể dùng hai chữ gợi cảm có thể miêu tả anh lúc này.

Anh bôi kem cạo râu quanh cằm, rửa qua chiếc dao cạo râu trong nước nóng, sau đó nghiêng mặt bắt đầu cạo râu. Trong đầu bỗng mơ màng xuất hiện một ý nghĩ: cô nàng điên đó tên là gì ấy nhỉ?

... Hình như anh vẫn chưa biết tên cô.

Lúc làm bữa sáng, khi anh thoa bơ lên bánh mì rồi bỏ vào máy nướng bánh, đương trong lúc chờ bánh chín, thì liền cầm di động lên nhắn một tin: Cô tên là gì?

Không có tin nhắn lại.

Mãi cho đến khi anh ăn sáng xong rồi lái xe đi làm, cô nàng điên kia vẫn không nhắn tin đáp lại.

Lục Gia Xuyên rút toẹt chiếc di động sang ghế lái phụ, cứ khi nào dừng lại vì đèn đỏ giữa ngã tư đường, thì anh liền không nhin được mà nghiêng đầu nhìn trộm. Nhưng có nhìn bao nhiêu lần nữa thì cũng vô dụng, cô gái điên kia vẫn lạnh lùng như vậy, chẳng nhắn lại tin nào.

Đến khi đi được nửa đường, thì di động bỗng vang lên 'tinh' một tiếng.

Anh dừng xe trước cột đèn đỏ, ngay lập tức đưa tay cầm di động lên nhìn.

Cô nàng điên nói: Đang trên đường đi làm, thấy đèn đỏ nên dừng chân tiện tay nhắn tin lại, tôi tên Chu An An, làm sao, bác sĩ Lục có hứng thú với tôi rồi à?

Anh cười xì một tiếng, rồi rút lại di động lên ghế lái phụ.

Ai thèm hứng thú với cô gái điên đó chứ? Nực cười.

Có điều quả là trùng hợp mà, cô cũng đang đứng đợi đèn xanh đèn đỏ như anh.

Anh quyết định bơ cô nửa tiếng nữa, sau đó mới nhắn tin lại.

Lục Gia Xuyên vịn tay lên vô lăng, ánh mắt nhìn về con đường phía trước, trong miệng lẩm nhẩm ba chữ Chu An An, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi ánh mắt bỗng sáng lại, anh nhìn thấy một chiếc xe đạp màu xanh da trời đang chen chúc trong dòng xe cộ tấp nập kia.

Một cô gái trẻ tuổi dáng người nhỏ bé mặc chiếc áo khoác màu trắng trông thật quen mắt, một chân cô chống dưới đất. Trên chiếc ghế sau xe có chất ba thùng giấy nhỏ, nhưng chỉ dùng một sợi dây thùng mỏng manh cột vào xe.

Cô nhón mũi chân cố gắng duy trì thăng bằng, để tránh những chiếc thùng kia đổ xuống.

Anh và cô chỉ cách nhau hai chiếc xe ô tô con.

Đèn xanh bật sáng, toàn bộ dòng xe cũng theo đó mà khởi

động. Dáng người nhỏ bé kia lại cẩn thận từng chút, vừa phải giữ thăng bằng đầu xe, lại vừa phải chú ý không để rơi những chiếc thùng giấy phía sau .

Càng hoảng thì tay chân càng luống cuống, nhìn là biết vừa ngốc lại vụng về.

Lục Gia Xuyên nhìn dáng vẻ vụng về ngớ ngẩn của cô nàng kia mà bật cười, nhưng chiếc xe màu trắng đi trước anh kia có vẻ đã thiếu kiên nhẫn, chủ xe bấm còi réo inh ỏi, thoáng một cái chiếc xe đạp vừa dừng lại của Chu Sinh Sinh bỗng lại lăn bánh lần nữa.

Tiếng còi vang lên càng gấp hơn, người đàn ông ló ra từ cửa xe hét: “Làm gì thế, cô đừng cản đường nữa, tôi đang vội đi làm đấy!”

Cô gái nhỏ kia liên tục quay đầu lại nói xin lỗi: “Thật xin lỗi anh, mấy cái thùng này nặng quá, tôi không đi được. Xin lỗi xin lỗi anh, tôi đi ngay đây!”

Cô vừa quay đầu, thì Lục Gia Xuyên càng nhìn rõ cô hơn .

Giờ đang là tám giờ sáng, trên gương mặt cô như phủ một lớp ánh sáng mỏng vàng rực, cô ngẩng đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi. Bình tĩnh mà quan sát, đây là một cô gái với gương mặt rất xinh xắn và sáng sủa.

Quả thật là cô ấy, Chu An An.

Anh cứ đỗ xe ở đó, nhìn Chu Sinh Sinh mấy lần, trong khi chiếc xe màu trắng bấm còi inh ỏi giục không ngừng như thế, thì mấy chiếc thùng giấy sau xe bỗng đổ xuống. Sau đó cô luống cuống dựng xe lại rồi nhặt từng thùng giấy đặt lại lên ghế sau, rồi dắt xe vào cạnh ven đường.

... quả là một cô nàng chân ngắn đáng thương, vậy mà đôi chân ngắn kia bước đi cũng thật nhanh, cứ như được gắn một bộ máy chạy bằng điện vậy.

Chủ nhân chiếc xe trắng kia không ngừng lải nhải trách móc cô: “Không biết đi xe thì đừng có đi, làm lỡ thời gian quét thẻ chấm công của tôi rồi, cô có bồi thường được không?”

Lục Gia Xuyên liếc nhìn cô gái đang cố gắng dựng xe bên ven đường kia, rồi phi xe đuổi theo chiếc xe con màu trắng. Thoáng một cái xe anh đã đổi được vị trí, từ đi theo sau chiếc xe trắng, đã trở thành đi song song với nó, rồi cuối cùng vọt một cái vượt qua nó.

Vừa lái xe vào đường một chiều, anh liền cố ý đi chậm lại trước xe màu trắng, tốc độ cũng không phải rùa bò cho lắm, nhưng lại chẳng thay đổi gì cả.

Chủ nhân chiếc xe màu trắng bắt đầu bấm còi inh ỏi.

Lục Gia Xuyên coi như không nghe thấy, từ kính chiếu hậu anh quan sát chiếc xe kia, rồi bắt đầu từ từ đổi hướng xe sang trái sang phải liên tục theo tiết tấu của nó. Nó đi sang trái, anh liền quay xe sang trái; nó hướng sang phải, anh cũng quay sang phải.

Trong radio vừa đúng lúc vang lên ca khúc rất thịnh hành bấy giờ: “Làm theo tôi nào tay trái tay phải một động tác chậm, tay trái tay phải lặp lại lần nữa.” [1]

[1] Lời bài hát ‘Sổ tay rèn luyện thanh xuân’ – TFBoys

Mi tâm anh hơi nhăn lại, rồi vài giây sau đã thả lỏng tạo thành một vệt cong tuyệt đẹp, bên trong xe còn vang lên tiếng cười nhỏ.

Ở phía sau anh, chủ nhân chiếc xe màu trắng có vẻ tức điên lên rồi. Không biết tên kia là bệnh nhân tâm thần vừa trốn từ trại nào ra, chặn đường trước mặt xe hấn thì thôi, còn cố ý không chịu cho hấn vượt? ! ! !

Tít tít tít —— tiếng còi vang lên càng gấp hơn.

Lục Gia Xuyên chẳng chút hoang mang nhìn qua gương chiếu hậu một cái, chỉ thấy kia người đàn ông kia ló mặt qua cửa sổ, chỉ tay về phía anh quát ầm lên. Nhìn đồng hồ, cũng đến giờ tới bệnh viện rồi, lúc này anh mới nhàn nhã quay xe lại, bên khốe môi còn dặt theo nụ cười mỉm.

Ừm, một buổi sáng tuyệt vời bắt đầu từ một việc tốt, thấy chuyện bất bình thì rút dao tương trợ.

Anh đến bệnh viện, thay một chiếc áo blouse trắng, trên đường tới phòng làm việc thì bỗng nhớ ra chuyện gì đó, anh liền lúi di động ra nhắn một tin.

***

Khi Chu Sinh Sinh bê một chồng thùng giấy nhìn còn cao hơn đầu cô vào quán, thì Hoàn Tử đứng phía sau quầy cầm cũng sắp rơi xuống đất luôn: “Ôi trời ơi, đáng người này, sức lực này, An An cậu ăn gì mà lớn vậy?”

“Shit.” Anh quản lý đứng bên cạnh chen mồm nói vào, “Ha ha, ăn – shit mà lớn đấy.”

“.....”

Anh quản lý vẫn đang chìm đắm trong nỗi buồn vô hạn vì tối qua bị Chu Sinh Sinh nhìn thấy mình trốn dưới gầm quầy ngồi khóc, hôm nay anh quyết định sẽ biến đau thương thành sức mạnh, vì thế thở ra câu nào với bạn học Chu Sinh

Sênh cũng đầy tính công kích.

Chu Sênh Sênh đặt chồng thùng giấy lên bàn, thở hỗn hển không nói được lời nào.

Tiểu Kim bất bình đứng ra bênh cô: “Anh quản lý, anh nói hơi quá đáng rồi đấy. An An thay anh đi nhận đồ cho tiệm mình, nếu không phải anh muốn sống muốn chết đòi mua đồng hạt café kia, thì một cô gái nhỏ như An An cũng không đến nỗi phải làm việc của đàn ông thế này.”

“Đúng vậy, tôi nhìn mà đau lòng quá.” Đông Đông từ phòng bếp đi ra, vút khăn lau lên mặt anh quản lý một cái, rồi vươn tay tới nắm chặt hai tay Chu Sênh Sênh, “Để anh xem nào, tay cũng đỏ hết rồi. Em gái à, đừng khóc, anh Đông thôi cho em nhé, nếu muốn khóc thật to cũng không sao cả, vai anh Đông đây còn rộng hơn cả đại dương ngoài kia, bất cứ lúc nào cũng có thể cho em dựa vào.”

Chu Sênh Sênh không khóc, mà anh quản lý lại là người khóc.

Anh quản lý kéo chiếc khăn xuống, “Khuất nhục” mà lau nước mũi, rưng rưng nói: “Mấy đứa được lắm, tay anh bón phân tưới nước cho mấy đứa trưởng thành, mà mấy đứa báo đáp anh như vậy đấy...”

Phụ nữ thường đau khổ vì tình, nhưng đến lượt đàn ông cũng chẳng khác là mấy. Mắt anh vẫn sưng, chứng tỏ tối qua về nhà còn lén lút cắn chần nằm khóc.

Chu Sênh Sênh rút tay mình ra khỏi tay Đông Đông, lục tìm trong túi áo khoác của mình, móc ra một chiếc vòng tay, bước vài bước đến trước mặt anh quản lý: “Đây, thứ này trả lại cho anh.”

Anh quản lý gạt chiếc khăn lau ra, liếc mắt nhìn chiếc vòng tay vàng trong tay Chu Sinh Sinh, vẫn là những nét hoa văn nhẵn nhụi tinh xảo, những viên đá nam quanh lóng lánh, dưới ánh đèn quả thực là đẹp không từ nào tả được.

Anh bỗng nhiên ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Chu Sinh Sinh, dường như bị dáng vẻ ngốc nghếch kia của anh chọc cười, nên khóe miệng cô khẽ cong lên.

“Sao vậy, anh không cần nữa à ?” Cô định rút tay về, “Không cần thì thôi, em bán lấy tiền, nhìn cái vòng này có vẻ đắt lắm đấy nhé, cô gái kia còn quanh co không chịu trả lại mà. Em vật cô ta xuống đất, cô ta còn giữ chặt chiếc vòng tay này, để em xem rốt cục là chiếc vòng tay này bằng mấy cái túi xách hàng limited đây.”

“Đừng đừng đừng ——” Anh quản lý đoạt lại chiếc vòng, cẩn thận từng chút từng chút cất vào trong túi mình.

Chu Sinh Sinh cười tựa như không mà nhìn anh.

Anh quản lý không nhịn được, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà lấp bắp hỏi lại: “Em... em muốn gì không?”

Chiếc vòng tay này đối với anh rất quan trọng, cô có thể lấy nó lại cho anh, anh rất cảm kích trong lòng. Đương nhiên, bán nó cũng chẳng mua được mấy chiếc túi xách hàng limited, mẹ anh mà biết không phải sẽ lột sạch da anh sao, vậy nên anh đồng ý dùng thứ khác để báo đáp lại cô.

Chu Sinh Sinh ra vẻ “để em suy nghĩ xem phải dùng võ sư tử ngọam thế nào đây”, khiến anh quả thực cảm thấy hơi sốt sắng, ánh mắt tội nghiệp nhìn cô chằm chằm.

Nhưng đến cuối cùng, cô cũng chỉ nhúu nhúu mày nói: “Nói một câu Chu An An là cô gái xinh đẹp độc nhất vũ trụ thì thế

nào?”

Cả đám tặc lưỡi phản đối.

Hoàn Tử tròn mắt: “Không ngờ cậu mặt dày vậy đó Chu An An.”

Đông Đông gật đầu: “Cũng sắp theo kịp anh rồi, rất có tương lai đấy nhé em gái.”

Trong tiếng nhạo báng của cả lũ, anh quản lý nhìn cô hồi lâu, cuối cùng tiến lại gần cô, ho khan hai tiếng rồi nói: “À ừm ừm..Chu An An là là ở ừm ở ừm cô gái xinh đẹp...”

“Ờ ừm cái gì thế? Em không nghe thấy gì cả.”

“.....”

“Không nói à? Vậy cũng được, mau đưa vòng tay trả lại đây, em bán đi mua mấy cái túi xách.”

“Được được được, anh nói anh nói.” Anh quản lý hơi mất tự nhiên, trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói với cô: “Chu An An là cô gái xinh đẹp độc nhất vũ trụ, được chưa? Được chưa? Được chưa?”

Chu Sinh Sinh xì một tiếng bật cười thành tiếng.

Một buổi sáng tốt lành bắt đầu từ một câu khích lệ của anh quản lý khẩu xà tâm phật.

Cô gái xinh đẹp độc nhất vũ trụ Chu Sinh Sinh vào phòng thay đồ thay đồng phục làm việc, chiếc chân váy màu cafe, cùng chiếc áo sơ mi trắng không một hạt bụi, phối hợp với mái tóc đuôi ngựa buộc cao của cô quả nhiên mang đến cho người ta một cảm giác tươi trẻ thuần khiết của thanh xuân.

Vừa đẩy cửa bước ra khỏi phòng thay đồ, thì chiếc di động trong túi bỗng rung lên hai lần, báo hiệu có tin nhắn mới đến .

Cô dừng chân đứng lại, cúi đầu lôi di động ra.

Bạn có một tin nhắn mới đến từ ‘Bác sĩ núi lửa’. Mở ra, chỉ có bốn chữ ngắn ngủn: ‘Không cần cảm ơn’.

? ? ?

Cô mơ màng nhắn lại: bệnh gì vậy?

Ting ——

Người ở đầu bên kia cúi đầu liếc nhìn tin nhắn mới hiển thị trên màn hình, khóe miệng anh hơi cong lên nhưng cũng không nhắn lại, liền đeo găng tay khử trùng lên, nở nụ cười nói với vị y tá đang đứng ngoài cửa: “Người tiếp theo.”

Y tá Trần đứng ngoài cửa hoảng hồn, bác sĩ Lục hôm nay uống nhầm thuốc sao, lại còn cười với cô? Vừa nãy có một cậu bé khóc liên tục, vung tay lên quạt trúng đầu bác sĩ Lục, cô còn sợ đến mức kinh hồn bạt vía trốn sang một bên, nào ngờ anh chẳng hề tức giận, ngược lại còn xoa xoa đầu thằng bé.

Ôi đức mẹ ơ, không ổn rồi ! Hôm nay bác sĩ Lục bị trúng virus nhiễm bệnh gì sao? !

Vừa nghĩ như vậy, cô nàng lén lút thò đầu từ cửa nhìn vào.

Ừm, thật ra nhìn bao nhiêu lần, thì gương mặt dịu dàng của bác sĩ Lục quả nhiên vẫn rất đẹp trai!

-----oOo-----

Chương 16: Anh bỗng tỏa sáng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tuần sau đó, Lục Gia Xuyên bận rộn liên miên, bác sĩ khoa mắt không phải chỉ ngồi khám bệnh, mà anh còn phải thực hiện phẫu thuật, và chịu trách nhiệm về các bệnh nhân trong khu nội trú.

Đêm trước Lễ Giáng Sinh, nữ sĩ Tôn Diệu Già gọi điện thoại tới hỏi chuyện: “Gia Xuyên, giáng sinh có rảnh không con?”

Ngày mai là đêm giáng sinh, bên phía nhà cũ luôn có thói quen cả gia đình sẽ họp mặt ăn cùng nhau một bữa cơm trong những dịp lễ tết, bất luận là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc hay các ngày lễ tết của nước ngoài.

“Con có ca phẫu thuật rồi, chắc không về kịp được.” Anh theo phản xạ mà từ chối.

“Mẹ vừa gọi di động cho anh thì không thấy anh nhắc máy, nên đã gọi thẳng tới phòng trực của y tá. Y tá trưởng nói anh đang có ca phẫu thuật, nên mẹ tiện thể hỏi luôn lịch trình ngày mai của anh rồi.”

“...”

“Tối mai sáu giờ ăn cơm, anh qua sớm đấy, đừng để ông ngoại anh tức giận.”

“... Con biết rồi.”

Anh nên sớm biết mẹ anh ngoài miệng thì dịu dàng nhẹ nhàng, nhưng bên trong là một linh hồn rất nhạy bén. Ngay

cả lý do từ chối anh bày ra mà bà cũng dự liệu được, còn biết gọi điện trước cho y tá trưởng hỏi lịch trình ngày mai của anh thế nào.....

Trước khi Tôn Diệu Già cúp điện thoại còn thở dài: “Gia Xuyên, bao giờ anh mới có bạn gái đây. Ông ngoại anh lớn tuổi rồi, cũng bận tâm chuyện đó trong lòng đã nhiều năm .”

“...” Anh không còn gì để nói.

Có phải mỗi người đàn ông khi đến cái ngưỡng tuổi ba mươi, đều phải cưới vợ sinh con có gia đình hạnh phúc? Không phải anh không muốn ổn định, mà chòm sao xử nữ xoi mói khiến anh nhìn ai cũng không lọt mắt, nếu cứ thế mà ở chung với nhau dưới một mái nhà, thì đời này sao có thể hạnh phúc được?

...Vì những chuyện vợ vẫn mà cãi nhau đến mức gà chó không yên, rồi cũng có ngày đánh nhau vỡ đầu chảy máu.

Lúc tan làm về nhà, Lục Gia Xuyên lái xe đến trung tâm thương mại.

Mỗi tuần cứ đến thứ năm, Lục Gia Xuyên sẽ lái xe tới khu trung tâm thương mại cách nhà anh không xa. Trên tầng ba của khu thương mại này có một tiệm bánh ba sao, món tử của tiệm là bánh mì mút dâu rất được giới trẻ yêu thích, anh đã từng ăn thử loại bánh này nhưng cũng chẳng thấy có gì đặc biệt, tuy nhiên tuần nào anh cũng sẽ đến mua.

Đám trẻ con trong khu nội trú rất thích ăn bánh ngọt, tuy nói trẻ con không nên ăn quá nhiều đồ ngọt, nhưng trẻ con chính là như vậy, càng những thứ bị cấm thì lại càng muốn thử.

Ông chủ tiệm bánh đã quen mặt anh, mỗi lần anh tới ông

đều cười nói: “Lục tiên sinh lại tới nữa à? Vẫn mua bánh mì mút dâu nữa phải không?”

Anh gật đầu, vài phút sau liền cầm theo một túi bánh mì xuống lầu .

Lục Gia Xuyên không có khái niệm về đêm giáng sinh, anh thường không nhiệt tình lắm với những ngày lễ nước ngoài thế này thì, chỉ là tiếng nhạc jinglebells tươi vui phát liên tục trong trung tâm thương mại, cùng những dải màu trang trí trắng xanh giao nhau trong những chiếc tủ kính kia, và ngay chính giữa tầng một là cây thông noel giáng sinh rất lớn, khiến anh thực sự muốn ngó lơ cũng rất khó.

Lúc từ tầng ba đi xuống, thì một tay anh xách một túi bánh, tay kia cầm di động áp vào bên tai: “Uống thuốc giảm đau nhưng vẫn đau thế à?”

“Uống mấy viên rồi?”

“Thêm một viên nữa đi.”

Tầng một khu trung tâm rất ồn ào, anh vừa bước chân từ thang máy ra đã chau mày, trong giọng nói cũng mang theo vài phần trách mắng: “Vấn đề về thuốc giảm đau, tôi đã nhấn mạnh với bà rất nhiều lần rồi. Bệnh nhân ung thư lên cơn đau sẽ sử dụng thuốc giảm đau để đảm bảo người bệnh vẫn sinh hoạt bình thường được, khi đau quá thì dùng, không cần cân nhắc đến việc sẽ nghiện thuốc gì cả.”

Bệnh nhân ở đầu bên kia đang tranh luận kịch liệt với anh về vấn đề nghiện thuốc giảm đau, giọng điệu càng ngày càng gay gắt.

Lục Gia Xuyên bình tĩnh mà nói: “Trương phu nhân, tôi là bác sĩ điều trị chính của chồng bà, nếu như bà không có sự

tin tưởng cơ bản với tôi, thì tôi phải chữa bệnh cho chồng bà thế nào? Bà cứ nhất định cho rằng tôi tăng liều lượng thuốc giảm đau cho chồng bà là để kiếm tiền thêm cho bệnh viện, vậy tôi rất tiếc khi trong mắt bà tôi là kẻ đê hèn tiểu nhân như vậy, thế nên mời bà tìm bác sĩ cao minh khác đến điều trị cho ông nhà.”

Người ở đầu bên kia liền im bặt.

Anh từ từ thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Cứ vậy đi, ngày mai mời bà đến bệnh viện một chuyến, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện sau.”

Cất di động vào túi, anh đưa tay gãi gãi sống mũi, có chút mệt mỏi mà nhắm mắt lại, lúc vừa mở mắt ra, thì nhìn thấy gần lối ra ở tầng một có một đám đông người tụ tập quanh đó, hình như đang xem gì đó rất náo nhiệt.

Anh ngẩng cổ lên, vô cùng dễ dàng nhìn thấy người quen đang đứng giữa đám đông kia... là Sailor moon sao?

***

Trước giờ Chu Sinh Sinh chưa từng nghĩ, làm mascot[1] biểu diễn ở trung tâm thương mại kiếm chút tiền cũng có thể gặp mấy chuyện phiền phức thế này.

[1] Mascot : chỉ những người mặc bộ thú bông ở công viên giải trí hoặc các sự kiện lễ hội để quảng cáo, hấp dẫn du khách

Chuyện là thế này, tuần trước chủ nhà trọ của cô bỗng nhiên tăng giá tiền nhà, mà cả cô và Trịnh Tâm chỉ kiếm được chút tiền, đến ăn uống còn phải tiết kiệm từng chút một. Thế nên nếu không kiếm được chút thu nhập khác thì chỉ có thể ngồi đợi chết đói.

Niềm tin không thể chết đói bảo cô đêm giáng sinh phải nhiệt tình chiến đấu ngoài trung tâm thương mại, mặc bộ trang phục to đùng xấu hổ của chiến binh thủy thủ mặt trắng, rồi lại bất ngờ gặp chuyện.

Có một người đàn ông trung niên uống rượu say khướt đi lướt qua người cô, rồi bỗng kéo tay cô đòi chụp ảnh chung.

Cô mặc trang phục con rối, trông thật mập mạp ngốc nghếch, mà người đàn ông kia cứ ôm lấy cổ cô, vừa kéo đầu con rối to ục ịch ghé sát vào mặt lão, vừa lè nhè ồn ào hò hét: “Lại gần chút, không vừa màn hình rồi...”

Từ nãy đến giờ cũng có nhiều người mời cô chụp ảnh chung, rất nhiều cô cậu bé thích ôm người bông rồi nhờ ba mẹ mình chụp ảnh cho. Nhưng đây là lần đầu Chu Sinh Sinh đụng phải một thằng cha say bí tỉ cầm đầy râu ria thế này.

Cô có chút hoảng hồn, vừa cố né người ra vừa nói: “Chú đừng kéo, đừng kéo, cháu đứng thẳng cho chú chụp!”

Nhưng gã say rượu này sao có thể nghe được lời cô nói, hấn liều mạng kẹp chặt cổ cô, cô hơi giãy giụa muốn thoát ra, thì chân lão loạng choạng, rồi hai người cùng nhau ngã ập xuống, chặt vật lăn đùng ra đất.

Sau đó chuyện vẫn chưa chấm dứt, gã kia đứng bật dậy tháo chiếc đầu thú đội trên cổ cô, mùi rượu chua thối lan tỏa, hấn chửi ầm lên: “Quản lý của mấy người đâu? Mau gọi quản lý ra đây nhanh! Con mẹ nó ông đây chỉ muốn chụp với cô ta một tấm ảnh giáng sinh, chứ có làm gì cô ta đâu? Cô ta lại dám ra tay đẩy tôi một cái!”

Chu Sinh Sinh cố gắng muốn nói cho gã hiểu: “Là chú kéo cổ tôi liên tục, tôi đứng còn không vững, thế nên mới ngã

xuống cùng chú. Chú hai à, chú xem tôi cũng ngã cơ mà, sao có thể là do tôi đẩy chú được? Tôi —— “

“Đừng nói mấy lời vô dụng đồ nữa!” Hắc kéo dài giọng lè nhè, “Con mẹ nó chân tôi cũng sắp gãy ra rồi đây này, cô bồi thường cho tôi một ngàn tệ đi, tôi sẽ coi như không có chuyện gì! Bằng không chuyện này chưa hết ở đây đâu!”

Quả như tú tài gặp quân binh, có miệng nhưng không nói được.

Chu Sinh Sinh muốn biện minh cho mình, nhưng gã kia cứ nhìn cô với ánh mắt đều giả, mở miệng là đầy lời thô tục, đáng vẻ lưu manh.

Lục Gia Xuyên chen chân đi vào đám đông, vừa nhìn là chứng kiến hết cảnh này.

Mái tóc dài cột đuôi ngựa quen quen, gương mặt cũng quen...Chu An An sao? Lại là cô gái ấy à?

Thằng cha say rượu đang lè nhè quát tháo âm ỉ đòi bồi thường, cô muốn chen miệng vào nhưng không nổi, cả gương mặt cô đỏ bừng lên, không nói được lời nào. Chiếc đầu của chiến binh thủy thủ mặt trắng cũng bị hắc ta ném xuống đất nằm lăn lóc một góc, còn đáng người cô nhỏ xíu lọt thỏm trong bộ trang phục to ụch, nhìn trông thật đáng thương.

Bất thành linh có người xuất hiện giữa hai người, anh gần như là nhắc cô lên kéo ra đằng sau người mình.

Lục Gia Xuyên đứng quay lưng về phía cô, nhìn thằng cha say rượu từ trên cao xuống, giọng lạnh tanh nói: “Xin chào, xin hỏi ông thuộc họ loài nào?”

? ? ?

Gã say rượu then quá hóa giận hỏi ngược lại một câu: “Loài gì ở đây? Mà nói gì đấy! Còn mà là loài gì hả?”

Lục Gia Xuyên bình tĩnh mà nhìn thẳng gã, nghiêm túc mà nói: “Thật xin lỗi, tôi thấy ông nói lời nào cũng đầy mùi thối, lại mặc một bộ trang phục xanh toàn thân thế này, còn tưởng là họ nhà hành lá [2].”

[2] Âm chỉ là loại người chả ra gì, rẻ mạt như củ hành

Đám người xung quanh bỗng cười rộ lên một tiếng.

Thằng cha kia xắn tay áo lên như muốn đánh nhau, Lục Gia Xuyên cũng chẳng động tay, chỉ lôi di động ra bấm số: “Alo, là 110 [3] đấy à?”

[3] Tương đương với 113 của Việt Nam

Anh còn chưa nói dứt câu, gã say rượu kia đã hùng hùng hổ hổ bỏ chạy.

Đứng sau lưng anh, Chu Sinh Sinh thò đầu ra quan sát, rồi cười hì hì nhìn anh: “Ông ta chạy rồi, 110 đến cũng không có ai đâu.”

Lục Gia Xuyên quay đầu lại, liếc cô một cái, rồi cất di động vào túi: “Tôi cũng đâu có gọi.”

“...”

“Đối phó với mấy kẻ kém thông minh thế này, chỉ cần hù dọa một chút thì đã tin rồi.”

“.....” tại sao cô cứ có ảo giác kỳ lạ, hình như “người kém

thông minh ” anh vừa nói kia cũng bao gồm cả cô nhĩ...

***

Lột bộ đồ con rối ra, Chu Sinh Sinh và Lục Gia Xuyên cùng rời khỏi trung tâm thương mại.

Cô còn đang tính toán phải nói câu cảm ơn với anh thế nào, thì anh đã chẳng chút khách khí ném một câu lạnh lùng phê bình cô trước: “Chu An An, tại sao mỗi một lần tôi gặp cô, đều nhìn thấy cô trong trạng thái như muốn đánh nhau vậy?”

Đầu óc cô mơ màng: “Tôi... có sao?”

“Lần trước ở rạp chiếu phim, cũng vật người ta ra đất. Lần này cũng như thế, lăn qua lăn lại với sâu rươi dưới đất.”

“... Ai lăn qua lăn lại dưới đất với ông ta? Đó không phải vì ông ta kéo tôi ngã đó sao.”

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Có gì khác nhau à?”

“Đương nhiên là có!” Chu Sinh Sinh không phục, “Còn nữa lần trước, tôi cũng không cố ý đánh người ở rạp chiếu phim, là do cô gái đó lừa gạt bạn tôi, còn lấy đồ cưới mẹ anh ấy để lại cho con dâu. Tôi đây gọi là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, chứ không phải cố ý muốn đánh người được chưa? !”

“Có lòng nhiệt tình là rất tốt, nhưng dù gì cô cũng phải nhớ cô là con gái, không phải cứ gặp chuyện gì cũng dứng cảm xông lên là giải quyết được.”

“Vậy ý của anh là, coi như nhìn thấy đàn ông bắt nạt phụ nữ ngay bên cạnh, tôi cũng phải đứng im thờ ơ không làm gì,

chỉ nhìn là đủ rồi sao?” Chu Sinh Sinh tức giận.

Trong bóng đêm, vị bác sĩ trẻ tuổi cúi đầu liếc nhìn cô một cái, cất giọng đều đều: “Đúng, cô nên đứng im thờ ơ không làm gì, chỉ nhìn là đủ rồi.”

Cái tên này, sao lại không có lòng thương người thế chứ?

Cô đang định phản bác, liền nghe thấy gió đêm đưa câu tiếp theo của anh tới.

“Vì chuyện dừng cảm đứng ra giáo huấn những kẻ vũ phu đó, vốn là chuyện của đàn ông phải làm. Thế nên những chuyện như thế cứ giao cho tôi là được rồi.”

Cô ngăn người, nhìn anh không nói được lời nào .

“Đừng tưởng rằng trên thế giới này chỉ mình cô có tinh thần trượng nghĩa, tôi cũng có, những người khác cũng có.” Anh liếc cô một cái, “Vì vậy lần sau nếu gặp chuyện thế này cũng không được kích động. Quay sang nhờ vả những người xung quanh cũng không chứng tỏ cô yếu ớt, mà nó chứng tỏ cô biết lượng sức mình.”

Nói xong anh liền đi về phía trước, mới bước được mấy bước thì quay đầu lại nhìn cô hỏi: “Không đi à?”

“... Ừm.” Cô ngây ngốc đi theo sau anh.

Vì vậy anh không phải người máu lạnh vô tình tâm địa sắt đá, mà là một người có trách nhiệm phải không?

Anh lạnh lùng đi phía trước cô, chiếc áo khoác màu đen không nhiễm chút bụi bẩn, dường như muốn hòa luôn vào bóng đêm lạnh lẽo, còn thứ cô nhìn thấy, chỉ là một vùng sáng bao quanh toàn thân anh.

***

Đêm Giáng sinh, ngoài phố lớn hay trong ngõ nhỏ đều treo những đồ trang trí cho đêm giáng sinh, màu đỏ chi chít hòa cùng ánh đèn vàng ấm áp.

Lục Gia Xuyên dặn cô chờ anh ngoài vỉa hè, còn mình thì bước vào một hiệu thuốc ven đường, mấy phút sau anh đi ra cùng với một túi thuốc .

“Ngồi xuống.” Anh hất cằm về phía chiếc ghế dài bên cạnh hiệu thuốc.

Chu Sinh Sinh không rõ ý anh nhưng vẫn ngồi xuống, còn anh thì ngồi xổm trước mặt cô. Anh lấy hộp thuốc nước và bông tai trong túi ra, chấm bông tai vào hộp thuốc nước rồi thoa lên trán cô.

“Anh...anh làm gì thế?” Cô theo phản xạ lùi người về sau, liền bị người đàn ông kia nhỏ giọng quát một câu mà giật mình.

“Ngồi im nào.”

Bông ngoáy tai chạm nhẹ vào trán cô, nước thuốc lạnh tanh tiếp xúc với da thịt, lạnh đến mức khiến cô không nhịn được mà run hết cả người. Bất giác cô cảm thấy vùng trán hơi xót, lúc này Chu Sinh Sinh mới hồi hồn lại, thì ra vừa nãy lúc ngã lăn ra đất với gã nát rượu kia, thì chiếc dây lưng của gã xoẹt qua trán cô, làm xước một mảng thịt.

Cô ngẩn người ngồi trên ghế dài, nhìn vị bác sĩ hung dữ kia đang ghé sát vào người cô, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Hóa ra, anh là một người rất cẩn thận...

Tay anh che trước mặt cô tạo thành một cái bóng mờ, nhưng khung cảnh xung quanh lại là một biển đèn vàng ấm áp rực rỡ. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang khẽ phả vào mặt cô, một cảm giác hơi nóng đột ngột xuất hiện giữa không gian lạnh lẽo thế này, khiến mặt cô dần dần đỏ bừng lên.

Bên tai vang vọng bài hát tiếng anh tươi vui phát ra từ một cửa tiệm nào đó.

Người kia hát :

‘Có lúc em muốn bỏ tất cả để nhảy xuống,

Có lúc em đành phải vút bỏ mọi thứ để tiếp tục tiến lên.

Có lúc con đường phía trước còn dài, mà hai vai em nặng trĩu.

Nhưng anh chỉ muốn em biết,

Những lúc như vậy, em có thể tựa vào vai anh...’

Ma xui quỷ khiến thế nào, trái tim cô bỗng chậm lại một nhịp.

Không ai biết, trên thế giới rộng lớn này, với một người mãi mãi không có chốn dừng chân như cô, thì nỗi khát vọng muốn ỷ lại vào một người nào đó lớn đến thế nào. Bất cứ ai cũng được, đẹp trai hay xấu xí đều không quan trọng, chỉ cần khi cô không nhận ra được chính mình, thì người ấy có thể ngồi cạnh cô thế này, tiếp thêm sức mạnh để cô có thể tiếp tục bước đi.

Cô chớp mắt mấy cái rồi lông mi bỗng ướt nhẹp, dưới ánh đèn vàng dịu, những giọt nước mắt kia trông giống hệt những viên kim cương lấp lánh.

-----oOo-----

Chương 17: Bữa cơm giáng sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thuốc nước sôi được một nửa, chuông điện thoại của Lục Gia Xuyên chợt vang lên.

Anh hơi ngừng lại vài giây nhưng vẫn giúp cô thoa xong thuốc, sau đó mới rút bông ngoáy tai đi mà nghe điện.

Chu Sinh Sinh không nghe thấy đối phương ở đầu bên kia đang nói gì, chỉ nghe thấy anh đáp “Dạ”, “Được”, “Con biết rồi” suốt cả cuộc điện thoại.

Câu cuối cùng anh nói: “Chúc ngủ ngon, mẹ.”

Sau đó Chu Sinh Sinh mới biết, à, thì ra anh ta đang nói chuyện với mẹ mình.

Gọi xong cuộc điện thoại, bác sĩ Lục ngồi xuống ghế, từ từ đút di động vào trong túi áo rồi tựa lưng vào ghế ngồi không lên tiếng. Chu Sinh Sinh lén lút nhìn gương mặt anh, mới phát hiện vẻ mặt của anh đang có chút... cô đơn.

Cô ngẩn người chớp mắt không thôi, còn tưởng là mình đang hoa mắt nhìn nhầm.

Cô dè dặt duỗi tay tới chọc chọc mấy cái lên mặt Lục Gia Xuyên. Người kia mặt chẳng chút cảm xúc quay đầu lại nhìn

cô, trên trán là hàng dầy dấu hỏi chấm.

“Cô chọc tôi làm gì ?Thấy tôi đẹp trai quá nên không nhin được à?”

“Không không không, nhìn mặt anh như kiểu vừa nhìn thấy thần chết ấy, tôi sợ anh chết ở đây thì sao ?.”

“ ... ”

Thấy anh chẳng có hứng muốn cãi nhau với mình, cô bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

Một năm trước, vào cái ngày cô cho Lục Gia Xuyên leo cây, hôm đấy là cô định theo anh về nhà ông ngoại cùng đón giáng sinh. Mẹ anh một lòng trông ngóng anh tìm bạn gái có có người bầu bạn, còn anh thì không muốn để mẹ mình thất vọng, nên đã nhờ cô đảm nhiệm chức vụ “bạn gái tạm thời” của mình.

Cô luôn tuân theo nguyên tắc của một người đổi mặt là đổi cuộc sống, những ngày tháng không thể quay lại thì cũng không quá luyến tiếc nhưng một năm qua cô luôn nhớ về cái ngày hôm đó. Hiếm có lần nào cô trang điểm xinh đẹp, cô chờ mong trong lòng đến vậy, lúc ấy còn đang trên đường tới nơi hẹn trước với anh nữa.

Thậm chí cô còn nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen của Lục Gia Xuyên đang đỗ ngoài đầu đường lớn chờ cô, chỉ cần đi thêm mấy bước nữa thì cô có thể tặng anh một niềm vui bất ngờ rồi.

Sự tiếc nuối ấy cũng biến mất theo gương mặt đó mà trở thành niềm hối hận vĩnh viễn.

Chu Sinh Sinh bỗng nhiên tiến lại gần anh, nháy mắt mấy

cái với anh “Bác sĩ Lục, khi còn bé ba tôi đã từng nói với tôi rằng, ông ấy cảm thấy tôi có năng lực nhìn thấu lòng người, anh có dám để tôi xem lòng bàn tay của mình một chút không? Nói không chừng tôi có thể nhìn ra nỗi phiền muộn của anh đấy.”

Lục Gia Xuyên tặc lưỡi không mặn không nhạt nói : “Phải, khi còn bé mẹ tôi cũng từng nói với tôi, bà cảm thấy tôi có khả năng nhìn thấu suy nghĩ của người khác, cô có dám để tôi nhìn não cô một chút không ? Nói không chừng tôi có thể nhận ra cô thiếu mấy chiếc dây thần kinh não đấy.”

“ ... ”

Chu Sinh Sinh không thêm để ý cú phản đòn của anh, cứ kéo thẳng tay anh qua, giả vờ chỉ chỗ vào lòng bàn tay anh.

Lục Gia Xuyên chẳng nói gì chỉ lẳng lẳng mà nhìn cô coi tướng.

Tay anh rất đẹp, cô sớm đã biết điều đó, nhưng có thể cầm tay anh nhìn lại một cách cẩn thận thì mới thấy hai chữ rất đẹp ấy vẫn chưa đủ để mô tả bàn tay này. Từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy một đôi tay thon dài mịn màng thế này, mỗi đốt ngón tay cũng như ngọc thạch được chạm khắc rất tinh tế, từng mảnh móng tay cũng đều sáng bóng, mang theo chút màu hồng nhạt.

Một lát sau, bà bói Chu cũng hồi hồn lại sau cơn mê mẩn, cô ho khan hai tiếng, ngẩng đầu chắc nịch nói: “Giờ anh đang rất phiền muộn vì mình không có bạn gái.”

Chủ nhân của bàn tay kia khẽ cười mỉa rồi thu tay về không nói lời nào.

“Sao, lẽ nào tôi nói sai à?” Cô đoán nhất định là mẹ anh lại

muốn anh dẫn bạn gái về nhà ăn cơm, mà anh thì không tìm được bạn gái tạm thời.

Lục Gia Xuyên dứt hai tay vào trong túi áo, thờ ơ gật đầu: “Đúng vậy, cô nói không sai. Chuyện này thì có gì khó đoán ? Đêm Giáng sinh còn một mình cô đơn, hiển nhiên là dân FA rồi. Mẹ tôi gọi điện tới nhắc tôi ngày mai về nhà ăn cơm. Nhà thì toàn người lớn tuổi, mục tiêu cuộc sống từ giờ đến hết đời của họ chính là liên tục nhắc nhở tôi phải kết hôn kết hôn kết hôn. Nếu tôi không kết hôn sớm sức khỏe sẽ càng lúc càng đi xuống, để con ra có thể bị tự kỷ nữa, nên điều tôi đang lo lắng dĩ nhiên là ngày mai phải làm thế nào để tránh được kiếp nạn này.”

Ha ha ha, xem đi, cô biết ngay mà! Chu Sinh Sinh rất đặc ý nở nụ cười tươi như hoa.

Ngay khi anh vừa dứt lời thì bà bói kia đã cười ha ha bước đến trước mặt anh, chỉ chỉ vào mũi của mình: “Bác sĩ Lục, anh thấy tôi thế nào?”

“Đoán đúng đấy, muốn tôi gọi cô một tiếng Chu đại tiên à?” Anh rất phối hợp trả lời.

Nào ngờ “Chu đại tiên” bữu môi: “Ai cần anh nói cái đó ? Ý tôi hỏi là anh thấy tôi thế nào, có đủ tư cách theo anh về nhà ăn bữa cơm giáng sinh, giúp anh tránh được kiếp nạn này không?”

“...” Lục Gia Xuyên ngẩn người, dĩ nhiên anh không ngờ cô lại có ý đó.

“Anh nhìn mình xem, anh đang thiếu một cô bạn gái, tôi thì lại lẻ loi một mình trải qua đêm giáng sinh.” Chu Sinh Sinh ngẩng mặt ra sức chớp mắt lấy lòng anh: “Nhìn đi, nhìn sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn này, đôi mắt to chớp chớp này,

làn da trắng mịn này, sống mũi cao cao xinh đẹp —— “

Cô còn chưa nói xong chữ “Này”, bác sĩ Lục đã đột nhiên giơ tay lên che hết mặt cô rồi đẩy sang một bên.

“Tối nay tôi chẳng ăn được bao nhiêu, xin cô thương hoa tiếc ngọc để tôi bảo vệ cái bụng nhỏ bé của mình đi.”

Một tay của anh che kín mặt cô khiến cô tức đến nổ phổi muốn ăn miếng trả miếng lại anh, nhưng vì tay quá ngắn, hai tay quấy liên tục trong không trung nhưng lại không thể chạm vào mặt anh.

Cuối cùng cô đập đập vào tay anh tức giận nói: “Tôi chỉ muốn giúp con người bận rộn như anh, báo đáp ân tình anh vừa cứu tôi trong rạp chiếu phim! Hơn nữa người nhà anh muốn anh dẫn bạn gái về nhà ăn cơm, vừa đúng lúc tôi không có người nhà cùng nhau ăn cơm trong đêm giáng sinh, vẹn toàn cả đôi đường sao lại không làm chứ? Không làm thì thôi, ai mà thêm! Cô gái vô cùng xinh đẹp siêu cấp vũ trụ như tôi đây, còn đây người muốn mời tôi ăn cơm đấy nhé!”

Cô lườm anh một cái, đứng dậy quay đầu bỏ đi.

Nào ngờ phía sau bỗng truyền đến một giọng nói lười biếng: “Mẹ tôi nấu ăn ngon lắm đấy.”

Cô dừng chân quay đầu nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ.

Vị bác sĩ kia đang ngồi ngả lưng trên ghế dài, nhắm mắt nhìn cô: “Tuy là tính cách hơi tệ, đầu óc cũng không thông minh lắm, thế nhưng tấm lòng không tệ, gương mặt cũng tạm, mũi ra mũi, mắt ra mắt đầu ra đó —— “

“Với người khác thì chỗ nào cũng khuynh quốc khuynh

thành, còn với anh thì mũi là mũi, mắt là mắt đâu ra đó thế thôi à! ? Vậy anh thử tìm cho tôi xem có người nào mũi là mắt, mà mắt là mũi không hả ?” Dừng lại một chút, Chu Sinh Sinh liếc mắt nhìn anh, “Cho nên?”

“Cho nên tôi đành miễn cưỡng dẫn cô về nhà ăn một bữa vậy.”

Dáng vẻ của anh trông cũng giống “miễn cưỡng” thật!

Chu Sinh Sinh vừa bực mình vừa buồn cười đứng đó nhưng trong lòng bỗng dịu dàng lại hẳn. Cô đứng nơi đầu đường người qua người lại mà nhìn anh, anh vừa thở thì bên môi liền xuất hiện một làn sương trắng, cô nghĩ thầm, sự tiếc nuối chưa hoàn thành của năm ngoái cuối cùng có thể viên mãn vào năm nay rồi?

***

Đêm đó, hai người đi dọc con phố cùng nhau lắng nghe hết khúc Thánh ca rồi mới về nhà.

Tính lại xem, Lục Gia Xuyên đã đưa cô về nhà nhiều lần rồi, từ lúc cô vẫn còn là Chu Sinh Sinh cho tới bây giờ cô đã là Chu An An.

Cô không dám để lộ quá nhiều tin tức, nên khi thay một thân phận mới cô liền dẫn anh đi một vòng quanh khu nhà mình ở, vẫn đứng xa xa ngoài phố nơi cách con ngõ nhà mình một con đường rồi chỉ lung tung đại vào một căn nhà rồi nói đó là nhà mình.

Dưới ánh đèn đường vàng bóng dáng Lục Gia Xuyên đổ dài trên mặt đất, trong không gian im ắng xung quanh bỗng nhiên anh mở miệng hỏi cô: “Tôi nói này, cô sẽ không bỏ bom tôi đấy chứ?”

Chân trái cô bỗng khuyu xuống một cái: "... sao cơ?"

Người bên cạnh liếc cô một cái lạnh lùng nói: "Năm ngoái cũng có một cô gái đã đồng ý theo tôi về nhà ăn cơm, hôm sau cô ấy đã bỏ bom tôi cũng tại đầu con đường cách đây hai dãy phố, đồng thời cũng bốc hơi khỏi nhân gian cứ như chưa từng xuất hiện vậy."

"..."

"Ngày đó tôi đã hứa chắc nịch với mẹ là sẽ dẫn bạn gái về nhà, cô dì chú bác cả nhà đều có mặt rất đầy đủ, mọi người ngồi nghiêm chỉnh trên bàn ăn chuẩn bị xem mắt bạn gái của tôi. Sau đó cô ấy bỏ bom tôi, một mình tôi về nhà, cơm chưa ăn được miếng nào đã phải nghe một trận rửa tội yêu thương, cả người như muốn bay lên vậy."

Chu Sinh Sinh bật cười thành tiếng, cô ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ hơi nheo mắt lại kia, sắc mặt anh có vẻ không vui lắm, cô liền mau chóng trở về trạng thái nghiêm túc.

"Tôi không phải người như vậy!" Cô chợt dạ liếc mắt sang chỗ khác, cố gắng thể hiện mình là con người rất có chí khí, "Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là nói được thì làm được, không nói suông cho qua chuyện. Bác sĩ Lục anh yên tâm, ngày mai dù tôi có chết ở giữa đường biến thành quỷ cũng phải bò tới ăn bữa cơm này với anh. Coi như không thể khiến ông ngoại anh có chút yên tâm với việc hôn nhân đại sự của anh, thì chí ít cũng có thể dọa bọn họ từ nay về sau không dám làm lễ rửa tội cho anh nữa!"

"..." Lục Gia Xuyên không nói gì nhưng theo sự quan sát của Chu Sinh Sinh mà nói, cô có thể chắc chắn khóe miệng của anh có xu hướng hơi cong lên.

“Vẻ mặt gì vậy? Muốn cười thì cười đi có ai cấm anh đâu.” Chu Sinh Sinh khịt mũi coi thường, “Bác sĩ Lục anh chính là tên sĩ diện thế đấy, muốn khóc thì khóc, thích cười thì cười, cuộc sống như thế mới thú vị chứ! Cứ cố nhịn để làm gì?”

“Được! Lần sau tôi sẽ thử làm một người điên vừa cười ha ha vừa chạy như bay giữa đêm khuya ngoài đường xem sao.”

“...”

Cuối cùng, anh cũng đứng trước nơi mà cô gọi là “Cửa nhà”, ngẩng đầu nhìn khu chung cư kia: “Ngày mai chúng ta hẹn nhau ở đây à?”

Chu Sinh Sinh gật đầu: “Ở đây đi.”

“Chiều tôi phải tới bệnh viện một chuyến, năm giờ sẽ có mặt ở đây đón cô.”

“Được.”

“Cô... nhớ ăn mặc cho đàng hoàng nhé.”

“Phụt——” Chu Sinh Sinh bật cười sau đó mới gật đầu, “Được.”

“Mặc bộ khác đi, tay áo đen xì rồi kìa!” Anh liếc mắt một cái rồi bất mãn nói.

“Được, được được.” Cô nghe lời răm rắp.

Lục Gia Xuyên bỗng cảm thấy nghi ngờ, sao hôm nay con nhỏ này tự nhiên lại nghe lời anh như thế? Trước đây mỗi lần thế này không lườm nguýt anh không cãi lại anh khiến anh tức chết thì cô sẽ không dừng hay sao?

“Cô chắc chắn sẽ không cho tôi leo cây đấy chứ?” Anh xác nhận lại lần nữa.

Dưới bầu trời đầy sao, cô gái nhỏ kia cười đến mức đôi mắt cũng cong lên như vầng trăng khuyết, miệng toé toét giờ tay xin thề: “Tôi hứa sẽ không tiếp tục—— “

Hơi ngừng lại rồi cô nói tiếp: “Tôi hứa nhất định sẽ không cho anh leo cây.”

Cô đã theo dõi dự báo thời tiết hết rồi, trong vòng một tuần tới sẽ không có mưa. Lần này, cô nhất định sẽ theo anh về nhà ăn bữa cơm, hoàn thành lời hẹn của một năm trước.

Chu Sinh Sinh vẫy tay tạm biệt anh, dõi theo bóng dáng người đàn ông trẻ tuổi biến mất ở đầu con phố.

Ánh đèn đường phản chiếu bóng lưng anh chạy dài trên mặt đất, vừa cô đơn lại thẳng tắp kiên cường như những cây bạch dương trước gió. Có vài khoảnh khắc, cái bóng của anh chồng lên bóng của cô, khiến cô có chút hoảng hốt.

Trên đời này người cô đơn thực ra không chỉ có mình cô, chắc hẳn mỗi người đều có một niềm cô đơn của riêng mình nhưng tất cả rồi cũng sẽ như trăm sông mà đổ ra một biển.

Dù nói thế nào, cô vẫn vô cùng mong chờ bữa cơm giáng sinh cùng bác sĩ Lục vào ngày mai!

-----oOo-----

Chương 18: Người trong lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sinh Sinh hát cả đoạn đường về nhà hôm ấy.

Cô rất ít khi hát, bởi ở cái tuổi đang vui chơi ca hát thì ba mẹ mất, cô phải vội vàng đi làm để nuôi sống bản thân, vì vậy đại đa số những bài hát cô lẩm nhẩm là học được ở nơi làm việc. Cô bán vé ở sân băng trượt tuyết, làm nhân viên phục vụ ở KTV và KFC, cũng từng bán tạp hóa ở một quán vỉa hè.

Sau đó, năm cô mười bảy tuổi đã trải qua một cơn bệnh nặng rồi bắt đầu thay đổi mặt một cách khó hiểu, thì cô không còn tâm trạng muốn hát nữa.

Trong những năm tháng ấy, cô sống rất vất vả, như một con ruồi không có đầu, không biết ngày hôm nay đang sống ở đâu, lại càng không biết ngày mai sẽ biến thành một khuôn mặt thế nào, sống cuộc sống thế nào.

Cô vẫn nhớ hôm đó là một buổi chiều cô bày sạp hàng trên cầu, vì là mùa đông nên trời tối rất nhanh, mới hơn sáu giờ chiều trời đã tối mịt rồi. Cô ngồi trên chiếc ghế nhỏ, trông coi một đồng hồ trang sức đang bày biện trên đất, trong lòng là chiếc túi sưởi nhưng người vẫn lạnh tới mức run lẩy bẩy.

Chạng vạng hôm ấy nhiệt độ giảm mạnh, cô lạnh đến mức ngón tay cũng tái xanh cả lên mà không bán được mấy món đồ. Sau đó trời bỗng nhiên có tuyết, đó là cơn mưa tuyết đầu tiên của mùa đông, tuyết rơi lả tả, rơi xuống đất liền hóa thành nước lạnh.

Những sạp hàng xung quanh đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, tuyết đã rơi rồi thì còn ai đến mua hàng nữa? Ngồi đây hứng gió đông thì chẳng bằng dọn dẹp cho nhanh rồi về nhà.

Chu Sinh Sinh bán chủ yếu là các mặt hàng trang sức nhưng không phải là bạc, những kim loại kém chất lượng

này một khi gặp nước sẽ bị phai màu, vì vậy cô phải nhanh chóng thu dọn sạp hàng rồi về nhà. Nhưng khi cô luống cuống tay chân thu dọn sạp hàng, thì một đôi tình nhân đang đi qua không để ý nên giẫm lên một sợi dây chuyền.

Chu Sinh Sinh gấp đến mức ngẩng đầu lên đang định quát bảo hai người kia đứng lại thì bọn họ đã dừng lại rồi.

Cô gái trẻ kia liên tục xin lỗi: “Xin lỗi chị xin lỗi chị, em đi nhanh quá nên không nhìn dưới chân. Thật sự xin lỗi chị, hỏng chiếc dây chuyền mất rồi.”

Khi cô nàng đang xin lỗi, cậu chàng bên cạnh đã thản nhiên cúi người xuống nhặt sợi dây chuyền xấu số vừa bị giẫm lên kia.

“Dây chuyền này bao nhiêu tiền hở chị?” Cậu ta nhẹ nhàng kéo tay cô gái kia ra phía sau người mình, lễ phép nói với Chu Sinh Sinh, “Chúng em muốn mua lại ạ.”

Chu Sinh Sinh nói: “Ba mươi tệ.”

Cậu chàng kia gật đầu, dừng lại một chút, ánh mắt nhìn xuống sạp hàng, rồi lại cúi người xuống. Lần này, cậu ta nhặt một chiếc dây chuyền mặt trái tim mới tinh rồi hỏi thêm: “Cả cái này nữa ạ.”

“Sợi này là đủ rồi mà, mua cái đó làm gì nữa?” Co bé đứng phía sau cậu thò đầu tới, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Cậu chàng không nói gì, sau khi Chu Sinh Sinh báo giá thì lấy tiền trong ví ra trả cho cô rồi kéo tay cô gái kia rời đi.

Khoảnh khắc bọn họ vừa quay người đi, Chu Sinh Sinh nghe thấy cậu chàng kia nói với cô gái: “Xin lỗi em.”

“Sao tự nhiên lại xin lỗi em? Anh có giẫm dây chuyền của người ta đâu?”

“Nếu không phải vì em làm hỏng dây chuyền của người ta, anh cũng không nhớ ra, chúng ta đã ở bên nhau lâu vậy rồi mà anh chưa mua nhẫn hay dây chuyền gì cho em cả.” Cậu ta kéo tay cô gái nắm lấy rồi bỏ vào túi áo của mình, sau đó nghiêng đầu qua nói, “Chiếc dây chuyền này không đáng bao nhiêu, nhưng đây là tâm ý của anh. Chờ đến khi chúng ta tốt nghiệp, anh sẽ cố gắng tìm một công việc tốt hơn, rồi tặng em những thứ có giá trị khác.”

“Mua cái gì chứ?”

Cậu chàng kia nhìn sang hướng khác, ho khan hai tiếng: “Biết rõ rồi còn hỏi.”

Cặp đôi kia vai kề vai nhanh chóng đi xa rồi dần dần biến mất phía cuối chân cầu. Còn Chu Sinh Sinh cầm trên tay sáu mươi tệ, ngẩn ngơ nhìn họ đi xa. Trong đêm tối, dưới ánh sáng huy hoàng soi rọi cho dòng người đi xuống cầu như nước, màn đêm lại được tô điểm bởi cơn mưa tuyết rơi lả tả trông thật vô cùng náo nhiệt.

Tay cô đã đông cứng đến mức không cảm giác được gì nữa, gió và hoa tuyết khẽ tạt vào mặt, đến mức mặt cô cũng đầy nước.

Cô tự hỏi mình, có phải mình bị điên rồi không? Người ta yêu đương thì sao? Người mù như cô thì cảm động gì chứ?!

Đáng thương hơn là cô nhanh chóng nhận ra, bản thân mình khóc không phải vì bọn họ tình cảm với nhau, cũng không phải vì những lời hứa hẹn ấu trĩ và ngọt ngào mà người ta sẵn sàng chết chìm trong đó, mà là trong thế giới hàng ngàn người này, cô mãi mãi sẽ không tìm được bờ vai để mình có

thế dựa vào được.

Thời thanh xuân, mỗi cô gái đều có những ảo tưởng của riêng mình, có thể là vào một ngày mưa nào đó sẽ có người chịu để vai ướt mà nhường ô cho bạn, cũng sẽ có người ngốc nghếch nhin ăn nhin mặc mua quà sinh cho bạn, và còn có người sẽ giữ chặt tay bạn nhẹ nhàng phủ hơi thở để sưởi ấm cho bạn. Nhưng cứ khi trời mưa mặt cô lại thay đổi, thế nên cả đời này chắc hẳn cô sẽ không thể trải qua những khoảnh khắc đó được.

Một ngày mưa tuyết như vậy, những sạp hàng ven đường người người dồn dập thu dọn, mọi người đi ngang qua cũng hiếu kỳ nhìn cô gái đứng đó mặt đầy nước mắt chẳng chịu thu dọn sạp hàng, nhưng không ai có thể hiểu được nguyên nhân cô rơi lệ.

Chu Sinh Sinh từ từ ngồi xổm xuống, hai tay che khuôn mặt mãi mãi không ngừng biến đổi, nước mắt từ những kẽ hở của ngón tay lặng lẽ rơi xuống.

Cô mếu máo tự nhủ: “Đừng khóc nữa, Chu Sinh Sinh. Tình yêu cũng không phải cơm, mày phải bình tĩnh lại, tuyệt đối không thể ngốc nghếch như vậy nữa!”

Đừng ngớ ngẩn, đừng động lòng, đừng lưu luyến, đừng dừng lại. Khi thanh xuân của người ta đang trôi qua từ từ, thì thỉnh thoảng cô lại lợi dụng gương mặt già nua nói khoác không biết ngượng mà yêu cầu giới trẻ nhường chỗ cho mình; còn khi người ta đang già đi, thì cô lại có thể thỉnh thoảng dùng gương mặt trẻ tuổi ra ngoài kêu rao khắp nơi ra vẻ bản thân còn đang là con gái mười tám.

Có gì không tốt chứ?

Không có gì phải buồn cả.

Ngày hôm ấy, cô gắng gượng cười khẩy một cái mà tự an ủi mình, dưới ánh đèn đường cô cống bao túi đồ nặng trĩch đi về phòng trọ của mình, trên mặt đất phản chiếu hình ảnh một Chu Sinh Sinh lẻ loi cô độc.

Mấy năm sau cũng vẫn trong đêm đông như thế, chỉ khác là đêm nay không có tuyết. Dưới ánh đèn đường, cô gái trẻ dáng người yếu điệu hai tay đút trong túi áo khoác, vừa tiến về phía trước, trên môi còn khẽ thì thầm một ca khúc nào đó.

‘Không phải tôi không biết sợ, không phải tôi không sợ chết,

Thế nhưng đứng trước tình yêu lãng mạn, tại sao lại yếu đuối như thế,

Đường cùng vách núi nhưng vì anh mà trở thành bình địa.

Yêu anh không cần để ý,

Chỉ muốn dùng con người bản năng mà tóm lấy anh,

Vừa nghĩ đến anh người trong lòng em,

Hai bàn tay vốn mềm yếu bỗng trở nên thật mạnh mẽ.’ [1]

[1] Bài hát Hoàng Vĩ Văn – Barry Chung: (Vì tự nhiên WP không có mình up video của YTB trực tiếp vào đây nữa)

Đang đi, cô bỗng nhiên đứng lại, từ từ dựa lưng vào mấy poster quảng cáo được dán lung ta lung tung trên vách tường, cúi đầu thở ra một luồng khói trắng.

Cô đơn sống trên đời hai mươi lăm năm qua, có những lúc cô thật sự hy vọng bên cạnh sẽ có thêm một người nữa. Bất

kể người đó là ai, dù anh ấy không có dáng người như Lưu Xuyên Phong, không có sự đáng yêu của Anh Mộc Hoa, thì chỉ cần người đó có thể khiến cô khi quay đầu là biết mình không đơn độc trên con đường phía trước, chỉ cần khi cô nhớ tới anh, thì nhận ra bàn tay này của mình cũng có dũng khí để nắm lấy bàn tay ấy.

Nếu như, cô chỉ đang nói là nếu như thôi, dùng gương mặt xinh đẹp này hẹn hò trong hai tháng, sau đó lý trí chia tay, để hoàn thành giấc mơ của mình, thì có xem là tội ác tà trời không?

Cô buồn bực ngán ngẩm mà cúi đầu nhìn cái bóng của mình, máu huyết dâng trào, cô liền vươn tay ôm lấy cây cột điện bên cạnh, giả giọng khàn khàn của đàn ông mà nói: “Chu Sinh Sinh, đừng thấy dáng anh đẹp như Ngô Mạnh Đạt, nhưng linh hồn của anh chỉ là Lưu Đức Hoa mà thôi.”

Sau đó cô bắt đầu cười ha ha, cười không ngừng được ngửa tới ngửa lui, rồi xoa xoa mắt, cô xoay người về nhà.

***

May mắn là, hôm sau là một ngày nắng to.

Ánh nắng mùa đông vô cùng đáng quý, sưởi mình dưới nắng quả như mật ong ấm áp tan chảy khắp người.

Sáu giờ Chu Sinh Sinh đã rời giường, cần phải chuẩn bị chu đáo hơn một năm trước, cô đã từng lô cuốn tóc đã uốn cả đêm xuống rồi dùng keo xịt tạo kiểu cho tóc. Cô soi mình trong gương mất nửa tiếng để trang điểm xong, một nửa mí mắt trên, một phần đuôi mắt được đánh màu hồng, hai má được dặm thêm chút phần màu hồng nhạt, kết hợp với màu son môi đỏ ngọt ngào.

Cô mặc chiếc áo lông trắng, trước khi ra ngoài còn khoác thêm chiếc áo ngoài màu hồng, sau lưng là mái tóc xoắn mềm mại.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, mới bảy giờ rưỡi sáng. Còn cách thời gian hẹn nhau chín tiếng rưỡi nữa...

Cô lại không nhịn được cười ha ha, Chu Sinh Sinh ơi là Chu Sinh Sinh, may tích cực thế này, bác sĩ Lục không tặng cờ thi đua cho may thì quả thực có lỗi với sự chăm chỉ nhọc nhằn này của may mà!

Lúc đi tới quán cafe, vì phòng ngừa tóc bị rối, nên vừa chen chân lên tàu điện ngầm thì cô đã vào tư thế hai tay ôm đầu. Cho tới khi tàu điện ngầm dừng lại, cô vừa hơi mất tập trung một chút thì đã ngã nhào vào lòng một anh chàng to cao, đang hoảng hồn ngẩng đầu lên, thì anh chàng kia đã nháy mắt với cô: “Người đẹp, có chỗ nào không thoải mái à?”

“Vẫn khỏe, vẫn khỏe.” Cô giả vờ bình tĩnh, mắt nhìn thẳng vào bắp đùi hấn mà đứng dậy vẫn tiếp tục ôm đầu.

Đầu có thể đứt nhưng tóc không được rối

Sau đó, vào trong quán thì cả đám người do anh quản lý cầm đầu, bắt đầu tiến hành tra tấn tinh thần cô độc ác.

Hoàn Tử: “Cái gì cái gì đây, ăn mặc thế này là định tới khu Đèn mờ quấy một đêm đấy à?”

Đông Đông: “Cô bạn à! Cùng là gây hại cho người khác, tại sao không cho tôi một cơ hội, để tôi được làm anh hùng trừ hại cho dân? Tuy không thể mạnh mẽ bảy lần một đêm, nhưng anh đây đảm bảo lần nào cũng rất đúng chỗ rất dạn dày!”

Chu Sinh Sinh: “.....”

Dĩ nhiên không chỉ dùng một phút mặc niệm là có thể mô tả tâm trạng cô lúc này.

Anh quản lý kéo tạp dề xuống, gõ xuống gáy cô một cái, rồi quay sang nói với Đông Đông: “Món béo bở không thể dành cho người ngoài. Mau, đóng cửa lại, hôm nay chúng ta không bán hàng, đưa Chu An An vào nhà kho mau, chúng ta cùng chén con bé!”

Mười ngàn lần im lặng tuyệt cũng không diễn tả hết tâm trạng của Chu Sinh Sinh vào giờ khắc này.

Từ những lời nói trêu đùa về vẻ đẹp của cô, thì cô vẫn bắt được một sự thật không thể chối bỏ — hôm nay cô thậm chí còn xinh đẹp hơn một năm trước. Cô đã chờ một năm, rốt cuộc cũng đợi được khuôn mặt này, dùng nó để hoàn thành lời hẹn còn dang dở một năm trước.

Bốn giờ chiều, Chu Sinh Sinh xin anh quản lý về sớm, mặc kệ tiếng kêu gào í ới của Đông Đông, cô gọi taxi tới bệnh viện.

Nếu đã đến muộn một năm, cô đồng ý thể hiện sự áy náy và thành ý lớn nhất của mình mà an ủi vị bác sĩ ngoài mặt thì hung dữ nhưng tâm hồn lại dịu dàng tốt bụng kia.

***

16:23 chiều.

Lục Gia Xuyên vừa thay chiếc áo blouse ra đang đứng trong phòng thay đồ thì nhận được một tin nhắn mới.

“Cô nàng điên” nói: Bác sĩ Lục, anh có ở văn phòng không?

Anh ngẩn người, khoác thêm chiếc áo dạ màu xám rồi xoay người đi ra khỏi phòng thay đồ. Mở cửa, bước ra hành lang, vừa quay đầu liền nhìn thấy có người đang đứng chờ ngoài phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc của anh ở cuối hành lang, vừa mở cửa đi ra thì đập vào mắt là ánh nắng chiều màu vàng cam ngoài cửa sổ kia, ánh nắng dường như tan vào không khí, vừa chiếu là đổ xuống dáng người mảnh khảnh kia.

Bệnh viện chỉ toàn một màu trắng toát, người ra kẻ vào đủ loại ồn ào mà náo nhiệt. Còn cô thì lẳng lặng đứng chờ trước cửa, còn có chút buồn cười nghển cổ vào ngó, dường như cứ muốn nhìn thấu bóng người bên trong cánh cửa đang khép chặt kia.

Lông mi Lục Gia Xuyên hơi động, tâm trạng bỗng trở nên vừa dịu dàng lại mềm mại.

Một cơn gió từ ngoài cửa sổ ùa vào, cô gái trẻ mặc áo khoác hồng có vẻ đã cảm nhận được ai đó đang theo dõi mình, cô đột nhiên quay đầu nhìn về phía anh đang đứng. Khoảnh khắc cô cong khóe môi cười mỉm, dường như trời đông lạnh lẽo ngoài cửa sổ kia bỗng trở nên ấm áp như hoa nở mùa xuân.

-----oOo-----

Chương 19: Bùng nổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không biết tại sao, Lục Gia Xuyên đang đứng trước cửa phòng thay đồ, bỗng nhiên không nhấc chân đi nổi nữa.

Cô nàng kia đang đi về phía anh, những sợi nắng màu vàng nhạt khẽ nhảy nhót trên những sợi tóc mềm, cô ngoẹo cổ nhìn anh cười, chất giọng ngọt ngào: “Sao anh không nhắn tin lại?”

Trong cổ họng bỗng có cơn nghẹn dồn lên, cuối cùng anh nhìn sang hướng khác, nhỏ giọng đáp lại: “Sao tự dưng lại đến bệnh viện?”

Không phải đã hẹn nhau ở ngã tư rồi sao?

Chu Sinh Sinh cười hì hì dứt di động vào trong túi xách: “Đây không phải vì tôi có ý muốn giúp anh hết lòng, đưa Phật phải tiến tới Tây Thiên đấy à? Tự mình tới đón anh mới thể hiện ân tình lớn lao của tôi được chứ!”

“Ân tình?” Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, “Trước giờ vẫn là đàn ông đi đón phụ nữ, đây là lần đầu tiên có phụ nữ tới đón tôi đấy, tôi thấy là vì cô khí chất đàn ông đầy mình mới đúng chứ?”

“...”

Cô có chút bực mình, miệng lẩm bẩm mà lườm anh một cái: “Đúng là Lã Động Tân bị chó cắn mà.” [1]

[1] Ý nghĩa: làm ơn mắc oán

Nhìn vẻ mặt kia của cô quá buồn cười, Lục Gia Xuyên nhin

không được, hơi dồn từ cổ hồng lên khẽ bật cười thành tiếng. Cô lập tức tròn mắt nhìn anh: “Anh còn dám cười!”

Thật giống như thỏ con xù lông, mà còn là con thỏ màu hồng phấn.

Anh hoàn toàn không kìm được, cười ha ha ha ha vật vã chẳng còn chút hình tượng nào cả.

Chu Sinh Sinh lập tức nắm lấy cơ hội đó, nhảy ra xa cách anh ba bước, vẻ mặt ghét bỏ học theo giọng điệu của anh: “Đừng bảo anh quen tôi nhé. Thời buổi này đâu đâu cũng có kẻ điên, chẹp chẹp.”

Lục Gia Xuyên nghe vậy thì ngẩn người, lúc này anh mới nhận ra mình đang đứng cười rồ to ngoài hành lang bệnh viện mà chẳng để ý ai cả, trước giờ anh thường rất ghét mấy người như vậy, nhưng hôm nay anh...

Ngưng cười, anh nhấc chân đi về phía thang máy, âm thầm mắng câu: “Mợ nó.”

Nhất định là vì nói chuyện quá nhiều với cô nàng điên này, con mẹ nó hóa ra thời buổi này bệnh điên cũng có thể lây nhiễm qua đường không khí!

Lúc này bạn học Chu Sinh Sinh còn đang đứng phía sau gào lên như kẻ điên chẳng thêm sợ sùng: “Tôi nghe thấy anh mắng tôi rồi đấy nhé, bác sĩ Lục! Anh học kiểu điên điên khùng khùng đó thì liên quan gì tới mẹ anh, muốn trách hãy tự trách mình đi, hà tất phải đổ lỗi cho mẹ mình? Dù sao hành động này cũng do học hư mà thành, chứ không hề liên quan gì đến mẹ anh cả, anh trách mẹ anh như thế, mẹ anh mà biết sẽ rất đau lòng —— “

Cô nói còn chưa dứt lời, người đàn ông đang đứng chờ trước cửa thang máy liền quay người lại, vươn ngón cái và ngón trỏ tới, bất ngờ kẹp chặt hai cánh môi cô.

Chu Sinh Sinh: “!??”

Lục Gia Xuyên không buông tay, vẫn giữ tư thế kẹp môi cô như thế, mặt không cảm xúc: “Nếu cô cứ tiếp tục ba hoa la lối, tôi đảm bảo miệng cô sẽ được đối xử thế này trên cả đường đi.”

“...” QAQ

Ngày hôm nay sẽ không thuận lợi đâu mà ~

Khi Lục Gia Xuyên thu tay về thì dứt tay vào túi áo, anh không nhịn được mà miết nhẹ hai ngón tay vào nhau. Cái cảm giác mềm mại ấm áp ấy dường như vẫn đang lưu lại trên đầu ngón tay anh, cứ thế ma sát tạo thành đốm lửa cháy lớp lớp khiến da anh bỏng rát.

***

Hơn năm giờ chiều, Lục Gia Xuyên đưa Chu Sinh Sinh về nhà cũ.

Trên đường đi cô lú ra lú rú nói mãi, bất ngờ là hôm nay anh không hề mắng cô nói nhiều nữa. Thành phố Bắc rất lớn, mỗi ngày anh lái xe đi đi về về, nhưng vì bạn bè quá ít, mà anh lại khó tính, nên hầu như hiếm khi đưa đón ai. Chu Sinh Sinh đang ngồi ở ghế phụ miệng nói đông nói tây không ngừng. Tuy rằng chỉ là mấy câu không đầu không đuôi, nhưng anh vẫn chăm chú nghe, có cảm giác trong chiếc xe rộng lớn này cũng có mùi vị của con người, chứ không chỉ còn một thân một mình anh nữa.

Mà nơi bọn họ cần đến, nói là nhà cũ cũng vô cùng chính xác. Tòa nhà chung cư bốn tầng này cũng đã có hơn ba mươi năm lịch sử rồi, trên tường gạch là những dây leo màu xanh lục bám chặt, xung quanh có rất nhiều vết tích loang lổ, nơi này nằm trong khuôn viên của một trường đại học nổi tiếng, bên cạnh là một hồ nước có dựng một hòn non bộ, khi hoàng hôn xuống cả vùng đất như trở thành một bức tranh sơn dầu, phong cảnh tuyệt đẹp vô cùng.

“Đây là nhà anh à?” Chu Sinh Sinh bất tri bất giác hỏi.

“Nhà ông ngoại tôi.”

“Ông anh là giáo sư đại học à? Có thể ở một nơi thế này cơ mà!”

“Trước đây thôi. Căn nhà này trước kia là do trường học phân cho các giảng viên công chức tại trường, giờ có tiền cũng không thể mua được.”

Thực sự là gia đình văn hóa nhỉ.

Chu Sinh Sinh ồ lên một tiếng, theo anh đi vào hành lang thì mới khôi phục lại tinh thần mà nhớ ra chuyện gì đó, cô giơ tay kéo ống tay áo anh vội nói: “Bác sĩ Lục! Anh chờ chút đã!”

“?” Lục Gia Xuyên quay đầu lại, đuôi lông mày khẽ nhếch lên.

Nhưng chỉ nhìn thấy cô nàng nóng tính kia bình bịch chạy ra khỏi hành lang, rồi rất nhanh biến mất khỏi cửa lớn.

“Chu An An!” Anh không hiểu gì cả, nhanh chóng chạy ra cửa gọi cô, “Sao thế, cô định lâm trận lùi bước đấy à?”

Cô nàng kia nhìn anh xua xua tay, rồi chạy nhanh như một con thỏ, miệng cứ la hét cái gì đó không rõ, anh cũng chẳng nghe được câu nào cả.

“Chu An An!” Giọng anh lạnh tanh quát cô, âm lượng rất lớn, “Đừng đùa kiểu đó với tôi, nếu cô không quay lại mà để tôi bắt được thì cô chết chắc!”

Cô nàng kia vẫn vừa chạy vừa hét gì đó, cũng không thèm quay đầu lại, nhanh chóng biến mất nơi ngã rẽ.

Sắc mặt Lục Gia Xuyên u ám trong nháy mắt.

Thế là năm nay anh lại bị người ta cho leo cây, lại phải tiếp tục một thân đi vào chiến đấu một mình sao?

Một người thì thôi, đến người thứ hai cũng vẫn vậy, cuối cùng là anh giảm phải bãi phân nào mà cứ gặp mấy cô nàng điên cho anh leo cây suốt thế này???

Lục Gia Xuyên sắp tức đến nổ phổi rồi, dưới ánh hoàng hôn cả người anh càng trở nên hung dữ hơn. Trên đất chỉ còn phản chiếu một mình bóng anh, vừa nhìn liền biết anh rất cô đơn. Anh nhìn về phía Chu Sinh Sinh vừa biến mất, ngực phập phồng lên xuống vì tức giận, cuối cùng sau khi bình tĩnh lại thì vẻ mặt cũng chẳng thể bình thường được nữa.

Dưới ống tay áo khoác kia là nắm đấm rất chặt, anh tự nhủ: sau này không thể tin vào phụ nữ nữa, đặc biệt là mấy con nhỏ điên khùng như cô ta nữa!

Thật buồn cười, mấy phút trước anh còn đang hài lòng vì cô ăn mặc rất xinh đẹp, mấy phút sau đã phải đối mặt với nguy cơ bị thả bom rồi. Anh xin thề, từ nay về sau nếu anh tin nửa lời của cô ta, anh sẽ tự chặt đầu mình!

Nghĩ như vậy, Lục Gia Xuyên nổi giận ùng ùng rồi xoay người định đi vào, vừa mới vừa đi chưa được hai bước, phía sau bỗng có tiếng gọi của cô nàng điên kia.

“Bác sĩ Lục!”

Anh dừng chân, gương mặt cứng ngắc rồi đột nhiên anh quay đầu lại.

Dưới ánh nắng chiều, cô thở nhỏ màu hồng phấn đang cầm hai túi đồ chạy về phía anh, vừa chạy vừa thở hồng hộc mắng mỏ anh: “Tôi bảo anh đi theo tôi sao cứ đứng ị ở đó mãi thế? Còn định không chờ tôi mà đi lên luôn đấy à?!”

Anh kinh ngạc mà cô vội vàng chạy tới, một câu cũng không nói ra được. Mãi đến khi cô chạy đến trước mặt anh, hùng hùng hổ hổ đưa hai túi bóng nặng trĩu ra cho anh: “Này, cầm lấy! Anh thân là đàn ông, nào có chuyện đàn ông lại để phụ nữ xách đồ?”

Cúi đầu, anh nhìn thấy trong hai túi xách anh vừa nhận, một túi là mấy lon sữa, một túi thì toàn là táo.

Cô khỏe thế nào mà hai tay xách đồng độ nặng như vậy vẫn có thể chạy nhanh như bay thế chứ? Còn dám mồm nhận mình là phụ nữ...

Mà cô nàng điên kia vẫn đang tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Lần đầu tới nhà gặp người lớn, không mua quà thì quá vô lễ rồi. Không phải anh nói nhà anh có một ông cụ siêu lắm nhải rất dễ tức giận đó à? Xin lỗi nhé, lời này là tôi trích dẫn nguyên văn lời của anh đấy, dù sao tôi cũng chưa gặp ông ngoại anh bao giờ, nếu không cũng chẳng bất lịch sự như vậy —— nói chung nếu tôi đã đồng ý giúp anh, thì cũng phải chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo? Những thứ này tuy rằng chẳng đáng mấy đồng, nhưng tốt xấu gì cũng là tấm lòng,

thể hiện thái độ lịch sự...”

Cứ khi nào cô nổi hứng nói nhiều là sẽ nói mãi không dứt. Nhưng lúc này Lục Gia Xuyên không cắt ngang lời cô, chỉ là bất chợt anh cảm giác cơn giận trong lòng bỗng tiêu tan. Tâm trạng chuyển biến quá đột ngột, ngay cả anh cũng không hiểu bản thân mình nữa.

“Con nhỏ điên.” Anh nghiêm mặt, lời ít mà ý nhiều tổng kết một câu, liếc cô một cái rồi quay người đi lên lầu.

“Này? Này này? Sao anh cứ mắng tôi điên mãi thế? Tôi có trêu anh chọc giận anh đâu? Tôi làm thế không phải để giữ mặt mũi cho anh à?” Chu Sinh Sinh bò theo anh lên tầng bốn, miệng cứ huyên thuyên nói mãi không ngừng.

Nhưng cô lại chẳng hề biết vì anh đứng quay lưng lại với cô, nên cô không nhìn thấy được, trong dãy hành lang tối mờ mi tâm ai kia vừa chau lại vì căng thẳng giờ đã từ từ dẫn ra, Lục Gia Xuyên cong khóe môi khẽ mỉm cười tựa như không, rồi lại như vừa trút được gánh nặng.

“Anh nói xem, tôi mua quà thế này có được không?” Cô còn đang nói mấy lời xin khích lệ không đầu không đuôi.

“Được.” Một lúc lâu sau, anh thấp giọng nói một chữ, coi như là lời khẳng định.

Còn lời không nói ra chính là——

Thật ra, chỉ cần cô quay về là được rồi.

***

Reng reng —— người nhấn chuông cửa chính là Lục Gia Xuyên, Chu Sinh Sinh đứng ngoài hành lang, trốn sau lưng

anh, hồi hộp đến mức thở cũng không dám thở mạnh.

“Tự tin lên chút đi.” Anh đặt hai chiếc túi bóng dưới đất, sau đó quay đầu kéo cô lên trước.

“Hơi căng thẳng chút thôi, tự nhiên lại thành bạn gái anh, rồi còn cùng anh về nhà gặp người lớn, lần đầu tiên của tôi dành cho anh cả rồi, bảo sao mà khó thở.” Cô nói năng hùng hồn, nắm chặt ống tay áo lỗ tai đỏ dần.

... Càng giống con thỏ nhỏ đang run sợ vì bị dọa.

Lục Gia Xuyên mặc kệ cô, nói nhiều lại càng phản tác dụng. Dù sao ông cụ trong nhà kia cũng muốn anh dẫn một cô về nhà, cô ta có ra vẻ thẹn thùng đi nữa thì vẫn là con nhỏ điên, anh đây muốn nhúng tay vào cũng không được.

Rất nhanh liền có người ra mở cửa, đó là một người phụ nữ trung niên vội vàng chạy ra, dáng người bà hơi béo. Vừa mở cửa nhìn thấy Lục Gia Xuyên, tiện đà cũng nhìn thấy Chu Sinh Sinh, hai mắt bà sáng lên. Sự thay đổi trên gương mặt kia quá rõ ràng, gần như khiến người ta liên tưởng đến chiếc bóng đèn bất chợt sáng rực lên.

Chu Sinh Sinh chưa kịp nói gì, Lục Gia Xuyên cũng chưa kịp mở miệng, một giây sau, chỉ thấy người phụ nữ đầy đặn kia đột nhiên xoay người chạy vào phòng khách: “Ôi trời ơi, mau ra mau ra đây! Mọi người mau ra mà xem! Gia Xuyên dẫn bạn gái về nhà ăn cơm kia! Mau ra mau ra xem đi —— “

Một chuỗi câu “mau ra đây” dai như chiếc kẹo cao su Stride ăn mãi không dứt được khiến Chu Sinh Sinh bị dọa đứng sững sờ tại chỗ, hai mắt trợn ngược lên nói không thành lời.

Lục Gia Xuyên im lặng mà ho khụ một tiếng, dẫn cô vào nhà rồi giải thích: “... Dì anh.”

“... Ờ.” Chu Sinh Sinh ngơ ngác nhận lấy đôi dép anh vừa đưa tới, “Dì anh... có vẻ nhanh nhĩ.”

“...” Lục Gia Xuyên không còn lời nào để nói.

Mấy phút sau, có một đám phụ nữ trung niên ồ ạt kéo nhau, người đi ra từ phòng bếp, phòng nghỉ, phòng ngủ rồi cả thư phòng. Lấy Chu Sinh Sinh người vừa thay xong đôi dép trong nhà làm tâm điểm, còn bọn họ tự tạo thành một vòng tròn có đường kính ước chừng một mét, vẻ mặt rất hứng thú mà nhìn cô.

Chu Sinh Sinh chợt cảm thấy bản thân giống như một con gà đã bị vặt trụi lông, trần truồng đứng giữa phòng khách, mắt đối mắt với những người phụ nữ kia.

“Chào, chào mọi người...” Cô yếu ớt mà vịn vào bàn trà, cuối cùng nở một nụ cười gượng gạo, nhìn Lục Gia Xuyên đứng sau với ánh mắt cầu cứu.

Lục Gia Xuyên chẹp miệng hai cái, tuy rằng vẻ mặt trông cũng hơi mất tự nhiên lắm, nhưng vẫn giới thiệu từ người phụ nữ đứng đầu cho tới hết: “Đây là dì cả, dì hai, dì ba, dì năm, và cuối cùng là dì út.”

Nhóm các bà dì cười tíu tít mắt nhìn chằm chằm cô, không ngừng gật đầu.

Chu Sinh Sinh lặp lại như con vẹt theo lời Lục Gia Xuyên khi nhắc đến tên từng người, từ dì cả cho đến dì út, cuối cùng cô còn hỏi thêm một câu: “À ừm, vậy dì tư đâu rồi anh?”

Lục Gia Xuyên bình tĩnh đáp: “Không có dì tư vì dì tư chính là mẹ anh.”

“ ... ”

Trong tiếng cười vang của mọi người, Chu Sênh Sênh bỗng nhiên rất muốn bùng nổ ngay tại chỗ.

*****

[Phụ] : *Truyện này đã được xuất bản tại TQ ngày 20/07 vừa qua với tên là ‘Sênh Sênh Của Anh’, nhá cái bìa và lời giới thiệu truyện của SXB nè ~ Sẽ cố đề tuần này có thêm C20 he ^ _ ^*

Lục Gia Xuyên chưa từng nghĩ một người đẹp trai ngời ngời như anh lại bị một con nhỏ xù hện tới tận ba lần.....

Lần đầu tiên, cô đồng ý đêm trung thu cùng anh về nhà ăn cơm, sau đó để lại một tin nhắn rồi cho anh leo cây.

Lần thứ hai, cô chỉ để lại một tin nhắn rất kiệm lời coi như thông báo cho anh biết: “Trân trọng.”

Lần thứ ba, qua điện thoại cô vô cùng kiên quyết nói: “Lục Gia Xuyên, dù sau này em có trở thành người thế nào thì cũng nhất định quay về gặp anh.”

Anh đã từng thề nếu như gặp lại cô, anh nhất định sẽ chinh cô đến mức sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Nhưng khi cô bước vào cuộc sống của anh với những gương mặt khác nhau, anh vẫn hờn hờ đi yêu những con người ấy.

Trong con ngõ sâu tối đen, chỉ một cái chớp mắt nhìn thoáng

qua, anh lại có thể nhận ra cô ngay, “Chu Sên Sên!”

*Anh mỉm cười từ từ cúi người xuống, bờ lưng cong cong,
“Lên đây, anh cõng em về nhà!”*

Từ ấy từng nét mày trong tâm, nhớ mãi không quên.

Từ ấy cùng nhau nắm tay, bên nhau đến già.

Sên Sên Của Anh | Dung Quang

-----oOo-----

Chương 20: Ra mắt bạn gái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mẹ Lục Gia Xuyên đang thông thả bước ra từ phòng bếp, bà quây quanh eo chiếc tạp dề màu hồng caro trắng, trông bà có vẻ gầy hơn bất cứ các chị em đang đứng trong phòng khách đây. Tuy rằng bà đứng hàng thứ tư, nhưng lại có thể thấy rõ những nét già nua trên gương mặt bà, cứ như bà là người lớn tuổi nhất trong số các chị em vậy.

Lục Gia Xuyên kéo tay Chu Sên Sên thoát khỏi “mặt trận các bà dì” ra ngoài, đi thẳng tới trước mặt nữ sĩ Tôn Diệu Già.

“Mẹ.” Trong chớp mắt anh giọng anh dịu hẳn xuống, nụ cười mỉm khẽ dặt bên khóe môi, “Đây là Chu An An.” Quay đầu lại anh liếc nhìn cô gái đứng bên cạnh, ý cười chưa giảm, “Chu An An, đây là mẹ anh.”

Chu Sên Sên còn chưa kịp hồi hồn sau “Ma trận các bà dì” vừa nãy mà theo bản năng học theo Lục Gia Xuyên ngoan

ngoãn gọi một tiếng: “Mẹ —— “

Sau đó cô bỗng giật nảy mình, chỉ ngậy ngốc nhìn Tôn Diệu Già, miệng mấp máy nói không thành lời.

Ma trận các bà dì nhanh chóng di chuyển sang bên đây, một đám phụ nữ cười ha ha ha liên tục, vừa nói: “Được lắm vừa mở miệng đã biết gọi mẹ rồi.” Lại vừa chế nhạo Tôn Diệu Già, “Đây là chuyện tốt sắp tới phải không cô tư? Gia Xuyên được đó, không lên tiếng thì thôi, một khi đã hót là sẽ khiến người khác kinh ngạc, Diệu Già, tôi thấy nhà cô sắp có chuyện vui rồi đấy!”

Trong tiếng nói chuyện láo nháo xung quanh, Chu Sinh Sinh tuyệt vọng mà che mặt. Sau một phút, cô cảm giác được có ai đó đang nhẹ nhàng kéo tay cô xuống, vừa ngẩng đầu lên đối mặt với cô là ánh mắt ấm áp từ bà Tôn Diệu Già.

“Con bé này, mau tới đây ngồi, đừng mãi cũng không tiện.” Bà kéo Chu Sinh Sinh đi thẳng tới sofa ngồi xuống, rồi lôi đĩa hoa quả tới trước mặt cô, “Ăn chút hoa quả đi con. Ông ngoại đang ở trên gác mái tưới cây, tí nữa ông xuống giờ đấy.”

Rồi bà quay đầu lại nhìn Lục Gia Xuyên mà căn dặn con trai: “Chăm sóc An An cho tốt, mẹ đang nấu dở mấy món trong bếp, để mẹ vào xem đã.”

“Để con giúp mẹ.” Chẳng hiểu sao sắc mặt Lục Gia Xuyên lại tối sầm hẳn xuống, anh cởi áo khoác vắt trên thành sofa rồi bắt đầu xắn ống tay áo lên.

“Đừng đừng xuống, con định để An An một mình ngồi đây à?” Tôn Diệu Già vội vàng ngăn cản.

Chu Sinh Sinh thực sự rất sợ mấy bà dì kia, vừa đúng lúc cô

đứng dậy ý kiến: “Để con và Lục —— con và Xuyên Xuyên cùng vào làm. Dì cứ ngồi ngoài này nghỉ ngơi một chút đi, chuyện bếp núc cứ để phận tiểu bối chúng con làm cũng được ạ.”

Lúc nói hai chữ “Xuyên Xuyên” thì ngay cả cô cũng không nhận được run người lên một cái, da gà nổi hết cả người.

Dưới những cái nhìn nóng rực, Chu Sinh Sinh mắt nhìn thẳng theo sát Lục Gia Xuyên đi thẳng vào phòng bếp.

Phòng bếp trang trí rất đơn giản, đồ đạc sắp xếp gọn gàng. Đang đun trên bếp là nồi canh gà, mùi hương khế bay ra. Cô vươn tay mở nắp nồi, cúi đầu ngửi một chút hương vị canh gà, bất thành lình bỗng nghe thấy một giọng nói nhấn mạnh đầy thâm ý vang lên sau lưng: “Xuyên Xuyên?”

Tay cô run lên, nắp nồi cũng suýt nữa rơi xuống đất.

Người kia còn tiếp tục: “Mẹ?”

Chu Sinh Sinh bình tĩnh đặt nắp nồi xuống, quay đầu nghiêm túc nói: “Đừng nhận người thân lung tung, tôi mới mười tám tuổi thôi, không có đứa con nào lớn như anh đâu.”

Lục Gia Xuyên khẽ cười hai tiếng, mở vòi nước rửa tay, những bọt nước rơi xuống từng ngón tay thon dài kia, phản chiếu dưới ánh đèn vàng ấm áp mà dường như phát ra thứ ánh sáng nào đó khiến người ta mê mẩn: “Biểu hiện không tệ đâu.”

Anh nói một câu khen ngợi nhẹ nhàng là thế nhưng cũng đủ khiến Chu Sinh Sinh đặc ý vô cùng.

Từ trong phòng khách có thể thoáng nhìn được một góc của phòng bếp nên anh không quay đầu lại, chỉ nói: “Ồ chiếc

móc sau cánh cửa có treo tạp dề, lấy giúp tôi rồi đeo hộ tôi nhé.”

Chu Sinh Sinh theo lời anh đi lấy, lúc lại gần anh thì nhỏ giọng nói: “Còn bắt tôi thắt giúp anh? Anh không có tay đấy à?”

“Là ai nói giúp người phải giúp đến cùng, tiền Phật phải đưa tới Tây Thiên vậy? Chuyện diễn kịch cũng như vậy, đã làm thì phải làm đến cùng.” Anh thấp giọng nói.

Chu Sinh Sinh hơi cứng người, rồi từ từ vươn tay vòng qua eo anh ra sau lưng, thắt chiếc tạp dề.

Chỉ là diễn kịch mà thôi, cô tự nói với mình như vậy.

Nhưng vì người nhỏ con nên tay cô cũng ngắn, dù anh rất gầy nhưng người lại cao ráo, cũng vẫn phải cần cô ôm lấy anh, dùng hai tay mới có thể bao quanh cả người anh.

Trong chớp mắt ấy, Chu Sinh Sinh nhận ra hai tay mình đang run rẩy.

Nước trong bồn rửa đã ào ào chảy tràn ra, nồi canh trên bếp cũng sôi lên ùng ục. Mà cô đang dang hai tay ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt, chớp mũi thậm chí còn chạm vào chiếc áo lông mềm mại của anh, hơi ngứa, rồi lại ngửi thấy một làn hơi thở sạch sẽ khẽ thoảng qua mũi.

Trái tim đột nhiên đập thành thịch vang vọng trong lồng ngực, trong cơ thể cô giờ đây mỗi góc ngách đều tuôn trào máu chảy.

Cô quá sốt sắng, căng thẳng đến mức, tay trái với mấy lần cũng không cầm được sợi dây tạp dề bên tay phải. Mãi đến khi cô nghe thấy người đàn ông trước mặt cười tựa như

không mà trêu cô: “Chu An An, có phải cô đang giả bộ không buộc tạp dề được cho tôi mà lau tay dầu vào áo tôi không đấy?”

Cô giống như bị điện giật đột nhiên rút tay về, tức đến nổ phổi mà vút chiếc tạp dề vào lòng anh: “Anh tự làm... tự ... làm đi!”

“Thẹn quá hóa giận rồi à.” Lục Gia Xuyên quay đầu nhìn gương mặt cô đỏ tới mang tai thì thần nhiên vạch tội.

Chu Sinh Sinh thật sự rất muốn bóp chết anh ngay lúc này.

_

Chính xác mà nói, Lục Gia Xuyên quả là người đàn ông của gia đình.

Chu Sinh Sinh vốn định bắt tay vào giúp anh, nhưng cuối cùng làm gì cũng đổ bể chả giúp được gì cả, bởi vì một mình Lục Gia Xuyên cũng có thể làm tất cả mọi việc đâu vào đấy rồi.

Anh có chút xoi mói, nhìn tư thế thái rau của cô vô cùng nguy hiểm, liền nhanh tay cướp lấy con dao phay tự mình làm. Đôi tay này đã từng cầm dao phẫu thuật giờ đây lại cầm dao phay, càng khiến người ta cảm thấy vui tai vui mắt.

Chu Sinh Sinh không giúp được gì, liền ngồi lì bên cạnh hỏi anh: “Quan hệ của anh với mấy bà dì ngoài kia không tốt đúng không?”

Dao phay hơi ngưng lại, âm thanh cạch cạch tạm dừng trong chốc lát.

Khi âm thanh thái rau vang lên lần nữa thì Lục Gia Xuyên trả

lời: “Sao cô biết?”

“Từ lúc vào cửa trông mặt anh đã không dễ chịu rồi.”

“Mặt tôi có dễ chịu lúc nào à?”

Chu Sinh Sinh cười nắc nẻ: “Nói cũng đúng mà, lúc nào anh chẳng trưng cái mặt thối ấy ra, cứ như người ta đang nợ tiền anh không bằng. Chỉ là hôm nay không giống mọi ngày, bình thường là nợ anh một trăm tệ, hôm nay chắc nợ anh cả tiền lãi nữa nhỡ.”

Anh không nhin được liền bật cười: “Có ai đã khen cô chưa, cô rất hợp với con đường diễn tấu hài đấy? Cách nói, cách diễn hài vô cùng hợp.”

“Khả năng diễn hài thì không có, có điều rất nhiều người đều nói tôi có gương mặt khuynh thành khuynh quốc thế này mà không làm ngôi sao điện ảnh quả thực là đáng tiếc.”

“Ha ha, lại đang diễn hài rồi đấy.”

Nói một lúc đề tài lại chuyển sang chuyện khác, một lúc sau Chu Sinh Sinh đã chẳng nhớ mình từng hỏi anh chuyện gì. Cô đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ Lục Gia Xuyên chuyên nghiệp nấu nướng, ngồi một lúc thì mùi hương canh cá cay bay lên xông vào mắt khiến hai mắt cô cay như sắp khóc.

Đã bao lâu cô chưa bước vào thế giới của người khác rồi? Đã bao năm cô chưa từng nhìn thấy cảnh ấm áp thế này?

Chu Sinh Sinh vươn tay dụi dụi mắt, từ từ mà nghĩ, thật ra cho tới hôm nay điều cô mong muốn nhất cũng chỉ tóm gọn trong vòng bốn chữ: Khói lửa nhân gian [1].

[1] Ý ám chỉ một cuộc sống đơn giản bình dị.

Lúc theo Lục Gia Xuyên bung nồi canh ra bàn ăn thì cũng là khi cửa lớn mở ra, Chu Sinh Sinh ngẩng đầu, vừa lúc liền nhìn thấy một ông cụ râu bạc vẻ mặt nghiêm nghị từ ngoài đi vào. Cô đoán đây là ông ngoại của Lục Gia Xuyên, thì vội vàng đặt đĩa thức ăn xuống bàn, nghiêm túc đứng thẳng người, gọi một tiếng: “Chào ông ngoại.”

Tôn Diệu Già đi tới, đỡ lấy ông cụ: “Đây là bạn gái của Gia Xuyên.”

Ông cụ thay giày xong liền đứng lên. Cũng trong lúc đó, Chu Sinh Sinh nhận ra Lục Gia Xuyên đứng bên cạnh mình cũng đặt đĩa thức ăn xuống mà ngẩng đầu lên.

Không khí dường như cứng lại trong phút chốc, cô mơ màng nhận ra có gì đó thật kỳ lạ.

Ông cụ đưa mắt nhìn cô, rồi lại chuyển sang Lục Gia Xuyên đứng bên cạnh. Còn cô thì nghiêng đầu bất an mà nhìn Lục Gia Xuyên một cái, chợt phát hiện người anh rất căng thẳng, không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong đôi mắt đen kia không biết đang suy nghĩ điều gì, u ám chẳng có chút tia sáng nào cả.

“Lục, bác sĩ Lục?” Cô vươn tay kéo ống tay áo anh, nhỏ giọng mà gọi anh.

Ông cụ đứng ngoài cửa đã lên tiếng trước rồi: “Ha, anh còn biết về nhà cơ đấy!”

“Ba!” Tôn Diệu Già giọng trách cứ, “Khó khăn lắm Gia Xuyên mới về nhà được một hôm, ba đừng quát mắng cháu nó như thế.”

Chu Sinh Sinh ngây ngốc nhìn cảnh này, lại nghe thấy

người đàn ông đứng bên cạnh bất ngờ mở miệng: “Đúng vậy, ông ngoại, một năm con mới về nhà một hai lần, người đừng làm khó con. Nếu người cứ nghiêm khắc thế, không chừng một năm một lần con cũng không —— “

“Gia Xuyên!” Tôn Diệu Già vội vàng quát lên ý bảo anh im lặng.

Lục Gia Xuyên dừng lại không nói thêm gì nữa.

Ông cụ lập tức nổi trận lôi đình, mấy bà dì đang ngồi trong phòng khách nhanh chóng chạy ra, rồi đỡ ông ngồi xuống bàn ăn: “Trời ơi, hôm nay không phải đêm Giáng Sinh sao? Làm gì mà nghiêm trọng thế ba? Ăn cơm ăn cơm, nhanh, Gia Xuyên và An An cũng ngồi xuống đi, mấy đứa mau ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm vui vẻ, hỏi chuyện bạn gái của Gia Xuyên không được sao?”

Chu Sinh Sinh sững sờ cứ để người ta xếp chỗ, bên tay phải cô là Lục Gia Xuyên, bên tay trái là Tôn Diệu Già.

Bữa cơm hôm ấy ăn cũng không vui.

Vì nhiệt độ quanh người ông cụ quá thấp, Lục Gia Xuyên cũng không nói lời nào, anh không ngừng gấp rau cho Chu Sinh Sinh. Nhóm bà dì cô một lời tôi một câu cố gắng khuấy động bầu không khí, nhưng cũng chẳng tăng thêm được bao nhiêu nhiệt độ.

Chu Sinh Sinh bỗng trở thành người bị hại trong không khí u ám này, bởi vì mấy bà dì không tìm được đề tài, nên quay qua quay lại liên vây xem con khỉ mà Lục Gia Xuyên dẫn về”.

“An An này, con quen Gia Xuyên thế nào vậy?” Dì cả nói.

“Quen nhau ở bệnh viện ạ.” Ha ha ha cô biết sẽ có người hỏi chuyện đó mà, Chu Sinh Sinh đối đáp rất trôi chảy, “Cháu đi khám mắt, cuối cùng lại ngắm vừa mắt bác sĩ Lục.”

Thuận tiện, cô đưa mắt qua liếc Lục Gia Xuyên một cái. Người kia cầm đũa chọc chọc cơm, không nói gì.

Ông cụ khẽ hừ một tiếng.

Dì Hai lại hỏi tiếp: “Gia Xuyên nó hơi khó tính, bình thường nó có tốt với con không?”

“Tốt ạ, anh ấy đối xử với cháu rất tốt!” Chu Sinh Sinh đặt bát cơm chất cao như núi ra trước mặt mọi người như làm bằng chứng, “Lần nào đi ăn cùng anh ấy cũng sợ cháu ăn ít, nên ngồi vào bàn là gấp lấy gấp để vào bát cho cháu, sau khi quen anh ấy cháu tăng mười cân đấy. Tuy là anh ấy hơi khó tính, nhưng cháu biết trong lòng anh ấy có cháu. Nếu không cũng sẽ chẳng gấp nhiều rau thế, lúc nào cũng nuôi cháu thành cô béo mập ú.”

Cô nói một hồi rồi thở dài một hơi: “Thật ra cháu biết, anh ấy không tin vào bản thân cho lắm, sợ một ngày nào đó cháu thay lòng đá anh ấy. Cho nên mới liều mạng muốn nuôi cháu thật béo, như thế sẽ chẳng có anh chàng nào thích cháu nữa.”

Rất nhanh, cô cảm giác được phía dưới gằm bàn, có người nào đó vừa đạp nhẹ vào chân cô một cái. Cô không chịu cam lòng yếu thế, nhìn chằm chằm Lục Gia Xuyên, dồn hết sức đạp lại một cái, không ngờ là ——

“Á!” Bỗng nghe thấy dì ba ngồi đối diện cô rú lên một tiếng, lông mày con ngươi cũng trợn ngược cả lên, ôm chân nhịn đau chất vấn, “Ai vừa đạp tôi đấy?”

“...”

Chu Sinh Sinh sợ đến mức cầm bát lên vùi đầu liều mạng và cơm vào miệng, cũng không dám thở mạnh, bất chợt phát hiện người đàn ông ngồi cạnh đang liếc mắt nhìn cô, cô cũng lén lút lườm anh, nhưng chỉ nhìn thấy anh gắp một miếng cá nhiều xương nhất vào bát cho cô, giọng nhẹ như mây gió mà nói: “Đây, ăn đi cho đỡ sợ.”

Dì Ba ngồi đối diện phút chốc đưa mắt nhìn cô.

Chu Sinh Sinh: “.....”

-----oOo-----

Chương 21: Bóng đêm dịu dàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ăn được nửa bữa thì dì út bỗng nhắc tới một chuyện.

Con gái của dì học chuyên ngành y tá, năm nay vừa mới tốt nghiệp, cũng nên vào bệnh viện thực tập rồi. Dì út chọn trái chọn phải cũng chẳng tìm được bệnh viện nào thích hợp, vì thế bà muốn nhờ Lục Gia Xuyên giúp đỡ, bình thường quanh năm suốt tháng cũng chẳng gặp được anh một lần, may mà đêm Giáng Sinh năm nay cả nhà cũng nhau ăn bữa cơm, cuối cùng bà cũng có cơ hội nhắc được cái gai trong lòng này lên rồi.

Lục Gia Xuyên vừa nhắc tới khoa não ——

Bà nói: “Thần Hình còn nhỏ tuổi, khoa não chắc không hợp với nó đâu, từ sáng đến tối toàn u sưng chướng khí, còn có người chết nữa. Dì thấy không thích hợp.”

Lục Gia Xuyên vừa nhắc tới khoa ngoại ——

Bà nói: “Khoa ngoại thì phải phẫu thuật cơ thể người, hôm nào trực thì tinh thần phải trăm phần trăm tỉnh táo, không chừng phẫu thuật xong còn có biến chứng u to u nhỏ gì đó. Muốn yên giấc ngủ ngon cũng chẳng được, không hợp không hợp.”

Lục Gia Xuyên vừa nhắc tới khoa xét nghiệm máu ——

Bà nói: “Nghe nói thời đại này hiến máu cũng có thể bị nhiễm AIDS, dì cũng không muốn để Thần Hình tới khoa xét nghiệm máu, cả ngày tiếp xúc với mấy con vi khuẩn đó, ngộ nhỡ ảnh hưởng đến sức khỏe của nó thì sao?”

Cuối cùng bà đặt đĩa xuống, hạ giọng mà đây ẩn ý nói với Lục Gia Xuyên: “Gia Xuyên này, con xem như là lớp trẻ có tiền đồ nhất trong họ nhà ta rồi, trẻ tuổi đã được lên tới chức danh giáo sư thì con ở bệnh viện cũng là người có tiếng nói, nếu không thì con giúp em họ con chút đi? Chúng ta đều là người một nhà cả, giúp đỡ nhau chút có được không?”

Đưa ra nhiều lựa chọn, nhưng bà nhất mực từ chối, Lục Gia Xuyên cũng đặt đĩa xuống, anh bình tĩnh đối diện với ánh mắt tha thiết của bà: “Dì út muốn cháu giúp thế nào?”

Dì út nhếch miệng nở nụ cười: “Không phải người ta nói mắt vàng răng bạc sao? Theo ý dì, khoa mắt của cháu là nơi tốt nhất.”

“Khoa mắt không cần nhận thêm người.” Lục Gia Xuyên bình tĩnh đáp, “Dì cả cũng biết mắt vàng răng bạc, người khác đương nhiên cũng biết điều đó, mọi người đều chen nhau vỡ đầu mà vào. Vì thế bình thường khoa cháu rất nghiêm, chặn hết các quan hệ con ông cháu cha, chỉ quan

tâm đến trình độ cá nhân.”

Dì út không nhin được mà cười kẩy, được mấy phút rồi lại tiếp tục nói: “Đúng đúng đúng, chuyện này rất khó, nếu là dễ, dì út có cần nhắc tới trước mặt con không? Con cũng biết, Thần Hình là một đứa có chí tiến thủ, không nói về chuyện năng lực thế nào thì nó làm việc luôn giữ khuôn phép, nói về trình độ cá nhân cũng không tệ. Con thân làm anh họ cũng nên giúp nó một chút, để nó có công việc mà khỏi cần phải đi đường vòng nhiều!”

Lục Gia Xuyên không lên tiếng.

Bầu không khí trên bàn nhất thời có chút lúng túng, Tôn Diệu Già gấp một miếng cho Chu Sinh Sinh, sau đó nhẹ giọng nói: “Em gái à, Gia Xuyên còn trẻ, kinh nghiệm cũng ít, ở bệnh viện bên ngoài thì là chủ nhiệm thật đấy, nhưng căn cơ bên trong cũng không chắc. Em bảo nó giúp chuyện đó, nếu nó giúp được, đương nhiên sẽ không từ chối. Nhưng nó cũng vì khó xử —— “

“Đó không phải chuyện của con.” Lục Gia Xuyên cắt ngang lời mẹ mình, anh ngẩng đầu nhìn dì út, “Thần Hình học chuyên ngành y tá cơ bản, tới khoa ngoại khoa não là thích hợp nhất rồi. Công việc ở khoa mắt rất đặc thù, không có trong phạm vi chương trình học của con bé, cho nên nó không đủ kiến thức, không thể vào được. Hơn nữa, xin lỗi dì út, con người cháu trong công việc ở bệnh viện tương đối cứng nhắc, không thích những người đi cửa sau, vì thế chắc cháu không giúp được dì chuyện này đâu.”

Anh nói rất thẳng thắn kiên quyết không nể mặt người nghe chút nào, cho dù đó là sự thật, nghe vào tai cũng khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Chu Sinh Sinh ngây ngốc cầm đôi đũa, quên cả xúc cơm,

chỉ biết lúng túng nhìn cả bàn người đột nhiên im lặng. Cô thật sự rất muốn hỏi Lục Gia Xuyên một câu, có phải đạo lý “Hai năm học nói, một đời học im” anh chưa từng được nghe không?

Sự yên tĩnh này quả thực khiến người ta không nuốt trôi cơm được.

Một phút sau, ông cụ đang ngồi bỗng nhiên đập bàn một cái, Chu Sinh Sinh sợ đến mức suýt nữa rơi luôn đôi đũa trong tay. Ông nổi trận lôi đình mà hỏi: “Có đứa cháu nào nói chuyện với bậc trưởng bối thế không?”

Giọng điệu lạnh lùng giống hệt Lục Gia Xuyên lúc nãy. Có vẻ ông lão đã giận lắm rồi nhưng giờ mới được phát tiết.

Lục Gia Xuyên bình tĩnh tựa lưng vào ghế ngồi, điệu bộ thoải mái mà ngẩng đầu nhìn ông ngoại, khóe miệng khẽ cong lên: “Trước giờ cháu vẫn thế này, ông ngoại cũng không phải gặp mặt cháu lần đầu đâu.”

“Gia Xuyên!” Tôn Diệu Già vội đến mức mặt trắng bệch, bà vươn tay qua người Chu Sinh Sinh mà kéo tay áo anh.

Nhưng cũng đã muộn mất rồi. Bữa cơm này vốn ăn trong không khí lúng ta lúng túng, trước mắt lại càng be bét hơn. Ông cụ tức giận vút đôi đũa xuống mâm cơm, tay chỉ vào mũi Lục Gia Xuyên: “Thái độ này của anh là gì đây? Cả bàn cơm đều là các bậc trưởng bối, anh tài giỏi cỡ nào mà chẳng coi ai ra gì? Một vị bác sĩ nhỏ nhoi cũng làm giá đến mức này, chúng tôi còn có thể hi vọng anh làm gì nữa?”

“Cháu không có ý nhằm vào ai, cũng không muốn cãi các bậc trưởng bối, cháu chỉ muốn nói về công việc, không giúp là không giúp được.” Lục Gia Xuyên không hề lùi bước, anh còn hiên ngang ngồi đó, giọng điệu chậm rãi nói, “Đúng như

lời ông vừa nói, một vị bác sĩ nhỏ nhoi như cháu thì có bản lĩnh gì, trị bệnh cứu người là hết trách nhiệm, đây chính là chuyện cháu có thể làm được. Ông ngoại cũng được, hay dì út cũng được, hai người thực sự đừng hy vọng cháu làm được gì to lớn. Những chuyện nằm ngoài năng lực cá nhân, cháu sẽ luôn kính sợ mà tránh xa. Cháu cũng chẳng làm kiêu, cũng chẳng có điểm gì ghê gớm, cháu chỉ muốn mỗi bệnh nhân bước vào phòng cháu khám bệnh sẽ được điều trị tốt nhất, mau chóng khỏe mạnh mà xuất viện. Đây chính là ước nguyện ngay từ đầu khi cháu muốn làm bác sĩ, cũng sẽ là lời nói có sức mạnh duy nhất khi cháu đang trong cương vị công việc này “

Lời anh không kiêu ngạo cũng chẳng xiêm nịnh, nhưng lập trường lại rất kiên định, thái độ rõ ràng.

Chu Sinh Sinh ngồi bên cạnh kính ngạc mà nhìn anh, gò má sạch sẽ, không có chút cảm giác lấn cấn nào, đôi lông mày ánh mắt kia cũng sáng rực rỡ vô cùng, cứ lấp lánh như ánh sao, biểu lộ tư thái ngời ngời.

Đây là lần đầu tiên cô nhận ra, trên thế giới có rất nhiều người biết cách nói những lời khiến người nghe hài lòng, bọn họ rất đáng khen ngợi. Nhưng càng đáng quý hơn là những người như Lục Gia Xuyên, rõ ràng biết người ta chẳng thích nhưng vẫn nói những lời người ta không thích chỉ vì kiên quyết muốn giữ vững nguyên tắc máu chốt của bản thân.

Cô bỗng nhớ tới tin nhắn cô lén đọc được ở phòng khám ngày ấy, nhớ tới cô bé giường hai lần trước khi qua đời đã may mắn được làm bạn với bác sĩ Lục một thời gian ngắn ngủi...

Cô gần như không nhận được mà muốn cổ vũ anh, mà cô thật sự đã làm vậy, giống như một học sinh tiểu học, nghiêm túc ngồi bên cạnh bác sĩ Lục, đột nhiên vỗ tay bôm

bốp, trên mặt là vẻ đắc ý vô cùng tự hào.

“...”

Tất cả mọi người trong bàn ăn đột nhiên quay sang nhìn cô chăm chăm.

Chu Sinh Sinh bất chợt rút tay về, cô có cảm giác sự bình tĩnh này thật đáng sợ, rất lúng túng. Sau đó để giảm bớt sự lúng túng, cô hắng giọng một cái, khẽ thấp giọng hát thầm: “Sợ nhất là không khí bỗng nhiên yên tĩnh —— “

Sau đó bầu không khí lại càng yên tĩnh hơn.

Thật không ngờ người đầu tiên bật cười phá vỡ bầu không khí lúng túng này lại là Lục Gia Xuyên. Anh bật cười thành tiếng, nụ cười kia như viên ngọc khẽ rơi xuống đất, lạnh lạnh dễ nghe, trong phút chốc đã cứu vớt Chu Sinh Sinh thoát khỏi tình cảnh lúng túng.

Chu Sinh Sinh phút chốc bỗng ngẩng đầu nhìn sang người bên cạnh, chỉ mong thấy một đôi mắt sáng ngời dịu dàng.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, vị bác sĩ thường xuyên nổi điên như núi lửa lại đang dịu dàng mà nhìn cô, trong mắt ẩn chứa niềm vui le lói. Khóe môi anh cong lên như vầng trăng khuyết sáng rực giữa trời đêm, nắm giữ sức mạnh cảm hóa lòng người.

Tiếp theo là giọng nói gấp gáp của ông cụ: “Phản rồi! Anh không hiểu chuyện thì thôi, còn dẫn theo một con bé không biết trời cao đất dày về nhà! Đến nhà người ta, mà những lễ tiết cơ bản cũng không biết, anh định khiến tôi tức chết phải không?”

Chu Sinh Sinh vừa nghe thấy tên mình bị điểm danh thì

cũng dựng thẳng người dậy, gương mặt lúc xanh lúc đỏ.

Trời mới biết cô không hề muốn bị cuốn vào chiến tranh của gia đình này mà!

Dì út thấy ông cụ đang lửa giận ngút trời, liền nhanh chóng dập tắt: “Thôi thôi, cơm còn chưa ăn xong, chuyện này để sau hãy nói đi.”

Không ngờ mấy dì còn lại cũng mau mau nói: “Đúng vậy đúng vậy, ăn cơm trước đã, ngày hôm nay nói đến đây thôi, ăn cơm vẫn là quan trọng nhất mà.”

Ông cụ không nói gì, chỉ thở thở hỗn hển, nghiêm mặt như pho tượng Bồ Tát ngồi đó.

Nhưng Lục Gia Xuyên lại đứng dậy, ung dung bình thản nói: “Có cháu ở đây chắc mọi người cũng không ăn cơm được. Không bằng cháu về trước vậy, cũng để cho ông ngoại được bình tĩnh hơn, không cần mỗi lần nhìn thấy cháu lại muốn phát tiết cơn giận.”

Ông cụ quát anh: “Anh đứng lại! Tôi cho anh đi chưa?”

Một phút sau, ánh mắt sắc bén của ông cụ liền quay sang Chu Sinh Sinh, cô sợ đến mức cổ cũng rụt cả lại,

“Cô là Chu An An?”

“Dạ!”

“Làm gì?”

“Dạ.... làm phục vụ ở tiệm cafe.”

Ông cụ chau mày: “Làm phục vụ ở tiệm cafe? Học hành thế

nào?”

Cô thăm thí nói: “Cao... cao trung —— “

“Cao trung? Tốt nghiệp trung học thôi sao?!” Ông cụ cao giọng, gần như là hung dữ mà ngắt lời cô.

Chu Sinh Sinh nuốt nước miếng một cái, bổ sung hoàn chỉnh: “Chưa tốt nghiệp trung học...”

“...” Vẻ mặt mọi người trong phòng trông rất đặc sắc.

Ông cụ vẫn cố nhin: “Trong nhà còn ai không?”

“Trong nhà ——” Chu Sinh Sinh không muốn ông cụ nổi điên, nhưng ông cụ đã hỏi như vậy, cô cũng không muốn nói dối, liền nghiêm túc nói, “Trong nhà không có ai.”

Nhìn dáng vẻ kia của ông cụ chắc sắp nổi cơn tam bành rồi.

“Tôi hỏi nhà cô còn ai không, cô nói trong nhà không có ai là có ý gì? Đang lấy tôi ra làm trò cười đấy à?”

Chu Sinh Sinh ngơ một chút rồi mới nói: “Ông hiểu lầm rồi. Ba mẹ cháu đều đã qua đời, trong nhà không có anh chị em khác, chỉ có duy nhất mình cháu.”

Cả phòng im lặng trong giây lát.

Ông cụ không đánh giá thêm gì về gia đình cô, chỉ ngẩng đầu nhìn Lục Gia Xuyên, gần giọng nói từng chữ từng chữ: “Vị Chu tiểu thư này không xứng với anh.”

Câu nói này xem như đã rất khách sáo rồi, so với giọng điệu vừa rồi của ông, quả thực là nhẹ nhàng đến mức khiến người ta cảm động muốn rơi nước mắt. Nhưng Chu Sinh Sinh

không ngờ rằng, câu nói ấy đối với Lục Gia Xuyên lại như một mối lửa, dễ dàng khiến anh bùng nổ.

Anh đột nhiên kéo tay Chu Sinh Sinh, giọng nói lạnh như băng: “Vậy thì sao chứ? Người con yêu chính là cô ấy, không phải vì bằng cấp, không phải vì gia đình, càng không phải vì cái gọi là môn đăng hộ đối.”

Sau đó, vài tiếng nói đột nhiên vang lên.

“Gia Xuyên ——” Là từ bà Tôn Diệu Già quát anh dừng lại.

“Anh rút ra ngoài cho tôi!” Là tiếng thét của ông ngoại Lục Gia Xuyên.

“Mọi người bớt bớt một câu ——” Là tiếng khuyên can từ mấy bà dì.

Cuối cùng là từ Chu Sinh Sinh đang cười ha hả mà nói lời kịch: “Cảm ơn ông ngoại, nếu không phải vì lời nói của ông, cháu cũng không biết Xuyên Xuyên yêu cháu nhiều đến thế, kiên quyết một lòng.”

“...”

Ngay trong không khí hỗn loạn như thế, Lục Gia Xuyên vươn tay kéo Chu Sinh Sinh đứng dậy, khẽ mỉm cười: “Vậy cháu sẽ không để lỡ bữa cơm của mọi người, mọi người cứ từ từ ăn, chúng cháu đi trước.”

Ngay khi Chu Sinh Sinh còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Lục Gia Xuyên kéo thẳng ra ngoài, đi thẳng xuống tầng một. Phía sau còn tiếng gọi của bà Tôn Diệu Già, nhưng Lục Gia Xuyên lần đầu tiên không để ý đến lời mẹ nói, chỉ kéo tay cô đi thẳng.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, Chu Sinh Sinh giữ chặt cổ tay anh: “Đại ca, đại ca anh chờ chút đã!”

“Bị người ta nhục nhã thế, cô còn ăn được nữa à?” Lục Gia Xuyên hỏi ngược lại.

Cô giữ tay anh khóc không ra nước mắt: “Đúng vậy, tôi còn chưa đi giày mà, đôi giày đẹp nhất của tôi hôm nay đi là vì anh đấy, tốt xấu gì anh cũng phải để tôi đi giày xong đã chứ...”

Nhưng Lục Gia Xuyên không muốn quay lại đó lần nữa. Anh đứng ở ngã rẽ dưới tầng một, bình tĩnh mà lôi ví ra, nhét vào lòng Chu Sinh Sinh: “Đi thôi, đi mua giày. Chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, cô cứ chọn, xem như là báo đáp chuyện hôm nay cô giúp tôi.”

Hành động y như tổng tài bá đạo, còn cả chiếc ví dày cộp cô đang giữ trong lòng, đây là lần đầu tiên trong đời có người đàn ông muốn mua quà cho cô mà hùng hồn như vậy... Nhưng Chu Sinh Sinh lại không cảm thấy hài lòng, cô đứng dưới sắc tối lơ mờ, mượn ánh đèn đường ngoài kia mà cẩn thận quan sát Lục Gia Xuyên.

Trong không gian u tối, tiếng gió lạnh thổi qua khiến không khí lại càng vắng vẻ hơn, chỉ có chút tia sáng ít ỏi trong bóng đêm mờ mờ.

Nhưng không có gì, không có gì có thể ngăn cản được sự đau thương trong đôi mắt kia.

Cô đã từng nhìn thấy rất nhiều mặt khác của anh, có hung dữ như ôn thần, có dịu dàng anh tuấn, có nổi giận lôi đình, có ấu trĩ ngây thơ, nhưng chưa từng thấy anh cô đơn bình tĩnh như thế này. Trong đôi mắt kia sự đau khổ không hóa thành nước mắt rơi xuống, mà ngược lại nó giống như một

lưỡi dao sắc, cứ thế cứ thế mà tổn thương người khác.

Chu Sinh Sinh từ từ nắm chặt chiếc ví kia, tay cũng không cố thoát khỏi tay anh nữa. Cô dùng sức mà nắm chặt lấy tay anh, thấp giọng nói: “Được, vậy anh dẫn tôi đi đi.”

Bước vào bóng đêm u ám vô biên.

Bước vào thế giới ẩn giấu nỗi lòng đau đớn của mỗi người.

Ở thế giới đó, có nỗi đau của anh và có cả bí mật của em.

Cô loáng thoáng nhớ đến bài hát bất hủ đã từ lâu lắm rồi, khi còn bé cô thường nghe qua đài radio. Trong lời bài hát, cô ca sĩ ấy hát một câu thật cô đơn: nếu anh không muốn nói, em sẽ không hỏi nữa.

Nếu anh không muốn nói, em sẽ không hỏi nữa....

-----oOo-----

Chương 22: Bí mật hoa viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở một thành phố đến đất cũng quý như vàng thì chỉ có một trường đại học đẳng cấp nhất cả nước mới có thể ngang nhiên chiếm một diện tích khổng lồ trong khu Tam Hoàn thế này. Cây nối cây, hồ liền hồ, đi qua cây cầu nhỏ, vòng qua cả rừng cây, ánh trăng sáng có thể chiếu cả vào những góc ngách tận cùng nhất ở nơi đây.

Chu Sinh Sinh đi bên cạnh Lục Gia Xuyên, cũng chỉ biết im lặng đi theo anh chứ không hề nói gì.

Biết cô là một người hay nói nay lại đột nhiên im lặng như người câm, thì Lục Gia Xuyên bỗng quay đầu qua liếc cô một cái: “Cô không có gì muốn hỏi tôi à?”

Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng hỏi ngược lại một câu: “Vậy còn anh, anh có gì muốn nói với tôi không?”

“Nếu như tôi nói không thì sao?”

“Vậy tôi cũng không có gì muốn hỏi.” Cô thản nhiên nhìn anh, điệu bộ từng trải trước nay chưa từng thấy.

Lục Gia Xuyên chợt phát hiện hóa ra mình chưa từng hiểu được người con gái này, gương mặt xinh đẹp, hay nói luyên thuyên, gặp chuyện bất bình cũng chẳng nghĩ tới hậu quả mà nhiệt tình xông lên, rất thích ra mặt thay người khác, trong mắt không chấp nhận chút bụi bẩn nào —— những điều này đều là ấn tượng trước kia của anh.

Vậy còn giờ thì sao?

Có thể là vì bóng đêm quá đen cũng có thể là vì sương mù tràn ngập, bỗng nhiên anh không nhìn rõ được mặt cô nữa. Hóa ra cô cũng sẽ im lặng đi bên cạnh anh làm bạn, hóa ra cô không hề lỗ mãng mà rất dịu dàng tinh tế, hóa ra...

Hóa ra kỳ diệu thực sự có tồn tại.

Vừa nãy anh đã nghĩ, nếu như cô phát huy thói hay nói luyên thuyên, nhất định tò mò muốn hỏi đến cùng, thì anh sẽ dùng một câu “Câm miệng” hung dữ mà kết thúc buổi “Hẹn hò” tối nay. Nhưng cô lại im lặng đi bên cạnh anh, cùng anh tạo thành hai cái bóng in đậm trên mặt đất, điều này khiến anh rất muốn tâm sự mọi chuyện với cô.

Nhưng nhiều năm qua chỉ có một mình nên từ lâu anh đã nuôi cho mình thói quen không hay tâm sự với người khác, nếu không cũng chẳng có một file tài liệu mang tên Hope trong máy tính rồi.

Hôm nay lại bảo anh tự nhiên mở miệng tâm sự với người khác thì quả nhiên là một chuyện rất khó khăn.

Anh im lặng rồi lại im lặng, vừa định mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thể thốt ra thành lời. Cứ đi bên nhau một lúc, bỗng nhiên anh nghe thấy người bên cạnh mình nhỏ giọng nói: “Nếu như anh không biết nói từ đâu, vậy thì cứ nghĩ đến điều gì thì nói về cái đó đi.”

Anh sửng người, nghiêng đầu nhìn cô.

Chu Sinh Sinh vẫn đang nhìn về phía trước, cứ như cô chưa nói gì vậy.

Một lát sau, anh nhỏ giọng đáp: “Thật đúng là phù thủy Chu có khác...”

Cô khẽ mỉm cười: “Không tới bãi đỗ xe, cũng chẳng ra trạm xe buýt, từ này đến giờ cứ dẫn tôi đi loanh quanh mãi chỗ này, không phải có chuyện muốn nói với tôi thì là gì?”

Lục Gia Xuyên nhìn cô một cái, rồi lại nhìn về phía trước cuối cùng mới mở miệng: “Không phải cô cứ luôn tò mò tại sao tôi lại hung dữ với cô như thế, tính cách lại vô cùng khó ở? Đặc biệt là đối với những bệnh nhân chẳng biết trân trọng đôi mắt của mình đúng không?..”

Chu Sinh Sinh “Ừm” một tiếng.

Dưới ánh trăng, giọng nói của người đàn ông kia loáng thoáng bên tai cô như có như không, rồi lại vô cùng rõ ràng

lọt vào tai cô: “Bởi vì ba tôi là một người mù, ông ấy không được ngắm thế giới này, cũng không nhìn thấy tên hung thủ đã đâm mình đến chết.”

***

Không phải ai sinh ra đều đã có gai trên người, mỗi một con nhím cũng vì từng tổn thương, cho nên mới học cách xù lông với cả thế giới để bảo vệ bản thân mình.

Ba Lục Gia Xuyên là một người mù, có người nói là vì lúc ông còn trẻ đã gặp tai nạn nên mới bị mù, từ đó không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ông đã từng rất hối hận, cũng từng đau đến mức không muốn sống, nhưng cuối cùng sau bao đau khổ cũng phải đón nhận cuộc sống mới. Sau đó ông trở thành một vị thầy giáo rất đặc biệt, truyền thụ tri thức cho những đứa trẻ khuyết tật.

Mẹ Lục Gia Xuyên nữ sĩ Tôn Diệu Già, sinh ra trong một gia đình trí thức, có cha là giáo sư đại học, mẹ là tiến sĩ nghiên cứu khoa học, rất tự nhiên mà trở thành kỳ vọng của cả gia đình. Nào ngờ năm thứ tư đại học cô tới trường học đặc biệt thực tập, lại gặp được ba của Lục Gia Xuyên, đồng thời cũng lao mình vào mối tình không được ba mẹ ủng hộ này.

Rất nhiều người hỏi cô vì sao lại yêu một người mù như thế.

Cô chẳng cần nghĩ nhiều chỉ khẽ cười nói: “Chắc là vì anh ấy chẳng nhìn thấy gì, nhưng khi đứng trên bục giảng thì hai mắt lên trở nên sáng rực, soi sáng cả những đôi mắt của ấy em học sinh phía dưới.”

Khi bạn đang hoàn toàn ở trong bóng tối, nhưng cả người lại phát ra thứ ánh sáng bất diệt, đây không phải điều thu hút người khác thì là gì?

Mẹ Tôn vẫn bình thường, ngoại trừ khuyên bảo con gái thì chưa từng có hành động cấm cản. Nhưng ba Tôn thì hết mực ngăn cấm hai người, thậm chí không tiếc mở miệng nói mấy lời buồn cười như “Nếu cô lấy nó, hai chúng ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con”.

Chắc hẳn những người đang trong tình yêu đều rất dững cảm, dù cho cả thế giới không đồng ý hay không coi trọng mối tình ấy, thì bạn cũng cảm thấy chỉ cần một ánh nhìn một lời nói của đối phương cũng có thể khiến bạn có dững khí hơn nhiều.

Sau đó bọn họ kết hôn và sinh ra Lục Gia Xuyên. Vết rách trong mối quan hệ giữa ba mẹ và con cái dần dần cũng bị tình thương khâu lại, vì vậy cuối cùng Tôn Diệu Già và chồng cũng được ba mẹ chấp nhận, chỉ ngoại trừ ba Tôn, dù ông có đồng ý cho con gái con rể về nhà thì vẫn đối xử với bọn họ lạnh lùng nh thế.

Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng lắm, đối với Tôn Diệu Già mà nói, chỉ cần chồng con cô khỏe mạnh, ba mẹ cuối cùng cũng chấp nhận bọn họ là cô đã hài lòng lắm rồi.

Dù sao trước giờ ông ngoại Tôn vốn rất nghiêm khắc cứng nhắc, Tôn Diệu Già nói cho chồng biết, cũng tự nói với mình, người một nhà được ở bên nhau là tốt rồi.

Nhưng năm Lục Gia Xuyên mười tuổi, khi cả nhà về nhà ông bà đón năm mới, ba Lục lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Nguyên nhân xảy ra chuyện là trong bữa cơm hôm ấy, mấy bà dì được gả vào nhà cũng không tệ, mấy dượng đều rất khá giả, chỉ có mình chồng Tôn Diệu Già là một người mù. Ông ngoại Lục Gia Xuyên nhìn anh ngay cả ăn cơm cũng phải để con gái mình hầu hạ, bát cơm trước mặt thì rơi vãi lung tung hết cả, liền giận giữ không có chỗ phát tiết.

Trời mới biết cái vì sao đưa con gái tư ông yêu quý nhất lại bằng lòng lấy một người mù thế này! Người ông thương yêu nhất và coi trọng nhất cũng là cô, một lòng trông mong cô có thể chú tâm học hành, kế thừa sự nghiệp của mình, còn cô thì đi ngược lại tâm nguyện của ông, bởi vì yêu một người mù, mà bỏ luôn cơ hội đi du học nước ngoài, chấp nhất muốn vào trường học đặc biệt để dạy học cùng chồng!

Ngày cô còn nhỏ, ông đã từng tay cầm tay chỉ cho cô cách dùng kính thiên văn thế nào, làm sao để tính toán được định lý của Galileo. Ông tuổi đã già, thành tựu cả đời cũng có hạn, nhưng con gái ông rất thông minh, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ thành công trên con đường này. Thiên văn học nước nhà vốn đã lạc hậu khá nhiều so với nước ngoài, mà cả đời ông cụ chỉ sống vì muốn cống hiến với đất nước, trong lòng tràn ngập tình yêu với đất nước, trong lòng tràn ngập tình yêu với sự nghiệp khoa học của mình.

Nhưng tất cả những hi vọng đó đều bị một tên mù phá hủy.

Đây là nỗi đau mãi mãi trong lòng ông.

Giờ ngồi đây nhìn tên mù kia tay chân vụng về, thân thể không đầy đủ, còn làm liên lụy đến con gái ông phải làm bảo mẫu cho nó, ông lại mở miệng nói những lời cay độc: “Ngay cả cơm cũng không ăn gọn gàng được, sao không thuê hẳn bảo mẫu về chăm sóc cho nó luôn đi.”

Không khí trong bàn ăn có chút lúng túng.

Ông lại lôi chuyện cũ năm xưa ra mắng vốn Tôn Diệu Già, từ chuyện cô từ bỏ việc du học nước ngoài nghiên cứu sâu về ngành thiên văn học, đến việc cô tự dìm dạ bản thân tới trường đặc biệt dạy học, từ chuyện mấy người chị em của cô đều thành gia lập nghiệp hạnh phúc mỹ mãn, đến chuyện

cô phải một mình chăm sóc chồng nuôi nấng con trai, cuối cùng là chẳng làm được tích sự gì.

Ba Lục kéo tay vợ, đứng dậy nhẹ giọng nói: “Anh ra ngoài một chút.”

Tôn Diệu Già muốn đi cùng anh nhưng lại bị anh ngăn cản: “Em ở nhà nói chuyện với ba mẹ đi, anh xuống dưới lầu một chút, mua bao thuốc xong sẽ quay về.”

Anh là người mù đã nhiều năm rồi mang theo cây gậy xuống lầu đi một chút cũng không thành vấn đề.

Vừa đúng lúc Tôn Diệu Già cũng muốn nói chuyện với ba mình, để ông không nói những lời cay nghiệt với chồng, nên cũng đồng ý cho chồng ra ngoài một mình.

Lại không ngờ rằng, lần này ba Xuyên vừa đi thì không thể quay về được nữa.

Anh chống gậy từ từ đi tới quán tạp hóa gần nhà, mua một gói thuốc lá ở ngay gần đó mà phải đi lòng vòng mấy lượt. Lúc đó đang nghỉ tết, trong trường đại học dĩ nhiên không có bất kỳ sinh viên nào, chỉ còn lại những ánh đèn mờ nhạt phát ra từ khu chung cư giảng viên gần đó. Anh đi nhầm vào một con hẻm nhỏ, ở đó gặp phải mấy tên cướp, nhưng vì cố gắng muốn giữ chặt ví tiền trong ngực nên bị tên vô lại nào đó đâm một nhát dao vào bụng.

Dù anh sắp chết cũng giữ chiếc ví thật chặt, tiếng hét giữa đêm tối đã đánh động đến những người ở tiệm tạp hóa gần đó, tên cướp thấy vậy thì nhanh chóng bỏ chạy, không để ý đến ví tiền kia nữa.

Sau đó, trong vũng máu lênh láng, Tôn Diệu Già tới gặp chồng mình lần cuối, theo cô tới đó, còn có Lục Gia Xuyên

mới mười tuổi.

Trong vũng máu đỏ sẫm khiến người ta kinh hãi là một người đàn ông tay run run đang cố dướn về phía bọn họ, anh đưa chiếc ví trong lòng mình cho vợ, một câu cuối cùng cũng chẳng thể nói được thành lời, mà đôi tay và chiếc ví kia cũng rơi bịch xuống đất.

***

“Tôi không hiểu vì sao ông ấy lại đánh đổi sinh mạng mình chỉ vì mấy tờ tiền đó, cho đến mãi sau này khi tôi nhìn thấy chiếc ví thấm máu trong ngăn kéo của mẹ. Trong ví có một bao lì xì, là của ba tôi giữ cho ông ngoại, toàn bộ tiền thưởng nhà trường cho giáo viên năm ấy đều ở trong đó.”

“Ông ấy biết ông ngoại không thích mình, liên lụy đến cả mẹ tôi về nhà cũng không ngẩng đầu lên nổi. Vì thế ông đã chuẩn bị một bao lì xì dày, hi vọng chút tâm ý này có thể được ông ngoại công nhận, xem như là có thể bù đắp được những thiếu hụt không hoàn hảo của bản thân, sau này về nhà ông cũng có thể dịu dàng với mẹ con tôi hơn.”

“Vì một bao lì xì, đến chết ông ấy cũng không chịu buông tay.”

Trong đêm đông lạnh giá, Chu Sinh Sinh nghe những lời Lục Gia Xuyên vừa nói, từng chữ từng câu chẳng kể hết được tuổi thơ nhưng lại bị mưa gió năm tháng hong khô những giọt lệ, lại bị thời gian bào mòn đi vết sẹo.

Thật ra ban đầu anh nói còn hơi chật vật, nhưng khi nói đến đoạn sau thì lại rất trôi chảy, anh nói rất nhỏ, cô lắng lắng mà nghe. Những câu chuyện khiến người ta kinh hãi run rẩy qua miệng anh lại trở thành những câu chữ bình thường, nhưng vẫn có sức mạnh khiến người ta cảm động.

Trong sương mù, vị bác sĩ trẻ tuổi cúi đầu nhìn ánh trăng sáng rực phản chiếu dưới mặt hồ màu xanh, khẽ cười nhạt: “Nếu như chưa từng được ngắm nhìn thế giới này, người ấy sẽ chẳng biết đôi mắt đáng quý cỡ nào. Cũng giống như khi chưa bị bệnh, thì chẳng quan tâm đến sức khỏe; chưa già thì chẳng biết trân trọng tuổi trẻ. Khi còn nhỏ tôi từng hứa với ba, chờ khi tôi lớn lên trở thành một bác sĩ, tôi nhất định sẽ chữa khỏi mắt cho ông, để ông có thể ngắm nhìn thế giới này một lần nữa. Nhưng chưa kịp chờ tôi lớn lên, ông ấy đã đi rồi, lúc ấy tôi rất đau khổ, giận hờn nói không muốn làm bác sĩ nữa. Nhưng sau này khi lớn lên mới hiểu, thật ra không chỉ có mình ba tôi, mà trên thế giới này còn có rất nhiều người phải đối mặt với nguy cơ mất đi ánh sáng, nếu như tôi có thể giúp được ai, cho dù chỉ là mổ mắt cận thị, dù chỉ có thể khiến bọn họ nhìn thấy chút ánh sáng của thế giới này, cũng đủ khiến tôi vui rồi.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, dưới ánh trăng sáng, cô nghe thấy Lục Gia Xuyên khẽ thở thì.

“Bởi vì bọn họ luôn nhắc nhở tôi, nếu như ba tôi còn sống mà biết tôi vẫn đang cố gắng giành lấy ánh sáng cho người khác, nhất định ông ấy sẽ rất tự hào. Cứ như tôi đang dùng cách khác để giúp ba mình vậy.”

*****

[Phụ] : *Chương này hay quá ~ cảm động ☺ ai cũng có hồi ức, chỉ là bạn có muốn nói ra không mà thôi.*

-----oOo-----

Chương 23: Chỉ Ánh trăng mới hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong vài giây ngắn ngủi, trái tim Chu Sinh Sinh như ngừng đập.

Cô không nhúc nhích nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang đứng bên hồ, từ bóng lưng cao thẳng, đến chếc cằm thon gọn, sườn mặt bên anh tuấn. Gương mặt kia gần như bị che khuất bởi những cái bóng của cây lá phản chiếu trên mặt hồ, nhưng phía bên sườn mặt kia lại như có ánh trăng chảy xuống, khiến con người ta chẳng thể rời mắt.

Nóng nảy dễ tức giận, cay nghiệt độc miệng, không kiên nhẫn, gặp lần đầu tiên đã khiến người ta nghĩ anh là công tử bột — đây là ấn tượng đầu tiên của cô về anh.

Nhưng càng về sau này, khi bạn may mắn được bước vào thế giới của anh, để nhìn rõ con người bạn đã từng xem thường vài lần ấy, có lẽ bạn sẽ thay đổi suy nghĩ. Bởi vì anh là một vị bác sĩ tốt bụng dịu dàng, đồng thời luôn giữ vững phẩm chất nghề y, giàu lòng trách nhiệm, khiến người ta khó có thể quên được.

Chỉ tổng kết bằng một chữ ‘Tốt’, thật sự chẳng thể tả được hết con người anh, nhưng ngoại trừ nó cô chẳng thể nghĩ ra được từ nào đúng hơn.

Thì ra trên đời này không chỉ mình cô có vô số khuôn mặt, mà ngay cả anh cũng có rất nhiều bộ mặt. Khi bạn được chứng kiến một bộ mặt xấu xí nào đó của đối phương, bạn mới biết điều gì là quan trọng nhất, khó quên nhất. [1]

[1] Giải thích qua sợ mọi người không hiểu, ý của gái Sinh đoạn này là: một người có rất nhiều bộ mặt, nhưng không dễ để lộ mặt xấu của mình. Khi người ấy để lộ mặt xấu của mình trước mặt bạn, thì bạn sẽ không bao giờ quên được nó.

Ngón tay út khẽ giật giật dưới ống tay áo, Chu Sinh Sinh muốn làm chút gì đó, tiện tay vỗ vai anh mấy cái cũng được, hay ôm anh một cái cũng tốt, cô nhất định phải làm gì đó để nói cho anh biết cô đang rất cảm động, sau đó sẽ cố gắng an ủi anh. Nhưng đến cuối cùng, cô chỉ lẳng lặng đứng đó, tự cảm nhận được vốn từ nghèo nàn của bản thân và cả sự nhát gan trong con người cô.

Không, mà không thể làm gì được. Có giọng nói nào đó đang nói với cô như vậy.

Dù cô tha thiết muốn dành cho anh một cái ôm thật chặt, lau những giọt nước mắt ướt sũng nơi khóe mắt anh, nói với anh là đừng buồn. Dù cô rất muốn nói vài lời nào đó để chọc ghẹo anh, làm một hành động hài hước nào đó, cũng chỉ vì nụ cười của anh.

Nhưng Chu Sinh Sinh à, mà chẳng thể làm được gì cả.

Người ta hay nói sông cạn đá mòn, trời sụp đất nứt, tình cảm đôi ta mới chia lìa. Nhưng với cô mà nói, chỉ cần một cơn mưa có thể cuốn trôi tất cả.

Như một lời nguyện rửa đáng sợ, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân từ từ đắm chìm trong vòng xoáy của vị bác sĩ xấu tính, không thể nào thoát thân, nhưng cũng không thể nào dung nạp.

Vì thế, cô không nên làm gì cả.

Chu Sinh Sinh vừa tự nhắc nhở bản thân, vừa từ từ vươn tay về phía anh, cho đến khi nắm được một phần nhỏ ống tay áo của anh. Lốp nhưng mềm mại nhẵn nhụi, chắc hẳn chiếc áo này được làm từ lông cừu là chính.

Sau đó cô nghe thấy giọng mình nhẹ nhàng hỏi: “Bác sĩ Lục, chiếc áo này của anh đắt lắm à?”

“...”

Dưới ánh trăng, vị bác sĩ đang đắm chìm trong thế giới nội tâm bản thân từ từ quay đầu lại, dường như trong đôi đồng tử đen bóng kia đang lóe một tia sáng nhạt, cứ như thế mà nhìn cô chăm chăm chẳng chớp mắt.

Chu Sinh Sinh có chút chột dạ, cô từ từ rút tay về, cúi gằm mặt xuống. Ừm, cô biết mình lại thừa hơi rồi.

Nhưng ngay sau đó, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng chạm lên đầu cô, chần chừ trong mấy giây, anh lại xoa xoa mấy lọn tóc xoăn trên đầu cô.

“Dù cô đang muốn nói đùa chọc tôi cười, hay vì đang thực sự cảm thấy rất buồn chán thì cũng ——” anh miễn cưỡng thu tay về, đút vào túi áo bành tô, giọng điệu cũng không nghiêm trọng như vừa nãy nữa, “Cám ơn cô, Chu An An.”

Anh xoay người đi về bãi đỗ xe.

Chu Sinh Sinh không rõ ý anh liền đuổi theo: “Cám ơn tôi vì điều gì?”

Cô cũng chẳng an ủi anh, càng không trả lời câu chia sẻ đầy tiếng lòng của anh cơ mà!

Nhưng dưới ánh trăng, bóng lưng cao dài thẳng tắp kia cứ băng băng đi phía trước cô, hình như Lục Gia Xuyên vừa khẽ mỉm cười, sau đó anh dịu dàng nói: “Cám ơn cô vì trong lúc tôi đang rối bầy tâm sự thì không nói mấy lời tào lao ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, không khiến tôi cảm thấy thật phiền phức.”

“Này anh nói cho rõ đi, tôi nói tào lao lúc nào? Không phải vừa rồi tôi còn im lặng nghe anh than khổ cả buổi đây sao? Nói thật nhé, trước giờ chẳng ai bảo tôi hay nói tào lao cả, mà toàn bảo tôi lạnh lùng ít nói thôi! Từ bé người ta đã ca tụng tôi là mỹ nữ không vướng bụi trần, cho nên anh không nói rõ vì sao lại bảo tôi nói tào lao, tôi sẽ không dễ dàng gật bừa thừa nhận quan điểm ngớ ngẩn này của anh đâu!”

Cô còn đang bước ngắn bước dài đuổi theo bác sĩ Lục thì người đàn ông đi trước kia bỗng chốc dừng lại, quay đầu nhìn cô, hai tay đút trong túi áo khoác.

“Chỉ bằng một câu cô nói lèo lèo vừa nãy thôi.”

“Tôi...” Cô nhìn theo anh, vốn định phản bác, nhưng để chứng minh bản thân không phải người hay nói nhảm, cho nên thiên ngôn vạn ngữ gì đó cũng chẳng muốn nói nữa.

Nào ngờ vị bác sĩ kia chỉ cười một cái, anh cứ đứng lì ở đó, ánh mắt tinh quái nhìn cô chọc ghẹo: “Tuy rằng cô hay nói nhảm, nhưng cũng không khiến người ta ghét lắm.”

“Cái gì gọi là không khiến người ta ghét lắm?” Anh có thể đừng khen cô cái kiểu vừa dấm vừa xoa thế này không?

Nhưng vị bác sĩ kia chẳng nói gì nữa mà nghênh ngang bỏ đi.

Chu Sinh Sinh thở phì phèo chạy theo bước chân anh, rồi lại bắt đầu lải nhải lẩm bẩm mắng anh, rõ ràng là đang mắng nhưng khóe miệng lại bất tri bất giác cong lên, đuôi lông mày khóe mắt đều là ẩn chứa ý cười dịu dàng.

Ngay cả cô cũng không nhận ra thái độ của anh bác sĩ với cô đã thay đổi, cô từng cho rằng anh chỉ có thể dịu dàng duy

nhất trước mặt cô bé giường bệnh hai lăm, thật khiến người ta yêu thích và ngưỡng mộ, nhưng vừa rồi anh cũng đã đối xử với cô như thế.

Con người ấy à, cũng có những lúc thật ngốc nghếch, có đôi khi lại rất miễn cảm, có đôi khi lại bỏ qua những việc hiện ngay trước mắt mình.

Chắc hẳn chỉ có ánh trăng trên kia mới hiểu được tất cả.

-----oOo-----

Chương 24: Đôi hài của công chúa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Chu Sinh Sinh về đến nhà thì Trịnh Tâm đã từ quán bar về được một lúc.

Anh ngồi trên sofa xem tivi, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không quay đầu lại liền hỏi: “Về rồi đấy à?”

“Ừ, về rồi đây.” Chu Sinh Sinh không để ý đến hình tượng của mình mà tháo chiếc giày cao gót ra tiện tay vút bừa ngoài cửa, rồi đi tới sofa đẩy đẩy Trịnh Tâm, mệt đến mức thả phịch đầu xuống thành ghế tựa phía sau.

Người bạn thân vốn ồn ào hay nói nay lại im lặng ngồi bên cạnh cô.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ liền ngẩng đầu nhìn anh, lúc này mới nhận ra Trịnh Tâm đang cầm trong tay một bức tượng gỗ điêu khắc, người chẳng chút động đậy ngồi đó, vì thế lại ngồi dậy hỏi: “Cái đồ là gì thế?”

Cô định vươn tay cướp lấy ai ngờ Trịnh Tâm bỗng nhiên rút tay về, nhanh chóng đút chiếc tượng gỗ vào trong túi áo: “Không có gì. Một cô nàng kỳ quái ở quán bar đưa cho thôi.”

“Không có gì sao lại chẳng cho tôi xem?” Chu Sinh Sinh sấn cái vẻ mặt tò mò lại gần, “Ồi, có người theo đuổi cậu à?”

“Không biết.”

“Cái gì mà không biết? Nhất định cô ấy đang theo đuổi cậu đấy, nếu không tự dưng tặng quà cho cậu làm gì? Còn tặng cả tượng gỗ, không phải tự tay khắc đấy chứ? Khắc gì vậy cho tôi xem với!”

“Nhìn cái chim ấy!” Trịnh Tâm đẩy tay cô ra, không để cô vươn tay thò vào túi áo anh cướp bức tượng gỗ.

Tay Chu Sinh Sinh ngưng giữa không trung, cười tựa như không mà nói: “À, cho nên, cô ấy khắc cho ông cái chim à?”

“... .. Đồ thần kinh!” Trịnh Tâm phụng phịu, chỉ vào phần thắt lưng, “Ông đây đâu phải không có thứ đó, cô ấy khắc cái đó làm gì? Thứ uy phong mạnh mẽ nhất thế giới đang ở trong cái quần này rồi, bức tượng gỗ này thì có là gì chứ!”

Chu Sinh Sinh bị thứ bảo vật trong quần đó làm cứng đờ ngay tại chỗ, còn anh chàng kia thì hùng hù hỏ hỏ bỏ đi vào toilet soi mình trong gương một lúc lâu.

Thật ra mấy ngày qua có một cô gái rất kỳ lạ liên tục tới quán bar gọi nước trái cây, ban đầu anh cho rằng cô thích một nam ca sĩ hoang dại cuồng nhiệt nào đó trong nhóm nhạc rock and roll, còn cười hì hì lại gần hỏi cô: “Em gái thích anh nào cứ bảo anh hai đây, một trăm tệ là có ngay số di động của anh đó rồi.”

Cô nàng kia chẳng nói gì, lấy một trăm tệ trong túi xách ngoan ngoãn đặt vào trong tay anh.

Trong quán bar này luôn có mấy cô em rất thích mấy anh chàng trong nhóm rock and roll, nhưng đây là lần đầu tiên Trịnh Tầm kiếm được khoản thu nhập thêm dễ dàng như vậy. anh quay lại nhìn cả đám tóc dài bay tung tóe đang hát khàn cả giọng kia, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Muốn số của ai?”

Trong tiếng nhạc ồn ào khắp phòng, cô gái chẳng chút nổi bật ấy duỗi ngón trỏ mảnh khảnh chỉ thẳng vào ngực anh.

Anh ngẩn người, một lúc sau thì nghe thấy cô nhỏ giọng nói: “Anh.”

Ở một nơi lộn xộn và sa hoa trụy lạc thế này bỗng có một cô gái trẻ tóc xõa ngang vai chẳng chút son phấn, chỉ uống nước trái cây chẳng hợp chút nào. Nhưng cô lại mở to đôi mắt tròn nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt ngây ngô mà khao khát muốn có số điện thoại của anh.

Anh khẽ chửi thề, nhét lại tiền vào trong tay cô rồi hung dữ chỉ ra ngoài cửa quán bar: “Nơi này không phải nơi em nên đến, mau về nhà đọc sách, nghe lời ba mẹ, tìm một nam sinh trong trường cùng chơi trò gia đình với em nhé!”

Sau đó anh kéo tay cô, chẳng chút tốn sức mà đẩy cô ra khỏi cửa.

Lại không ngờ rằng hôm sau, hôm sau nữa, sau đó nữa... ngày nào cô gái ấy cũng tới. Bình tĩnh mà đánh giá, cô có một gương mặt vô cùng phổ thông, lông mày thưa mắt bé, thực sự không để lại ấn tượng gì đặc biệt với người đối diện.

Nhưng cô rất cố chấp lại gần anh, ngày nào cũng đặt một trăm tệ vào tay anh rồi nhỏ giọng nói: “Số điện thoại của

anh.”

Anh cảm thấy rất tức giận, cảm thấy cạm lời, cảm thấy phiền chết mẹ, ngày nào cũng đuổi cô về, nhưng anh lại cảm thấy rất tò mò. Người như anh trông như thằng lưu manh chẳng có chút tiền đồ, lại có sức hấp dẫn quyến rũ một cô gái thế này sao?!

Hơn nữa cô bé kia bị anh đuổi ra cửa, còn quay lại nhìn anh cười hi ha, trong mắt lóe ra thứ ánh sáng vui sướng tinh nghịch, còn kéo góc áo anh mà nói một câu: “Ngày mai gặp nhé!”

Gặp.... gặp cái cục ấy, ngày nào cũng tới rồi bị xách ra khỏi cửa, con nhỏ này bị bệnh gì vậy?

***

Trịnh Tâm cầm cốc súc miệng, nhìn gương mà ngẩn người, cho đến khi sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng Chu Sinh Sinh.

“Yêu đi, Trịnh Tâm.”

Anh bỗng chốc phục hồi tinh thần lại, nhìn cô nàng nào đó trong gương, hung dữ quát một câu: “Có rắm mau thả đi?”

Người đứng ngoài cửa cong khóe môi nhìn anh, chậm rãi nói một câu: “Lang thang phiêu bạt đã nhiều năm rồi, ông cũng nên ổn định đi, cứ cùng tôi đi hết thành phố này đến thành phố khác, khi nào mới ổn định được?”

“...”

“Ông cũng có cuộc sống của ông, lang thang dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt, nếu gặp được người trong lòng, vậy

thì hãy ở lại đi.” Cô nàng kia còn cười rất dịu dàng, điệu bộ vô tâm đùa cợt trước giờ đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại chút tia sáng lẻ loi trong đôi mắt kia, “Mười lăm tuổi tôi giúp cậu một lần, còn cậu thì giúp tôi tám năm. Nhưng cuộc đời này còn bao nhiêu cái tám năm nữa hả Trịnh Tầm?”

Anh cảm thấy cổ họng đang nghẹn lại nhưng vẫn ra vẻ hung dữ nói: “Nếu tôi đi thật sẽ không có ai làm chứng minh thư cho bà, không có ai giúp đỡ cuộc sống sau này, bà nghĩ rằng mình có thể sống bình yên được không?”

“Không thử làm sao biết?” Cô nàng kia vẫn cười ngây ngô như thế, ngồi xổm xuống ôm lấy con chó lông vàng bọn họ nhặt về nuôi. Dáng người cô nhỏ bé, vừa ngồi xổm xuống liền co lại thành một khối nhỏ.

Không biết vì sao, trái tim Trịnh Tầm cũng theo cái bóng cô mà dần dần nhỏ lại.

Một lát sau, anh nghe thấy cô cười tủm tỉm: “Nhưng tôi không định đi đâu nữa đâu. Thành phố này rất tuyệt, tôi muốn ở lại lâu hơn, tôi thích quán café ấy, thích cả gương mặt này, thích anh quản lý Tiểu Kim Đông Đông Hoàn Tử, thích cả...”

Không nói ra miệng, nhưng hình như cô cũng thích cả vị bác sĩ Lục xấu tính kia nữa.

***

Cả ngày mệt mỏi nên rất buồn ngủ, Chu Sinh Sinh nhanh chóng rửa mặt, soi gương mặt mình trong gương mà cảm khái hồi lâu, sau đó trèo lên giường đi ngủ.

Có trời mới biết sau cơn mưa tiếp theo, phải đợi bao lâu cô mới có được một gương mặt xinh đẹp thế này. Chuyện này

đối với một xã hội chỉ nhìn mặt là chính thì rất quan trọng.

Để không làm khuôn mặt này thất vọng, cô liền nhin đau lòi một chiếc mặt nạ dưỡng da mua trong đợt sale 11/11, thoa xong lên mặt đang mơ mơ màng màng định vào giấc, thì chiếc di động bên cạnh gởi bỗng rung chuông báo có tin nhắn mới. Cô bỗng chốc bừng tỉnh, xoay người đi lấy di động, trên màn hình đang hiển thị tin nhắn của vị 【 Bác sĩ núi lửa 】 : “5387****31736.”

Cô nghiên cứu một lúc lâu, cũng không hiểu chuỗi mặt mã này đang ám chỉ điều gì, vì thế liền nhắn lại ba dấu hỏi chấm: “???”

Nửa phút sau, vị bác sĩ kia lời ít mà ý nhiều nhắn lại: “Nợ cô.”

“Nợ gì?” Cô không hiểu sao cả.

Nhưng vị bác sĩ kia cũng không nhắn lại nữa.

Mà khi đáp an của câu hỏi này được công bố là vào gần tối hôm sau. Khi đó Chu Sinh Sinh đang chơi mặt chược ở tiệm cafe, anh quản lý tuy chỉ là người bên ngoài đứng xem nhưng lại nhập tâm hơn cả người trong cuộc là cô đây, vò đầu bứt tai hận không thể giơ tay mua chân mách nước cho cô.

Không biết sao lại thế này, chắc hẳn là vì Chu Sinh Sinh lấy thân phận Chu An An cướp món đồ gia truyền của nhà anh từ tay cô “Bạn gái trước”, nên trong thời gian qua anh đối với cô rất tốt. Lúc ăn cơm trưa ở tiệm còn cố ý gấp cho cô mấy miếng thịt kho tàu, lúc chơi mặt chược thì lại bắt đầu giúp cô gian lận, ngay cả lúc pha café cho nhân viên cũng đặc biệt thêm cho cô hai muỗng đường, suýt chút nữa khiến

cô chết vì café quá ngọt.

Có một khoảng thời gian, Chu Sinh Sinh cảm thấy rất buồn cười, cứ như mặc kệ cô có thay hình đổi dạng thế nào thì quán cafe này luôn tồn tại độc lập như thế, những người trong tiệm vẫn trước sau như một đón nhận cô, luôn đối xử với cô thân thiện và tốt bụng.

Đang đánh mặt chược, bỗng nhiên cô nhận được cuộc gọi từ người ship hàng: “Chào cô, xin hỏi cô là Chu An An sao?”

“Vâng, là tôi đây. Xin hỏi anh là?”

“Tôi là người giao hàng bên công ty chuyển phát Thần Thông, chỗ cô đang ở là đâu nhỉ???” Giọng anh giao hàng vô cùng dồn dập, nghe tiếng thì rè rè như đang rang đậu, anh ta nhìn những dòng chữ trên kiện hàng liền nói, “Đường lớn Cảnh Thuận đoạn hai cột đèn xanh đèn đỏ thứ ba thành phố Bắc. Cột đèn xanh đèn đỏ thứ ba là cái gì vậy? Mẹ nó cô là cảnh sát giao thông đấy à? Địa chỉ nhận hàng đang viết như vậy??? Tôi lượn quanh đó đã ba vòng rồi mà không thấy có vị cảnh sát nào đứng trực ở đó!”

“... ..” Chu Sinh Sinh không hiểu chuyện gì, “Tôi đâu có gọi giao hàng —— “

Nói được một nửa, cô mới nhớ ra. Tối hôm qua, vị bác sĩ kia ra vẽ gửi một chuỗi dãy số hư hư thực thực như mã đơn chuyển phát nhanh vậy.

“Vậy anh chờ tôi chút, tôi sẽ ra lấy hàng ngay.” Cô vút lá bài mặt chược xuống bàn, dặn dò anh quản lý đánh bài hộ mình.

Mười phút sau, cô cưỡi xe đạp phi tới cột đèn xanh đèn đỏ gặp anh giao hàng nhanh đang đầu tóc rối bù. Anh chàng

rưng rưng nước mắt đưa gói bưu phẩm vào trong tay cô, lau nước mắt: “Chị hai à, xin chị lần sau điễn địa chỉ giao hàng thì có tâm chút, ghi chỗ nào kín gió giúp em được không?”

Cô vừa chột dạ xin lỗi, vừa ký nhận hàng, đầu đầy vạch đen.

Có lẽ vì Lục Gia Xuyên không biết cô đang ở đâu, nên đã điễn địa chỉ ở nơi anh đưa cô về hai lần trước.....

Cô lắc lắc hộp bưu phẩm, có vẻ nó khá nặng, vừa lắc còn nghe thấy tiếng lộc cộc, rốt cuộc là gì vậy?

Đến khi quay về tiệm thì đúng lúc chứng kiến anh quản lý bị cả đám người bắt nạt cho khóc hu hu, hai mắt đầm lệ rưng rưng móc túi ra cho mọi người xem, tỏ vẻ bản thân thật sự không có tiền. Cô thì cười ha ha rồi đi vào phòng thay đồ mở hộp bưu phẩm.

Sau khi xé lớp túi bóng bọc màu đen bên ngoài ra thì bên trong là một chiếc hộp màu hồng phấn trông rất nữ tính, bên ngoài là những nét vẽ hoa văn tinh xảo, là những họa tiết vừa đập vào mắt là khiến người ta cảm thấy tràn ngập hơi thở thiếu nữ.

Cô có linh cảm, từ từ mở nắp hộp ra, trước mắt liền xuất hiện một đôi giày cao gót màu hồng nhạt có thắt nơ.

Màu hồng nhạt, kiểu dáng lại đơn giản thanh thoát, đôi giày lại được đặt giữa một vòng những sợi dây lụa trắng, nhờ hiệu ứng từ ánh đèn ngay trên đầu cô, khiến nó trở nên thật lấp lánh ánh sáng.

Cô cầm chiếc thiệp trong giày lên, trên tấm thiệp là những con chữ rất rõ ràng gọn gàng, lại chẳng hề giống những “Đơn thuốc như sách thiên thu” của các vị bác sĩ bình thường.

Trên thiệp là một hàng chữ:

Gửi tới tiểu thư Chu An An nhiều chuyện, đây là một trong những khoản nợ chưa trả.

Phần điền tên người viết là ba chữ dễ nhìn nhất trên tấm thiệp: Lục Gia Xuyên.

Ngay cả chính cô cũng không biết vì sao mình lại có thể ôm khư khư hộp giày ngồi đó cười ngây ngô cả buổi, cuối cùng cô tựa người vào ghế, nhẹ nhàng lấy đôi giày kia ra, cẩn thận thử đi.

Trong gương cô gái trẻ bỗng chốc trở thành cô bé lọ lem, bởi vì mang đôi giày thủy tinh mà trở nên thật rục rở.

Cô ngây ngô cười một lúc lâu, sau đó mới nhớ ra chuyện gì đó, liền lấy điện thoại ra nhắn cho Lục Gia Xuyên một tin: “Bác sĩ Lục, đồ anh gửi tôi đã nhận được, cảm ơn đôi giày của anh. Nhưng vì sao lại là một trong những khoản nợ chưa trả? Chẳng lẽ còn có khoản nợ thứ hai?”

Vài phút sau, tin nhắn của anh mới chậm chạp mà đến.

“Có món thứ hai chứ, vì trong những ngày qua cô lải nhải bên tai tôi liên tục, tai tôi đã chịu đựng nhiều rồi, không thể chịu nhục nữa thế nữa, nhờ cô chuyển lời đến tai cô họ tôi là phải chuẩn bị sẵn sàng đi nhé, thời điểm trả nợ sắp tới rồi □.”

Icon mỉm cười mà đầy ác ý, cứ như là ký hiệu duy nhất của vị bác sĩ xấu tính ấy vậy.

-----oOo-----

Chương 25: Con gái và giấc mộng công chúa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sinh Sinh ngồi trong phòng thay đồ mười phút, cô xuất thần nhìn mình trong gương rồi từ từ hồi tưởng lại những chuyện từ ngày mình còn bé.

Khi cô hai tuổi ba mẹ đã ly hôn, nghe nói mẹ cô là người phụ nữ rất xinh đẹp, vì không chịu nổi cuộc sống nhàm chán ở thị trấn nhỏ bé đó, nên đã bỏ rơi chồng mình và đưa con gái lớn mới được hai tuổi, từ đó cao chạy xa bay, bất vô âm tín.

Không có mẹ con gái không có cơ hội được trưng diện. Ba cô lại là người kiếm sống chính nuôi cả gia đình nên cũng không hiểu được tâm trạng thích mặc đồ đẹp của con gái, tuy rằng ông chăm sóc cô rất tốt, nhưng nếu như không có chuyện quan trọng, thì sẽ chẳng bao giờ chủ động mua quần áo cho cô.

Có lẽ là sống trong hoàn cảnh đó nên đứa trẻ thường sẽ trưởng thành sớm hơn bạn cùng tuổi. Chu Sinh Sinh hiểu chuyện từ sớm, tuổi còn nhỏ đã biết không nên so đo chuyện ăn mặc với bạn bè. Từ nhỏ đến lớn cô chỉ xin tiền ba mình một lần duy nhất, chính là vì muốn tới trường võ Taekwondo trấn trên học tập công phu quyền cước.

Cô học còn chăm chỉ hơn bất cứ ai, nhập tâm hơn bất cứ ai, mỗi động tác làm đi làm lại luyện tập hơn cả trăm lần.

Trịnh Tâm đã từng hỏi cô: “Cậu tập luyện hăng say như thế làm gì? Mặt vốn đã chẳng đẹp rồi, còn thật sự muốn trở thành dõ nam dõ nữ không ai dám động tới à?”

Khi đó mặt cô chẳng biến sắc, chỉ đánh cho Trịnh Tâm một

trận, cuối cùng còn khinh thường nói: “Không ai muốn thì sao chứ? Ai bắt con gái phải kiếm được người muốn mình? Dù sao cậu cũng chỉ hơn tôi một chiếc xương sườn, có điểm nào ưu tú hơn tôi chứ?”

Nhưng chỉ mình cô mới biết, nguyên nhân duy nhất thôi thúc cô học võ chỉ có một, đó là để cô có thể đối mặt với mấy tên khốn nạn ở trấn khi chúng bắt nạt người khác, lúc ấy cô sẽ có đủ bản lĩnh khiến bọn chúng im miệng.

Nguyên nhân là vào năm sinh nhật mười hai tuổi, ba cô đã tặng cô một đôi giày nhỏ màu đỏ. Đó là món quà duy nhất có vẻ giống như “Công chúa” mà Chu Sinh Sinh có được từ bé đến giờ. Hơn nữa mỗi bé gái khi còn nhỏ đều từng có giấc mộng trở thành công chúa, cô đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Mười hai năm, suốt mười hai năm cô chỉ dám vụng trộm hâm mộ những bé gái xinh đẹp kia, Chu Sinh Sinh đã nuôi thành thói quen không xin tiền ba mua quần áo. Nếu như không phải áo và quần đã cộc đi nhiều, nếu như không phải giày đã rách hết mũi chỉ, thì cô vẫn có thể mặc tiếp những chiếc áo chiếc quần đã bạc màu kia.

Cho nên đôi giày da màu đỏ ấy, là món bảo vật vô giá trong lòng cô. Hôm đó cũng là lần đầu tiên Chu Sinh Sinh nhỏ bé được vênh mặt, ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như một cô nàng khổng tước bé kiêu ngạo.

Nhưng đám nam sinh thường xuyên coi bắt nạt kẻ yếu làm thú vui đã chặn cô trên đường đi học về, hi hi ha ha mở lọ mực, chơi cái trò gọi là đại chiến mực nước, cô cùng mấy nữ sinh yếu ớt trở thành đối tượng trêu đùa của cả đám, đôi giày màu đỏ kia cũng bị dính mực mà đen xì.

Cô khóc lóc chạy về nhà, cắn răng cầm khăn lông đi lau

giày, nhưng dù có lau thế nào cũng không xóa hết vết bẩn được.

Tối ấy cô khóc một lúc lâu, ôm đôi giày da màu đỏ nằm lì trên giường không nhúc nhích, cho đến khi hai mắt sưng đỏ, cho đến khi màn đêm buông xuống, ba ba tan làm trở về. Cô mới lau khô nước mắt, để đôi giày đỏ vào hộp giấy, sau đó làm như không có chuyện gì chui vào trong chăn, ra vẻ như đã ngủ say.

Ngày hôm sau, cô xin ba tới võ đường học Taekwondo.

Từ nhỏ cô đã nghe người ta thường xuyên chỉ chỗ “Chu Sinh Sinh là đứa trẻ không có mẹ”, cô đã chịu đủ mấy lời nói chẳng chút kiêng nể của đám trẻ đó rồi.

Thế giới này luôn có đạo lý cá lớn nuốt cá bé, từ lúc ấy cô đã nhận thức được chuyện đó rồi, cô là một đứa trẻ bướng bỉnh mẫn cảm, trong lòng biết rõ nếu nói với ba sẽ khiến ông tức giận mà tự trách bản thân. Cho nên trước giờ cô chưa từng kể chuyện đó cho ông nghe, cô chỉ nói mình muốn cố gắng để khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Bao nhiêu năm trôi qua, ba cô đã qua đời, đôi giày đỏ dính vết mực cũng đã sớm bị lãng quên cùng khu trấn nhỏ ngày nào, còn cô đã thật sự tự dựa vào sức mình đứng vững trong xã hội này để chẳng ai có thể làm nhục, để có thể tiếp tục bước đi một mình trên con đường đời dài đằng đẵng sau này.

Trong phòng thay đồ, Chu Sinh Sinh ngẩn người soi mình trong gương, cô ngồi xổm xuống vươn tay từ từ vuốt ve đôi giày cao gót màu hồng phấn dưới chân.

Vị bác sĩ xấu tính kia nhất định sẽ chẳng biết, anh chỉ vô tình tặng cô một món quà nhưng nó lại có ý nghĩa quan trọng với cô như thế. Trong chớp mắt khi vừa đưa chân thử

giày, dường như cô đã trở về cái năm mười hai tuổi ấy —— lần đầu tiên cô gái nhỏ được xỏ chân vào đôi hài của công chúa, trong lòng tràn ngập phấn khích xoay xoay vài vòng trước gương. Cuối cùng cô cũng hoàn thành giấc mộng biến thành công chúa mặc bộ váy trắng trong truyện cổ tích rồi.

Giờ đây, Chu Sinh Sinh hai lăm tuổi soi mình trong gương, cô từ từ đứng thẳng người dậy, khéo léo xoay người một vòng.

Cho đến bây giờ thì cô vẫn luôn bị người khác lãng quên, nhưng trong tiềm thức cô cũng như những cô gái khác, luôn mang trong mình giấc mộng công chúa. Dù là một cô bé mười hai tuổi hay hai lăm tuổi của hôm nay, thì đôi giày công chúa này cũng đã thành toàn cho giấc mơ của cô.

Cô cẩn thận tháo từng chiếc giày ra, dè dặt ôm trọn chúng vào lòng, cười ngây ngô như một đứa trẻ.

***

Đêm hôm ấy, khi Lục Gia Xuyên đang trực đêm thì nhận được một tin nhắn từ 【 Chu An An tào lao 】 : “Bác sĩ Lục, bánh kem vị dâu anh nói hôm ấy là mua cho đám trẻ trong khu nội trú, đúng không?”

Sau khi đi kiểm tra phòng về thì đọc được tin nhắn, anh chỉ nhắn lại một chữ: “Đúng.”

Cô nàng tào lao kia không nhắn tin lại nữa.

Anh đọc sách trong văn phòng, đến nửa đêm thì gục đầu xuống bàn ngủ gật, sáu giờ sáng lại bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, anh rửa mặt, xuống lầu chạy một vòng quanh khu nội trú, rồi lại trở về chuẩn bị đi kiểm tra phòng lần nữa.

Kiểm tra phòng xong là có thể thay ca về nhà rồi.

Dưới mắt anh là một quãng xanh thâm đen, cảm cũng có mấy sợi râu mọc lún phún, nhưng khi anh cầm sổ ghi chép và bút đi về phía hành lang kiểm tra phòng bệnh, bóng lưng vẫn cứ cao và thẳng như thế ——đó là thói quen nghề nghiệp cơ bản khi anh ở cương vị là bác sĩ, mỗi khi đối mặt với bệnh nhân, đều phải dốc toàn lực để khiến người ấy tin tưởng vào mình.

Đôi mắt đã có chút mỏi mệt, anh vươn tay xoa xoa mắt, được một nửa thì bỗng nhiên nghe thấy có người ở phía sau gọi tên anh.

“Bác sĩ Lục!” Đó là một tiếng gọi rất lớn, giọng nói khiến anh tỉnh cả người sau một đêm mệt mỏi, vang vọng mà tràn ngập sức sống.

Anh dừng chân, nhịp tim cũng như muốn dừng lại, cứ như thế mà quay đầu lại.

Cuối dãy hành lang kia, ánh nắng mới lên xuyên qua những tầng mây chiếu thẳng vào khung cửa sổ, tạo nên những tia sáng nhỏ màu vàng lấp lánh. Mà trong những tia sáng lấp lăm kia, anh thấy một đôi giày cao gót màu hồng phấn, chủ nhân của đôi giày kia xách theo một chiếc túi nilon to đứng ở nơi đó, liên tục vẫy tay với anh.

Cô gái trẻ tuổi kia đang nở nụ cười rạng rỡ, cứ như có thể làm nhạt đi ánh nắng sáng rực ngoài kia.

Anh ngăn người nhìn cô mấy phút, sau đó tự nói với bản thân: Nhất định là vì anh có mắt chọn giày, nên mới có thể khiến cô nàng Chu An An tào lao trở nên vui tai vui mắt như thế... nhỉ?

-----oOo-----

Chương 26: Bên ngoài linh hồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sênh Sênh vừa hô một tiếng, đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người ngoài hành lang. Chị gái y tá bên quầy trực, nhóm người nhà bệnh nhân trong phòng, còn cả những nhân viên quét dọn ngoài hành lang, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô.

Chắc hẳn cô cũng chẳng ngờ sự hào hứng của bản thân lại ảnh hưởng đến những người khác như vậy, nhất thời gương mặt bỗng chốc đỏ rực, cô rút cổ lại chạy nhanh về phía anh, trông cứ như con chim đà điểu đang xấu hổ.

Vì cô lao công vừa lau qua sàn nên nền gạch vẫn đang ướt sũng, nhưng vì cô chạy quá nhanh, nên vừa chạy đến trước mặt anh thì hơi trượt chân, nếu không phải anh nhanh tay đỡ lấy cô, không chừng cô đã ngã lăn ra đất rồi.

“Cám...cám ơn anh bác sĩ Lục.” Chu Sênh Sênh mặt mũi đỏ bừng ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, ánh mắt mơ hồ, chắc hẳn là vì sàn nhà đang quá trơn, nên ngay cả cô cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Gia Xuyên đang nhìn cô, ngoại trừ gương mặt đỏ ửng khiến người khác buồn cười, anh lại để ý đến đôi tai nhỏ ẩn dưới lớp mũ lông cũng theo đó mà đỏ hồng như màu lựu, óng ánh long lanh mà đỏ au. Mà câu nói “Cô định tới bệnh viện tấu hài sao” vừa đến bên miệng, lại chẳng biết tại sao bỗng biến mất chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Anh nhìn chiếc túi nilon trong tay cô, trong chiếc túi bóng to trắng tinh là một túi bánh mì dầu đầy ụ, nhìn một cái là thấy hết sạch. Rồi anh lại nghĩ đến tin nhắn tối qua, cuối cùng cũng hiểu rõ được mọi chuyện.

“Mang bánh tới cho mấy em nhỏ à?”

Chu Sinh Sinh gật đầu.

“Tôi có thể hỏi vì sao không?” Anh có ý bảo vệ rất mạnh với những đứa trẻ ấy, anh khoanh hai tay trước ngực nhìn cô, muốn biết tự dung cô nổi hứng tốt bụng là có ý đồ gì đây.

Nhưng hình ảnh bác sĩ Lục giờ đây tuyệt đối không khiến người ta cảm thấy khó gần, ngược lại, đôi mắt thâm quầng vì thức trực ca đêm nhìn cô nghiêm túc, dáng vẻ đề phòng đầy mùi thuốc súng lại khiến cô cảm thấy thật đời thường.

Sau lưng anh là khung cửa sổ, kết hợp với những tia nắng tinh nghịch nhảy nhót trên tà áo blouse trắng, khiến người ta có cảm giác cả người anh như cũng đang phát sáng lung linh.

Chu Sinh Sinh bỗng nhiên thả lỏng người, không lúng túng cũng không khẩn trương, cô nghiêng đầu, giọng nhẹ nhàng nói: “Chắc phải nhờ anh nương tay rồi, nhận giày của anh, luôn cảm thấy nói cảm ơn không thôi thì chưa đủ. Tình cờ lại nghe người nào đó luôn mồm nói, trên thế giới này có rất nhiều người đang phải đối diện với nguy cơ mất đi ánh sáng, nếu có thể giúp bọn họ nhìn thấy ánh sáng dù chỉ là một ít thôi, anh ấy cũng sẽ rất vui mừng, hạnh phúc. Cho nên nếu làm vậy có thể khiến anh cảm thấy vui vẻ —— ”

Ngay sau đó, nụ cười đột nhiên xuất hiện như xua tan băng lạnh, làm sáng bừng cả gương mặt anh.

“—— chắc anh sẽ không để tay tôi đợi lâu mà mềm nhũn ra đâu nhỉ.” Nói rồi, cô giơ hai cánh tay nhỏ nhắn quơ quơ trước mặt anh ra vẻ vô tội.

Động tác ấy vẻ mặt ấy, quả thực rất đáng yêu.

Bỗng nhiên Lục Gia Xuyên rất muốn cười, anh nhìn chăm chăm vào gương mặt vô tội của cô nàng kia, cố gắng kìm nén nụ cười, trung ra vẻ mặt nghiêm túc mà dặn dò cô: “Dù có ra vẻ đáng yêu với tôi cũng vô dụng thôi. Tôi không mắc bẫy cô đâu.”

Dù miệng anh nói thế nhưng cơ thể lại vô cùng tự giác, anh xoay người dẫn cô đi về phía phòng bệnh nhi, đầu cũng chẳng quay lại: “Tôi còn phải kiểm tra phòng bệnh, cô cứ vào ngồi với lũ trẻ một lúc đi, chờ tôi kiểm tra xong sẽ quay lại điều tra xem có phải cô mượn danh mang bánh mì tới để ngược đãi bọn trẻ không.”

“Ngược đãi bọn trẻ là sao hả?” Chu Sinh Sinh cũng cố kìm nén để bản thân không bật cười, chỉ là nhận ra bóng lưng anh, bước chân anh cũng nhẹ nhàng hơn hẳn, “Nếu bảo tâm lý tôi biến thái, lấy ngược đãi người khác làm thú vui, thì niềm vui lớn nhất của tôi là ngược đãi anh. Dù sao so với những người khác bác sĩ Lục quả thật có một sức hấp dẫn nào đó, khiến người ta luôn muốn đắm vào mặt anh —— “

Cô chưa nói hết câu, đã thấy vị bác sĩ kia dừng chân, dáng vẻ vô cùng nguy hiểm quay đầu nhìn chăm chăm ... môi cô. Theo phản xạ có điều kiện, cô nhanh chóng che miệng mình, bởi vì vết xe đổ trước đó, cô lo anh sẽ vươn tay tới kẹp lấy môi cô.

Sau đó Lục Gia Xuyên lộ ra biểu cảm hài lòng, lại tiếp tục quay đầu bước đi, dẫn cô vào phòng bệnh nhi. Ngoài miệng thì nói không bỏ qua cho Chu Sinh Sinh nhưng dáng vẻ lại

rất thông dong bình tĩnh.

***

Trước khi bước vào phòng bệnh, Lục Gia Xuyên dừng chân lại, thấp giọng dặn dò cô: “Cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, các em ấy... có thể sẽ không dễ nhìn đâu.”

Chu Sinh Sinh không hiểu ý anh muốn nói, đang định hỏi lại thì anh đã nhắc chân bước vào phòng rồi. Mà từ lúc bắt đầu bước vào căn phòng đó, Lục Gia Xuyên đã không còn là Lục Gia Xuyên cô vẫn thấy trước đây nữa.

Anh hơi cong tay phải, những đốt ngón tay gõ nhẹ lên cánh cửa mấy tiếng, lịch sự mà ôn hòa. Cảm giác lạnh lùng gai góc toàn thân cứ như đã biến mất sạch chẳng thấy bóng dáng, chỉ còn lại sự dịu dàng an nhiên vây quanh.

Trong phòng bệnh rực rỡ màu sắc, bốn đứa trẻ đồng loạt quay đầu lại nhìn. Đúng giây phút ấy, Chu Sinh Sinh mới hiểu được những lời anh vừa nói. Bốn đứa trẻ có những em đã gặp phải chuyện gì đó không may dẫn đến bị mù, có những em lại bị dị tật ở mắt bẩm sinh, thật sự là không dễ nhìn.

Thậm chí còn hơi đáng sợ.

Một người bình thường khỏe mạnh thì mắt sáng lấp lánh, lòng mắt trắng đen rõ ràng. Còn những đứa trẻ này thì không được như thế, trên mặt chúng có những đốm có vết sẹo chạy dài trên mặt, hoặc là trong mắt chỉ toàn là lòng trắng xám, hỗn loạn không thể phân biệt được, lại càng không có tiêu điểm.

Chu Sinh Sinh nắm chặt túi bánh, cô nhận ra Lục Gia Xuyên vừa quay đầu nhìn cô một cái, trong mắt nói rất rõ

một điều: Nếu không dám thì đừng bước vào.

Dừng một chút, cô cố gắng nở nụ cười, nhìn anh gật đầu khẳng định.

Lục Gia Xuyên đối mặt với cô mấy giây, như đang muốn xác định cô kiên định tới mức nào, một lát sau, anh nhẹ nhàng quay người lại, chất giọng thậm chí còn nhỏ nhẹ hơn: “Buổi sáng tốt lành, các bạn nhỏ.”

Hai đứa trẻ đang ngồi trên giường chơi đùa, hai em còn lại đang ngồi trên tấm thảm phía dưới, trên tay đang là một cuốn sách, vừa nghe vậy cả lũ liền nở nụ cười rục rịch, đồng loạt nói: “Chúng em chào bác sĩ Lục ạ!”

Thì ra các em đều có thể nhận ra được giọng của Lục Gia Xuyên.

Chu Sinh Sinh đứng ngay sau lưng anh, nhìn anh đi vào phòng bệnh, lần lượt xoa đầu từng đứa trẻ: “Các em đã ăn sáng chưa?”

“Chị gái y tá nói phải chờ lát nữa mới ăn được ạ.” Cậu bé đang ngồi trên giường ngẩng đầu nói với anh, chẳng sợ không thấy gì, nhưng cậu bé vẫn là có thể cảm nhận được nơi nào đang phát ra âm thanh.

Lục Gia Xuyên cúi đầu soi đèn vào mắt cậu, một lúc sau mới nói: “Hôm nay có một dì rất tốt bụng —— ”

“Là chị!” Chu Sinh Sinh cắt ngang lời anh sửa lỗi.

Lục Gia Xuyên không quan tâm đến cô, tiếp tục nói tiếp: “—— Dì ấy nghe nói chúng ta rất thích ăn bánh mì dâu, nên đã mang rất nhiều bánh mì dâu tới thăm chúng ta đấy. Vậy chúng ta phải nói gì với dì ấy nhỉ?”

“Cám ơn ạ!” Cậu bé mặc áo lông màu đỏ lên tiếng nói câu ngọt ngào.

Sau đó những đứa trẻ còn lại đồng loạt cất giọng giòn tan, vô cùng vui sướng: “Cám —— ơn —— dì —— ạ —— “

Ngoài ban công phòng bệnh, có chiếc rèm che cửa sổ màu xanh da trời bị gió thổi tung, căng lên như cánh bướm trên biển. Còn Chu Sinh Sinh đang đứng tại chỗ, đối diện với bốn gương mặt ngây thơ tràn ngập vui sướng, cuối cùng cô quay đầu nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi đang đứng bên cạnh lũ trẻ cũng đang nhìn cô, trong lòng bỗng cảm thấy như có con chim bồ câu trắng đang dang rộng đôi cánh tung bay, trông thật khỏe khoắn mà mạnh mẽ.

Cô nhìn bọn họ, cầm từng chiếc bánh trong túi phát cho từng em một, rồi hỏi tên của từng em.

Cô không tỏ vẻ né tránh các em, mà rất chân thành, cúi người đặt bánh vào trong tay từng em một. Cho dù các em không thấy gì, cô cũng yên lặng nhìn vào mắt của từng em, cứ như bọn họ cũng có thể nhìn thấy cô không khác gì những người khác, nhìn cô đối xử với bọn họ không có gì khác biệt với người bình thường.

Những đôi mắt chẳng có tiêu cự không hề dễ nhìn chút nào.

Nhưng cô cảm thấy mình có thể vượt qua được. Bởi vì vị bác sĩ mặc áo blouse trắng kia đang đứng bên cạnh cô, mắt không chớp mà nhìn cô. Bởi vì bên tai cô như đang vang vọng lời nói đêm ấy của anh.

Anh nói: “Có người tuy rằng toàn thân trong bóng tối, nhưng trong lòng lại có ánh sáng bất diệt.”

Nhìn những gương mặt non nớt lại tràn ngập niềm vui, lần đầu tiên trong cuộc đời Chu Sinh Sinh hiểu được một điều, thì ra hi vọng chính là ánh sáng không bao giờ tắt trong tim.

Cô quay đầu hỏi Lục Gia Xuyên: “Không phải anh còn đi kiểm tra phòng bệnh à? Mau đi đi, ở đây có tôi rồi.”

Cô thấy gương mặt anh đã dần bớt lo, trong đôi mắt tối đen như mực cũng từ từ sáng lên, cô nghe thấy anh gật đầu dịu giọng nói: “Ừm.”

Anh không chút do dự quay người rời khỏi căn phòng, bóng lưng dứt khoát nhanh gọn chứng tỏ anh đã hoàn toàn tin tưởng vào cô.

Chu Sinh Sinh nhìn cánh cửa kia ngây người mấy phút, sau đó cô quay người lại, ngồi xuống giường bệnh, thần thần bí bí nói một câu: “Các em à, đừng nghe chú bác sĩ vừa nãy nói lung tung, thật ra chị còn trẻ tuổi hơn chú ấy nhiều, gọi chị là dì chẳng hợp tẹo nào, cho nên để trở thành một em bé ngoan, các em phải gọi chị là chị Chu nhé.”

Cô vươn tay giúp em gái tên Đường Đường kia xé gói bánh: “Đường Đường, gọi chị nào.”

“Cám ơn chị Chu ạ!” Đường Đường nhận chiếc bánh cười ngọt ngào.

Sau đó Chu Sinh Sinh lại tiếp nhận những lời trợ giúp xé túi bánh mì tiếp theo, rồi hướng dẫn từng bước: “Tiểu Đình, gọi chị nào.”

“Chị, cám ơn chị Chu ạ!”

“Thiên Thiên thì sao?”

“Chị Chu!”

Cuối cùng không đợi cô mở miệng, đứa trẻ cuối cùng là Tiểu Hạo cũng ngẩng đầu gọi cô một tiếng giòn tan: “Chị Chu ạ!”

Chu Sinh Sinh mặt mày hớn hở, xé từng chiếc bánh, đặt vào tay từng em, rồi xoa xoa đầu từng đứa, cảm thấy thật mãn nguyện.

***

Chu Sinh Sinh chưa từng chơi đùa cùng con nít, nhất là với những đứa trẻ bị mù thế này.

Cô vụng về muốn hòa nhập cùng các em, liền hỏi bình thường các em hay chơi gì, có muốn chơi trò gì với cô không. Ngược lại đám trẻ còn hoạt bát tự do hơn cả cô, Tiểu Đình và Đường Đường là con gái, nên nhanh chóng bò lại gần cô, vươn đôi tay nhỏ bé như muốn chạm lên mặt cô.

Chu Sinh Sinh bị dọa giật mình, cô theo bản năng hơi lùi người lại.

Ngay sau đó, đôi bàn tay nhỏ bé của Đường Đường đã chạm lên gương mặt cô. Một cô bé bảy tuổi, ngón tay ngắn cùn vừa trắng lại mềm, bởi vì trong phòng đang bật điều hòa mà lòng bàn tay rất ấm áp, cứ như thế nhẹ nhàng dán chặt vào má trái của cô.

Cô cứng đờ người, chỉ một thoáng đã quên phải né tránh.

Sau đó bàn tay nhỏ bé kia từ từ, chạy dọc từ má trái của cô lên tới mũi, rồi chạm vào môi, cuối cùng còn chạm cả lên lông mày cô.

Tiếp đó, Đường Đường quay đầu lại nói với lũ bạn nó rất

chắc nịch: “Chị Chu xinh gái lắm đó!”

Chu Sinh Sinh bật cười ha ha, cuối cùng cô mới biết bé định làm gì, nhìn hai cái má bánh bao mũm mĩm mềm mại kia, cô vươn tay tới nhéo nhéo vài cái, rồi khẳng định: “Đường Đường thực tình mắt đấy nhỉ!”

Đình Đình không phục, nó cũng vươn tay tới: “Em cũng muốn nhìn, cho em nhìn đi chị Chu!”

Cái “nhìn” của những đứa trẻ này, kỳ thực là dùng tay cẩn thận mà cảm nhận.

Hai cu cậu kia cũng do dự đi tới bên cạnh cô, vươn tay cảm nhận. Chu Sinh Sinh dáng vẻ anh hùng chẳng sợ ai, thản nhiên chấp nhận những sự đụng chạm từ bốn đôi bàn tay nhỏ bé kia.

Bọn họ đang cách cô rất gần rất gần, gần đến mức những tiếng nín thở dè dặt kia cô cũng cảm nhận được. Hơi thở ấm áp ấy thuộc về những đứa trẻ này. Trước mặt cô giờ đây là những gương mặt non nớt mũm mĩm, đôi môi đỏ au hơi chu ra, cùng với bốn cặp mắt không có tiêu điểm.

Chu Sinh Sinh lẳng lặng mà ngồi ở đó, cảm nhận từng cái chạm nhẹ của lũ trẻ, cô không biết có phải vì những ngón tay kia quá ấm, mà khi những ngón tay ấy vừa chạm lên mặt cô, thì cô bỗng nhiên rất muốn khóc.

Bởi vì tình cảm của những đứa trẻ ngây thơ là chân thật nhất, nó thực sự đã chạm được vào tận đáy lòng cô.

Bọn họ không nhìn thấy mặt cô, cho nên cô cũng chẳng lo bọn họ sẽ không thích gương mặt này, rồi lại lo lắng sau khi trời mưa bọn họ có thể sẽ không nhận ra cô nữa.

Trước mắt những đứa trẻ này, cô có thể không ẩn che giấu bản thân nữa, mà là một Chu Sinh Sinh thực sự. Bọn họ có thể cảm giác được linh hồn của cô, sự chân thành của cô.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên dang hai tay, ôm bọn trẻ vào lòng, nhỏ giọng nói một câu: “Cám ơn các em.”

Đường Đường hoang mang ngẩng đầu: “Chị Chu, chị đau đầu à? chị mang bánh cho bọn em, phải là bọn em cám ơn mới đúng!”

Tiểu Hạo gật đầu: “Đúng, bọn em phải nói cám ơn!”

Chu Sinh Sinh không nói gì mà chỉ cười, cười xong thì nhéo cái mũi của Tiểu Hạo: “Cám ơn mấy em vì đã đáng yêu thế này, trái tim chị cũng nhũn ra vì mấy đứa thôi!”

Tiểu Hạo năm nay sáu tuổi, không lớn lắm, nhưng nó đã cảm thấy bản thân là một nam tử hán rồi, vì thế mặt nó đỏ bừng, mắc cỡ ngại ngùng xoay đầu đi: “Em, em là con trai mà, bác sĩ Lục nói không thể tình chàng ý thiếp, động tay động chân với con gái đâu...”

Chu Sinh Sinh xì cười một tiếng, dướn người tới nhỏ giọng nói với nó: “Đừng nghe lời bác sĩ Lục, em xem chú ấy đi, năm nay đã sắp ba mươi tuổi rồi còn chưa có bạn gái. Nếu em cứ học cách tán gái của chú ấy, thì sớm muộn gì cũng trở thành ông cụ FA độc thân đến cuối đời đấy!”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy phía sau truyền đến một chất giọng lạnh lùng quen thuộc, không nhanh không chậm: “Thật à?”

Trái tim Chu An An như ngừng đập, cô quay đầu liền đối diện với đôi mắt đen sâu hun hút chẳng thể nhìn thấy đáy của người kia.

“Tiểu thư Chu An An, nếu tôi nhớ không nhầm, hai ngày trước cô còn lấy thân phận bạn gái tôi về nhà ra mắt người lớn mà? Cô nói xem, sao tôi lại trở thành ông cụ già độc thân đã ba mươi mà chưa có bạn gái được?”

-----oOo-----

Chương 27: Ham muốn chiếm hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thật ra Lục Gia Xuyên đã tới sớm hơn Chu Sinh Sinh nghĩ lâu rồi.

Khi anh vừa tới cửa phòng bệnh, theo bản năng thì đi chậm lại, anh cứ đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong. Lúc này khi đi kiểm tra phòng anh còn đang nghĩ, có phải cô đã bị lừa trẻ dọa rồi không, có phải cô vẫn là một Chu Sinh Sinh thoải mái tùy tiện chẳng thèm so đo không, có phải cô đang nói đùa thuyên với đám trẻ không nhỉ...

Rõ ràng hai người quen nhau chưa lâu, nhưng chẳng hiểu tại sao, anh lại cảm thấy mình quen cô từ lâu lắm rồi. Khi những suy đoán vừa rồi hiện lên trong đầu, anh cũng có thể tưởng tượng ra rất rõ phản ứng của Chu Sinh Sinh, nhìn cô rất giống một con thỏ nhỏ vui vẻ.

Cho đến khi anh dừng chân trước cửa phòng bệnh, thì mới nhận ra trong phòng bệnh trắng tinh như tuyết, cô nàng kia đang ngồi dưới đất, ngẩng mặt lên hai mắt nhắm chặt, cứ

để bọn trẻ tùy ý chạm tay lên mặt cô. Những ngón tay nhỏ xinh dè dặt từng chút từng chút chạm lên gương mặt cô, nhẹ nhàng cảm nhận, từ đôi mắt đến cái mũi, từ trán đến đôi môi.

Ánh mắt anh cũng đi theo những ngón tay nhỏ xinh kia dừng lại ở từng chi tiết trên gương mặt cô.

Gương mặt tròn đầy như nụ hoa không tên chớm nở trong ngày xuân rực rỡ, lũ trẻ vây xung quanh thì đứng thẳng người cứ như đang bày tỏ sự cung kính trước một tín ngưỡng nào đó vậy.

Lục Gia Xuyên cứ đứng đó nhìn mà ngây người vì rung động.

Anh thấy cô mở mắt, ôm cả lũ trẻ vào lòng, nhẹ giọng nói cảm ơn. Bọn trẻ bảy miệng tám lời nói chuyện tíu tít, còn cô chỉ im lặng lắng nghe, giống như đêm đó khi hai người đi một vòng quanh sân trường đại học, cô cũng lặng lặng đi bên cạnh anh làm bạn.

Khi anh nghe thấy cô lấy anh ra làm gương cho Tiểu Hạo, nói anh là ông cụ ế đến già, thì khẽ mỉm cười sau đó mới ra mặt cất lời nhắc nhở. Cuối cùng anh cũng tìm được lý do để hòa mình vào bức tranh xinh đẹp kia rồi.

Cô hoảng hồn, quay đầu lại nhìn anh mắt cứ trợn tròn lên. Bạn xem đi, cô ấy quả là một con thỏ hài hước, lúc vui thì nhảy nhót, lúc sợ hãi thì chỉ biết dương đôi mắt to tròn mà nhìn.

Nhưng thực sự thì anh chẳng giận cô chút nào, ngoài miệng thì nói mấy lời chế nhạo, nhưng khi đi về phía cô và bọn trẻ, trong mắt chỉ còn lại thứ ánh sáng thật dịu dàng mềm mại.

Ngoài cửa sổ là ánh nắng chói chang, ngay cả bản thân anh

cũng không nhận ra, giờ phút này trong mắt anh chỉ còn lại mình cô. Chỉ còn lại một cô gái tên Chu An An, trên thực tế cũng là cô nàng Chu Sinh Sinh mà anh từng quen.

***

Lúc rời khỏi bệnh viện đã là giữa trưa. Lục Gia Xuyên vốn đã kết thúc ca đêm về nhà từ sáng sớm, nhưng vì sự xuất hiện của Chu Sinh Sinh anh bỗng nhiên phải tan ca muộn hơn bình thường.

Khi ra đến cửa lớn bệnh viện thì Lục Gia Xuyên đi lấy xe, còn Chu Sinh Sinh đứng ở ven đường chờ anh.

Cuối cùng khi anh lái xe ra đón, liền thấy cô đang cầm trên tay một hộp sữa bò nóng. Nhìn thương hiệu sữa kia vô cùng quen mắt.

Anh đỗ xe bên ven đường, còn cô nhanh chóng vào trong xe, đưa hộp sữa bò cho anh như món quà quý giá: “Anh chưa ăn sáng phải không bác sĩ Lục? Uống đi cho nóng, tâm trạng cũng sẽ trở nên tốt hơn.”

Sau đó anh bỗng nhớ tới nguyên nhân vì sao anh cảm thấy hộp sữa này quen mắt, bởi vì lời nói này cũng vô cùng quen tai. Sau khi cô bé giường hai năm qua đời, cô đã từng mua hộp sữa giống hệt thể này ngoài cửa lớn bệnh viện, sau đó cầm nó chạy vào phòng anh, đặt nó xuống trước mặt anh rồi nói một câu chẳng ai hiểu gì, cuối cùng là nhanh chóng bỏ chạy.

Khi đó, đối với anh mà nói cô cũng chỉ là một người qua đường kỳ lạ, đương nhiên anh sẽ không uống đồ mà cô mang tới. Nhưng lúc này, anh liền vươn tay tới cầm hộp sữa, hơi do dự, nhưng vẫn đưa tới miệng uống một hơi.

Tất cả những khoảnh khắc đã bỏ lỡ nhau trước kia giờ cũng hóa thành vị ngọt tan dần giữa môi anh.

Mà cô ngồi ở kia vẻ mặt mong chờ nhìn anh: “Thế nào, anh đang có cảm giác như gió xuân vừa thổi qua hoa đào nở đầy mặt đúng không?”

“...”

Anh nở nụ cười hai tiếng, cuối cùng cũng thu mắt về, nhìn con đường phía trước: “Cũng tạm được.”

Tạm được, có vẻ như khó lắm mới đáp ứng được sự mong đợi của anh.

Chu Sinh Sinh thấy mình tặng quà nhưng không được lời khen ngợi nào của anh thì vô cùng bất mãn, cô nghiêng người qua, vươn tay định cướp hộp sữa kia: “Nếu anh không thích, vậy thì đừng uống nữa là được!”

Vị bác sĩ kia lại càng giơ tay lên cao hơn, cao đến mức cô không với tới được: “Tôi nói là tạm được, chứ có nói là không thích đâu.”

Anh vừa nhìn cô như con khỉ loì chơi trước mặt mình, muốn cướp lại hộp sữa bò, vừa khiêu khích cô cầm hộp sữa đưa lên miệng uống một ngụm. Nhìn cô đang vươn tay tới định cướp, anh nhanh tay hơn lại giơ hộp sữa lên cao.

Cuối cùng, nuốt hết ngụm sữa ấy, anh mới nói một câu bình luận chốt lại: “Đúng là ngây thơ.”

???

?!

Anh không biết xấu hổ hay sao mà nói tôi bác sĩ Lục!!! —— Chu Sinh Sinh trợn mắt nhìn anh, lại thấy anh uống thêm ngụm nữa, miệng thì nói chẳng thích nhưng hành động lại rất thành thật, anh uống hết sạch hộp sữa cô mua không để dư lại một giọt nào.

Bỗng nhiên cô rất muốn cười.

Bác sĩ Lục nói một đằng làm một nẻo thế này, thật ra trông cũng đáng yêu quá nhỉ?

***

Lục Gia Xuyên uống xong hộp sữa, lúc này anh mới đặt hai tay lên vô lăng: “Tôi đưa cô về luôn nhé?”

Chu Sinh Sinh nói: “Không cần đâu, anh đưa tôi về tiệm café cũng được.”

Sau đó cô mới ngớ người nhận ra cô còn chưa nói với Lục Gia Xuyên mình làm việc ở đâu, vì thế liền bắt đầu chỉ đường.

“Đến ngã tư phía trước thì rẽ trái.”

Lục Gia Xuyên nghe theo.

“Ừm, ngã tư phía trước tiếp tục rẽ trái.”

Lục Gia Xuyên tiếp tục rẽ trái.

Khi cô chỉ đường giọng có vẻ rất do dự, mỗi lần chỉ có vẻ như đang suy nghĩ rất cẩn thận, nhìn rõ từng ngã tư đường. Lục Gia Xuyên liếc mắt nhìn cô một cái, cảm thấy rất khả nghi: “Tốt nhất cô đừng nói là —— “

Giây tiếp theo, cô nàng ngồi bên cạnh cũng theo anh mà kêu lên: “Đi nhầm đường rồi a a a!”

“... ..”

Được lắm. anh còn chưa nói hết câu cô đã nói ngay rồi.

Lục Gia Xuyên đỗ xe lại bên lề đường: “Cô cứ nói địa chỉ cho tôi, để tôi tự tìm đường cũng được.”

Toàn bộ hành trình sau đó, anh đều tự động gạt ngay ngôn ngữ tín hiệu của Chu Sinh Sinh.

Chu Sinh Sinh: “Tôi nghĩ ở đây phải rẽ trái mới đúng...”

Anh chẳng chút do dự rẽ phải.

Chu Sinh Sinh: “Rẽ tiếp vào ngã tư đường phía trước đi.”

Anh chẳng thèm chớp mắt đi qua ngã tư đó luôn.

Chu Sinh Sinh vẽ mặt uất ức ngồi đó, hai tay nắm chặt góc áo, yên lặng từ bỏ chuyện chỉ đường. Sau đó cô nghe thấy bác sĩ Lục người đang lái xe không chớp mắt lạnh lùng nói: “Cô cũng đừng buồn quá, dù sao thời buổi này có rất nhiều người mắc bệnh mù đường. Người ta thường nói, trên đời này chẳng có chuyện gì khó —— ”

Anh tạm dừng một lát, nhưng Chu Sinh Sinh biết anh đang muốn an ủi cô nên trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Ngay sau đó, cô nghe anh nói.

“—— chỉ cần bạn chịu bỏ cuộc.”

“... ”

Câu tiếp theo của “Trên đời không có chuyện gì khó” chẳng lẽ không phải là “Chỉ sợ lòng không bền sao” sao!”Chỉ cần bạn chịu bỏ cuộc ” là cái quái gì?!

Chu Sinh Sinh hậm hực cắn răng mà xoay đầu đi, cuối cùng cô đã hiểu được một đạo lý, khi ở cạnh bác sĩ Lục, nhất định không được cảm động lung tung.

Khi xe đỗ lại trước ngoài cửa quán cafe, Lục Gia Xuyên mới nói: “Vốn định mời cô ăn bữa cơm, xem như là lời cảm ơn cô đã tới thăm lũ trẻ. Nhưng hôm nay tôi vừa hết ca trực đêm, tinh thần không tốt lắm, nếu ăn cơm trưa thì cũng vội vàng rồi về. Cho nên so với việc cứ để cô lái nhai bên tai tôi về nhân phẩm đạo đức và tầm quan trọng của lịch sự thì tôi có ý muốn mời cô đi ăn vào ngày khác. Cô cứ nói đi?”

Cô cứ nói đi?! Nói cái quỷ gì đây!

“Tôi nói này anh rất đáng đánh đòn! Tôi có khi nào kén cá chọn canh như anh nói chưa?” Chu Sinh Sinh tức giận giờ nắm đầm hương qua hương lại, cuối cùng thò đầu ra, xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh mà nhìn vào trong tiệm, “Hình như giờ quán cũng chưa đông khách. Nếu anh không vội thì chờ chút, tôi vào đó pha cho anh tách cafe. Anh đã nhịn ăn cả sáng rồi, uống xong tách cafe rồi hãy về.”

Miệng anh rất đáng đánh đòn, nhưng cô lại là người tốt lấy ơn báo oán, hừ.

Chu Sinh Sinh xuống xe đi vào trong tiệm.

Lục Gia Xuyên ngồi lại trong xe, lời từ chối đã đến bên miệng nhưng lại vì cô hùng hống hổ hổ chạy mất nên đành phải nuốt về. Anh hạ cửa kính xuống, cũng xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh mà nhìn vào trong quán.

Chu Sinh Sinh từ từ đi vào trong quán.

Cô đứng bên quầy pha chế ngắm đầu chọn cafe.

Có một anh chàng trẻ tuổi hơi mập đi tới cạnh cô, còn chọc chọc vào trán cô mấy cái.

Cô nghiêng đầu nói gì đó, anh chàng kia bỗng nhiên vươn một tay tới khoác lên vai cô, cả hai cười đùa rất vui vẻ. Khi cô đập vào tay anh, anh ta lại chẳng chút kiêng nể mà cứ để thế.

Xem ra cả hai rất thân mật nhỉ...

Lục Gia Xuyên có vẻ khá khó chịu, ngay sau đó, anh đẩy cửa xe bước xuống, im lặng không tiếng động đi về phía cửa tiệm.

***

Chu Sinh Sinh đi vào trong tiệm, miệng thì khẽ ngân nga một bài dân ca nào đó, cô chạy đến trước quầy gọi đồ, nhìn chằm chằm những cái tên trên bảng menu mà đắn đo suy nghĩ không biết bác sĩ Lục sẽ thích loại cafe nào đây, cuối cùng đành cười hì hì chụm hai tay xin nhờ Hoàn Tử đứng trong quầy: “Hoàn đại mỹ nhân, làm cho mình một tách Café socola được không?”

Hoàn Tử nói: “Hôm nay cậu xin nghỉ mà? Sao tự dưng lại chạy ra quán vậy?”

Nhìn cách Chu Sinh Sinh ăn mặc, cô nàng ra vẻ hiểu chuyện: “À, cậu vừa ra khu đèn đỏ làm giao dịch đúng không?”

Một câu nói nhanh chóng khiến anh quản lý và Đông Đông cùng quay ra nhìn về phía này.

Anh quản lý chọc chọc trán cô: “Đã nói với em rồi nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đạo lý có tiếng như vậy mà em không hiểu à? Bán mình không bán nghề là chuyện tốt, vì sao không chọn một người thể lực tốt! Người cường tráng to khỏe như anh không chọn, tới khu đèn đỏ đó làm cái gì?”

Anh gồng hai tay lên: “Có thấy cơ bắp nổi lên chưa?”

Rồi ưỡn vùng ngực: “Nhìn thấy cơ ngực chưa?”

Cuối cùng anh cúi người xuống xắn ống quần lên, thần bí mà nói: “Em xem, cơ díp [1] của anh...”

[1] Cơ díp

Chu Sinh Sinh: “... .. Anh quản lý à em còn trẻ con không có cơ hội đó, anh hãy để điểm phúc này cho Đông Đông hưởng thụ cũng được.”

“Làm sao lại không có cơ hội được? Anh quản lý cho em cơ hội này!” Anh cười hì hì vẫy tay với Đông Đông, “Mau lên, đưa Chu An An vào trong kho đi, hôm nay chúng ta phải tiêu hóa hết hàng trong nội bộ mới được!”

Không khí trong tiệm luôn như thế này, một đám tài xế già không đứng đắn ngày nào cũng nói mấy lời hám sắc cùng mấy câu truyện cười tục tĩu.

Anh quản lý quàng tay qua vai cô lại bị cô gạt ra, nhưng vẫn tiếp tục không chút kiêng nể khoác lên, còn quay đầu gọi

Đông Đông: “Anh thứ nhất, cậu thứ hai, Hoàn Tử và Tiểu Kim muốn gia nhập, vậy thì xếp thứ ba thứ tư sau chúng ta.”

Chu Sinh Sinh nhớ tới vị bác sĩ đang ngồi ngoài kia, nên cũng không quan tâm cánh tay quấy rối của anh quản lý, chỉ nhìn Hoàn Tử đứng sau quầy pha chế mà giục: “Mau làm cho tôi tách café socola đi?! Làm xong rồi —— “

Cô còn chưa nói dứt câu, đã có người vừa đẩy cửa tiệm đi vào.

Ngoài cửa có treo chuông gió, vì người vừa bước vào đẩy cửa quá mạnh khiến cho tiếng ding ding đang đang vang lên không ngừng. Theo ngay sau đó còn có một cơn gió lạnh thấu xương ùa vào, khiến không khí ấm áp xung quanh giảm nhiệt đi không ít.

Người vừa bước vào cao hơn mét tám khiến người ta có cảm giác thật ngọt ngào, anh mặc áo sơ mi trắng, áo len xám, cùng chiếc áo khoác ngoài màu đen, dưới chân cứ như mang theo gió. Anh nhanh chóng đi tới quầy gọi đồ, đột nhiên chen người vào giữa Chu Sinh Sinh và anh quản lý, vì thế cánh tay kia của anh quản lý chỉ có thể rời khỏi vai cô.

Chu Sinh Sinh ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt mà hỏi anh: “Sao anh lại vào đây?”

Lục Gia Xuyên đứng thẳng người ở đó, nhìn anh quản lý chằm chằm, mặt tỉnh bơ mà nói: “Ừm, sợ cô pha café khó uống, nên tôi lo lắng quá mới vào.”

“...” Chu Sinh Sinh tức giận, “Giữa người và người với nhau còn không có chút niềm tin cơ bản à? Tôi gọi vị socola, có khó uống không? Bằng không anh muốn uống gì thì tự đi mà gọi!”

“Ừ vậy socola đi.” Lục Gia Xuyên gật gật đầu, đứng bất động giữa cô và anh quản lý.

“An An, vị này là...” Anh quản lý theo phản xạ đi vòng qua người anh, đặt chiếc móng vuốt kia lên vai Chu Sinh Sinh, có vẻ khá tò mò với anh chàng xa lạ oai phong lẫm liệt vừa bước vào tiệm này.

Giây tiếp theo, anh thấy anh chàng xa lạ kia yên lặng nhìn vào đôi tay anh đang đặt trên vai Chu Sinh Sinh, ánh mắt lạnh lẽo, cứ như đôi mắt ấy có thể bắn ra hàng ngàn tia sáng chói chói đốt cháy tay anh bất cứ lúc nào vậy. Anh hoảng hồn, theo bản năng rút tay về, nhanh chóng rút vào túi tạp dề đang đeo trên người.

Sau đó ánh nhìn sáng rực kia dần dần lắng xuống, khôi phục lại như thường.

Anh quản lý ngẩn người, bất chợt tự hỏi bản thân vì sao một ánh mắt của anh ta lại khiến anh phản ứng như thế? An An rõ ràng là nhân viên của anh, anh tỏ vẻ thân thiết với nhân viên của mình cũng phải được người khác đồng ý hay sao? A, nhất định là do anh suy nghĩ quá nhiều rồi, có thể ánh mắt kia không phải đang nhìn anh ... đúng không?

Nghĩ như vậy, anh lại nóng lòng muốn thử quàng tay qua vai Chu Sinh Sinh lần nữa.

Dường như là trong nháy mắt, ánh sáng chói chói kia lại một lần nữa tràn ngập trong mắt Lục Gia Xuyên, nó có xu hướng như muốn đốt cháy người khác, cứ nhìn chăm chăm vào móng vuốt đang khoác trên vai Chu Sinh Sinh của anh.

Anh quản lý sợ tới mức nhanh chóng rút tay về: “... ..”

Con mẹ nó đây thật sự không phải ảo giác sao?

Trong nháy mắt khi anh buông tay, luồng ánh sáng kia lại từ từ biến mất. Lúc này đây anh quản lý cuối cùng cũng hiểu ra, định mệnh, tuyệt đối không phải anh nhìn nhầm... Anh hậm hực, vẻ mặt không được tự nhiên đành phải chuyển hướng nhìn.

Mẹ nó anh ta chạy tới đây định cướp người đấy à?

Anh không yên lòng nhìn Chu Sinh Sinh, lại nhớ tới hình ảnh cô như một nữ siêu nhân vì anh mà cướp lại chiếc vòng tay hôm ấy. Không được rồi, anh còn muốn ăn sạch cô nữa mà, trước kia chỉ nói đùa, mà lúc này lại xuất hiện tình địch, khiến anh liên tưởng rằng mình thực sự rất muốn giữ chặt lấy cô.

Nghĩ như vậy, anh quản lý từ từ vươn tay tới, một lần cuối cùng không sợ chết mà khoác vai Chu Sinh Sinh, tiện thể còn dũng cảm vén mặt lên nhìn người đàn ông xa lạ kia.

Làm gì làm gì, anh tưởng rằng trong mắt anh bắn ra được tia lửa thật sao?!

Đời người từ xưa đến nay ai mà không chết, chỉ có điều phải giữ được tấm lòng son để theo đuổi gái [2]. Anh quản lý như kẻ chết đuối vớ được cọc gỗ, kiên quyết học theo ánh nhìn bắn ra tia lửa của Lục Gia Xuyên, chiu chiu là như thế này sao? Mắt anh hơi nhỏ, không thể có hồn như Lục Gia Xuyên được, nên cứ cố gắng trợn to mắt mà nhìn anh ta.

[2] Câu nói này được nhái theo câu 人生自古谁无死, 留取丹心照汗青 (Con người từ xưa đến nay ai mà không chết - Chỉ có điều làm sao lưu lại tấm lòng son với sử xanh).

Ngay sau đó, anh thấy Lục Gia Xuyên không thèm nhìn mình

nữa, mặt anh ta không chút cảm xúc kéo Chu Sinh Sinh đang đứng bên cạnh anh về phía mình.

Đôi tay thon dài đẹp đến thế vừa chạm vào Chu Sinh Sinh, nhẹ nhàng kéo một cái, lôi cô ra phía sau người mình. Anh quản lý tức giận ngẩng đầu lên, liền thấy đôi môi anh đang mấp máy, không mẫn không nhạt nhắc Chu Sinh Sinh: “Cách xa anh ta một chút, nhìn anh ta cứ như có bệnh lạ gì đó, đừng để bị lây bệnh.”

“.....”

Mẹ nó, không phải tôi học theo cách nhìn của anh đó sao???

-----oOo-----

Chương 28: Trộm một nụ hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Café đã được dâng đến tay nhưng Lục Gia Xuyên vẫn không có ý định đi về.

Chu Sinh Sinh hỏi: “Không đi à?”

Lục Gia Xuyên: “Uống xong rồi đi cũng được.”

“... Ừm.” Không biết có phải ảo giác hay không, Chu Sinh Sinh cứ có cảm giác bầu không khí trong tiệm hơi lạ, hình như từ lúc Lục Gia Xuyên vừa bước vào trong tiệm thì cảnh tượng này đã bắt đầu ...

Hoàn Tử đang đứng sau quầy vừa ngẩng lên nhìn Lục Gia Xuyên thì suýt cả ngã, hai mắt cô nàng sáng rực lên chẳng

chút ngại ngần che dấu. Tiểu Kim trông vẫn lạnh lùng, ngồi xồm ở bên cạnh loay hoay trang trí bánh ngọt. Đông Đông thì cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, anh chàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ cứ như đang muốn biến bản thân thành một pho tượng rất có cá tính. Anh quản lý thì cứ như đang mắc phải căn bệnh gì đó quái lạ, cứ nhìn Lục Gia Xuyên chăm chăm.

Chỉ có một mình Lục Gia Xuyên dáng vẻ thản nhiên tự đắc đứng ở nơi đó, tay cầm tách café từ từ uống.

Cũng chẳng biết có phải Chu Sinh Sinh đang nghĩ nhiều hay không, hình như anh đang muốn đứng chặn giữa cô và anh quản lý, cô di chuyển một bước, anh cũng đi theo một bước.

Cuối cùng anh còn dứt khoát thay đổi ý định, kéo tay cô đi ra cửa: “Đi, chúng ta đi ăn cơm trưa.”

Chẳng hiểu tại sao, dù gì anh cũng không muốn để cô ở lại cùng tên động vật họ mèo béo ú hai mắt sáng rực kia 【 Anh quản lý: Mẹ nó ai là động vật họ mèo béo ú??? 】 .

Chu Sinh Sinh hỏi: “Không phải vừa rồi anh còn nói tinh thần không tốt, vì thể hiện làm người là phải có phép lịch sự tôn trọng tối thiểu, cho nên hẹn ngày khác ăn sao?”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày.” Anh lời ít mà ý nhiều đáp lại.

Tốt lắm, lý do này đáng được trọn điểm. Vừa đúng lúc Chu Sinh Sinh đã xin nghỉ cả ngày, nếu quay về tiếp tục làm việc thì thật sự là xin lỗi tiền lương một ngày bị trừ rồi. Vì vậy cô liền vui vẻ đồng ý.

Chỉ là sau khi vui vẻ đồng ý đi cùng anh, bác sĩ Lục lại đưa cô về nhà mình: “Ăn một bữa cơm gia đình đi.”

Anh muốn rửa tay làm canh, tự mình chiêu đãi khách, cô cũng rất vui vẻ đồng ý. Chỉ là không ngờ ăn một bữa cơm ở nhà lại trở thành: “Tuy rằng cô là khách, nhưng tay không ngồi bên cạnh nhìn người vừa trực đêm về tay chân liên tục, hình như cũng chẳng ổn lắm đúng không?”

Vì thế cô đành phải xắn tay áo cùng anh xuống bếp.

Thậm chí chưa kịp tham quan một vòng nhà anh, cô vừa vào cửa đã bị kéo xuống phòng bếp, vừa dò xét bốn phía, vừa không cam tâm mà nói: “Bác sĩ Lục, lần sau anh không cần mời tôi ăn cơm đâu, có khác gì tôi về nhà nấu cơm chả tốn một đồng bạc nào không.”

Có phải những người làm bác sĩ đều mắc bệnh sạch sẽ không đây? Nhìn phòng bếp này cứ như mấy trăm năm rồi chưa từng có ai nấu nướng vậy, bệ kê bếp làm bằng gạch men xứ trắng mịn, trần nhà sàn nhà không chút bụi bẩn.

“Trong tủ lạnh có sốt cà chua, cô ra lấy hộ tôi đi.” Trời ạ tên này còn ngang nhiên sai bảo cô thế nữa.

Chu Sinh Sinh: “Anh không có tay đấy à? Nào có đạo lý chủ nhà sai khách đi lấy đồ hộ?”

Lục Gia Xuyên cầm thứ gì đó trong bồn rửa hươ hươ trước mặt Chu Sinh Sinh: “Bằng không cô rửa cá nhé?”

Cô nhìn con cá bê bết máu mà giật mình, nhanh chân bỏ chạy ra khỏi phòng bếp, hùng hùng hổ hổ ra phòng khách tìm tủ lạnh. Đứng ngoài cửa phòng, cuối cùng cô cũng có thể ngấm nhìn toàn bộ nhà Lục Gia Xuyên.

Đây là một thế giới với hai màu trắng đen xen lẫn với vàng nhạt. Có một chiếc cửa sổ sát đất sáng to, sàn gỗ màu vàng nhạt. Rèm cửa sổ là màu trắng, bàn trà cũng màu trắng, chiếc sofa lại là màu xám. Đập vào mắt ai cũng thấy căn phòng này rất sạch sẽ, một hạt bụi nhỏ cũng khó mà thấy được.

Cô đưa mắt nhìn quanh căn phòng một vòng, cuối cùng nhìn thấy mấy con thú trên ghế sofa thì dừng lại. Ngay sau đó, chân theo phản xạ không điều kiện, chẳng chịu nghe lời chủ nhân của nó mà đi về phía ấy.

Đó, đó không phải là...?

Chu Sinh Sinh ngậy ngấn đứng trước ghế sofa, đôi mắt cũng dại ra. Bởi vì ngay giữa chiếc ghế sofa, có hai con chó nhỏ đang nghiêng ngả nằm cạnh nhau, một nam một nữ, nam quấn chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, nữ mặc chiếc quần lụa mỏng màu trắng, trên mặt là biểu cảm rất buồn cười, cả hai cứ lẳng lặng ngồi ở đó mà nhìn cô cười ngây ngô.

Hai con búp bê này nhìn thật quen mắt, đó chính là hai con thú cô đã gặp được khi chơi gắp thú ở trung tâm thương mại mùa đông năm ngoái, nhưng lại bị Lục Gia Xuyên chẳng biết lãng mạn giành cho bằng được. Không ngờ chúng nó được đối xử tốt thế này, chẳng bù cho mấy con thú cô mang về nhà kia, sau mấy ngày được sủng ái đã bị Romeo cướp lấy đi lót mông, nhưng hai con thú này lại được người ta đem về trang trí ở một nơi đẹp nhất trong nhà thế này.

Cô vươn tay cầm lấy một con, cúi đầu kinh ngạc nhìn, cũng chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Nếu ngày đó cô không bị biến đổi bất ngờ, có phải người cùng anh về nhà sẽ là Chu Sinh Sinh chứ không phải là Chu An An nữa?

Có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu quen nhau từ một năm trước, chuyện ở bên hồ tối ấy cô cũng biết sớm hơn một năm, chắc hẳn từ năm ngoái cô đã được nghe chuyện ba mẹ Lục Gia Xuyên rồi, câu chuyện về một người thầy với tấm lòng sáng mãi không thôi.

Sau đó cô cũng sẽ biết hóa ra đằng sau khuôn mặt đẹp trai tính tính khó ở của vị bác sĩ ấy lại cất giấu một trái tim dịu dàng đến vậy.

Cô thất thần nghĩ lại rất nhiều chuyện, cho đến khi vang lên tiếng thúc giục của Lục Gia Xuyên đang ở phòng bếp: “Phòng khách nhà tôi có sân bóng lớn thế sao? Tuyển thủ hạt giống họ Chu, cô mới chạy được nửa sân bóng thôi à?”

Cô “Ơi” một tiếng rồi đặt con thú xuống, vội vàng mở tủ lạnh ra tìm sốt cà chua, rồi lại chạy về phòng bếp.

Trên kệ nấu ăn Lục Gia Xuyên đã thái xong cá, rửa sạch được thịt cá xếp gọn gàng vào đĩa, hoàn toàn không còn nhìn thấy dáng vẻ đầm đìa máu của con cá lúc nãy nữa.

Khi cô đưa lọ sốt cà chua cho anh, anh còn liếc mắt nhìn cô một cái: “Lấy lọ sốt thôi cũng đi lâu như vậy à.”

“Ừ, phòng khách nhà anh rộng quá, không cẩn thận là lạc đường ngay.” Cô đồng dạ nói.

“Tế bào xác định phương hướng và trí thông minh của cô quả thật là chết yểu từ trong bụng mẹ nhỉ.”

“...”

Lục Gia Xuyên không thèm để ý đến cô nữa, chỉ tập trung nhanh chóng thái hành, rồi bật bếp ga, đổ dầu vào nồi. Khi

anh đang bận bịu làm bếp, Chu Sinh Sinh cứ đứng bên cạnh nhìn anh. Đợi đến khi anh phi hành tỏi, đổ hết cá vào nồi, rồi thêm cả nước thì cô vẫn im lặng nhìn anh như vậy.

Anh có chút kinh ngạc vì sự im lặng của cô bèn quay đầu nhìn cô một cái: “Gần đây cô có uống thuốc trị bệnh nói nhiều à? Một lúc lâu thế cũng chẳng mở miệng nói câu nào, thuốc cũng có hiệu quả phết đấy.”

Hình như lúc này Chu Sinh Sinh mới hồi phục lại tinh thần, cô cũng không thèm so đo với anh nữa, chỉ bỗng nhiên hỏi một câu chả liên quan đến câu chuyện: “Vừa rồi lúc tôi ra phòng khách lấy lọ sốt cà chua thì có thấy hai con chó rất xấu trên ghế sofa. Anh mua về trang trí à?”

Lục Gia Xuyên hỏi: “Thế nào, cô thích chúng nó à?”

“Không, chỉ là cảm thấy chúng thật xấu, đặt ở nơi đó rất ảnh hưởng đến bố cục của căn phòng.” Cô lại hỏi lần nữa, “Có phải anh mua không? Nhìn bác sĩ Lục y có vẻ không phải là người thiếu thẩm mỹ thế chứ.”

“Ờ, không phải tôi mua đâu.” Lục Gia Xuyên quay đầu lật miếng cá trong nồi, đưa lưng về phía cô, cúi đầu nói câu, “Người khác tặng.”

“Ai tặng?”

Anh không đáp, quay đầu liếc cô một cái: “Tự dung cô quan tâm đến hai con chó đó làm gì?”

Chu Sinh Sinh ra vẻ chọc cười anh: “Hi, còn không phải vì muốn biết mắt thẩm mỹ của ai tệ như thế, ngang nhiên đặt hai con chó xấu thế kia ở giữa căn phòng đầy đẳng cấp thế này sao! Người hay kén cá chọn canh như bác sĩ Lục còn đồng ý bỏ qua việc chúng nó làm xấu cả căn phòng, thì

chứng tỏ người kia cũng chẳng phải dạng vừa đâu.”

Cô vừa cười vừa ra vẻ tỉnh bơ ngược mắt nhìn anh: “Cho nên người kia là ai vậy?”

Lông mi hơi rung, lỗ tai căng ra tập trung lắng nghe. Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, lại sợ trái tim đang đập thành thịch kia tố cáo sự lo lắng bất an của mình.

Vị bác sĩ đang đưa lưng về phía cô nên không biết cảm xúc của cô hiện giờ, tay đang cầm nắp nổi bỗng dừng lại, một lúc sau anh mới nói: “À, của một cô gái tôi quen năm ngoái.”

“Thân lắm à?”

“Không thân.”

“Vậy sao anh đặt hai con chó cô ấy tặng ở chỗ đẹp nhất của căn phòng?”

“Tiện tay đặt đó thôi.”

“Tiện tay mà đặt cả một năm trời? Không cảm thấy chướng mắt sao?”

Người đàn ông bỗng chốc quay lưng lại, đôi mắt đen dừng lại trên mặt cô: “Chu An An, hôm nay cô hỏi nhiều thật đấy.”

“... Có sao?” Cô ha ha cười ngây ngô, “Còn không phải vì hai con chó kia quá xấu à, đặt ở đó khiến tôi hơi bị shock đấy. Trời ạ, anh nói xem thời buổi này còn có người thiếu thẩm mỹ thế sao, thật sự không sợ công ty phá sản vì chẳng ai muốn mua chúng à, hahaaaa!”

Cứ cười hềnh hếch liên tục, cô luôn là kẻ am hiểu cách giả ngu để che giấu sự chột dạ trong lòng.

Còn Lục Gia Xuyên đã thức nguyên một đêm nên tinh thần quả thật không ổn lắm, tức thời cũng không quan tâm nhiều đến cô, anh chỉ giao phó công việc: “Đun nồi cá mười phút nữa, sau đó cô cho nhỏ lửa, cơm tôi cũng đã hầm rồi, tầm hơn nửa tiếng nữa là ăn được. Tôi đi chợ mất một lúc đã, cô trông nồi cá giúp tôi.”

Anh xoay người đi ra. Lúc ra tới phòng khách thì dừng chân, nhìn về hai con chó đang nằm giữa sofa. Ừm, quả thật hơi xấu. Sau đó anh liền vòng qua bàn trà, cúi người cầm lấy hai con chó kia, kéo gần kéo phía dưới bàn trà, đặt chúng vào đó.

Cô nàng kia tên là gì ấy nhỉ?

Chỉ cần một giây anh đã nhớ ra rồi, cô ấy là Chu Sinh Sinh. Hơn nữa, tên cũng tương tự với tên của Chu An An và cũng đều là hai cô nàng điên kỳ lạ.

Anh ngả người nằm xuống sofa, mơ mơ màng màng nghĩ, Chu An An không cho anh leo cây nên cô đáng yêu hơn cô nàng kia nhiều lắm.

Ừm, anh quyết định sẽ thích Chu An An nhiều hơn một chút.

Về phần cô nàng Chu Sinh Sinh cho anh leo cây kia thì dẹp qua một bên đi.

***

Trong phòng bếp, nồi cá sôi ùng ục, cô nàng đứng trước bếp mặt thất thần nhìn những luồng trắng bay lên từ nồi cá, suy nghĩ linh tinh.

Thời gian dự tính đã đến sớm hơn cô nghĩ, cứ ngồi thất thần

thế nên cô không nhận ra thời gian đang trôi. Chờ cô tắt nồi cá, rút ổ cắm điện của nồi cơm, đi ra cửa phòng bếp liền thấy, Lục Gia Xuyên đang nằm trên sofa ngủ ngon lành.

Cô suy nghĩ một chút, rồi lại xoay người cắm dây nồi cơm vào lại nguồn điện, tìm một chiếc nắp nồi che lên nồi cá.

Chu Sinh Sinh rón rén đi ra phòng khách, lúc này cô mới phát hiện hai con chó kia đã không còn ở đó nữa. Cô đi qua bàn trà, xuyên qua ngăn kéo chưa đóng chặt cô nhìn thấy hai con chó kia.

Rồi cô quay đầu nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi đang ngủ say vì quá mệt, bất chợt cô từ từ ngồi xuống chậm chạp tiến sát lại gần anh.

Da anh rất trắng, sạch sẽ láng mịn đến mức con gái là cô đây cũng đỏ mặt vì ghen tị. Dưới vành mắt là những quầng thâm vì thức đêm. Có thể thấy anh là một vị bác sĩ tốt vô cùng có trách nhiệm, thức đêm trực ban cũng không vụng trộm ngủ gà ngủ gật. Dáng người cao to, từ ngực trở xuống chỉ toàn thấy chân là chân, ngay cả khi đang mặc áo lông xù cũng vẫn khiến người ta cảm thấy thật cân đối.

Cứ như thế cô im lặng ngồi đó, ngắm anh lơ đãng thật lâu.

Cuối cùng, cô vươn tay đóng chặt ngăn kéo lại, khiến hai con thú kia mất đi cơ hội được nhìn ánh sáng mặt trời lần cuối cùng. Bởi vì chủ nhân của chúng đã trở thành quá khứ cũng chẳng thể nào quay về nữa, chúng ở đây cũng không còn ý nghĩa tồn tại gì cả.

Mùa đông năm ngoái Chu Sinh Sinh đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, cũng như Chu An An của mùa đông năm nay, cuối cùng cũng có một ngày sẽ biến mất trong cuộc sống của Lục Gia Xuyên. Có lẽ là tuần sau cũng có thể là

tháng sau, nếu như may mắn mỉm cười cô có thể bình an vượt qua mùa đông năm nay, nhưng dù sao cũng chẳng thể ở lại mãi mãi được.

Cô sẽ trở thành một bác gái hoặc một đứa trẻ, hoặc một kẻ quái dị nào đó, sau đó biến thành bà già. Cô có nhiều gương mặt như vậy nhưng chẳng thể giữ được gương mặt nào quá lâu.

Chu Sinh Sinh ngồi xuống, tựa lưng vào bàn trà lẳng lẳng ngắm Lục Gia Xuyên.

Trong một khoảnh khắc nào đó, cô cảm thấy anh thật cô đơn lẻ bóng, một mình sống trong căn phòng rộng thế này, không có lấy một người an ủi anh. Nếu có thể, cô rất muốn trở thành người có thể lắng nghe có thể làm bạn ở bên cạnh anh. Hai người cùng nhau nấu cơm, cùng nhau ăn cơm, cùng chơi với lũ trẻ, cùng nhau tựa vào chiếc sofa mềm mại tuyệt vời này mà ngủ gật.

Nhưng cuối cùng cô chỉ có thể lẳng lẳng tựa người vào chiếc bàn trà cách anh một gang tay, nghe những tiếng hít thở đều đều của anh, nhìn bộ ngực phập phồng lên xuống, sau đó nghe thấy tiếng trái tim mình ở một nơi sâu thẳm nào đó đang đập thình thịch chẳng thể nào khống chế được.

Nếu quả thật không giữ lại được gương mặt này...

Nếu quả thật sớm hay muộn cô vẫn phải rời khỏi thế giới của anh...

Như bị ma xui quỷ khiến, cô từ từ tiến sát lại gần anh, áp sát vào khuôn mặt đang ngủ say, sau đó từ từ cúi đầu xuống.

Chính cô cũng không nhận ra khi mặt cô chạm vào cằm anh, chút cảm giác ngứa ngáy kia cũng đủ khiến người đang ngủ

say thức giấc. Vì thế ngay khi anh và cô chỉ cách nhau một bàn tay, cặp mắt đang khép chặt bỗng nhiên giật giật, sau đó chẳng hề báo trước mà mở ra.

Cứ thế khoảng cách giữa anh và Chu Sên Sên giờ đây chỉ còn khoảng một đến hai centimet, bỗng chốc phải đối diện với đôi mắt đen như mực, cứ như có một thứ ánh sáng bất tận nào đó đang chiếu thẳng vào mắt cô.

*****

-----oOo-----

Chương 29: Vị ngọt chết người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba giây đối mặt nhau.

Giây thứ nhất, ánh mắt Lục Gia Xuyên từ trạng thái mơ màng chẳng có chút tinh thần và phòng bị nào chuyển sang khôi phục như thường, đôi đồng tử đen bóng sáng rực.

Giây thứ hai, khi anh nhận ra gương mặt to đùng trước mắt anh đây là mặt Chu Sên Sên, hơn nữa nó còn cách anh khoảng một ngón tay, thì trái tim bỗng đập mạnh và loạn nhịp, đôi đồng tử hơi co rút lại.

Giây thứ ba, anh thấy Chu Sên Sên sợ tới mức mặt tái xanh vội vàng bật dậy khỏi sofa, nhanh chân bỏ chạy.

Bộp. Người đang nằm trên sofa ngồi bật dậy, chuẩn xác giữ chặt lấy tay cô.

Chu Sên Sên đưa lưng về phía anh, cố gắng muốn rút tay

về, nhưng thế nào thì người kia cũng không chịu buông tay, anh cất chất giọng trầm thấp, không nhanh không chậm hỏi một câu: “Chu An An, cô muốn làm gì?”

Cô muốn làm gì? Cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi thị phi này thôi! Định hôn trộm mà bị bắt, quỷ mới biết cô muốn làm gì!

Chu Sinh Sinh nhắm mắt lại, cổ đã đỏ rực lên như muốn bùng cháy, cô có dự cảm lúc này trông cô rất giống yêu quái đầu heo, há mồm định nói gì đó, nhưng một chữ cũng chẳng nói được thành lời.

Phải làm sao bây giờ?

Rõ ràng là muốn dùng chiêu sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông [1] nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, nhưng đương lúc ra tay thì bị bắt, làm thế nào cũng chẳng chạy nổi.

[1] Cụm từ này có sự kết hợp của hai thành ngữ “sét đánh không kịp bịt tai”(迅雷不及掩耳) và “bịt tai trộm chuông”(掩耳盗铃), trong đó cụm từ trước thể hiện tốc độ hành động cực nhanh, cực mạnh; cụm từ sau nói về việc lừa mình dối người. Kết hợp hai thành ngữ này lại với nhau trở thành “sét đánh không kịp bịt tai trộm chuông”(迅雷不及掩耳盗铃) là kiểu nói nối tiếp hài hước thường được sử dụng trong đời sống và văn chương Trung Quốc. [Nguồn: Chú thích của Lập Thệ Thành Yêu]

“Không phải cô định ——” Người kia vẫn đang nói chuyện, mỗi chữ đều vô cùng thông thả, nói tới đây thì anh ngừng lại, tông giọng cũng hạ thấp hơn chút, “hôn tôi đấy —— ”

“Đúng vậy là tôi đấy!” Máu dồn hết lên não Chu Sinh Sinh,

khi anh còn chưa nói hết câu cô đã cướp lời nói trước, cắt ngang lời anh, cô xoay người quay lại nở nụ cười sáng rực, đưa mặt mình tới sát gần Lục Gia Xuyên.

Lục Gia Xuyên ngơ ngác ngồi đó, anh vốn chẳng kịp phản ứng.

Giây tiếp theo, Chu Sinh Sinh vươn tay tới mặt anh, ngón tay cong cong cậy gỉ mắt cho anh: “Hi này, bác sĩ Lục anh xem anh đi, ngủ một giấc cũng sinh ra cả gỉ mắt thế này? Tôi định thừa lúc anh ngủ thì lấy gỉ mắt cho anh, nào ngờ đang định lấy thì anh tỉnh lại. Anh có biết anh đang bị nóng trong người không?”

“Cô —— “

“Cơ thể bị nóng thì hàng ngày phải ăn những loại rau củ quả mát thanh nhiệt giải độc cho cơ thể nhé, ăn cá lóc làm gì! Vừa nóng vừa độc, tuyệt đối không có lợi cho sức khỏe. Tôi nói anh nghe này, anh đừng coi thường bệnh nóng trong, nóng trong có thể khiến chu kì kinh nguyệt không đều, cũng có thể làm cho thứ nam tính đó của anh không lên nổi đâu. Anh thân là trụ cột nhân tài của đất nước, còn có rất nhiều người mù đang chờ anh tới cứu bọn họ ra khỏi nơi nước sôi lửa bỏng, anh tuyệt đối không được coi thường những biểu hiện nhỏ bé đó của cơ thể!”

Cô nói liền một hơi, căn bản không cho anh cắt ngang lời mình, hai tay cũng nhéo má anh lắc qua lắc lại không ngừng.

Lục Gia Xuyên khó khăn lắm mới hồi hồn được, cuối cùng anh cầm lấy cổ tay cô, vừa kéo ra mới như thấy lại được ánh mặt trời.

Ánh mắt đen hơi trầm xuống đối diện với ánh mắt giả vờ

như không có chuyện gì kia, anh không chớp mắt lấy một cái mà nhìn cô: “Thật sự chỉ lau gỉ mắt thôi à?”

“Nếu không thì còn làm gì?” Chu Sinh Sinh cười ha ha mấy tiếng, trên mặt là biểu cảm không thể tấn công thần thánh, “Chẳng lẽ anh đang nghĩ tôi thừa cơ hội anh ngủ mà hôn trộm anh à?”

“Chuyện đó khó mà nói chắc được. Dù sao bình thường trông cô cũng có vẻ thêm thuồng sắc đẹp của tôi, nên lúc tôi ngủ không có chút đề phòng nào thì sẽ rất dễ bị cô xâm phạm.”

“Anh tỉnh lại đi bác sĩ Lục, anh có cởi sạch đồ nằm chềnh ềnh ở đó tôi cũng chẳng thèm động vào người anh đâu! Tôi nhát gan lắm nên anh đừng làm tôi sợ, dù anh có cho tôi mượn một trăm lá gan tôi cũng không dám có ý nghĩ xấu với anh hoặc nơi bí mật nào đó không muốn ai biết của anh!” Cô nói vô cùng lưu loát, một hơi chạt đứt tất cả những suy nghĩ xấu xa kia.

Lục Gia Xuyên im lặng trong phút chốc, một lát sau, anh nhẹ giọng hỏi: “Chu An An, xin cô giải thích cho tôi nghe thử, nơi bí mật nào đó không muốn ai biết của tôi là cái gì vậy?”

“...”

“Cô cô cô được lắm, Chu An An, thân không phải người trong ngành y, lại có thể thao thao bất tuyệt nói chuyện kinh nguyệt không đều, nam tính không lên nổi với tôi, lại còn nghiên cứu cả cái nơi bí mật không muốn ai biết của tôi ——” Lục Gia Xuyên khẽ cười để lộ hai hàng răng trắng đều tăm tắp, ung dung nhìn cô, “Nếu cô muốn nghiên cứu cẩn thận thì cứ nói với tôi, tôi cho cô một cơ hội, hai ta đã quen nhau đến thế, còn ngại gì sao?”

Nói xong, anh vươn tay xuống phần thắt lưng.

“... ..” Chu Sên Sên chạy trốn chết, nhanh như chớp phi xuống dưới phòng bếp hâm lại nồi cá, rút nồi cơm sắp thức ăn, sống chết cũng không dám đi ra.

Trong phòng khách, Lục Gia Xuyên buồn cười nhìn cô lo trong lo ngoài, vốn cũng chỉ muốn so với cô xem ai phải chịu thua trước nhưng anh cũng không ngờ khi mình lưu manh lại lưu manh đến thế. Nếu để ông cụ ở nhà nhìn thấy, nhất định sẽ tức đến mức bán thân bắt tội mất thôi.

Nhưng khi anh nhìn dáng người nhỏ bé kia đi qua đi lại trong phòng bếp, thì ngay cả bản thân anh cũng không nói lên được vì sao, nụ cười mỉm khẽ cong bên khóe môi lại trở thành nụ cười tươi rộ, lan tràn khắp gương mặt.

Ngôi nhà này chưa từng có một giây phút nào sống động như hiện giờ, tràn ngập hơi thở gia đình.

***

Chịu đựng đến tận hai giờ chiều mới ăn cơm trưa quả thật khiến người ta đói chết, cả hai ngồi vây quanh một nồi cá thơm lừng mà ăn hùng hục.

Bởi vì ăn quá nhanh, Lục Gia Xuyên bị xương cá đâm vào đầu lưỡi, anh nhướn mày che miệng lại, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó. Chu Sên Sên thấy thế thì cười ha ha, nào ngờ vui quá hóa buồn, cười chưa hết cơn đã bị xương cá chặn ngang giữa họng, lại đành phải bóp cổ họng để đẩy cây xương ra ngoài.

Lục Gia Xuyên cũng không quan tâm đến lưỡi nữa, anh vội vàng đi vào phòng bếp lấy dấm chua ra cho cô.

“Uống một ngụm đi.”

“Không uống!”

“Thứ này có thể giúp cô nôn ra xương cá.”

“Không muốn uống!!!” Chu Sinh Sinh không để ý đến chai dấm chua của anh, mà chạy nhanh vào toilet nôn xương cá.

Hồi nhỏ cô cũng từng bị hóc xương cá, cách uống dấm chua không phải cô chưa thử, tất nhiên sẽ lấy được xương cá, nhưng nói cho chính xác là vì uống dấm sẽ bị nôn liên tục, nên mới nôn được chiếc xương cá đó ra.

Cảm giác ấy thật sự là cả đời khó quên, đời này chỉ cần trải qua một lần là đủ rồi.

“Nghe lời nào, uống một ngụm thôi.” Lục Gia Xuyên lại mang chai dấm vào toilet.

Chu Sinh Sinh không thèm để ý đến anh, nôn liên tục xuống bồn rửa mặt rồi lại há to miệng nhìn vào gương, muốn tìm chiếc xương cá ở đâu, nhưng sao cô có thể nhìn thấy cổ họng của mình? Vẫn là phí công vô ích rồi.

Lục Gia Xuyên kéo cô xoay người lại: “Để tôi nhìn thử xem sao.”

Mặt cô ửng hồng lên, phút chốc khép chặt miệng lại, không chịu mở ra.

“A ——” Lục Gia Xuyên hướng dẫn cô, “Há miệng, Chu An An.”

Há cái em gái nhà anh ấy!

Cô ngậm chặt miệng, mặt đỏ tai hồng, nhất định không chịu mở ra. Cổ họng đang nghẹn cứng, chỉ nuốt nước bọt một chút cũng cảm thấy đau, nhưng cô vẫn cố gắng nhịn lại.

Lục Gia Xuyên dừng một chút, hiểu ý: “Cô xấu hổ à?”

Chu Sinh Sinh hai mắt nhắm lệ rung rung đứng ở nơi đó, cứng đầu nhất định không chịu nói gì.

Vừa ăn cá lược, miệng đầy mùi tỏi ớt, ai biết trong kẽ răng có bị rất vỏ ớt hay không? Da mặt cô cũng chưa dày đến mức có thể không kiêng nể gì mà há mồm để anh tìm chiếc xương trong miệng cô QAQ!

Im lặng trong chốc lát, Lục Gia Xuyên giằng co với cô một lúc, cuối cùng cũng thỏa hiệp, cầm bình dấm chua đi ra, để cô ngồi đó hùng hục cố kéo chiếc xương cá trong miệng ra mấy phút rồi mới quay lại, trong tay cầm theo cốc nước.

“Uống đi, uống một ngụm lớn trôi luôn chiếc xương cá xuống bụng.” Anh đề nghị nói.

Chu Sinh Sinh không cố lôi xương ra nữa, cô từ từ ngẩng đầu lên. Chỉ nhìn thấy trong gương phản chiếu bóng dáng một người đàn ông mặc chiếc áo len xám tay cầm cốc nước bình tĩnh đứng sau lưng cô, gương mặt anh tuấn, khí chất đầy mình khiến người ta vô cùng tin tưởng. Cánh tay thon dài đang cầm cốc nước đưa về phía cô, bác sĩ quả nhiên vẫn là bác sĩ, dù anh đang không mặc áo blouse trắng cũng khiến người ta cảm thấy yên lòng.

Trên gương mặt anh giờ đây có nét gì đó rất lạ, cứ như có thể khiến người ta bình tĩnh trở lại, nghe lời bác sĩ nói.

Hai mắt nhắm lệ rung rung cô xoay người sang chỗ khác, nhận cốc nước từ anh, lắp ba lắp bắp nói một câu: “Bác sĩ

Lục, nếu tôi bị hóc xương cá chết, xin anh hãy nhớ lòng sùng bái của tôi với anh như sóng biển dâng trào ngàn năm không nghỉ, nguyện mê mẩn anh hàng trăm năm nữa —— “

Tổ tình xong, cô nâng chén ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Ngay sau đó, cô ho sặc sụa, Chu Sinh Sinh phụt một tiếng nhổ hết sạch chỗ nước vừa uống ra.

Fuckingggg nước sôi ở đâu đây rõ ràng là dấm chua mà! Một cốc dấm chua cỡ bự!!!

Cô thật sự quá ngây thơ rồi! Tuy Lục Gia Xuyên đã mang chai dấm chua đi, nhưng cũng không cất đi thật mà, chẳng qua là anh đổ dấm vào cốc rồi giả vờ là nước sôi rồi dùng nó mê hoặc cô mà thôi!!!

Vậy mà cô còn tổ tình với anh a a a!

Cổ họng Chu Sinh Sinh chua như muốn tự tử luôn, mặt mũi nhăn nhó, vừa lấy nước rửa sạch khoang miệng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi điên cuồng mắng Lục Gia Xuyên trong lòng.

Ngay sau đó, người vừa bị cô mắng một nghìn một vạn lần vươn tay về phía cô, vẫn là một cốc nước đầy như vừa nãy, yên lành nằm trên tay anh.

“Lần này là nước lọc thật.” Anh cố gắng nhịn cười, đi tới vỗ lưng cho cô.

Chu Sinh Sinh nói không ra lời, chỉ một tay hất tay anh ra, dùng ánh mắt nói hộ “Nếu lần này bà đây tin anh thì là @\$%”.

“Thật sự là nước mà.” Anh nâng cốc nước lên uống một

ngụm, biểu thị thành ý.

Cảm giác chua xót chạy dọc từ khoang miệng xuống bụng, cơn ói cũng lên đến miệng rồi, tức thời cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ có thể nhận cốc nước của anh, dè dặt cẩn trọng dùng đầu lưỡi thử, xác nhận không sai thì mới ừng ực uống.

Nước chảy qua cổ họng, cảm giác lửa cháy trong bụng cũng dần dần tan biến khiến cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Sau khi hồi sức, cô đặt cốc nước lên bồn rửa tay, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lục Gia Xuyên chăm chăm. Ánh mắt kia rất đáng sợ. Mỗi lần cô nhìn Trịnh Tâm với ánh mắt này, cậu ta cũng hận không thể mọc ra thêm bốn cái chân nữa để thoát khỏi nơi sóng gió này.

Nhưng ngay khi cô đang lên cơn như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm Lục Gia Xuyên thì trông anh lại chẳng có vẻ sợ cô gì cả, anh đang nở nụ cười rất tươi, hỏi cô: “Còn ghen xương nữa không?”

Cô sửng sốt, hăng hăng cổ họng, lúc này mới phát hiện ra... không còn ghen nữa rồi?

Giây tiếp theo, anh chàng kia vươn tay tới cầm lấy cốc nước, tay kia thì không hề báo trước vươn tới xoa xoa đầu cô, cứ như trong mắt anh cô chỉ là một chú thỏ đang cúi gắt, chỉ cần xoa xoa đầu vài cái sẽ cảm thấy vui vẻ.

Chu Sênh Sênh bắt chợt như muốn điên lên, bắt chợt lại cảm thấy bị mê hoặc, muốn xông lên tung đòn trả thù vì cốc nước dấm chua vừa nãy, nhưng trong tiềm thức lại nhắc nhở anh chỉ đang muốn giúp cô mà thôi... Haiz?

Haiz haiz haiz?

Cứ thế cô đứng đắn đo suy nghĩ một lúc, còn Lục Gia Xuyên đã đi vào phòng bếp rửa bát đĩa. Cô bất tri bất giác đi ra khỏi toilet, hạ quyết tâm muốn dạy dỗ anh một trận, nào ngờ lại đúng lúc gặp anh từ phòng bếp đi ra, cầm trong tay một lọ kẹo, đút vào lòng cô.

“Ăn chút ngọt đi, tẩy sạch vị dấm chua.”

Cô ngơ ngác ôm lọ kẹo thủy tinh kia, nhìn đủ loại kẹo đầy màu sắc bên trong, sau đó mới phát hiện ra, Lục Gia Xuyên hình như... thật sự đã coi cô là đứa trẻ?

Thấy cô ngơ ngác đứng ở nơi đó bất động, anh biết cô còn đang giận mình vì vụ uống dấm lúc nãy, liền đi về phía cô lấy lại hộp kẹo, tốt bụng mở nắp hộp giúp cô, lấy một viên kẹo đường màu hồng, không chút nghĩ ngợi liền đưa tới bên miệng cô: “A.”

Ý bảo cô mở miệng.

Chu Sinh Sinh đã tiến vào trạng thái phản xạ có điều kiện, ngơ ngác nhìn viên kẹo kia, lại ngơ ngác nghe lời nhắc của anh mà há miệng. Ngay sau đó, đôi tay dài tinh tế vươn về phía cô, đốt ngón tay chạm lên môi cô, nhẹ nhàng mà đặt viên kẹo màu hồng lên lưỡi cô.

Thấy mặt cô vẫn ngơ ngác, anh dường như cảm thấy rất buồn cười, lại hảo tâm duỗi tay ra chạm vào cằm cô, giúp cô khép lại miệng.

“Ngốc chết đi được.” Anh liếc mắt nhìn cô, trong đôi mắt không có ghét bỏ ngược lại là sự dịu dàng kì lạ.

Trong đầu Chu Sinh Sinh đột nhiên trống rỗng, chỉ còn lại

duy nhất một bộ phận hoạt động là vị giác.

Vị dâu tây đang lan dần trong khoang miệng cô.

... Ngọt chết đi được.

-----oOo-----

Chương 30: Chàng trai tựa ánh trăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tâm trạng Chu Sinh Sinh đang vô cùng phức tạp.

Cô yên lặng đi vào phòng bếp, nhìn Lục Gia Xuyên đang rửa bát, câu hỏi anh có muốn giúp không vừa đến miệng, cuối cùng lại nhin xuống rồi yên lặng đi ra.

Lý trí lên đi, Chu Sinh Sinh!

Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng cảnh báo.

Ai đó đang nhắc cô không được đắm chìm, không được gần gũi, không được dây dưa? Nguyên tắc ba không cô tự đặt ra cho mình đi đâu hết rồi?!

Nhưng trong trái tim, cô lại nghe thấy một con người khác của mình đang hung dữ phản bác: Cứ đắm chìm cứ gần gũi cứ dây dưa một lần thì cũng có sao? Anh cũng đâu bị mất miếng thịt nào!

Đúng vậy, đương nhiên anh không phải một miếng thịt, nhưng anh cũng là một người bình thường, có máu có thịt có tình cảm. Nếu cô cứ vô trách nhiệm bước vào thế giới của anh, rồi khi anh cho rằng cuối cùng mình cũng có một người

bạn bên cạnh, thì đột nhiên không nói một tiếng mà bốc hơi khỏi thế gian này, thì lúc đấy anh phải làm sao đây?

Lòng cô loạn cào cào cả lên, đứng trong phòng khách không biết phải làm thế nào, cuối cùng vô ý thức cầm di động lên, theo quán tính dò tìm thông tin dự báo thời tiết của bảy ngày tới.

... Không có mưa.

Cô phát hiện bản thân vừa thở phào một cách nhẹ nhõm, bởi vì cô chưa từng khao khát ông trời đừng khóc như hiện giờ. Cứ khiến thành phố này mãi mãi khô hạn thế này đi, một giọt mưa cũng không cần rơi đâu.

Nhưng ai cũng biết chuyện đó là không thể, trừ phi cô chuyển tới Sahara, chạy tới một nơi mãi mãi không có mưa, nhưng cô có thể dẫn anh tới đó sao?

Nghĩ như vậy, cô lại bắt đầu cảm thấy sâu muộn, quay đầu nhìn người đàn ông đang ở trong phòng bếp rửa bát, khổ sở đứng đó một lúc lâu, cuối cùng cô lặng lẽ cầm chiếc túi xách đeo lên vai, mãi cho đến khi ra đến cửa lớn đi xong giày cô mới đứng thẳng người dậy lớn tiếng nói với vào một câu: “Bác sĩ Lục, tôi về nhà trước nhé!”

“Về cái gì mà về? Tôi còn chưa rửa bát xong mà!” Trong phòng bếp Lục Gia Xuyên nhướn mày, xoay người tức giận nói, “Để lại nhiều cá thể này, không được đi! Cô phải ở lại giúp tôi giải quyết hết đã!”

“Anh cứ giữ lại ăn từ từ cũng hết mà bác sĩ Lục, vất vả làm việc cả ngày rồi, nhất định phải đối xử tốt với dạ dày của bản thân! Không phải sợ béo làm gì, đàn ông hơi béo chút lại càng khiến người phụ nữ của mình yên tâm ấy chứ —— đây là lời nói thật lòng của một cô gái đấy nhé!” Cô khum

tay lại tạo năm đấm, mắt thấy anh đang ra khỏi phòng bếp, liền lập tức mở cửa phi ra ngoài.

“Ngay cả cô là con gái đi nữa, thì tôi thấy cũng chẳng có mấy đàn ông so được với cô đâu —— này, Chu An An!” Anh đặt chén bát xuống bồn mà chạy ra, “Chạy cái gì chạy, không ăn thì thôi, tốt xấu gì cũng phải—— “

Nhưng chẳng đợi anh nói dứt lời, cửa lớn đã đóng lại, tiếng vang nặng nề thông báo cô nàng kia đã bỏ trốn mất dạng.

Trên tay Lục Gia Xuyên giờ đây vẫn dính đầy bọt xà phòng, câu nói “Tốt xấu gì cũng phải để tôi tiễn cô” mới chỉ nói được vài từ đầu. anh bỗng ngẩn người khó hiểu, cô nàng này tự nhiên bỏ chạy làm gì? Vừa rồi còn bình thường giờ lại như lên cơn vậy? Cứ như lửa cháy đến mông thôi.

Mà ngoài cửa, Chu Sinh Sinh cũng chạy nhanh vào thang máy, thẳng một đường xuống dưới tầng một.

Cô bước ra ngoài nắng, cúi đầu nhìn chính cái bóng cô đơn của mình, hai tay ôm lấy cổ áo, hình như đúng vào lúc này cô mới nhận ra, mùa đông đến rồi.

Lạnh thật.

***

Mấy chuyện làm giả chứng minh thư, Trịnh Tầm đã làm cho Chu Sinh Sinh quá nhiều nên cũng đã quen rồi, bởi vậy thường có người đến quán bar tìm anh nhờ làm chuyện đó. Nhưng anh cũng có nguyên tắc riêng của mình, không làm những chuyện có lỗi với xã hội hay vượt quá giới hạn cuối cùng của bản thân, cho nên chỉ thỉnh thoảng anh mới ra tay, giúp những đứa trẻ học sinh trung học chưa đủ mười tám thuận lợi ra vào tiệm nét.

Cho nên khi anh đang đứng sau quầy rượu, thấy một nữ sinh trung học mười sáu mười bảy đang lén lút bước vào quán rượu, bộ dáng rụt cổ đi đến trước mặt anh, do do dự dự lại không dám mở miệng, thì gần như anh đã đoán ra ý đồ của cô nàng rồi.

“Làm chứng minh à?” anh cười đến là dịu dàng tựa người vào quầy bar, để lộ ra tám chiếc răng trắng trông rất ngay ngắn chỉnh tề.

Nữ sinh kia gật đầu liên tục, cô nàng lôi hai tờ một trăm ngàn tệ đặt lên quầy bar: “Hai cái.”

Rồi lại chỉ vào tờ giấy trắng đặt dưới hai tờ tiền: “Đây là thông tin cá nhân, ảnh thẻ cũng bọc luôn ở trong đó.”

“Được.” Trịnh Tầm sảng khoái dứt tiền và tờ giấy kia vào túi, rồi tiện tay lấy bừa một chiếc bút bi trên quầy bar, giật một tờ giấy ghi chú, vèo vèo một cái ghi xong dãy số di động của mình, sau đó đưa cho cô nàng, “Gọi số này là có thể tìm được tôi, liên hệ lúc nào cũng được.”

Tay anh đang dừng giữa không trung, đợi đối phương nhận tờ giấy.

Nhưng ngay sau đó, có một bóng người nhỏ bé bỗng nhiên không biết từ đâu xông ra, vươn tay đoạt mất tờ giấy kia: “Vì sao không cho em nhưng cậu ta thì được?”

Mái tóc ngắn gọn gàng thanh thuần, gương mặt lăm lè mắt lạnh mày ngắn, trên người mặc chiếc áo khoác màu trắng thương hiệu Burberry, cô nàng từng tặng anh bức tượng gỗ đang yên lặng đứng đó nhìn anh chăm chăm, dáng vẻ vẫn cứ hờ hững như vậy. Ngoài ra còn cả ánh mắt đen như mực không còn tràn ngập ý cười nữa, mà toàn là vẻ không cam

lòng.

Cô vừa mới đến liền thấy nữ sinh kia đưa tiền cho anh, còn anh thì cười rất rạng rỡ, chẳng chút do dự đưa số cho cậu ta, còn nói cái gì mà gọi lúc nào cũng được.

Dựa vào cái gì mà anh không cho cô số, còn cậu ta thì được?

Trịnh Tầm ngẩn người, thế quái nào con bé này lại tới nữa?

Có thể anh còn chưa kịp nói gì, nữ sinh đến làm chứng minh đã chẳng thềm khách khí nói: “Tôi mất tiền, sao lại không được?”

“Thật à? Vậy cậu đưa bao nhiêu tiền?” Cô gái nhỏ lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái.

“Tùng này.” Nữ sinh làm chứng minh xòe một bàn tay ra, hoàn toàn không biết hai người họ đang ông nói gà bà nói vịt

Cô gái nhỏ không nói nhiều lời lời chiếc ví trong túi áo khoác ra, rút một xấp tiền một trăm tệ thật dày, long trọng đặt lên quầy bar, “Bằng này đã đủ để mua số di động của anh chưa?”

Trịnh Tầm biết, cô hiểu lầm nhưng anh cũng không muốn giải thích.

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, nơi này không phải chỗ để cô có thể tới.” Anh có vẻ không còn kiên vờn tay nắm lấy tay cô gái nhỏ, cũng như mọi ngày kéo cô đi ra ngoài.

Nhưng lúc này đây cô gái nhỏ bỗng nhiên lùi người về sau một bước, một tay nắm chặt tờ giấy nhớ, một tay chỉ vào thiếu nữ tới làm chứng minh: “Anh nói em còn nhỏ tuổi,

không nên tới đây, lại càng không được có ý xấu với anh. Nhưng cậu ta thì sao? Cậu ta nhìn còn nhỏ hơn em nữa, tốt xấu gì em cũng trưởng thành rồi, dựa vào cái gì mà anh cho cậu ấy số di động?”

Rõ ràng là một cô gái nhỏ bình thường, dung mạo phổ thông, dáng người gầy nhỏ, nhưng lại có một đôi mắt sáng đến mức khiến mọi thứ xung quanh cô trở nên nhạt dần.

Cô bình tĩnh chất vấn anh, trong mắt mang theo vẻ buồn bã khiến người ta như tan nát cõi lòng.

Mỗi ngày ở khu tạp nham này Trịnh Tầm đã chứng kiến rất nhiều đàn ông tới đây tìm gái chơi qua đường, cũng đã quen với những cuộc tình gặp dịp thì chơi, ánh mắt nghiêm túc như vậy anh không quen cho lắm.

Sự nghiêm túc của cô khiến anh cảm thấy bức bối vô cùng, vì thế anh vươn tay kéo nữ sinh tới làm chứng minh qua, chỉ chỉ vào mặt cô: “Được, hôm nay chúng ta cùng nói rõ mọi chuyện đi. Cô nhìn đi, đây mới là style mà tôi thích. Tôi cũng là một người đàn ông trưởng thành, không thích trẻ con, cũng chẳng thích những cô gái tính cách nhạt nhẽo, khuôn mặt thì tầm thường. Tôi không thích cô chẳng phải vì chuyện tuổi tác, mà vì tôi thực sự là người tốt, không thể nhẫn tâm nói thẳng sự thật đó cho cô, cho nên mới lờ chuyện tuổi tác ra thoái thác. Sự thật chính là cô tuyệt đối không hợp với style của tôi, nhưng ngày nào cô cũng tới đây, cô thì cảm thấy thú vị, nhưng cô đã từng hỏi qua cảm giác của tôi chưa?”

Thiếu nữ tới làm chứng minh vẻ mặt lơ mơ, ngơ ngác đứng ở đó không biết đã xảy ra chuyện gì, trời mới biết cô chỉ tới làm chứng minh xử lý chuyện người lớn để tiện đường ra vào tiệm net thôi mà...

Ngay sau đó, cô thấy cô gái mặc chiếc áo hàng hiệu Burberry kia mạnh mẽ quay ngư đi, không rên một tiếng chạy ra khỏi quán bar.

Trên tay bỗng dưng được thả lỏng, người đàn ông kia có vẻ buông tay cô ra ngay lập tức.

Trịnh Tầm lôi hai tờ một trăm tệ vừa nãy trong túi áo khoác ra, nhét vào trong tay cô nàng: “Làm miễn phí cho em luôn, đừng hỏi gì cả, về nhà làm bài tập đi.”

Thiếu nữ kia ngẩn người nhìn hai trăm tệ trong tay mà chẳng hiểu gì, tuy rằng hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nàng vẫn thoải mái vui vẻ đi về.

Trịnh Tầm quay đầu lại mới phát hiện, một tập tiền dày cô bé kia vừa đặt trên bàn cũng quên không cầm đi, lông mày phút chốc chau lại, ngoài miệng thì mắng mấy câu thô tục, nhưng anh vẫn cầm tiền chạy theo cô.

Quán bar này nằm trong một con ngõ nhỏ đèn đường mờ ảo, xung quanh bẩn thỉu, bởi vì dọc con ngõ này đều là những quán bar như thế, trên đường còn có không ít những tên quỷ say rượu lướt lướt.

Anh vừa bước ra khỏi cửa, liền thấy cách đó không xa dưới cột điện, cô nàng áo khoác trắng đang ngồi xổm bên cột điện không chút nhúc nhích.

Cách cô rất gần là một gã say rượu lưng gù dật dật dẹo dẹo, trong tay còn cầm theo bình rượu, nhìn cô không chớp mắt, chậm chạp đi về phía cô.

Trong lòng anh căng thẳng, bước nhanh đi ra phía trước, bay về phía tên quỷ rượu kia, một tay kéo cô đứng thẳng dậy: “Bảo cô về nhà, cô ngồi đây làm gì? Cô cho là cô ngồi xổm ở

đây —— “

Nói được nửa câu thì anh bỗng dừng lại.

Bởi vì khi cô nàng kia ngẩng đầu lên, mặt mũi lem nhem đầy nước mắt.

Cô nhìn anh nói: “Em biết anh thiếu tiền, em có rất nhiều rất nhiều tiền, em cho anh tiền, anh đừng đuổi em đi nhé?”

Đó là một gương mặt bình thường không chút ấn tượng, cứ như chỉ cần cô lẫn vào đám người ngoài kia anh sẽ chẳng nhận ra được nữa, nhưng anh chưa từng thấy một đôi mắt sáng rực lại có hồn thế này, ngay cả ánh đèn trên đỉnh đầu hai người cũng vì thế mà nhạt đi hẳn.

Chẳng biết tại sao trong lòng anh khẽ rung động, lại cố ép chính mình phải cương quyết hơn, anh nhét tập tiền vào tay cô, gần từng tiếng nói: “Cô vốn chẳng biết mình đang nói gì đâu. Nếu có nhiều tiền như vậy thì đừng tới đây nữa. Cô sinh ra đã được ngậm thìa vàng thì sao? Đó cũng là tiền do ba mẹ cô vất vả lao động mới kiếm được, cô không nên tiêu xài hoang phí như thế.”

Anh vươn tay chỉ về phía cuối con đường, bình tĩnh nhìn cô, cố gắng gạt bỏ ánh mắt khiến lòng người tan nát kia: “Cứ đi thẳng hết con đường này, Băng qua chiếc cầu vượt kia. Bên đó, nơi đèn đuốc sáng trưng kia mới là nơi thuộc về cô, khu đèn mờ này không hợp với cô đâu.”

Trịnh Tầm kéo tay cô đi một đoạn đường, ra đến ngoài đường lớn vẫy taxi, tuy anh hơi mạnh tay nhưng lại rất cẩn thận đỡ cô vào trong taxi, sau đó đóng cửa lại.

Anh đứng ngoài đầu đường, cứ thế nhìn chiếc taxi biến mất ngoài đầu ngõ, lúc này mới xoay người rời đi.

Hai tay đút trong túi áo bành tô, từ từ vuốt ve bức tượng điêu khắc bằng gỗ bóng loáng, sau đó năm ngón tay bóp lại cầm nó thật chặt.

***

Rạng sáng mới có người tới thay ca, Trịnh Tâm lái mô tô quay về con ngõ nhỏ thì thấy Chu Sinh Sinh đang ngồi trên bậc thềm ngoài cửa mà ngẩn người.

“Ngẩn ngơ ngồi đó làm gì?” Anh đỗ xe trước cửa, lấy chiếc mũ bảo hiểm xuống, nhìn cô từ trên cao, “Này đang giữa mùa đông trời rét căm căm, mình bà ngồi ngoài này không thấy lạnh à?”

“Lạnh chứ.” Cô chậm chạp nói, cúi mắt xuống, “Hơi lạnh khiến con người ta cảm thấy tỉnh táo hơn.”

“Phải không?”

Trịnh Tâm im lặng, anh tắt động cơ máy, ôm mũ bảo hiểm cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Chu Sinh Sinh bất ngờ nhìn anh: “Cậu sao thế?”

“Cũng muốn tỉnh táo hơn chút.”

Người đàn ông bên cạnh mệt mỏi tựa lưng vào cửa, hít vào một hơi khí lạnh.

Cô nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao nhẹ giọng nói: “Ngày mai nhất định sẽ là một ngày đẹp.”

“Không muốn đổi mặt nữa à?”

“Đúng vậy.”

“Không ngờ nhìn cậu thế này mà nông cạn đến vậy. Đối tới đối lui bao nhiêu năm rồi, còn lưu luyến những gương mặt xinh đẹp này à?”

“Không phải lưu luyến mặt đẹp.”

“Vậy thì là cái gì?”

Chu Sinh Sinh không nói gì vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, im lặng một lúc lâu, rồi bỗng nở nụ cười. Cô chỉ lên một ngôi sao trên bầu trời rồi chợt hỏi Trịnh Tâm: “Cậu có biết đó là sao gì không?”

“Không biết.”

“Tôi cũng không biết.”

Trịnh Tâm: “... Thần kinh”

“Có đôi khi tôi nghĩ ——” Cô không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao kia, “Cứ đêm đến bọn chúng luôn xuất hiện đúng giờ, là nguồn cảm hứng để nhà thơ đưa vào thơ của mình, được nhạc sĩ đưa vào ca khúc của họ, lại được người khác ngẩng đầu lên nhìn. Mọi người đều thích ánh sao, ai ai cũng mong ngóng được nhìn thấy chúng. Hôm nay chúng ta nhìn thấy một ngôi sao, tự nói với bản thân là ánh sáng của nó thật đẹp, nhưng sang ngày mai lại chẳng hề nhận ra ngôi sao mình nhìn thấy hôm qua là ngôi sao nào nữa.”

“...”

“Trịnh Tâm, chúng ta cũng giống như nó vậy, thật ra tôi luôn cố gắng để mình tỏa sáng, cố gắng để mình được mọi người

công nhận. Nhưng cứ khi trời mưa, bọn họ sẽ không còn nhận ra tôi nữa. Có lẽ bọn họ sẽ nói Chu Sinh Sinh hôm qua quả là một người tốt nhưng sang đến hôm sau, bọn họ cũng không biết ai mới là Chu Sinh Sinh nữa.”

Nhiều năm rồi, đã từ lâu Chu Sinh Sinh không phàn nàn với anh chuyện bị đổi mặt nữa. Cô sẽ cảm thấy mất mát, sẽ khó chịu, nhưng nếu sự thật chẳng thể thay đổi được tương lai thì cô sẽ dừng cảm đối mặt với nó.

Nhưng hôm nay...

Trịnh Tầm quay đầu sang, muốn nói chút gì.

Ngay sau đó, anh thấy trên mi mắt cô có thứ gì đó sáng lên.

Cô nàng Chu Sinh Sinh luôn sống rất thoải mái không tim không phổi lại đang cố gắng ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, trong mắt ngân ngấn lệ: “Nhưng tôi cũng muốn được ai đó nhớ đến, tôi cũng muốn để lại cho họ một ấn tượng khó quên. Tôi không muốn tồn tại như ánh sao ấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao cả, tôi muốn trở thành ánh trăng tồn tại mãi mãi trong mắt của ai đó.”

Tuyệt vời là khi anh tức giận với những người không biết trân trọng đôi mắt của mình.

Tuyệt vời là khi anh nắm tay một cô bé bị bệnh, nhảy một điệu múa thật dịu dàng.

Tuyệt vời là khi anh không nhìn thấy sẹo trong mắt những đứa trẻ mù, mà nâng niu những đứa trẻ ấy và coi chúng là điều vô giá.

Tuyệt vời là khi anh đi bên cạnh cô, kể cho cô nghe những câu chuyện đau lòng trong quá khứ, dù bản thân đang đắm

chìm trong bóng tối u ám, thì trong mắt cũng tràn ngập ánh sáng bất diệt.

Cô chớp mắt mấy cái, thứ vừa rơi xuống không phải nước mắt mà là những ánh sao nhỏ.

-----oOo-----

Chương 31: Cô nàng đáng yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Suốt một tuần, Chu Sênh Sênh không liên lạc gì với Lục Gia Xuyên.

Nhưng trong khoảng thời gian này cô lại nhận được một lời mời thêm bạn qua Wechat, người kia ngay cả nick name thân thiết cũng chẳng thềm đặt, lời ít mà ý nhiều là Lục Gia Xuyên.

Nội dung thêm bạn như sau: *‘Son của em đang ở nhà tôi’.*

Khi nhận được tin nhắn này thì cô đang ở trong tiệm đánh bài ếch. Gần đây trong tiệm đổi xu thế rồi, vì đánh mạt chược bị thua quá nhiều, nên anh quản lý vừa dụ dỗ lại đe dọa mọi người chuyển sang trò đánh bài ếch, một trò “hoàn toàn dựa vào may mắn để phân định thắng thua”. Sau đó anh liền trở thành người quảng cáo tốt nhất cho trò chơi này, trong lúc chơi anh chỉ biết trơ mắt nhìn vì thua.

Chơi được nửa trận, di động bỗng vang lên ting một tiếng.

Chu Sênh Sênh cũng không nghĩ nhiều, một tay cầm bài, một tay mở khóa di động, ngay lập tức lời nhắn thêm bạn tốt kia liền đập vào mắt.

Lúc này Hoàn Tử đã tiên phong ra bài trước, rồi cô nàng quay sang ghé sát vào cô định giúp cô đánh bài, vừa cúi đầu liền đọc được tin nhắn kia, thuận miệng liền đọc ra miệng: “Son của em đang ở nhà tôi?”

Cứ như một bát máu gà được dội vào cơ thể, Hoàn Tử lập tức trở nên hưng phấn hơn, vươn tay cướp lấy di động của cô.

“Này này, Chu An An, đây là ai vậy?”

Cô gạt cánh tay đang muốn cướp lại của Chu Sinh Sinh, dí sát mắt vào màn hình, nhấn mở avatar. Tấm ảnh với khung nền màu xanh lam, vị bác sĩ mặc áo blouse trắng gương mặt bình tĩnh nhìn ống kính, đôi mắt đen sáng bóng, khóe môi hơi cong lên mang theo ý cười nhạt.

“Mẹ ơi, đây là ảnh thẻ sao? Ảnh thẻ thôi đã đẹp trai thế này rồi, người thật chắc còn đẹp trai hơn nhiều?” Hoàn Tử ồn ào la hét, sau đó liền nhớ ra, đây không phải cái người vừa đến tiệm tuần trước mà chơi trò “Đại chiến ánh mắt” với anh quản lý đây sao?

Cả đám người không thèm chơi bài nữa, nhanh chóng chụm đầu vào thành nhóm, cứ nhìn chằm chằm vào tấm ảnh thẻ trên avatar của Lục Gia Xuyên.

Anh quản lý nói: “Thời đại này còn có người dùng ảnh thẻ làm avatar sao, ha ha, đừng nhà quê như thế được không.”

Đông Đông nói: “Nếu ảnh thẻ của em mà đẹp trai thế này, em cũng muốn dùng nó làm ảnh avatar đấy.”

“Đẹp cái rắm ấy!” Anh quản lý kích động đến mức nước miếng bắn tung tóe, “Không nhận ra cậu ta xài Photoshop

sao? Nhìn cái mặt kìa trắng như tuyết ấy? Mắt thì sáng rực có hồn thế kia à? Cầm còn nhọn nữa, nhất định là vì mặt quá bé! Lại còn dùng cả chế độ chỉnh ánh sáng cho ảnh nữa, bằng không sao có thể đẹp thế này được?”

“Nhìn không ra đấy, anh quản lý photoshop ảnh hàng ngày có khác nhỉ, nhìn một phát là biết dùng hiệu ứng gì luôn.”
Tiểu Kim ra vẻ đăm chiêu.

Anh quản lý mặt mày đỏ bừng, cũng không biết nói sao để cãi lại nữa.

Chu Sênh Sênh chủ nhân của chiếc điện thoại vừa bị xâu xé kia, lúc này mới vươn tay cướp về được, tức giận đút di động vào túi áo: “Ván bài này mọi người có định đánh nữa không đây?”

“Đánh chứ.” Mọi người trăm miệng một lời.

“Nhưng trước khi đánh, cậu có thể thành thật khai báo mối quan hệ khó nói giữa cậu và vị nam sĩ tên Lục Gia Xuyên kia không?”

“Son là đồ dùng riêng tư của phụ nữ thế mà cậu lại bỏ quên ở nhà anh ta, chặc chặc chặc, trong đầu mình đang xuất hiện những hình ảnh không thể tả được.”

“Xem cái tên wechat, tấm ảnh avatar, chắc là theo phong cách thanh niên nghiêm túc. Này này này, nhìn bề ngoài càng nghiêm túc bao nhiêu thì trên giường lại càng hoang dã bấy nhiêu đấy?”

“Tôi nghe nói đàn ông mũi càng cao thì tình dục càng mạnh. Không biết An An nhỏ bé của chúng ta có thể chịu được không đây...”

Bốn phương tám hướng quay sang nhìn trên dưới cô một lượt rồi ồn ào bàn tán đánh giá.

“.....”

Ở đâu ra một đám tài xế [1] đặc biệt thế này!

[1] Âm chỉ những kẻ nhiều chuyện

Chu Sinh Sinh đặt bài xuống, cầm chặt di động đi vào toilet, ngồi trên bồn cầu cúi đầu nhìn màn hình. Đầu ngón tay vừa chạm vào avatar của anh thì hơi ngừng lại, tấm ảnh kia liền được phóng to lên.

Quả đúng là tấm ảnh trên bảng thông tin về các bác sĩ ở bệnh viện.

Cô cũng không biết có nên cười nhạo anh quá mức tự kỷ hay khen anh là thanh niên nghiêm túc đây. Nhưng dù anh có dùng một tấm ảnh bình thường đến không thể bình thường hơn làm avatar, cô cũng chẳng thể nào phủ nhận sự đẹp trai của anh được.

Cô đồng ý lời thêm bạn của anh, vừa mở trang cá nhân ra, lại không ngờ rằng đến một cái status cũng chẳng có.

Cả một trang cá nhân trắng xóa, không có bất cứ dấu vết gì.

Dừng một chút, cô đáp lại lời nhắn của anh: Không thì anh cứ để ở chỗ chú bảo vệ đi, tối nay sau khi tan làm tôi sẽ đi tàu điện qua đó lấy.

Người kia nhanh chóng nhắn lại: Không cần, khi nào cô tan làm? Tôi lái xe qua đó cũng được.

Trong đầu có một giọng nói vang dội nhắc cô: “Từ chối anh

ta đi. Son không lấy cũng được. Rõ ràng đã hạ quyết tâm không gặp nhau, thì đừng tạo cơ hội nữa, chẳng lẽ cô muốn kiếm củi ba năm thiêu vì một giờ?”

Vì thế cô chậm chạp đánh câu trả lời tiếp theo: Thôi, chỗ tôi cách bệnh viện cũng khá xa, dù sao màu son ấy cũng chẳng đẹp lắm, tôi không thích nữa, anh cứ vứt nó đi đi.

Lúc này đây, đầu bên kia im lặng vài phút, ngay khi cô đứng dậy định đẩy cửa đi ra thì chiếc di động trong tay bỗng kêu ting một tiếng.

Chu Sinh Sinh cúi đầu, thấy hai hàng chữ hiện trên màn hình:

Nhìn cũng đẹp mà.

Rất hợp với cô.

Cô hạ chân xuống, bỗng nhiên không đi nổi nữa.

Ngay khi cô đang mất hồn, thì tin nhắn thứ ba đã xuất hiện trong tầm mắt: ‘Sau khi tan làm, tôi đến tiệm café tìm em.’

***

Cách giờ tan làm hơn một tiếng, Chu Sinh Sinh đã không còn tâm trạng làm gì nữa rồi.

Bác sĩ mấy giờ sẽ tan làm đây?

Cô vừa liếc nhìn đồng hồ, vừa liên tục nhìn ra cánh cửa thủy tinh lớn bên kia.

Anh quản lý còn cố tình đến bên cạnh cô, nói bóng nói gió muốn hỏi về quan hệ giữa cô và Lục Gia Xuyên, chỉ tiếc là

cứ ấp a ấp ứng không hỏi được rõ ràng. Chắc cũng do bản thân mà ra, anh chàng vốn thiếu kinh nghiệm yêu đương, mà sự thất bại của mối tình ngay trước đó lại càng khiến anh cảm thấy tự ti tổn thương sâu sắc.

Cuối cùng anh mới lấy được chút dũng khí còn sót lại mà hỏi cô: “Vậy hai người có quan hệ gì không?”

“Không có quan hệ gì cả.”

Chu Sinh Sinh chỉ đáp một câu như vậy, liền thấy bên ngoài cửa sổ kia là chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc, dù vẫn đang mặc đồng phục phục vụ cô vẫn chạy nhanh ra ngoài.

Cô không thể kìm nén sự hồi hộp của mình được, trái tim cứ nhảy lên bình bịch, đồng thời là sự sợ hãi.

Không thể tới gần anh.

Không thể đối mặt.

Không thể bước một bước tới nói thích anh.

Càng chẳng thể lao đầu vào một tình yêu máu lửa mãnh liệt.

Cô có thể làm gì bây giờ???

Cô chạy ra cửa rồi đi đến bên cạnh chiếc xe.

Cửa sổ xe dần hạ xuống, lộ ra gương mặt quen thuộc kia. Lục Gia Xuyên ngồi trên xe, nghiêng đầu yên lặng nhìn cô.

“Bác sĩ Lục.” Cô nở nụ cười tiêu chuẩn như khi đón khách, đồng thời vươn tay đến, “Cám ơn anh đã tới trả son cho tôi.”

Đôi mắt tối đen nhìn lướt qua tay cô, sau đó quay trở lại mặt cô: “Ai nói tôi tới trả son cho em?”

????

Chu Sinh Sinh chẳng hiểu gì.

“Không phải anh nói...”

“Lên xe.”

Anh cúi người mở cửa, rồi lại ngồi thẳng người dậy: “Son đang ở nhà tôi, tôi lái xe đưa em về đó lấy.”

“Sao anh không mang nó đi lúc đi làm, tan làm thì tới thẳng đây trả cho tôi?”

“Không thể.”

“...”

Lục Gia Xuyên bình tĩnh nhìn cô, ra vẻ hợp tình hợp lý mà nói: “Tôi là đàn ông, lại mang son bên người. Ngộ nhỡ để ai nhìn thấy lại tưởng tôi là loại biến thái, khí chất đàn ông trong con người tôi không cho phép tôi làm như thế.”

.....

“Khí chất đàn ông của anh biết nó sẽ không còn khi người ta thấy anh giữ son trong người à?”

“Nó không cần phải biết.” Anh lại nhắc cô lần nữa, “Lên xe.”

Chu Sinh Sinh nói: “VẬY tôi không lấy nữa, anh cứ vứt nó đi đi.”

Lúc này đây, Lục Gia Xuyên không cãi cùn với cô nữa.

Trong bóng đêm, anh yên lặng nhìn thẳng vào mặt cô: “Em đang tránh mặt tôi à?”

Câu nói này như chọc đúng vào điểm yếu của cô, Chu Sinh Sinh bỗng chốc hoảng loạn hẳn, trên mặt để lộ biểu cảm không thể tin được: “Lạ thật, tôi tránh mặt anh làm gì?”

“Không có thật à?” Anh không chớp mắt cứ nhìn cô như thế, “Hôn trộm bị tôi bắt được, then quá hóa giận cho nên mới trốn tôi. Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?”

!!!

“Đương nhiên không phải! Tôi đã giải thích với anh rồi mà, tôi chỉ muốn lau gở mắt cho anh thôi!”

Im lặng mấy phút, cô nghe thấy Lục Gia Xuyên bình tĩnh hỏi lại: “Chu An An, em coi tôi là thằng ngốc à?”

“...”

“Lau gở mắt. Ha ha, sao em không nói mình lấy gở mũi cho tôi luôn đi?”

“...” Vì nếu nói móc gở mũi cho anh, thì cho dù da mặt dày như cô cũng cảm thấy thật sự quá đáng sợ.

“Lên xe. Cùng tôi về nhà xử lý chuyện sơn của em.” Lục Gia Xuyên giọng kiên quyết như không muốn cho cô cãi lời.

Chu Sinh Sinh chần chừ một lát, vốn định từ chối, nhưng khi nhìn anh, cô nhận ra có lẽ lần này anh sẽ cãi với cô đến cùng, cuối cùng chỉ đành phải thỏa hiệp: “Vậy anh đợi tôi

ngoài này, tôi vào thay đồ chút.”

Là thỏa hiệp nhưng cũng như vừa trút được gánh nặng.

Khoảnh khắc vừa quay đầu đi, cô tự nói với bản thân: Đây sẽ là lần cuối cùng.

Lần cuối cùng cũng coi như lời tạm biệt.

Trong xe Lục Gia Xuyên nhìn cô từ từ đi vào tiệm café sáng bừng, tâm trạng đột nhiên trở nên chán nản.

Trước kia cô nàng hay lảm nhảm này thường xuyên lượn qua lượn lại trước mặt anh, lại chẳng biết vì sao sau cái hôm chạy mất dạng ấy thì không còn xuất hiện nữa.

Anh cứ chờ như thế, cuối cùng cũng chẳng thể đợi nữa.

Khi nhìn thấy thỏi son bị kẹt trong rãnh ghế sofa thì hai mắt anh sáng rực.

Nhưng xem tình hình thế này, quả thực là cô không muốn gặp anh nữa.

Anh cứ ngồi trong xe như thế, chẳng hiểu sao lại cảm thấy tâm trạng khó chịu.

Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, anh thấy Chu Sinh Sinh đi đôi giày cao gót anh tặng, bước chân nhẹ nhàng chạy về phía anh, chiếc đuôi ngựa sau đầu nhẹ nhàng dao động, cứ như một cô gái nhỏ chưa lớn.

Trái tim cứ như vừa bị ai siết chặt, nay lại đột nhiên đập thình thịch.

Như một con diều đứt dây.

Cứ thế bay mãi bay mãi, càng bay càng cao.

Anh đã có thể chắc chắn, hôm ấy cô nàng này đang muốn hôn trộm anh.

Phải, cô là người hay lảm nhảm hay tào lao. Giống như ông cụ nhà anh đã nói, gia đình, bằng cấp, năng lực cá nhân của hai người vốn chẳng có điểm nào xứng đôi.

Nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng đến cảm giác vui vẻ thoải mái khi anh ở bên cạnh cô.

Lục Gia Xuyên nhìn cô mở cửa xe, ngoan ngoãn ngồi vào.

Suy nghĩ ngắn ngủi tạm dừng, anh nghiêng đầu, cúi người, cài chiếc dây thắt an toàn bên ghế phụ cho cô.

Khi chiếc dây kéo bấm phập một cái, trối chạt người cô vào ghế thì Chu Sinh Sinh không dám thở mạnh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Người đàn ông kia lẳng lặng nhìn cô, trong nháy mắt đầu cứ quay như chong chóng, cuối cùng ánh mắt chạm lên đôi môi màu hồng nhạt, cánh môi mỏng manh thanh tú.

Lại nổi hứng muốn hôn cô rồi đấy.

Đột nhiên anh cong khóe môi, nở nụ cười như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

À.

Thì ra là như vậy.

Cô nàng ngồi bên cạnh chẳng hiểu gì mà hỏi anh: “Anh cười

cái gì thế?”

Anh vịn tay vào vô lăng, vững vàng khởi động máy, ý cười bên môi chỉ tăng không giảm.

“Cười em chứ sao.”

“Tôi có gì mà anh cười?” Cô không phục.

“Cả người em từ trên xuống dưới chỗ nào cũng buồn cười.” Anh đáp.

Chu Sinh Sinh tức giận, hừ một cái bằng mũi thật mạnh rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không ngờ anh lại càng cười lớn hơn, càng ngày càng lớn.

Hóa ra là như vậy.

Hóa ra trên đời này thật sự tồn tại một người như thế.

Nghĩ đến cô thì anh chỉ muốn cười, nhìn cô tim đập loạn nhịp, lúc nói thì răng môi run rẩy, mỗi điểm trên người cô mỗi hành động thậm chí mỗi khuyết điểm của cô đều khiến anh cảm thấy đáng yêu.

Rồi lại không kìm lòng được mà trêu chọc cô, muốn nhìn cô tức giận.

Thế nhưng trên thế giới này cũng chỉ có mình anh có thể làm thế với cô, đổi lại là người khác, chắc cô sẽ giận tím mặt.

Anh bỗng bật cười, một tiếng cười nhẹ nhàng vô cùng.

Cô nàng ngồi bên cạnh liền quay đầu nhìn anh: “Này, tôi nói

anh đẩy Lục Gia Xuyên, tôi không thèm so đo nhưng anh cứ thích lên mặt với tôi đúng không? Tôi buồn cười chỗ nào chứ? Mà khiến anh cười như được mùa thế?! Anh cũng hơi quá đáng rồi đấy!”

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ một cái liền biết không ai cứu nổi anh rồi, bằng không thì sao anh cứ có suy nghĩ buồn cười thế được?

Ngay cả khi nhìn cô nhe nanh múa vuốt mà vẫn cảm thấy.... thật đáng yêu.

-----oOo-----

Chương 32: Tôi đồng ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật là kỳ lạ, tại sao cô lại lên xe anh thế này?

Chu Sinh Sinh có chút buồn bực.

Rõ ràng một tuần trước cô còn đang hạ quyết tâm nói với bản thân không được đắm chìm nữa, cuối cùng chẳng hiểu sao lại bị anh lôi lên xe.

Còn người đàn ông đang lái xe kia chẳng biết tại sao lại vui như vậy.

Trong xe đang phát radio, anh cong khóe môi cười mỉm, mắt nhìn thẳng vào con đường phía trước chẳng hề nao núng. Nụ cười ẩn ý kia có cảm giác tồn tại quá mạnh, cô chẳng thể coi như không được.

Cô chẳng nghĩ ra gì cả.

Khi xe đang chạy trên đường, di động Chu Sinh Sinh bỗng vang lên.

Trên màn hình hiển thị số máy bàn của tiệm cafe.

Cô nhận cuộc gọi: “Alo?”

Một phút sau ——

“À, anh quản lý. Anh tìm em có chuyện gì không?”

Trong không gian nhỏ hẹp, bốn phía yên tĩnh, người nào đó đang lái xe cố gắng căng tai ra, muốn nghe xem người đàn ông ở đầu dây bên kia đang nói gì. Tiếc rằng âm lượng máy cô cũng không lớn lắm, anh chỉ có thể nghe được là giọng nam chứ không biết anh ta đang nói gì.

Chu Sinh Sinh vẫn đang tiếp tục: “Em có xin rồi mà, hôm nay về sớm một chút.”

“Anh có chuyện muốn nói với em à? Nói qua di động không được sao?”

“Nếu không thì ngày mai lúc em đi làm anh nói cũng được.”

“Không được à?”

“Là chuyện gấp lắm à? Nếu cần gấp em sẽ —— “

Cô còn chưa dứt lời, Lục Gia Xuyên đã vươn tay cướp chiếc di động bên tai cô, chẳng chút đắn đo mà tắt cuộc gọi, đảo mắt một cái anh ném di động ra ghế sau.

Chu Sinh Sinh nhảy dựng lên: “Sao anh cúp điện thoại của tôi?”

Anh đang tập trung lái xe, sườn mặt căng thẳng, một lát sau mới phun ra một câu: “Khi lái xe thì tôi cần tập trung cao độ.”

..... Đây là lý do kiểu gì chứ?

“Người lái xe là anh chứ đâu phải tôi. Mình anh tập trung là được rồi.”

“Ồn ào.” Anh lời ít mà ý nhiều, “Em ồn ào khiến anh không tập trung được.”

“Hóa ra anh nhiều tính xấu thật đấy, bác sĩ Lục.” Chu Sinh Sinh không nhịn nữa chầm chọc anh mấy câu, “Anh là bác sĩ, đừng chỉ tập trung cứu chữa cho người bệnh, có rảnh thì tới khoa thần kinh đi, dù gì phí khám chữa bệnh cũng được giảm mà.”

“Phí khám chữa bệnh không được giảm đâu. Ngay cả là bác sĩ cũng không được mượn danh bác sĩ mà xin giảm giá.”

..... Còn có vẻ rất nghiêm túc.

Chu Sinh Sinh tức giận vươn tay lấy chiếc di động ở ghế sau, vừa mới cầm lên, tiếng chuông lại vang lên.

Vẫn là anh quản lý.

Cô tiếp tục nhận cuộc gọi: “Rút cục là có chuyện gì, nếu không anh cứ nói qua di động cho em nghe đi?!”

Người đàn ông bên kia vừa mở miệng nói “Thật ra ——”, thì Lục Gia Xuyên đã cướp di động của cô một lần nữa.

Lúc này đây, anh dẫm lên chân phanh một cái giảm ga rồi

ung dung đỗ xe bên ven đường, đưa di động đến bên tai.

Người ở đầu dây bên kia đúng lúc nói tới: “—— An An à, anh cảm thấy....anh cảm thấy chúng ta có thể phát triển quan hệ thử xem sao.”

Phát triển quan hệ thử xem sao?

Trong lòng anh như đánh lô tô.

Lục Gia Xuyên một tay đè mặt Chu Sinh Sinh, thành công ngăn cản hai cánh tay đang quơ loạn xạ đòi cướp di động, một tay đưa di động lại gần bên tai.

Trong quán café đang bật nhạc nhẹ, anh quản lý đầu đầy mồ hôi đang trốn trong phòng thay đồ, cầm chiếc điện thoại để bàn tội nghiệp ngồi ở nơi đó, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn qua khe cửa khép hờ để quan sát tình huống bên ngoài kia, phòng ngừa có ai vào nghe lén.

Trái tim anh chàng cũng đang nhảy bình bịch trong lồng ngực rồi.

Cô sẽ nói thế nào đây?

Mà kỳ lạ là, người ở đầu dây bên kia chẳng chịu nói gì cả.

Anh che mặt Chu Sinh Sinh, đồng thời cũng chặn miệng của cô luôn, im lặng chờ đợi người đàn ông bên kia nói câu tiếp theo.

Anh quản lý rất hoảng loạn, anh cảm thấy có thể do mình chưa nói rõ ràng, vì thế mặt đỏ bừng, lại ngáp ngừng mở miệng: “An An à, thật ra từ trước đến giờ anh không nhận ra là mình thích em. Nhưng chỉ cần thấy em ở trong tiệm anh lại cảm thấy rất vui vẻ, thỉnh thoảng trêu đùa em mấy câu

rất thú vị, mặc dù thỉnh thoảng nó hơi tực một chút, có em ở đây máu thịt anh như muốn trào dâng hơn khi không có em ở đây...”

Đáp lại anh vẫn là sự im lặng đáng sợ đó.

Anh không ngừng cố gắng: “Anh biết mình không đẹp trai bằng vị bác sĩ Lục đến quán cùng em ngày hôm đó, nhưng mấy anh chàng đẹp trai thường có thói xấu bắt cá hai tay không phải sao? Anh sẽ mang lại cảm giác an toàn cho em hơn anh ta, cũng có thể cam đoan với em sẽ luôn luôn đối xử tốt với em. Tuy rằng anh hơi béo, cũng không đẹp trai cho lắm, nhưng anh—— “

Dừng một chút rồi mạnh dạn nói.

“Thật lòng thích em.”

Lời tỏ tình đến đây là kết thúc, chỉ còn lại một trái tim cứ đang treo lơ lửng chờ đợi câu trả lời đáp lại.

Cũng vào lúc đó, người ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng đáp lại.

Chỉ tiếc là người đáp lại anh chẳng phải Chu Sinh Sinh, mà là một giọng nói rất lạnh lùng bình tĩnh, chẳng có chút cảm xúc nào.

Lục Gia Xuyên nhìn về phía trước, giọng điệu bình thản mà nói: “Ừm. Tôi biết rồi.”

“...”

Trong chớp mắt người bên kia im lặng như gà con.

Anh lại nói thêm câu nữa: “Anh còn gì muốn nói nữa không?”

“ ... ”

... ...???!!!!!!!

Mọi cảm xúc của anh quản lý đều hiện rõ trên gương mặt, từ ngơ ngác chẳng hiểu gì đến nổi điên lên muốn văng tục.

Anh ngồi ngây như phỗng trong phòng thay đồ, cầm điện thoại mà hóa đá luôn.

Bên kia, Lục Gia Xuyên quả quyết cúp di động, đồng thời buông cánh tay đang che trên mặt Chu Sinh Sinh xuống, vút di động vào lòng cô.

Chu Sinh Sinh nhìn anh mắg: “Điện thoại là của tôi! Anh dựa vào cái gì mà nghe hộ tôi?”

“Anh ta nói nhiều thật đấy, thật đáng ghét, tôi giúp em giải quyết nhanh gọn rồi.”

“Tôi không có miệng nói chặc?”

“Có. Nhưng em không biết cách xử lý nhanh gọn nhẹ trong trường hợp này.”

“Anh ấy nói gì vậy?” Chu Sinh Sinh nhìn anh với ánh mắt phun lửa, “Nghe giọng thì có vẻ rất gấp, không biết là có chuyện gì không?”

Người đàn ông ngồi cạnh cô một tay đặt trên vô lăng tay kia thì nói lỏng cúc áo sơ mi đầu tiên, vẻ mặt thản nhiên quay sang nhìn cô: “Anh ta nói anh ta đang trong toilet nhưng quên mang giấy vào.”

“ ... ”

Trên mặt Chu Sinh Sinh tràn đầy hoài nghi.

Vì xua tan sự nghi ngờ của cô, Lục Gia Xuyên lại nói tiếp: “Nếu gọi ai trong tiệm vào đưa, một lượt năm trăm tệ, anh ta tiếc tiền, cho nên gọi em về lấy.”

Lời này nghe ra rất phù hợp với phong cách của tiệm.

“Thực sự chỉ vậy thôi à?” Cô còn có chút chần chờ.

“Nếu không thì sao?” Anh bình tĩnh hỏi ngược lại.

Chu Sinh Sinh dừng lại một chút, nắm chặt di động nói thầm: “Dù là chỉ thế thôi, anh cũng không nên cướp di động của tôi. Ngộ nhỡ có chuyện gì quan trọng thì sao?”

“Tôi biết rồi.”

“Biết cái gì?” Cô hoài nghi mà nhìn anh.

Ngay sau đó, hai tay anh vòng lên vô lăng từ từ khởi động máy, nhìn cô không chớp mắt mà nhẹ giọng nói: “Lần sau sẽ không làm thế nữa.”

Trong lòng Chu Sinh Sinh bỗng rơi bộp một cái.

Cô có cảm giác lời nói vừa rồi của bác sĩ Lục rất kì lạ...

Mà cô hoàn toàn không biết cũng vào lúc này đây, anh quản lý người khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí tỏ tình với cô lại đang đau lòng muốn chết ngã bệt ra sàn nhà lạnh như băng ôm chiếc điện thoại bàn mà nước mắt rơi đầy mặt, khóc thành đại dương xanh.

***

Ô tô đỗ lại ngay dưới khu chung cư xanh lá um tùm, khung cảnh xung quanh yên tĩnh lại tao nhã.

Lục Gia Xuyên không đồng ý để cô ngồi trong xe đợi.

“Cùng lên nhà đi.” Anh rất kiên trì.

Vì thế Chu Sinh Sinh vừa nghĩ thầm trong lòng “Ngay cả một thỏi son cũng chẳng chịu lên lấy hộ người ta, quả là tên bụng dạ hẹp hòi”, vừa đi theo ngay sau anh vào thang máy.

Càng khiến người ta chẳng thể tin nổi là Lục Gia Xuyên lại bắt đầu nói những lời rất kỳ lạ.

“Căn nhà này tôi mua cách đây bốn năm. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì làm việc ở bệnh viện luôn, tháng đầu tiên nhận lương, tôi đã vay thêm tiền để mua nhà.”

“... Ừm.”

Có liên quan gì đến cô không?

“Xe ô tô mua sau một năm đi làm, để đi lại sau này nên đã mua SUV, chỉ thanh toán một lần duy nhất.”

“... Ừm”

Anh ta đang nhấn mạnh mình có rất nhiều tiền sao?

“Hàng tháng trả tiền vay mua nhà tầm ba ngàn, lương bác sĩ may sao cũng không tệ, ngoại trừ khoản đó ra thì thêm một khoản thanh toán sinh hoạt phí hàng ngày, phần còn lại sẽ dành vào tiết kiệm.”

“... Thật à?”

Anh ta đang khoe lương với cô à?

“Mẹ tôi trước đây là giảng viên của trường nghề đặc biệt, có tiền lương hưu, cũng thích sống một mình, cho nên sẽ không đến ở với tôi.”

“... Ừm.”

Rốt cuộc anh đang có ý gì?!

Mà cùng lúc đó ở một diễn biến khác, suy nghĩ của Lục Gia Xuyên đơn giản chỉ có như thế này ——

“Căn nhà này tôi mua cách đây bốn năm. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì làm việc ở bệnh viện luôn, tháng đầu tiên nhận lương, tôi đã vay thêm tiền để mua nhà.”

—— Cho nên em không cần có áp lực về chuyện đi thuê nhà, tôi đã giải quyết xong rồi.

“Xe ô tô mua sau một năm đi làm, để đi lại sau này nên đã mua SUV, chỉ thanh toán một lần duy nhất

—— Cho nên nếu em thấy SUV không ổn, tương lai có thể nghĩ về việc đổi xe khác.

“Hàng tháng trả tiền vay mua nhà tầm ba ngàn, lương bác sĩ may sao cũng không tệ, ngoại trừ khoản đó ra thì thêm một khoản thanh toán sinh hoạt phí hàng ngày, phần còn lại sẽ dành vào tiết kiệm.”

—— Cho nên chúng ta có thể sống rất đầy đủ, nếu em muốn, sổ tiết kiệm giao cho em quản lý cũng không sao cả.

“Mẹ tôi trước đây là giảng viên của trường nghề đặc biệt, có

tiền lương hưu, cũng thích sống một mình, cho nên sẽ không đến ở với tôi.”

—— Cho nên em không cần lo về áp lực sống chung với mẹ chồng, mẹ tôi cũng rất dễ gần, sẽ không quấy rầy cuộc sống sinh hoạt của chúng ta.

Chỉ tiếc là đang ở trong cùng một phòng, nhưng tần số não Chu Sinh Sinh không cùng một kênh với anh.

Cô ngơ ngác nghe anh nói một lúc, cuối cùng thì buồn bực, chuyển hướng câu chuyện: “Được rồi được rồi, bác sĩ Lục, tôi biết anh rất nhiều tiền, biết anh có nhà có xe là một người thành công, nhưng anh có thể đừng khoe khoang cuộc sống của mình nữa không?”

“...” Anh liếc mắt nhìn cô một cái, mấy phút sau thì nở nụ cười, “Chu An An, đầu óc em quả thực chỉ để trưng bày thôi.”

“Ờ, cho nên khoe xong vật chất lại chuyển sang khoe trí thông minh à?” Cô liếc xéo anh một cái.

Anh dùng lời nhưng lại nghĩ đến chuyện gì đó một lát sau lại hạ giọng nói: “Nhưng còn một chuyện tôi còn chưa nghĩ tới.”

“Chưa nghĩ tới cái gì?”

“Em nói xem trí thông minh của trẻ phần lớn được di truyền từ mẹ hay ba?”

“..... Cho nên giờ anh lại khoe khoang kiến thức y học với tôi đấy à?!” Chu Sinh Sinh gào lên.

Dáng vẻ gương nanh múa vuốt thế này lại khiến anh nở nụ cười.

Được rồi, chỉ số thông minh của con cũng không phải điều quan trọng nhất, giống như câu nói cũ rích ngày xưa ấy, làm người quan trọng nhất là được sống vui vẻ.

Có thể luôn lạc quan yêu đời như cô cũng rất tốt.

Anh lấy thỏi son trong phòng khách đưa tận tay cho cô.

Chu Sinh Sinh nói: “Cám ơn anh bác sĩ Lục.” Cô vẫy vẫy tay chào anh cho có lệ rồi quay đầu đi ra.

Nào ngờ người đàn ông kia lại theo cô đi ra rồi đóng cửa lại.

Cô nghi ngờ xoay người, ngẩng đầu lại là đối diện với nụ cười cong môi của anh: “Tôi đưa em về.”

Lần này cô thực sự không đoán ra nổi.

Ngoại trừ lần trước muốn nhờ vả cô đóng giả bạn gái để về nhà gặp người lớn, anh chưa từng đối xử dịu dàng lại thân thiết với cô như hôm nay, không nói mấy câu châm chọc như đâm vào tim cô, ngược lại còn ra vẻ quan tâm chăm sóc rất chu đáo.

“Bác sĩ Lục...” Cô dè dặt cẩn trọng nhìn anh, chần chừ hỏi, “Anh.... có phải anh đang —— “

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hai người đứng đối mặt nhau ngoài hành lang, phản chiếu trên mặt sàn là hai cái bóng dài uốn lượn bên nhau, vừa mờ ảo lại ấm áp.

Cô không chắc chắn mà nhìn anh, khóe miệng anh càng ngày càng đậm ý cười, dường như chịu thua mà thở dài một cái, cô cúi đầu không thể làm gì khác hơn mà nói: “Được rồi, tôi đồng ý.”

Cô vừa nói gì cơ?

Gương mặt anh cứng đờ, trái tim cũng như ngừng đập theo.

Cứ như vậy là cô đồng ý rồi?

Bọn họ quả là ăn ý, nhưng anh còn chưa kịp nói hết mà, chẳng lẽ cô đã sớm nhìn thấu trái tim anh?

Đây quả thực là niềm vui lớn đấy!

Trong nháy mắt trái tim Lục Gia Xuyên bỗng nổ tung, giống như những sợi dây leo được tắm đẫm mưa xuân, trong khoảng thời gian ngắn lại có thể vươn mình trời dậy, tản mát ra mùi hương thơm mát sáng khoái.

Ngay sau đó, anh nghe thấy cô nàng nhỏ bé trước mặt ra vẻ oán giận nói nhỏ: “Thật là, không yêu đương tử tế với một cô rồi dẫn về nhà đi, tại sao cứ muốn tôi giả làm người yêu anh làm gì? Cứ nói dối với các bậc trưởng bối, tôi cũng sắp thành thần nói dối, sét gập sét đánh đấy!”

“...”

Trong nháy mắt, trái tim vừa mới bùng nổ nay lại như teo lại, nụ cười bên môi cũng biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Chu Sênh Sênh bỗng cảm thấy bầu không khí này không hề giống với một phút trước, cô chần chừ ngẩng đầu nhìn anh, lại chạm mắt với ánh nhìn đằng đằng sát khí của anh.

Cô không hiểu: “Tôi đã đồng ý rồi sao anh còn trưng cái mặt đó ra làm gì?”

Ngay sau đó, một cảm giác đau đớn rơi xuống đầu cô.

Chàng bác sĩ kia vươn tay tới cốc lên đầu cô một cái, đau đến mức cô hô lên một tiếng.

“Anh làm gì thế Lục Gia Xuyên?!” Cô nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi.

Vị bác sĩ kia chẳng thèm để ý đến cô, cất bước rời đi, chỉ lưu lại một bóng lưng lạnh lùng, cùng một câu nói khiến người ta chẳng thể nào đoán được ý ——

“Chỉ số thông minh thấp đến mức này cơ đấy, tôi nghĩ tương lai không nên sinh con làm gì, em chỉ cần tra tấn mình tôi cũng đủ rồi, không cần phải gây họa cho đời sau đâu.”

-----oOo-----

Chương 33: Anh ở nơi phồn hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong hành lang mờ tối, dáng người anh vừa cao lại thẳng, phản chiếu cái bóng chạy dài trên mặt đất.

Lục Gia Xuyên đi tới cửa thang máy, vươn tay nhấn nút.

Cách đó mấy bước, Chu Sinh Sinh vẫn không nhúc nhích nhìn anh.

Vẻ mặt ngẩn ngơ bất an mấy phút trước đã hoàn toàn biến mất.

Trong ngực dường như cất giấu một đóa hoa đang nở rộ.

***

Mỗi ngày,

Mỗi ngày chúng ta tình cờ gặp vô số những khuôn mặt xa lạ trong dòng người đông đúc.

Một ánh mắt, một nụ cười mỉm, một cái gật đầu, hay chỉ đơn giản là đi ngang qua nhau.... tôi đã trải qua những điều đó vô số lần.

Nhưng xác suất để bạn gặp được đúng người và yêu người đó trong hàng vạn người ngoài kia là bao nhiêu phần trăm?

Khi anh quay đầu lại, hạ mắt nói những lời ẩn ý đó.

Tôi mới nhận ra, kỳ thật cuộc đời tôi cũng đâu tệ hại lắm, rõ ràng vị thần vận mệnh đã soi sáng đến tôi rồi.

***

Lục Gia Xuyên quay đầu lại, vươn tay giữ chặt cửa thang máy vừa mở kia: “Không định đi à?”

Chu Sinh Sinh nhắm mắt theo chân anh chạy vào.

Cô cúi đầu, dùng mũi chân di di trên mặt đất, trái tim loạn nhịp.

Đóa hoa kia dần dần nở rộ trong ngực cô, cảm giác thỏa mãn lấp đầy toàn thân, cũng có cả sự chua xót len lỏi đâu đây.

Nếu cô có thể yêu anh như một người con gái bình thường thì tuyệt biết bao.

Nếu cô có thể giữ lại gương mặt này thì tốt thật.

Cô lui người vào một góc của thang máy, cúi đầu không nói gì như một cô nhóc đáng thương.

Lục Gia Xuyên liếc mắt nhìn cô một cái, vươn tay kéo cô đến trước mặt anh: “Sao tự dừng lại ủ rũ thế này?”

Cô lại khôi phục vẻ mặt ngơ ngác như vừa nãy, vươn tay xoa xoa đầu, không vui nói: “Không phải do bị anh đánh đó sao!”

“Đau lắm à?”

“Anh cứ thử bị đánh xem có đau không!” Cô làm ra vẻ như muốn đánh anh.

Anh không tránh cũng không chống trả, lại ra vẻ như bất lực trước cô mà vươn tay xoa xoa đầu cô.

Chu Sinh Sinh bỗng dung ngăn người.

Cánh tay to dài xinh đẹp kia nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, cánh tay cong cong tạo một cái bóng nhàn nhạt in trên mặt cô.

“Như vậy hả?” Bên tai truyền đến giọng nói của anh, cứ như một tách café được khuấy rất nhẹ nhàng, hương thơm lan tỏa khắp bốn phía.

“...”

“Như vậy còn đau không?”

“... Không đau.”

Đau thì không đau nhưng lại ngứa.

Là trái tim đang ngửa ngáy khó chịu.

***

Lục Gia Xuyên lái xe chở cô về nhà, trên đường anh tạt qua một hiệu sách.

“Nửa tháng trước tôi có đặt mấy cuốn sách, tiện đường thì qua đó lấy luôn.” Anh mở cửa xuống xe.

Chu Sinh Sinh cũng theo anh đi vào hiệu sách.

Những cuốn sách muôn màu rực rỡ dưới ánh đèn ấm áp mơ hồ.

Bên cạnh là tiệm café và bánh ngọt, có rất nhiều người đang ngồi bên đó yên tĩnh uống café đọc sách.

Cô không phải là người có cuộc sống sinh hoạt nho nhã như các tiểu thư khuê các, vì gương mặt này mà phải bôn ba khắp nơi, lăn lộn giữa cuộc đời đầy sóng gió. Cô chưa từng có cơ hội được bước vào một nơi có tiết tấu sống chậm rãi thế này. Cho nên vừa bước vào tiệm sách bình yên này, cứ như đang ở một nơi thật tuyệt vời, cô đi qua đi lại khắp nơi, tò mò lấy thử một cuốn trên giá xuống xem.

Lục Gia Xuyên đang đứng trước quầy thu ngân, vừa đợi nhân viên lấy sách cho anh, vừa nghiêng người nhìn chăm chăm cô nàng kia.

— Lùn thật đấy, suýt chút nữa là bị nhấn chìm giữa biển sách rồi.

— Cứ tròn mắt ra thế làm gì? Cứ như mấy đứa trẻ chưa từng nếm trải mùi đời vậy.

—— Có vẻ cô ấy rất thích sách, hai tay nâng niu cuốn sách, lật từng trang sách rất cẩn thận từ từ.

Mà ngay cả anh cũng chẳng nhận ra, ánh mắt anh nhìn cô đã ngày càng dịu dàng hơn, gần như muốn khắc sâu bóng dáng cô trong đó.

Nữ nhân viên trẻ tuổi lấy sách từ trong kho ra, bọc vào túi rồi cẩn thận đưa cho anh: “Lục tiên sinh, ba cuốn sách đều có ở đây cả.”

“Cám ơn.”

Anh cầm túi sách đang đặt trên quầy hàng, động tác tay hơi ngừng lại, bởi vì xuyên qua mặt kính thủy tinh chẳng nhiễm chút bụi bẩn, anh liền nhìn thấy một chiếc dây chuyền đang được trưng bày trong tủ kính.

Đó là một chiếc dây chuyền dài với mặt dây làm bằng thủy tinh trong suốt, vỏ ngoài hơi mỏng bên trong chế tác một bông hoa anh đào màu hồng trông rất tinh xảo xinh xắn.

Dưới ánh đèn trần, đóa hoa anh đào kia xuất hiện thật rực rỡ, mỗi một cánh hoa rất nhỏ, mỗi nhụy hoa trông thật đáng yêu, nhanh chóng chọt vào tầm mắt anh.

Nó cũng như cô gái ấy, nhỏ bé chẳng chút ấn tượng nào.

Nhưng dù nó chỉ im lặng nằm đó thì ẩn sâu trong cơ thể yếu ớt đó là một sức mạnh chẳng ai biết được, chỉ cần bạn dùng chân nhìn nó, là có thể nhận ra sự lấp lánh trong đó, một thứ ánh sáng mà người ta chẳng thể nào bỏ qua khi đã nhìn.

Sau khi tính tiền, Lục Gia Xuyên mang theo túi sách, đi vòng quá mấy giá sách mà tới trước mặt Chu Sinh Sinh.

Cô đang ngồi xổm trước giá sách, rút một cuốn sách ở tầng thấp nhất cúi đầu lật xem.

Cái bóng của anh bỗng nhiên xuất hiện trên đầu cô, gần như che trọn cả người cô trong đó.

Cô bỗng chốc ngẩng đầu lên, nhìn anh hươ hươ cuốn sách đang cầm trong tay: “Cuốn sách này có vẻ như rất thú vị.”

Sau đó anh nhìn tên cuốn sách —— ‘Winesburg, Ohio’. [1]

[1] Winesburg, Ohio: Một tập truyện ngắn của Sherwood Anderson – một tiểu thuyết gia người Mỹ. Tập truyện ngắn với 21 câu chuyện về những mảnh đời khác nhau trong một thị trấn vùng Midwest nước Mỹ.

Lục Gia Xuyên cũng biết cuốn sách này, cho nên trong lúc nhất thời cũng có chút nghi hoặc.

Vào những năm 20 của thế kỷ trước, Sherwood Anderson là tác giả của tập truyện ngắn này, truyện kể về cuộc sống nhàm chán của vô số con người cô đơn trong một thị trấn nhỏ. Như cô nhân viên sống buông thả ở tiệm Phương Hoa, bà chủ nhà trọ uất ức, vị bác sĩ đau đớn vì mất đi tình yêu, vị giáo sư dịu dàng bị người ta hiểu lầm mà đuổi khỏi thị trấn... Những linh hồn cô độc ấy vì những lí do khác nhau mà trở nên vừa quái dị lại quái gở, cuộc đời của bọn họ cứ như một bài thơ phóng túng, lại như một giấc mộng hoang đường.

Anh chẳng hiểu tại sao Chu Sinh Sinh lại thích một cuốn sách thế này.

Một cuốn sách mà người bình thường sẽ chẳng bao giờ đọc tới.

Cho nên anh cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Truyện này có gì thú vị à?”

Câu trả lời của cô như một câu nói mê, giọng nhỏ nhẹ như thì thầm: “Cứ như mỗi người bọn họ đều đang sống trong thế giới của riêng bản thân mình, chẳng cần ai hiểu cũng chẳng cần ai ủng hộ, họ không có cảm giác tồn tại, nhưng trong lòng lại tràn ngập sự khao khát và mong mỗi chẳng ai biết đến.”

Cứ như mỗi con người ấy đều mong được yêu thương và yêu thương ai đó, chẳng sợ cuộc sống của mình vừa nhạt nhẽo lại cần cỗi, nhưng trong lòng vẫn không ngừng khát khao về điều đó.

Cứ như cô dù trong lòng mang một bí mật chẳng thể tiết lộ, nhưng vẫn nguyện ý dùng sự dịu dàng để đối diện với cuộc sống này.

Cô ngẩng đầu nhìn anh mà nói, chắc hẳn anh cũng chẳng hiểu cô đang nói gì.

Nhưng trông anh có vẻ rất nghiêm túc lắng nghe, cứ như anh có thể nhìn thấy sự khát khao dịu dàng đó của cô.

Anh rút cuốn sách trong tay cô, đi đến quầy hàng tính tiền: “Phiền cô bọc thêm cuốn sách này giúp tôi.”

Một giây sau, anh hơi ngừng lại, rồi bổ sung thêm câu nữa: “Lấy cho tôi thêm quyển nữa, thế là hai quyển nhé.”

Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một suy nghĩ, anh cũng muốn đọc xem rốt cục cuốn sách này có gì thú vị... vì cô cũng cảm thấy thú vị mà.

Cơn gió thổi qua mang theo cái rét lạnh thấu xương, vừa

bước ra khỏi tiệm sách, anh đã thấy Chu Sinh Sinh rút cổ lại mà đi, cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, anh nhắc chân bước đến trước mặt cô.

Dáng anh cao, cô lại thấp, dường như là trong nháy mắt, cơn gió vừa thổi tới mặt Chu Sinh Sinh đã bị anh chặn lại.

Cô ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn anh, lại chỉ nhìn thấy bóng lưng bình tĩnh của anh.

Cứ như anh chẳng hề quan tâm, chỉ là tình cờ đi trước cô mà thôi.

Cô gục đầu xuống, nhìn bóng mình đang được anh che phủ chiếu trên mặt đất, lại tựa như chỉ cách nhau một gang tay, nhưng cuối cùng lại bỏ lỡ cái ôm ấm áp ấy.

Thật ra anh ấy là một người rất dịu dàng.

Xuyên qua vỏ ngoài lạnh như băng chẳng dễ tiếp cận, nếu như bạn may mắn được chạm vào linh hồn ấy, bạn sẽ nhận ra anh giống như chiếc bánh mì mật ong mới ra lò, có mùi thơm của sữa bò, còn có cả sự mềm mịn nóng hổi của bơ bên trong tan chảy.

Còn cô là người đứng bên ngoài tủ kính kia, rõ ràng cảm thấy anh đang gần ngay trước mắt, nhưng vừa chìa tay ra mới phát hiện có một tấm kính thủy tinh lạnh lẽo đang ngăn cản giữa bọn họ.

Hốc mắt lại bắt đầu nóng lên.

Cô nặng nề mà khịt khịt mũi.

Thật đáng ghét.

Ghét nhất là mùa đông!

Ô tô chạy thẳng tới ngã tư bọn họ đã từng chia tay.

Chu Sinh Sinh mang theo cuốn sách mà Lục Gia Xuyên đưa cho cô, mở cửa xe nghênh đón những cơn gió lạnh đang gào thét kia.

Anh đang ngồi bên ghế lái cũng theo cô bước xuống.

“Tôi đưa em về.”

“Không cần, anh đưa tôi đến đây là được rồi.” Cô từ chối qua loa chẳng khác gì trước kia, luôn không muốn để lộ địa chỉ nhà mình cho anh biết.

Lục Gia Xuyên nhìn cô, cũng chẳng nói gì, chỉ vòng qua đầu xe, đi tới bên cạnh cánh cửa bên kia.

Cô đứng trên bậc thềm màu nhạt, trong lúc vô ý kéo gần khoảng cách với anh.

Trên đỉnh đầu là ánh đèn đường mờ vàng, phản chiếu bóng cô thật dài, cứ như là có người đang muốn kéo cô chạy về phía xa.

Nhưng dù sao cô cũng đang yên lành đứng trước mặt anh.

Một tay anh để bên ngoài, tay kia từ từ thò vào trong túi áo khoác to, chạm tới chiếc dây chuyền lạnh buốt.

Thứ đó tròn tròn, nho nhỏ, không có cảm giác tồn tại cho lắm.

Nhưng khi nắm trong tay, lại nóng đến mức có thể khiến người ta bị bỏng.

Dưới cái lạnh thấu xương của phương bắc, trong một đêm tối lạnh lẽo thế này, Lục Gia Xuyên lại cảm thấy lưng mình đang chảy mồ hôi ròng ròng.

Trước mặt anh là một cô gái dáng người nhỏ nhắn đang mở to đôi mắt sáng mà nhìn anh.

Vừa vô tội.

Lại... mê người đến thế.

Phía sau là tiếng gào rú của những chiếc ô tô, trước mắt là vẻ mặt bình tĩnh dịu dàng của người con gái ấy.

Anh rút rề lôi chiếc dây chuyền trong túi ra.

“Cái này.” Anh thấp giọng nói, sau đó vươn tay về phía cô khẽ mở lòng bàn tay.

Mười ngón tay thon dài dường như đang tản ra thứ ánh sáng ôn hòa như ngọc thạch.

Từng đốt ngón tay rõ ràng, cứ như con người anh vậy, thẳng thắn thành khẩn chính trực, có sức mạnh khiến người ta có thể tin tưởng.

Mà ngay chính giữa lòng bàn tay anh là một chiếc dây chuyền dài, mặt dây thủy tinh ngâm mình dưới ánh đèn đường bỗng trở thành một viên kim cương nho nhỏ, nếu nhìn kỹ bạn có thể nhận ra bí mật ẩn chứa sâu trong đó.

Bên trong mặt dây thủy tinh đang tỏa sáng lung linh kia là một đóa hoa anh đào tinh xảo đáng yêu.

Nó đang nở rộ mà nằm ở nơi đó.

Cánh hoa anh đào màu hồng nhạt khẽ nở tung, phần nhụy hoa thanh tú không chút e dè phô hết vẻ đẹp của mình ra với thiên hạ.

Lục Gia Xuyên đứng ở nơi đó, im lặng, không nói một lời.

Anh đang nâng niu đóa hoa anh đào nở rộ kia, cũng như đang nâng niu chính trái tim cuồng nhiệt tình yêu kia của mình.

Chu Sinh Sinh đứng đó, kinh ngạc nhìn đóa hoa kia.

Anh vươn tay tới, cứ như là đang muốn ôm lấy cô.

Cô theo bản năng lui về sau một bước, lại bị tiếng quát khẽ của anh mà bất động.

“Đừng động.”

Anh không chạm vào cô, hai cánh tay dang ra như tư thế muốn ôm cô, nhưng dù sao cũng không phải đang ôm cô thật. Anh chỉ vòng tay qua cổ cô, cúi đầu đeo chiếc dây chuyền kia lên cổ cô.

Trong vài giây ngắn ngủi, anh và cô gần nhau trong gang tấc, hơi thở như đang hòa vào nhau.

Cho dù cô đang đứng trên vỉa hè, cũng vẫn thấp hơn anh nửa cái đầu.

Hơi thở của anh đang phả xuống, nhẹ nhàng chạm vào trán cô, cứ như một nụ hôn thoảng qua.

Cô không nhận được mà run rẩy, cả trái tim cứ như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Chính là giờ phút này.

Sẽ không bao giờ có khoảnh khắc nào khiến người ta động lòng nhưng cũng tan nát như thế này nữa.

Dường như cô đã nhận ra một điều, trong cuộc sống sau này cô sẽ phải dựa vào khoảnh khắc ngăn ngủ nhưng vĩnh hằng này để tiếp tục sống. Bất luận bên cạnh cô còn anh không, bất luận cô biến thành một đứa trẻ ngây thơ, hay là một bà cụ tóc bạc trắng.

Một lát sau, anh thả tay xuống, lui người về phía sau một bước.

Đóa hoa anh đào màu hồng phấn cứ thế dán chặt trước ngực cô.

Cô từ từ cúi đầu nhìn nó, lại ngẩng đầu nhìn người tặng quà tốt bụng kia, trong lúc nhất thời lại không nói ra thành lời.

Muốn khóc.

Muốn cười.

Muốn chạy đến một nơi không có ai.

Muốn ngẩng đầu hèn mọn khẩn cầu ông trời đừng lấy đi gương mặt này của cô.

Nhưng cô chẳng thể làm gì được.

Bởi vì cô bất lực.

“Lúc tính tiền thì nhìn thấy ——” Giọng anh tựa như một bản tình khúc cello, thông thả, trầm thấp, ẩn chứa những cảm

xúc khó phát hiện, “Cảm thấy nó rất hợp với em nên đã mua.”

Cô mở miệng định nói nhưng cuối cùng chỉ thốt được hai chữ: “... Cảm ơn.”

Anh thấy cô đang cúi mặt, đôi lông mi dày kia run lên không ngừng, cứ như hai cánh của con bướm bướm, vừa được ánh sáng chiếu vào lại cứ như có đom đóm đang nhảy nhót trên đó.

“Chu An An...” Anh cố kìm nén trái tim đang đập thình thịch, dịu dàng gọi tên cô.

“Ừm.” Đầu cô càng ngày càng thấp, giọng nói cũng lí nhí chẳng thể nghe rõ.

Xung quanh vắng vẻ, ban đêm ngoài đường chỉ có vài xe đi ngang, cùng những cơn gió bắc ào ào thổi qua chẳng chút nể nang.

Trái tim Lục Gia Xuyên cũng như những lọn tóc cô khẽ bay bay trong gió.

Anh cảm thấy ngàn lời muốn nói đang nghẹn lại trong cổ họng.

Mấy năm nay anh chẳng hay thể hiện suy nghĩ, cũng chẳng hay tâm sự, đột nhiên tình cảm cuồng nhiệt ào tới, nên chẳng thể nói được một câu tỏ tình ra hồn.

Cuối cùng anh khẽ thở dài, không nhin được mà mỉm cười, vươn tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô.

“Ngủ ngon, Chu An An.”

Anh đứng tựa người bên cạnh xe, nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia càng chạy càng xa, càng chạy càng xa, ý cười bên môi cũng càng ngày càng sâu, càng ngày càng đậm.

Anh nghĩ, bọn họ đều còn trẻ, còn cả con đường dài phía trước.

Anh chưa học được cách kiên nhẫn để yêu một người.

Cũng chưa học được cách thu lại những chiếc gai sắc nhọn trên người, để cô thấy được trái tim dịu dàng của mình.

Cho nên anh không ngại khi phải đợi.

Đợi đến khi anh có thể dành sự tốt nhất cho cô rồi lại mở miệng nói ra câu đó cũng không muộn.

Dưới ánh đèn đường, chàng trai trẻ tuổi cùng làm bạn với cái bóng của mình, ánh mắt lại lưu luyến ở dáng người nhỏ gầy ở phía xa xa.

Bên tai là tiếng gió gào thét thổi qua.

Trong tim lại là sự kiên định trước nay chưa từng có.

-----oOo-----

Chương 34: Ánh sáng cứu rỗi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoảng một giờ sáng Trịnh Tâm mới tan ca, hai tay anh đút trong túi áo khoác bóng chày, vừa đi vừa huýt sao.

Đi ngang qua một cô nàng đầu tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ,

anh vẫn cứ nhìn thẳng tiếp tục đi về phía trước, cũng vì trên con đường này có rất nhiều người như vậy, anh đã nhìn mãi thành quen rồi.

Cho đến khi người kia bỗng nhiên mở miệng gọi tên anh: “Trịnh Tâm!”

Chất giọng dịu dàng trong trẻo, lại như dòng nước biển xanh thẳm trào dâng phá tan lớp băng cứng.

Anh dừng bước khó hiểu xoay người lại.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, cô gái trẻ đang đứng ở nơi đó, đầu nhuộm năm sáu màu rực rỡ, còn cả gương mặt trang điểm khá đậm kia nữa...

Anh ngập ngừng mấy phút, cuối cùng mới tìm ra manh mối trong đôi mắt sáng đến dọa người kia là sự hớn hờ quen thuộc.

“... Là cô à?!”

Không còn là cô gái trẻ với mái tóc cột cao, không còn chiếc áo khoác hiệu burberry, tất cả những trang phục của cô gái nữ sinh ngoan hiền ấy đã không cánh mà bay.

“Là em đây.” Cô bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười, đi về phía anh.

Cả người cô nhỏ gọn lọt thỏm trong bộ cánh lùng thà lùng thùng khiến nó cũng mất đi vẻ gợi cảm vốn có, mái tóc năm sáu màu rực rỡ kia lại càng khiến người ta cạn lời, màu son môi đỏ style bà thím chẳng chút quyến rũ, mà ngược lại cứ như đang trét đầy máu lên môi...

Khi cô bước tới trước mặt Trịnh Tâm, mỉm cười với anh đầy

mê hoặc, còn nhẹ nhàng xoắn mấy lọn tóc bên tai ra về thẹn thùng.

“Này, anh còn nhớ em không?”

“... ..”

Trịnh Tâm nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lười nhác đã dần dần trở nên nghiêm túc hơn, dù anh im lặng chẳng nói nhưng không khí xung quanh lại như đóng băng, khiến người ta cảm thấy như có áp lực vô hình.

Nụ cười của cô dần cứng lại, dáng vẻ ổng ẹo kia cũng biến mất ngay lập tức.

“... Trông xấu lắm hả?”

Kéo kéo vạt áo khoác, cô nghi ngờ nhìn lại bộ trang phục trên người mình.

Cô nàng bán hàng đã nói, đây là bộ trang phục khiến người ta trở nên trưởng thành quyến rũ ngay lập tức mà!

Cách ăn mặc thiếu tôn trọng cùng lớp trang điểm đậm thế này thật sự khiến người ta nhức mắt!

Trịnh Tâm không kiên nhẫn nhìn cô, lại vì trên gương mặt kia vẫn còn vẻ ngây ngô non nớt mà bực mình: “Cô trang điểm rồi ăn mặc trông như ma này để làm gì?”

“Vì anh nói anh không thích con gái gương mặt tầm thường, dáng người cứng nhắc mà.” Cô gái nhỏ cười tủm tỉm nhìn anh, xoa xoa mái tóc, lại kéo áo nhìn anh, “Nên em đã đặc biệt đi mua bộ trang phục này, tóc cũng vừa làm xong. Nhà tạo mẫu phải mất lâu lắm mới nhuộm được mái tóc này đấy, trong lúc làm tóc em cũng ngủ gật mất ba lần nữa!”

Nói xong, cô đứng nguyên tại chỗ run rẩy xoay người một vòng, xoay được một nửa thì ngã lệch người hẳn sang một bên.

May mà Trịnh Tâm vươn tay tới đỡ lấy cô.

Cô xấu hổ ổn định lại cơ thể rồi ngẩng đầu nhìn anh cười cười.

“Có xinh không?” Cô nháy mắt mấy cái.

Trịnh Tâm im lặng nhìn cô, không nói một lời kéo tay cô đi thẳng vào quán bar.

“Này, anh định dẫn em đi đâu đó?” Nghe giọng thì có vẻ đang chất vấn, chẳng bằng nói là đang hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên anh không đuổi cô ngay khi vừa thấy mặt.

Hơn nữa còn đụng chạm thân mật nữa!

Nhưng dần dần cô bỗng phát hiện ra có gì đó không ổn lắm, tay anh giữ chặt cổ tay cô, bước chân anh cũng nhanh đến mức cô có cố đến mấy cũng lao đảo theo chẳng kịp.

Trịnh Tâm sai bước lôi cô đi qua sàn nhảy ồn ào, vượt qua những người đang điên cuồng uốn éo dưới ánh đèn laser kia, tiến thẳng vào toilet, bộp một cái đẩy cửa vệ sinh nữ ra.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một đôi nam nữ trang phục không chỉnh tề đang đè nhau vào một tấm cửa toilet làm chuyện xấu. Cảnh ấy khiến người ta chỉ muốn buồn nôn.

Anh không kiên nhẫn kéo gã kia ra: “Cút! Nếu muốn xoạc

nhau thì đi thuê phòng đi!”

Cô nàng kia khẽ cười, kéo váy lên, tay khoác qua vai anh:
“Sao nào, anh trai có muốn không?”

Anh vươn tay mở cửa toilet, giọng lạnh lùng chỉ nói một từ:
“Cút.”

Cặp đôi nam nữ say khướt kia hi hi ha ha mà đi ra.

Anh thả lỏng tay, tiện thể đóng cửa toilet lại cách một tiếng, rồi anh quay đầu giữ tay cô nàng kia, kéo cô đến bên bồn rửa mặt, tay kia thì không chút do dự vặn mở vòi nước.

Tiếng nước lạnh như băng chảy xuống xối xả.

Anh nắm chặt cánh tay cô, giọng ra lệnh: “Rửa sạch đi.”

“Anh định làm gì?” Cô nàng giật mình muốn đứng thẳng người lên, nhưng bàn tay đang đặt trên tay cô đây lại như được đúc bằng sắt, cô chẳng thể thoát ra nổi, “Anh thả em ra đã, thả ra!”

“Tôi nói, rửa sạch đi.” Anh gằn từng tiếng ra lệnh cho cô.

“Em không rửa!”

“Rửa sạch đi.”

“Không rửa! Em nói không rửa!” Cô khẽ quát, liều mạng vùng vằng tay, “Anh thả tay ra, thả ra!”

Giây tiếp theo, Trịnh Tầm một tay giữ mặt cô kéo cô xuống dưới vòi nước, cuối cùng mới nới lỏng cổ tay cô, rồi vẩy nước lên mặt cô ra sức mà lau.

Từng tí từng tí một.

Cô gái nhỏ liểu mạng gào lên, dòng nước theo đó mà sộc vào miệng, khiến cô bị nghẹn mà ho khụ khụ.

Dù có cố gắng giãy dụa cũng chẳng thể thoát nổi.

Cảnh tượng này giằng co trong vài phút.

Đợi đến khi Trịnh Tâm buông tay cũng là lúc trên mặt cô đầy nước, không thể phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước máy nữa rồi, màu son style bà dì lan choe choét quanh miệng, mấy lọn tóc xung quanh cũng bị xối ướt hết cả, chặt vật dính chặt lên hai má.

Cô đứng ở đó cả người run rẩy, lớn tiếng gào khóc.

Tất nhiên là vì sợ hãi.

Tiếng khóc the thé kia cứ như một cây kim đang chọc vào lòng anh.

Trịnh Tâm đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích nhìn cô, bình tĩnh hỏi: “Đã tỉnh táo lại chưa?”

Cô vẫn cứ khóc lớn, không nói được thành lời.

Trịnh Tâm đi về phía cô một bước, theo phản xạ có điều kiện cô lùi xuống một bước như muốn tránh anh.

Anh dừng chân, cúi đầu khẽ cười nhạt, trong mắt như có ánh sáng lạ: “Hiện giờ đã sáng mắt ra chưa?”

“...”

“Đây là tôi. Đây là nơi tôi làm việc. Muốn ở cạnh tôi, phải

học cách làm quen với nơi này, bao gồm cả sự thô bạo và lạnh lùng của tôi.”

Dù cô vẫn đang khóc nhưng anh vẫn hạ quyết tâm, gằn từng tiếng nói: “Tôi không biết cô đã đọc bao nhiêu truyện ngôn tình, hay mấy cái lý thuyết vợ vẫn khiến cô nghĩ kẻ lưu manh mới là bạch mã hoàng tử gì đó, nhưng cô cũng nên biết một điều. Nơi này không phải là nơi cô nên tới, tôi cũng không phải người mà cô nên làm bạn. Nếu gia đình có điều kiện thì đừng phụ kỳ vọng của ba mẹ, nếu thật sự cô muốn sa đọa, thì không phải chỉ thay đổi trang phục hay kiểu tóc là được.”

Anh đứng đó dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, gương mặt cũng mịt mờ chẳng rõ.

Anh nói: “Đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô, hi vọng sau này sẽ không gặp lại cô nữa.”

Cô gái nhỏ co mình trong góc phòng mặt đầy nước mắt, điệu bộ chật vật khiến người ta nghĩ đến những đứa trẻ bị bỏ rơi trong truyện cổ tích.

Anh xoay người đi ra, mấy phút sau thì quay về, trong tay còn cầm theo chiếc khăn lông.

“Lau mặt đi.” Anh ném chiếc khăn lông lên đầu cô.

Cô cúi mắt nhìn xuống đất, nước mắt chảy không ngừng, cứ để chiếc khăn lông trùm lên đầu mình, không nhúc nhích.

Chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng ngoài kia là một đêm lung linh sôi động, bên trong lại là không khí im lặng giăng co.

Trịnh Tâm đi tới trước mặt cô, cầm chiếc khăn lên, rồi bắt

đầu lau tóc cho cô khi cả người cô đang run, từng chút lại từng chút.

Anh nhìn quả đầu năm màu rực rỡ kia, từ đầu đến cuối chẳng nói thêm câu nào.

Nhưng động tác trên tay đã bán đứng anh.

Tay anh rất nhẹ nhàng, cứ như đang sợ cô sẽ đau vậy.

Cái người đang im lặng rơi lệ kia đột nhiên vươn tay ra vòng qua eo ôm trọn lấy anh, rồi lại khóc nức lên, tựa đầu vào lòng anh.

Trịnh Tâm cứng người.

Chiếc khăn lông liền rơi xuống.

“Em là Trịnh Tây Nghi.” Cô vùi mặt trong lòng anh, khóc không thành tiếng, “Trịnh trong Quan Tại Trịnh, Tây trong nam bắc đông tây, Nghi trong Hữu Nghi.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mặt mũi tèm nhem.

“Nhưng em không muốn quan hệ kiểu đó với anh.”

Anh sẽ chẳng biết, đối với cô mà nói sự xuất hiện của anh đặc biệt đến mức nào.

Cô cũng chẳng cần tình bạn của anh.

Rõ ràng nhìn cô hiện giờ rất buồn cười, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến anh động lòng.

Đôi mắt kia.

Đôi mắt kia lúc nào cũng sáng rực đủ để chiếu rọi tất cả những bóng tối và mù mịt vây quanh anh, luôn khiến anh chẳng thể thoát khỏi nó được.

Vì sao lại có một người như cô?

Yêu chân thành, liều lĩnh mà theo đuổi, không có chùng mực, chẳng biết buông tay, không ngại bị anh xua đuổi bao nhiêu lần, cũng vẫn cười hi hi chạy đến trước mặt anh như thường.

“Trịnh Tâm, Trịnh Tâm.” Cô cười rạng rỡ mà gọi tên anh.

Trong khoảnh khắc ấy anh mới biết được, hóa ra tên anh cũng dễ nghe đấy chứ.

Có lẽ là vì ngoài kia quá ồn ào, cũng có lẽ vì khát vọng nguyên thủy trong cơ thể, anh cũng chẳng biết thứ quái gì đang xúi giục mình nữa, anh đột nhiên cúi đầu hôn mạnh lên môi cô.

Đôi môi ấy có mùi hương của hoa mai.

Hơi thở lạnh buốt của nước máy xộc vào khoang miệng.

Hai tay cô ôm chặt eo anh, còn anh thì áp cả người cô vào tường, điên cuồng chiếm đoạt đôi môi cô, cứ như con thú mê miệt hôn mãi chẳng mỏi.

Cô nắm chặt lấy góc áo anh, cứ như con cá chết sắp hết hơi, khi anh vừa rời khỏi môi cô thì cũng là lúc cô há miệng thở dốc như muốn tham lam hít sạch không khí xung quanh.

Anh cứ áp chặt người mình vào người cô, nhắm mắt nhẹ giọng hỏi: “Tại sao cô lại thích tôi chứ?”

Trịnh Tây Nghi khẽ cười, mở to đôi mắt trong veo sáng rực kia.

Cô thích anh vì điều gì chứ?

“Thích anh đứng sau quầy bar, rõ ràng đang ở một nơi xa hoa trụy lạc đầy chướng khí mù mịt, lại ra vẻ như chẳng liên quan gì đến mình.” Cô vươn tay chạm lên những sợi râu mọc lún phún dưới cằm anh, rồi hôn chụt lên môi anh cái nữa, “Thích cách anh quan tâm đến em muốn cứu vớt cuộc đời em, nhưng trong đôi mắt kia lại lộ ra vẻ khát vọng muốn được người ta cứu vớt.”

Cô đã nhìn thấu anh.

Một cô gái mới tròn hai mươi tuổi, lại có thể nhìn thấy trái tim anh rõ ràng đến thế.

Trịnh Tầm mở mắt ra, nhìn cô như thiên sứ giáng trần.

Trông dáng vẻ cô chật vật hơn bất cứ kẻ nào.

Nhưng trong đôi mắt kia lại ẩn chứa thứ ánh sáng có thể cứu vớt anh.

***

Chu Sinh Sinh ngồi một mình trong phòng, cửa đóng chặt, đèn tắt sạch.

Cô ôm chân co mình trên giường, tựa lưng vào bức tường lạnh như băng.

Ngón tay từ từ mân mê chiếc mặt thủy tinh kia, trong lòng bỗng cảm thấy lo sợ bất an, lại vừa muốn ngo ngoe nổi dậy, hai phe đối lập vô cùng sống động đang giằng dụa lẫn qua

lộn lại tra tấn cô, vừa ngọt ngào lại xót xa.

Rèm cửa khẽ lộ một kẽ hở, mơ hồ có thể nhìn thoáng qua một góc nhỏ trên bầu trời đêm.

Cô đi chân trần ra bên cửa sổ, chụp vội một tấm ảnh, rồi post lên wechat: Bầu trời sao đêm nay thật đẹp.

Chỉ mất vài giây sau đó, nhóm cú đêm nhao nhao lao vào bình luận.

Cá Bơn Cơ Bắp Mạnh Mẽ: Sao đẹp cũng chẳng đẹp bằng em, An An mỹ nhân! 【Mắt chớp chớp】← Đây là anh quản lý.

Trước cuối tháng không giảm tám cân sẽ ăn shit: Cảm ơn ông chú lều trên đã giúp em ói thành công 【/ ha ha】. ← Đây là Hoàn Tử.

Là vàng kiểu gì cũng tiêu hết : 【/ mỉm cười】 【/ mỉm cười】 【/ mỉm cười】. ← Đây là Tiểu Kim.

Nam bắc tây đông đông thùng thùng bang: Lều một ăn shit. ← Đây là Đông Đông.

Bọn họ cãi qua cãi lại trên status của cô rất náo nhiệt.

Chu Sinh Sinh vừa cười, đang định thoát khỏi wechat, liền thấy trong danh sách like ảnh có một cái tên. Ngay chính giữa khối vuông nhỏ là một khuôn mặt mơ hồ không rõ.

Cô dừng tay.

Hóa ra là Lục Gia Xuyên!

Cô nhìn danh sách bạn bè của anh trống không, avatar lại

rất nghiêm túc, lại cứ tưởng rằng đây là tài khoản anh dùng để liên lạc công việc, lại không ngờ rằng hóa ra anh cũng lướt tường nhà của người khác.

Cứ nhìn màn hình chăm chăm mà ngẩn người một lúc, di động bỗng rung lên một cái.

Cô rời khỏi trang của anh, liền thấy cái người vừa like ảnh cô kia cũng vừa đăng một tấm ảnh mới.

Vừa nhấn vào nhìn thấy thì trong đầu là suy nghĩ: Sao anh lại đăng tấm ảnh cô vừa chụp thế này?

Ngẩn người hai giây, cô mới nhận ra sự khác biệt.

Tuy rằng tấm ảnh kia trông có vẻ giống tấm cô chụp, cũng là bầu trời đêm lúc này, nhưng đến cùng vẫn có sự khác biệt nho nhỏ. Chắc hẳn là vì khác biệt về điện thoại, cô dùng Xiaomi còn anh dùng Iphone, cho nên ảnh chụp cũng có chênh lệch về độ pixel.

Cô comment 'Tốt lắm tốt lắm, biết di động người ta cùi không so được, anh thắng rồi, ảnh anh chụp đẹp lắm, xin đừng đả kích điện thoại của tôi, cảm ơn.'

Anh đáp lại cô một chuỗi dấu ba chấm '.....'

Cô đang định comment vào ảnh anh, liền thấy anh comment câu tiếp theo.

'Nhìn thấy em up ảnh trên trang chủ, nên cố ý ra ban công ngắm sao.'

Tim cô như muốn ngừng đập.

Trên màn hình đang thể hiện 【 đối phương đang viết... 】

Cô nín thở chờ đợi, sau đó chờ đến một câu cuối cùng.

‘Biết em đang ngắm sao, cho nên mới cảm thấy rất động lòng người.’

Cho nên tâm huyết dâng trào cũng muốn chụp một tấm.

Cho nên mượn cớ gửi tin nhắn cho em, chỉ vì muốn nói thêm mấy câu.

Hốc mắt cô nóng lên, hình như đã nghe ra ý bóng gió của anh.

Người ấy đang muốn nói cho cô biết, vì chúng ta đang cùng nhìn lên bầu trời nên mới cảm thấy trời sao đêm nay thật đẹp.

Cô đặt di động xuống, gục đầu vào gối vừa khóc vừa cười.

Từ từ trong đầu bỗng hiện ra một suy nghĩ mơ hồ lại không chắc chắn: Nếu, cô nói là nếu. Nếu cô không kiểm soát được việc khuôn mặt này thay đổi, thì với xác suất là 0,001 cô có nên lựa chọn cách nói rõ bí mật về khuôn mặt này với anh không?

-----oOo-----

Chương 35: Nàng ma men Sênh Sênh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Gia Xuyên tưởng rằng chặn ngang giữa đường có thể bóp nát lời tỏ tình từ trong trứng của anh quản lý, nào

ngờ anh chàng kia không chỉ là một chàng trai rất kiên cường, mà còn là cậu mập dẻo dai quyết không chùn bước mà dũng cảm tấn công.

Ngày hôm sau khi tỏ tình thất bại, chàng ta râu ria xồm xàm ngồi trong tiệm u buồn cả một ngày, chống má nhìn Chu Sinh Sinh bận bịu chạy qua chạy lại, trong mắt ngập tràn nỗi u buồn thật khiến người ta tan nát con tim.

Chút ánh sáng lé loi khẽ trở mình trong nỗi u buồn vô tận, cuối cùng lại biến thành sự dũng cảm quyết chí tiến lên.

Anh chàng chuẩn bị mất nguyên một ngày, cuối cùng đến tối liền kéo Chu Sinh Sinh vào phòng thay đồ.

Chu Sinh Sinh cho rằng anh lại muốn làm cái trò “Tiêu thụ nội bộ”, liền dở khóc dở cười nhìn anh đứng bên cạnh cửa thò đầu ra ngó nghiêng, cứ như đang sợ có người nghe lén câu chuyện tiếp theo của hai người.

“Anh quản lý, sắp đến lúc tan làm rồi đấy, nếu anh muốn chiếm dụng thời gian cá nhân của em, chúng ta sẽ phải bàn về tiền lương tăng ca đấy nhé, anh tính thế nào đây?”

Anh chàng mập có chút khẩn trương quay đầu lại nhìn cô, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Anh cúi đầu có vẻ đang cân nhắc gì đó, cuối cùng thì quyết tâm nói: “Được, anh trả em lương làm thêm giờ.”

Chu Sinh Sinh không tin, cười tủm tỉm xòe hai tay ra: “Được, vậy anh trả đi!”

Ngay sau đó, anh quản lý lấy thứ gì đó trong túi áo khoác đã chuẩn bị từ trước, một tờ giấy chứng nhận được gấp đôi lại, trình trọng đặt trong lòng bàn tay Chu Sinh Sinh.

Cô hơi ngạc nhiên, từ từ mở tờ giấy kia ra.

Trên đó là bảy chữ: Giấy chứng nhận đăng ký kinh doanh.

Như vừa chạm tay vào cục khoai lang nóng rẫy, Chu Sinh Sinh bỗng rút tay lại, khiến tờ giấy mỏng tanh kia lảo đảo rồi rơi xuống mặt đất.

Anh quản lý đầu đầy mồ hôi cúi người xuống nhặt tờ giấy kia lên, cuối cùng quyết tâm nhìn cô: “An An, anh nghiêm túc đấy .”

“Chẳng vui gì cả.” Chu Sinh Sinh nóng lòng đẩy cửa muốn thoát khỏi cảnh lúng túng này, nhưng anh quản lý lại giữ chặt cổ tay cô.

“Có phải anh đang đùa không, anh nghĩ em là người hiểu rõ nhất.”

Cô đưa lưng về phía anh, dừng chân đứng lại, trong lòng như đang chứa một ấm nước sôi, phiền muộn, chua xót, tiếc nuối, cảm kích... Nhiều cảm xúc đang hội tụ cùng nhau, bốc hơi mà lên, cuộn tròn trong lồng ngực cô, mãi chẳng tiêu tan.

Đương nhiên cô biết anh không đùa.

Nhưng chính vì anh nghiêm túc, cô mới nóng lòng muốn thoát khỏi anh. Cô không phải là người đáng để anh trao chân tình, thậm chí cô còn chẳng thể ở lại quán café này lâu dài, vậy cô phải dùng thứ gì để đổi lại sự chân thành của anh đây?

Chu Sinh Sinh xoay người lại, nhìn thẳng vào gương mặt thanh tú kia.

Trước kia cô đã từng đọc đâu đó trên mạng rằng, những người mập thường tự khích lệ bản thân bằng mấy câu như: Người béo đông ấm hạ mát, ôm người béo sẽ rất thoải mái, những người béo có tấm lòng lương thiện... Đoạn văn buồn cười đó còn nói thêm những gì nữa, cô cũng chẳng còn nhớ nữa.

Nhưng hiện tại khi nhìn anh quản lý, cô lại nghĩ chắc không cần phải nhớ lại đoạn văn ấy cô cũng có thể tổng kết lại những ưu điểm của người mập rồi.

Cô vươn tay đến, có vẻ như đã hạ quyết tâm lắm rồi, dành tặng anh một cái ôm thật dịu dàng.

Trong phòng thay đồ chật chội nhưng sáng sủa, cô ghé vào bên tai anh nhẹ nhàng nói một câu: “Cám ơn anh, anh quản lý.”

Sau khi kết thúc cái ôm này, cô đứng thẳng người, nở nụ cười thật lòng lại rục rịch: “Tuy rằng em không thể nhận tấm chân tình của anh, nhưng em thật sự rất vui vì anh đã dành tình cảm đó cho em.”

Chỉ trời mới biết, một người sống trên đời này phải đối mặt với bao kẻ trong ngoài bất nhất, nói những lời không thật lòng. Cám ơn anh đã cho em biết, trong thế giới cô độc mà nhỏ bé này, cũng có người nhìn em với ánh mắt nghiêm túc, dành cho em những tình cảm chân thành, hơn nữa cũng chẳng hỏi về quá khứ hay tương lai của em.

Cô cười xoay người đẩy cửa rời đi, trong mắt ẩn chứa những giọt nước mắt trong suốt.

Thật tiếc, sáng nay khi đọc báo online, dự báo thời tiết nói một tuần tới sẽ có mưa.

Cô lau nước mắt nơi khóe mi đi ra khỏi tiệm, vừa có cơn gió lạnh thổi qua, giọt nước kìm nén bấy giờ cuối cùng cũng rơi xuống.

Cô tự nói với bản thân mình: Chu Sinh Sinh, đừng lưu luyến. Dù lưu luyến cũng phải rời đi nên đừng làm những chuyện vô dụng. Thế nhưng nếu an ủi thực sự có tác dụng, nước mắt sẽ chẳng rơi nhiều đến thế.

***

Chu Sinh Sinh dừng chân lại trước một quán đồ nướng.

Giữa đêm đông giá lạnh thì chiếc lều bạt lớn màu xanh kia lại khiến người ta cảm thấy thật ấm áp, chiếc đèn vàng sáng rực treo trên đỉnh lều, tấm màn che bằng nhựa mỏng ngăn cách gió lạnh bên ngoài, mọi người bên trong tấp nập tấp ba ngồi chung một bàn, ăn cá nướng uống bia đêm.

Bỗng nhiên cô rất muốn say một trận.

Vén rèm đi vào tìm một chiếc bàn trong góc cùng, trên mặt bàn đầy mỡ cũng không sao cả, đây mới đúng là khói lửa giữa nhân gian. Cô lên tiếng gọi bà chủ: “Cho một thùng bia, ba mươi xiên thịt nướng!”

Bà chủ cười mỉm đi tới: “Em gái, đi một mình à?”

Cô gật đầu: “Một mình.”

Nghe thế thì bà chủ có vẻ chần chừ : “Một mình mà em uống nhiều thế...”

Chu Sinh Sinh hiểu ngay, cô đặt di động lên mặt bàn: “Nếu tôi uống say , chị có thể gọi điện cho bạn tôi tới đón.”

Cô mở danh bạ cá nhân, trong list danh sách ấy chỉ có lác đác vài cái tên, đứng đầu là 【 Bác sĩ núi lửa 】 .

Dừng một chút, cô chỉ vào biệt danh của Lục Gia Xuyên: “Anh ta là người giàu lắm đấy.”

Bà chủ đã yên tâm, gọi người phục vụ mang bia tới, không lải nhải nhiều với cô nữa.

Chu Sinh Sinh đã lâu lắm rồi không say, một ngụm bia lành lạnh man mát vừa vào miệng đã khiến cô kích thích đến rùng cả mình, cô nhướn mày, cảm giác được luồng bia kia thiêu cháy yết hầu, chảy thẳng xuống bụng. Nhưng một lát sau, lông mày liền giãn ra, bởi vì men say là người bạn tốt nhất của bóng đêm.

Trong lòng đang có một suy nghĩ không muốn ai biết, cô đang nghĩ, nếu cô mượn men say, thì có đủ dũng cảm đối mặt với Lục Gia Xuyên, bộc lộ điều bí mật mà trước giờ cô chưa từng chia sẻ nó với ai không ?

Có lẽ là trong tiềm thức rất muốn mình uống say, nên sau khi mấy chai bia vào bụng, Chu Sinh Sinh quả thật đã say.

Cô không thèm giữ hình tượng vừa gặm cánh gà, vừa cười ha ha ngây ngô, rồi gác chân lên mặt bàn.

Bà chủ thấy cô đã bắt đầu say khướt, liền cầm chiếc di động trên bàn, bấm tám số gọi cho người có tên là 【Bác sĩ núi lửa】 kia.

Chu Sinh Sinh còn đang ở đó giương nanh múa vuốt say khướt, hằm hằm hồ hồ nhìn anh phục vụ quát: “Tiểu tử, nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy mỹ nữ siêu cấp vô địch vũ trụ à?”

“.....” Là chưa từng nhìn thấy mỹ nữ vừa gãi chân vừa gặm chân gà mới đúng.

***

Khi Lục Gia Xuyên lái xe tới thì Chu Sinh Sinh đã bắt đầu vừa cởi áo vừa ca hát .

“Sông lớn chảy về đông, sao trên trời trông về Bắc Đẩu, trông về Bắc Đẩu...hey hey you hey hey” [1] Cô tháo chiếc áo khoác, vừa “Hey hey”, vừa lấy cổ áo làm điểm tựa, coi chiếc áo như cánh quạt mà quay tròn vù vù.

[1] Nhạc phim Thủy Hử , bài Hảo Hán Ca.

Một đám khách xung quanh đều cúi người chạy khắp bốn phía.

“ ... ”

Lục Gia Xuyên tròn tròn mắt mà nhìn.

Anh tức giận đi tới, một tay đoạt lấy chiếc áo khoác trong tay cô: “Chu An An, em đang làm gì đấy?”

Người cô thấp hơn anh, say nên cong cả người lại như con tôm, chỉ cao đến ngực anh. Cô tức giận nhảy lên muốn cướp lại chiếc áo trong tay anh: “Trả lại cho tôi! Máy bay sắp không bay được nữa rồi ! Trả cánh quạt lại cho tôi!”

Được lắm, cánh quạt cơ đấy.

Mặt anh đen xì, liếc mắt nhìn qua đồng chai bày ngổn ngang trên bàn, cô uống tận năm chai cơ đấy!

Khó trách cô có thể dùng tay khống chế cả cánh quạt lái máy bay !

Lục Gia Xuyên hung dữ cầm áo khoác dí vào trán cô: “Em mặc vào cho tôi !”

Cô không phục, ngھn đầu dậy lại chuẩn bị bắt đầu “Cất cánh”, cuối cùng lại bị anh đánh một cái vào sau gáy, cô lập tức nước mắt ngấn nước mắt dài ngổi bệt ra đất, ôm chiếc áo bành tô mà thút thít: “Chúng ta chuyển sang máy bay chiến đấu, thả bom, nổ chết anh ta đi!”

“.....”

Quả là đau đầu nhức óc mà.

Lục Gia Xuyên xoay người đi về phía quầy thanh toán, lúc quay lại cô nàng say còn đang ngổi trên mặt đất ôm chiếc máy bay chiến đấu khế lăm bằm gì đó. anh cầm di động và ví nhét vào túi áo khoác của cô, sau đó mạnh mẽ khoác tay cô qua vai mình, kéo cô đứng dậy.

Hai chân cô run rẩy, cả người mềm oặt đi.

... Một đồng bòn giờ còn chắc hơn cô nữa.

Xe đang đỗ ngoài đường lớn, nơi này là đường một chiều nên không thể đỗ xe. Anh không còn cách nào khác, chỉ có thể một tay đỡ lưng cô, nghiêng rằg nghiêng lợi nói: “Chu An An, cứ đợi đến lúc tỉnh rượu, tôi cho em uống đến không đi được nữa thì thôi!”

Chỉ một quãng đường ngắn, anh cõg cô lão đảo đi về phía xe.

Cô cũng không nặng, nhưng lại chẳng ngoan chút nào, nằm trên lưng anh bỗng nhiên cất tiếng hát, rồi lại hoa chân múa tay vui vẻ, mấy lần suýt thì ngã.

Lục Gia Xuyên tức giận đến mức hai thái dương nhức nhối, cuối cùng vì cô quá nghịch ngợm anh liền nhéo bắp chân cô một cái.

“Á!” Chu Sinh Sinh kêu lên thảm thiết.

Anh hung dữ hỏi cô: “Có chịu ngoan chưa ?”

Ai dè cô nàng điên kia trời không sợ đất không sợ, thẳng tay gõ một cái thật mạnh vào gáy anh, miệng vô cùng đắc ý mà nói: “Không ngoan thì sao chứ? La la la Demacia, La la la Demacia, La la la tôi là tiểu hành gia...”

Lại còn hát một ca khúc rất kỳ quái? !

Lục Gia Xuyên muốn quăng cô xuống đất một cái thật mạnh, tốt nhất là có thể khiến cô ngã tỉnh người lại, nhưng trong tiềm thức anh biết rất rõ, dù cô có quấy rối thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không làm như vậy.

Bởi vì anh không nỡ.

Cứ muốn cõng cô trên lưng mãi thôi, anh cúi đầu nhìn hai chiếc bóng gần như đang hòa làm một trên mặt đất, trong một khoảnh khắc nào đấy, cơn lửa giận ngùn ngụt biến mất như tuyết tan, chỉ còn sót lại sự dịu dàng bình thản trong yên tĩnh.

Đi hết con phố, xe anh đã dần xuất hiện trước mắt.

Anh bất tri bất giác thả chậm bước chân, bỗng nhiên rất muốn con đường này dài thêm chút nữa.

Không có sao đêm, trên bầu trời đêm là ánh trăng sáng, ánh sáng dịu dàng chiếu rọi muôn nơi. Tuy nó chẳng thể xoa dịu cảm giác đau đớn khi gió bắc tạt qua mặt, nhưng người chịu

trách nhiệm mang nặng và người được bảo vệ kia lại rất vui vẻ mà chịu đựng.

Cô nàng điên cãi nhau với anh này giờ lại đột nhiên ngoan hẳn, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Đó là mặt trời sao?”

Anh cúi đầu nhìn hai cái bóng, người nằm trên lưng vươn ngón tay mảnh khảnh chỉ lên bầu bầu trời đêm.

“... Không phải. Đó là ánh trăng.” Anh nhẹ giọng trả lời.

“Ừm, ừm ——” cô nặng nề thở phào một hơi, như trút được gánh nặng, ngay cả Lục Gia Xuyên không thấy mặt cô lúc này cũng có thể cảm nhận được điều đó, giống như màn náo loạn chấn động lòng người lúc này chỉ là chuyện thoáng qua với cô.

Ngay sau đó, anh cảm nhận được cô đang chụm hai tay đặt trước ngực vái lên vái xuống liên tục.

“Xin ngài xin ngài, mặt trời bá bá nhất định đừng xuất hiện...” Cô lải nhải lặp lại câu nói đó liên tục, giọng điệu vô cùng thành kính.

Lục Gia Xuyên thấy thế mà bật cười, hỏi lại cô: “Vì sao em không muốn mặt trời mọc nữa?”

Đáp lại anh là một nụ cười ngây ngô, c nhìn anh nói một câu không đầu không đuôi : “Anh đừng xen vào!”

Cùng với câu “Đừng xen vào”, cô bỗng nhiên úp mặt vào lưng anh, hoàn toàn không giữ khoảng cách, bên má trái cô dán chặt vào chiếc áo khoác. Cho dù biết không phải là thật , nhưng dường như anh cũng cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể cô, xuyên qua chiếc áo khoác rất dày kia mà làm bỏng làn da anh, chạm vào một góc hẻo lánh dưới đáy lòng chẳng muốn ai biết tới.

Anh dùng chân, cũng chẳng hỏi cô vì sao không muốn mặt trời xuất hiện nữa.

Cái rét phương Bắc đã khiến cả hàng cây cối trở nên trơ trụi, phản chiếu xuống mặt đất là những cành cây lung lay. Dù có ánh trăng sáng trên cao, trên đất cũng là một mảnh trắng trắng toát.

Hôm nay không phải là một đêm trăng lãng mạn.

Nhưng khi anh cố Chu Sinh Sinh say khướt , lại bỗng nhiên cảm thấy đêm nay vừa yên tĩnh lại xinh đẹp.

Trong cuộc đời mỗi con người, cũng đã từng bỏ qua vô số những cảnh khiến người ta rung động, thí dụ như hoa nở rộ ngày xuân, mặt hồ lặn tằm ngày hè, ruộng lúa dập dờn ngày thu, hay là những cơn mưa tuyết lạnh lẽo ngày đông. Nhưng những cảnh đẹp ấy đều lặp lại qua từng năm, nếu năm nay bỏ qua còn có năm sau.

Nhưng khoảnh khắc này thì không phải như vậy —— rõ ràng anh biết trong cuộc đời con người, mỗi khoảnh khắc được ở bên cạnh người mình yêu đều là những giây phút hạnh phúc khắc cốt ghi tâm, in sâu trong trí nhớ. Bởi vì mỗi giây bọn họ đều đang già đi, mỗi năm anh và cô sẽ bước sang một năm khác hoàn toàn với năm trước.

Bởi vì người ấy là cô, anh mới cảm thấy đêm nay quả là có ý nghĩa, sinh động mê người hẳn lên.

Mà đang nằm trên lưng anh, Chu Sinh Sinh nhẹ nhàng áp mặt vào lưng anh, chẳng sợ bầu trời không có ngôi sao nào, trong mắt cô cũng lóe lên ánh sáng.

Làm sao bây giờ, sao cô lại thiếu tiền đồ như thế, cô vẫn chẳng dám bộc bạch bí mật của bản thân cho anh biết, dù đã mụ mị say cũng chẳng nói được nên lời.

Trong lúc tổng vô số những chai bia kia vào bụng, cô đã không ngừng tự hỏi bản thân, có muốn để anh thấy mình trong hoàn cảnh vô cùng xấu hổ như: Khi cô biến thành một bà cụ có gương mặt nghèo khổ, khi cô trở thành một cô bé có gương mặt non nớt, khi cô trở thành một cô nàng xấu xí mà ngay cả bản thân cũng không muốn nhìn, thì... anh sẽ có phản ứng thế nào ?

Anh thực sự sẽ chấp nhận vì cô mà buông bỏ cuộc sống và công việc an ổn như hiện tại, cùng cô phiêu bạt khắp nơi? Hay họ sẽ ở bên nhau, rồi anh sẽ bị người đời chỉ trích cuộc sống loạn lạc, hoặc bị người ta mắng là kẻ “Biến thái”?

Nhưng vào giờ phút này, khi anh đang yên lặng cõng cô, cả hai cùng bước đi trên con đường tĩnh lặng đêm khuya, cô mới nhận ra một hiện thực chẳng thể nào né tránh: Dù anh có sẵn sàng chấp nhận cuộc sống bấp bênh túng quẩn đó cùng cô, thì cô cũng không muốn kéo anh vào con đường dài dằng dặc không ngừng nghỉ phía trước.

Cô gục mặt vào lưng anh, dù có khóc những vẫn cười.

Chàng trai của em, anh chưa từng cười mây bảy sắc bay tới cứu mạng em

Không xuất hiện sáng chói cũng chẳng khí chất đầy mình.

Anh hung dữ khiến mọi người chẳng dám tới gần, cứ mở miệng là nói những lời châm chọc đáng ghét.

Anh khó tính, hay bắt bẻ, ác mồm, lại còn nóng nảy nữa.

Anh chỉ là một trong số tỉ tỉ những con người bình thường nhất trên thế giới này.

Nhưng dù cho anh không hoàn hảo, em cũng nguyện ý dành tất cả những gì mình có cho anh. Để anh có một cuộc sống

bình yên nhất, tình yêu hạnh phúc nhất. Tuyệt vời như anh đã từng nói, khi bạn được làm công việc mình yêu thích cũng là lúc bạn đang tỏa sáng nhất, không sợ trời cũng chẳng sợ đất.

Chu Sinh Sinh cong khóe môi, tựa đầu vào vai anh , ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Này, nếu trên mặt trăng thực sự có Hằng Nga, thì phiền người hãy lắng nghe tâm sự của tôi chút nhé. Tôi cũng chẳng phải người hay cầu nguyện cho lắm đâu, chỉ mong người có thể nghe thấy ước nguyện duy nhất đời này của tôi....

Hi vọng người có thể dành cho anh ấy một cuộc sống thật hạnh phúc.

***

Từ giờ đến sáng mai còn sáu tiếng rưỡi nữa.

Lục Gia Xuyên, em sắp phải nói lời tạm biệt với anh nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 36: Khuôn mặt thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây là lần thứ ba Chu Sinh Sinh bước vào nhà Lục Gia Xuyên, hai lần trước tới đây đều trong trạng thái tỉnh táo, nhưng hôm nay cô lại say khướt, gục đầu nằm trên lưng anh, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng thở gấp của anh.

Anh đỡ cô nằm xuống giường của mình, cởi giày vớ, cởi cả áo khoác.

Mà khi anh làm những việc này thì cô vẫn đang nhắm mắt không nhúc nhích nằm trên giường, ra vẻ như đang ngủ.

Anh bật chiếc đèn ngủ nơi đầu giường, vừa cúi người tháo chiếc áo khoác cho cô, vừa nói: “Nể tình em đang bất tỉnh nhân sự, tôi đành phải hắt hạ em một lần. Chờ đến khi em tỉnh rượu, món nợ đêm nay sẽ tính hết với em, bảo đảm sẽ không để em phải chịu thiệt!”

Lông mi hơi run nhẹ, cũng may dưới ngọn đèn mờ, anh không phát hiện ra điều đó.

Trong khoảnh khắc anh cúi người, anh cách cô rất gần, động tác cởi cúc áo hơi ngừng lại, anh yên lặng nhìn cô.

Đó là một gương mặt khá thanh tú, nét nào ra nét đấy, nhưng vì sao lần đầu tiên gặp mặt anh lại hoàn toàn không chú ý tới cô chú? Khi đó còn cho rằng cô là một cô gái điệu đà chẳng biết chăm sóc mắt mình, cho nên chẳng bao giờ đối xử dịu dàng với cô.

Sau này thì sao?

Hình như sau khi nhận ra mình thích cô, anh mới bình tĩnh ngắm cô thật kỹ, sau đó mới phát hiện hóa ra cô cũng rất xinh đẹp.

Tuy có hơi lỗ mẫn nhưng lại dũng cảm, dịu dàng và tốt bụng.

Khoách cách giữa hai người càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến mức chỉ cần cúi đầu một cái, là anh có thể chạm vào đôi môi đầy đặn kia, hai cánh môi đậm màu hồng phấn như cánh hoa đào.

Lục Gia Xuyên dừng tay không nhúc nhích, một phút sau mới đứng thẳng người dậy, đắp chăn cho cô rồi xoay người

nhANH chóng ra ngoàI.

Không phải là bây giờ.

Ít nhất không thể lợi dụng lúc người ta gặp chuyện khó khăn, khi cô đang say rượu lại làm cái chuyện khiến người ta khó mà mở miệng thú nhận.

Khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng anh thì anh không hề biết, sau khi anh ra ngoài, người đang “Ngủ say” trên giường kia từ từ mở mắt ra, cô không nhúc nhích nằm dưới ánh đèn mờ nhạt, nhìn trần nhà sạch bong không chút bụi.

Chu Sinh Sinh lẩm bẩm một câu rồi xoay người vùi đầu vào chăn anh.

Đêm cuối cùng rồi cũng chẳng thể vứt bỏ mấy thứ lễ nghi phiền phức mà hôn cô một cái được sao?

Cô nhắm mắt hít vào một cái, quanh quẩn chớp mũi cô giờ đây tất cả đều là mùi hương quen thuộc của anh, sạch sẽ dễ chịu, cứ như là màu xanh của nước biển dưới nắng mặt trời, phản chiếu thứ ánh sáng khiến người ta rung động.

Cảm giác đầu hơi chũnh choáng, cứ như vậy cô chìm vào giấc ngủ say, một đêm không mộng mị.

***

Khi mơ mơ màng màng mở mắt ra thì lọt vào trong tầm mắt đều là những thứ xa lạ.

Chiếc đèn đầu giường, chăn đang đắp trên người, những đồ dùng xa lạ... Chu Sinh Sinh xoa xoa đầu mê man, rồi mới nhớ ra mọi chuyện, đêm qua cô ngủ ở nhà Lục Gia Xuyên.

Những hình ảnh tối qua xuất hiện trong não, trái tim gần như vừa dừng lại mấy giây.

Mấy giờ rồi?

Cô lặn một vòng xuống cuối giường mở túi áo khoác lôi di động ra, trên màn hình im lặng hiển thị chín giờ bốn mươi lăm phút sáng.

Cô đi chân trần nhảy xuống giường, rồi nhanh chóng chạy tới bên cửa sổ kéo tung chiếc rèm cửa rất nặng ra. Sắc trời u ám, gió lạnh gào thét, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa ngay được. Cô chần chờ xoa xoa mặt...

Vẫn chưa biến đổi.

Đứng bên cửa chần chừ một lúc, cô thậm chí còn dán lỗ tai lên mặt cửa vụng trộm nghe thử động tĩnh bên ngoài — không có tiếng gì cả. Bên ngoài im lặng, cứ như trong nhà chỉ có một người là cô đây.

Chu Sinh Sinh lặng lẽ vặn tay nắm cửa, ló đầu ra.

Lục Gia Xuyên thật sự đã đi làm.

Trên bàn trà có một tờ giấy, là những con chữ vô cùng đẹp mắt của anh bác sĩ kia: *“Tôi đi làm trước. Trong nồi cơm điện có cháo thịt, nhớ phải uống nước giải rượu trước nhé. Tôi có đặt ngay trên bàn, đó là thứ nước chuyên cứu vớt những con quỷ say rượu. Khi tôi tan làm sẽ tìm em tính sổ, tốt nhất em phải tự giác một chút, đừng về sớm quá. À, đúng rồi, ảnh em say rượu đêm qua tôi vẫn còn lưu lại trong di động đấy nhé ☺”*

Cô cầm tờ giấy kia, đọc đến những con chữ cuối cùng thì không nhin được mà bật cười, nhưng cũng chẳng cười được lâu.

Cô đi xuống phòng bếp, mở nồi cơm điện ra liền ngửi được mùi thơm của cháo, hơi nóng lượn lờ cứ như muốn làm ướt đôi mắt cô. Khi ba cô còn sống, ông không giỏi việc bếp núc, cô tuổi còn nhỏ đã phải tự mình lo việc cơm nước, học cách đi chợ mua đồ nấu cơm. Sau này cùng Trịnh Tầm rời khỏi quê hương, Trịnh Tầm cũng không biết nấu cơm, nhiệm vụ này vẫn phải do cô tự gách vác.

Cho nên, sau nhiều năm qua đây là lần đầu tiên cô có cơ hội được ăn cháo do người khác nấu cho mình.

Chu Sinh Sinh cúi đầu nhìn nồi cháo nát vụn vẫn còn đang ấm nóng, trong đó còn có màu vàng của ngô tô điểm cùng màu nâu của thịt. Nhìn một chút, lại như những hạt châu sáng long lanh, cô không kiềm chế được chỉ muốn ngả nhào vào đó.

Nếu anh tan làm trở về, không thấy cô ở đây, nhất định sẽ rất tức giận nhỉ?

Anh sẽ đi quanh nhà tìm cô, gọi điện thoại, tới quán cafe, có lẽ sẽ đi gặp cả cậu chàng chuyển phát nhanh khổ cực đợi cô ở cột đèn giao thông ngày ấy. Rồi cuối cùng anh sẽ nhận ra, rốt cuộc anh cũng chẳng thể tìm được cô gái tên Chu An An kia nữa.

Có thể cô đang đứng ngay bên cạnh anh, nhưng ánh mắt anh sẽ chẳng dừng lại trên người cô đến một giây, bởi vì khi đó, cô không còn là Chu An An, không còn mang gương mặt thế này nữa...

Tay buông lỏng, thìa lại rơi xuống nồi cháo lần nữa, cô chưa kịp nhắm nháp một miếng cháo do tự tay anh nấu, đã phải xoay người chạy ra ngoài cửa lớn.

Phải nói lời tạm biệt anh.

Ít nhất cũng phải nói với anh một câu cô sẽ đi xa, về thăm người thân cũng được, chuyển nhà cũng được, nhưng ít nhất phải nói được lời tạm biệt, hôn lên mắt anh, nói với anh đừng nhớ cô nữa.

Thang máy chậm chạp không lên tới nơi, mỗi tầng đều dừng lại, Chu Sinh Sinh tuyệt vọng nhấn nút liên tục, cuối cùng đành phải chạy ra cầu thang bộ. Mười hai tầng, cô liên tục chạy xuống không ngừng nghỉ.

Cả đất trời chỉ toàn màu u ám, gió bắc chẳng chút nể tình càn quét khắp nơi, cứ như muốn cướp đi sinh mạng của những hàng cây khô héo bên lề đường.

Cô cảm nhận rất rõ, có một sức mạnh nào đó đang cố kéo dẫn khoảng cách giữa anh và cô.

Cô nàng Chu Sinh Sinh vốn keo kiệt mỗi khi dùng tiền sẽ tính toán rất cẩn thận lại bỏ qua xe bus và tàu điện ngầm, mà đứng bên ven đường vẫy taxi, không ngừng thúc giục tài xế nhanh chóng tăng tốc tới bệnh viện.

Cô liên tục gọi điện cho Lục Gia Xuyên, nhưng đáp lại cô luôn là giọng nữ lạnh tanh lặp đi lặp lại “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không nghe máy” .

Cô nắm chặt di động trong tay, trái tim cũng lạnh đi một nửa.

Trong radio đang phát chương trình nhạc vàng thời xưa, xe đi được nửa đường vẫn đang phát nhạc của Trương Chấn Nhạc, giọng nam hơi khàn chẳng chút dịu dàng cất lên: “Anh sợ anh không có cơ hội, nói tạm biệt cùng em, bởi vì có lẽ anh sẽ chẳng thể gặp lại em nữa. Đêm mai anh sẽ phải đi rồi, rời khỏi em khỏi những nơi ta từng qua, giây phút chia ly nước mắt anh rơi.” [1]

[1] Lời bài hát Goodbye – Trương Chấn Nhạc

Cô cố nén những dòng nước mắt tích trữ đã lâu, cắn chặt đôi môi, cho đến khi nghe được một câu “Không quay đầu lại, không thể tiếp tục quay lại”, thì cuối cùng cũng sụp đổ.

Anh tài xế liên tục quan sát cô qua chiếc gương chiếu hậu.

Chu Sinh Sinh vừa khóc vừa than: “Sao lại phát bài hát chán thế này? Đổi kênh đi! Anh đổi sang kênh âm nhạc giờ cao điểm không được sao?”

Nhưng mặc kệ trong radio đang phát bài gì, xuyên qua dòng nước mắt mờ hồ cô trông thấy những khung cảnh lóe lên bên cửa sổ, vô cùng rõ ràng. Cuộc đời cô vốn như ca khúc đang phát kia, không quay đầu lại, không thể tiếp tục quay lại. Còn anh thì vẫn mãi đứng đó, người rời đi chỉ có cô.

Cô lao xuống khỏi xe taxi, ném lại tờ tiền năm trăm tệ, không còn thời gian chờ tài xế tìm tiền thối lại, cô chạy như điên vào đại sảnh bệnh viện.

Nhưng trong văn phòng, người đang khám bệnh không phải Lục Gia Xuyên.

Sắc mặt cô trắng bệch tìm đến y tá Trần: “Bác sĩ Lục đâu? Bác sĩ Lục hôm nay không đi làm sao?”

“Hôm nay bác sĩ Lục không ngồi phòng khám bệnh, anh ấy có một ca phẫu thuật.” Y tá Trần nhìn đồng hồ treo trên tường, rồi mới nói, “Tám giờ rưỡi mới bắt đầu, lúc này chắc còn đang trong phòng phẫu thuật.”

“Bao giờ anh ấy mới xong?” Chu Sinh Sinh thở hổn hển, như một chú cá sắp hết hơi vì bị vớt khỏi hồ nước.

“Chuyện này khó nói lắm, nếu thuận lợi sẽ ra nhanh thôi , nhưng cũng không chắc, dù sao còn phải dựa vào tình trạng bệnh nhân trên bàn mổ xem sao đã.”

Cô suy sụp đứng ở đó, một lát sau mới thấp giọng hỏi: “Phòng phẫu thuật ở tầng mấy?”

“Tầng 12.”

Chu Sinh Sinh quay đầu, nhìn về phía cửa sổ cuối hành lang, ngoài kia là bầu trời mây đen ảm đạm cùng những cơn gió gào rít khắp nơi, cho dù ai thấy cũng tin chắc rằng, trời có thể sẽ mưa bất cứ lúc nào.

Cô cắn răng lại chạy về phía thang máy, ấn nút tầng mười hai.

Ông trời ơi, coi như con xin ngài đấy .

Xin ngài hãy để con gặp lại anh ấy, chính miệng nói lời tạm biệt.

Tầng mười hai có mấy phòng phẫu thuật, phòng nào cũng đang sáng đèn. Chu Sinh Sinh không biết bác sĩ Lục ở phòng nào, chỉ đành ép bản thân ngồi ngoài sảnh chờ anh, trong lòng thì nóng như lửa đốt.

Cánh cửa lớn màu xanh lam chắc chắn đứng vững ở đó ngăn cách cô và anh, ngay cả một kẽ hở dành cho hai người nhìn thấy nhau cũng chẳng có. Xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh, cô chỉ có thể trông thấy bên trong là một màu xanh đậm, căn bản không có bóng dáng người ấy.

Cô thậm chí không ngồi im được, lại đứng dậy đi qua đi lại bồi hồi, móng tay cũng bấm chặt vào đệm thịt trong lòng bàn tay.

Ngồi bên cạnh cô là người nhà bệnh nhân, thấy thế thì an ủi cô: “Cô đừng lo, đèn vẫn đang sáng kìa, sẽ ra nhanh thôi .”

Chắc hẳn người ta đang nghĩ cô là người nhà bệnh nhân.

Chu Sinh Sinh theo bản năng định giải thích, người cô chờ không phải bệnh nhân mà là bác sĩ, lời nói vừa ra đến miệng lại không cánh mà bay. Cô nở nụ cười khó coi, liên tục quay đầu đi về phía cửa sổ.

Chắc tầm mười phút, hay là hai mươi phút, thời gian chờ đợi rất lâu, lâu đến mức như vừa trải qua mấy thế kỷ.

Cuối cùng Chu Sinh Sinh cũng chẳng thể đợi đến lúc bác sĩ Lục kết thúc ca phẫu thuật bước ra khỏi cánh cửa kia.

Ngoài cửa sổ kêu lạch tạch một tiếng, giọt mưa đầu tiên đã lên tiếng. Cứ như vậy cô vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, từ từ quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, cơn mưa rào kia cuối cùng cũng đúng hẹn mà tới.

Cùng lúc đó, có một luồng nhiệt nóng bỏng chạy từ đỉnh đầu xuống toàn thân cô, dường như có một dòng chảy sền sệt vừa xâm nhập vào cơ thể cô, chẳng chút khách sáo mà vươn bàn tay to thủ thế chờ sẵn, nó đang rất nóng lòng muốn kéo bộ mặt này xuống.

Cô liều chết nắm chặt tay, cuối cùng nhìn thoáng qua tấm cửa lớn màu xanh.

Tấm cửa kia vẫn nằm y nguyên ở đó, giống như thiên sơn vạn thủy ngăn cản hai người họ.

Ngay sau đó, cô đành phải quay đầu chạy về phía toilet.

***

Một giây, hai giây.

Một phút hai phút.

Chu Sinh Sinh đứng chết lặng chờ đợi, cho đến khi luồng nhiệt nóng bỏng hoàn toàn rời khỏi gương mặt cô.

Cô từ từ vươn tay run rẩy mở cửa toilet, bước từng bước tới trước gương.

Ngẩng đầu.

Cô thấy một gương mặt của một người phụ nữ trung niên lạ lẫm.

Người kia khoảng bốn mươi tuổi, mặt vàng như nghệ, ngay cả khi không cười thì nếp nhăn bên khóe mắt cũng có thể thấy rất rõ ràng, khi cười lộ lên... Cô giật giật khóe miệng, nở nụ cười hèn hếch trông còn khó coi hơn cả khi cười.

Gương mặt đầy phong sương.

Chưa già đã yếu.

Cô che mặt đứng nguyên tại chỗ, hai vai run rẩy một lúc lâu, cuối cùng lại vươn tay lau khô nước mắt, bước từng bước rời khỏi toilet.

Trùng hợp hơn là ngay khi cô ra tới hành lang thì cánh cửa lớn của phòng phẫu thuật liền được mở tung.

Ánh đèn màu đỏ vụt tắt, vị bác sĩ trẻ tuổi vừa bước ra cửa trong sự vây quanh của mấy cô cậu bác sĩ thực tập, vừa đi vừa tháo khẩu trang xuống.

Còn cô thì cứ như vừa bị bà cụ nào nhập vào người, đứng mãi không nhấc chân lên nổi.

Muốn chạy, muốn trốn đi, muốn che giấu gương mặt này, nhưng anh đã dẫn theo mọi người đi về phía thang máy sau lưng cô, mà chẳng thèm liếc mắt nhìn cô lấy một lần.

Cô bình tĩnh đứng đó, biết rằng bản thân chẳng cần phải bỏ chạy.

Khi gặp nhau thoáng qua, cô thấy anh lôi chiếc di động trong túi áo blouse, chắc hẳn là thấy vô số cuộc gọi nhờ của cô, nên anh hơi cong khóe môi, nhấn số cô gọi đi.

Giây tiếp theo, di động của cô bất ngờ reo chuông.

Vị bác sĩ vừa đi ngang qua cô bỗng dừng chân, lúc này anh mới quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái, dường như cảm thấy có chút trùng hợp.

Chu Sinh Sinh vừa lôi di động ra, thì tắt tiếng, ra vẻ như không có chuyện gì đưa di động lên tai: “Alo?”

Còn bên phía Lục Gia Xuyên, điện thoại vẫn đang trong trạng thái chờ bắt máy, cô nàng say kia không nghe máy. Anh thu mắt về, chỉ coi đó là một trùng hợp hiếm thấy, khi cửa thang máy vừa mở ra, anh liền dẫn mọi người cùng đi vào.

Chu Sinh Sinh đưa lưng về phía cửa thang máy, liền nghe thấy có một cậu bác sĩ thực tập quay sang hỏi anh: “Vừa phẫu thuật xong đã gọi điện cho ai đó, thầy Lục thấy gọi cho bạn gái đó sao?”

“Không phải.” Câu đáp chẳng chút chần chừ.

Nhưng câu tiếp theo chỉ sau đó nửa giây.

Ngay sau đó, cô nghe thấy người kia nở nụ cười dịu dàng đáp lại: “Đang còn phải cố gắng theo đuổi.”

Hai người chỉ cách nhau vài bước chân, khi cô đưa lưng về phía anh, trên mặt thấm đẫm nước mắt. Đáng tiếc là, vị bác sĩ trong thang máy kia đang chờ “Bạn gái” nghe máy, chứ chẳng hề quan tâm đến người phụ nữ trung niên kì lạ kia.

Một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn.

-----oOo-----

Chương 37: Giấu giếm tương tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên xe bus đi tới quán bar ở phía Tây thành phố, Chu Sinh Sinh ngồi một mình ở hàng ghế cuối cùng.

Bên trong xe không khí quá ngột ngạt, cô cảm thấy không thở nổi, bèn mở hé cửa sổ ra một chút.

Thấy vậy nữ sinh trẻ tuổi ngồi ghế trước liền quay đầu mắt húng nói: “Gió thổi vào gáy cháu.”

Chu Sinh Sinh vẫn luôn là người rất tốt tình, nhưng vừa nhìn cô gái trẻ đẹp trước mặt thì thấy thế nào cũng không vừa mắt, nên chẳng thèm quan tâm đến cô bé.

Nữ sinh kia càng tức giận hơn, giọng điệu trở nên gay gắt hơn: “Tôi nói với dì đấy, dì ạ, dì không nghe thấy sao? Hôm nay trời rất lạnh, dì mở cửa sổ làm gì !”

Chu Sinh Sinh bỗng dừng quay lại nhìn chằm chằm cô nàng: “Lạnh thì chuyển chỗ khác ngồi, đâu có ai ép cô phải ngồi đây.”

“Dì ——” nữ sinh kia khó chịu, nhưng xem ra cũng không phải người thích cãi nhau, lúc này liền đứng dậy đổi chỗ

ngồi, vừa đi vừa cố ý lăm bằm để những người xung quanh có thể nghe thấy, “Ra oai cái gì chứ? Thời mần kinh đến rồi sao!”

Vẻ mặt Chu Sênh Sênh lại càng khó coi hơn, tay nắm chặt di động, im lặng không nói.

Tiếng rung chấn động này giờ đã kết thúc, ngay sau đó di động báo có ba tin nhắn wechat mới.

Tin thứ nhất: Vừa rồi đang phẫu thuật nên không thể nghe điện thoại.

Tin thứ hai: Tìm tôi có chuyện gì?

Tin thứ ba: Được rồi, xét thấy tôi đã bỏ lỡ ba cuộc gọi của em, cho phép em từ chối không nghe ba lần nhưng không được nhiều hơn nhé.

Cô cúi đầu nhìn màn hình, lộp bộp, một giọt nước mắt đã rơi xuống màn hình.

Trên màn hình hơi xước phản chiếu gương mặt cô lúc này, thật sự là một bà dì mặt vàng khè, trông rất khó coi, tầm thường. Mà avatar của anh vẫn yên tĩnh nằm trên cái bóng của cô, khẽ mỉm cười, dường như sắp hòa vào màn hình xanh thẫm kia.

Bạn xem, khi hai người họ đặt cạnh nhau, quả thực không phải là một bức tranh ổn.

Chu Sênh Sênh do dự một lúc, cuối cùng cũng chạm nhẹ lên màn hình một cái.

【 Tôi phải đi xa 】 Xa xa ngàn dặm, không biết ngày nào mới về.

【 Vốn muốn gặp anh nói tạm biệt, nhưng không còn kịp nữa. 】 Bởi vì trời mưa rồi.

【 Cảm ơn anh, bác sĩ Lục. 】 Đã cho em ký ức về khoảng thời gian đẹp đến thế.

Ngay sau đó, di động lại rung lên lần nữa.

Chu Sinh Sinh cúi đầu nhìn bốn chữ kia, cái tên cô đặt riêng cho anh: Bác sĩ núi lửa.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bốn con chữ. Ngón cái dài chạm tới nút bấm ngay cạnh di động. Tắt máy.

Tha thứ cho em vì em không đủ can đảm.

Chỉ sợ vừa mở miệng, nước mắt đã rơi.

***

Chu Sinh Sinh không chần chừ, đi xuyên qua đại sảnh sa hoa trụ lạc, tiến thẳng tới quầy bar.

Đứng sau quầy bar là một anh chàng bartender tóc vàng cười hì hì nhìn cô: “Chị gái, lên bar mà ăn mặc nhà quê thế à?”

“Tôi tìm Trịnh Tâm.”

“Trịnh Tâm sao?” Tên tóc vàng nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, có chút chần chừ, “Dì là mẹ cậu ấy ạ?”

“... ..” Mẹ cậu thì có!

Quả là biết chọn đúng nỗi đau người khác mà.

Chu Sinh Sinh đen mặt nhăn nải hỏi thêm câu nữa: “Rốt cuộc cậu ta đang ở đâu?”

“Dạ, đang ở cửa sau, cua gái trong ngõ.” Tên tóc vàng vươn tay chỉ ra cửa sau.

Chu Sinh Sinh chần chừ một chút, cuối cùng vẫn đi ra cửa sau.

Đang là buổi chiều, mà quán bar mờ ảo như ban đêm. Cô đẩy cửa ra, liền nhìn thấy đôi nam nữ đang đứng ở ngõ đối diện.

Cô gái kia vẫn còn trẻ chắc hẳn mới chỉ mới hơn hai mươi, nàng ta lôi kéo góc áo Trịnh Tâm: “Sao anh hung dữ với em thế, không phải em đã nghe lời anh nhuộm lại tóc rồi đó sao?”

“Dù cô có chặt đầu xuống tôi vẫn hung dữ như thế.”

“Không được hung dữ với bạn gái của mình thế!”

“Ai nói cô là bạn gái tôi? Tôi đã nhận lời chưa mà cô đã tự mình đa tình như thế?” Trịnh Tâm gạt tay cô nàng, “Buông tay, đừng kéo tôi, tôi phải quay lại làm việc .”

” Lần trước anh đã hôn em, còn dám nói không thích em?” Cô gái trẻ bực mình, lại kéo kéo góc áo anh.

Vành tai Trịnh Tâm bỗng đỏ rực, giọng cũng không còn kiên nhẫn như trước nữa: “Cô có nói trăm lần nữa cũng vậy thôi, con người tôi không phải là người tốt, chỉ yêu đương chơi bởi không xác định quan hệ lâu dài, nếu muốn xác định quan hệ đứng đắn thì cô tìm người khác đi.”

“Không xác định lâu dài thì không lâu dài.” Cô gái trẻ nhún nhún vai, “Anh chỉ coi em là gái, em cũng chẳng quan tâm.”

Trịnh Tâm phút chốc nhìn cô nàng chăm chăm , hung dữ nói:
“Cô nói gì đó? Nói lại lần nữa xem?”

“Em nói nếu anh chỉ coi em là *** em cũng chả quan tâm
—— “

“Im miệng.” Hai chữ ấy thật lạnh lùng.

“ ... ”

“Con gái nhà gia giáo, tốt nhất không nên nói những lời thiếu đứng đắn như thế.”

Bọn họ đứng ở ngõ bên kia cãi nhau trông thật buồn cười, Chu Sinh Sinh nhìn từ phía xa xa, chậm chạp dấu mình vào thế giới mờ ảo bên trong cánh cửa này.

Trịnh Tâm chắc hẳn cũng chẳng nhận ra, khi anh hung dữ với một người, thật ra không có nghĩa là anh ghét cô ấy, mà ngược lại, nếu anh chẳng quan tâm cô ấy, tại sao có thể dễ dàng bị kích động như vậy?

Hơn nữa, trên đời này chắc hẳn cũng chỉ một mình Chu Sinh Sinh mới biết, Trịnh Tâm kiên trì không tìm bạn gái là vì sao. Anh từng nói anh sẽ không bỏ lại cô một mình , suốt tám năm qua, anh chưa nuốt lời bao giờ.

Cô từ đâu tới thì lại trở về nơi đó.

Ngồi trên xe bus công cộng, dừng lại ở điểm đỗ gần nhà trọ, bước vào quán ăn thường xuyên hay ghé, gọi một bát bún măng cay, ngồi xuống bàn gần cửa sổ mà ăn.

Trước kia cô cũng không cảm thấy bát bún này lại cay như thế, cay đến mức cô phải há miệng để thở, nước mắt cũng rơi rồi.

Bà chủ không nhận ra cô, vẻ mặt lo lắng nói: “Nếu không, chị hai à chị ngồi vào trong ăn đi...”

Bà có vẻ muốn nói lại thôi, hiển nhiên là lo lắng vì Chu Sinh Sinh ăn một bát bún cay mà ra vẻ khổ sở lắm sẽ khiến những khách hàng muốn vào quán bà bỏ chạy.

Chu Sinh Sinh lau nước mắt, ăn miếng bún cuối cùng, rồi đặt tiền lên bàn và đi ra.

Về đến nhà trọ, mọi thứ vẫn y nguyên như thế. Thành phố này cũng được coi là nơi cô và Trịnh Tâm ở lại lâu nhất, bỗng nhiên phải dứt bỏ ra đi, quả thật là có chút khó khăn.

Cô bước vào căn phòng nhỏ của Trịnh Tâm, đi vòng qua một đồng quần áo vút lung tung dưới đất, nhanh chóng làm cho mình một chiếc chứng minh thư mới.

Chụp ảnh, chỉnh ánh sáng, sửa ảnh, đóng dấu.

Bạn xem đó, khi một người đã quyết tâm muốn làm gì đó, sẽ chẳng thể thất bại được, đúng không?

Cô cầm chứng minh thư mới, cúi đầu gom hết đồng quần áo bẩn dưới đất, bỏ vào trong máy giặt, sau đó vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho Trịnh Tâm.

Bởi vì tính chất công việc nên phải gần sáng anh mới về ăn cơm.

Cô làm xong mọi thứ, xếp hết đồ ăn vào trong nồi cơm điện, sau đó đi vào phòng tắm một trận thật thoải mái.

Trước mười hai giờ đen, cô thu dọn xong hành lý, tắt đèn rồi chui vào trong ổ chăn.

Chắc khoảng một giờ, cô nghe thấy tiếng mở cửa, Trịnh Tâm đã về.

Trong đêm tối, cô nhắm mắt lại, nằm im không nhúc nhích nghe tiếng anh mở nồi cơm điện, ăn cơm, xem tivi, sau đó tắm rửa... Một loạt tiếng động ấy không khiến cô cảm thấy phiền phức, bởi vì chắc hẳn đây là lần cuối cùng cô được nghe thấy.

Di động bên gối đã bị cô tắt tiếng từ lâu, thỉnh thoảng màn hình tối đen lại đột nhiên vụt sáng, trên màn hình vẫn luôn là bốn chữ.

Chu Sinh Sinh không nghe máy.

Cô không biết mình ngủ lúc mấy giờ. Nhưng khi tỉnh dậy hai mắt mệt mỏi, trời đã sáng.

Cô yên lặng xuống giường đi rửa mặt, khi đi ngang qua phòng Trịnh Tâm, xuyên qua khe cửa khép hờ, liền thấy anh đang nằm lì trên giường, tiếng ngáy vang phòng.

Cũng không biết cô gái kia có thể chịu được thói quen xấu này của cậu ta không đấy.

Cô cười cười, kéo rương hành lý trong phòng ra, lặng lẽ mà ra đi. Cửa lớn mở, bên ngoài đã tạnh mưa, mặt trời mọc từ phía đông, trông trời đất cũng rực rỡ hẳn lên.

Khi xe bus đi ngang ngã rẽ, cô bỗng nhiên nhìn thấy một người đang đứng bên cạnh cột đèn giao thông..

Cô ngồi ngay bên cửa sổ, nhìn anh từ phía xa, đến khi đi ngang qua mặt anh, rồi đến khi xe bus đã đi xa, hoàn toàn không thấy bóng dáng anh nữa.

Cứ như một bộ phim thời xưa, dù phim đã chiếu vô số lần, nhưng lần nào cũng khiến người ta cảm động không thôi.

Chu Sên Sên nhìn anh lần cuối, rồi lúi di động ra bật lên, dừng một chút, nhả hai tin. Cuối cùng cô mở khe đựng sim, tháo chiếc sim kia rồi vút ra ngoài cửa sổ.

***

Sáng sớm bảy rưỡi, hai tin nhắn được gửi đến di động của Trịnh Tâm và Lục Gia Xuyên.

“Trân trọng.”

Hai chữ ngắn gọn, giấu giếm tương tư, coi như lời từ biệt cuối cùng.

***

Nơi làm việc mới của cô là một siêu thị mini.

Nơi ở mới là một dãy nhà trọ, chủ nhà biến căn nhà thành vô số phòng đơn, cho rất nhiều người thuê, tiền thuê nhà mỗi tháng chỉ mất tám trăm tệ.

Giá rẻ là chuyện tốt, chuyện không tốt là đêm nào Chu Sên Sên cũng nghe được màn vận động kịch liệt về đêm của đôi tình nhân hàng xóm. Nam thanh niên hàng xóm nhìn tuổi vẫn còn trẻ, chẳng hiểu sao lại có dục vọng mãnh liệt đến thế, cãi nhau với bạn gái cũng được, yêu đương ân ái cũng được, nhưng một lời không hợp thì xách súng lên chính là làm.

Được rồi, người trẻ tuổi mà, mới nếm thử trái cấm, nên rất khao khát làm chuyện đó cũng không có gì đáng trách.

Nhưng xấu là ở chỗ dục vọng quá mạnh, còn không biết tiết chế để ý xung quanh. Mỗi ngày Chu Sinh Sinh từ siêu thị tan làm trở về đều đã chín mười giờ tối, vừa định xuống phòng bếp nấu mì thì lại thấy bọn họ vận động trong phòng không đóng cửa, hình ảnh ấy quả thật chói mắt quá mà.

Còn có một lần cô từ phòng bếp bung chén mì đi về phòng, nam thanh niên vừa vận động xong bỗng nhiên đẩy cửa bước ra, cả người không mặc quần áo, Chu Sinh Sinh sợ tới mức suýt chút nữa rơi luôn bát mì xuống đất.

Cậu ta còn bình tĩnh tự nhiên nhìn cô cười: “Chị gái, muộn thế rồi còn ăn mì sao?”

Mắt cô sắp không còn phải là của cô nữa rồi, cứ như thế nhìn chằm chằm vào giữa không trung không dám nhìn xuống dưới, cười trông còn khó coi hơn cả khóc: “Đúng vậy, ăn mì. Cậu.... cậu muộn thế rồi vẫn tập thể dục à?”

Nam thanh niên nhìn cô cười cười: “Chuyện tập thể dục, chẳng cần phân biệt ngày đêm vẫn làm được mà. Chỉ là tối muộn nên hơi đói.”

Cậu ta bình chân như vại khóa thân đứng ở đó, ánh mắt dừng lại ở bát mì của Chu Sinh Sinh .

Chu Sinh Sinh quả thực đã toát mồ hôi toàn thân rồi, cô vội vàng đóng vai Lôi Phong [1] sống, cầm chén mì đút vào tay cậu ta: “Đây cho cậu, mau vào nhà mà ăn đi, làm chuyện đó rất tốn sức đấy ...”

[1] Lôi Phong : là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc

Cô cũng không biết bản thân vừa nói gì nữa, vội vàng xoay người lại phòng bếp, hít sâu một hơi định nấu thêm bát nữa.

Đến khi cô quay lại phòng mình, chợt nghe thấy tiếng cặp tình nhân nói chuyện ngay bên tai.

Nam thanh niên nói: “Chị gái ấy là người rất tốt .”

Cô gái thì xem thường: “Thấy dáng anh đẹp mới cho anh mì chứ gì? Mấy bà dì mẫn kinh đầy ham muốn ấy em gặp nhiều rồi. Lần sau anh nên chú chút đi! Đừng khóa thân ra ngoài thế nữa.”

“Sao nào, em lo chị ta có ý xấu với anh à?”

“Ai biết được?”

Chu Sinh Sinh xì xụp húp mì, trong lòng có chút cảm giác khó chịu.

Dáng người hần ta có gì gọi là tốt chứ? Đêm nào cũng chơi trò vận động pít tông, ngay cả cô cũng có cảm giác cơ thể bị vết sạch hết rồi ? Còn không biết bao người đã dùng thứ đó rồi, dù cô có ham muốn cỡ nào cũng chẳng thèm tìm tới hần ta!

Cô thầm tiếc rẻ bát mì rồi đi xuống phòng bếp rửa bát.

Đang rửa đến một nửa, thì cô gái trẻ kia cầm bát không đi vào, thấy cô đang rửa bát, thì cười tủm tỉm đưa bát cho cô: “Chị gái, cảm ơn mì của chị nhiều nha.”

Muốn gì muốn gì đây? Ăn mì của cô, ngay cả bát cũng không định rửa luôn?

Chu Sinh Sinh tức giận nhìn chằm chằm cô nàng, khẽ nhếch môi nở nụ cười coi thường: “Xấu hổ quá, phiền cô rửa

sạch bát rồi hãy trả cho tôi.”

Cô nàng kia nhìn cô, nụ cười vụt tắt, vút chiếc bát vào bồn rửa rồi lắc mông bỏ đi : “Hừ, thích rửa thì chị tự đi mà rửa, dù sao cũng chẳng phải bát nhà tôi.”

Chu Sênh Sênh nhìn chằm chằm chiếc bát bẩn thủ kia, quyết định ngày mai sẽ mua hai gói thuốc xổ, tiếp tục làm Lôi Phong sống tặng mì.

-----oOo-----

Chương 38: Mặt tôi lại thay đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi bị tiếng động nhà hàng xóm đánh thức, Chu Sênh Sênh còn đang nằm mơ.

Năm nay cô đã bước sang tuổi hai sáu, nhiều năm qua cũng không phải chưa từng mộng xuân, nhưng trong những hình ảnh kiều diễm đó, phần lớn nam chính xuất hiện trong mơ đều điển hình như kiểu Bành Vu Yến Tiên Ninh hay Thập Đồ, còn hôm nay nam chính lại khác hoàn toàn so với những giấc mơ trước đây.

Cảnh trong mơ bắt đầu trên một chiếc sofa, một chiếc sofa lót bằng vải da màu vàng nhạt.

Cô đang quần quýt bên một người đàn ông cao to quyền rũ, sắc mặt cô ửng hồng, mà người đàn ông kia đang đưa lưng

về phía cô, vốn chẳng thấy rõ gương mặt. Nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang hôn lên cơ thể cô, cố kìm nén sự phóng túng bên trong, vừa dịu dàng mà lại cuồng dã.

Trong mơ nên có thể tùy ý buông thả trí tưởng tượng của mình, cô đã mơ thấy rất nhiều hình ảnh khó mà mở miệng nói ra được, vào giây phút động tình, hai tay giữ thật chặt chiếc đệm ghế mềm mại, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn xem...

Đó là hai con thú bông xấu xí khiến người ta vừa nhìn đã thấy vui vẻ ngay lên được.

Hình ảnh trong phút chốc lại chuyển sang người đàn ông chưa từng lộ mặt. Lúc này đây, gương mặt anh lại xuất hiện vô cùng rõ ràng trước mắt cô, đôi mắt đen to tròn sáng rực, bên môi là nụ cười mỉm.

Lục Gia Xuyên đang chăm chú nhìn cô, trong khoảnh khắc ấy cô vô cùng muốn nhào vào lòng anh.

Ngay sau đó, cô tỉnh mộng.

Chu Sinh Sinh thất thần nhìn trần nhà loang lổ, dần dần khôi phục lại ý thức, sau đó liền hiểu vì sao mình đột nhiên tỉnh mộng —— vì đôi tình nhân nhà hàng xóm, lại đang tiếp tục vận động kịch liệt trên giường quấy nhiễu lòng dân.

Cô vươn tay lôi chiếc di động dưới gối lên.

Được lắm, hiện đang là năm giờ sáng.

Tiếng giường kéo kẹt cùng tiếng va vào tường thùng thình, tiếng gào rú âm ỉ, còn cả những âm thanh rên rỉ mập mờ khác nữa...

Chu Sinh Sinh dùng gối che lên đầu, đáng tiếc vẫn vô dụng.

Cô quyết định đứng lên, mặc tạm chiếc áo gió chạy ra hành lang, gõ cửa phòng nhà hàng xóm: “Hai người nói nhỏ chút được không? Sáng sớm tinh mơ gà còn chưa gáy con người có cần phải gáy thế không?”

Âm thanh bên trong dừng lại ngay lúc đó.

Một lát sau, âm thanh càng ngày càng lớn hơn, càng ngày lại càng có những âm thanh rên rỉ điên cuồng hơn.

Chu Sinh Sinh điên tiết, đi thẳng vào toilet lấy xô nước, đập một cái đá văng cửa phòng, hất thẳng xô nước vào đôi tình nhân tâm thần kia.

Cô nàng kia hét âm lên: “Chị bị điên đúng không? !”

“Tôi bị điên?” Chu Sinh Sinh nở nụ cười khẩy một cái, mặt chẳng chút biến sắc nhìn bọn họ, “Kẻ bị điên phải là hai người mới đúng. Dùng thuốc lắc quá liều đúng không? Đã dùng quá liều thì chuyển sang nơi khác giải quyết đi, cứ giày vó người khác để làm gì?”

Nhưng chàng trai trẻ kia lại cười tựa như không mà nhìn cô.

Chu Sinh Sinh chỉ mặc chiếc áo ngủ bên trong, bên ngoài lại khoác chiếc áo nhung mỏng, bởi vì chạy vội ra nên những nút áo gần cổ cũng chưa thắt hết. Cũng bởi vậy, một bà cô trung niên tóc tai bù xù lại để lộ một vùng da trắng nõn trước ngực, chiếc áo ngủ màu quả hạnh lại càng làm nổi bật làn da trắng như bơ mịn, gần như có thể thấy những vết gân xanh, quả thực là quyến rũ mê hồn.

Gương mặt cô vốn đã vàng như nghệ, nhưng dưới ánh đèn vàng lung linh mờ ảo ngoài hành lang, hai bên má cô đang

đổ ửng lên vì giận, giờ phút này lại càng khiến người ta có cảm giác rục rĩ khí thế bùng bùng.

Chàng trai vươn tay ngăn cản cô nàng bên cạnh đang định nhào dậy cãi nhau, chỉ nói: “Là chúng em đã không suy nghĩ cẩn thận, thực xin lỗi nhé, chị gái.”

Giọng hắn ta có vẻ uể oải , đứng dừng ngồi đó, cũng chẳng biết xấu hổ mà vén chăn lên che người.

Chu Sinh Sinh đóng cửa lại rầm một tiếng, rồi quay đầu đi về phía cửa lớn.

Cô phải bình tĩnh lại mới được, bằng không nhất định sẽ thẳng tay xé xác đôi cầu nam nữ trong kia, nhưng đó rõ ràng là chuyện vi phạm pháp luật!

Cô đang ở trên tầng hai, định ra ngoài đi dạo loanh quanh một chút, coi như là rèn luyện thân thể buổi sáng. Nào ngờ vừa mới ra đến cầu thang, còn chưa đi ra ngoài hiên, đã thoáng thấy có một bóng đen ở bên ngoài hiên, không biết đang làm gì.

Cô bước nhẹ từng bước, đi ra gần đó, sau đó mượn bóng đèn đường mà quan sát .

Đó là một người đàn ông trung niên tầm trên dưới năm mươi, ăn mặc rách rưới, đang rón rén trộm bình sữa trong hòm mà người khác đã đặt từ sớm. Chiếc áo bành to quân đội màu xanh trông bẩn bẩn kia nhìn thật quen mắt, cô nhìn một phút, mới nhận ra người ấy thông qua mái tóc bù xù và chòm râu rậm rạp kia.

Người đó không phải người đàn ông ngày nào cũng tới siêu thị vào lúc rất muộn để mua thực phẩm giảm giá đó sao? !

Cô đã làm ở siêu thị này hơn một tháng nay, mỗi tối nửa tiếng trước khi siêu thị đóng cửa, đều sẽ có chương trình giảm năm mươi phần trăm để nhanh chóng bán hết những món thực phẩm còn thừa. Và người đàn ông này sẽ lựa đúng giờ đó để xuất hiện, sau một lúc lâu đắn đo, mới chọn được một món thích hợp nhất trong đám đồ giảm giá, sau đó trả tiền và ra về.

Vì ông ăn mặc khá rách nát, trên người lại luôn có mùi hôi, trong siêu thị còn có vài nhân viên thu ngân không thích tiếp đón ông ta cho lắm.

Chu Sinh Sinh sống khổ đã bao ngày qua, tự nhiên lại thấy đồng cảm, vì thế cũng không ghét ông chút nào. Mỗi lần gặp ông cô lại tính tiền cho ông, làm nóng đồ ăn nếu ông cần.

Có một lần cô đưa hộp cơm ăn liền cho ông, thì thoáng nhìn qua bàn tay phải có bốn ngón, lúc này mới biết hóa ra ông là người khuyết tật.

Trong tiệm có người biết ông ta, nói rằng ông thường nhặt đồng nát ở khu thu gom rác thải ở gần đó.

Chu Sinh Sinh nhìn ông trộm sữa bò, cũng không lên tiếng nói gì, nhìn cách ông lấy sữa rất trôi chảy thuần thực, đầu tiên dùng thanh sắt mở khóa, sau đó lôi hộp sữa bò ra, cuối cùng còn có thể khóa lại như cũ khá êm đẹp ..

Khó trách mấy hôm nay thường nghe dì hàng xóm oán trách nói nhân viên giao sữa thường biển thủ luôn sữa bò nhà mình, còn tìm anh ta cãi nhau một trận, anh ta không thừa nhận, còn nói ngày nào mình cũng giao sữa đến rất đúng hẹn ...

Ma xui quỷ khiến , cô liền đuổi theo ông ta ở một khoảng cách khá xa, mắt liền nhìn thấy ông lại rẽ vào một nhà khác,

dùng cách tương tự như vừa nãy để mở hòm đựng đồ trước nhà, trộm thêm một hộp sữa nữa.

Ông ta trộm sữa làm gì?

Chu Sinh Sinh không hiểu, nhưng thật may ông ta chỉ trộm hai chai, sau đó liền đạp con xe cộc cạch đầy rỉ sắt rời khỏi nơi đó .

Cô xoa xoa mắt, dẹp đường hồi phủ, cơn giận vừa rồi đã bị chút nhạc đệm này xua tan không ít.

Ngủ thêm một giấc nữa mở mắt ra đã là mười giờ trưa, giờ cô phải tới siêu thị thay ca.

***

Buổi chiều hôm ấy, cô lại gặp người đàn ông kia.

Ông đi vào siêu thị, đứng trước quầy ăn vặt chán chừ một lúc lâu, cuối cùng liền tới trước mặt Chu Sinh Sinh khẽ giọng hỏi: “Xin hỏi, siêu thị có loại kẹo này không?”

Ông lôi trong túi ra một vỏ kẹo nhãn nhúm, có vẻ như nhặt được ở đâu đó.

Chu Sinh Sinh tập trung nhìn vỏ kẹo, dừng một chút rồi mới nói: “Có.” Cô vòng quá quầy thu ngân, lấy trên giá một chiếc kẹo que giống y như đúc đưa cho ông .

Lúc tính tiền, người đàn ông dè dặt móc từng đồng tiền xu trong túi áo khoác măng tô lớn.

Năm đồng ba tệ, một đồng năm tệ.

Lúc này đây, Chu Sinh Sinh mới nhìn thật kĩ bàn tay phải của ông ta, trông có vẻ rứt rề, còn hơi run run, như là sợ bị người ta nhìn thấy. Cho nên nếu không phải bắt buộc, tuyệt

đối ông sẽ không lôi tay ra khỏi túi áo để lộ trước mặt người khác, ông chỉ muốn che dấu nó một nơi không ai có thể thấy được.

Ông ta mua kẹo que làm gì?

Chu Sinh Sinh nhận tiền, nhìn ông đi ra khỏi siêu thị, mấy nhân viên xung quanh đều tránh qua một bên, muốn tránh xa ông càng xa càng tốt, thái độ tỏ vẻ căm ghét khó chịu.

Cô không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào, bỗng nhiên đi theo ông ra ngoài cửa tiệm.

Buổi chiều ba bốn giờ ánh nắng rọi vào người ông, vẫn là chiếc áo khoác bành tô rách nát khắp nơi nhìn chẳng chỗ nào lành lặn tử tế. Xe đạp của ông đang dựa vào tường, trên tay lái có treo hai hai túi giấy vụn to, trên ghế sau là một cậu bé ba bốn tuổi đang ngồi, mặt mũi trắng trẻo, tuy rằng mặc quần áo không đẹp lắm, nhưng trông vẫn khá hơn người đàn ông tàn tật này, ít nhất là chiếc áo màu xanh đang mặc trên người bé kia rất sạch sẽ.

Người đàn ông đi đến trước xe, xé chiếc kẹo que, rồi đút vào tay đứa trẻ.

Cậu bé cười khanh khách vươn tay ra cầm, trong khoảnh khắc ấy, Chu Sinh Sinh liền thấy rất rõ —— tay trái của cậu bé có sáu ngón.

Hóa ra cậu bé ấy cũng... ?

Người đàn ông nhỏ giọng nói: “Ăn từ từ thôi con.”

Cậu bé cười khúc khích: “Hôm nay ở nhà trẻ, Trương Hàm ăn kẹo này này!”

Ông cúi đầu nở nụ cười vui vẻ, vươn tay xoa đầu cậu bé: “Được, cậu ta có, con cũng có.”

Chu Sinh Sinh ngẩn ngơ đứng đó, nhìn người đàn ông im lặng cùng cậu bé ăn kẹo que, không biết là vì nụ cười của cậu bé kia quá rực rỡ, hay do năng chiều chới chang, mà cô lại cảm thấy cảnh tượng này khiến người ta rung động, ngay cả chiếc áo bành tô rách nát cũng trở nên thuận mắt như thế.

Quay vào siêu thị, cô hỏi Tiểu Lý đứng quây kệ bên: “Người đàn ông đó có con à?”

Tiểu Lý nói: “Có đó, thường xuyên thấy ông ta dắt đứa bé theo.”

“Thằng bé kia là ai? Cháu ông ta à?”

“Em không biết. Chỉ biết cậu bé ấy không có ba mẹ, dù sao cũng ở với ông ta từ lâu lắm rồi, hai người họ ở cùng nhau trong một căn nhà nhỏ dựng ngay cạnh trạm thu gom phế thải.” Tiểu Lý lắc lắc đầu, có chút đáng tiếc, “Thằng bé kia trông thật kháu khỉnh đáng yêu, chỉ là nó đầu thai nhầm nhà, đi theo một kẻ lang thang, đời này e rằng cũng chẳng có tương lai gì.”

Chu Sinh Sinh không nói gì. Một lát sau, cô nhớ tới hai chai sữa bò sáng nay.

Cô nghĩ mình đã biết vì sao người đàn ông kia lại đi trộm sữa bò rồi.

***

Chuyện bất ngờ đã xảy ra vào bốn đêm sau đó.

Mấy ngày nay khi Chu Sinh Sinh chuẩn bị cơm hộp ăn liền, sẽ luôn chú ý bỏ thêm chút thịt vào bát, sau đó đặt chiếc hộp cơm đó ở nơi ít người nhìn thấy nhất, đợi đến khi phần lớn những hộp cơm bên ngoài đã được mua gần hết. Nửa tiếng trước khi đóng cửa cô mới bày hộp cơm ăn liền kia ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đàn ông nhặt rác cứ nghĩ rằng bản thân mình gặp may mắn, lần nào cũng vui mừng chọn được hộp cơm đầy ụ ụ kia.

Nhưng đến đêm thứ tư, ông ta không tới.

Chu Sinh Sinh cứ đợi tận đến lúc đóng cửa, những nhân viên trong siêu thị đã về hết, chỉ còn lại mình cô dọn vệ sinh, nhưng mắt vẫn không ngừng liếc ra bên ngoài.

Mười một giờ hai mươi phút, đã hai mươi phút kể từ lúc siêu thị đóng cửa. Cuối cùng cô cũng tự mua hộp cơm ăn liền kia, đóng cửa siêu thị rồi đi về phía nhà trọ.

Khi đi ngang qua một tiệm thuốc, liền thấy trong tiệm tối đen, cô còn mơ màng nghe thấy tiếng gì đó, nhưng cũng chẳng để ý lắm, cho đến khi cô nhìn thấy phía dưới tấm biển quảng cáo xanh xanh đỏ đỏ là chiếc xe đạp rỉ sắt loang lổ đang dựa bức tường bên cạnh.

Dừng chân lại, cô hơi nghển cổ lên, dường như nhìn thấy trong tiệm có ánh sáng, đó là... Đèn pin?

Trong lòng bỗng chốc có dự cảm không tốt.

Ở khu này đêm nào cũng có cảnh sát đạp xe điện đi tuần tra qua lại liên tục, cửa hàng cũng đã mua bảo hiểm, các biện pháp an ninh được thiết lập vô cùng tốt. Cô cứ nhìn chăm chú vào trong tiệm thuốc, liền bỗng nhiên nghe thấy từ xa xa tuyền đến tiếng xe điện.

Quay đầu vừa thấy, là xe tuần tra của cảnh sát.

Cô hoảng hốt, suy nghĩ một chút, liền nghiêng rằng một cái, rồi nhanh chóng đẩy cửa tiệm thuốc chạy vào.

Người đàn ông kia nghe thấy tiếng chân người, liền nhanh chóng quay đầu lại, ánh đèn pin vừa rọi qua, Chu Sinh Sinh nhanh chóng nhắm mắt lại, suýt nữa mù luôn. Cô khua khua tay gạt chiếc đèn pin trong tay ông ta, ấn người ông ngồi xổm xuống. Vừa thấp giọng quát lên: “Đừng lên tiếng, cảnh sát tới rồi !”

Người đàn ông kia im re ngay lập tức.

Cô và ông ngồi xổm sau giá thuốc, im lặng không lên tiếng. Ngoài cánh cửa thủy tinh trong suốt, vị cảnh sát đạp xe điện, một tay cầm vô lăng, một tay cầm đèn pin, cứ đi ngang qua tiệm nào là lại rọi đèn pin vào tiệm đó.

Khi ánh đèn pin chột lóe lên trước mặt hai người, cả hai người đều cứng người lại.

Cũng ngay sau đó, xe điện tắt máy, nhưng đèn pin vẫn không tắt, anh cảnh sát cầm chặt chiếc đèn pin, từ từ đến gần tiệm thuốc.

Tất nhiên, anh ta đã thấy chiếc xe đạp ngoài cửa, cũng thấy cánh cửa hơi mở hé, khóa lại được treo vòng trên ổ.

Hơi thở Chu Sinh Sinh dồn dập hẳn lên.

Người đàn ông phía sau lại thấp giọng nói: “Khi nào anh ta vào, cô chạy sang bên cửa sau phía bên trái.”

Trong tiệm có rất nhiều giá thuốc, có thể che dấu bọn họ. Cảnh sát đi vào từ cửa bên phải, bọn họ có thể vòng qua giá thuốc bên trái để chạy ra ngoài.

Ngay sau đó, cửa mở.

Cảnh sát bật bút điện, vừa từ từ đi vào trong tiệm, vừa nói: “Đi ra! Ai trốn ở trong đó?”

Chu Sinh Sinh sợ chết đi được, từ từ bò vòng sang giá thuốc bên trái, anh cảnh sát di chuyển, cô mới dám di chuyển. Người đàn ông bò phía sau cô, tất nhiên là vì muốn bảo vệ cho cô.

Nhưng trong không gian tối đen, cô đột nhiên đập phải thứ gì đó, chắc hẳn là một hộp thuốc người đàn ông kia đã làm rơi khi lấy trộm, hộp thuốc xẹp xuống vang lên lộp bộp.

Cũng trong giây phút đó, ánh đèn pin kia đột nhiên chiếu tới, anh cảnh sát cũng nhanh chóng chạy về phía này.

“Đi mau!” Người đàn ông kia đẩy mạnh cô một cái.

Chu Sinh Sinh lao đảo lao đầu về trước, còn phía sau vang lên tiếng giật điện khi dùi cui điện [1] chạm vào người, và tiếng kêu đầy đau đớn của người đàn ông ấy.

[1] Dùi cui điện

Cô bỗng dừng chân, quay đầu lại nhìn, người đàn ông kia đã ngã lăn ra đất, chiếc dùi cui đang dí sau lưng ông, còn ông thì đang run rẩy, vẻ mặt đau khổ vô cùng.

Biết rõ chuyện ông làm là sai trái, biết rõ bản thân không nên dây vào, lúc này cô phải bỏ chạy mới đúng...

Nhưng trong khoảnh khắc Chu Sinh Sinh chần chừ, đột nhiên cô có cảm giác một luồng nhiệt nóng đang lên men

trên đỉnh đầu.

Cô ngậy người đứng nguyên tại chỗ.

Lại....lại đổi mặt rồi sao ?

-----oOo-----

Chương 39: Tự mình trải nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại, lại đổi mặt rồi?

Chu Sinh Sinh ngồi xổm xuống ngay tại chỗ, đầu óc trống rỗng trong hai giây, ngay sau đó, ánh mắt cô hơi trầm xuống.

Được thôi, muốn đổi thì đổi đi!

Không biết lấy dũng khí ở đâu, cứ như có một luồng năng lượng siêu nhiên nhập vào người, khiến cô trở nên mạnh bạo hơn. Cô cắn răng quay đầu lại, trước khi cây gậy điện bổ nhào xuống người cô, thì cô đã nhanh chóng bổ một chưởng vào gáy anh cảnh sát tuần tra kia rồi.

Anh chàng cảnh sát lão đạo mấy cái rồi ngã xuống đất đánh rầm một tiếng, không nhúc nhích được nữa.

Cô ngồi xổm xuống kéo người đàn ông đang nằm trên đất dậy: “Chú sao rồi?”

Người đàn ông yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn cô, đầu lưỡi cong cong chẳng thẳng ra nổi: “Cô, cô đi đi...”

Cô dừng tay, cảm giác được luồng nhiệt kia đang có xu thế hướng xuống dưới, nhưng vẫn cứ đỡ ông đứng lên: “Chúng ta phải đi cùng nhau!”

Cô đỡ ông dậy, từng bước một đi ra ngoài, ra đến cửa tiệm, bỗng nhiên lại nhớ ra gì đó, liền đoạt chiếc túi nilon trong tay người đàn ông kia, lôi ba hộp thuốc trong túi ra, nhìn giá niêm yết.

Một trăm ba mươi bảy tệ, tất cả đều là thuốc trị dị ứng dành riêng cho trẻ.

Cô lôi trong túi xách ra một tờ một trăm tệ, một tờ năm mươi tệ, đặt trên quầy thuốc, rồi xoay người đỡ ông đi ra. Người đàn ông kia liên tục nhìn cô, lặng lẽ không nói câu nào, trong mắt bỗng tối sầm lại.

“Như vậy sẽ không tính là ăn trộm nữa .” Cô nhẹ giọng nói, không quay lại nhìn ông.

Bầu trời đêm u ám, cơn mưa to sắp tới, sắc trời âm u, trong không khí có cảm giác ngọt ngào khó chịu.

Chu Sinh Sinh đỡ người đàn ông tới bên cạnh chiếc xe đạp: “Chú có thể ngồi lên được không?”

“Cô đi đi, cứ mặc kệ tôi .” Người đàn ông tựa người vào tường, cơ thể mềm yếu, hơi thở hỗn hển.

Hai tay cô chống lên tay lái, nhìn thẳng về phía trước, cũng không quay đầu lại nói: “Lên xe đi, tôi không có nhiều thời gian đâu.”

“ ... ”

“Tôi nói, lên, xe.” Cả giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm túc.

Người đàn ông đang dựa mình vào tường, từ từ ngồi lên ghế sau.

“Ôm chặt , đừng để bị ngã.” Chu Sinh Sinh dặn dò hai câu, sau đó bắt đầu đạp xe bán sống bán chết.

Cơn mưa này âm ỉ này giờ vẫn chưa bắt đầu nên mặt cô cũng chưa biến đổi, chỉ là luồng nhiệt nóng trên đỉnh đầu mãi chẳng tiêu tan, cứ như nó có thể trút xuống bất cứ lúc nào.

Cô đi ngược chiều gió thổi, nhìn những câu đối đỏ và những chiếc đèn lồng tung bay trong gió, cả trái tim bỗng bồn chồn, chỉ biết lao đầu đạp xe về phía ngọn núi kia.

Cô biết ông sống bên cạnh khu phế thải, cho nên rẽ ngoặt một cái, đi thẳng tới khu phế thải.

Dường như ngay vừa lên tới sườn núi, cô liền nghe thấy tiếng sấm vang lên phía chân trời , kêu rầm một tiếng, có chút đáng sợ. Mà khi cô quay đầu nhìn lại, xa xa phía chân trời đã có khu bắt đầu mưa.

Nhưng ở sườn núi này lại không có mưa.

Chẳng biết vì sao chỗ cô đang đứng không gia nhập hàng ngũ có mưa, trời vẫn cứ khô ráo như thế.

Chu Sinh Sinh ngơ ngác chống xe đạp đứng lại, chần chừ, cô vờn tay xoa xoa mặt.

... Không thay đổi.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau từ từ bước xuống xe, theo tầm mắt cô nhìn về phía xa xa, đó là nơi bọn họ vừa đi qua. Ông cứ đứng thế, cho rằng cô đang tò mò vì sao nửa vùng núi

phía dưới đang mưa, còn phần trên đỉnh này lại không có mưa.

“Phía đông đổ mưa phía tây trời sáng.” Rất kỳ lạ, một người nhặt rác quanh năm như ông cũng có thể thốt ra được một câu đầy chất thơ đến thế.

Chu Sinh Sinh không có thời gian nghĩ tại sao ông ta lại đọc thơ, chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, nhìn cơn mưa tầm tã đằng xa.

Nếu, cô nói là nếu, nếu trước khi cô rời khỏi Lục Gia Xuyên biết sẽ có một cơn mưa sắp xuất hiện, mà trước đó đã biết nơi nào gần đây không có mưa, thì cô sẽ rời khỏi đó mà tới một nơi chẳng có mưa không?

Nếu cô có thể tránh được cơn mưa ấy.

Nếu cô có thể giữ lại một gương mặt từng quen thuộc đối với anh.

...

Chu Sinh Sinh như người bất động vì bị máy ảnh chiếu tới, cả người không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, trái tim cứ như có một chú chim non vừa mới chào đời, từ từ vươn chân giãy dụa, ngo ngoe muốn nhô ra, mắt thấy đã sắp lao ra khỏi lồng ngực rồi.

Vì sao trước giờ cô lại chẳng nghĩ ra chuyện đó?

Người đàn ông nhặt rác đứng cạnh cứ nhìn cô mãi, do dự bất định, giây tiếp theo lại đờ người nhìn cô bật cười ha ha.

Ông hơi shock, đứng đó không biết phải làm thế nào cho đúng.

Cô gái thu ngân ở siêu thị càng cười lại càng to, cứ như vừa trúng xổ số độc đắc vậy, cười xong sau lại bắt đầu gào thét, cảm xúc vui sướng hiện rõ trên gương mặt.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn ông, trong ánh mắt sáng rực như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Cô nói: “Chú biết không? Tôi đã phát hiện ra một bí mật động trời đấy!”

“Tôi không cần lưu lạc khắp nơi nữa rồi!”

“Sau này tôi có thể ở lại đây rồi!”

Dần dần, trong đôi mắt ngập tràn sự vui sướng lại dần bị nước mắt thay thế. Cô đứng trong đêm tối, xa xa là cơn mưa với những ánh đèn đường sáng rực, trên đầu là bầu trời đêm biến ảo không ngừng, dưới chân là sườn núi nghiêng nghiêng. Biểu cảm của cô khiến cho người ta có ảo giác, hình như cô đang đứng trên một sân khấu rực rỡ, trong mắt sở hữu thứ ánh sáng rung động lòng người.

Cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, vừa rơi lệ vừa cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình.

Cô nói: “Tôi muốn trở về.”

Nhưng khuôn mặt kia không còn nữa, cô phải trở về thế nào đây?

***

Chu Sinh Sinh theo chân người đàn ông kia cùng đi vào căn lều nhỏ, trong phòng chỉ toàn là đồng giấy nát mà ông đã lượm về, nhưng trên sàn nhà lại không chút bụi bẩn, trên vách tường cũng dán đầy những trang báo sạch sẽ.

Cậu bé ngoan ngoãn nằm trên giường nhỏ, trên giường có hai chiếc gối, hiển nhiên bọn họ đêm nào cũng ngủ cạnh nhau.

Chu Sinh Sinh thấp giọng hỏi ông: “Cháu trai chú à?”

Người đàn ông chậm rãi lắc đầu.

“Vậy là con trai chú sao?” Cô có chút chần chừ hỏi tiếp.

Đáp lại cô vẫn là cái lắc đầu như cũ.

Chu Sinh Sinh lại gần giường hơn, liền thấy cậu bé có vẻ ngủ không ngon giấc, sắc mặt ửng hồng, trên trán còn thấm đẫm mồ hôi, hai bên gò má lấm tấm những con mụn nước.

“... Dị ứng đậu phộng.” Người đàn ông thấp giọng nói, trên gương mặt là vẻ áy náy tột cùng, “Tôi không để ý trong thành phần của sữa có cả đậu phộng, nên đã cho thằng bé uống, kết quả là...”

Chu Sinh Sinh ngừng nói, cũng không quay đầu lại hỏi: “Trước khi trộm chú cũng nên tìm hiểu về thứ đó chứ.”

“...” Nhìn ông có vẻ hơi do dự, bởi vì cô biết chuyện ông trộm sữa bò.

Cô lôi tuýp thuốc mỡ trong túi thuốc, cẩn thận đọc hướng dẫn sử dụng, sau đó thoa cho cậu bé. Cậu bé mơ mơ màng màng tỉnh giấc, nhìn cô chăm chú cũng không cảm thấy sợ, nhưng vừa dụi mắt nhìn thấy người đàn ông sau lưng cô, liền cười rạng rỡ rang tay đòi bế: “Chú —— ”

Chú?

Chu Sinh Sinh lại một lần nhìn thấy ngón út thứ sáu của cậu bé.

Người đàn ông đi tới bên giường, ôm lấy bé trai, rõ ràng là là một người đàn ông thô lỗ lại bẩn thỉu, nhưng khi đối mặt với cậu bé này lại hóa thân thành thiên sứ, dáng vẻ trông thật hiền lành.

Ông nhẹ giọng nói: “Hạo Hạo, cảm ơn dì đi con.”

“Sao lại cảm ơn ạ?” Cậu bé tên Hạo Hạo tròn tròn mắt mà nhìn ông rồi lại quay sang nhìn Chu Sinh Sinh.

Người đàn ông chẳng biết trả lời sao cho ổn, đành nhắc lại một lần nữa: “Trước tiên con cứ nói cảm ơn đi đã.”

Hạo Hạo rất nghe lời ông nói, cậu gật gật đầu, rồi quay sang Chu Sinh Sinh cười ngọt ngào: “Cảm ơn dì ạ.”

Chu Sinh Sinh đứng ở nơi đó, nhìn người đàn ông đỡ cậu bé vào giấc, sau đó dẫn cô ra khỏi căn nhà nhỏ.

Cô biết, ông đang cố ý để cô gặp mặt Hạo Hạo.

Ông hy vọng cô không coi ông là kẻ ăn cắp đạo đức suy đồi.

Dưới bầu trời đêm, cô và ông đứng trước căn nhà lụp xụp, xa xa là ánh đèn từ hàng ngàn chiếc cửa sổ, trời vẫn đang mưa to. Gần đây là khu vực phế thải, vì thế xung quanh khá bẩn thỉu, căn nhà nhỏ cong cong xiêu vẹo giữa trời đất, không ít người dân quanh đây đều đã chuyển đi, vùng đất này tất nhiên là nơi đang được cách ly và phá dỡ dần dần.

Người đàn ông đứng đó một lúc lâu, rồi mới nhỏ giọng nói: “Không phải tôi cố ý muốn đi trộm đồ đâu.”

“Chú không nuôi nổi Hạo Hạo, đúng không.”

“...” Ông hơi do dự rồi lại gật đầu, “Đúng, tôi không nuôi nổi thằng bé. Tôi bớt ăn bớt mặc đi lượm ve chai, nhặt rác mãi

mới có tiền đưa thằng bé đi nhà trẻ học chữ, còn lại tôi chẳng thể cho thằng bé thứ gì cả.”

“Chú còn chưa nói hai người có quan hệ gì.”

Im lặng một lúc, cô nghe thấy người đàn ông nói: “Chúng tôi không có quan hệ gì cả.”

“...”

“Hồi thằng bé còn tám tháng, tôi đang nhặt rác dưới chân cầu vượt, thì bỗng nghe thấy tiếng khóc của nó. Rồi phát hiện có một đứa trẻ bị người ta vứt lại trong một chiếc thùng giấy nhỏ dưới chân cầu, mặc quần áo đầy đủ, chẳng biết vì sao lại bị người ta vứt lại đây.”

“Sau đó tôi nghĩ, để thằng bé lại nó sẽ gặp nguy hiểm, trời lại lạnh như thế, nó còn bé xít, cũng chẳng thể chịu đựng được bao lâu. Tôi liền bế thằng bé về, cứ nghĩ đến khi trời sáng, sẽ đưa nó tới đồn cảnh sát trình báo.”

“Nhưng khi nhìn đôi mắt lạnh lợi kia, vừa thấy tôi nó đã nín khóc ngay, tôi không có sữa, trong nhà cũng không có đồ ăn cho trẻ con. Tôi đành nấu cháo thật loãng dứt cho thằng bé uống, nó ngoan lắm cô ạ, uống rọt rọt mấy hồi là hết bát cháo, còn ôm ngón tay tôi cười khanh khách.”

Trong giọng nói của người đàn ông cũng mang theo ý cười, rồi lại sụt sùi như muốn khóc: “Rồi lúc ấy tôi chợt nhận ra, tôi và thằng bé.....giống nhau...”

Ông vươn tay về phía Chu Sinh Sinh, cô có thể thấy rõ ngón út không trọn vẹn kia.

“Tôi cảm thấy thằng bé là món quà mà ông trời già đã ban tặng. Ngón tay tôi mất đã có trên bàn tay thằng bé.”

— Còn thằng bé lớn lên trong vòng tay tôi.

Sau này ông cứ do dự, muốn ở bên bé thêm một ngày, nhưng ngày qua ngày, lại muốn ở thêm ngày nữa. Cứ thế ngày lại trôi qua, đợi đến khi ông nhận ra bản thân không muốn Hạo Hạo rời đi, thì thằng bé cũng chẳng thể rời khỏi ông nữa rồi.

Hai người họ rốt cục là ai cứu ai ? Ngay cả ông cũng chẳng biết nữa.

“Ngày xưa tôi cứ nghĩ người như tôi sống cũng chẳng để làm gì, có thể sống bao lâu cũng được, ngày nào đó nếu chết đi cũng chẳng sao cả. Dù sao còn sống cũng chẳng khác chết là bao. Nhưng sau này có thằng bé rồi, tôi lại cảm thấy cuộc đời mình có hi vọng.”

“Tôi muốn nhìn thằng bé lớn lên, muốn thấy nó đi học thành tài, muốn cùng nó trải qua cuộc sống sau này.”

Người đàn ông cầm cuốn sách trong chiếc giỏ trúc treo trên tường nhà, đó là một cuốn ‘Ba trăm bài thơ đường’ rách nát tả tơi. Ông nói: “Rồi tôi bắt đầu học chữ, rồi dạy nó đọc thơ. Tôi đi lượm những cuốn sách cũ ngoài bãi rác. Tôi vốn không biết nhiều chữ lắm, nên cùng thằng bé học ghép vần, học viết chữ...”

Lời mở đầu không đầu không đuôi, câu chuyện cũng có chút hỗn loạn, nhưng dù như thế, trên gương mặt già nua vẫn thấp thoáng nụ cười hạnh phúc.

Chu Sinh Sinh nhỏ giọng hỏi ông: “Nhưng chú đã từng nghĩ chưa, nếu chú không thể cho thằng bé điều kiện sống tốt hơn, thì với nó mà nói phương pháp giải quyết tốt nhất vẫn là vào trại mồ côi?”

“Sao tôi lại chưa từng nghĩ tới chứ? Nhưng tôi không nữ, là tôi không nữ!” Ông kích động đứng bật dậy, một tay đặt cuốn sách vào giỏ trúc, hai tay nắm thật chặt, “Nó sẽ khóc, nó nói tôi đừng vứt bỏ nó...”

Chu Sinh Sinh nhìn ông, nhìn những giọt nước mắt trong suốt kia mà im lặng .

Có lẽ không phải ông chưa từng nghĩ đến lựa chọn tốt nhất cho cả hai người họ, nhưng dù sao cũng có tình cảm, không thể nói vứt bỏ là vứt bỏ ngay được.

Một lúc sau, người đàn ông liền bình tĩnh lại, lôi trong túi áo ra một trang giấy nhăn nhúm. Chu Sinh Sinh nhận lấy, thấy trên trang báo ở mục tìm người, có một đôi vợ chồng già đang tìm cháu trai thất lạc ba mươi tám tháng nay, đặc điểm nhận dạng... là có sáu ngón tay.

Tờ báo này đã xuất bản từ nửa năm trước, người thông báo nói rằng sẽ tìm lâu dài, tất nhiên sẽ có tiền cảm tạ hậu hĩnh.

Có thể nhận ra, hai cụ già kia có vẻ khá giả .

Chu Sinh Sinh yên lặng nhìn trang báo, rồi lại lặng lẽ trả nó lại cho ông.

Nói chung là con gái họ phát hiện đứa trẻ bị tật ở tay, tuổi còn trẻ lại không hiểu lý lẽ, nên đã vứt bỏ đứa trẻ. Nhưng hai cụ lại luyến tiếc, cho nên đã đăng báo muốn tìm cháu trai. Những việc tương tự thế này thường được đăng rất nhiều trên các mặt báo.

Dưới bầu trời đêm, Chu Sinh Sinh suy nghĩ thật lâu, rồi quay đầu sang nói với người đàn ông: “Chú có bao giờ nghĩ, đôi khi thật lòng yêu thương một người, cách tốt nhất không phải giữ chặt, mà là dành những điều tốt nhất cho người đó, để họ có một tương lai tươi sáng hơn không?”

“Lời nói thì luôn dễ hơn làm.” Người đàn ông nói có vẻ châm biếm.

Chu Sinh Sinh dừng lời, nhẹ giọng nói: “Tôi không phải là người thích nói chuyện lung tung, tôi đã từng trải qua rồi.”

Vô số lần.

Cô quay đầu nhìn Hạo Hạo nằm trong căn phòng, hơi do dự rồi cũng nói ra: “Thằng bé sẽ coi chú là tấm gương của nó, mỗi lời nói mỗi hành động của chú, nó đều sẽ bắt chước. Vì thế hôm nay chú trộm đồ, ngày mai nó cũng sẽ đi trộm. Hôm nay chú cướp, ngày mai nó cũng sẽ đi cướp. Tuy rằng tôi giúp chú một lần, nhưng tôi biết thật ra bản thân đang làm sai, cả cuộc đời này tôi không muốn mượn danh nghĩa tình yêu mà làm những chuyện trái với lương tâm.”

“Thằng bé bị ốm, chú đi trộm thuốc, nếu nó đói bụng, có phải chú sẽ đi trộm đồ ăn không? Nếu tương lai chú không trả nổi học phí cho thằng bé, chú sẽ đi trộm ở đâu? Rất nhiều tình huống đột phát xảy ra, nếu chú không có khả năng giải quyết, chẳng lẽ trộm có thể giải quyết mọi vấn đề?”

“Lương thực sinh hoạt hàng ngày, chú còn có thể cung cấp. Nhưng về đời sống tinh thần của thằng bé, với hoàn cảnh của chú hiện giờ...”

Chu Sinh Sinh không nói hết câu, chỉ nhìn ông một lát rồi xoay người định đi. Cô có cuộc đời của bản thân, ngay cả cô còn chưa có cuộc sống ổn định, sao có bản lĩnh nhúng tay vào cuộc đời của người khác chứ?

Đi được vài bước, dường như cô nghe thấy phía sau truyền đến hai chữ trầm thấp: “Cám ơn.”

Cô không quay đầu lại nữa, cứ thế đi thẳng xuống núi, sau đó mới quay đầu nhìn lên. Trên cao có một căn nhà nhỏ, nơi không có mưa gió không có ánh trăng, không có cửa cải không có huy hoàng, chỉ có tình yêu thương của một người đàn ông nhạt rác với một chú bé xa lạ.

Cuộc đời mỗi con người đều sẽ trải qua vô vàn cung bậc tình cảm, cô tin rằng, tình yêu thương của ông với Hạo Hạo cũng chẳng hề ít hơn tình cảm của cô đối với Trịnh Tâm và Lục Gia Xuyên .

Cho nên, trên đời này chắc hẳn không có gì gọi là thiện hay ác tuyệt đối, người xấu hay người tốt, thiên đường hay địa ngục, thật ra đó chỉ là một quan niệm phân chia sai lầm mà thôi. Nếu người đàn ông kia ở khu màu đen thì cô cũng không biết nên phân chia gianh giới giữa tốt và xấu thế nào nữa.

Quay đầu, Chu Sinh Sinh hít sâu một hơi, tự nghĩ về bản thân mình? Muốn cướp lại tình yêu của vị bác sĩ ấy, quả thực mà nói là gánh nặng đường xa.

Đặc biệt, gương mặt cô đang mang đây là của một bà dì trung niên bốn mươi vàng như nghệ.

Nhưng biết làm sao bây giờ? Khi cô nhớ tới vị bác sĩ đáng yêu kia, thì trên gương mặt già nua xấu xí này cũng có thể nở được nụ cười rạng rỡ như thiếu nữ. Được rồi được rồi, gian nan đến mấy cũng phải làm thôi.

Dù sao, cô vẫn còn một giấc mộng xuân chưa làm xong, cô nhất định phải tự mình trải nghiệm nó mới được.

-----oOo-----

Chương 40: Sinh Sinh trở lại

Chu Sinh Sinh suy nghĩ tính toán cả đêm, ngày hôm sau liền tới siêu thị xin nghỉ việc.

Đã xác định được cách ngăn ngừa hoàn toàn chuyện đổi mặt, hay nói cách khác cô có thể yên tâm đi thích một người rồi, không cần phải lo lắng một ngày nào đó khi trời mưa sẽ khiến cô lâm vào tình trạng ra đi không một lời từ biệt, và cũng chẳng cần tạo khoảng cách với người mình yêu nữa rồi.

Cô bắt đầu cầm di động lên tra dự báo thời tiết tuần này, dò xem những nơi xung quanh đây chỗ nào có mưa, càng nhanh càng tốt.

Trông mặt mà bắt hình dong là không đúng, điều này cô biết, nhưng muốn quay lại bên cạnh bác sĩ Lục, bất luận thế nào cô cũng không thể xài gương mặt như mẹ anh thế này. Con mắt thẩm mỹ của bác sĩ Lục hoàn toàn bình thường, hơn nữa anh cũng không có sở thích yêu người bằng tuổi mẹ mình.

Cho nên nhu cầu cấp bách hiện giờ của cô là đổi mặt.

Hai ngày sau, cô ngồi xe bus nửa tiếng tới thành phố bên cạnh, một mình ngồi trong tiệm cafe khổ cực đợi hơn ba tiếng, cuối cùng cũng chờ được mưa tới.

Từ trong toilet che mặt đi ra soi gương, cô không an lòng dần thả tay ra.

... Vừa nhìn đã khiến cô sợ chết khiếp.

Một cơ thể hai mươi sáu tuổi, mang gương mặt của một đứa

trẻ mười tuổi. Cô quả thực sắp chết ngất trước gương rồi.

Thật lòng mà nói, gương mặt này của cô có thể dùng bốn chữ để mô tả, đó là ‘Thiếu năng trí tuệ’.

Chu Sinh Sinh nhanh chóng chạy vào toilet, ngồi trên bồn cầu điên cuồng lướt web, cô muốn biết thành phố nào tiếp theo sẽ có mưa, nhưng hôm nay vài thành phố quanh đây không có mưa, một nơi có mưa thì lại cách xa đây quá, có đi xe cả ngày chắc cũng chưa đến nơi được.

Cô ngồi trong toilet đau khổ âu sầu, mãi đến khi nhân viên phụ vụ đứng ngoài cửa dè dặt gõ cửa: “Tiểu thư, xin hỏi cô có sao không? Bên ngoài có khách đang đợi vào toilet.”

Cô hoảng loạn nói vài câu rồi mở cửa, bùm mặt chạy như điên đi ra, chỉ để lại vô số ánh mắt khó hiểu sau lưng.

Che mặt đi ra ngoài mua tạm chiếc khẩu trang bên ven đường, để che dấu thật kỹ gương mặt thiếu năng kia, sau đó Chu Sinh Sinh ngồi xe bus quay trở lại nhà trọ. Một ngày sau đó, cô ở lì trong phòng không bước ra khỏi cửa một bước.

Cô vốn đã chuẩn bị tinh thần cả ngày hôm đó thính giác sẽ bị ngộ độc bởi tiếng rên rỉ của cặp đôi nhà hàng xóm, nhưng kỳ quái là, mọi ngày cặp đôi nhà ấy không anh tôi cãi nhau thì sẽ là làm chuyện xấu đó, nhưng hôm nay bên ấy lại chẳng hề phát ra âm thanh nào.

Ôi, cảm ơn trời đất, xem ra những lời cầu nguyện trước khi đi ngủ của cô cuối cùng cũng có tác dụng rồi!

Phải biết rằng người như cô trước giờ vẫn là thanh niên xã hội chủ nghĩa mới nên chẳng hề tin vào thật phật gì, nhưng mỗi đêm đều phải cầu nguyện với Phật tổ Thượng đế ở

phương tây, chỉ mong gã trai nhà hàng xóm sớm bị liệt dương. Chưa từng có ngày nào cô quên cầu nguyện, đây chính là sự đền đáp cho lòng thành kính đúng không?

Ngày hôm sau nữa, Chu Sinh Sinh tìm được một huyện nhỏ cách đây ba tiếng đi xe bus sắp có mưa.

Đeo khẩu trang, cô lại lên đường.

Chỉ tiếc rằng trời không chiều lòng người, phàm là khi bạn càng muốn thứ gì thì lại càng không chiếm được nó.

Chu Sinh Sinh nhìn gương mặt đầy phong sương trong gương, những vết nhăn nếp nhăn hiện đầy trên mặt, thì chỉ biết khóc lóc đội mái tóc giả màu bạc lên đầu. Cô biết ngay chuyện cổ tích đều chỉ lờ con nít thôi mà, may mà đã rút kinh nghiệm từ lần trước, khẩu trang tóc giả cô đều đã mang theo bên người...

Điều duy nhất có thể an ủi bản thân chính là hôm nay trên đường về nhà, cô thuận buồm xuôi gió có chỗ ngồi trên xe bus, trong lòng thầm cảm tạ truyền thống cao đẹp của giới trẻ Trung hoa dân tộc biết nhường ghế cho người già.

Trận mưa thứ ba chào đón cô bằng một gương mặt của thiếu nữ loli mười tám tuổi.

Bác sĩ Lục năm nay vừa tròn hai mươi tám, không thích tình yêu mẹ con, cũng chẳng có thói quen ăn cỏ non. Chu Sinh Sinh không thể mạo hiểm được, chỉ đành trưng gương mặt xám xịt về nhà, tiếp tục chờ đợi trận mưa thứ tư.

Chính là lúc này đây, khi cô đi ngang phòng nhà hàng xóm, đúng lúc cửa phòng đang mở, cậu chàng kia vừa ngẩng mặt lên liền nhìn thấy cô.

A, không phải là chị gái già kia nữa?

Vì thế cậu ta nhanh chóng chạy ra, ngay khi Chu Sinh Sinh về phòng chuẩn bị đóng cửa thì hấn bỗng vươn tay tới chặn cửa.

Chu Sinh Sinh giật mình, cửa lớn bị người kia đẩy ra.

Cậu chàng đứng ngoài cửa, hai tay khoanh trước ngực, cười tựa như không mà nhìn cô: “Em là ai thế? Anh thấy em có vẻ không quen cho lắm?”

Chu Sinh Sinh ngẩn ra, đầu óc nhanh chóng động não, mấy phút sau liền mỉm cười đáp: “Đúng vậy, tôi không sống ở đây, mẹ tôi ở đây.”

Hắn ta chau mày: “Mẹ em? Thật không ngờ đấy, chị gái kia nhìn cũng trẻ mà, hóa ra có con gái lớn thế này rồi.”

Hắn đánh giá dáng người phát dục đầy đủ của Chu Sinh Sinh, khóe môi khẽ cong lên càng sâu hơn: “Em gái năm nay bao tuổi rồi?” Nhìn mặt thì có vẻ rất trẻ, nhưng dáng người lại khá phát triển.

Ánh mắt kia rất lộ liễu làm Chu Sinh Sinh chẳng thể nào bỏ đi được.

Cô lui người về sau một bước, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Có liên quan gì đến anh không?”

“Thuận miệng thì hỏi thôi, hàng xóm láng giềng, tương lai có chuyện còn giúp đỡ nhau chứ.” Hắn khẽ cười, vươn tay tới, “Anh là Trần Miên.”

Chu Sinh Sinh nhìn chằm chằm bàn tay giữa không trung.

Hai ngày nay không nghe thấy động tĩnh gì từ phòng bên cạnh, nói thật, cô rất nghi tên Trần Miên này có dự vọng mãnh liệt, khi cô nàng kia không ở đây, nhu cầu sinh lý của hắn ta đều phải dựa vào sự linh hoạt của bàn tay phải...

Cho nên cô nói: “Anh chờ chút đã —— “

Tiện thể cô chồm chiếc túi ni lông vào tay rồi vươn tay tới bắt lấy tay hắn, gương mặt nghiêm túc.

Trần Miên: “... ..”

“Tôi nghe mẹ tôi nói, nhà hàng xóm thường xuyên có những âm thanh rất quái lạ.” Cô là một người ăn nói khéo léo nên chỉ nhắc khéo thế thôi.

“Cho nên em sợ tôi có bệnh à?”

“Không phải.” Trần Miên chưa kịp mừng rỡ quá hai giây, thì em gái loli đáng yêu kia đã nhanh chóng nói thêm, “Là sợ bẩn.”

“Trước giờ sau khi làm chuyện đó tôi luôn rửa tay.”

“... ..” Vậy thì cô cũng không muốn bắt tay với kẻ suốt ngày dùng đồ chơi tình dục.

Chu Sinh Sinh nói: “Không có gì thì mời anh về cho.”

Rồi định vươn tay chuẩn bị đóng cửa.

Trần Miên đã chia tay bạn gái hơn một tuần rồi, muốn tìm một người nào đó để trò chuyện, nhưng hắn lại không thích ra ngoài tìm đại người nào đó để uống say, cho nên đuổi chân chặn cửa: “Tâm sự chút được không?”

Lời này lọt vào tai Chu Sinh Sinh, quả thực không khác gì lời mời lên giường.

Cô chau mày, cũng không quan tâm chân hần đang chặn trước cửa, liền đóng cửa lại rầm một cái, Trần Miên nhanh chóng co rút chân về, khẽ thờ ra một ngụm khí lạnh, vì đau quá mà gào lên một tiếng.

“Chú hai à, chúng ta không quen.” Giọng nói lạnh tanh của Chu Sinh Sinh từ trong cửa truyền ra.

Hần cam chịu đứng ngoài cửa, một lúc sau lại bật cười thành tiếng.

Thật thú vị.

***

Đến khuôn mặt thứ tư, Chu Sinh Sinh cuối cùng cũng được thờ phào một hơi, tốt xấu gì đây cũng là một gương mặt bình thường.

Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, không xinh đẹp cho lắm, nhưng làn da mềm mịn, mặt mày cũng coi như là thanh tú.

Không biết bác sĩ Lục có thích kiểu tình chị em không đây?

Cô không yên lòng soi mình trong gương mà ngẩn người, trong lòng biết rõ suốt tám năm qua, những gương mặt đẹp từng xuất hiện có thể đếm trên đầu ngón tay, hiện giờ gương mặt này cũng rất hiếm thấy rồi. Nếu cứ tiếp tục chờ thế này, chỉ trời mới biết phải chờ đến bao giờ thì cô mới có gương mặt xinh đẹp như Chu An An nữa.

Cô cũng không có ý định chờ nữa vì ngọn lửa trong lòng

càng cháy càng đỏ.

Bốn tháng rồi.

Từ ngày Chu An An biến mất đến nay đã qua hơn một trăm mười chín ngày.

Không có ngày nào cô không nhớ đến dáng người cô độc đứng giữa ngã tư đèn xanh đèn đỏ hôm ấy, dường như anh sẽ đứng mãi ở đó mà chờ cô.

Chu Sinh Sinh không rên một tiếng mở cửa ra, ngồi xe bus đi tới bệnh viện.

Ít nhất, cô muốn ngắm anh một chút.

Bệnh viện gần như một năm bốn mùa đều như nhau, giờ đang là cuối mùa xuân, cô dừng lại trước bãi cỏ xanh, trong hoảng hốt lại thấy cô bé giường hai lăm đang cùng khiêu vũ với bác sĩ Lục trên nền cỏ xanh biếc.

Trên người anh khoác chiếc áo blouse trắng sáng đến chói mắt.

Khuôn mặt đẹp tựa như tranh, ánh mắt lưu luyến.

Bước trên con đường cô đã từng đi qua vô số lần, xuyên qua dãy hành lang, cô khẽ nhìn tấm ảnh trên bức tường giới thiệu thông tin về các bác sĩ. Trong tiềm thức, cô còn hơi sợ, sợ rằng người kia lại lặng lẽ bước từ phòng làm việc của mình ra, mắt lạnh nhìn cô, hỏi một câu: “Chẳng lẽ Chu tiểu thư coi trọng nhan sắc của tôi? Một phút trước thì đọc trộm tin nhắn của tôi, phút sau đã thêm muốn sắc đẹp của tôi rồi.”

Nếu như cảnh tượng ấy thật sự lại xảy ra lần nữa, cũng

chẳng sao cả, ít nhất cô có thể bước vào cuộc sống của anh một lần nữa, hốc mắt Chu Sinh Sinh có hơi nóng lên.

Chỉ tiếc trong văn phòng làm việc không có bóng dáng Lục Gia Xuyên.

Cô chần chừ rồi đi đến quầy trực y tá nhẹ giọng hỏi: “Chào cô, xin hỏi....xin hỏi bác sĩ Lục đi ra ngoài rồi sao?”

“Bác sĩ Lục mới xin nghỉ ốm, đã mấy ngày anh ấy không tới bệnh viện rồi.” Vẫn là vị y tá Trần nhiệt tình đang ngồi đây, nụ cười mỉm khách sáo đã thể hiện cô nàng hoàn toàn không nhận ra cô, người con gái đứng trước mặt cô đây chính là Chu Sinh Sinh người thường xuyên tám chuyện với cô về bác sĩ Lục, hay còn gọi là Chu An An.

Trái tim như chìm xuống đáy cốc.

Chu Sinh Sinh cúi đầu, nói một tiếng cảm ơn mà cảm thấy vô cùng thất vọng.

Vất vả lắm mới lấy hết dũng khí để tới đây, ngờ đâu... là mất công vô ích.

Đi ra tới cửa thang máy, cô bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, liền dừng bước, xoay người đi về phía khu nội trú.

Có lẽ phải đi quá bảy cánh cửa, đi xuống tận cuối hành lang kia mới nhìn thấy căn phòng bệnh năm màu rực rỡ, nơi có những người bạn nhỏ dễ thương. Tất cả bọn họ đều có một đôi mắt không thấy được ánh sáng, nhưng lại có một trái tim tràn ngập ánh nắng.

Chu Sinh Sinh rất xấu hổ, bởi vì vận mệnh gây khó khăn cho cô, nên cô chẳng thể thực hiện được lời hứa lúc trước là thường xuyên đến thăm lũ trẻ.

Cô im lặng không nói tiếng nào xuất hiện trước cửa, đứng bên ngoài ngăm nhìn bốn đứa trẻ ấy.

Đường Đường, Tiểu Đình, Hạo Hạo, và cả Thiên Thiên.

Cô tựa người vào cửa, vốn chỉ muốn im lặng ngăm các em, nào ngờ cửa lại hơi rung lên, vang lên tiếng kẹt một cái —— bốn gương mặt nhỏ nhắn đều quay lại nhìn về hướng vừa phát ra âm thanh.

Đường Đường hỏi: “Ai vậy ạ?”

“Là chú bác sĩ ạ?” Thiên Thiên nở nụ cười.

Bọn nhỏ bảy miệng tám lời ồn ào nói, còn tưởng rằng Lục Gia Xuyên đã hết nghỉ phép quay lại bệnh viện.

Chu Sinh Sinh bước vào phòng, có chút ngập ngừng: “Không phải, chị chỉ đi ngang qua, nên ghé vào thăm các em, chị là —— ”

Cô chần chừ chẳng biết giới thiệu bản thân thế nào, nào ngờ ——

“Chị Chu!” Tiểu Đình hoan hô một tiếng, xác định rất chuẩn nguồn phát ra âm thanh, vui sướng nhào vào trong lòng Chu Sinh Sinh, “Là chị Chu!”

Trong nháy mắt, mấy đứa trẻ còn lại đều theo nhau nhảy xuống khỏi giường. Những đứa trẻ mù đều có thính giác nhạy cảm gấp mấy lần người bình thường, họ có thể phán đoán ra cô đang đứng ở đâu, hơn nữa bởi vì bản thân không hề phòng bị, bởi vì hoàn toàn tin tưởng vào cô, nên ào ào vươn hai tay muốn ôm lấy cô, cũng chẳng sợ bị té ngã.

Chu Sinh Sinh kinh ngạc đứng ở nơi đó, thấy bốn đôi tay nhỏ bé vây xung quanh mình, bốn gương mặt nhỏ nhắn mồm mĩm hơi ngẩn lên, trên mặt tràn ngập vui mừng, hành động thẳng thắn chẳng chút dối trá.

Cô theo bản năng dang hai tay ra, ngồi xõm xuống. Cả người liền được bốn đứa trẻ mù ôm thật chặt.

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt chỉ muốn tuôn trào mãnh liệt.

Bọn họ còn nhận ra cô?

Bọn họ còn nhận ra cô!

Bạn xem, mặc kệ gương mặt này có thay đổi thế nào, ít nhất trên thế giới này vẫn còn có người nhớ ra cô, nhận ra cô. Chỉ cần nghe giọng cô, họ vẫn có thể chào đón cô chẳng chút ngại ngần như ngày xưa.

....

Lúc rời khỏi bệnh viện, Chu Sinh Sinh đứng một lúc ngoài cửa thật lâu, cuối cùng quyết định lên xe bus —— đi tới khu chung cư của Lục Gia Xuyên.

Hai lần trước gặp nhau, cô đều dùng gương mặt xinh đẹp, vô tình bước vào cuộc sống của anh.

Lần này, xin hãy để em mang theo gương mặt chẳng chút thu hút, sự quyết tâm vượt mọi gian khó cùng trái tim tràn đầy nhiệt huyết để gặp lại anh lần nữa.

***

Nhà Lục Gia Xuyên đã ngay trước mặt cô rồi.

Chu Sinh Sinh đứng trước cửa phòng, nhìn cánh cửa gỗ lạnh như băng, không có dũng khí dám gõ cửa.

Cô phải có kế hoạch mới được, không thể tùy tiện gõ cửa xông vào.

Nếu không, thì nói mình là người ship hàng? Hóa ra là gõ nhầm cửa mà thôi?

... Không được, hai tay cô trống trơn, làm gì có đồ mà chuyển phát.

Vậy thì cô nói mình là nhân viên tiếp thị đồ trang điểm, hỏi xem bác sĩ Lục có hứng thú mua đồ trang điểm không?

... Thần kinh sao, bác sĩ Lục đâu phải kẻ cuồng trang điểm!

Vậy —— đột nhiên buồn tiểu, mượn tạm nhà vệ sinh được không?

... Cô có thể tưởng tượng được, với tính cách của Lục Gia Xuyên, không chừng cô còn chưa nói hết câu thì anh đã đóng rầm cửa lại rồi.

A a a, tại sao nghĩ ra cách gì cũng không xài được thế này?

Khéo là, tuy rằng Chu Sinh Sinh không gặp được bác sĩ Lục, nhưng trong lúc vô tình lại đọc được một tờ quảng cáo dán trên cửa phòng 1202 đối diện nhà bác sĩ Lục: Phòng cho thuê, không muốn thuê chớ quấy rầy.

Phía dưới là một dãy số di động.

Chu Sinh Sinh hơi do dự. Vì khu chung cư này ở một nơi khá hoàn hảo, giao thông cũng thuận tiện, nên tiền thuê

nhà tất nhiên sẽ không rẻ chút nào. Một mình cô ở căn phòng rộng thế này, không biết cuộc sống sau này sẽ nghèo khó thế nào đây.

Nhưng vừa quay đầu lại nhìn lên cánh cửa nhà Lục Gia Xuyên.

Cách nhau một cánh cửa nhưng cô vẫn có thể hình dung được những đồ đạc thân quen trong nhà, cứ như hôm nào đó người đàn ông ấy đứng trong phòng bếp rửa chén, chẳng thèm quay đầu lại mà nhắc cô không được trốn về.

Cô tự hỏi bản thân, cứ vội vã bận rộn sống cả đời, không ngừng kiếm tiền là vì điều gì?

Vì cô muốn sống hạnh phúc.

Nhưng nếu không có bác sĩ Lục, suốt bốn tháng qua cô chưa từng sống một ngày vui vẻ nào cả.

Chu Sinh Sinh đứng ngay tại chỗ, lôi di động ra, chiếu theo con số trên tờ quảng cáo mà bấm số gọi.

“Alo, xin chào, xin hỏi anh là chủ căn hộ 1202 ở chung cư Mùa Xuân sao?”

“Tôi muốn thuê phòng.”

Đó là một câu trả lời vô cùng kiên định, lạnh lạnh có lực.

***

Mang theo rương hành lý ra khỏi nhà trọ cũ, chẳng sợ hành lý trong tay công kênh không chịu nổi, Chu Sinh Sinh vẫn bước nhanh như bay. Vì cô khỏe cũng là một lý do, nhưng càng quan trọng hơn là tâm trạng của cô đang như chú chim

nhỏ được thoát khỏi nhà giam, mang theo hy vọng càng bay càng cao, tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân.

Cô ngồi trên xe bus, cả đường cứ cười ngây ngô.

Cô sắp thành hàng xóm của anh rồi!

Tuy rằng chỉ cách nhau một bức tường, nhưng cũng đã gần hơn rất nhiều rồi.

Cô phải chú ý hình tượng của mình, dù có ở nhà thì nhất định phải sạch sẽ xinh đẹp, không chừng ra ngoài đổ rác cũng có thể gặp được bác sĩ Lục thì sao?

Ừm, quan trọng là tần suất gội đầu nhất định phải tăng lên!

Không thể kiềm nén được niềm vui như sợi dây vô hình, từng chút từng chút kéo khóe miệng cô lên, vì thế kia trên gương mặt ba mươi tuổi trưởng thành kia cũng trở nên vô cùng trẻ con, thần thái phần khởi hân lên.

Cô mang theo rương hành lý chạy vội vào thang máy, cứ như một con chim sẻ hót ríu rít líu lo.

Đi qua anh bảo vệ bên ngoài đại sảnh, cô còn nghiêng đầu cười ngọt ngào: “Hi, tôi sống ở phòng 1202!”

Anh bảo vệ: “... Chào cô.”

Trong thang máy cũng có những người khác trong khu chung cư, cô cười rạng rỡ, lại chẳng nhận được mà giới thiệu: “Xin chào, tôi ở phòng 1202 mới tới!”

Mọi người: “... Xin chào.”

Thang máy đến tầng bốn thì dừng lại, anh ship hàng mang

theo cặp lồng cơm đi vào. Chu Sinh Sinh cảm thấy sau này rất có thể sẽ phải gọi đồ ăn bên ngoài, vì thế lại mở miệng: “Xin chào, tôi ở phòng 1202 mới tới!”

Anh ship hàng: “... Vâng.”

Trên đường đi, Chu Sinh Sinh thu về vô số cái nhìn kỳ dị, cũng ngay chiều hôm ấy cô trở thành nhân vật gây chú ý nhất của chung cư, bởi vì mọi người trong khu ai ai cũng biết chuyện phòng 1202 mới có người chuyển vào, đó là một cô gái khoảng ba mươi tuổi, người thì có vẻ hiền lành, nhưng chỉ số thông minh... thì có vẻ không ổn lắm.

Đương nhiên, Chu Sinh Sinh hoàn toàn không biết gì về chuyện này cả.

Cô đem toàn bộ hành lý chuyển vào nhà mới, trong nhà cũng có những đồ đạc cơ bản như: Giường, bàn trà, sofa. Đồ điện gia dụng cơ bản cũng đầy đủ mọi thứ: Ấm siêu tốc, máy giặt, tủ lạnh và lò vi sóng.

Nhìn căn phòng to lớn trống vắng, nhưng tất cả đều chẳng bằng cảm giác hồi hộp trong lòng.

Cô xoay một vòng trong phòng, sau đó dựa lưng vào sofa, áp lỗ tai dán lên vách tường lạnh như băng, cố gắng nghe ngóng động tĩnh bên cạnh. Nhưng dù sao khu chung cư này cũng là khu dân cư cao cấp, tường cách âm khá tốt nên cô chẳng thể nghe được gì cả.

Không nghe được gì cũng chẳng sao cả, Chu Sinh Sinh hưng phấn nhảy xuống khỏi sofa, cô có cảm giác trong không khí tràn ngập mùi hương của bác sĩ Lục rồi!

Đang lúc hai mắt nhắm chặt xoay xoay vài vòng, Chu Sinh Sinh lại bỗng nhiên nghĩ ra một ý tưởng, rồi cô chạy vội

xuống siêu thị nhỏ dưới chân chung cư. Cô chưa từng tiêu tiền mà vui vẻ như vậy, nhặt rất nhiều quả ngon bỏ vào giỏ siêu thị, mỗi quả đều chọn rất cẩn thận, nhất định phải chọn quả ngon và đẹp nhất.

Là hàng xóm mới nên mang một giỏ trái cây ngon lành, nhẹ nhàng gõ cửa phòng 1201 chào hỏi rồi tặng quà, đây chẳng lẽ không phải mở đầu cho một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp sao?

Thế là sau khi gióng trống khua chiêng chào hỏi tất cả những người xa lạ trên đường về và cả những cư dân trong khu dân cư, Chu Sinh Sinh lại như một nữ lực sĩ mang theo túi hoa quả chạy vội về nhà, để lại phía sau những luồng bụi trắng tung bay, chuyện này càng thêm củng cố cái nhìn của người dân của khu chung cư về cô 'Cô nàng phòng 1202 mới đến có luồng năng lượng dị thường'.

Đương nhiên, Chu Sinh Sinh cũng chẳng hề hay biết gì về chuyện này cả.

Cô xách theo túi hoa quả vui vẻ lên tầng mười hai, lại vì sơ ý nên quên mất trong chuỗi chìa khóa đang cầm thì chìa nào mới mở được cửa, bất đắc dĩ đành phải khom lưng cúi người ghé đầu vào cửa, thử từng chìa một.

Ngoài hành lang giờ chỉ có một chiếc đèn cảm ứng âm thanh đang tỏa sáng mờ mờ.

Cô vẫn còn đang vùi đầu mở cửa, lại không nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng cửa mở rất nhẹ.

Lục Gia Xuyên cầm túi rác hàng ngày đặt ngoài cửa, ban đầu cũng không chú ý đến người đang mở cửa ở phòng đối diện, đến khi anh đứng thẳng người dậy, mới thoáng nhìn rồi lại chẳng chút để ý thu mắt về, chuẩn bị đóng cửa.

Nhưng ngay sau đó, như có tia sét đánh trúng đầu.

Bóng dáng ấy ——

Đôi vai gầy yếu nhưng lại tràn trề sức sống——

Người ấy vẫn khoác chiếc áo bành tô màu trắng, quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa——

Lục Gia Xuyên bỗng dừng động tác đóng cửa trên tay, không thể tin ngẩng đầu nhìn lại, ngay sau đó, anh khó khăn bật thốt tên cô: "... Chu An An?!"

-----oOo-----

Chương 41: Thích anh chàng hàng xóm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc đang thử khóa mở cửa, Chu Sinh Sinh vẫn luôn ảo tưởng, cô sẽ về phòng thay một bộ váy mới xinh xắn, buộc mái tóc dài đuôi ngựa lên, trang điểm cho gương mặt này tràn trề sức sống để nhìn cô trẻ thêm vài tuổi, chuẩn bị một đĩa salad trái cây vừa ngon lại đẹp mắt, khiến người ta vừa nhìn là có thể thấy được bản chất hiền lương thực đức của cô, để mọi thứ thật hoàn hảo rồi cô sẽ sang gặp anh.

Cô cứ thế vui vẻ đắm chìm trong thế giới của bản thân, mặc cho những ảo tưởng liên quan đến Lục Gia Xuyên kia gần như được lý tưởng hóa một cách đẹp nhất.

Cho nên khi phía sau đột ngột vang lên giọng nói quen thuộc kia, cô cứng người đứng ở nơi đó, trên tay vẫn duy trì trạng thái mở khóa.

Ngây người như phỗng.

Trong hành lang yên tĩnh dường như không khí đã đóng băng, chỉ còn lại tiếng tim đập thành thịch của hai người họ.

Chu Sinh Sinh cứ có ảo giác, hình như cô nghe thấy tiếng hơi thở nặng nề của người đang đứng phía sau mình.

Trong đầu dần hiện ra trăm ngàn ý tưởng, sau đó cô đứng thẳng người lên, quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười vui mừng.

“Chào anh, tôi mới chuyển đến, tôi là Tiết Thanh Thanh.” Theo cùng câu nói này là vươn tay phải tới thể hiện sự thân thiết với hàng xóm mới.

Cổ tay nhỏ bé yếu ớt, gương mặt dịu dàng mộc mạc.

Ngay cả giọng nói cũng giống y hệt cô ấy!

Nhưng lại chẳng phải cô ấy.

Trong mắt Lục Gia Xuyên dường như dấy lên một ánh lửa màu đen, nhưng khi cô vừa quay đầu lại, ánh lửa ấy đã hoàn toàn bị dập tắt.

Không phải cô ấy.

Vốn chẳng thể là cô ấy.

Anh không nhìn cánh tay cô đang vươn tới, cũng chẳng có ý muốn làm quen với cô, chỉ im lặng mấy giây rồi lạnh lùng nói: “Xấu hổ quá, tôi nhận nhầm người.”

Nói xong câu này, anh xoay người vào phòng, đóng sập cửa lại rầm một cái.

Chu Sinh Sinh: "..."

Cô ngây ngốc đứng đó chẳng nói được lời nào, thật không ngờ mấy tháng không gặp, tính cách anh chẳng những tốt hơn, mà ngược lại càng khó tính hơn ngày xưa. Rõ ràng trước khi Chu An An biến mất, anh càng ngày càng đáng yêu, chẳng còn tỏ ra khó chịu muốn tránh xa người khác vạ dẫm nữa!

Mà càng khiến cô lo lắng là, anh thật sự đang ốm. Gương mặt thì gầy gò, trên hai má hiện lên những vùng da ửng hồng không bình thường, người vẫn ưa sạch sẽ từ trước đến nay lại chẳng thềm cạo râu trên cằm, để cả một vùng da dưới cằm mọc đầy những sợi râu màu xanh li ti.

Giọng nói khàn khàn, không có vẻ lưu loát như ngày xưa.

Cả người trông tiêu tụy, vốn chẳng hề giống Lục Gia Xuyên tự cao tự đại trong ký ức của cô.

Chu Sinh Sinh lòng đau như dao cắt, xoay người cố mở cửa. Lúc này lại vô cùng thuận lợi, cô tiện tay chọn một chiếc chìa khóa cũng mở được cửa ngay. Nhưng cô lại chẳng thể vui nổi, ngơ ngác đóng cửa lại, trong lòng cứ như bị ai ném cho cả bát muối, hơi nước từ từ bốc lên, khiến cho trái tim cũng trở nên dịu dàng mà ẩm ướt.

Là vì... cô sao?

***

Lục Gia Xuyên đóng cửa lại, lẳng lặng đi vào phòng khách, cứ ăn mặc như thế mà ngã người xuống sofa, nhắm mắt liền ngủ ngay.

Trên người đắp một tấm chăn mỏng, trên bàn trà bày một đồng thuốc lung tung. Anh là bác sĩ, tự biết khi sốt sẽ phải uống loại thuốc nào, nhưng sau khi lôi đồng thuốc trong hòm vốn chẳng sờ vào bao giờ ra, anh lại chẳng muốn uống nữa nên cứ vớt bừa chúng trên bàn.

Vì anh biết, bản thân từ nhỏ đến lớn đều thế này, càng sốt lại càng thích ngủ, khi ngủ lại mơ toàn những chuyện vụn vặt lung tung.

Trong mơ, Lục Gia Xuyên quay về mấy tháng trước. Khi đó, cô gái ấy còn chưa biến mất khỏi cuộc đời anh.

Anh mơ thấy mình đang yên lặng đứng ngoài hành lang bệnh viện, xung quanh trống trải, chỉ có tấm ảnh in trên bảng giới thiệu nhân viên kia là sáng rực, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của anh.

Không, chính xác mà nói, là cô gái đang đứng trước tấm ảnh kia đã cướp đi toàn bộ sự chú ý của anh mới đúng.

Mình cô đứng trầm lặng trên dãy hành lang người người qua lại liên tục, trông như một pho tượng lặng lẽ, mắt chăm chú nhìn vào tấm ảnh của anh. Anh biết rất nhiều người bệnh đều thích đọc giới thiệu ngắn gọn thông tin về bác sĩ, căn cứ vào chức danh và những thành tựu đạt được ghi trên đó, họ sẽ đánh giá xem ai tốt ai không, định nghĩa xem bọn họ có phải chuyên gia hay không.

Nhưng này giờ thứ cô xem không phải những thành tựu ghi trên tấm bảng kia, đơn giản là cô chỉ nhìn chăm chăm tấm ảnh của anh, cứ như muốn nhìn thấu con người bên trong anh vậy.

Kỳ lạ hơn là, tuy anh đang đứng rất xa cô, nhưng cả người lại cảm thấy ngại ngùng và hồi hộp như đang sợ cô sẽ nhìn

thấu trái tim mình vậy.

Thế nên anh mới ấu trĩ hỏi cô một câu: “Chẳng lẽ Chu tiểu thư vừa ý tôi rồi sao? Giây trước đọc trộm tin nhắn của tôi, giây sau đã ngấp nghé dung nhan của tôi rồi.”

Ngay khi cô gái kia vừa quay đầu nhìn anh, trước khi ánh mắt hai người chạm nhau thì đúng lúc đó, cảnh tượng trong mơ bỗng nhòe đi, chuyển cảnh rồi.

Trong căn phòng bệnh nhi năm màu sắc rực rỡ, anh lẳng lặng đứng bên ngoài cửa, nhìn cô gái ấy đang ngồi bệt dưới mặt đất, từ từ nhắm mắt lại, tùy ý để bốn bàn tay non nớt chạm nhẹ lên gương mặt cô.

Sườn mặt cô bỗng trở nên thật rực rỡ dưới nắng chiều, trên lông mi dường như có những tia sáng đang nhảy nhót.

Thật khiến người ta động lòng.

Giấc mơ dài dòng lại bắt đầu chuyển cảnh, mỗi cảnh đều dừng lại trước khi cô kịp quay lại nhìn anh. Còn cảnh cuối cùng chính là cái đêm ở đầu ngõ, giữa khung cảnh xe cộ qua lại không ngớt, giữa những ánh đèn điện sáng rực, giữa bầu trời đêm mênh mông ánh sao. Anh cống cô gái ồn ào trên lưng vượt gió mà tiến về phía trước, còn cô nằm trên lưng anh nhỏ giọng lẩm bẩm: “Xin ông xin ông đấy, thái dương công công đừng xuất hiện nữa...”

Trẻ con như vậy, hồn nhiên đến thế.

Cho đến hôm nay, dường như anh đã hiểu câu nói hôm ấy của cô, vì sao cô lại mong thái dương công công đừng xuất hiện nữa, bởi vì sau khi mặt trời xuất hiện cô cũng theo nó mà đi.

Chu An An, người con gái ồn ào mạnh mẽ ấy tựa như một ánh lửa rực rỡ ngang nhiên bước vào cuộc đời anh, nhưng chỉ cần châm một mối lửa là cô có thể bốc hơi khỏi nhân gian ngay.

Rồi ngọn lửa ấy cũng đốt cháy tất cả những cảm xúc mới nhen nhóm trong anh mấy hôm nay, cùng sự lưu luyến dịu dàng hiếm thấy, chỉ trong một đêm đã thiêu rụi sáng rực.

Anh không thể quên hôm ấy mình đã gọi cho cô bao nhiêu cuộc, nghe bao nhiêu câu số máy quý khách vừa gọi hiện đang không liên lạc được, cứ như dù anh có gọi bao nhiêu lần thì đáp lại anh cũng chỉ là giọng nói lạnh như băng từ tổng đài tự động.

Cô tắt máy, từ chối cuộc gọi của anh.

Vì thế anh lại nhắn tin cho cô mà chẳng biết mệt mỏi.

“Chu An An, mau nghe điện thoại.”

“Dù có xảy ra chuyện gì thì em cũng phải nói với tôi một tiếng, chúng ta cùng nhau giải quyết không được sao?”

“Chu An An, có phải con gái thường hay thù vật thế không? Tôi chỉ không nghe ba cuộc gọi của em thôi mà, em lại trừng phạt tôi đến mức này sao?”

“Tôi đã gọi ba mươi cuộc rồi, em còn định giận tôi tới khi nào đây?”

.....

Cuối cùng, anh cũng không biết mình đã gọi cho cô bao nhiêu cuộc, nhắn bao nhiêu tin cũng như đá chìm đáy biển. Mỗi ngày gọi điện cho cô dường như đã thành thói quen, anh

là người chết đuối, cô lại là chiếc cọc gỗ cứu vớt anh, cho nên dù mỗi ngày đi làm về có mệt mỗi đến đâu, dù lúc ấy đầu óc đang trống rỗng thế nào, anh cũng vẫn cầm máy lên gọi điện cho cô.

Thậm chí ngày nào anh cũng tới ngã tư đèn xanh đèn đỏ nơi từng chia tay cô, như con sâu bám chặt trên cành cây trơ trụi xấu xí chờ ngày hóa bướm rực rỡ. Rồi những ngày đông lạnh giá cũng đi qua, mùa xuân ấm áp đã tới rồi.

Ngoại trừ đi làm, ăn cơm và ngủ, dường như anh chỉ đi tìm cô. Anh tới quán café cũ rất nhiều lần, mấy người ở quán đều nói cô đã nghỉ việc, không để lại bất cứ phương thức liên lạc nào.

Hai tháng sau, Lục Gia Xuyên cuối cùng cũng dừng những hành động vô nghĩa đó lại.

Anh bắt đầu nhận ra, cô đã đi thật rồi, quay người bỏ đi rất quyết đoán, chỉ để lại vền vền hai từ “Trân trọng!” coi như lời tạm biệt cuối cùng.

Anh không biết hai chữ ấy có phải lời tạm biệt cuối cùng không, nhưng anh dần dần nhận ra, có lẽ với anh mà nói mối quan hệ của hai người họ vốn chẳng thể nói hết bằng lời được, còn đối với cô, chỉ cần hai chữ ngăn ngắn đó cũng có thể bao quát tất cả rồi.

Là anh rất ngốc nghếch, tự mình chui đầu vào sự dịu dàng ảo tưởng ấy. Mà sự dịu dàng ấy rất rộng lớn, khiến một người đàn ông chưa từng nếm trái yêu đương như anh như chìm xuống đáy biển, bất luận thế nào cũng chẳng bơi được vào bờ, đành phải tự mình giẫy dụa giữa vùng biển lớn ký ức.

Lục Gia Xuyên phát sốt liên nằm mơ, anh mơ về cảnh gặp

lại người con gái đã khiến trái tim anh tan nát, khiến anh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cho đến khi ngoài cửa lớn truyền đến tiếng gõ cửa cộc cộc cộc.

Anh mơ mơ màng màng tỉnh lại, thất thần nhìn lên trần nhà lại nghe thấy ngoài cửa có người đang gọi lớn: “Mở cửa, bác sĩ Lục!”

Có một khoảnh khắc, anh còn tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, bằng không sao có thể nghe thấy thấy tiếng Chu An An được? Cô ấy chỉ có trong mơ, không thể có ngoài hiện thực được.

Nhưng tiếng gọi ồn ào kia lại cứ vang lên không ngừng.

“Là tôi đây, hàng xóm mới của anh, anh mau mở cửa, lần đầu gặp mặt mong anh giúp đỡ nhiều hơn!”

Vì thế anh lại nghiêm mặt, bởi vì giọng nói đó không phải là Chu An An, mà từ một cô gái giống cô từ bóng lưng đến cả giọng nói.

Lục Gia Xuyên rút chiếc gối đang lót dưới đầu ra, che kín mặt mình, nhắm mắt không thèm để ý tới cô.

Nhưng có vẻ cô nàng kia không biết điều chút nào, hoàn toàn không hiểu mấy chữ không tiếp khách ở nhà riêng có ý nghĩa gì, mà cứ gõ cửa liên tục gọi tên anh.

Thật ồn ào.

Ồn ào đến mức anh chẳng thể ngủ nổi nữa, cũng chẳng thể gặp được cô nàng Chu An An vừa nhấn tâm lại đáng ghét đó nữa.

Lục Gia Xuyên nghiêng rằng nghiêng lợi ngồi dậy, vén chiếc chăn mỏng lên, bước những bước chân nặng nề đi ra ngoài cửa, vươn tay kéo cửa ra.

Ngay sau đó, cô nàng đang áp tai lên cửa nghe lén kia, bởi vì bỗng nhiên mất đi trọng tâm mà không chút phòng bị ngã vào lòng anh, hai mắt cứ trợn tròn cả lên, miệng hoảng loạn a a a liên tục.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, ai cũng không kịp phản ứng. Chờ đến khi hồi hồn lại thì cô đã nhào vào lòng anh, mới cố gắng đứng vững được.

Lục Gia Xuyên cứng đờ người ra, một tay đỡ cô đứng dậy rồi buông tay ra ngay, anh lui người về sau hai bước, mày nhíu chặt, giọng điệu lạnh lùng: “Cô muốn làm gì?”

Chu Sinh Sinh mặt đỏ tai hồng đứng ở nơi đó, chậm chạp lôi chiếc túi nilon đang cầm trên tay, đưa cho anh: “Không có gì đâu, thật ngại quá, bác sĩ Lục, vừa nãy tôi thấy anh có vẻ hơi sốt, nên đã cầm chút thuốc hạ sốt trong nhà qua cho anh...”

Đây là nói dối, cô vốn khỏe như trâu, từ nhỏ đến lớn mới ốm được mấy lần, trong nhà cô lấy đâu ra mấy viên thuốc cảm thế này.

Xung quanh im ắng, cô có thể cảm nhận được người đàn ông lạnh lùng này đang nhìn cô chăm chăm, trong lòng bàn tay cũng chảy ra chút mồ hôi.

“Sao cô biết tôi họ Lục, là bác sĩ?”

Chu Sinh Sinh ngẩn người, tim đập loạn nhịp, mãi sau đó mới líu lười nói dối: “Vì... lúc tôi tới thuê nhà, đã hỏi qua chú

chủ về hàng xóm sống xung quanh! Chú ấy nói với tôi người sống nhà bên cạnh là bác sĩ, tên là Lục Gia Xuyên, là bác sĩ khoa mắt ở Bệnh viện Nhân Dân.”

Nói hết lời thì lại quay về vạch xuất phát.

Lục Gia Xuyên nhìn hai bên má phiểm hồng, mắt thì không dám nhìn thẳng vào anh, còn kiểu vô ý thức nắm lấy góc áo, còn cả bộ trang phục rục rở chỉ sau hai mươi phút ngắn ngủi này nữa, ngay cả mái tóc bù xù cũng được cột lên tỉ mỉ thành kiểu đuôi ngựa xinh xắn.

Đã hỏi qua chủ nhà về anh.

Không thân quen mà lại tự xưng tốt bụng.

Mất hai mươi phút để trang điểm sang gặp anh.

Ánh mắt anh càng trở nên lạnh lùng hơn, Lục Gia Xuyên đứng ở đó nhìn cô một lúc rồi nói: “Cám ơn ý tốt của cô, tôi không cần.”

Anh cầm tay nắm cửa, chuẩn bị tiễn khách.

Chu Sinh Sinh nóng vội: “Anh là bác sĩ, sao lại không để ý đến sức khỏe của bản thân? Ngay cả anh cũng ghét nhất những người không biết trân trọng đôi mắt mình, nhưng, anh lại chẳng biết chăm sóc cho sức khỏe của mình, không phải là —— “

Nói được nửa câu, cô bỗng nhận ra sự khác lạ trên gương mặt của Lục Gia Xuyên.

Cô liền dừng lại, cuối cùng cũng nhận ra những lời cô vừa rồi có vẻ sai sai sao đó.

“Sao cô biết tôi ghét những người không biết trân trọng đôi mắt mình?” Anh yên lặng đứng ở nơi đó, trong lòng tràn ngập nghi ngờ.

Chu Sinh Sinh gượng cười nói: “Anh, không phải anh là bác sĩ khoa mắt sao? Sao có thể thích những người không biết trân trọng đôi mắt mình? Tôi còn quen mấy bác sĩ khoa mắt, bọn họ cũng ghét nhất những người thờ ơ với mắt mình, đó không phải chuyện dĩ nhiên sao?”

Đối mặt một lát, Lục Gia Xuyên không nói gì, tay vẫn đặt trên nắm cửa, chỉ chờ cô đi về.

Chu Sinh Sinh xấu hổ, đành nhanh chóng nhét túi thuốc vào lòng bàn tay anh, rồi quay đầu lại, nhanh chóng kéo cửa nhà mình ra rồi chạy vào.

Nhìn qua mắt mèo, cô thấy Lục Gia Xuyên cứ đứng đó một lúc lâu, sau đó ——

Anh đi tới treo túi thuốc lên tay nắm ngoài cửa nhà cô?!

Anh xoay người vào nhà, đóng cửa lại rầm một tiếng, ngăn chặn ánh mắt rình coi của cô.

Chu Sinh Sinh trợn mắt há hốc mồm mà đứng ở đó, mấy tháng không gặp, vì sao anh lại trở nên bất cần đời thế này? Hàng xóm đưa thuốc, anh lại tỏ thái độ từ chối ngàn dặm thế này?

Khẽ cắn môi, cô mở cửa, lại cầm gói thuốc đi tới trước cửa nhà anh, gõ cửa cộc cộc.

Mấy phút sau, cửa mở, chẳng đợi cô lên tiếng, người đàn ông vừa kéo cửa ra kia đã mở miệng lạnh lùng nói trước: “Tiết tiểu thư, phiền cô đừng sang quấy rầy tôi nữa. Làm

hàng xóm mới, tôi chúc cô chuyển sang nhà mới sống thoải mái, cũng hi vọng sau này mọi người sẽ không có gì phải cãi nhau. Nhưng tôi không phải là một người thích kết bạn, tôi hi vọng quan hệ của chúng chỉ là hàng xóm, im lặng, không can thiệp ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau.”

Cô ngơ ngác nhìn vẻ mặt lạnh lùng kia, trong mấy phút ngắn ngủi cũng chẳng biết trả lời ra sao.

Mấy phút sau, anh nhìn cô từ trên cao xuống, nói rõ từng chữ: “Cám ơn cô đã phối hợp.”

Rầm, cánh cửa trước mặt cô khép lại chẳng chút nề tình tí nào.

*****

-----oOo-----

Chương 42: Lập team đi đổ rác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau sự kiện bị từ chối gói thuốc, Chu Sinh Sinh có vẻ im hơi lặng tiếng hơn nhiều. Nhưng Lục Gia Xuyên nhà bên lại cứ cảm thấy, mọi chuyện có vẻ sẽ không đơn giản như vậy.

Ví dụ như mỗi tối anh sẽ ra ngoài vứt rác, thời gian luôn dao động trong khoảng từ bảy giờ đến bảy rưỡi. Sau đó cô nàng hàng xóm kia bắt đầu ra về vô tình gặp anh, hơn nữa còn mạnh mẽ ép thành đội đi đổ rác chung.

Một lần hai lần không chẳng sao, nhưng quá nhiều lần, anh lại cảm thấy, có vẻ không đúng lắm.

Lần đầu tiên cùng nhau đi đổ rác, là chàng vạng tối hôm sau ngày ép anh nhận thuốc. Lục Gia Xuyên dọn hết rác sinh hoạt của cả ngày, cầm túi rác ra cửa, vừa mới đi được mấy bước về phía thang máy, đã nghe thấy tiếng mở cửa vang lên từ sau lưng.

Ngay sau đó, là một giọng nói hào hứng phấn chấn quen thuộc: “A, bác sĩ Lục, anh đi đổ rác à?”

Anh dừng chân rồi quay đầu lại.

Ngay đối diện cửa nhà anh là cô gái hàng xóm mới mặc áo lông mỏng, cột tóc đuôi ngựa, trong tay cô nàng cũng cầm theo một túi rác.

Hôm nay anh đã hạ sốt nên tinh thần cũng tỉnh táo hơn hẳn, cảm xúc cũng không dễ kích động như hôm qua nữa. Cho nên cũng chẳng bơ cô, mà khẽ gật gật đầu, “Ừm” một tiếng, rồi xoay người sang bên ấn nút thang máy xuống lầu.

Một từ “Ừm” thôi cũng đủ kích thích thần kinh của Chu Sinh Sinh.

Cô vui vẻ chạy theo anh, khoe môi cong cong đứng bên cạnh anh bắt chuyện: “Khéo vậy sao? Dù sao cũng tiện đường, tôi đi chung với anh nhé?”

Lục Gia Xuyên liếc nhìn cô một cái, cứ như đang dùng mắt mà hỏi: Chỉ là đi đổ rác thôi mà, cô ta có cần hào hứng như đang đi chơi xuân thế không?

Thu mắt về, anh bình bình trả lời: “Tùy cô thôi.”

Chu Sinh Sinh mặt mày hí hửng theo anh bước vào thang máy.

Trong thang máy Lục Gia Xuyên chỉ im lặng, một chữ cũng không nói, nhưng Chu Sinh Sinh là ai chứ, ha ha, người đã dùng ba gương mặt để làm quen với anh, thì những chuyện thế này có thể làm khó được cô sao?

Vì thế trong năm phút đồng hồ đi từ tầng mười hai đến nơi đổ rác, cô liên tục nói thao thao bất tuyệt.

Đứng trong thang máy ——

Cô theo dõi sắc mặt của anh, cao hứng nói: “Bác sĩ Lục, anh đã uống thuốc hạ sốt chưa? Hôm nay sắc mặt anh có vẻ đã khá hơn rồi nhỉ!”

“Ừm.”

“Anh là bác sĩ, phải để ý sức khỏe của mình trước, thì sau đó mới có sức chăm sóc những người khác.”

“Ừm.”

“Cứ như cảm mạo phát sốt, tuy rằng cũng chỉ là bệnh nhẹ thôi, nhưng dù sao cũng phải để ý. Tầng dưới nhà tôi trước kia có một cậu bé bị sốt virus nhưng lại không uống thuốc cũng chẳng truyền nước, sau này đã biến tướng thành bệnh viêm dạ dày.” Cô lo lắng nhìn anh, trên mặt viết ba chữ rõ to “Tin tôi đi”.

“... ..”

Anh cũng chẳng thèm để ý đến cô. Nói sốt virus có thể biến tướng thành viêm phổi, anh còn tin chứ viêm dạ dày sao? Anh có ngu đâu mà tin.

Nhưng Chu Sinh Sinh đi bên cạnh anh đây lại cứ lải nhải không ngừng.

Cuối cùng anh cũng không nhịn được, gọi cả họ lẫn tên cô: “Tiết Thanh Thanh tiểu thư.”

“Hả?” Tim Chu Sênh Sênh như ngừng đập, đây là lần đầu tiên từ lúc gặp lại anh gọi tên cô một cách thật đầy đủ. Trong lòng cứ như có chú nai đang nhảy nhót, cô lo sợ bất an nhìn anh.

Một lát sau, người đàn ông mặt không biến sắc nhìn cô chăm chú: “Nếu cô không biết thì tốt nhất đừng cố trợn mắt mà nói dối.”

“...”

“Trông ngốc lắm.”

“... ..”

Anh cũng chẳng quay đầu lại nhìn cô mà ra khỏi thang máy luôn.

Bên ngoài thời tiết có vẻ hơi lạnh, gió xuân thổi qua khiến Chu Sênh Sênh run rẩy cả người, cô sụt xịt cái mũi, lại đuổi theo anh mà mở miệng nói trước: “Cũng đã sắp hết mùa xuân rồi mà buổi tối còn lạnh như thế. Bác sĩ Lục anh đi làm nhớ mặc thêm áo ấm nhé, tránh để bị cảm nữa.”

Lục Gia Xuyên đang mặc sơ mi và jacket, hai lớp áo rất dày có thể cản được gió lạnh, anh quay sang nhìn chiếc áo mỏng trên người cô, cũng chẳng nói gì.

Mấy lời này cô vẫn nên giữ lại tự nói cho mình nghe thì tốt hơn.

Cô nàng này cứ lải nhải liên tục ồ muốn chết, nào là hỏi sở

thích hàng ngày của anh, rồi lại hỏi tình hình gần đây của khu chung cư, phát huy hết sức khả năng bà tám hàng xóm của phụ nữ. Lục Gia Xuyên càng đi càng nhanh, anh muốn rút ngắn năm phút chung đường đồ rác này.

Mà chân anh dài có thể đi nhanh, cô tuy bước chậm nhưng cũng cố gắng chạy theo bên cạnh, vừa thở hổn hển cũng không quên tiếp tục bắt chuyện: “Bác sĩ Lục, làm bác sĩ vất vả lắm đúng không? Vừa phải trực đêm vừa phải phẫu thuật.”

“Cũng tạm.”

“Trực đêm anh cũng đừng làm nhiều, kiểm tra phòng xong thì nằm ngủ gục trên bàn chợp mắt, tôi biết các bác sĩ trong viện đều làm thế cả.”

“...” Cô ta biết nhiều chuyện thật đấy.

Cô vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Tôi nghe nói bác sĩ đều rất bận, nhiều khi còn chẳng có cả thời gian yêu đương, trông anh đẹp trai thế này, chắc hẳn cũng có bạn gái rồi nhỉ?”

Giọng điệu thăm dò nhận ra ngay.

Lục Gia Xuyên rất muốn hỏi cô: Tiểu thư, cô có thấy trên trán mình viết rất to hai chữ 【 Nhiều chuyện 】 không?

Cuối cùng vẫn cứ nhịn lại.

“Không có.” Anh nói hai chữ nhanh chóng và gọn gẽ, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Hơn nữa tôi không thích tình chị em.”

Đã đủ thẳng thắn chưa?

Anh cũng sắp lên hàng ba rồi, nhưng phải qua năm nay nữa mới tới, nhìn cô thế này chắc hẳn cũng đã hơn ba mươi rồi. Bởi vậy anh vô cùng dứt khoát nói rõ ràng mọi chuyện với cô.

Nào ngờ Chu Sinh Sinh cứ như không nhận ra ẩn ý trong câu nói vừa rồi của anh, còn cười hì hì chỉ vào mặt mình mà hỏi anh: “Bác sĩ Lục, anh cảm thấy năm nay tôi bao nhiêu tuổi hả?”

“Ba mươi hai.”

“... Bình thường người ta sẽ nói số chẵn tròn, sao anh lại nói chính xác đến từng con số thế?”

“Vì nhìn cô trông mặt thì hơn ba mươi, nhưng dáng người lại của tuổi hai mươi.” Vô cùng đúng trọng tâm, không chút nể tình mà trả lời.

“... ..” Chu Sinh Sinh hứng chịu đả kích.

Cô oan ức che mặt: “Á, có rõ ràng thế saoooo —— “

Giọng kéo dài ra, cứ như làm thế là có thể động lòng trắc ẩn của đối phương vậy.

Một lát sau, cô chớp mắt mấy cái nhìn anh: “Thực ra năm nay tôi mới hai mươi bảy, chỉ là trông mặt hơi già trước tuổi tí thôi, nhưng thật ra bên trong là linh hồn của một thiếu nữ chỉ mới hai mươi.”

“... ..”

Lục Gia Xuyên nhìn cô một lát, bình tĩnh nói: “Tôi cứ nghĩ,

mặt già trước tuổi là dùng để nói những người trẻ tuổi. Đối với những người phụ nữ trung niên mà nói, người ta gọi là trông mặt già.”

Chu Sinh Sinh: “... ..”

“Nhưng Hội liên hiệp quốc tế đã công bố phụ nữ trung niên bắt đầu tính từ bốn mươi tuổi. Nói tôi là phụ nữ trung niên có vẻ không đúng lắm nhỉ? Dù sao tôi còn lâu mới tới bốn mươi tuổi mà.” Cô cố gắng phản bác.

“Còn lâu lắm à?” Người đàn ông đi bên cạnh cô bỗng nhiên hỏi lại, cười khể hai tiếng, “Hôm nay người ta còn ở bên cạnh cô, ngày mai lại có thể bốc hơi khỏi trái đất, biến mất sạch sẽ. Cho nên thời gian là thứ mà ta chẳng thể nói trước được.”

Câu nói này cứ như bùa chú, trong phút chốc che kín miệng Chu Sinh Sinh.

Cô có thể ồn ào, có thể nói liên tục, có thể nói luyên thuyên, chút chuyện nhỏ đó cô có thể làm được, nhưng đối mặt với một câu nói nhẹ nhàng như thế, cô lại đột nhiên mất đi khả năng đối đáp.

Trong chớp mắt, bọn họ đã đến khu đổ rác.

Lục Gia Xuyên vút túi rác vào trong hố rác lớn rồi xoay người đi trước. Còn cô ngây ngốc học theo anh vút túi rác vào hố rồi xoay người nhìn bóng lưng anh dần biến mất ở xa xa, chẳng còn chút dũng khí đuổi theo anh.

Ánh đèn trên cao phản chiếu cái bóng anh thật dài trên mặt đất, nhìn càng có vẻ cô đơn hơn.

Cô cúi đầu nhìn chính cái bóng của mình, trong một khoảnh

khắc, cô muốn khóc lên vì áy náy.

Nhưng cô là Chu Sinh Sinh, cô không thể gục ngã sớm như thế được, vì thế cô nắm chặt tay tự cổ vũ bản thân: Chỉ cần chăm chỉ vun búa, không có góc tường nào không đập nát được!

Góc tường của Chu An An, sao Tiết Thanh Thanh không đập nát được?!

Chúng tớ cô vẫn chưa đủ cố gắng!

Vì thế bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày cô đều ngồi canh ngoài cửa, còn quyết tâm mang ghế dọn ra trước cửa ra vào, vừa xem tivi, vừa nhìn xuyên qua mắt mèo quan sát tình hình bên ngoài.

Cửa đối diện vừa có động tĩnh, cô sẽ ngay lập tức mở cửa, tạo ra tình huống bất ngờ gặp mặt.

Cũng bởi vậy, Lục Gia Xuyên nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn. Bởi vì mỗi sáng khi anh vừa mở cửa đi làm, đã thấy cô bay ra mở cửa: “A, khéo như vậy sao, anh đi làm à bác sĩ Lục?”

Mà mỗi tối khi anh đi đổ rác, cô cũng có thể bấm đúng lúc mở cửa, cười mỉm mà nhìn anh: “Bác sĩ Lục, cùng đi chung nhé?”

Lại đi chung, chung em gái nhà cô ấy!

Lục Gia Xuyên vô cùng hoài nghi, cô nàng này đang theo dõi anh.

Vì thế anh cũng thông minh hơn, mỗi sáng sẽ xách theo túi rác trong tay, đi làm thì tiện thể đi đổ rác luôn. Tuy rằng để

rác trong nhà qua đêm khiến anh không thoải mái cho lắm, nhưng dù sao cũng thoải mái hơn đi đổ rác chung cùng cô nàng kia.

Nhưng anh không ngờ trên đời này lại có người mặt dày đến thế.

Chạng vạng tối ngày thứ ba sau khi anh thay đổi lịch đổ rác, Chu Sinh Sinh gõ vang cửa nhà anh.

Thông qua mắt mèo anh thấy cô đang cầm túi rác, trong lòng do dự, nhưng căn cứ biểu hiện những ngày qua của cô, anh đã dự đoán trước được việc nếu không mở cửa cho cô — cô tuyệt đối sẽ vừa gõ cửa vừa gọi tên anh mà liên tục quấy rối.

Vì thế dù không tình nguyện cho lắm nhưng Lục Gia Xuyên vẫn đành phải mở cửa: “Cô có việc gì sao?”

Ngoài cửa, Chu Sinh Sinh cầm theo túi rác, cười tươi như hoa gior túi lên, thấy anh ghét bỏ lùi người về sau, cô mới nhận ra thứ mình cầm đang là rác, chứ chẳng phải đồ tốt gì cả.

Cô xấu hổ rút tay về, một giây sau lại nở nụ cười vô hại: “Bác sĩ Lục, chúng ta cùng đi đổ rác thôi!”

“.....”

Là anh tính sai rồi.

Anh ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ mặt cô dày đến mức có thể hẹn anh cùng đi đổ rác thế này. Đây là cái lý do mẹ gì chứ?! Người ta hẹn anh đi ăn cơm dạo phố xem phim, đây là lần đầu tiên có người hẹn anh cùng đi đổ rác đấy!!!

“Chúng ta rất thân sao?” Anh nhìn cô chằm chằm, “Đã quen thân đến mức hẹn nhau đi đổ rác sao?”

“Là vì không quen, cho nên phải cùng nhau đi đổ rác, càng tăng thêm tình cảm hàng xóm thân thiết!” Cô nói có vẻ vô cùng hợp lý.

“Nhưng tôi không muốn đi đổ rác cùng cô.”

“Nói không chừng ngày nào đó anh lại muốn thì sao?”

“Không có ngày nào đó đâu, cô đừng hy vọng làm gì, Tiết Thanh Thanh tiểu thư.” Huyết thái dương cứ nhảy dựng cả lên, anh đang rất tức, rất muốn đóng cửa rầm một cái trước mặt cô.

Nào ngờ cô nàng kia đột nhiên tiến lại gần anh, cả người cứ như muốn nhào vào người anh, hai tay anh run lên, không dám đóng cửa trước mặt cô.

Chu Sinh Sinh lo lắng nhìn anh rồi chỉ vào cằm anh: “Bác sĩ Lục, anh giận dữ thế làm gì, anh xem, chỗ này có mấy con mụn rồi kìa.”

“... ..” Bởi vì ai chứ?!

Ngay sau đó, cô tiếc hận nhìn anh: “Trước nay tôi vẫn nghe nói dậy thì mới mọc mụn, còn chưa thấy ai đã trưởng thành rồi mà còn mọc mụn. Đây là mụn thời mẫn kinh sao?”

Lục Gia Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiết Thanh Thanh tiểu thư. Nếu tôi nhớ không nhầm, liên hiệp quốc tế đã quy định người dưới bốn lăm tuổi vẫn là thanh niên, lời này là do chính cô nói. Cho nên theo tuổi mà tính tôi vẫn là thanh niên, đương nhiên là mụn của thời dậy thì rồi.”

Mụn thời mẫn kinh, mụn của em gái cô ấy!

Nào ngờ cô nàng kia trông có vẻ khá quan tâm liền tới gần nhìn kĩ mặt anh: “Anh xem, còn đang nhiễm trùng này, vừa đỡ lại sưng. Đây là hàng xóm láng giềng, bác sĩ Lục, tôi nói cho anh một cách trị mụn tuyệt lắm nhé, anh lấy kem đánh răng phủ lên đầu mụn, vừa có thể nhanh chóng giảm nhiệt, còn giảm đau nữa —— “

Anh thật sự sắp bị cô làm phiền đến chết rồi, trên đời này tại sao lại có một cô nàng nhiều chuyện chẳng biết khó mà lui thế này? Anh hung hăng đóng rầm cửa lại, vốn chẳng đợi cô nói dứt lời.

Nhưng sau khi đóng cửa, mặt anh đen xì, xoa cằm đi vào toilet.

Trong gương, con mụn đỏ rực trên cằm kia thật bắt mắt, quả thực khiến người ta giận sôi người.

Anh đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm chính mình trong gương, lại nhìn hộp kem đánh răng trong cốc, ma xui quỷ khiến liền cầm lên, chần chừ một lúc, rồi lại như tên trộm nhanh chóng bóp ra chút kem, thoa lên con mụn trên cằm...

Quả thật là chẳng còn đau như vừa rồi nữa.

Lục Gia Xuyên tâm trạng ngổn ngang đứng trước gương.

Anh chẳng cần cảm ơn cô, mẹ nó, con mụn này vì cô mà xuất hiện, anh cảm ơn cái rắm ấy!

Nghĩ như vậy, anh hung dữ ném thỏi kem đánh răng vào cốc đựng, cứ như đang có mối thù không đội trời chung với nó vậy.

*****

-----oOo-----

Chương 43: Bí mật của em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhiều năm không mọc mụn, vừa mọc lại đau muốn chết.

Ăn cơm phải nhắc cầm lên xuống, đau.

Nói chuyện phải căng cơ miệng, đau.

Mà đau nhất là khi soi mình trong gương, thấy trên gương mặt đẹp trai bỗng có một con mụn xuất hiện, lúc ấy chỉ cảm thấy đau, đau đến nhức nhối con tim.

Cũng may sau khi chấm chút kem đánh răng lên cầm, Lục Gia Xuyên yên ổn vượt qua cả đêm hôm đó, kem đánh răng mát lạnh phát huy tác dụng giảm đau giảm nóng rất nhanh, có khi anh còn quên luôn sự tồn tại của cục mụn kia.

Vì thế sáng hôm sau khi tỉnh lại, tâm trạng cảm thấy không tệ chút nào.

Nhưng tâm trạng không tồi đó chẳng thể duy trì đến lúc anh đi làm, bởi vì khi anh bước vào toilet rửa mặt, vừa khẽ ngân nga hát vài câu nhạc vừa mở vòi nước, tẩy sạch chút kem đánh răng còn in trên cầm, rồi ngẩng đầu lên soi gương—

Đúng vậy, nốt mụn ấy đã tiêu sưng và cũng không còn đỏ bừng khiến người ta chú ý nữa.

Nhưng sau một đêm những vùng da được thoa bởi kem đánh răng bỗng trở nên đen xì.

..... Đen xì?!

Vòi nước đang chảy ào ào, nhưng Lục Gia Xuyên cứ đứng soi mình trong gương, ánh mắt tối xầm. Bất luận anh có rửa vùng da ấy thế nào, nó vẫn cứ đen xì như thế,.

Bảy giờ sáng, Chu Sinh Sinh còn đang rong chơi trong mộng đẹp, cửa lớn lại bị người ta đập rầm rầm.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, như người mộng du đi ra ngoài cửa, vừa xuyên qua mắt mèo thấy Lục Gia Xuyên đang đứng ngoài kia, nhất thời tim đập thành thịch, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất.

Cô mất ba giây để chải lại mái tóc rối bù xù, khoét sạch những vật thể không rõ ràng bên khóe mắt, tiện thể chỉnh lại chiếc áo ngực, cố gắng ra vẻ bản thân nhìn như cô nàng lười nhác đáng yêu, ngực có khe.

Sau đó cô mở cửa, nở nụ cười ngọt ngào: “Bác sĩ Lục, anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

Trong hành lang người đàn ông kia mặt không biểu cảm đứng ở đó, dáng người cao hơn 1m8 trước mặt mang đến một cảm giác áp lực vô hình, trong đôi mắt tối như mực tràn ngập sát khí khó hiểu.

Chu Sinh Sinh dần dần không chịu nổi, cô lui người về sau hai bước, có chút cảnh giác nhìn anh.

Người đàn ông kia nhìn cô chăm chăm rồi chỉ chỉ vào cằm mình, cả người tràn ngập lửa giận như sắp bùng nổ, nhưng lại không biết phải bắt đầu nói từ đâu, cuối cùng đành phải

nén cơn giận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiết Thanh Thanh tiểu thư, cô cố ý đúng không?”

Dụ tôi dùng kem đánh răng trị mụn.

Rồi phá hại dung nhan mỹ miều của tôi.

Chu Sinh Sinh tập trung nhìn khu vực da đen xì kia... bỗng chốc hiểu chuyện.

Cô mở to hai mắt nhìn anh, chần chừ nói: “Anh... anh bôi kem đánh răng lên mụn bao lâu?”

“Cả đêm qua.”

“Trời ạ... Trong thành phần của kem đánh răng có chất kích thích, có thể giảm nhiệt giảm đau vì mụn trong nhất thời, nhưng nếu bôi lên da trong khoảng thời gian dài, sẽ khiến làn da bị cháy...” Cô đang từ từ giải thích, mắt thấy sắc mặt Lục Gia Xuyên ngày càng khó coi, cô liền vội vàng giải thích, “Tôi còn chưa nói xong anh đã đóng cửa rầm một cái, chuyện này không thể trách tôi được!”

Trong không gian tràn ngập sát khí điên cuồng của tên Tử thần vùng Texas.

Chu Sinh Sinh cân nhắc một chút xem giữ mạng quan trọng hơn, hay cửa trai quan trọng hơn, cuối cùng quyết tâm đưa ra sự lựa chọn, đó là nhanh chóng vươn tay đóng cửa.

Rầm.

Giữ được núi xanh cần gì sợ không có củi đốt.

Trong lòng vô cùng sợ hãi trốn sau cánh cửa, xuyên qua mắt mèo cô lớn tiếng nói: “Bác sĩ Lục, hiện giờ quần áo tôi không

chỉnh tề, nên không thể đối mặt nói chuyện với anh được, cũng tránh để anh không kiểm chế được ham muốn mãnh liệt và dục vọng sinh lý khó khống chế của người đàn ông độc thân ba mươi năm nay!”

Cơn lửa giận trong lòng Lục Gia Xuyên còn chưa được phát tiết, đã bị cô nàng kia nhanh tay nhất ngoài cửa. Anh không thể tin nổi mà đứng đó, nghe cô đứng bên trong cười nhạo.

Ham muốn mãnh liệt, dục vọng sinh lý khó khống chế!?

Đối với cô ta sao???

Rốt cuộc cô ta lấy đâu ra tự tin về bản thân thế chứ?

“Tiết Thanh Thanh tiểu thư, tôi xin cô, từ nay về sau xin cô đoạn tuyệt quan hệ hàng xóm với tôi, chúng ta cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa!” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong câu đó, thì đóng cửa lại rầm một cái quay về nhà.

Mười phút sau, anh chàng kia mặt đeo khẩu trang đi làm, mặt tối rầm. Ngoài trời rõ ràng sáng sủa rực rỡ, nhưng nhìn anh lại như một đám mây đen di động. Đi đến chỗ nào nơi ấy tràn ngập sát khí, trong vòng bán kính mười mét xung quanh không ai dám tới gần.

***

Chu Sinh Sinh xuyên qua mắt mèo nhìn anh chuẩn bị võ trang đầy đủ đi làm thì không nhin được mà bật cười, nhưng dù có cười, bên khóe mắt vẫn ẩn chứa những giọt lệ nóng bỏng.

Đến cuối cùng vẫn chẳng có cách nào để bước vào cuộc sống của anh lần nữa. Đối với anh, khi yêu ai anh sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu người đó, khi bị người ta vứt bỏ cũng sẽ

khó chịu đau lòng.

Người anh thích là Chu An An chứ không phải Tiết Thanh Thanh của hiện tại.

Chẳng phải cô chưa nghĩ đến chuyện sẽ thẳng thắn đối mặt với anh, kể cho anh nghe về bí mật của mình. Dù điều đó có khiến anh hoang mang và sợ hãi, nhưng ít nhất cũng để anh biết rằng, sự biến mất chẳng lời từ biệt của cô không phải vì cô không thương anh.

Chu Sinh Sinh ngồi bệt người xuống, ôm chân vùi mặt xuống đầu gối, bất chợt bỗng nhớ lại lần thay đổi mặt đầu tiên vào năm mười bảy tuổi của mình.

***

Hôm ấy là ngày giỗ ba cô, cô mang hoa tới trước mộ ông.

Mẹ cô đã mất, chỉ còn ba ở lại nuôi cô trưởng thành, nhưng chẳng đợi đến lúc cô trưởng thành, đã bị vận mệnh vô thường kéo ông rời khỏi cô.

Ngày ấy cô vẫn chỉ là một con bé mới lớn, nhờ sự hỗ trợ từ những người dân làng trên xóm dưới mới an táng được cho ba. Người ta luôn nhìn cô với ánh mắt thương hại, trước mặt hay sau lưng đều nghe thấy bọn họ xì xào: “Đứa trẻ Sinh Sinh này, số cũng khổ quá.”

Thế nhưng trước giờ dệt hoa trên gấm thì dễ, còn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì khó.

Bọn họ dù có thương hại cô cũng chẳng có ai nguyện ý giúp đỡ cô. Nơi trấn nhỏ này không có ai giàu sang, những người có tiền đồ đều đã rời khỏi trấn bỏ lên thành phố lớn hết rồi, người ở lại đều là những người an phận thủ thường, sống

cuộc sống tẻ nhạt vô vị. Bọn họ bận rộn với cuộc sống của bản thân, nên chẳng ai muốn vươn tay ra giúp đỡ cô.

Chu Sinh Sinh tới tiệm net làm công, tới quán cơm dọn đồ, một mình cô làm rất nhiều việc.

Năm mười bảy tuổi, đúng ngày giỗ của ba, cô ngồi trước mộ ông rất lâu, kể cho ông nghe rất nhiều chuyện cuộc sống. Nói là mộ cũng không phải, đó chỉ là một nấm mồ trụi lủi được đắp lên, đến cả bia mộ cũng chẳng có.

Cô cúi đầu nói thầm: “Chờ sau này con có tiền, sẽ đổi cho ba mẹ một ngôi nhà to hơn thế này. Cũng đừng một mình một phòng, hai người cùng nhau ở đi, lên trên đó cũng tiếp tục làm vợ chồng.”

Nhiều năm trôi qua, cho tới bây giờ cô cũng chẳng thể hòa hợp được với những bạn nữ trong lớp. Khi bọn họ còn là viên ngọc quý được nâng niu trong tay ba mẹ, thì cô đã như một đứa con trai, biết đi làm cũng biết đánh nhau. Vì thế những lời cô nói cho ba mẹ nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ nói cho Trịnh Tâm nghe.

Khi gặp phải chuyện đau lòng, cô sẽ chạy vào rừng cây ngồi một lúc tâm sự với hai ngôi mộ ấy. Chắc hẳn đây cũng là một nguyên nhân khiến sau này cô trở thành một cô nàng hay lải nhải.

Nhưng ngồi được một lúc, bỗng chốc trời liền đổ mưa cắt ngang câu chuyện cô đang tâm sự với ba mẹ.

Cô vội vàng đội mưa chạy ra khỏi rừng cây, trên đường chạy thì trượt chân té ngã, lộn nhào mấy vòng trên mặt đất, mặt đập thẳng xuống đất, khiến cho hai bên má chảy bê bết máu. Cô không thấy rõ cuối cùng là va chạm vào đâu mà chảy máu, hình như là một tảng đá, trông màu sắc cũng

không tầm thường, màu đen tuyền, còn có thể thấy được màu xanh lấm tấm.

Máu của cô lưu lại trên tảng đá, cũng không bị nước mưa cuốn đi, ngược lại cứ dính chặt trên đó, mãi sau cũng chẳng biến mất.

Mưa to quá, Chu Sinh Sinh không nghĩ nhiều, chỉ vội vàng chạy về nhà.

Sau khi về nhà, cô đổ chút nước đỏ lên miệng vết thương, vừa thay bộ quần áo khác liền cảm thấy đầu đau nhức, có vẻ đã cảm lạnh rồi.

Cô tìm được đồng thuốc cảm trong ngăn tủ, cũng chẳng thèm quan tâm xem thuốc đó còn hạn sử dụng không, liền nuốt vội hai viên, rồi ngã người xuống giường, cơm tối cũng chẳng ăn mà ngủ luôn.

Giấc ngủ hôm ấy rất sâu và say, khi tỉnh lại đã là tối muộn ngày hôm sau.

Cô nằm trên giường, theo bản năng xoa xoa hai gò má, kỳ lạ là trên mặt cô không còn vết thương nữa, cô cũng không cảm thấy đau đớn.

Miệng vết thương sao rồi?

Hôm qua rõ ràng chỗ này còn chảy rất nhiều máu mà.

Chu Sinh Sinh khó hiểu chống người ngồi dậy, đầu vẫn mê man như thế, cô sờ lên trán mình, còn vẻ vẫn hơi nóng. Cô cũng không nghĩ nhiều, ngồi thẳng người dậy, đi tới trước gương nhìn.

Khoảnh khắc vừa nhìn thấy người trong gương, cô chỉ muốn

gào lên.

Trong gương là hình ảnh một cô gái hai mươi tuổi, gương mặt xa lạ, cô chưa từng nhìn thấy gương mặt này bao giờ.

Cô còn tưởng mình đang ở trong mộng, ngơ ngác đứng ở đó một lúc lâu, sau đó liền vươn tay xoa nhẹ lên gương mặt kia.

Rất chân thật.

Vốn chẳng giống như đang nằm mơ.

Cô làm như mấy nàng diễn viên trong bộ phim truyền hình dài tập trên ti vi, vươn tay nhéo mạnh lên má mình một cái, cảm giác đau đống khiến kẻ không muốn chấp nhận sự thật đành phải nghẹn ngào chấp nhận: Mọi chuyện đều là sự thật.

Cô khẽ rên một tiếng, liều lĩnh chạy ra khỏi nhà, gõ mạnh lên cửa nhà hàng xóm.

Người mở cửa là Dì Trương đã hơn bốn mươi, vừa thấy cô gái trẻ tóc tai rối bù quần áo xộc xệch, liền nghi hoặc hỏi: “Cô tìm ai?”

“Dì Trương, là con đây, con là Sên Sên...” Cô vừa mới mở miệng, nước mắt liền theo nhau mà rơi.

Dì Trương đứng đó mặt hoài nghi nhìn cô chằm chằm: “Sên Sên nào cơ?”

“Chu Sên Sên. Con là Chu Sên Sên hàng xóm của dì đây.” Cô vươn tay giữ chặt tay người đàn bà ấy, gắng gượng đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm nhận được sự sợ hãi và tuyệt vọng vô cùng, “Hình như con bị bệnh rồi, dì giúp con được không?”

Dường như trong mấy giây ngắn ngủi, Dì Trương đã giật phắt tay về, về mặt cảnh giác lui lại vào trong cánh cửa: “Đừng nói đùa, tôi vốn chẳng quen cô, cô đang nói vớ vẩn gì thế?”

“Con không hề đùa. Con thật sự là Sên Sên! Ba con là Chu Minh Thâm, mẹ là Tiết Như Hòa... con không dám nói dối, con thật sự là Chu Sên Sên mà...” Cô khóc òa lên, nhưng cũng chẳng thể thuyết phục nổi dì Trương.

Một cô gái mười bảy tuổi đang ở những năm tháng rực rỡ nhất, qua một đêm đã biến thành một cô gái hai mươi tuổi xa lạ, mặc cho cô có nói gì cũng chẳng ai tin trên đời này lại có chuyện kỳ lạ đến vậy.

Dì Trương đã hoàn toàn coi cô là kẻ điên, nên chẳng chút nể tình mà đóng cửa lại rầm một cái.

Cô ngồi trước cửa nhà dì Trương cố gắng gõ cửa, cuối cùng đổi lại là lời cảnh cáo giận dữ của bà: “Nếu cô cứ tiếp tục quấy rối ở đây, tôi sẽ gọi công an ngay!”

Trong lúc tuyệt vọng, cô lại gõ cửa mấy nhà dân bên cạnh, đổi lại vẫn là những phản ứng y hệt như dì Trương.

Cô cố gắng nói ra những thông tin về bản thân như tên của ba mẹ mình, sinh nhật của cô, đến những biến cố đã xảy ra với gia đình cô... nhưng không ai chịu tin cô.

Bọn họ đều nói cô bị điên rồi.

Sau đó có người gọi công an, còn nói nhỏ với họ là đưa cô tới bệnh viện tâm thần. Khi xe cảnh sát đến nhà, cô còn liều mạng khóc lóc chứng minh thân phận thật sự của mình, nhưng cả đám người đó vây quanh cô, nhìn cô với những ánh mắt lạnh lùng, có trào phúng, có tò mò và có cả sợ

hải...

Người lớn trẻ con đều đứng quanh quan sát cô, nhưng không một ai chịu tin tưởng cô chính là Chu Sinh Sinh.

Cô buồn bã nhéo nhéo khuôn mặt kia, tuyệt vọng nghĩ, có phải nếu cô cứ kéo thì có thể kéo gương mặt xa lạ kia xuống không? Có lẽ là có người thừa dịp cô ngủ đã đùa cô thì sao? Có lẽ ai đó đã tiêm thuốc gây mê rồi phẫu thuật thẩm mỹ cho cô thì sao?

Cảnh sát tới kéo cô lên xe, cô đang định chạy trốn, nhưng lại bị túm lên xe cảnh sát, đưa về đồn công an.

Người ghi chép lời khai của cô là một cô gái rất trẻ, vì Chu Sinh Sinh xem ra vẫn còn trẻ, mà lại đang khóc, nên bọn họ đã đặc biệt tìm một nữ cảnh sát trẻ tới hỏi chuyện, có ý định muốn trấn an cô.

Nhưng bất luận Chu Sinh Sinh có nói thế nào, vẫn chẳng ai chịu tin lời cô nói là thật.

Sau nhiều lần hỏi chuyện nhưng không có kết quả nữ cảnh sát nhân dân cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, cô ta đặt bút xuống, khép cuốn sổ lại, đi ra khỏi phòng thẩm vấn. Cô ấy đứng ngoài cửa, nói với người đang ở ngoài: “Sếp Lâm, em nghĩ thần kinh cô bé này có vấn đề.”

“Không phải! Những lời tôi nói đều là sự thật! Tôi thật sự là Chu Sinh Sinh! Vừa dậy đã bị thay đổi gương mặt!” Cô gái trẻ đang ngồi trong phòng thẩm vấn kích động đứng bật dậy gào khóc.

Sếp Lâm cùng mấy vị cảnh sát đứng ngoài cửa nhìn cô với vẻ mặt thương hại, mọi người thảo luận một lúc, cuối cùng cũng đưa ra được kết luận.

“Đưa cô bé tới bệnh viện tâm thần đi.” Sếp Lâm thở dài, “Tuổi còn trẻ đã bệnh nặng thế này, chẳng biết con bé từ đâu chạy tới thị trấn của chúng ta.”

Hôm ấy, từ chiều tối cho đến mãi đêm khuya, có vô số ánh mắt tò mò nhìn chăm chú vào cô, mặc kệ cô có gào khóc thảm thiết thế nào, bọn họ cũng chỉ khe khẽ nói nhỏ: “Xem kìa, cô ta điên thật rồi.”

Cô ở đồn công an một đêm, sáng hôm sau nữ cảnh sát kia tới mang đồ ăn cho cô, còn cả chăn và quần áo, cô vẫn không nhúc nhích. Cô cầm lấy tay cô ta, cố gắng kiềm chế cơn kích động của bản thân, đau khổ cầu xin: “Xin cô hãy tin tôi, tôi thật sự không bị bệnh gì cả. Những điều tôi nói đều là sự thật, tôi không lừa cô.”

Nữ cảnh sát dịu dàng khuyên nhủ cô: “Được, được, được, tôi biết, tôi tin cô.”

Rồi cứ thế cô ta bước ra khỏi phòng giam, khóa chặt cánh cửa sắt, rồi quay sang nói với người khác: “Thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã thế rồi.”

Chu Sinh Sinh khóc nguyên một đêm, khi trời vừa sáng, cảnh sát đã lái xe đưa cô tới bệnh viện tâm thần.

Cô tới bệnh viện tiếp nhận điều trị từ bác sĩ, cô kể lại câu chuyện của mình, sau đó nghe thấy bác sĩ tiếc nuối báo cho anh cảnh sát kia biết: “Bước đầu tôi phán đoán đây là căn bệnh tâm thần phân liệt, đã có những triệu chứng biểu hiện nghiêm trọng.”

Cô nghe thấy bọn họ đang thảo luận chuyện nới cô lại để điều trị, vừa điều trị, vừa thông báo tới công chúng để tìm kiếm người nhà cho cô.

Suốt một tuần, cô bị nhốt trong một căn phòng trắng toát, tiếp nhận cái gọi là phương thức điều trị là giật điện. Bác sĩ không ngừng hỏi những câu hỏi lặp đi lặp lại, không ngừng lấy đèn pin chiếu vào mắt cô, không ngừng bức ép cô dùng thuốc an thần.

Những thứ thuốc an thần đó khiến cô sinh ảo giác, giữa lúc trời đất quay cuồng, cô thấy được ba mẹ mình.

Chu Sinh Sinh đã vô số lần gào thét điên cuồng, chỉ mong ai đó có thể tin tưởng cô, nhưng chẳng ai cả. Những người trong trấn này đã tận mắt chứng kiến cô trưởng thành, nhưng không một ai dám tin tưởng cô gái trước mặt mình đây chính là Chu Sinh Sinh.

Cho đến một tuần sau đó, Chu Sinh Sinh đã hoàn toàn từ bỏ ý định thuyết phục người khác.

Giữa trưa nào đó lần đầu tiên có người tới thăm cô, cách nhau một cánh cửa sắt, chàng trai trẻ đang đứng bên ngoài kia là Trịnh Tầm. Anh nhíu mày nhìn chằm chằm cô mà hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Cô đau khổ mà trả lời: “Tôi là Chu Sinh Sinh đây.”

Lời còn chưa dứt, nước mắt đã bắt đầu cùng câu chuyện.

“Hồi cấp hai, tôi đá bay cái thùng rác vào đầu Trương Oánh Nhiên xả giận cho cậu, từ đó cậu coi tôi là anh em tốt. Đợt thi cấp ba toàn tỉnh cậu và tôi còn gian lận, cậu ném giấy ghi đáp án cho tôi, cuối cùng lại ném thẳng vào chân ông thầy giám thị, suýt chút nữa là hai đứa chẳng vào được cấp ba. Chúng ta cùng nhau học lớp mười, cùng nhau làm thêm, cùng nhau —— “

Nước mắt chảy dài, giọng cô khàn khàn kể lại kỷ niệm giữa hai người.

Nghe tới đó, Trịnh Tâm liền cắt ngang lời cô: “Thôi, thôi tôi biết rồi.”

Cô vốn chẳng ôm hy vọng cậu sẽ tin, nên vừa nghe cậu nói thế thì đột nhiên mở to mắt, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu nhưng lại sáng rực cả lên.

Hai ngày sau, cô thừa dịp tập thể dục trong sân để khôi phục sức khỏe, liền tìm cách thoát khỏi bệnh viện

Cô không dám quay lại nhìn mà chạy thẳng về nhà, lòi toàn bộ số tiền tiết kiệm bao năm qua, rồi vắt chân chạy như điên đến nhà Trịnh Tâm: “Đi cùng tôi không?”

Hôm đó là đêm cuối cùng cô làm Chu Sinh Sinh thiếu nữ phản nghịch của thị trấn nhỏ.

Cô mang trong mình căn bệnh quái lạ, cho đến mấy tháng sau mới xác định được chắc chắn, mỗi khi trời đổ mưa, cô sẽ thay đổi gương mặt, những gương mặt xa lạ và đáng sợ, những gương mặt khiến cô trở nên bất lực.

*****

[Tác giả]: *Chương ngày hôm nay, là chương nói rõ ràng nhất về quá khứ của Sinh Sinh, tính hay lắm nhỉ, sự kiên cường, không dám nói với ai bí mật của mình, đều bắt nguồn từ những lý do trên.*

Đọc comment của rất nhiều bạn ở dưới có nói nếu bác sĩ Lục lại thích “Tiết Thanh Thanh” thì có phải anh ấy rất lãng nhăng không?,

Tôi thì nghĩ rằng, anh ấy đang cố chấp coi rằng người mình yêu là “Chu An An”, bởi vậy nên mới liên tục từ chối “Tiết Thanh Thanh”,

Nhưng điều hấp dẫn anh trước giờ vẫn luôn là linh hồn của Sênh Sênh, ba cô gái ấy đều có những nét rất giống nhau, với anh mà nói đều có sự hấp dẫn trí mạng.

Vì vừa mới bắt đầu câu chuyện về gương mặt này, rất nhiều manh mối còn chưa có lời giải đáp, mong rằng mọi người sẽ tin tưởng Dung ca, cùng tôi kiên nhẫn đón chờ hạnh phúc viên mãn phía cuối con đường của cặp đôi này nhé ☐.

Ngoài ra, sáng nay tôi cũng có nói qua weibo rồi, bác tôi nuôi tôi từ bé đang bệnh nặng, tôi thì đang ở Bắc Kinh học nghiên cứu sinh, chiều nay vừa làm xong thủ tục xin nghỉ ở trường, thứ bảy sẽ bay về Thành Đô.

Mấy ngày nay bởi vì chuyện này nên khóc rất nhiều, đêm cũng chẳng ngủ ngon được.

Sinh ly tử biệt là con đường mà ai cũng phải trải qua, điều tôi nuối tiếc chính là bác tôi đã dành những năm tháng đẹp nhất của mình để chăm sóc tôi, còn tôi ở cái tuổi rục rở nhất lại chẳng thể đưa bác đi hết quãng đường cuối cùng, cứ phải trơ mắt nhìn bác đi xa.

Thật lòng mong rằng các bạn đều có cơ thể khỏe mạnh, cả nhà hạnh phúc, cố gắng bảo vệ sức khỏe của bản thân nhé

Tôi sẽ cố gắng đăng chương mới hàng ngày, nếu như không có chuyện đột xuất sẽ không xin nghỉ

-----oOo-----

Chương 44: Phong ba bão tố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con người luôn có xu hướng tìm lợi tránh hại, Chu Sênh Sênh cũng không phải người ngoại lệ.

Tám năm, đã tám năm kể từ ngày cô kết thúc cuộc sống bình dị và nhàm chán ở thị trấn ấy, kỳ thực cả đời này cũng chẳng có bao nhiêu cái tám năm.

Khi những tổn thương chỉ còn là quá khứ, khi tự khép mình bỗng trở thành bản năng, thì cô cũng học được tinh thần lạc quan để bình thản đối diện với những gương mặt xa lạ đột nhiên xuất hiện.

Nhưng dù không chạm vào vết thương thì vết sẹo vẫn nằm đó. Cô mãi chẳng thể nói với ai về bí mật đối mặt ấy, vì những chuyện quá khứ vẫn còn lù lù trước mặt, chưa bao giờ cô cảm thấy khủng hoảng như những ngày ấy, cô thật sự không thể chịu được cảnh bị mọi người chỉ trích, cuối cùng được đưa vào bệnh viện tâm thần.

Cô không thể chịu được cảnh người quen khi xưa nhìn mình với ánh mắt nhìn kẻ điên.

Nhất là nếu ánh mắt ấy đến từ Lục Gia Xuyên.

***

Ba tuần sau, Chu Sênh Sênh đọc được một tin tức nhỏ trên báo, có nói là một gia đình đã tìm được đứa cháu đã thất lạc ba năm trước.

Mẫu tin cũng chỉ tóm tắt lại sự việc, năm đó cậu bé ấy bị bỏ lại dưới chân cầu vượt, không biết là được người tốt nào

nhận về nuôi, còn chăm sóc thằng bé lớn lên khỏe mạnh. Mà sau khi gọi điện thoại liên lạc với ông bà ngoại đứa trẻ, người tốt bụng kia đã để lại đứa trẻ ở cửa đồn cảnh sát, rồi chẳng nói một lời mà bỏ đi.

Người nhà đứa trẻ đã thông báo trên báo, hi vọng vị Mạnh thường quân ấy có thể lộ diện, bọn họ sẽ chấp nhận hoàn lại gấp đôi tiền nuôi dưỡng đứa trẻ mấy năm qua, coi như là tạ ơn.

Chu Sinh Sinh đứng cạnh quầy báo dưới chân khu chung cư, ngẩn ngơ đọc mẫu tin một lúc lâu mà chẳng nói được câu nào.

Cũng bởi vậy, cô mới không chú ý đến Lục Gia Xuyên đang đi trên hành lang kia.

Nhưng Lục Gia Xuyên vừa xuống đã nhận ra cô ngay, cô nàng kia đang cầm báo không biết là ngẩn ngơ vì điều gì. Từ ngày cô chuyển tới đây, mấy trò quấy rối của cô khiến anh tổn tới già, anh khẽ bước chậm lại, hận không thể quay đầu lại, tránh mặt vị đại phạt này..

Kỳ lạ là một cô nàng vốn có thể xuất hiện ngay khi anh vừa bước một chân ra cửa để đi đổ rác, giờ đây lại chẳng hề nhận ra anh vừa đi ngang qua cô.

Lục Gia Xuyên nhẹ nhàng thở phào một cái, lại cảm thấy hành động rón rén bước từng bước của mình vừa rồi có vẻ có chút buồn cười.

Nhưng cô ta đang đọc gì vậy?

Anh liếc mắt nhìn quá, liền chú ý tới đề mục trên tờ báo mời tinh kia, còn cô thì đang nhìn chăm chăm mấy mẫu tin trong mục xã hội, đầu thầm nghĩ, chỉ là mấy tin tức xã hội phổ

biến hàng ngày thôi mà, biểu cảm như vậy có vẻ hơi khoa trương quá mức ấy nhỉ.

Cô nàng ngày nào cũng ước ao đi đổ rác cùng anh, bỗng nhiên vì một tờ báo lại coi anh như người vô hình, có phải là như hai người khác nhau không?.

***

Sau khi Lục Gia Xuyên đi kiểm tra phòng bệnh, liền về văn phòng bật máy tính lên, ánh mắt liếc qua nhìn tờ báo mới trên bàn.

Dừng một chút, anh cầm lên, mở bản tin cô vừa đọc.

Vài phút sau, có người gõ cửa. Anh ngẩng đầu liền thấy, ngoài cửa là một y tá trẻ tuổi.

Là gương mặt mới tới, anh cũng chỉ thấy được vài lần, hẳn là y tá vừa vào tháng trước. Họ gì anh cũng không nhớ rõ nữa, nhưng từng tuổi này, cũng không phải vừa tốt nghiệp, có vẻ là trong nhà có quan hệ, từ khoa khác điều chuyển đến khoa mắt.

“Có việc gì sao?” Anh khép lại tờ báo trên tay, nhìn lướt qua biển tên trên áo cô ta.

Cô y tá tên Trương Oánh Nhiên đang đứng ngoài cửa nhìn anh, hai má đỏ hây hây, nở nụ cười ngọt ngào: “Bác sĩ Lục, hôm nay Đường Đường bị nhiễm trùng mắt, không khỏe lắm. Bác sĩ Trương đã tới khám cho cô bé, nhưng Đường Đường cứ khóc toáng lên đòi tìm bác sĩ.”

“Tôi biết rồi.” Anh khẽ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Khi đi ngang qua nhau, Trương Oánh Nhiên liền cảm nhận

được một mùi hương vô cùng dễ chịu trên người anh, mu bàn tay khẽ quẹt qua vạt áo anh, cảm giác tê tê đại đại, khiến trái tim cô cũng muốn ngửa ngáy theo.

Cô bước từng bước chậm chạp theo sau chân anh tới phòng bệnh nhi, khi đi ngang bàn trực y tá, có vài cô nàng còn nháy mắt với cô.

Y tá Trần cười hì hì ra hiệu bằng khẩu hình miệng: “Năm —— chắc —— anh ấy ——” sau đó giơ một tay lên làm tư thế cổ vũ.

Cô cong khoe miệng, khẽ gật gật đầu, rồi quay lại nhìn bóng lưng Lục Gia Xuyên, trong lòng như vừa uống mật.

Bác sĩ Lục y quả nhiên là trai đẹp, ngày đầu tiên cô tới khoa mắt đã để ý đến anh rồi. Ban đầu còn lo lắng anh ở khoa mắt đã nhiều năm, không chừng đã là hoa có chủ rồi. Cô là một người mới, tốn rất nhiều socola của ba mang về từ nước ngoài, mới nhanh chóng hòa nhập vào đám y tá chẳng có chút thẩm mỹ kia, nghe được vài thông tin liên quan đến anh.

Thật may là, anh độc thân đã nhiều năm nay, nghe nói còn chưa có quan hệ dây dưa với ai, quả thực là định mệnh của cô đang chờ cô xuất hiện mà.

Quay sang nhìn mấy cô nàng ở quầy trực y tá, cô cảm thấy, mình chắc chắn đã cầm chắc thắng lợi rồi.

***

Trước đây Đường Đường đã từng phẫu thuật mắt một lần. Mấy tháng trước con bé gặp tai nạn dẫn tới mắt bị tổn thương, giờ bé mới sáu tuổi, bởi vì vết thương có ảnh hưởng nhất định tới gương mặt, cho nên lại phải phẫu thuật.

Ban đầu Lục Gia Xuyên cứ nghĩ cô bé bị nhiễm trùng mắt, đau quá cho nên mới khóc, nhưng sau khi vào đến phòng bệnh, anh mới phát hiện ra con bé chỉ đang trêu đùa anh mà thôi.

Anh ngồi xổm người xuống, đeo bao tay vào, vạch băng gạc trên mắt bé mà cẩn thận xem xét, một lát sau mới nói: “Không nhiễm trùng.”

Anh thay băng mới, bôi thuốc thêm lần nữa, liền thấy con nhóc bỗng rên rỉ vì xót.

“Nói đi, sao sáng nay con khóc?” Anh nheo mắt nhìn bé, dán chặt miếng băng dính.

Nhóc con ngoan ngoan khai thật: “Con nhớ chú lắm ạ.”

Sợ anh trách mắng, bé con còn cẩn thận nói thêm một câu: “Không chỉ có con, Tiểu Đình cũng nhớ, Hạo Hạo cũng nhớ mỗi ngày nữa.”

“Nhớ chú thì cứ nổi với mấy cô y tá, vì sao phải nói dối? Con nói con đau mắt, bác sĩ Trương còn tưởng mắt con nhiễm trùng, vội vàng tới khám nhưng con còn chẳng cho chú ấy khám.” Giọng Lục Gia Xuyên trở nên nghiêm khắc hơn.

Đường Đường cúi đầu níu chặt vạt áo, những ngón tay bé xíu mũm mĩm xoắn chặt lấy nhau, một lúc sau mới nghẹn ra một câu: “Chị Chu nói mấy ngày trước chú ốm, chúng con rất lo lắng. Chị y tá nói chú còn ận đi kiểm tra phòng, không thể tới thăm chúng con, nên con con đã...”

Đã nói dối, mượn cớ để gặp anh.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Đường dán chặt trên hai gò má

anh, dè dặt cẩn trọng, sờ sờ cầm anh: “Cầm chú nhỏ đi rồi.”

Sờ dịch lên môi, nhỏ giọng hỏi: “Chú không ăn cơm thường xuyên đúng không?”

Nhưng Lục Gia Xuyên chưa kịp cảm động vì sự quan tâm của bé con, anh đã như kẻ hóa đá ngồi y nguyên tại chỗ, rồi bỗng từ từ hỏi ra một câu: “... Chị Chu nào?”

Trái tim cứ như có người đang bóp chặt.

Tiểu Đình cười hì hì chạy tới: “Đúng rồi, mấy hôm trước chị Chu có đến thăm chúng con ạ!”

“Chị ấy còn mang rất nhiều socola mua ở siêu thị tới cho chúng con!”

“Chị Chu còn nói sau này sẽ thường xuyên tới thăm chúng con nữa!”

Bọn nhỏ nhao nhao lên nói, Lục Gia Xuyên lại như người vừa rơi vào hầm băng.

Thế nên, cái người mai danh ẩn tích mấy tháng nay đã quay lại rồi? Cô ấy đã trở lại, trở về thăm lũ trẻ, còn anh thì sao?

Nghĩ đến đó, cơ thể đã thành thật mà đứng lên, anh đỡ lấy Đường Đường, cánh tay cũng trở nên run rẩy, ngay sau đó anh chẳng chút do dự xoay người ra ngoài, cứ như một cơn gió vừa lướt qua.

“Bác sĩ Lục?” Trương Oánh Nhiên đi theo phía sau anh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bọn nhỏ cũng bảy miệng tám lời gọi anh, có thể đây là lần đầu tiên trong đời anh chẳng quan tâm đến mọi người xung

quanh, bao gồm lũ trẻ mà anh yêu thương, cứ như không còn nghe thấy ai nói gì mà đi thẳng tới quầy trực của y tá.

“Chu An An tới đây sao?” Anh hỏi y tá Trần.

Y tá Trần đang ngồi trước máy tính mà sửng sốt: “Chu An An nào ạ?”

Một lát sau, cô mới nhớ ra, đó là cô gái rất xinh đẹp hay tám chuyện với cô về bác sĩ Lục, còn tới bệnh viện gặp bác sĩ Lục rất nhiều lần, hai người còn hay đi chung nên mọi người còn tưởng họ là một đôi. Sau này không biết vì sao cô ấy chẳng xuất hiện nữa, tin đồn về cô ta và bác sĩ Lục cũng dần dần biến mất.

“Không có đâu.” Y tá Trần không hiểu, “Đã gần nửa năm chưa tôi chưa từng thấy cô ấy tới đây?”

“Các cô thì sao?” Từ trước tới giờ anh không hay nói chuyện cá nhân của mình với mấy cô nàng bà tám này, đây là lần đầu tiên anh đưa mắt nhìn từng người đang ngồi trong quầy trực y tá, trong đôi mắt tối đen như có gợn sóng lay động, “Đường Đường nói mấy hôm trước cô ấy từng tới thăm bọn trẻ, các cô có gặp cô ấy không?”

Nếu y tá Trần không thấy, có lẽ y tá Lý y tá Trương sẽ gặp.

Bệnh viện có nhiều người như vậy, một mình cô vào thăm lũ trẻ sao có thể không ai thấy được?

Nhưng đối mặt với câu hỏi của anh, tất cả mọi người đều mơ màng lắc đầu, vốn chẳng ai gặp cô nàng từng có quan hệ rất thân thiết với bác sĩ Lục mấy tháng trước, liên tục tới tìm hiểu thông tin về anh.

Vừa rồi trong lòng cứ như bị người ta châm lửa, nhưng giờ

phút này đây, lại như có một chậu nước lạnh như băng xen lẫn một chút đá vụn, dội thẳng từ đỉnh đầu xuống, khiến cho ngọn lửa trong lòng anh cũng bị dập tắt.

Anh dần dần nhận ra được một sự thật, có lẽ Chu An An thật sự đã tới đây, nhưng cô hoàn toàn không định đi tìm anh, cô không tới văn phòng hoặc tới quầy trực y tá hỏi vài câu liên quan đến anh. Cô chỉ đến thăm lũ trẻ, thăm xong rồi đi, cho nên mới không có ai chú ý đến cô.

Đây là câu giải thích duy nhất.

Vì sao?

Trong lòng cô anh không có chút trọng lượng nào sao, ngay cả lũ trẻ mới gặp cô một lần, cũng quan trọng hơn anh rất nhiều. Lục Gia Xuyên từ từ nắm chặt bàn tay, vì nắm quá chặt nên đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Người con gái ấy thật nhẫn tâm.

Đi theo sau anh vài bước, Trương Oánh Nhiên khó hiểu nhìn, đợi anh xoay người về văn phòng, cô mới đến cạnh y tá Trần mà hỏi: “Này, Chu An An là ai thế?”

Y tá Trần nhặt một viên kẹo Ferrero Rocher trong đồng hồ ngọt trên bàn lên, đây là đồ do Trương Oánh Nhiên mang đến sáng này. Cô vừa mở từng lớp giấy bạc gói bên ngoài, vừa suy nghĩ mà đáp: “Câu này hơi khó trả lời đấy. Tôi cũng chẳng biết cô ấy là ai, nhưng mấy tháng trước cô ấy rất hay tới bệnh viện tìm bác sĩ Lục, còn hay buồn với tôi về chuyện của bác sĩ Lục——”

Nói tới đây, cô nàng bỗng nhớ ra chuyện gì đó, liền cười ha hả: “Giống hết cô đấy, cứ mang đồ ăn cho tôi, định moi thông tin từ tôi đấy mà.”

Mấy y tá trực quây cười rầm rộ.

Trương Oánh Nhiên mặt đỏ lên, trong lòng hơi giận, nhưng nghĩ thầm sau này cũng có nhiều chuyện phải nhờ vả mấy bà chị này, dù sao cô biết ít chuyện, lại vừa mới đến, chỉ đành nén giận vào lòng.

Nếu là ngày xưa thì...

Cô buồn bực thầm oán than đám phụ nữ kia, lúc sau lại bỗng nhiên nhớ một chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi, hồi học cấp hai, cô từng bị một nữ sinh bắt nạt. Lúc đó tên ngốc nhất lớp thầm mến cô, chẳng biết tại sao nữ sinh kia nổi điên, đổ thùng rác lên đầu cô, làm bẩn đồng phục mới của cô thì thôi, còn khiến cô bị mọi người chê cười suốt một năm sau đó.

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Đến nay cô vẫn nhớ được tên của nữ sinh ấy, Chu Sinh Sinh.

Thực phiền, đời này cô ghét nhất những người họ Chu, giờ đây lại đột nhiên xuất hiện bạn gái cũ nào đó của bác sĩ Lục, trùng hợp là cô ta cũng họ Chu, còn tên là Chu An An.

Chu AA cũng được, Chu BB cũng chẳng sao, nhưng vừa nghe tên ABB thì biết ngay chẳng có gì hay ho rồi! Ngu ngốc, bạch liên hoa!

Đương nhiên, khi Trương Oánh Nhiên nghĩ về chuyện đó, cô ta chẳng hay biết, kỳ thực Chu An An và Chu Sinh Sinh cũng chỉ còn là quá khứ, đối thủ kế tiếp của cô, vẫn theo phong cách cũ của mình chọn một cái tên mà cô nghe xong sẽ cảm thấy thực khinh bỉ—— người đó chính là Tiết Thanh

Thanh.

***

Khi Lục Gia Xuyên tan tầm, ma xui quỷ khiến lại dẫn anh tới quán café khi xưa.

Anh tự nói với bản thân, chỉ vì anh quá mệt mỏi nên mới muốn uống một tách cafe.

Nhưng khi đứng trước quầy chọn đồ, mấy nhân viên cửa hàng quen thuộc từ lâu liền ào ào ra chào hỏi anh. Anh là khách quen ở đây, từ sau khi Chu Sinh Sinh bỏ đi, thì anh thường xuyên tới tiệm tìm cô.

Hoàn Tử tới gần, chần chừ một lát, nhỏ giọng hỏi anh: “Anh... vẫn còn đang chờ cậu ấy à?”

Lục Gia Xuyên cầm tiền trên tay có hơi cứng lại, mấy giây sau, liền rút ra một tờ đưa cho cô, giọng có vẻ hờ hững: “Tôi chờ cô ấy khi nào?”

“...” Có khi nào anh không chờ cô ấy?

“Đều là người trưởng thành hết rồi, chân cũng ở trên người mình, huống chi chúng tôi chẳng có quan hệ gì cả. Cô ta bỏ đi là việc của cô ta, vì sao tôi phải đợi?”

“... ..” Được được được anh nói gì cũng đúng hết.

Hoàn Tử cung kính phối hợp với vị bác sĩ như toà núi lửa chuẩn bị phun trào, soái ca thì nói gì cũng đúng cả.

Nhưng trước khi Lục Gia Xuyên đi, vẫn là không nhận được mà nghiêm mặt hỏi cô: “... Cô ấy chưa từng quay lại đây sao?”

Hoàn Tử lắc đầu.

Vị bác sĩ kia cũng chẳng nói gì nữa, cầm tách café quay đầu rời đi.

Trong tiệm người đến người đi, nhìn bóng lưng kia dần xa, cô khẽ thở dài một cái.

Anh quản lý ôm tim: “Trời ạ, không ngờ trên đời này có người si tình hơn cả anh đây...”

Đáp lại anh là một tiếng xì khinh bỉ không ngớt.

Nếu nói cả ngày nay của bác sĩ Lục là một bản nhạc trầm bổng lên xuống, thì ngay khi khúc ca chuẩn bị kết thúc, thứ chào đón anh lại là một màn kịch nhỏ.

Khi anh đang dừng xe ở cột đèn giao thông quen thuộc, do tâm trạng phiền muộn nên muốn xuống xe dạo một chút, vừa đi qua tiệm nướng mấy tháng trước anh tới đón ma men Chu An An thì đột nhiên anh thấy một gương mặt khá quen thuộc.

Đó là hàng xóm mới của anh, cô nàng điên phòng 1202 bên cạnh, đang ngồi ở vị trí rất quen mà nâng cốc cười đùa, đối nguyệt hát ca. Mà người đang ngồi đối diện cô là một người đàn ông ăn mặc rách nát, tóc tai rối bù,

Là kẻ lang thang sao?

-----oOo-----

Chương 45: Tâm như trăng sáng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Chu Sinh Sinh lên núi tìm người đàn ông nhặt rác, thì ông đang cúi người đứng trước căn nhà nhỏ, dáng vẻ tập trung xếp lại gọn gàng từng cuốn sách bên trong chiếc giỏ trúc.

Căn nhà nhỏ trông khá cũ nát chật chội, bức tường xi măng bên ngoài đã loang lổ, ngay cả một chiếc cửa tử tế cũng chẳng có mà chỉ treo một tấm màn bằng vải xộc.

Người đàn ông đang đứng đó, nhìn cuốn sách trong tay, ánh mắt phức tạp.

Chu Sinh Sinh đứng ngay sau lưng ông, nhìn cuốn ‘Thi kinh’ rách nát lại tràn ngập chú thích trên tay ông, những con chữ kia xiêu xiêu vẹo vẹo, quả thực như của đứa trẻ mới tập viết chữ.

“Lục lục giả nga,

Phỉ nga y cao.

Ai ai phụ mẫu,

Sinh ngã cù lao. “[1]

[1] Trích từ bài thơ Lục Nga - 蓼莪 trong Kinh Thi mô tả công lao cha mẹ. Dịch thơ: Dài lớn là cỏ nga, cũng gọi là cỏ hao, thương thay cha mẹ, nuôi ta biết bao.

Ông như pho tượng điêu khắc, lẳng lặng nhìn chăm chăm cuốn sách trên tay, rõ ràng trông người thì ăn mặc cũ nát rách rưới, bờ lưng còng hẳn xuống vì những gánh nặng cuộc sống bấy lâu, nhưng khi cầm cuốn sách ấy thì trông ông thật tao nhã và vĩ đại.

Có một khoảnh khắc, Chu Sinh Sinh bỗng nhận ra, mùi hương của linh hồn kỳ thực có thể xuyên thấu qua cơ thể mà đi thẳng vào trái tim người ta.

Cô chỉ đứng đó nhìn ông thôi, đã có cảm giác xúc động mà rơi lệ rồi.

Ba năm rưỡi như hình với bóng, ba năm rưỡi sớm chiều bên nhau làm bạn, ông và đứa trẻ ấy tình như cha con, sống nương tựa lẫn nhau. Lúc này lại phải nén đau thương rời khỏi đứa trẻ, giao lại cho người thân thật sự của nó, cũng vì để đứa trẻ có một gia đình hoàn chỉnh, được lớn lên trong môi trường lành mạnh đủ đầy.

Bờ lưng ông còng xuống, thân hình gầy còm, hai bên tóc mai lấm tấm sợi bạc, dáng vẻ chật vật lại chẳng đáng chú ý.

Chu Sinh Sinh bước từng bước đến trước mặt ông, khoe mắt có hơi ướn, cô cong khoe môi, nhẹ giọng hỏi: “Chú có thể bán cuốn sách này cho cháu không?”

Người đàn ông bỗng ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Cô biết bản thân đã thay đổi diện mạo, ông không còn nhận ra mình nữa, liền mau chóng giải thích: “Cháu nghe nói trên núi có người thu mua đồng nát, nên định mua chút sách báo cũ về trang trí. Nếu chú không cần cuốn sách này nữa, thì có thể bán cho cháu không?”

“Cuốn sách này cũng nát tã ra rồi, vốn chẳng đáng mấy đồng bạc.” Ông nhìn cuốn sách trên tay, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như cuốn sách chả đáng tiền này trong mắt ông lại là một vật báu vô giá.

Chu Sinh Sinh lấy ra vài tờ bạc trong túi xách, ý cười càng

đậm hơn: “Không sao, vì cháu làm ở tiệm cafe, trong tiệm đang cần một vài cuốn sách cũ để trang trí, để làm nổi bật chủ đề cổ xưa của quán. Nếu như chú có thể tạo điều kiện, vậy thì cháu thật sự rất cảm ơn, cháu nhất định sẽ trân trọng những cuốn sách này, để chúng có thể phát huy hết tác dụng của mình.”

Sau khi thuê phòng, tiền mặt trong túi cô chỉ còn lại năm trăm tệ. Cô không chút do dự rút ra tờ năm trăm tệ đưa cho người đàn ông kia: “Tùng này có đủ không ạ?”

Người đàn ông ngạc nhiên, nhìn cô một cái, cuối cùng khẽ bật cười, đưa cuốn sách trên tay cho cô.

“Tôi đã nói rồi, mấy cuốn sách cũ này không đáng tiền, trước kia còn có chút tác dụng, giờ thì... giờ thì đặt ở chỗ tôi cũng chẳng để làm gì. Nếu cô muốn thì cứ cầm lấy đi, không cần trả tiền cho tôi đâu”

Ông khom lưng nhặt mấy cuốn sách còn lại trong giỏ trúc, 《 thi kinh 》 , 《 Ba trăm bài thơ đường 》 , 《 Sự thay đổi của bộ não 》 ... Mỗi cuốn sách trong tay, vừa đập vào mắt lại hiện lên từng kỷ niệm của ba năm rưỡi qua.

Ông cầm những cuốn sách lưu giữ ký ức về đứa trẻ kia lên lau sạch sẽ, cất vào một chiếc túi nilon gọn gàng rồi đưa lại cho Chu Sinh Sinh.

“Nếu những cuốn sách này còn có tác dụng với cô, cũng coi như làm tròn tâm nguyện của tôi rồi.”

Còn hồi ức về ba năm rưỡi ấy đã sớm in sâu dưới đáy lòng, không cần phải mượn bất cứ đồ vật gì để nhớ lại, ăn sâu bén rễ.

Chu Sinh Sinh cầm lấy túi sách, chợt thấy trong tay nặng như ngàn cân, cô xụi xụi mũi, ngẩng đầu nhìn ông nở nụ cười rạng rỡ: “Thật sự rất cảm ơn chú, nếu không để cháu mời chú ăn một bữa đi, vừa đúng lúc cháu cũng chưa ăn tối.”

Cô không để ý lời từ chối của ông, lại lôi chiêu quán người chẳng buồn nếu không đạt được mục đích như đã xài với Lục Gia Xuyên ra, ông chú nhặt rác trung niên sao có thể là đối thủ của cô, cuối cùng đành nhanh chóng bại dưới tay cô.

Chu Sinh Sinh và ông cùng ngồi xe bus tới quán nướng lần trước, ông không muốn gọi món, cô lại gọi một đồng món. Biết ông đau buồn vì phải xa rời đứa trẻ, cô còn gọi thêm mấy chai rượu.

Người đàn ông nhìn cô một cái mà thở dài: “Tiết tiểu thư, cô thật sự không cần khách khí như vậy đâu. Mấy quyển sách cũ, chỉ là tiện tay mà thôi.”

“Cũng không phải muốn khách khí với chú đâu, chú cứ coi như con với chú vừa quen đã thân, cho nên cùng nhau uống mấy chén rượu thôi.” Cô tươi cười đáp lại, rót cho ông một chén, rồi lại rót cho mình một chén.

Người ta hay nói hồi ức là điều đáng giá nhất trong cuộc đời chúng ta, đó có thể là những cậu thiếu niên hào hoa phong nhã đi ngang qua cuộc đời bạn thời thanh xuân, nhưng đối với cô mà nói, hồi ức khiến cô khắc cốt ghi tâm nhất là quãng thời gian gặp nhau ngắn ngủi nhưng lại rực rỡ giữa những con người xa lạ.

Mỗi lần thay đổi khuôn mặt mới, cô lại sống một cuộc đời mới.

Thế có đáng giá đánh đổi không?

Hốc mắt cô nóng lên, nâng chén rượu cười to: “Chúc chú đời này sống bình thân an nhiên, mọi nguyện vọng trong lòng đều sẽ trở thành hiện thực!”

Rồi cô tu một hơi cạn sạch.

Người đàn ông kia cũng chẳng biết tại sao cô gái xa lạ này lại gần gũi với ông đến thế, câu chúc phúc này của cô vừa đúng là khát vọng trong lòng ông. Dường như ông đã nhìn thấy Hạo Hạo, nhìn thấy đứa trẻ của ông có ngày học hành thành tài, bước trên con đường sáng lạn khác hoàn toàn với ông. Mặc dù ông và đứa trẻ ấy chẳng có chút quan hệ huyết thống nào, nhưng tình thương ông dành cho bé không hề ít hơn ba mẹ ruột của bé.

Ông mong cậu sẽ thật khỏe mạnh, sống cuộc đời bình yên.

Mắt ướt đầm lệ, người đàn ông nâng chén rượu, trịnh trọng gật đầu: “Cám ơn cô, Tiết tiểu thư.”

Tuy ông ăn nói vụng về nhưng lại hết sức chân thành, chỉ hận là không thể bày tỏ sự cảm kích của mình với cô, nhưng ông lại chẳng biết Tiết Thanh Thanh hay chính là Chu Sinh Sinh ngồi đối diện ông đã sớm hiểu rõ suy nghĩ trong lòng ông rồi.

***

Khi Lục Gia Xuyên thấy Chu Sinh Sinh, thì cũng chỉ thấy sườn mặt cô mà thôi.

Anh đứng bên kia đường đối diện, theo bản năng nhìn sang vị trí Chu An An đã từng ngồi mấy tháng trước, bỗng thấy một cô gái có bảy tám phần giống cô.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh kinh ngạc đứng yên tại chỗ, sau đó liền mất khống chế đi sang phía đường bên kia.

Cho đến khi bước lên vỉa hè, thoáng thấy rõ mặt cô, anh mới dừng chân đứng lại.

Không phải là cô ấy.

Chẳng những không phải là cô ấy, mà còn là cô nàng điên anh tránh cũng chẳng kịp, hàng xóm mới ở phòng 1202, Tiết Thanh Thanh.

Một bầu trời nhiệt huyết thoáng bị nước lạnh dập tắt, anh thất vọng xoay người định đi, nhưng khi ánh mắt nhìn sang người đàn ông ngồi ghế đối diện, anh lại chẳng thể động chân được.

Mặt bần tóc rối, quần áo rách nát, bàn tay đang đặt trên bàn kia thì ngăm đen thô ráp, như tờ giấy nhám mới bị mài trông rất khó nhìn.

Vì sao cô nàng này lại ngồi chung với kẻ lang thang?

Anh nheo mắt mà nhìn, mới phát hiện ra hai bên má cô như bị thiêu cháy, hai luồng khí nóng đỏ bừng hiện trên má, đây là biểu hiện của... say rượu sao?

Kẻ lang thang kia trông rất xấu xí, ánh mắt nhìn cô nóng rực, rất dễ khiến người ta nghĩ đến mấy sự kiện bất nhả khá phổ biến trong những bản tin xã hội thời nay —— Một cô gái say rượu bị kẻ lang thang lòng dạ độc ác hãm hiếp. Vì sơ ý chủ quan cô gái trẻ tuổi say rượu đã ****, những vụ án kiểu này thường xuất hiện lan tràn trên các mặt báo.

Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến anh chứ?

Lục Gia Xuyên bỗng chốc nhận ra, cách tốt nhất để phân rõ khoảng cách với cô nàng này, chính là không quan tâm đến bất cứ chuyện gì của cô ta. Cuộc sống của cô ta và anh chẳng có chút liên quan gì. Khi anh đã cảnh cáo cô đừng chọc ghẹo anh, thì anh cũng nên lờ cô đi, coi như chẳng nhìn thấy gì mới đúng.

Nhưng đi được hai bước, trong lòng lại cứ như có bồ câu đập nước.

Anh quay đầu, lại một lần nữa nhìn theo bóng lưng cô, đơn bạc gầy yếu giống hệt Chu An An trong ký ức của anh. Cô còn đang cười ngây ngô, tiếng cười kia cũng giống Chu An An một cách kỳ lạ.

Ông trời ơi, anh thật sự đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi sao? Rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau, vì sao đến cả bóng lưng hay giọng nói, cũng khiến anh hoa mắt, lẫn lộn chẳng thể phân biệt nổi?

***

Chu Sinh Sinh liên tục chuyển đồ ăn mà bà chủ quán mang ra sang bát của ông chú trung niên, khuyên ông ăn nhiều hơn, người đàn ông kia vô cùng ngại ngùng, vốn trầm mặc ít nói không khéo giao tiếp nên cứ từ chối liên tục.

Trong lúc giằng co, cô vô ý vung tay làm đổ chai bia, chai bia thủy tinh rơi rầm xuống đất một cái, vỡ nát, nửa chai còn lại cũng bắn văng nước tung tóe lên chân cô.

Cô cúi đầu kêu một tiếng, nhảy dựng lên cầm giấy ăn.

Người đàn ông thấy cô sắp giẫm chân lên mảnh vỡ liền vội vàng nắm lấy tay cô: “Cẩn thận!”

Còn cô chưa kịp phòng vệ đã bị ông kéo qua, đang lúc thất tha thất thểu thì suýt nữa ngã nhào vào lòng ông, vất vả lắm mới vịn được góc bàn mà đứng vững.

Cảnh này vừa đúng lúc lại bị Lục Gia Xuyên nhìn thấy.

Bàn tay dơ bẩn đáng ghê tởm cứ nắm chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, có thể thấy rõ sự đối lập hoàn toàn với cánh tay trắng trẻo kia. Mà cô vẫn đang đưa lưng về phía Lục Gia Xuyên, giờ đây trong mắt anh bóng lưng ấy đã hoàn toàn mang một ý nghĩa khác.

Giọng nói của cô, bóng lưng của cô, từng chút từng chút đều khiến anh nhớ tới cô nàng nhả tâm chẳng từ mà biệt kia.

Nhưng dù nhả tâm đến mấy, từ nãy đến giờ anh vẫn chưa từng bỏ cô mà đi.

Lục Gia Xuyên gần như là bước rất nhanh về phía cô, một tay kéo lấy Chu Sinh Sinh ra sau lưng mình, chẳng chút nề tình mà đẩy mạnh người đàn ông đang giữ cánh tay cô kia.

“Ông định làm gì?” Anh lạnh lùng chất vấn.

Người đàn ông trước mặt, người phụ nữ phía sau, đều ngẩn ra nhìn anh.

“... Bác sĩ Lục?” Chu Sinh Sinh hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ gặp được anh ở đây.

Người đàn ông còng lưng đứng ở nơi đó, chẳng hiểu gì mà nhìn Lục Gia Xuyên, lại nhìn cả Chu Sinh Sinh: “Tôi...” Ông không biết nên nói gì đây.

Lục Gia Xuyên nhìn ông với ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, sau đó nghiêng đầu nhìn chằm chằm Chu Sinh Sinh: “Tôi biết

đầu óc cô không bình thường, nhưng không ngờ lại bất bình thường đến mức này. Cô có biết nhìn người không? Cứ thương hại ai là mời cả xã hội ăn cơm, mất tiền cũng được thôi, nhưng cần gì phải dùng cả bản thân mình. Cô đây chẳng những muốn mời rượu, còn định mời thêm gì nữa?”

Anh nắm chặt cánh tay cô, vừa đúng chỗ người đàn ông nhặt rác kia vừa giữ.

Chu Sinh Sinh hoàn toàn không nghĩ anh vừa mở miệng lại nói những lời khó nghe đến thế, lời nào cũng đều có ý xem thường cô, lên án người nhặt rác kia.

“Sao tôi lại không biết nhìn người?” Cô ngạc nhiên nhìn anh, “Tôi chỉ cùng bạn bè ăn một bữa thôi mà, anh đừng nói mấy lời lỗ mắng nhục nhã người khác như thế?”

“Bạn bè? Hờ, cô quả nhiên là người kỳ lạ, hành động không giống người bình thường cũng thôi đi, ngay cả gu kết bạn cũng độc đáo như vậy.” Lục Gia Xuyên chỉ vào người nhặt rác, “Cô nhìn mà không biết ông ta là loại người gì à? Sáng nay còn lôi báo ra đọc cơ mà, giờ lại muốn dùng thân thử nghiệm à? Nếu cô thật sự muốn làm người bị hại như mấy người trên bản tin, tôi sẽ cho cô toại nguyện.” Bất chợt anh buông tay cô ra, không giữ cô lại nữa.

“Vị tiên sinh này, có vẻ cậu hiểu lắm ——” Người đàn ông kia luống cuống mở miệng.

Nhưng lại bị Chu Sinh Sinh lên tiếng cắt ngang.

Chu Sinh Sinh liều mạng nắm chặt hai tay, yên lặng nhìn chằm chằm Lục Gia Xuyên, nói rõ từng chữ: “Tôi không biết, chẳng lẽ anh biết? Được, vậy anh nói đi, anh nói rõ cho tôi, chú ấy là loại người gì?”

“Cần tôi nói cho cô nghe sao? Không biết nhìn người thì ít nhất cũng phải biết xem tivi chứ. Radio cô cũng chưa từng nghe sao? Ông ta chẳng phải là loại thất nghiệp lông bông, bụng dạ khó lường, đêm hôm khuya khoắt đi uống rượu với những cô gái trẻ, có ý đồ khiến người ta say, rồi làm những chuyện vô liêm sỉ—— “

“Bộp ——” Một cái tát vô cùng chớp nhoáng.

Lục Gia Xuyên bỗng nhiên bị cắt ngang lời, trên sườn mặt liền thoáng xuất hiện một vùng da đỏ nhợt.

Đại não cứ như vừa bị đứt mất dây thần kinh nào đó, cứ ong ong cả lên, giống như dây anten không còn nhạy khiến radio phát ra những âm thanh rè rè. Trong khoảnh khắc này đây, trái tim anh đập mạnh và loạn nhịp, mặt đỏ ra mà nhìn Chu Sinh Sinh, cứ như giờ anh mới nhận ra, anh quả thực đã bị cô tát một cái thật mạnh. Cô ta có phải là người mà lúc nào cũng quấn chặt lấy anh, đồng thời luôn tỏ ra hứng thú với anh không?.

Chu Sinh Sinh cứ thế đứng đó nhìn anh, giọng điệu thông dong ra lệnh: “Xin lỗi đi.”

“...” Ngón tay anh từ từ nắm chặt lại, gắng sức đến mức những đốt ngón tay cũng trắng bệch cả ra.

Cô nàng kia rõ ràng còn thấp hơn anh một cái đầu, lúc này đây lại như một vị thần bất khả xâm phạm đứng ở đó, cô nhấn mạnh, gần từng chữ: “Tôi nói anh mau xin lỗi chú ấy.”

“Vì sao tôi phải xin lỗi?” Lục Gia Xuyên lạnh lùng chất vấn.

Khoảnh khắc ấy, sự nhục nhã và tức giận như hòa cùng nhau dồn lên não anh, anh quả thực muốn cho mình một bạt tai như cô vừa làm. Là anh đã xen vào chuyện của người

khác, là đầu anh ngập nước, là anh bị ma ám nên mới có thể nghĩ vì cô giống Chu An An mà động lòng trắc ẩn, sợ cô bị kẻ lang thang này làm điều đồi bại.

Nhưng cô nàng kia vẫn không nhúc nhích nhìn anh, trong mắt nhất thời hiện lên vô số cảm xúc, dường như có tức giận, có áy náy, có quyết liệt và có cả thất vọng.

Hơ, cô thất vọng vì điều gì chứ?

Có một vài giây, Lục Gia Xuyên oan ức đến mức muốn trả lại cô bạt tai ấy, nhưng anh không thể đánh phụ nữ, nên chỉ có thể tự trách mình đã xen vào chuyện của người khác. Anh cố nén cơn giận, cười lạnh một tiếng, rồi quay đầu bỏ đi.

Được, nếu cô đã muốn chịu thiệt, muốn bị kẻ lang thang này lừa dối, anh cũng chẳng quan tâm cô nữa!

Nhưng dù anh đã quay người bỏ đi, Chu Sênh Sênh vẫn không chịu buông tha cho anh.

Cô nhanh chóng đuổi theo anh, một tay kéo áo anh lại, vẫn kiên quyết không buông mà nói ba chữ: “Xin lỗi đi.”

Anh rút tay về: “Cô điên sao?”

Người đàn ông nhặt rác chạy tới, có chút hoảng loạn khuyên Chu Sênh Sênh: “Tiết tiểu thư, thôi thôi cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả, chỉ là hiểu lầm nhỏ mà thôi. Cô cứ để vị tiên sinh này đi đi, đừng so đo làm gì. Cậu ta cũng không...”

Vì đã nhặt rác đã nhiều năm nên lưng ông cứ còng cả xuống, dáng người tiều tụy, gương mặt đầy những vết chân chim vì phơi nắng phơi gió. Cuộc sống lang thang khắp nơi kiếm cơm đã mài mòn sự kiêu ngạo của người đàn ông ấy. Ông đã quen với việc bị người ta hắt hủi, bị người ta coi

thường, nhưng Chu Sinh Sinh biết ông có một trái tim thuần khiết sạch sẽ mà nhiều người chẳng thể có được.

Ông là một người rất tốt.

Nếu cả thế giới này khinh thường ông, thì cô cũng không làm vậy, càng không thể dễ dàng trơ mắt nhìn người khác nhục nhã ông, hơn nữa người đó còn là Lục Gia Xuyên. Cô không thể để ông vì cô mà chịu sự nhục nhã, bởi vì ông rõ ràng rất đáng để cả xã hội này kính trọng.

Chu Sinh Sinh cố chấp giữ chặt ống tay áo Lục Gia Xuyên, sông chết không buông, chỉ yên lặng nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Lục Gia Xuyên, xin lỗi chú ấy đi.”

Không khí xung quanh như trùng xuống.

Lục Gia Xuyên thoáng nhìn ra đôi mắt cô đang nhòe đi, trái tim nóng nảy bất an bỗng chốc như treo lơ lửng giữa không trung, cơn lửa giận cũng theo đó mà hạ nhiệt.

Cô khóc vì điều gì chứ?

Hành động cố chấp và sự cầu xin mơ hồ kia của cô là vì điều gì?

Lục Gia Xuyên nhìn vào mắt cô, trong thoáng chốc lại nhận ra có điều gì đó quen thuộc, đã từng có một cô gái nhìn anh với ánh mắt nghiêm túc thế này. Cô gái ấy đứng trên vỉa hè bên cạnh là cột đèn xanh đèn đỏ, trên cổ đang đeo chiếc dây chuyền mặt hình hoa anh đào anh vừa tặng, cũng nghiêm túc cố chấp nhìn anh thế này, trong mắt chất chứa ngàn vạn cảm xúc.

Thật lâu sau đến bây giờ, khi anh nhìn thẳng vào mắt Tiết Thanh Thanh, mới đột nhiên hiểu ra.

Trong đôi mắt kia có sự khát vọng, có ước mơ, có cầu xin, còn có cả nỗi bi thương.

Anh cảm thấy bản thân như trúng ma thuật, từ mọi mặt của cô nàng này đều khiến anh thấy bóng dáng Chu An An đâu đó. Nhưng cô ta rõ ràng không phải là cô ấy, từ đôi lông mi ấy, cái mũi ấy, cái miệng ấy, chỗ nào trên gương mặt này cũng không giống.

Nhưng dần dà anh lại cảm thấy bản thân cuối cùng cũng khuất phục trước ánh mắt này.

Khản giọng, anh nhẹ nhàng nói: “Vậy cô nói đi, ông ta là người thế nào?”

Cơn lửa giận như được một bàn tay vô hình liên tục vuốt ve, hóa ra người nóng nảy như anh vẫn chấp nhận nghe lời giải thích của cô sau khi cô đã tát anh một cái.

Trong nháy mắt, hai mắt cô gái ấy sáng rực lên, cứ như ánh trăng trên trời cao, chiếu sáng màn đêm u ám, xua tan tất cả lo lắng, tràn ngập ánh sáng rực rỡ.

Cô nói lỏng tay áo anh, giọng nói không to, nhưng mỗi con chữ đều rất rõ ràng, vang vọng bên tai anh.

“Ba năm trước trong lúc nhặt rác, người đàn ông này đã mang một đứa trẻ sơ sinh không có chút máu mủ gì với ông ấy về nuôi, chẳng sợ cuộc sống khó khăn, cũng dốc hết sức lực dành những điều tốt đẹp nhất cho đứa trẻ trong khả năng mà ông ấy làm được. Còn hiện giờ, vì để đứa trẻ có một tương lai tươi đẹp hơn, ông ấy đã đưa cậu bé trở về với người thân thực sự của nó mà không lấy một xu báo đáp nào, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không muốn để lộ.”

Chu Sinh Sinh nhìn Lục Gia Xuyên, khóe mắt ẩm ướt mà mềm mại.

Chính trong khoảnh khắc ấy.

Trong giây phút ấy, anh đột nhiên nhớ lại mẫu tin tức xã hội sáng nay, rồi như một tiếng sấm vừa đánh xuống bên tai ong ong khó chịu, đầu óc trống rỗng.

Hóa ra là như thế sao?

Hóa ra là như vậy.

Anh há hốc miệng, nhìn người đàn ông trước mặt, gương mặt xấu xí, bàn tay to thô ráp, bờ lưng còng xuống, cùng vẻ mặt lo lắng kia nữa...

Xe đến xe đi qua lại, thành phố ồn ào đắm chìm trong biển đèn rực lửa.

Còn Lục Gia Xuyên đứng ở đó, trái tim bỗng như chìm xuống đáy cốc, rồi lại theo cơn sóng thủy triều mạnh mẽ trào dâng mà chẳng biết trôi dạt về đâu.

-----oOo-----

Chương 46: Da mặt dày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sinh Sinh thường ít khi nói xấu người khác, bởi vì cô biết, trên đời này chắc mấy ai có thể làm những việc không thẹn với lương tâm, mà ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, thì bạn không thể đưa ra yêu cầu với người khác được.

Nhưng ngay cả chính cô cũng chẳng hiểu nổi, vì sao cô lại hành động hà khắc với Lục Gia Xuyên đến thế?.

Xã hội này phần lớn đều trông mặt mà bắt hình dong, cô không thể ngăn cản được, cũng chẳng muốn làm anh hùng nổi bật giữa đám đông, nhưng riêng Lục Gia Xuyên thì không được. Lục Gia Xuyên, cô không thể bỏ qua cho anh thế được.

Cô cố chấp nhìn anh, trong đáy mắt thậm chí có chút ướt át, giống như chiếc bút lông mới chấm mực chạm lên mặt giấy Tuyên Thành, nét mực ấy không ngừng khuếch đại, hóa thành những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, mãi mà chẳng tiêu tan.

Bầu không khí giăng co trong hồi lâu, cô và anh cứ nhìn nhau như thế.

Cho đến khi anh chàng kia hơi động người, dường như đã gỡ bộ áo giáp trên người xuống, toàn thân cũng thoải mái hơn nhiều, anh nghiêng người qua nhìn ông chú trung niên kia.

Anh mở miệng giống như chú cá hô hấp thật khó khăn, cuối cùng vẫn chẳng thể nói ra khỏi miệng ba chữ ấy. Gió đêm thổi qua mặt mang theo cái khô nóng của cuối xuân, anh bỗng nhiên xoay người đi về phía bàn, cầm một chai bia còn nguyên lên rồi xoay người quay lại.

Cắn nắp chai, anh nhìn thẳng người đàn ông kia, ánh mắt sâu như biển.

Mấy câu kiểu như tôi xin lỗi, vì người ta sử dụng quá nhiều mà lâu dần trở thành câu thông dụng hằng ngày, mất đi ý nghĩa vốn có sâu sa của nó.

Cho nên anh ngẩng đầu tu chai rượu, Chu Sinh Sinh đứng

trước mặt anh cứ trợn tròn hai mắt mà nhìn, anh uống cạn sạch chai rượu không để lại giọt nào.

Anh nhỏ giọng nói nhưng vẫn khiến người ta nghe rõ.

“Muốn kính chú một ly nhưng một ly chắc không đủ.”

Chai rượu không đang nằm trên tay anh, mặt anh bỗng đỏ bừng vì uống một lúc quá nhiều rượu. Nhưng anh yên lặng đứng ở đó, vươn tay về phía người đàn ông nhạt rác: “Hi vọng chú có thể tha thứ cho tôi.”

Ông chú kia có vẻ hơi luống cuống, ông nhanh chóng vươn tay tới, khi cười lộ lên trên khuôn mặt lộ rõ những vết nhăn nhoe, nhìn còn già hơn tuổi thực rất nhiều: “Đều là hiểu lầm thôi, cậu cũng đừng để trong lòng.”

Tay ông nhạt rác quanh năm nên vừa thô ráp lại ngăm đen, xấu xí không chịu nổi.

So với tay ông, tay Lục Gia Xuyên cứ như một tác phẩm nghệ thuật, ngón nào ngón nấy thon dài, đốt nào đốt nấy rõ ràng. Điều này khiến cho ông hơi do dự, bỗng ông rút tay về lau lau vào áo khoác rồi mới dám nắm lấy tay anh.

Lục Gia Xuyên chẳng phải một người giỏi giao tiếp, dù trong lòng đang nổi sóng ầm ầm, nhưng miệng lại chẳng khéo nói nên những lời anh nói ra chẳng bằng một phần một vạn suy nghĩ trong lòng. Cổ họng anh căng lên, một lúc lâu sau mới cúi đầu nói được một câu: “Thật sự rất xin lỗi chú.”

Ông chú kia chỉ cười hể hể nói không sao cả.

Một gương mặt khắc khổ tràn đầy phong sương, nhưng lại vô cùng dễ dàng chấp nhận lời xin lỗi mà chẳng chút bắt bẻ người khác. Lúc này trong lòng Lục Gia Xuyên cảm thấy

nặng trĩu, tất cả cảm xúc dồn nén khó mà kìm lại được, cuối cùng anh buông tay, nhìn thật lâu vào ông mà nói: “Ngài thật vĩ đại.”

Không phải là chú, mà là ngài.

Trông ông nhỏ bé hơn những người khác nhiều. Trong hàng nghìn người nhặt rác tầm thường thì những người tốt bụng như ông chính là một phần rất quan trọng của thế giới này. Vì có sự tồn tại của những con người tốt bụng ấy, mà thế giới lạnh như băng này mới có thêm mấy phần tình người, còn những người qua đường bình thường như anh và Chu Sinh Sinh, trong lúc bất ngờ được chứng kiến những việc làm tốt thế này, phút chốc mới hiểu được chân lý cuộc sông.

Cơm ngon áo đẹp, quen sống trong nhung lụa, hưởng thụ những điều kiện vật chất tốt nhất nhưng chỉ biết lấy mình làm trung tâm thì đó không phải là sống.

Sống là cho dù vận mệnh đối xử với bạn không dịu dàng không hào phóng, bạn cũng sẽ dùng tấm lòng chân thành nhất của mình ôm ấp những con người đã từng bước qua cuộc đời bạn.

Chu Sinh Sinh mắt như chứa lệ nhìn chăm chăm Lục Gia Xuyên, bỗng nhiên cô hiểu rõ vì sao bản thân trần trọc không yên muốn trở lại bên cạnh anh —— bởi vì người đó là anh, là Lục Gia Xuyên của cô.

Lục Gia Xuyên độc nhất vô nhị, tuy xấu tính nhưng trong con người kia là một linh hồn thật dịu dàng.

Nhưng vừa cảm động được một nửa, khi cô còn đang đắm chìm trong cảm xúc của chính mình, lại bỗng nhiên nghe thấy ông chú quay đầu kỳ quái hỏi một câu: “Tiết tiểu thư, sao cô lại biết chuyện của Hạo Hạo?”

“...” Trong phút chốc Chu Sinh Sinh liền thoát khỏi những suy nghĩ bong quơ.

Ông cứ nhìn cô, Lục Gia Xuyên cũng quay ra nhìn cô.

“Cháu...” Cô chần chờ một lúc rồi cười ha ha, “Trên báo có nhắc đến tin này mà, sáng hôm nay cháu vừa đọc được.”

“Nhưng tôi lên đưa Hạo Hạo tới đồn công an mà.” Ông khó hiểu thắc mắc.

Chu Sinh Sinh bỗng chốc khẩn trương hẳn lên, cứ ấp úng một lúc lâu sau mới tìm được lý do: “Mấy tháng trước cháu thường qua siêu thị tiện lợi ngay dưới chân núi, chỗ đó có một nhân viên thường xuyên nói chuyện với cháu. Cô ấy kể có giúp chú một lần, cũng biết chú chính là người tốt nuôi nấng Hạo Hạo mấy năm nay.”

Bấy giờ lông mày ông mới giãn ra, cười rộ lên: “Thì ra là cô ấy à.”

Chu Sinh Sinh gật đầu liên tục.

Tuy qua mặt chú ấy rất dễ dàng nhưng Lục Gia Xuyên lại không dễ lừa như thế. Anh yên lặng nhìn Chu Sinh Sinh, dường như cảm thấy phản ứng của cô rất kỳ lạ, nếu đây thực sự là lý do thì cần gì cô phải do dự lâu như vậy? Cứ như một kẻ nói dối đang cố gắng tìm một lý do nào cho hợp lý vậy.

Nhưng khi ánh trăng sáng chiếu lên gương mặt bình thản kia của cô, anh lại mơ hồ cảm thấy, thật ra con người cô không chỉ có những khía cạnh mà anh từng nhìn thấy.

Hay là nhải, mặt dày, không để ý đến cảm xúc người khác,

nông cạn đến mức cứ gặp người đàn ông nào là xum xoe nịnh nọt người ấy —— đây là cái nhìn lúc trước.

Nhưng bây giờ thì sao?

Anh không nói được, nhưng lại có cảm giác, cô không tệ như những gì anh từng nghĩ... nhỉ?

***

Hai người tạm biệt ông chú ở trạm xe buýt.

Ông khom lưng bước lên xe rồi nở nụ cười với đôi nam nữ ngoài cửa sổ, vẫn là gương mặt ngăm đen già nua trông thật khó nhìn ấy, nhưng với đôi mắt sáng rực chẳng nhiễm chút bụi bẩn của nhân thế cùng một nụ cười mỉm nhẹ nhàng cũng có thể thắp sáng cả bầu trời đêm xinh đẹp trên cao.

Chu Sinh Sinh giơ túi sách lên, vươn tay vẫy vẫy chào ông: “Cháu sẽ giữ chúng thật cẩn thận!”

Ông chú càng cười rạng rỡ hơn, bên khóe mắt hay vùng trán đều có nếp nhăn, đều là hóa thân của năm tháng.

Chiếc xe bus chở ông chú nhặt rác đi xa, Chu Sinh Sinh cứ nhìn theo hướng xe chạy, nhẹ giọng nói: “Chú ấy là người tốt bụng nhất tôi từng gặp.”

Người đàn ông đứng bên cạnh cô chẳng nói gì.

Một lát sau, cô đột nhiên bình tĩnh lại rồi quay đầu nhìn anh. Lục Gia Xuyên cứ như vậy không nói một lời đứng bên cạnh cô, ánh mắt cứ nhìn cô chằm chằm.

“...”

“...”

Dường như có một đốm lửa được thắp lên trong không khí. Lúc này cô mới nhớ ra, vừa rồi trong cơn giận dữ hình như cô.... đã tát anh một cái.

Vị bác sĩ này khá là nóng nảy, chuyện này cô đã được chứng kiến rồi. Anh có thể mắng trẻ con đến mức nó bật khóc, có thể lôi cô ra châm chọc khiến cô chẳng nói được câu nào, tuy mặt mũi khô ngô nhưng lại lạnh lùng, mấy nữ bác sĩ y tá ở bệnh viện không ai dám theo đuổi anh.

Chu Sinh Sinh bắt đầu nghĩ mà sợ, vừa nháy là cách xa anh ba bước chân.

“Trời đã không còn sớm nữa, bác sĩ Lục, tôi về nhà trước nhé!” Cô cầm túi sách trong tay giống như con thỏ nhỏ càng nháy càng xa.

“Tôi có xe.” Anh nhìn chằm chằm cô.

“Ha ha, không cần không cần, anh cứ lái xe về trước đi. Vừa này tôi ăn hơi nhiều, nên muốn đi bộ, tiện đường tiêu hóa luôn.” Cô gượng cười, sau lưng chảy cả đống mồ hôi.

Lục Gia Xuyên không để ý đến cô, đi sang bên đường, mở cửa lên xe.

Ngay khi Chu Sinh Sinh đang nhanh chân đi trước, xe anh đã mau chóng theo kịp rồi, anh đỗ xe lại bên cạnh cô: “Lên xe.”

“Thật sự không cần đâu, bác sĩ Lục, cảm ơn ý tốt của anh. Tôi cảm thấy mình nên tập thể dục —— “

“Lên xe.”

“.....” Cô chần chừ đứng ở đó, không hiểu tại sao anh lại đột nhiên thay đổi thái độ với cô thế này. Mấy ngày trước còn tránh cô như tránh tà cơ mà, không phải sao?

Trong bóng đêm, Lục Gia Xuyên ngồi trong xe, xuyên qua cửa sổ nhìn ánh mắt do dự bất định kia liền nói: “Mấy ngày trước còn đeo bám tôi, đi đổ rác cũng phải muốn đi chung với tôi. Sao nào, lúc này cho cô cơ hội tiếp cận tôi, cô lại không dám à?”

“... ..” Đó không phải là vì tôi vừa tát anh một cái, sợ anh trả thù đó sao...

Dường như anh có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, ánh mắt anh hơi trầm xuống: “Cô nghĩ là tôi giống cô đấy à, hở ra là vung tay đánh người?”

Chu Sinh Sinh mím môi, không nói gì, dù sao mọi chuyện đã qua rồi, cô mới nhận ra bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Lên xe. Hôm nay muộn rồi, tiện đường nên mới cho cô đi nhờ thôi.” Anh liếc cô một cái, “Đừng nghĩ nhiều, tôi nói rồi, tôi không có hứng thú với tình chị em đâu.”

Chu Sinh Sinh mang theo túi sách, nhìn anh nghiêng người mở cửa xe, cuối cùng theo lời anh mà lên xe.

Khoảng cách giữa anh và cô có vẻ chẳng còn xa xôi như vậy nữa.

Cô im lặng ngồi bên cạnh anh, say mê nhìn dáng vẻ anh lái xe. Những chiếc đèn đường xa xa nối theo nhau tạo thành một dải ánh sáng chạy mãi không dứt, mà anh đưa cô đi qua cả con đường tràn ngập ánh sáng ấy, sườn mặt bên kia

rõ ràng sắp hòa vào bóng đen, nhưng còn rực rỡ chói mắt hơn cả ánh sáng ngoài kia.

Cô nhớ lại cảnh anh vươn tay ra với ông chú vừa nãy, trong lòng thoáng chốc mềm mại hơn hẳn.

Cả đường im lặng, cô suy nghĩ mông lung, cho đến khi nghe thấy giọng nói của anh vang lên.

“Tiết tiểu thư, thứ cho tôi nói thẳng, nếu cô cứ dùng ánh mắt chăm chăm như hận không thể lột sạch quần áo trên người tôi, có thể tôi sẽ hối hận khi đưa ra quyết định chở cô về nhà đấy.”

“... ..”

Mặt Chu Sinh Sinh đỏ lên, đành thu mắt về, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim: “Tôi chỉ muốn xem mặt anh có sao không thôi. Vừa rồi tôi có hơi nặng tay.”

“Giờ cô mới biết mình nặng tay à?” Anh đỗ xe lại trước cột đèn đỏ, nghiêng đầu liếc cô một cái, “Tùy tiện ra tay đánh người khác, cô cảm thấy tôi dễ tính nên sẽ không đánh phụ nữ sao?”

Cô gái ôm túi sách tức giận ngồi bên cạnh, cũng chẳng thèm nhìn anh, chỉ nhủ thầm một câu: “Tôi cảm thấy anh không phải là người chẳng biết nói lý lẽ, sau khi biết rõ mọi chuyện, nhất định sẽ không so đo việc tôi đánh anh trong tình thế cấp bách như vậy.”

Anh không nói gì, một lát sau mới nở nụ cười: “Xem ra cô có vẻ hiểu tôi đấy nhỉ.”

Lời này có mấy phần chế nhạo, bởi vì trong mắt anh, bất luận thế nào cô cũng không thoát khỏi hình tượng cô nàng

quấn quýt bám chặt lấy anh chẳng buông.

Lại không ngờ Chu Sinh Sinh trả lời: “Không phải hiểu mà là có lòng tin.”

“...”

“Anh có đánh phụ nữ không thì tôi không biết, nhưng tôi biết một khi anh đã hiểu ông chú ấy là người thế nào thì nhất định sẽ tôn trọng chú ấy. Tính cách anh khó chịu là thật, nhưng tâm địa lương thiện cũng là thật.”

“...”

“Về chuyện anh không so đo cái tát với tôi ——” Cô bấu môi, “Thấy anh biết sai mà sửa, và thái độ xin lỗi chú ấy cũng thành khẩn nghiêm túc mà chân thành, nên nếu anh muốn đo đo, tôi cũng chẳng còn gì để nói.”

Còn chưa đến mười ba giây nữa đèn xanh mới sáng.

Chu Sinh Sinh không để ý lắm, thấy chết không sợ nghiêng đầu qua, dướn má tới, nhắm mắt nhìn anh ngẩng đầu: “Anh đánh lại đi.”

Mười hai giây.

Mười một giây.

Mười giây.

Trái tim anh bỗng đập loạn nhịp vì gương mặt trắng mịn kia, ngay cả hơi thở cũng chậm lại.

Lông mày gọn gàng chỉnh tề, chỉ là không đủ dày, không có chút sức sống nào. Cái mũi cao thẳng tắp, chỉ là có mấy con

mụn đậu đen nhỏ xíu. Lông mi lại rất dài, đáng tiếc mắt không đủ to, không có hồn lắm. Đôi môi nhỏ mà mỏng, không đủ dày cũng chẳng đẹp gì cả.

Thật sự là một cô nàng vô cùng tầm thường.

Nhưng tính cách trẻ con này, còn như con thiêu thân muốn ăn miếng trả miếng, vẻ mặt thấy chết không sợ tùy anh muốn trả thù sao cũng được, vì thế mà khuôn mặt kia bỗng sinh động lên không ít, không còn vẻ nhợt nhẽ thiếu sức sống nữa.

Hành động bất thành lình này của cô lại khiến Lục Gia Xuyên nhớ tới Chu An An lần nữa..

Từ cách nói chuyện hay suy nghĩ đều khác người – cô nàng Chu An An.

Anh nghiêng đầu qua, cố gắng tránh mặt cô, để tránh bị ảnh hưởng bởi khí chất vô cùng giống Chu An An kia: “Nếu thật sự muốn đánh, về nhà rồi giải quyết. Nơi này có camera theo dõi, bị người nào thấy tôi đánh phụ nữ, một đời thanh danh sẽ bị phá hủy.”

Chu Sinh Sinh không thèm vạch trần lời nói dối của anh, cười hì hì rụt đầu về: “Được, vậy về đến chung cư tôi sẽ cho anh tát một cái.”

“Cô có vẻ thêm đòn quá nhỉ.” Anh chưa thấy cô nàng nào cười hiha muốn người ta tát mình như thế.

“Nếu anh muốn tát tôi, tôi sẽ cố gắng chịu đựng.” Lại nữa rồi, cô quay sang nhìn anh với ánh mắt trêu ghẹo, “Dù sao tay anh cũng sẽ chạm lên má tôi mà, coi như là một lần tiếp xúc thân mật đi.”

“... ..” Lục Gia Xuyên nhin.

“Nếu anh không để ý, muốn chạm tay lên môi tôi, cũng được thôi.” Cô không ngừng cố gắng, đột nhiên nổi ý xấu, muốn thấy dáng vẻ không nhin được của anh.

Chẳng sợ anh tức giận cũng được, ít nhất điều đó chứng tỏ anh không coi cô là người xa lạ, không phải là hàng xóm cả đời không qua lại.

Cô rất muốn nhìn thấy biểu cảm khác trên gương mặt anh ngoài vẻ khách sáo ấy, rất muốn quay lại mấy tháng trước, khi cô vẫn còn là Chu An An, hao hết tâm sức mới bước vào cuộc sống của anh được.

Mà Lục Gia Xuyên quả nhiên đã thể hiện cho cô thấy, anh nghiêng đầu hung dữ nhìn cô.

“Tiết tiểu thư, thứ cho tôi nói thẳng, thân là con gái, cô thật sự không cần mặt dày thế đâu, tôi xem thế là đủ rồi.”

Chu Sinh Sinh lười biếng dựa lưng vào ghế, nhìn anh mà khẽ nháy mắt: “Là anh rất phong kiến mới đúng, bác sĩ Lục. Thời đại này nam nữ bình đẳng, thích một người thì cứ theo đuổi thôi, chuyện này thì có gì mất mặt đâu? Trong tình yêu ai cần mặt mũi gì chứ?”

Hắt xì một cái, cô cười như không mà nhìn anh: “Đại Thanh cũng đã diệt vong bao năm rồi.”

“... ..”

Đèn xanh bật sáng, Lục Gia Xuyên nghiêm mặt đạp một cái lên chân ga, theo quán tính, Chu Sinh Sinh bất ngờ bị kéo về phía sau, đầu đập mạnh một cái vào ghế dựa.

Cô đau đến kêu lên một tiếng, sau đó thoáng nhìn qua người đàn ông bên ghế lái không chớp mắt, anh đang tập trung lái xe, nhưng bên khóe miệng lại... có vẻ hơi cong lên?!

“Không phải tôi cố ý.” Anh không nhanh không chậm nói.

Chu Sinh Sinh xoa xoa gáy, trợn mắt nhìn anh, trong phút chốc cũng chẳng biết nói sao cho phải.

Anh không cố ý thật sao???

“Anh không cố ý, tôi nuốt luôn cái vô lăng kia!”

Người đàn ông trầm mặc một lát rồi mỉm cười: “Cô nuốt cũng được thôi, chỉ sợ cô không đèn nổi.”

“... ..”

Anh nói đúng.

Sau khi thanh toán mọi phí tổn ở quán nướng Chu Sinh Sinh chỉ còn lại hơn ba trăm tệ trong ví, như quả bóng bông chốc xì hơi, xót xa ngồi ở đó cúi đầu không nói gì. Vì theo đuổi bác sĩ Lục, cô đã biến thành dân tị nạn rồi.

Ngay cả vô lăng ô tô cũng chẳng đèn nổi, huhuhu.

Không nghe thấy lời đáp lại của cô, Lục Gia Xuyên nghiêng đầu liếc cô một cái, lại thấy cô mím môi vẽ mặt oan ức ngồi đó, trên mặt viết rõ mấy chữ “Không có tiền không ăn nổi vô lăng”, thân hình mảnh mai cộng thêm hành động ngây thơ, nghiêm nhiên như một đứa trẻ vẫn chưa lớn.

Đã sắp thành bà cô già ba mươi rồi, còn trưng bộ mặt trẻ con ra cho ai xem?

Anh vốn định chế nhạo cô, nhưng lại chẳng biết tại sao, nụ cười bên môi bỗng xuất hiện, dần dần hòa vào quang sáng của vầng trăng trên cao.

-----oOo-----

Chương 47: Trộm một nụ hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm ấy cũng có trăng và cũng là một đêm khá muộn.

Lục Gia Xuyên đỗ xe trong gara, cùng Chu Sinh Sinh đi vào khu chung cư. Cuối mùa xuân gió đêm thổi hiu hiu, cô cầm theo chiếc túi sách, miệng khẽ ngâm nga ca hát vì tâm sự trong lòng đã được giải quyết.

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Đến cái vô lăng còn chẳng đèn nổi, không biết cô có gì vui mà hát nữa.”

“...” Hứng một đòn tấn công trăm phần trăm công lực khiến Chu Sinh Sinh chẳng thể nào vui nổi nữa.

Cô lạnh lùng cầm chặt ví tiền: “Tôi đau chỗ nào thì anh đâm chỗ đó, bác sĩ Lục, thói quen này không tốt đâu.”

“Thật sao?” Anh từ chối cho ý kiến liếc mắt nhìn cô một cái, “Không dám thẳng thắn đối diện với khó khăn và khuyết điểm của bản thân, Tiết tiểu thư, thói quen này cũng không tốt đâu.”

“Tùy tiện mượn phát ngôn kiệt tác của người khác, hơn nữa còn sử dụng mà chưa có sự đồng ý của tác giả, thói quen này cũng không tốt.”

“Coi lời nói ngốc nghếch thành kiệt tác, chẳng biết lượng sức mình, thói quen này tất nhiên không tốt.”

“Đấu võ mồm với phụ nữ, cãi đến cùng thì thôi, thói quen này tôi thấy nhất định là không tốt.”

“Miệng lúc nào cũng bô bô nam nữ bình đẳng, nhưng lại đưa ra yêu cầu kỳ quái không công bằng với bên nam, tôi thấy thói quen này mới là không tốt này.”

“... ..” Chu Sinh Sinh cũng chẳng hiểu vì sao lại có thể cùng anh nói mấy câu thiếu dinh dưỡng thế này nữa.

Cô rất muốn cười, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nghiêng đầu hỏi anh: “Bác sĩ Lục, anh không biết à? Thật ra hai chúng ta rất hợp nhau đấy?”

“Tôi chỉ thấy.” Lục Gia Xuyên nhìn cô, ánh mắt nheo lại, không nhanh không chậm phun ra năm chữ, “Cô bệnh không nhẹ đâu.”

Cô bật cười một tiếng, đi theo sau lưng anh bước vào hành lang, đi thẳng qua đại sảnh đèn sáng rực rỡ, bước vào trong thang máy không một bóng người. Anh ấn nút lên tầng mười hai, cô thì đứng bên cạnh anh.

Thang máy đi lên liên tục, gần như chỉ mất mười giây ngắn ngủi đã lên đến tầng mười hai.

Thang máy kêu ting một tiếng, khiến chiếc đèn cảm ứng bật sáng, ánh đèn sáng rực bỗng chốc xua tan bóng đen u tối. Hai người đưa lưng về phía nhau mở cửa nhà mình, không ai có ý định mở miệng trước.

Cô không muốn nói lời tạm biệt anh, không muốn mau chóng trở về nơi cách anh một bức tường. Hôm nay là một

ngày đánh dấu sự đột phá quan trọng, nhưng khi cánh cửa kia đóng lại, bọn họ lại trở thành những người hàng xóm tuy ở rất gần nhưng lại cách nhau rất xa như hôm qua.

Chu Sinh Sinh cầm chìa khóa ngơ ngác đứng ở đó, cho đến khi nghe thấy tiếng khóa nhà anh kêu cạch một cái, mở cửa trước cô.

Cô bỗng nhiên xoay người lại, giọng dồn dập hỏi nhanh: “Bác sĩ Lục, anh quên mất chuyện gì rồi à?”

“Chuyện gì?”

“Vừa rồi trên đường đi, anh nói chờ đến khi về tới hành lang, anh sẽ tính sổ với tôi chuyện cái tát.” Cô có lòng tốt nhắc nhở, may mà cô bỗng nhớ ra chuyện đó để kéo dài thời gian ở cạnh anh.

“... ..” Lục Gia Xuyên chẳng hiểu, vì sao lại có người nhớ cả chuyện muốn bị anh tát.

Đương nhiên anh không biết suy nghĩ của Chu Sinh Sinh. Sau khi cô xuất hiện với gương mặt thứ ba quay lại bên anh, cả hai liên tục duy trì quan hệ đối địch xa cách, cô là nữ hàng xóm đáng ghét lẻo đẻo theo sau anh, còn anh là vị bác sĩ Lục cao ngạo lạnh lùng như tảng băng.

Chỉ có đêm nay.

Chỉ khi không cần nghĩ ngợi nhiều, thậm chí sau cái tát có chút vô lễ đường đột ấy, lần đầu tiên anh chấp nhận cô, coi cô như một người hàng xóm, một kẻ ngoại lai dần bước vào cuộc đời anh.

Cô chỉ mong thời gian có thể trôi chậm lại.

Chỉ sợ đêm nay qua đi, quan hệ của hai người bọn họ lại quay về vạch xuất phát.

Anh đứng trước cửa nhà, tức giận nhìn cô chằm chằm, đến lúc nào rồi mà cô còn muốn khiêu khích anh? Chẳng lẽ cô không sợ anh sẽ ra tay đánh cô thật sao?

Nhưng Chu Sinh Sinh thật sự không sợ chuyện đó.

Cô nhìn mặt anh, trong lòng biết rất rõ, khi đôi mắt chất chứa cảm xúc kia tháo lớp phòng bị xuống thì nó đẹp mê hồn. Khi anh đã thật sự chấp nhận ai đó thật lòng thì đôi môi mỏng kia cũng sẽ nói ra những lời dịu dàng.

Khoảnh khắc này, khi anh và cô đứng đây yên lặng nhìn nhau, trong dãy hành lang chật chội nhỏ hẹp ấy, cả thế giới ồn ào ngoài kia bỗng nhiên dừng lại.

Mà phía sau lớp áo mỏng manh, ẩn giấu hạt mầm anh đào nho nhỏ dường như bỗng chốc trở nên nóng rực, nó đang nhắc nhở cô nhớ lại một đêm nào đó của mấy tháng trước, anh cũng từng đứng gần cô thế này, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng khiến tim cô như muốn tan chảy, mặc cho gió đêm cuốn đi những lời nói dịu dàng của anh.

Cứ như bị ma xui quỷ khiến, Chu Sinh Sinh dướn mặt về phía anh, cười tươi như hoa: “Đây, cho anh trả thù một lần đấy.”

Trùng hợp là, ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chiếc đèn cảm ứng bỗng vụt tắt. Cứ như đây là một sự an bài vô cùng khéo léo, thông báo rằng vận mệnh không có lúc nào ngừng trêu ghẹo con người.

Trong màn đêm yên lặng như tờ, gương mặt cô chỉ cách anh mấy centimet.

Nếu đèn vẫn còn sáng, hành động đưa mặt qua xin tát của cô cũng chỉ là một trò đùa dai mà thôi, anh sẽ nói mấy câu châm chọc khiêu khích cô nhưng xui là đèn tắt rồi.

Vì thế trong bóng tối, cô gái đang đứng cách anh mấy centimet kia đột nhiên trở nên vô cùng xa lạ. Gương mặt của cô dần trở nên mơ hồ, chút ánh sáng lơ mơ của ánh trăng ngoài kia xuyên qua cánh cửa sổ chiếu xuống một bóng người mờ ảo phía sau lưng cô. Người sau lưng cô ấy không phải Tiết Thanh Thanh, mà là Chu An An.

Thậm chí anh có thể ngửi thấy mùi thơm ngát của hương quýt bay ngang chóp mũi, vị ấy rất ngọt, nhẹ nhàng khoan khoái, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy thần hồn điên đảo. Trước đây anh cũng từng ngửi được mùi này trên người của Chu An An, anh suy đoán có lẽ hai người họ dùng cùng một loại dầu gội, hoặc đó là mùi dầu xả trên quần áo cô, nhưng anh thật sự không ngờ là trong khoảnh khắc đặc biệt này, anh lại có thể ngửi thấy nó một lần nữa.

Ánh đèn vụt tắt khiến cô ngây người, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, khoảng cách giữa hai người đang rất gần, rồi bỗng cô kêu a một tiếng rất khẽ.

Trong tiếng rên ngán ngủn vừa thốt lên, cũng đúng lúc ký ức về Chu An An như ủa về trong tâm trí.

Ký ức như một đoàn quân khí thế hùng mạnh, trong phút chốc đã dốc toàn bộ sức mạnh, kéo anh xuống vực sâu không thấy đáy. Lục Gia Xuyên nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thạch và sục sôi, giây tiếp theo, đầu óc anh trống rỗng, mặc cho tứ chi tự hoạt động theo cảm xúc của bản thân.

Nếu cô ấy là Chu An An ——

Nếu cô ấy thật sự là người con gái mà vận mệnh đưa tới bên anh ——

Anh bỗng vươn tay tới, bất ngờ giữ chặt eo cô, nơi ấy vừa mềm mại mà tinh tế, một nơi vốn được coi là vùng trọng điểm quân sự, bất cứ người đàn ông nào chỉ cần chạm tay vào nơi ấy, thì đều có thể lâm vào cảnh vô cùng nguy hiểm mà chính họ cũng chẳng hay biết.

Chu Sinh Sinh bỗng dưng bị anh giữ chặt vùng eo, không tự chủ được mà tiến sát lại gần anh hơn, trong nháy mắt đó, cô có thể cảm nhận được hai cơ thể của bọn họ như dính chặt vào nhau.

Cô lo sợ bất an đứng đó, chỉ cảm thấy trên lưng mình có một bàn tay nóng hổi cứ như một cục sắt trong lò nung.

Tim đập như sấm vang, cứ như giầy tiếp theo trái tim cô sẽ biến thành một nòng bướm tung kén bay ra chứ không thuộc về chính cô nữa rồi.

Miệng cô đắng ngắt khẽ gọi anh một tiếng, nhưng giọng nói không còn rõ ràng nữa, vừa yếu ớt lại đáng thương: “Lục, bác sĩ Lục...?”

Chính là giọng nói này.

Vang vọng bên tai anh biết bao lần, không biết là mơ hay tỉnh, không biết là mộng hay thực... Đây rõ ràng là cọng rơm cuối cùng của lạc đà, mà Lục Gia Xuyên chính là con lạc đà ngốc nghếch ấy. Trong khoảng khắc nghe được tiếng thì thào của cô, dây cung lý trí bỗng đứt ra tan tác.

Đó rõ ràng là giọng của Chu An An mà!

Ánh mắt anh trầm xuống, cứ như cỗ máy mất khống chế, chỉ nghe theo lệnh đã cài đặt trong lòng, cúi đầu hôn thật mạnh lên đôi môi mềm mại ấy.

Thật ấm áp, vừa mỏng lại mềm mại. Hôn dọc theo môi cô anh có thể cảm nhận được sự yếu đuối trong cô, nhưng khi hai đôi môi chạm vào nhau giữa răng môi lại cảm nhận được mùi máu tanh của anh, nhưng anh cũng chẳng muốn dừng lại.

Anh đè cô tựa vào bức tường lạnh như băng, hai tay vẫn giữ chặt vùng eo cô, trong nháy mắt đôi môi bỗng biến thành lễ vật tốt nhất của vận mệnh, anh có thể dùng nó để thăm dò mỗi nơi khiến người ta rung động khiến người ta run rẩy ngọt ngào.

Nụ hôn này anh đã tưởng tượng từ rất lâu rồi, ban ngày anh là bác sĩ khoa mắt với vẻ ngoài đạo mạo, nhưng trong đêm tối anh cũng chỉ là một người đàn ông mong muốn được trải nghiệm cảm giác làm tình với người con gái mà anh yêu thương. Anh muốn được bước vào cuộc sống của cô, hòa nhập vào cuộc đời cô, ít nhất là trước khi cô bỗng nhiên biến mất, anh còn cho rằng mọi thứ sẽ cứ tiếp tục thuận lợi như thế.

Có lẽ là nụ hôn này đã đến quá muộn, cũng có thể vì hơi cồn trong người bốc lên, dục vọng một khi đã bị khơi dậy thì giờ phút này khó có thể kiềm chế được.

Lục Gia Xuyên đưa lưỡi cuốn lấy răng môi cô, đầu lưỡi anh chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại kia, gần như là liều mình xâm nhập vào khoang miệng, không chút dè dặt, mang theo chút cảm giác làm càn. Cô hoảng sợ muốn thoát khỏi anh không khác nào là chất xúc tác tốt nhất, khiến cho bản năng đàn ông mãnh liệt trong anh nhất thời bùng cháy.

Lại càng phóng túng hơn.

Lại xâm nhập sâu hơn một chút.

Hai tay anh hơi run lên, lại khiến cho nụ hôn này càng sâu hơn. Cho đến khi anh cắn lên môi cô, cô hoảng sợ, vô ý thức kêu ưm một tiếng, tiếng kêu đột ngột vang lên vô tình đánh thức ngọn đèn đang ngủ say kia.

Nếu bóng đèn chỉ sáng khi có âm thanh, như vậy giờ phút này chắc hẳn tiếng kêu vừa rồi cũng như sấm vang khắp trời.

Bóng đèn trên đầu đột nhiên vụt sáng, chiếu sáng từng góc ngách ngoài hành lang, cũng chiếu sáng gương mặt thuộc về “Chu An An” của người đang đứng trước mắt anh.

Anh bỗng mở mắt ra, nhìn cô thật rõ ràng.

Gương mặt mộc mạc, ánh mắt trong veo, trong đôi mắt kia đã mất đi vẻ cột nhả thường ngày, chỉ còn lại sự lo sợ bất an như con nai vàng ngơ ngác.

Gương mặt trắng nõn bỗng đỏ ửng, cứ như vừa bị thuốc nhuộm quét qua.

Toàn thân Lục Gia Xuyên cứng đờ, anh theo bản năng lui về sau một bước, lại không ngờ rằng vừa đúng lúc chạm vào cánh cửa đang mở.

Phịch, một tiếng vang rất khẽ và ngọt ngào.

Trong nháy mắt lý trí vốn vừa bị bóng đêm mang đi chợt bừng tỉnh, anh như con dã thú chạy nạn, khi bị thợ săn đuổi bắt thì chỉ còn lại bản năng muốn sống sót, trong cơn hoang mang rối loạn anh kéo cánh cửa ra, liều lĩnh khóa mình lại

bên trong.

Rầm, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

Chu Sinh Sinh ngơ ngác đứng ở đó, khẽ chớp mắt, một cái, hai cái.

Cô như kẻ ngốc, từ từ vươn tay lên, dè dặt chạm lên đôi môi mình. Cảm giác ẩm ướt mềm mại, còn có chút tê dại trên môi, từng giây từng phút nhắc nhở cô chuyện vừa xảy ra không phải là một giấc mơ.

Anh vừa... hôn cô sao?

Trái tim đã sớm thoát khỏi cơ thể, biến thành một nàng bướm bay đi chẳng muốn trở về nữa.

Cô khẽ bước từng bước về phía nhà mình, theo phản xạ mở cửa, bước đi trong đêm tối vào phòng ngủ, giữ nguyên tư thế mà ngã rầm xuống giường.

Hơn hai mươi lăm năm mặt dày, đây là lần đầu tiên cô được đàn ông hôn thế này.

Kỹ thuật của anh hơi trúc trắc, chẳng chút dịu dàng lại có vẻ hơi thô lỗ. Nhưng trong đầu cô cứ nghĩ đi nghĩ lại về cảnh tượng vừa rồi, từ sợi tóc đến đầu ngón chân, mỗi chỗ trên người đều xuất hiện cảm giác tê dại của dòng điện.

Cơ thể cô đang run rẩy.

Cô muốn hét thật lớn, muốn cười thật to, muốn cất cao giọng hát, nhưng cuối cùng lại vùi mặt vào trong chăn, khòe mắt đỏ dần.

Thôi đi, mặc kệ là vào lúc đó, anh coi cô là Chu An An của

quá khứ hay là Tiết Thanh Thanh của hôm nay, thì cũng chứng minh được một điều. Giữa chúng ta có một phản ứng hoá học rất kỳ diệu, bất luận em có mang gương mặt của ai đi nữa thì cũng có thể bước vào cuộc sống của anh một lần nữa, rồi anh sẽ chào đón em đúng không?

***

Cách nhau một bức tường, nhà bên kia cũng tối đen một mảnh.

Lục Gia Xuyên không bật đèn, hồn bay phách lạc chôn mình trong phòng tắm nóng rực, cả phòng tràn ngập hơi nước xoa dịu thần kinh anh, nhưng bất luận làm thế nào cũng không thể dập tắt được nhiệt độ trên cơ thể.

Đầu lưỡi nóng bỏng.

Bờ môi đang sôi trào.

Bộ phận nào đó trên cơ thể đang gào thét, ngang ngược dựng thẳng, như tuyên cáo anh vừa có hành động vô lễ với cô nàng mình từng ghét cay ghét đắng, hơn nữa anh còn có phản ứng sinh lý với cô.

Anh bị sao thế?

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Lục Gia Xuyên nhắm mắt đứng ở nơi đó, luồng nhiệt nóng rực trên đầu cũng chẳng thể xóa sạch sự chán ghét bản thân mình hiện tại. Nếu anh nổi ham muốn dục vọng với Tiết Thanh Thanh là vì tình cảm anh dành cho Chu An An thì hành động của anh hôm nay sẽ khiến người ta buồn nôn thế nào chứ?

Cô gái ấy không phải Chu An An.

Tiết Thanh Thanh, Chu An An, đó là hai người hoàn toàn khác nhau!

Anh buồn bực vươn tay tắt vòi hoa sen, lau sạch những bọt nước trên người, không nói một lời xỉ mặt đi vào phòng ngủ.

Ngày mai anh phải đối mặt với cô nàng kia thế nào đây!

Mà càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ là cả đêm ấy anh mơ một giấc mộng, anh mơ thấy bản thân làm những chuyện thân mật hơn thế sau nụ hôn kia.

Gương mặt xuất hiện trong giấc mơ lúc là Chu An An, lúc lại là Tiết Thanh Thanh. Anh chẳng thể phân biệt nổi cảnh hiện tại và trong mơ, chỉ biết đắm chìm trong cơ thể cô, cứ thế cứ thế phát tiết niềm vui và sự oán hận với cô.

Khi tỉnh lại, Lục Gia Xuyên thất thần nằm trên giường, từ từ kéo ra chăn.

Nơi nào đó phía dưới đang phát cờ khởi nghĩa đứng thẳng in đậm ba chữ: Hận trời cao.

-----oOo-----

Chương 48: Đại chiến tình địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Suốt một tuần sau đó, Chu Sinh Sinh không gặp lại Lục Gia Xuyên.

Mỗi sáng sáu giờ anh đã ra ngoài đi làm, rón ra rón rén mở

cửa đóng cửa, đến đèn cảm ứng ngoài hành lang cũng chẳng cảm nhận được gì, đấy gọi là đi không thấy người về không thấy bóng.

Rác cũng không chịu đổ, xếp đầy trong phòng bếp cứ để nó tự sinh tự diệt, chỉ khi nào thật sự không chịu được, anh mới đeo khẩu trang chán nản xách đồng rác, phi như bay ra ngoài đi đổ rác.

Không có việc gì thì cố gắng không ra ngoài, khi nào muốn ra ngoài nhất định phải nhìn xuyên qua mắt mèo quan sát hồi lâu, một khi phát hiện nhà đối diện có chút động tĩnh lớn nhỏ gì, lập tức sẽ im lặng giả chết.

Anh cứ nghĩ rằng mình đã hành động quá cẩn thận, lại không hề hay biết nhất cử nhất động của anh đều không thoát khỏi ánh mắt cô nàng nhà đối diện.

Chu Sinh Sinh nhìn xuyên qua mắt mèo, thấy anh cẩn thận tránh né không muốn gặp mặt cô, cả trái tim như chìm xuống đáy cốc. Nhưng cô cũng chẳng phải kẻ ngốc, nếu lúc này cô xuất hiện bám chặt lấy anh cũng chẳng phải là hành động sáng suốt cho lắm, sẽ chỉ khiến mối quan hệ của hai người trở lại đêm trước khi được giải phóng ấy.

Cô có chút đau lòng đứng trong nhà, cách nhau một cánh cửa, nhìn anh lén lút biến mất rời khỏi hành lang.

Không ngờ tới là, tối đó Lục Gia Xuyên không một mình về nhà.

Khi nghe thấy tiếng mở cửa vang lên ở nhà đối diện, cô đang trong phòng khách ăn mì, cũng theo phản xạ có điều kiện mà đặt bát mì xuống bàn, phi thẳng ra cửa nhìn xuyên qua mắt mèo quan sát anh.

Ngoài hành lang đang có hai người, một nam một nữ, một trái một phải.

Nam tất nhiên là Lục Gia Xuyên, dáng người cao lớn đứng đó, anh đang mở cửa. Còn cô gái kia mặc một chiếc váy đầm cổ chữ V hở gáy sau, cuối xuân thời tiết cũng không quá nóng, nhưng cô ta mặc chiếc váy ngắn cùn với đôi chân dài miên man, sau lưng để lộ một khoảng da thịt trắng nõn mịn màng.

Chu Sinh Sinh ngơ ngác đứng ở đó, cố gắng dán tai vào cửa, mơ hồ nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện ngoài hành lang.

“Tôi không quấy rầy anh chứ, bác sĩ Lục?” giọng cô nàng kia dịu dàng mềm mại vô cùng có chừng mực, cứ như một chiếc bánh macaron đầy màu sắc.

Lục Gia Xuyên dừng lại một chút, lời ít ý nhiều đáp hai chữ: “Không đâu.”

Hai người nhanh chóng đi vào, cửa lớn đóng lại rầm một cái.

Chu Sinh Sinh một mình đứng sau cánh cửa, vẽ mặt mờ mịt nhìn xuyên qua mắt mèo, giờ chỉ còn dãy hành lang tối đen, rồi từ từ thả lỏng tay cầm, không còn giữ chặt tay nắm cửa như lúc nãy ữa.

Trái tim cũng theo đó mà chìm xuống.

***

Vào trưa hôm nay Lục Gia Xuyên nhận được cuộc gọi từ mẫu thân đại nhân.

Tôn Diệu Già hỏi anh bữa sáng và bữa trưa ăn gì, công việc

hôm nay có bận không, nghỉ trưa có dành chút thời gian chợp mắt nghỉ ngơi không, mọi việc thường ngày thế nào.

Anh im lặng một lát, không nghĩ ngợi mà nói ngay: “Mẹ đừng quanh co lòng vòng, có gì mẹ cứ nói thẳng.”

Nữ sĩ Tôn Diệu Già bỗng chốc cứng miệng: “Cái thằng nhóc này, có biết thì cũng đừng nói rõ ra thế chứ, cứ làm mẹ anh cảm thấy mất mặt.”

“Vậy mẹ cứ coi như con không nhận ra đi.” Anh đổi tay cầm điện thoại, tay phải xách bình nước lên, khẽ phun vài lần vào cây xương rồng đặt ngay cạnh chiếc máy tính, khéo môi khẽ cong lên.

Cũng chỉ khi nói chuyện với mẹ mình, anh mới biểu lộ vẻ mặt trẻ con như thế.

Nhưng câu đầu tiên vào chuyện của nữ sĩ Tôn Diệu Già lại khiến nụ cười trên khóe môi cứng lại, bởi vì bà nói: “Gia Xuyên, con và An An chia tay rồi phải không?”

“...” Hơi thở như cứng lại, bàn tay đang cầm bình xịt nước cũng ngừng lại giữa khung trung.

“Lâu thế rồi không thấy con nhắc tới con bé, bảo con đưa bạn gái về nhà ăn cơm, con cũng không có phản ứng gì. Mẹ già rồi, nhưng không phải đầu óc lắm cẩm đầu nhé.” Tôn Diệu Già khẽ thở dài, “Có phải anh nóng giận nên đã dọa con gái người ta bỏ đi rồi không?”

Anh đã từng có lịch sử đen tối, Tôn Diệu Già bỗng nhớ lại những chuyện khi xưa.

“Năm anh tám tuổi, mẹ dẫn một bé gái ở tầng dưới nhà chúng ta tới chơi lắp ghép logo với anh, anh nói người ta chỉ

được cái mặt chứ không có đầu óc, ghép hình cũng chẳng biết ghép, hại con gái nhà người ta khóc toáng lên, không bao giờ đặt chân vào nhà chúng ta nữa.”

“...”

“Hồi anh tốt nghiệp năm lớp sáu, một nữ sinh trong lớp tặng sóc nhỏ cho anh, anh mắng người ta một trận, nói một đồng đạo lý là phải biết bảo vệ động vật, khiến người ta sợ tới mức không dám thích anh nữa.”

“...”

“Lên tới trung học, trong lớp có con gái theo đuổi anh, đưa anh thư tình anh chẳng thèm đọc, còn giao lại cho thầy giáo, nói bọn họ làm ảnh hưởng đến học hành của anh, từ đó các nữ sinh trong trường coi anh là kỳ quan thiên nhiên không ai dám tới gần —— “

“Mẹ.”

“Làm sao?”

Lục Gia Xuyên vươn tay đỡ trán: “Đừng nhắc lại chuyện trước kia nữa, lần này không phải lỗi của con.”

“Không phải lỗi của anh chẳng lẽ là lỗi của An An? Lần trước anh dẫn con bé tới nhà ông ngoại, mẹ thấy con bé rất ngoan ngoãn và khéo khéo, tính cách cũng tốt, lại biết ra mặt nói chuyện giúp anh, còn biết xuống bếp nấu nướng cùng anh. Một cô gái tốt như thế, anh còn không biết quý trọng? Gia Xuyên à, mẹ nói anh nghe, mối quan hệ giữa nam và nữ đôi khi đừng quá cứng nhắc, anh là một người có nguyên tắc của mình, nhưng trong tình yêu đừng bàn tới nguyên tắc. Anh phải biết nhường nhịn con bé, yêu thương nó. Chẳng phải Châu Kiệt Luân anh thích cũng từng có bài hát như thế

sao? Anh nghe lời mẹ nói, đi dỗ dành An An, con bé mềm lòng, nhất định sẽ tha lỗi cho anh.”

Tôn Diệu Già cứ như đang dạy trẻ nhỏ, gợi ý từng chút một.

Lục Gia Xuyên ngồi trước màn hình máy tính, rõ ràng là ban ngày ban mặt, lại bị ánh sáng trắng trên màn hình chiếu vào mắt mà khó chịu. Anh nhẹ giọng nói: “Mẹ, không phải là con không muốn dỗ.”

“Vậy là vì sao?”

Anh cầm di động, bất luận thế nào cũng không thể nói là: Con đã đi tất cả những nơi có thể đi tìm cô ấy nhưng Chu An An vốn chẳng cho con cơ hội được dỗ cô ấy.

Sau khi cúp máy, Lục Gia Xuyên cảm thấy phiền muộn trong lòng, trong đầu nhất thời xuất hiện gương mặt Chu An An mặt, rồi lại chuyển sang mặt Tiết Thanh Thanh.

Trên thế giới tại sao lại có chuyện như thế được? Anh tự nhận mình chưa bao giờ chán chường khi đứng trước mọi chuyện, sau khi nhận ra mình thích Chu An An, dù cô có bỏ anh đi chẳng lời từ biệt, anh cũng chưa từng để ý đến những người con gái khác. Nhưng cô mới đi được mấy tháng, anh lại bị một cô gái tên là Tiết Thanh Thanh chặn ngang đường, khiến anh lâm vào tình trạng rối loạn.

Càng quá đáng hơn là, anh hôn Tiết Thanh Thanh, mơ thấy Tiết Thanh Thanh, không phải vì Tiết Thanh Thanh có điểm nào thu hút được anh mà phần lớn là vì trong con người cô có gì đó rất giống Chu An An.

Anh biết bản thân mình khốn nạn, cảm giác khó chịu này cứ như con rắn cuốn chặt lấy người anh, cho nên anh mới cố gắng tránh mặt cô.

Anh không biết phải giải thích gì về nộ hôn ấy, càng chẳng thể đối mặt với sự chần chừ, khiến người ta khinh thường mình.

Hơn nữa sau chuyện của người đàn ông nhặt rác, anh đã biết Thanh Thanh không phải là một người nông cạn tầm thường, bỏ qua chuyện cô cứ bám dính lấy anh mấy tuần qua, thì con người cô quả thực có một trái tim lương thiện.

Vì thế anh càng không thể tha thứ cho hành động hèn hạ lợi dụng cơ hội của mình.

Lục Gia Xuyên cứ ngồi suy nghĩ miên man một lúc lâu, cho đến khi có người bồng ghế cửa phòng anh, đó là y tá Trương người vừa chuyển đến khoa mắt không lâu đang dè dặt đứng ngoài cửa, vừa thấy anh ngẩng đầu, cô liền mỉm cười, nghiêng đầu hỏi: “Bác sĩ Lục, tôi nghe nói nhà anh có rất nhiều sách chuyên ngành về khoa mắt, không biết anh có thể cho tôi mượn vài cuốn không?”

Anh im lặng chưa trả lời lại ngay.

Trương Oánh Nhiên lại ngại ngùng cười cười: “Vì tôi vừa chuyển tới khoa mắt, rất nhiều kiến thức chưa biết, chỉ sợ ảnh hưởng tới bệnh nhân, cũng xấu hổ với chiếc mũ y tá đội trên đầu.”

Cô nói xong thì im lặng chờ câu đáp lại của anh.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, cứ nhắc đến bệnh nhân, Lục Gia Xuyên sẽ trở nên có trách nhiệm hơn hẳn, vì thế anh gật đầu: “Ngày mai tôi sẽ mang cho cô mượn mấy quyển.”

Cô ta lại không ngừng cố gắng: “Tối nay tôi lấy luôn được không? Ngày mai tôi được nghỉ luân phiên, nên muốn nhân

mấy ngày nghỉ mà đọc sách.”

Lục Gia Xuyên hơi chần chừ nhưng đành gật đầu: “VẬY sau khi tan làm tôi sẽ đưa cô qua lấy.”

Trương Oánh Nhiên xấu hổ khẽ cười, gương mặt đỏ rực, cứ liên tục nói lời cảm ơn, anh sau đó xoay người rời đi. Nhưng khi vừa rời khỏi tầm mắt của Lục Gia Xuyên, cô ta không còn là tiểu bạch thủ mềm mại nữa, cô ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới quầy trực y tá, ngồi xuống ngay cạnh y tá Trần, tư thế tao nhã mà bắt chéo chân.

Cô vẩy mấy sợi tóc ra phía sau tai, nghe y tá Trần vội vàng truy hỏi cô: “Bác sĩ Lục đồng ý rồi sao? Anh ấy có cho cô mượn sách không?”

Cô mỉm cười, gật đầu, lại coi như không chút để ý nói thêm một câu: “Anh ấy mời tôi tối nay tới nhà mình lấy sách.”

“A a a, anh ấy định mời cô ăn tối đúng khôngggggg?”

“Chắc là vậy.” Trương Oánh Nhiên không thể làm gì khác chỉ thở dài một cái, “Tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đã theo anh ấy về nhà rồi.”

“Trời ôi, cô không biết mình may mắn thế nào đâu! Khoa mắt khoa ngoại khoa giải phẫu thần kinh không biết bao người mơ ước nhan sắc của bác sĩ Lục, nhưng lại sợ vẻ lạnh lùng của anh ấy nên không dám tiến tới, hoặc là nhận thất bại mà quay về, cô chỉ mới ra tay một lần là có thể xâm nhập vào hang địch rồi!” Y tá Trần kích động đến mức mặt mũi đỏ bừng, “A a a, cuối cùng cũng có người lật đổ được bác sĩ Lục – bức tượng nam thần cấm dục của khoa mắt! Tôi thấy mũi anh ấy cao như thế, nghe nói —— “

Y tá Trần nhìn trái ngó phải không thấy ai mới dướn người tới

nhỏ giọng nói: “Tôi nghe nói, đàn ông mũi cao thì trong chuyện đó tuyệt vời lắm đấy, cô có phúc quá nhé Nhiên Nhiên!”

Trên mặt hiện rõ vẻ hâm mộ.

Trương Oánh Nhiên chỉ cười mà không nói, tranh thủ nửa tiếng trước khi tan làm mà trang điểm, trong lòng bình thản mà vô cùng đắc ý.

Thật ra đối với sinh vật như đàn ông, cô muốn quyến rũ thì rất đơn giản, sã đẹp cô có, nhưng điều ấy còn chưa đủ, quan trọng nhất là phải có thủ đoạn.

***

Lục Gia Xuyên lái xe đưa Trương Oánh Nhiên về nhà mình, trên đường về trong xe toàn mùi nước hoa của cô ta, anh không hiểu rõ về phụ nữ nên với anh nước hoa cũng là một thứ rất xa lạ.

Anh không thích mùi hương thơm nồng nặc này, trong tiềm thức lại đột nhiên nhớ tới mùi thơm thoang thoang của vị quýt, vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại thoải mái ngọt ngào.

Hừm, sao tự dưng lại nhớ đến cô nàng kia rồi?

Trương Oánh Nhiên nói chuyện hành động cứ như cô gái mới lớn, dáng vẻ rụt rè, lời lẽ nhỏ nhẹ, chỉ thẹn thùng cúi đầu cười, rồi ngại ngùng đỏ mặt, điểm nào cũng phù hợp với tiêu chuẩn tình nhân hoàn mỹ trong suy nghĩ của đàn ông.

Mặc dù Lục Gia Xuyên không hiểu nhiều về phụ nữ cho lắm, nhưng anh cũng không phải là một người chậm hiểu, cô ta cứ liên tục đỏ mặt thể hiện điều gì, ánh mắt chờ mong và sáng rực kia thể hiện điều gì, anh nhìn qua là biết ngay.

Anh cố gắng theo chỉ thị của nữ sĩ Tôn Diệu Già, kiềm chế tính cách khó chịu của bản thân, bởi vì sâu trong lòng anh đang có một suy nghĩ dần nổi lên mặt nước trên đường cùng cô về nhà.

Anh đã lâm vào cơn lốc xoáy của Chu An An mà chẳng thể nào rút ra được, bây giờ còn kéo một cô gái chẳng liên quan gì tới cô xuống nước. Chuyện này đối với anh không tốt, mà đối với Tiết Thanh Thanh lại càng không công bằng.

Nếu như anh buông tay thì sao?

Nếu anh không nhớ tới Chu An An, cũng không quan tâm đến Tiết Thanh Thanh người giống cô nữa? Tất cả những người hay những chuyện liên quan đến cô gái ấy, anh sẽ từ bỏ không nhúng tay vào nữa, như vậy thì có thể quay lại quỹ đạo cuộc sống vốn có trước kia không?

Trương Oánh Nhiên gây ấn tượng bằng việc quan tâm đến người bệnh, chuyện này càng khiến Lục Gia Xuyên cảm thấy, thật ra anh có thể thử quen biết cô xem sao.

Chẳng thềm quan tâm Chu An An hay là Tiết Thanh Thanh nữa, từ nay về sau anh sẽ bỏ hai người ấy sau腦.

Mà giờ phút này, Chu An An đáng thương hay chính là Tiết Thanh Thanh cũng chính là Chu Sinh Sinh, đang một mình ngồi sinh hờn dỗi, cào tâm cào phổi hận không thể khoét một góc tường bên nhà hàng xóm, để nghe xem đôi nam nữ ấy đang làm gì trong phòng.

Đêm hôm khuya khoắt còn dẫn phụ nữ về nhà???

Trời đã nóng đến mức cô ta phải mặc váy chữ V trễ ngực thế sao???

Trên trán cô nàng kia chỉ kém không viết năm chữ “Tôi muốn quyến rũ anh”, anh ấy mù sao???

Trong lòng cô tràn đầy căm phẫn đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng quyết định không ngồi đợi thế này nữa, cô phải hành động thôi! Nhưng có điều trước khi hành động, cô hơi do dự, rồi nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, tìm một chiếc váy được gọi là gợi cảm nhất trong chiếc vali hành lý rộng tuếch đáng xấu hổ kia.

So đầu óc cô không thể thắng, nhưng nếu so về vòng một, Chu Sinh Sinh cúp D ngửa mặt lên trời cười lớn, trái nhét một cái, phải nhét một cái, chỉnh lại vòng một cho thật cân đối.

Sau đó, cô dang dăng sát khí mở cửa đi tới gõ cửa nhà đối diện.

-----oOo-----

Chương 49: Cô nàng ngực bự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Gia Xuyên ngồi xổm xuống, khi cúi người cầm đôi dép lê trong tủ giày ra thì tay hơi cứng lại.

Đôi dép lê màu hồng đặt ở tầng cuối cùng vẫn còn đang mới tinh, lần cuối mà nó được sử dụng chính là lúc Chu An An chưa biến mất. Do tính cách hướng nội nên trong nhà anh gần như không có đồ dùng cho khách, mà lần đó khi Chu An An đến, thì đó là lần đầu tiên anh lấy dép lê ra cho khách sử dụng.

Từ trước đến giờ cũng chỉ có mình cô từng đi nó.

Tay hơi ngừng lại chút thôi, rồi anh lôi một đôi dép mới màu xanh nhạt ra, đôi dép này vẫn còn được đóng gói trong túi chưa từng được sử dụng.

Cô nàng đứng phía sau tò mò hỏi anh: “Không phải tầng cuối cùng có một đôi sao? Anh cần gì phải mở đôi mới, bác sĩ Lục?”

Lục Gia Xuyên mở túi dép mới ra, đặt dép vào tay cô.

“Đôi kia hỏng rồi.”

Trương Oánh Nhiên đưa mắt nhìn qua đôi dép nữ kia một cái cũng không nói gì, nghe theo lời anh nhận đôi dép lê mới, cúi người xỏ chân vào.

Hôm nay, cô mặc chiếc váy chữ V kiểu trễ ngực, vừa cúi người xuống thì cảnh xuân lộ ra hết, cực kì đẹp mắt. Nhưng đợi đến khi cô đi xong đôi dép rồi đứng thẳng người lên thì chợt nhận ra Lục Gia Xuyên chẳng thèm liếc mắt nhìn cô một cái, mà vô cùng lịch sự quay người đi, lựa chọn xuống bếp lấy nước để tránh cảnh này.

Cô có chút thất vọng, lại có cảm giác người đàn ông này không giống những người đàn ông khác mà cô từng quen trước đây.

“Cô uống nước đi.” Lục Gia Xuyên xoay người lại, đưa cốc nước cho cô rồi nói thẳng, “Giá sách nhà tôi ở thư phòng, cô có thể tự chọn xem mình muốn đọc loại gì.”

Anh dẫn đường đưa cô vào thư phòng, cô đưa mắt nhìn xung quanh căn nhà này, khéo môi chợt cong lên khẽ mỉm cười, cùng anh đi tới thư phòng.

Căn nhà được bài trí theo phong cách riêng, đồ dùng trong nhà cũng có vẻ không hề rẻ.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Bác sĩ Lục, anh sống ở đây một mình à?”

Tuy rằng đáp án của câu hỏi này cô đã biết qua chỗ y tá Trần từ ngày đầu tiên tới khoa mắt rồi.

“Ừm.” Một chữ tùy ý nhưng khẳng định chắc nịch.

Lục Gia Xuyên đứng trước tủ sách, hai tay đút trong túi quần. Không còn mặc trên người chiếc áo blouse trắng, trên người anh giờ là chiếc áo len giản dị, phối cùng chiếc quần tây đen đơn giản. Dường như sau khi rời khỏi bàn giải phẫu lạnh như băng, anh bỗng trở thành một người đàn ông tràn ngập hơi thở bình phàm.

Quả là cảnh đẹp ý vui.

Trong thư phòng có nguyên một bên tường dành cho những cuốn sách, giá sách cao từ trần nhà đến sàn, kéo dài từ mặt tường bên trái sang tường bên phải, lượng sách lưu trữ khá lớn, khiến người ta nghen hống nhìn trần trời.

“Giá sách lớn thế sao! Không ngờ anh lại thích đọc sách như thế.” Trương Oánh Nhiên cười rộ lên, tám chiếc răng trắng tấp chĩnh tề, quả đúng là nụ cười theo tiêu chuẩn thực nữ.

Nhưng Lục Gia Xuyên không quay đầu lại, chỉ khẽ gật đầu: “Tôi không phải người hướng ngoại, bạn bè cũng rất ít, bình thường ngoại trừ bệnh viện cũng không còn nơi nào khác để đi, cho nên đành đọc sách giết thời gian.”

“Bác sĩ Lục quả là người biết nói đùa.” Cô cúi đầu cười, lông mi chợt lay động.

Lục Gia Xuyên nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hơi dừng lại rồi mới nói: “Tôi không nói đùa.”

“...”

Xem ra, hai người bọn họ không cùng một kênh rồi.

Lục Gia Xuyên chỉ đứng bên cạnh, để tùy cô chọn lựa trong giá sách to đùng, nhưng Trương Oánh Nhiên dường như đang có ý đồ khác, cô nàng vừa lơ đãng vươn tay tìm loạn đồng sách trên tủ, vừa nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười, hỏi chuyện.

“Bác sĩ Lục, anh thích tác giả nào nhất?” Cô nghiêng đầu, ngại ngùng nói, “Tôi thích Trương Ái Linh và Lâm Huy Nhân.”

Thượng Hải xưa phong cảnh rực rỡ, là đề tài trong những câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Bình thường những người đàn ông hiểu chuyện sẽ nhận ra ẩn ý trong lời nói ấy, họ sẽ khen cô là nữ thanh niên lãng mạn, có khí chất, có nội hàm, hoặc nói vài lời khen ngợi gì đó.

Nhưng Lục Gia Xuyên không phải tuýp người đàn ông hiểu chuyện, ít nhất trong chuyện giao tiếp với phụ nữ, kinh nghiệm của anh ít ỏi đến đáng thương.

Cho nên anh cứ im lặng một lúc rồi mới thành thật nói: “Ừm. Tôi không thích đọc tiểu thuyết lắm, nếu nói là tác giả yêu thích, trong nước có Sở Thiết Sinh và Lộ Viễn, nước ngoài thì có Scott Fitzgerald—— “

Khi nhìn qua một cuốn sách nào đó, ánh mắt anh đột nhiên bỗng trầm xuống, dường như đã rơi xuống vực sâu của hồi

ức.

“... Scott Fitzgerald và Sherwood Anderson.”

Sherwood Anderson ——là tác giả của cuốn sách ‘Winesburg, Ohio’. Mà cuốn sách đó anh đã mua hai bản, một cuốn tặng Chu An An, một cuốn thì nằm trên giá sách của anh.

Những cái tên anh vừa nói Trương Oánh Nhiên chẳng biết ai với ai.

Bà đây nói với anh về Trương Ái Linh và Lâm Huy Nhân, anh lại nói với tôi Scott Fitzgerald và Sherwood Anderson gì đó không biết...

Gương mặt cô cứng ngắc, đến lúc này dù có muốn giả vờ hiểu chuyện thì cũng xin thứ lỗi cho nguồn kiến thức nông cạn của cô. Cuối cùng cô chỉ biết nở nụ cười mỉm trông như kẻ ngốc vậy.

Nhưng dù sao cô cũng không phải nữ sinh lần đầu biết yêu, nhiều năm trên tình trường muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vì thế cô nhanh chóng rút một cuốn sách ‘Winesburg, Ohio’—— “Sherwood Anderson phải không? Là tác giả cuốn sách này sao?.”

Cô cong môi cười, giơ giơ cuốn sách trong tay: “Có thể cho tôi mượn cuốn sách này được không, bác sĩ Lục?”

Lục Gia Xuyên im lặng vài giây, theo bản năng muốn mở miệng từ chối.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là một cuốn sách mà thôi, anh đã quyết rút Chu An An ra sau đầu rồi, cần gì vì một cuốn sách có chút liên quan tới cô mà chuyện bé xé ra to, giữ mãi

không buông chứ?

“Được thôi.” Anh chuyển mắt sang hướng khác, vẻ mặt như thường, một đao chặt đứt tất cả những hồi ức có liên quan đến cô nàng nào đó.

T oàn bộ hành trình sau đó, Trương Oánh Nhiên cứ cười tủm tỉm chọn sách, rồi lại thỉnh thoảng quay đầu cùng anh nói chuyện phiếm. Cô rất biết cách tìm đề tài để nói chuyện, dù anh không đáp lời hay cô và anh nói chuyện không ăn ý, nhưng cô cũng có thể nhanh chóng chuyển sang đề tài khác, chẳng chút lưu dấu vết.

Lục Gia Xuyên nhìn cô, trong lòng biết rõ đây là một cô gái rất thích hợp để làm bạn gái.

Nhắc đến cũng lạ, trước đây các bậc trưởng bối trong nhà, nhất là nữ sĩ Tôn Diệu Già, luôn lải nhải trước mặt anh rất nhiều, như bạn gái phải tìm người thế nào, một cô gái thế nào mới thích hợp để làm vợ...thì anh luôn nghe vào tai trái cho ra tai phải.

Nhưng bây giờ, khi Trương Oánh Nhiên đang đứng trước mặt anh thì anh lại đột nhiên nhớ ra tất cả.

Cô biết cách ứng xử kịp thời, mềm dẻo mà không quá yếu đuối, biết cách điều chỉnh câu chuyện lúc nào thì nói lúc nào thì ngừng, biết cách quan tâm đến mặt mũi và tự tôn của đàn ông.

Nhưng khi anh đứng đó, ngẩng nhìn gương mặt xinh đẹp kia, giữa phong cách trang điểm của cô ta và cô nàng nào đó, lại cảm thấy bản thân hoàn toàn không thể hòa mình vào cách trang điểm đậm thế kia được.

Cô nói gì cũng không gợi được hứng thú của anh, nên anh

đành lịch sự đáp lại mấy câu cho có.

Cô mỉm cười rạng rỡ, để lộ tám chiếc răng trắng đều tăm tắp. Đối với anh mà nói không có ấn tượng gì nhiều, chỉ càng khiến anh nhận ra trong cơ thể trống rỗng kia ẩn giấu một tâm hồn nhạy nhẽo.

Tâm hồn trong mỗi con người được nuôi dưỡng từ những chất dinh dưỡng gì? Thực ra thông qua vài câu nói hay ánh mắt cũng có thể biết qua bản chất của một người.

Trong khoảnh khắc này, anh đột nhiên nhớ tới Chu An An.

Thô lỗ, vô cùng nam tính, nói chuyện hay làm gì cũng không suy nghĩ kỹ càng, chẳng nhìn trước ngó sau, cũng chẳng bận tâm tính toán gì cả.

Nhưng cô tốt bụng, tràn đầy sức sống, dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, khi tức giận thì xắn tay áo lên đánh nhau, khi cảm động cũng rất dễ đỏ mắt, lại dễ mềm lòng như chiếc kẹo bông đường.

Trương Oánh Nhiên nói một lúc lâu, chỉ thấy người đàn ông trước mặt cô không hề phản ứng lại, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm cuốn sách trên tay cô, suy nghĩ đã sớm bay tới nơi chẳng muốn ai biết nào đó.

“Bác sĩ Lục.”

“...”

“Bác sĩ Lục?”

“...”

Dù có ấn tượng tốt với Lục Gia Xuyên thế nào đi nữa thì

cũng không chịu nổi sự lạnh nhạt chẳng coi ai vào mắt kia của anh, Trương Oánh Nhiên có chút chán nản, nụ cười dần biến mất: “Bác sĩ Lục, anh đang nghĩ gì vậy?”

Cô vươn tay hươ hươ trước mặt anh.

Lục Gia Xuyên cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô: “Vừa rồi... cô nói gì vậy?”

“.....” Nói trông anh thật ngu ngốc khi phớt lờ bà đây!

Chỉ nghĩ trong lòng nhưng không dám mở miệng nói ra, Trương Oánh Nhiên hơi cúi mắt, khóe môi khẽ cong lên, trong nụ cười ngu ngốc kia cũng có thể nhận ra sự lúng túng: “Được rồi, bác sĩ Lục, tôi biết mình là người nhàm chán, khiến anh khó chịu rồi.”

Cô áp cuốn sách vào ngực mà khẽ thở dài: “Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, lấy sách xong sẽ về ngay.”

Ừm, với kinh nghiệm của mình, sau khi cô tỏ vẻ buồn bã đáng thương thì người đàn ông kia sẽ có cảm giác áy náy, sau đó sẽ cúi đầu chịu thua, như vậy so về khí thế cô cũng đã thắng rồi. Mà càng bình thường hơn là, vào giờ này, đối phương sẽ đưa ra một lời đề nghị: “Không bằng chúng ta cùng nhau ăn một bữa đi?”

Cô từ từ bước tới đi qua người Lục Gia Xuyên, cùng đợi lời kịch quen thuộc vang lên.

Quả nhiên, người đàn ông bên cạnh thông dong mở miệng, khi thấy anh hít vào một hơi định mở miệng thì trong lòng đã hô to một tiếng yes rồi, dù vẻ ngoài vẫn trưng ra gương mặt đáng thương.

Bỗng cô nghe thấy Lục Gia Xuyên lạnh nhạt nói: “Được, tôi

tiễn cô.”

“... ..”

???!!!

Tôi tiễn cô?!

Cô nói cô muốn về nhà vì anh lạnh lùng vô tình, vì anh không coi cô ra gì, vì anh không thèm để ý tới cô, còn anh nói anh tiễn cô sao?!

Từ lúc tán trai đến giờ, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô bị làm khó bởi một người đàn ông đầu óc chập mạch thế này.

Trương Oánh Nhiên bỗng chốc quay đầu, cũng chẳng thèm che giấu bản chất nữa, cô ngạc nhiên hỏi anh: “Bác sĩ Lục, tôi có điểm nào không tốt sao, tại sao anh lại đối xử lạnh lùng với tôi như thế?”

Lục Gia Xuyên ngập ngừng rồi mới nói: “Không phải. Cô rất tốt, nhưng tôi đối với ai cũng thế.”

“... ..”

“Tốt xấu gì cũng phải cùng nhau ăn bữa tối chứ?” Cô quyết định không thèm đóng kịch nữa vì cô không thể giả bộ được nữa rồi.

Cô chỉ sợ cơm tối cũng chẳng được ăn, ngày mai lại chẳng biết trả lời thế nào trước sự truy hỏi của y tá Trần. Dù sao người luôn miệng nói Lục Gia Xuyên mời mình đến nhà là cô, chuyện tự vả mặt này cô không làm nổi đâu.

Cũng ngay lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng người gõ

cửa, thùng thùng thùng, một tiếng lại một tiếng vang lên.

Thô lỗ, không theo tiết tấu nào cả.

Lục Gia Xuyên đi ngang qua mặt Trương Oánh Nhiên, lập tức đi ra cửa lớn, vừa nhìn xuyên qua mắt mèo thấy người bên ngoài, biểu cảm trên gương mặt anh bỗng trở nên kỳ lạ.

“Sao anh không mở cửa?” Trương Oánh Nhiên cũng đi ra.

Ngoài mắt mèo kia là một cô gái mặc một chiếc váy đen hở hai vai, gương mặt có vẻ khó chịu, dáng vẻ hùng hổ gõ cửa.

Lục Gia Xuyên tuyệt đối không muốn mở cửa.

Anh muốn che miệng Trương Oánh Nhiên kéo cô nằm xuống gầm giường để làm như không có ai ở nhà.....

Cô nàng kia cuối cùng cũng không chịu được nữa, cho nên mới sang gõ cửa tìm anh muốn tính sổ hết mọi chuyện, chất vấn anh vì sao lại hôn cô, hơn nữa sau khi hôn cô lại tránh mặt không chịu gặp cô...

Lục Gia Xuyên không rên một tiếng cứ đứng đó, cổ cũng không nhin được mà rụt cả vào.

Quái lạ, anh đường đường là đàn ông vì sao phải sợ một nàng lùn như cô chứ?

Nhưng anh chợt dạ, anh đuối lý, cho nên không thể không sợ.

Nào ngờ người con gái đứng ngoài cửa kia cứ như có thiên lý nhãn, gần từng tiếng nói rất mạnh mẽ: “Mở cửa, tôi biết anh đang ở nhà, Lục Gia Xuyên!”

“...” Mẹ nó, mắt mèo này không có tác dụng gì sao! Nhìn từ trong ra ngoài được, mà bên ngoài cũng có thể nhìn được vào trong sao?

Lục Gia Xuyên theo bản năng lui người về sau một bước, sắc mặt lại càng khó coi thêm vài phần.

Trương Oánh Nhiên quan sát anh nãy giờ rồi nhìn ra cánh cửa kia, vẻ mặt mờ mịt, cô khẽ hạ giọng hỏi anh: “Sao anh không mở cửa?”

Ngoài cửa, cô nàng kia lại tiếp tục nói: “Kim ốc tàng kiều, cho nên không dám mở cửa ra sao?”

Định mệnh, mắt cô ta có thể nhìn xuyên qua cửa sao?!

Anh khẽ giật khóe môi, một chữ cũng không nói được.

Anh vẫn đang do dự chẳng biết đối mặt với cô thế nào, nụ hôn hôm ấy chỉ cần nói một câu hiểu lầm là có thể giải thích mọi chuyện sao? Vậy anh là loại người gì chứ? Tùy tiện hôn hàng xóm của mình, rồi lại tùy tiện nói hai chữ hiểu lầm để đuổi cô đi sao?

Vậy không phải kẻ khốn nạn sao...

Nhưng giây tiếp theo, Trương Oánh Nhiên đã mở cửa ra trước.

Chu Sênh Sênh cũng bị bất ngờ, cô còn đang bực tức ngoài này gõ cửa hồi lâu, cả trái tim đập loạn lung tung.

Bạn nói xem cô nam quả nữ ở chung một phòng, làm chuyện gì mà mãi không chịu mở cửa chứ?

Có một khoảnh khắc, cô đã nghĩ nếu anh thật sự yêu người

con gái khác, có lẽ cô sẽ dừng cảm mà mở miệng thú nhận với anh, cô chính là Chu An An cũng là Chu Sinh Sinh.

Dù sao cô còn gì phải sợ nữa?

Mất anh, chuyện này chẳng lẽ chưa đủ đáng sợ hay sao?

Nhìn cô có vẻ hùng hổ đứng ngoài cửa như đi đánh trận, nhưng khi nghĩ đến chuyện anh có thể sẽ thích người con gái khác mà hoàn toàn quên luôn cô trong lúc cô biến mất, thì vành mắt bỗng đỏ rực cả lên.

Mà cô không ngờ là, người mở cửa hóa ra không phải Lục Gia Xuyên, mà là cô gái mặc váy cổ chữ V trẻ ngực kia.

Càng khiến cô không ngờ tới là, cô gái này nhìn rất quen.

Cô đã gặp cô ta ở đâu rồi sao?

Cô cứ như nàng khờ đứng ngoài cửa, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này cô đột nhiên nhớ tới Trịnh Tâm, tiểu công chúa, thùng rác...

Mẹ nó, đây không phải tiểu công chúa Trương Oánh Nhiên mới mười bốn tuổi đã biết trêu đùa tình cảm của nam sinh đấy sao?!

Chu Sinh Sinh chẳng hiểu gì cả.

Mà ngay sau đó, cô nghe thấy Trương Oánh Nhiên khó hiểu hỏi cô: “Cô là ai vậy, sao lại gõ cửa nhà người ta bất lịch sự như thế, vừa gào vừa đập cửa?”

Cô là ai sao?

Chu Sinh Sinh đang giận dữ mà không có chỗ trút giận, tốt

thôi, anh hôn cô rồi bỏ chạy, chuyện này còn chưa tính, lại dám tùy tiện dẫn phụ nữ về nhà, còn tìm một cô nàng hư hỏng, từ nhỏ đã có tính lừa dối dụng dâm ông!

Cô chỉ cảm thấy dòng máu chạy dọc từ cổ xông lên thẳng não, nhưng càng giận dữ cô lại càng bình tĩnh hơn, toàn bộ tế bào chiến đấu đều đang trong trạng thái báo động đỏ. Đối với những cô nàng mưu mẹo, đánh không được, mắng không xong, chỉ có thể dùng IQ để đánh bại thôi.

Ngay sau đó, cô nhìn Trương Oánh Nhiên, mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi sao —— “

Cô ưỡn ngực, tay làm như vô tình vén mấy sợi tóc đang che trước ngực ra sau.

“Tôi là nữ hàng xóm nhà bên vừa bị bác sĩ Lục cưỡng hôn ngay hành lang này—— “

Cô ra vẻ tan nát cõi lòng vịn người vào cửa, ánh mắt lã chã như có thể khóc được bất cứ lúc nào.

“Nhưng anh ta lại bỏ chạy, không chịu trách nhiệm, tôi biết anh ấy chê tôi —— “

Chê cô điều gì chứ? Đây là đòn đánh sát thủ ——

Chu Sinh Sinh yên lặng tựa người vào cửa, vẻ mặt “Tôi thua tôi đang tổn thương”, lặng lẽ rơi lệ: “Tôi biết, anh ấy chê tôi ngực to. Anh ấy chỉ thích những người như cô có vùng đất bằng phẳng, chính là kiểu cô ....nàng.... ngực.... nhỏ.”

Từng từ từng chữ như đâm vào trái tim cô ta, máu me đầm đìa, sau đó cô nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Trương Oánh Nhiên.

Trương Oánh Nhiên: "... .."

Lục Gia Xuyên: "... .."

-----oOo-----

Chương 50: Phạm tội đêm khuya

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đứng ở cửa đang có ba người, ngoài cửa là Chu Sinh Sinh, bên trong là Lục Gia Xuyên và Trương Oánh Nhiên.

Trong nháy mắt bầu không khí sẵn sàng chiến đấu đã lan ra khắp dãy hành lang.

Trương Oánh Nhiên nheo mắt, hai tay khoanh trước ngực, cầm nhếch lên: "Ý cô là gì?"

Chu Sinh Sinh nhìn chăm chăm vào ngực cô ta: "Một ý thôi."

"Ngực to thì có gì mà ghê gớm?"

"Cũng chẳng to lắm nhưng khá tự tin." Cô chẳng hề ngại ngần nói thẳng.

Trương Oánh Nhiên vốn chẳng biết cô nàng này là thần thánh phương nào, tự dưng nhảy ra chế nhạo cô ngực nhỏ, thật sự là muốn nổi điên mà. Cô ta quay sang nhìn Lục Gia Xuyên: "Anh không định giới thiệu sao, bác sĩ Lục?"

“Cần gì giới thiệu?” Chu Sinh Sinh cắt ngang lời cô, “Nói cứ như người ta muốn quen cô vậy. Cảm ơn, nhưng tôi không muốn biết cô là ai đâu.”

Trương Oánh Nhiên: “...” Đã không thể dùng những từ như giận giữ bình thường để hình dung ra tâm trạng của cô giờ này nữa rồi.

“Cô nghĩ rằng tôi muốn làm quen với cô lắm đấy à? Chị hai à, chị có biết phép lịch sự tối thiểu giữa con người với nhau không? Tự nhiên tới đây so ngực, chị nghĩ ngực to mà nǎo bé thì có hay ho không?” Cô ta nhìn chằm chằm vào ngực Chu Sinh Sinh, càng nhìn càng tức giận.

Cô nàng này còn nhiều tuổi hơn cô, mặt cũng bình thường như bao người, nhưng chiếc váy màu đen kia càng tôn lên bộ ngực tròn đầy và làn da trắng mịn, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy rất quyến rũ rồi.

Chẳng lẽ bác sĩ Lục thích style máy bay bà già thực nữ thế này sao?

Đúng lúc này, Lục Gia Xuyên rốt cục cũng không còn im lặng nữa, anh cầm đồng sách Trương Oánh Nhiên vừa đặt trên tủ giày rồi đưa cho cô: “Y tá Trương cô cứ về trước đi.”

Trương Oánh Nhiên bỗng chốc quay đầu nhìn anh, cảm thấy thật khó tin. Vất vả lắm cô mới tìm được lý do tới nhà anh, tự nhiên nửa đường lại nảy ra một chị già chặn đường, còn Lục Gia Xuyên thấy cô bị trêu vì ngực bé, lại coi như không thấy mà đuổi cô về sao?

“Không phải chúng ta đã nói sẽ cùng nhau ăn cơm tối sao?” Cô không nhận đồng sách anh vừa đưa, chỉ siết chặt tay thành nắm đấm.

Lục Gia Xuyên không vạch trần lời nói dối của cô ta, kỳ thực anh chưa từng đồng ý lời mời ăn cơm chung của cô, nhưng dù sao anh có nói ra cũng chẳng để làm gì. Anh không nhìn Chu Sinh Sinh đang đứng ngoài cửa, chỉ lôi một chiếc túi bóng trong ngăn giày, rồi bỏ mấy cuốn sách vào túi.

Nhưng một giây sau đó, Chu Sinh Sinh đang đứng ngoài cửa đột nhiên xông vào, một tay mở toang chiếc túi kia ra, im lặng nhìn cuốn sách đang nằm trên cùng.

‘Winesburg, Ohio’.

Của Sherwood Anderson.

Anh tặng cuốn sách này cho cô ta sao? Tặng tiểu công chúa sao?

Đây rõ ràng là sách anh mua cho cô, vì cô thích nó nên anh cũng thích. Hai cuốn sách, một cuốn nằm ở chỗ cô, một cuốn nằm trong nhà anh, ngày đó cô còn thầm vui trong lòng nhiều đến cỡ nào, mỗi khi cầm cuốn sách ấy lên, đều không nhin được mà tưởng tượng ra cảnh mỗi tối anh ngồi dưới ánh đèn đọc cuốn sách cô cũng đang đọc, nghĩ những điều như cô đang nghĩ.

“Này, cô làm gì vậy?” Trương Oánh Nhiên không khách khí cướp túi sách trong tay cô, “Đây là sách của tôi, ngại quá.”

Chu Sinh Sinh từ từ buông lỏng tay.

Cô nhìn Trương Oánh Nhiên, lại quay sang nhìn Lục Gia Xuyên, nói về bề ngoài, hai người họ mới đúng là xứng đôi, nam anh tuấn cao ráo, nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Còn cô thì sao?

Giống như con ngốc đứng đây khiến người ta chê cười, cô

thật sự xấu hổ vô cùng.

Trong cuốn sách ấy, Sherwood Anderson đã từng viết,

Cuộc sống cũng giống như một ngôi nhà có nhiều cánh cửa, khi bạn mở một cánh cửa mới phát hiện ra trước mắt lại có một cánh cửa khác nữa. Từng cánh từng cánh cửa ngăn cản bạn, khiến bạn chẳng biết phải mở cánh cửa nào mới ra được bên ngoài.

Đối với cô mà, gõ được cửa nhà Lục Gia Xuyên thì thế nào? Mà chuyển tới phòng kế bên cũng làm sao?

Trước giờ cô vẫn chẳng thể bước qua cánh cửa ấy mà vào lòng anh được.

Anh đưa cuốn sách thuộc về Chu An An cho một người xa lạ, cho dù lúc này cô nói mình chính là Chu An An, chắc hẳn cũng chẳng có tác dụng gì. Bởi vì anh đã hoàn toàn muốn quên đi cô mất rồi.

Lục Gia Xuyên nhìn gương mặt tái nhợt của Chu Sinh Sinh, trong phút chốc trái tim bỗng đập nhanh và loạn nhịp, vẻ mặt này của cô là sao?

Chiếc váy màu đen kia càng làm nổi bật làn da trắng mịn, màu trắng ấy là trắng kiểu ngà voi, nhìn cô cứ như có thể khóc bất cứ lúc nào cũng được.

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, không nói không rằng, dường như một sợi dây đã căng từ lâu đột nhiên đứt phụt, cuối cùng cô quay đầu bước đi.

“Này ——” ánh mắt ấy rất quả quyết, trong lòng anh bỗng cảm thấy hoảng hốt, theo bản năng vươn tay giữ chặt lấy cô.

Chu Sinh Sinh quay đầu bình tĩnh nhìn anh.

“Tôi ——” anh nghẹn lời, nhưng lại chẳng biết phải nói gì đây, rốt cục vì sao lại muốn giữ cô lại.

Nhưng người mắc lỗi là anh, người đường đột hôn cô là anh, người tránh mặt cô cũng chính là anh, cứ như một tên hèn nhất vậy...

Lục Gia Xuyên buông tay, yên lặng nhìn cô: “Cô chờ tôi một chút.”

Ít nhất, phải cho cô ấy một lời giải thích thỏa đáng. Cho dù lý do thực sự không hề hợp lý cho lắm nhưng anh cũng phải thẳng thắn, đó là vì anh nợ cô một lời giải thích.

Anh nghiêng đầu nhìn sang Trương Oánh Nhiên đang đợi ở cửa, mặt không biến sắc nói: “Cô về nhé, y tá Trương.”

Đưa Trương Oánh Nhiên ra cửa thang máy, anh nhìn cô gái gương mặt xinh đẹp kia, trước khi cửa thang máy khép lại, cô nở nụ cười chế nhạo, cười tựa như không mà hỏi anh: “Bác sĩ Lục, anh thích bà chị già kia hơn tôi sao?”

Lục Gia Xuyên im lặng một chút mới đáp: “Không có gì là không thể.”

Thích ai, không thích ai, chẳng lẽ chỉ vì ai xinh hơn ai, ai trẻ hơn ai, hoặc ai có điều kiện gia đình nổi bật hơn ai sao? Anh đã từng thích Chu An An, một cô gái không đáng yêu cũng chẳng thực nữ, nhưng cô lại chân thành hơn bất cứ cô gái nào.

Lúc này, anh không cảm thấy mình thích Tiết Thanh Thanh, nhưng so với y tá Trương mà nói, cô gái ấy càng chân thành,

như một cô nàng ngọc vô cùng sinh động trước mặt anh.

Cửa thang máy khép lại.

Anh đứng dưới ánh đèn mờ, quay đầu nhìn lại.

Cái gái kia đang mặc chiếc váy đầm màu đen, dáng người nhỏ nhắn, dưới sàn phản chiếu cái bóng của cô trông càng đáng thương hơn, gần như hòa nhập cùng cái bóng trên tường.

Nhưng khi cô nhìn anh, ánh mắt ấy quả nhiên có khả năng khiến người ta rung động hơn bất cứ thứ gì.

Ánh mắt anh trầm xuống, xoay người bước từng bước tới trước mặt cô. Vì anh khá cao, nên cái bóng chạy dài che lấp cả người cô, mà dáng người nhỏ nhắn mảnh khảnh cũng được anh bao trùm trong bóng tối dịu dàng ấy.

“Tiết Thanh Thanh.” Lần đầu tiên trong đời, anh gọi đầy đủ tên cô, không phải là Tiết Thanh Thanh tiểu thư như lúc giận, mà là chất giọng rất bình tĩnh thản nhiên, cứ như vừa trút được gánh nặng, “Tránh cô một tuần, một lời giải thích đằng hoàng cũng không có, là vì tôi quá hèn nhát.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trên bức tường sau lưng anh có ánh đèn mờ sáng, ánh đèn mờ bao phủ phía sau khiến toàn thân anh cứ như được dát một lớp ánh sáng vàng, mà gương mặt anh thì trầm tĩnh, dịu dàng trước nay chưa từng thấy.

Chu Sinh Sinh ngẩn người.

“Sự thật là, không biết tại sao, tôi cứ tưởng nhầm cô với người khác. Thật ra hai người nhìn chẳng hề giống nhau chút nào, từ ánh mắt, mũi, miệng, không có một điểm nào giống nhau. Nhưng bóng lưng, giọng nói rồi ngay cả tính

cách cũng rất giống.” Anh dường như vừa cười khẽ một tiếng, lại nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, trong mắt như có ánh sáng đang lóe lên, “Cô gái ấy cũng như cô, vừa xúc động lên là chuyện gì cũng làm được, nói chuyện chẳng biết nể nang ai, chẳng suy nghĩ trước khi làm, nhưng lại —— “

Anh hơi ngừng lại: “Rất chân thành.”

“Tôi đã từng rất thích cô gái ấy, trước giờ tôi là người không hay giao tiếp, nhưng thậm chí vì cô ấy, tôi đã đọc những cuốn sách về kỹ năng giao tiếp, cách theo đuổi phụ nữ. Chỉ tiếc là tôi đánh giá mình quá cao rồi, cô ấy tỏ vẻ không thích tôi như tôi thích cô ấy.”

“Khi tôi hạ quyết tâm muốn theo đuổi cô ấy, thì cô ấy lại biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian.”

Chu Sinh Sinh nghển cổ cố gắng nhìn vào mặt anh, khuôn mặt tuấn tú, đẹp như tranh vẽ, quả thật anh là người đàn ông đẹp nhất cô từng gặp. Không, thực ra cũng chẳng phải, còn có rất nhiều ca sĩ hay diễn viên nhìn còn đẹp trai hơn anh, trên xe bus công cộng hay ở bến tàu điện ngầm vội vàng thoáng nhìn cũng có người đẹp trai hơn anh, nhưng trong mắt cô, chỉ có anh là đẹp nhất.

Cũng như ngàn vạn ngôi sao trên trời, ngoại trừ ngôi sao mà cô thích thì những ngôi sao còn lại cũng chỉ để tô điểm cho nó mà thôi.

Khóe mắt cô đỏ hồng nhìn anh, cắn môi cố nhịn, nhưng trong lòng đang có thứ cảm xúc nào đó muốn phá tan lồng giam mà phát tiết.

Bởi vì anh nói anh thích cô. Đối mặt với Tiết Thanh Thanh, cuối cùng anh cũng đã thừa nhận mình thích Chu An An.

Lục Gia Xuyên cúi đầu nhìn cô, cười một cái: “Nhưng Tiết Thanh Thanh à, cô nói xem trên đời này nào có chuyện buồn cười đến thế, người tôi yêu vừa biến mất, tôi đã coi người trông giống cô ấy làm người thay thế. Đền vừa vụt tắt còn quấy rối cô, làm chuyện đó với cô...”

Anh không biết cảm xúc bất thường khi đối mặt với cô từ đâu mà có, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái trông giống Chu An An mà thôi, cũng đâu phải là lần đầu anh gặp một cô gái có tính cách thẳng thắn phóng khoáng thế này, nhưng vì sao anh chỉ có cảm xúc quái lạ với một mình Tiết Thanh Thanh?

Cứ như hai người đã quen nhau từ lâu.

Cứ như cả trái tim không kiểm soát được mà đập loạn liên hồi.

Lục Gia Xuyên khàn giọng nhìn cô, cười như tự giấu mình mà nói: “Cô xem, như lúc này khi tôi không uống rượu, thì hoàn toàn tỉnh táo, nhưng khi đối mặt với cô đầu óc lại trở nên ngừng trệ, cứ như nếu tôi lơ là một chút thôi chắc chắn sẽ đạp vào vết xe đổ, làm ra những hành động sẽ khiến cô hận tôi.”

“Hành động gì?” Cô như kẻ mê man nói những lời vô nghĩa, giọng nhẹ nhàng.

“...” Lục Gia Xuyên mím môi, ánh mắt nhìn sang nơi khác, “Cô sẽ không muốn biết đâu.”

Cô sẽ không biết nguyên một tuần nay đêm nào anh cũng mơ về cô, có đôi khi là Chu An An, có đôi khi lại là cô, chẳng thể phân biệt được ai với ai. Anh cứ như một cậu bé ngây ngô chưa hiểu sự đời, vì cô, mỗi ngày thức dậy anh lại phải tự mình đấu tranh trong cuộc chiến giữa kháng cự và xấu

hồ.

Trong lòng rõ ràng là kháng cự, nhưng cơ thể lại vô cùng thành thật tự nhận bản thân vô cùng khát vọng cô.

Trong bầu không khí im lặng, chiếc đèn cảm ứng bỗng tắt phụt.

Anh không hề cử động, vì lý trí vẫn còn, anh nhận thức rõ bản thân tuyệt đối không thể làm chuyện nh lần trước được.

Nhưng cô gái trước mặt lại đột nhiên kiễng chân lên, vươn tay ôm chặt cổ anh, trong phút chốc, đôi môi mềm mại như bánh hoa quế [1] dán lên môi anh, mang theo cảm xúc dịu dàng cùng hương vị ngọt ngào.

[1] Bánh hoa quế:

Mùi hương cam trên người cô rõ ràng chỉ là một mùi thơm bình thường, nhưng chẳng hiểu sao lại có thể châm ngòi khao khát và dục vọng nguyên thủy trong con người anh ngay lập tức.

Chắc hẳn mỗi người trời sinh đều có điểm mẫn cảm và nguồn căn tội ác thuộc về riêng mình. Đối với anh mà nói, mùi hương quen thuộc này là một thứ như thế, chỉ cần nó luẩn quẩn bên chóp mũi, cơ thể anh sẽ tự động bị châm lửa đốt mà trở nên nóng rực, khát vọng cháy bỏng như luồng nhiệt cuộn cuộn dội từ trên đỉnh đầu xuống, chạy ra toàn thân, qua cả lực phủ ngũ tạng.

Cả người anh cứng đờ đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích.

Trong bóng tối, giọng nói quen thuộc vang ngay bên tai anh, cứ như tiếng hát của đại dương, nhẹ nhàng du dương, chẳng lẫn chút dục niệm, lại khiến con người ta trong phút chốc tràn ngập trong thất tình lục dục.

“Là thế này đúng không?”

Tay cô vẫn đặt trên cổ anh, hốc mắt còn đang phấp phỏng, vẻ mặt lại vô cùng kiên định, cứ như cuối cùng cô đã hạ quyết tâm muốn tặng anh món quà trân quý nào đó.

May mà bóng tối đã che đi những giọt nước mắt của cô.

Chu Sinh Sinh leo lên người Lục Gia Xuyên, cứ như nàng ma nữ trong bóng đêm, liều lĩnh làm càn hôn anh. Mà anh ban đầu như một khúc gỗ, cả người cứng ngắc khiếp sợ đứng ở đó, nhưng khi cô liều lĩnh nhiệt tình quyến rũ thì tất cả những lý trí gì đó hoàn toàn bị vứt bỏ.

“Nếu em nói, em muốn biết thì sao?”

Muốn biết anh muốn làm gì em, trong mơ đã nghĩ gì. Chu An An cũng được, Chu Sinh Sinh cũng thế, ngay cả Tiết Thanh Thanh cũng chẳng sao cả. Em đã tìm được cách có thể ở bên cạnh anh mãi mãi, mang theo tâm trạng chuốc lỗi, và cả niềm đam mê chảy bỏng mãi chẳng thể ngừng lại, như con thiêu thân lao đầu vào lửa để chạy về phía anh một lần nữa.

***

Trước giờ lý trí và dục vọng của con người vốn vừa mâu thuẫn lại có thể hòa hợp với nhau.

Cô không phải Chu An An mà là Tiết Thanh Thanh —— điều này anh vô cùng rõ ràng.

Nhưng Chu An An đã rời đi, dù anh cảm thấy bản thân trở trên, tự thấy thất vọng về mình, cũng chẳng thể nào phủ nhận khát vọng nguyên thủy của mình đối với một cô gái mà bản thân chẳng hề có hảo cảm ngay từ lần đầu gặp mặt.

Anh sống cả đời, đến cùng là vì điều gì?

Vì chờ Chu An An có lẽ sẽ chẳng bao giờ quay lại sao?

Lục Gia Xuyên rõ ràng nghe thấy trong đầu vang lên tiếng dây cung vừa dứt, âm thanh lạnh lẽo to rõ, hình như đang tuyên bố điều gì đó. Đừng nhớ về quá khứ, đừng nhớ thương cô gái đã biến mất ấy, đừng chối bỏ khát vọng của bản thân, và đừng đẩy cô gái này ra xa nữa.

Tiết Thanh Thanh.

Ba chữ ấy như con rắn độc xông thẳng lên não anh, biết rõ bị nó cắn một cái là có thể sẽ mất mạng, nhưng trong khoảnh khắc này anh đang cảm thấy hạnh phúc thì cần gì phải quan tâm đến cái chết nữa?

Anh kéo cửa phòng ra, cùng cô quấn chặt lấy nhau, nụ hôn nồng nhiệt phóng túng, bất tri bất giác hai người đã vào phòng ngủ từ bao giờ.

Với sức lực mạnh mẽ của đàn ông, anh dễ dàng ép chặt người cô vào bức tường lạnh như băng, tạch —— không biết là tay ai vừa quét qua công tắc điện, ánh đèn trong phòng vụt tắt.

Bóng đêm là lý do tốt nhất để con người ta buông thả bản thân mình.

Anh hôn lên đôi môi mềm mại kia rồi dần dần di chuyển

xuống phần cổ nhẵn mịn, vùng quai xanh xương xương... Mà trong đêm tối cô đang thở dốc, hai mắt mở to nhìn anh thật rõ ràng.

Nếu là anh.

Nếu là anh, cô hoàn toàn chấp nhận và vui vẻ chịu đựng.

-----oOo-----

Chương 51: Một đêm vui vẻ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không thể biết là ai đang cắn môi ai, trong khoảnh khắc hơi thở cả hai hòa hợp, họ cảm thấy không chỉ cơ thể đang run lên mà dường như còn cả linh hồn nữa.

Trong bóng tối, nụ hôn là niềm an ủi tốt nhất cũng là độc dược dễ gây nghiện nhất.

Từ ngoài cửa đến phòng khách, từ phòng khách vào phòng ngủ, rơi đầy dưới đất là quần áo của hai người.

...

Cô như những chùm pháo hoa nở rộ trước mắt anh, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn đường ngoài kia xuyên qua khung cửa sổ, anh thấy rõ đủ các biểu cảm trên gương mặt cô, hàng lông mày trông khá bình thường tẻ nhạt, nhưng khi được nhuộm bởi tình ái, trông cũng xinh đẹp và rực rỡ hơn hẳn. Vì thế khi lông mày nhíu chặt cứ như những cành liễu đang đưa trong gió xuân, hàng lông mi rung lên cứ như biển hoa đang nhảy nhót giữa đêm hè, những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán như hàng vạn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời

đêm nay, cô như một đóa hoa nở rộ, trông thật mỏng manh và dịu dàng trước mặt anh.

“Lục Gia Xuyên...” Cô run rẩy gọi tên anh.

Ba chữ ngắn gọn, rõ ràng anh đã từng nghe vô số lần trong đời, nhưng không lần nào giống như hôm nay, nó có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Cho đến giây phút cuối cùng, khói lửa rục rở, sao sáng trong mắt.

Anh từ từ nằm xuống bên cạnh cô, dù thân thể vẫn đang có phản ứng nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo.

“Tiết Thanh Thanh.” Anh thấp giọng gọi tên cô.

Cô nước mắt rơi đầy mặt nghiêng đầu sang, mơ mơ màng màng “ừm” một tiếng, âm cuối hơi cao, tỏ vẻ nghi vấn.

“Vì sao.” Anh vươn tay lau nước mắt cho, “Vì sao lại hôn tôi?”

Trong lòng thoáng ngập ngừng chẳng dám nói. Cô cảm nhận được đôi bàn tay đẹp đẽ ấy đang lau nước mắt trên mặt mình, nước mắt đầy trên mặt là chứng cứ đáng xấu hổ nhất khi cô lên đỉnh, cô nhỏ giọng thăm thì: “Nếu em nói, em yêu anh từ lâu rồi, anh có tin không?”

Đêm tối là thời điểm và chất xúc tác tốt nhất để có thể che dấu sự dè dặt thận trọng trong mắt cô, mà giọng nói run rẩy lại có thể khiến người ta nhận ra sự mệt mỏi sau một hồi hoan ái.

Trong lòng cô đang vô cùng chờ mong, lại cảm thấy khó khăn mà nhìn Lục Gia Xuyên.

“Không tin.” Anh lời ít ý nhiều đáp lại.

Cứ như có ai đó đang đục khoét trái tim cô từng chút từng chút một, có một bí mật kinh thiên động địa đang dần dần nổi hoàn toàn lên mặt nước.

Cô như người mê nói mộng hỏi anh: “Vậy nếu em nói, thật ra em cũng chính là người mà anh từng thích trước kia, chỉ là khuôn mặt này đã thay đổi, anh có tin không?”

Gương mặt Lục Gia Xuyên dần cứng lại, một giây trước ngón tay anh còn đang dịu dàng di động trên mặt cô, ngay sau đó lại chẳng chút báo hiệu mà rút về: “Không vui tí nào.”

Anh không muốn cô lấy Chu An An ra làm trò đùa, cứ như hôm trước ngoài hành lang khi anh nghiêm túc thú nhận lại bị cô vạch trần vết thương trong lòng.

Chu Sinh Sinh dừng lời, trong bóng đêm cô nhìn anh chăm chăm, môi khẽ giật, không nói ra thành lời.

Nhưng cô lại cảm thấy không cam lòng, bèn mở miệng lần nữa: “Không phải anh nói em rất giống cô ấy sao? Vì sao lại không tin? Nói không chừng em thực sự là cô ấy thì sao? Dù khuôn mặt đã thay đổi nhưng linh hồn vẫn như thế, không có gì ——” cô cứ như đang nói đùa, chỉ muốn thử thăm dò ý của anh.

“Đủ rồi.” Lục Gia Xuyên bỗng nhiên lạnh lùng cắt ngang lời cô, anh mạnh mẽ đứng dậy, không nói một lời lôi một chiếc áo choàng tắm trong tủ ra, bọc vội vắt bọc một cái lên vai, “Tôi không muốn cô đùa thế nữa.”

Anh không muốn nói chuyện vớ vẩn về Chu An An với cô.

Anh vốn chẳng muốn nhắc tới Chu An An, cũng không muốn nghĩ xem vì sao lại làm chuyện này với Tiết Thanh Thanh. Nhưng cô nàng này cứ liên mồm nhắc tới Chu An An, khiến màn vui sướng vừa rồi cứ như một cây dao găm, đâm thẳng vào lồng ngực anh.

Đúng vậy, anh luôn miệng nói yêu một người, nhưng trong chớp mắt lại lên giường cùng một cô gái giống cô, mẹ nó đây không phải anh bệnh hoạn thì là gì?

Lục Gia Xuyên gằn từng chữ mà nói: “Cô ấy đã chọn cách biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của tôi nên cô ta có xuất hiện nữa thì với tôi mà nói cũng không có ý nghĩa gì cả. Cho nên cô đừng lấy cô ấy ra làm trò đùa nữa, nếu cô ấy có gan như thế, thay đổi một gương mặt khác rồi tới tìm tôi, trêu đùa tôi, tôi chỉ có thể nói —— cút, cút càng xa càng tốt.”

Chu Sênh Sênh từ từ ngồi dậy, nhìn vẻ mặt lạnh lùng kia, cô chỉ cảm thấy cả trái tim như nặng trĩu nỗi buồn.

Cô còn tưởng rằng chỉ cần Chu An An lại xuất hiện, anh nhất định sẽ chấp nhận. Nhưng cô đã làm tổn thương anh, còn chưa từng hỏi miệng vết thương đã khép lại chưa, đã gấp gáp muốn xuất hiện trước mắt anh... thì tất nhiên anh sẽ chẳng chấp nhận rồi.

Khó khăn lắm bí mật ấy mới có ngày thấy ánh mặt trời, lại vừa trời lên mặt nước đã bị người ta một tay dìm xuống. Anh không chấp nhận bí mật ấy, cô chỉ có thể hoảng loạn mà tiếp tục chôn giấu nó.

Được rồi, cô không làm Chu An An nữa, đành ngoan ngoãn làm Tiết Thanh Thanh, như vậy đã được chưa?

“Xin lỗi, em đùa thôi.” Cô quy củ ngồi ở đó, cầm chần lên

che cơ thể mình, cứ như một đứa trẻ vừa phạm phải lỗi sai.

Lục Gia Xuyên vừa rồi còn đắm chìm trong cảm xúc lâng lâng dịu dàng, lần đầu tiên nhìn cô mà anh cảm thấy lo lắng vô cùng, rất muốn thổ lộ tình cảm khát vọng trong lòng mình. Nhưng cô lại lấy nỗi lòng của anh ra làm trò cười, nói cái gì mà thay đổi gương mặt, vừa nhắc tới Chu An An, anh liền cảm thấy tâm trạng khó chịu.

“Nếu cô không muốn trả lời, có thể không nói, đừng lấy chuyện cũ của tôi ra làm trò đùa.” Anh lạnh lùng nói.

Chu Sinh Sinh buồn bã nhìn anh, thực ra cô cũng đã nghĩ tới phản ứng của anh, còn nghĩ rất nhiều lần rồi. Nhưng khi thật sự nghe anh nói, cô vẫn cảm thấy khó chịu.

Xem đi, cô thất bại rồi.

“Được rồi, lúc này anh hỏi em vì sao em hôn anh, thực ra chẳng vì sao cả, muốn hôn thì hôn thôi.” Cô cố gắng làm ra vẻ rất bình tĩnh, hờ hững mà gục đầu xuống, một lần nữa trả lời câu hỏi của anh.

Nhưng cô vẫn có thể cảm giác được người đàn ông kia đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt nóng rực.

“Muốn hôn thì hôn, muốn làm thì làm, lần đầu tiên muốn cho ai thì cho sao?” Ánh mắt anh liếc qua vết máu nhạt in trên ga giường.

Cô hít sâu một cái: “Phải, nếu là anh, em muốn hôn cũng muốn cho.”

“Vì sao?”

“Vì em thích anh.” Cô nói rất thẳng thắn, biểu cảm tự nhiên.

Anh từ chối cho ý kiến: “Cô thích tôi ở điểm nào?”

“Thích gương mặt đẹp trai của anh, vẻ ngoài lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác muốn chinh phục.” Cô nhún nhún vai.

— *Thích tấm lòng lương thiện của anh, bề ngoài thì không dễ làm thân cho lắm, nhưng thực ra là một người rất tốt bụng.*

“Thích nhìn anh mặc áo blouse trắng, bộ trang phục quyền rũ mang vẻ cấm dục, ngấm lại cũng khiến cho người ta chẳng thể nào khép miệng lại được.”

— *Thích nhìn anh cầm dao phẫu thuật, vẻ mặt nghiêm túc với từng bệnh nhân ở khoa mắt, tâm nguyện muốn mỗi bệnh nhân bước ra từ đó đều có một đôi mắt sáng ngời.*

“Thích những món đồ nhìn sang trọng trong căn nhà này, vừa thấy thì biết ngay là kẻ có tiền.”

— *Thích anh chẳng thèm quan tâm em nghèo khó hay giàu sang, dần dần khiến em hiểu con người chúng ta ai cũng bình đẳng, một cô gái nhỏ bé như em cũng được anh đón nhận mà yêu thương.*

Mỗi lời nói nông cạn đều che giấu bí mật đau lòng nhất chưa xốt nhất. Cô không thể bày tỏ được, cho nên chỉ có thể che đậy.

“...”

Câu trả lời của cô nằm ngoài dự đoán của anh, nhưng lại vô cùng hợp lý, Lục Gia Xuyên bỗng cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu. Nhưng nếu câu trả lời của cô là vừa nhìn anh

đã thích hoặc kiểu tình cảm sâu đậm, anh cũng chỉ cảm thấy cô đang nói dối.

Anh và cô vốn quen nhau chưa được bao lâu, từ người hàng xóm đáng ghét bỗng chốc tiến triển một bước vượt trội, vừa đúng thành quan hệ thế này.

Mối quan hệ này là thế nào?

Vì vẻ ngoài mà cô thích anh, còn anh là vì cô rất giống Chu An An mà rối loạn đầu óc. Anh hoàn toàn không muốn để tình dục kiểm soát bản thân, nhưng dục vọng lại là thứ biểu đạt rõ nhất khao khát, khiến quan hệ của hai người càng trở nên kỳ lạ hơn, rối rắm hơn, chẳng thể kết thúc được.

Trong bóng đêm tối đen, Chu Sinh Sinh từ từ bò xuống giường, dùng drap giường bao lấy cơ thể, vụng về kéo mép chăn bước từng bước ra ngoài, vừa đi vừa nhặt đồng quần áo vương lung tung trên sàn.

Cô nghiêng người trốn vào phòng tắm, chật vật mặc váy lên người.

Lục Gia Xuyên đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cô chật vật bước ra mở cửa, trước khi về còn quay đầu liếc anh một cái, cuối cùng cũng chẳng nói câu nào mà đóng cửa lại.

Lúc này đây, anh chạy nhanh ra cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn cô gái kia mở cửa nhà mình, rồi hoảng loạn biến mất trong tầm mắt anh.

Không biết phải nói thế nào, bóng lưng của cô vẫn là trước sau như một, giống hệt như Chu An An. Anh muốn đuổi theo, nhưng vừa rồi hai người đã nhe nanh múa vuốt, tan rã trong không vui, anh cũng khó mà đuổi theo cô được.

Anh cứ ngỡ ngẩn đứng ở đó, cơ thể vẫn còn mùi hương của cô quấn lấy khi hai người bên nhau, còn trong lòng lại cảm thấy nặng nề vì cô thản nhiên thừa nhận nói thích anh vì những điều kiện vật chất bề ngoài. Thất vọng như vực sâu chẳng thấy đáy, chỉ khiến người ta càng thêm thất vọng hơn.

Thích anh vì anh đẹp trai, thích anh vì anh là bác sĩ, thích anh vì nhà anh toàn đồ xa xỉ, thích anh vì anh có tiền.

Bi thương cỡ nào chứ.

Tất cả đều là ưu điểm của anh, nhưng anh lại chẳng phải người duy nhất có những ưu điểm này. Cho nên người cô gái ấy thích không phải là anh, mà chỉ là một người đàn ông điều kiện vật chất không tệ mà thôi.

Cô thích anh chỉ vì quá cô đơn.

Mà trong tiềm thức của anh đã coi cô là nơi gửi gắm yêu thương, thứ tình cảm mà sau khi Chu An An bỏ đi đã bị cắt đứt, nay lại vì sự xuất hiện của cô mà bỗng nhiên le lói hi vọng.

Trong đêm tối, Lục Gia Xuyên tựa lưng vào tấm cửa lạnh như băng, chậm rãi nở nụ cười.

Ngưng cười trong mắt là một mảnh cô đơn, hoàn toàn không còn sáng rực như lúc nãy khi ở cạnh cô nữa.

Được rồi, đều là nam nữ trưởng thành, một đêm vui vẻ mà thôi, cần gì phải canh cánh trong lòng như thế?

-----oOo-----

Chương 52: Bụng dạ khó lường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau, Lục Gia Xuyên tới bệnh viện đi làm thì bỗng nhận ra ánh mắt mọi người nhìn mình có vẻ không giống mọi ngày cho lắm.

Đi ngang qua quầy trực y tá, đứng từ xa anh đã thấy đám thiên sứ áo trắng đang túm tụm bên nhau xì xào bàn tán, nhưng khi anh vừa bước tới gần, mấy cô nàng đó liền đứng thẳng người dậy, nhìn không chớp mắt, ngồi thật nghiêm chỉnh.

Y tá Trần trốn sau quầy lén lút ngược mắt nhìn anh, vừa đưa mắt lên đã chạm phải mắt anh, liền mất tự nhiên cười nhạt mấy tiếng: “Bác ... bác sĩ Lục, chào anh.”

“Chào cô.” Anh nhú mày, đi vào văn phòng của mình.

Đi ngang một phòng bệnh, đúng lúc có một y tá thực tập trẻ tuổi đẩy xe treo bình truyền nước cho bệnh nhân đi ra, vừa ra đến cửa thì gặp anh.

“A!” Cô y tá thực tập nhảy một bước cách xa anh ba mét, cứ như trên người anh có viruss truyền nhiễm vậy.

Có cần khoa trương thế không?

“...” Lục Gia Xuyên dừng chân lại, liếc nhìn cô ta một cái, trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng chẳng muốn bắt chuyện với người không quen, nên đành dứt khoát quay đầu bước vào văn phòng.

Bác sĩ Trương ở bàn bên cạnh đang đọc báo, Lục Gia Xuyên đứng bên cạnh ông khoác áo blouse trắng.

Bác sĩ Trương bình thường không có việc gì thì rất thích phát biểu quan điểm của mình đối với những tin tức thời sự nóng hổi, hôm nay ông lại bắt đầu thói quen: “Lại có một học sinh chuẩn bị thi đại học nhảy lầu vì áp lực thi cử quá lớn, trẻ con thời đại này quả thật phải chịu quá nhiều sức ép. Ngày xưa chúng ta chỉ cần được đi học là tốt lắm rồi, không thi đỗ đại học thì học trường nghề, nào có người cố sống cố chết để vào đại học?”

Lục Gia Xuyên chỉ cong khóe môi, không nói gì.

Bác sĩ Trương lật sang trang tiếp theo: “A, cậu đọc thử xem, bên phía đường Nhị Hoàn, có tên biến thái vừa bị bắt. Trước đây hắn thường xuống tay với những cô gái trẻ tuổi trong khu chung cư vắng vẻ, vừa gây rối xong thì bỏ chạy, đã làm trót lọt nhiều vụ lắm rồi.”

Đúng lúc Lục Gia Xuyên cài nút cúc áo trên cùng.

Giọng bác sĩ Trương vẫn còn đang tiếp tục: “Cậu nói xem thời đại này con người ta điên hết rồi à, đi làm có áp lực thì sinh ra tâm lý biến thái? Đang yên đang lành lại quấy rối phụ nữ, cũng quá là —— “

Vừa nói tới đây, ông bỗng im bặt.

Lục Gia Xuyên luôn coi bác sĩ Trương lăm mồm là niềm vui trong căn phòng làm việc này, mỗi lần đọc báo ông cũng bình luận một tràng không dưới ba nghìn chữ, đúng là không người bình thường nào cũng làm được. Nhưng bác sĩ Trương cũng hơn bốn mươi rồi, thuộc hàng lão làng trong khoa mắt, ngoài việc hơi lăm mồm một tí thì những mặt khác đều ổn, anh cũng không thể bảo người ta ngậm mồm lại đừng lải nhải nữa. Lâu dần, tai anh đã có thói quen tự động lọc thông tin quan trọng, còn lại thì nghe tai này rồi ra tai kia

Nhưng hôm nay, mẩu tin tức này mới chỉ bắt đầu đã đột nhiên không còn câu tiếp theo nữa rồi.

Dù Lục Gia Xuyên thường không chuyên tâm lắng nghe lắm, nhưng cũng nhận ra có chỗ nào đó không bình thường. Anh nghiêng đầu qua chột phát hiện bác sĩ Trương mặt ảo não ngồi đó, vừa đặt tờ báo lên chồng hồ sơ, vừa xấu hổ lén lút quan sát anh.

Trong lúc hai ánh nhìn chạm nhau, bác sĩ Trương càng thêm xấu hổ, mặt ông ửng đỏ, ánh mắt tránh né, còn ho khan hai tiếng như thêm dầu vào lửa, quả thực chỉ thiếu viết mấy chữ ‘Tôi đang chột dạ’ lên giữa trán.

Lục Gia Xuyên dè dặt gợi chuyện: “Bác sĩ Trương?”

“Hả?” Đối phương lập tức ngồi thẳng người, thấy mặt anh hơi lạ thì cuống quýt xoa tay, “Xin lỗi cậu, tôi không có ý muốn nhằm vào cậu đâu bác sĩ Lục, tôi chỉ đang nói chuyện xã hội mà thôi, thật sự không có ý muốn nói gì cậu đâu!”

... Nói chuyện xã hội, nhằm vào cậu? Thực xin lỗi?

Lục Gia Xuyên bỗng chốc ngó người ra: “Ý anh là gì?”

Bác sĩ Trương im lặng cầm tờ báo lên, nhìn đông xem tây tránh né.

Vừa đúng lúc ngoài cửa bỗng có bệnh nhân của người nhà tới, vừa gõ gõ cửa, còn hỏi câu: “Bác sĩ Trương, có tiện nói chuyện vài câu không ạ?”

Ông quả thực như vớ được vàng, cất bước bỏ chạy, tay giữ chặt người nhà bệnh nhân nhanh chóng ra khỏi văn phòng: “Đi thôi, chúng ta ra bên ngoài rồi nói, đừng quấy nhiễu bác

sĩ Lục làm việc!”

????

Để lại một mình Lục Gia Xuyên yên lặng đứng ở đó, mặt ngo ngác chẳng hiểu gì.

Cả ngày hôm ấy, anh cảm thấy rất quái lạ. Bình thường chẳng có đồng nghiệp nào thân thiết với anh, nhưng mọi người đều tỏ lòng kính trọng và nể phục, gặp mặt cũng cười mỉm chào một tiếng bác sĩ Lục, còn đám y tá nữ thì chỉ đứng nhìn anh từ xa mà không dám trêu đùa.

Đương nhiên, đây là do một bác sĩ thực tập trước đây thuộc quản lý của anh đã nói cho anh biết tại bữa tiệc cảm ơn trước hôm nghỉ việc.

“Thật ra mọi người đều cảm thấy bác sĩ Lục khá đẹp trai, tuy nhiên lại rất lạnh lùng, con người cũng hơi khó tính cầu toàn, thực tập sinh phạm phải lỗi sai sẽ nghe mắng té tát. Cho nên bình thường chúng em chỉ dám nhìn anh, chứ không ai dám có suy nghĩ xấu gì về anh.”

Nhưng cả ngày hôm nay, không chỉ đám y tá đứng xa xa quan sát anh rồi khe khẽ bàn tán gì đó, mà cả những bác sĩ y tá cùng khoa nhìn anh với ánh mắt rất lạ, có cảm giác như đang thăm dò tìm kiếm gì đó. Tất nhiên không phải vì anh đẹp trai, mặc dù anh cũng đẹp trai thật.

Tình trạng ấy cứ kéo dài cho tận đến lúc anh tan làm. Trước khi về anh ghé quá phòng bệnh nhi một chuyến thuận tiện cũng kiểm tra tình trạng hồi phục của mắt Đường Đường.

Đám trẻ chen lấn nhau, bảy miệng tám lời chào anh.

“Chào bác sĩ Lục ạ!”

“Chú Lục cuối cùng cũng tới thăm chúng mình rồi!”

“Bệnh của bác sĩ đã đỡ chưa ạ?”

“Bác sĩ lại đẹp trai hơn rồi ạ hì hì.”

Một đám trẻ loi choi, tuy chẳng nhìn thấy gì, nhưng lại như biết tất cả mọi thứ. Rõ ràng cả đám đều là trẻ mù, nhưng ngay cả khi nịnh nọt cũng biết nói mấy câu có hiệu quả thị giác đến thế ...

Lục Gia Xuyên đáp lại từng đứa một rồi kéo tay Đường Đường tới gần, ngồi xổm xuống, vạch chiếc băng gạc trên mắt bé ra kiểm tra.

Đường Đường rõ ràng không tập trung vào chuyện anh đang làm, bé do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nhin được dò hỏi: “Bác sĩ Lục, nghe nói, nghe nói...”

Bé con ấp úng nói không hết lời.

Lục Gia Xuyên: “Nghe nói gì cơ?”

Tiểu Đình lập tức nói chen vào: “Nghe nói chú quấy rồi cô hàng xóm trong hành lang á.”

“...”

Hạo Hạo tiếp lời: “Quấy rồi như nào?”

Thiên Thiên gãi đầu: “Chắc là hôn hôn môi này, chạm tay ... nhỉ?”

“Nói lung tung, phải có em bé thì mới tính!” Đường Đường quay đầu bác bỏ, trên mặt hiện rõ mấy chữ “Tin mình đi

không sai đâu”.

“...”

Trong lòng cứ như vừa bị sét đánh. Lục Gia Xuyên ngồi đó, không nói một lời kiểm tra xong miệng vết thương trên mắt Đường Đường, sau khi chắc chắn vết thương đã khép miệng, mới thay thuốc cho bé, giọng anh nghiêm nghị hỏi: “Con nghe ai nói?”

“Mọi người đều nói thế ạ.” Tiểu Đình hồn nhiên đáp.

“Đúng vậy, ngay cả chị gái y tá cũng nói như vậy, sau đó có hai chị gái y tá cũng nói chuyện về chú.”

“Họ nói cô hàng xóm đã tìm tới tận cửa nhà chú, tức giận muốn chặt chú thành tám khúc!” Đường Đường lo lắng giữ chặt tay anh, sau khi chắc chắn đôi tay dài vẫn nằm trên người anh, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Làm con sợ muốn chết, may quá may quá, vẫn còn nguyên vẹn.”

“Đúng vậy, chuyện ấy thật nguy hiểm! Bác sĩ Lục sau này đừng quấy rầy cô hàng xóm nữa nghen.” Tiểu Đình vừa nghĩ mà sợ, cu cậu dè dặt đặt tay lên ngực, “Nếu không, chú cứ quấy con và Đường Đường cũng được, hai đứa con đều rất thích chú, sẽ không để ý chuyện đó đâu! Nếu chú cũng thích con, vậy cứ quấy chúng con đi, sau này con lớn lên sẽ cưới chú, Đường Đường chắc cũng không để ý đâu mà.”

“Hừ! Tui cũng để ý mà.” Đường Đường cũng không chịu thua, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tức giận mà phản bác, “Vì sao lại quấy cậu mà không phải tui?”

“...”

Lục Gia Xuyên dán xong chiếc băng gạc, liền giữ bả vai

Đường Đường để cô bé có thể đứng vững, anh hơi nghiêm mặt, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Bác sĩ Lục!” Đường Đường gọi tên anh.

Anh quay đầu, nhìn về mặt muốn nói lại thôi của cô gái nhỏ. Một lúc sau, Đường Đường tuy vẫn còn chần chừ, nhưng cuối cùng cũng nói: “Cháu... trước kia chúng cháu còn tưởng rằng, chị Chu mới là bạn gái chú...”

Ba đứa trẻ còn lại cũng đồng loạt gật đầu.

Lục Gia Xuyên im lặng một lát, coi như không có việc gì mà nói: “Hôm nay chú sắp tan làm rồi, mấy đứa nhớ phải nghe lời các chị y tá, không được chạy lung tung nhé.”

Xoay người ra ngoài, anh lập tức đi tới phòng trực y tá, vươn tay gõ cửa.

Mấy cô y tá đang cười hi hi ha ha trong phòng, một cô cất giọng lên hỏi: “Ai vậy?”

“Lục Gia Xuyên.” Anh nói rõ từng chữ, giọng điệu lạnh lùng, “Trương Oánh Nhiên có ở trong không? Tôi có mấy câu muốn nói với cô ấy.”

Một lát sau, cửa mở.

Trương Oánh Nhiên mặc trên người bộ đồng phục y tá, vẻ mặt vô tội đứng ở đó: “Có chuyện gì vậy, bác sĩ Lục?”

“Ra hành lang đi, tôi muốn nói chuyện riêng.” Lục Gia Xuyên nhìn hai đôi mắt sáng rực phía sau cô ta, nên không muốn nói chuyện ở đây.

Nào ngờ hai cô y tá kia tự nhiên bước tới gần cô ta, vẻ mặt

lo lắng đứng sóng vai Trương Oánh Nhiên, trong ánh mắt che dấu sự cảnh giác rất rõ ràng.

Trương Oánh Nhiên chớp mắt mấy cái: “Có chuyện gì anh không thể nói luôn ở đây sao, bác sĩ Lục?”

“Đúng vậy, hai người không có quan hệ đặc biệt, nói chuyện riêng có vẻ không tốt lắm đâu!” Một cô y tá khác cười hì hì nói, “Ngoài hành lang không có người, nếu như bị ai thấy, còn tưởng rằng bác sĩ Lục đang tỏ tình với Nhiên Nhiên trong giờ làm việc, sẽ gây tiếng xấu cho cô ấy.”

Lục Gia Xuyên gần như có thể nghe rõ trọng âm của câu này đánh vào hai chữ —— hành lang.

Cũng đúng, dù sao qua miệng Trương Oánh Nhiên, anh chính là một kẻ quấy rối nữ hàng xóm ngoài hành lang. Hiện giờ trong mắt những người khác thì anh đang giở lại bài cũ, muốn ra tay với Trương Oánh Nhiên.

Anh lạnh lùng đứng ở nơi đó, nhìn Trương Oánh Nhiên một cái, lặng im không lên tiếng mà bỏ đi.

Một khi đã như vậy thì cũng chẳng còn gì để nói nữa. Anh đã đả kích lòng tự trọng của cô ta thì cô ta cũng muốn hăm hại anh, gây ông đập lưng ông. Mấy kiểu hăm hại ác ý này không phải anh chưa từng trải qua, phần lớn vào lúc đó anh sẽ tự nói với bản thân, những kẻ nghi ngờ anh mĩa mai anh, đều là đám tiểu nhân chỉ dám nói sau lưng anh, anh vốn chẳng cần quan tâm đến bọn họ, cũng chẳng cần bắt bọn họ phải thích anh.

Chỉ là mới đi được vài bước, anh chợt nhớ ra chuyện gì đó, phút chốc dừng chân quay lại đi tới trước mặt cô ta.

“Trả lại cuốn sách cho tôi.” Chỉ vài chữ ngắn ngủi, “Những

cuốn khác cô muốn mượn thì mượn, thích thì trả, nhưng riêng quyển 'Wineburg, Ohio' thì trả lại cho tôi."

Cô ta không xứng để chạm vào nó.

Anh bỗng cảm thấy hối hận trong lòng, hối hận vì đã đưa cuốn sách vô cùng có ý nghĩa với một người nào đó cho cô ta thế này.

***

Khi Lục Gia Xuyên đang đắm mình trong tin đồn 'Quấy rối nữ hàng xóm' thì Chu Sinh Sinh cũng đang bận rộn với công việc của mình.

Mấy hôm sau đó phải về muộn, hết giờ làm Lục Gia Xuyên lái xe về khu chung cư, theo thói quen anh sẽ đỗ lại ngay quán trà sữa trước cổng khu chung cư để mua một ly trà yên ương. Bình thường anh không để ý mấy nhân viên bán hàng cho lắm, hạ cửa sổ xuống, vừa lùi tiền trong ví ra vừa nói: "Cho tôi một ly trà yên ương, mang về, cảm ơn."

Bình thường sẽ có nhân viên nữ nào đó hỏi anh một câu "Bác sĩ Lục tan làm rồi sao." nhưng hôm nay lại im lặng, chẳng nói câu nào mà nhận tiền từ tay anh.

Lục Gia Xuyên cảm thấy buồn bực, nghiêng đầu vừa nhìn bỗng chốc sửng sốt.

Đứng sau quầy trà sữa không phải người xa lạ nào khác, hóa ra người mặc sơ mi trắng và đeo chiếc tạp dề màu café trước ngực kia là ... Tiết Thanh Thanh?

Anh không nhận ly trà sữa, đóng cửa xe lên định rời đi. Nhưng cửa sổ mới đóng được một nửa, thì một cánh tay mảnh khảnh bỗng vươn tới, chặn ngay chính giữa cửa xe.

Anh gần như bấm dừng ngay lập tức.

Đối diện với ánh mắt tối đen của cô nàng kia, anh nói một câu kỳ quái: “Tôi không muốn mua nữa.”

... Cứ như đang giận lẫy cô vậy.

Chu Sinh Sinh cứ nhìn anh chăm chăm, thấy vẻ mặt lạnh lùng, giọng lại có vẻ không mấy kiên nhẫn cho lắm.

Thực ra mối quan hệ của anh và cô rõ ràng đã được cải thiện nhưng lại trở nên như hôm nay, phần lớn trách nhiệm là do bản thân cô. Nhưng bất luận thế nào thái độ của anh vẫn làm cô đau lòng

“Ừm.” Cô cúi đầu lên tiếng, đưa tiền vào trong cửa sổ xe, “Vậy trả lại tiền cho anh.”

Lục Gia Xuyên không ngờ cô có thể thoải mái đối diện với anh. Lần trước hôn cô một cái, cô còn muốn phá cửa nói rõ mọi chuyện với anh, đương nhiên, cũng chẳng nói rõ được chuyện gì, mà còn làm mọi chuyện trở nên rối bời hơn.

Nhưng hôn một cái đã muốn sống muốn chết như thế, nhưng sau khi làm chuyện đó lại vui vẻ thả anh đi sao?

Lục Gia Xuyên dẫn chau mày.

Nhân viên phục vụ vẫn đang đứng bên quan sát hai người, Chu Sinh Sinh liền buông tay, để tiền rơi xuống ghế lái phụ rồi xoay người đi vào quầy, vô cùng nhanh nhẹ dứt khoát, rồi cười một cái với vị khách vừa bước vào: “Hoan nghênh quý khách, xin hỏi anh muốn uống gì?”

Trong mắt hoàn toàn không có sự tồn tại của Lục Gia Xuyên.

Kỳ quái là, trước kia người lạnh lùng thân nhiên là anh, nhưng khi cô dùng thái độ này để đối xử với anh thì anh lại cảm thấy cả người khó chịu. Bởi vì trong tiềm thức, cô nàng này luôn quấn quýt bám chặt lấy anh không buông cơ mà.

Lục Gia Xuyên nhìn cô tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì, bỗng nhiên anh cảm thấy mất hứng.

Anh mở cửa, xuống xe, lại đặt tiền lên quầy gọi đồ. Đối diện với ánh mắt ngờ vực của Chu Sinh Sinh, anh chống nạnh vẽ mặt kiêu ngạo như vừa lấy được quân bài hai năm tám vạn [1], dáng vẻ thần thánh không thể xâm phạm được.

[1] Hai năm tám vạn là thuật ngữ dùng trong chơi bài mạt chược, người chơi nếu rút được quân bài vạn số 2, 5, 8 cùng một lúc là trường hợp rất hiếm, nên thường tỏ vẻ đặc ý khi rút được 258

“Một ly trà uyên ương.” rồi liếc xéo người đàn ông bên cạnh, “Tôi đến trước anh ta.”

“...” Chu Sinh Sinh khó hiểu nhìn anh, “Anh nói không uống nữa mà?”

“Giờ thì tôi muốn uống.”

Chu Sinh Sinh cảm thấy anh đang trêu đùa cô, muốn trả thù cô, nhìn thẳng vào mắt anh mấy giây, cô bỗng lạnh lùng nói: “Vị tiên sinh này, tôi thấy anh thay đổi thất thường như thế, ngộ nhỡ mấy phút sau anh lại không muốn uống nữa thì sao? Quán nhỏ lời lãi chẳng bao nhiêu, mất một ly trà sữa sẽ bị trừ tiền lương, không bằng anh cứ xếp hàng sau anh ấy suy nghĩ cho thật kỹ đi, sau khi nghĩ kỹ mà muốn uống, tôi sẽ order đơn cho anh.”

Sau đó cô quay sang người đàn ông kia, ngay lập tức nở nụ cười đón chào, mặt mày sinh động hẳn lên.

Vị khách nam kia cũng là người sống trong khu chung cư bên đối diện, Lục Gia Xuyên mơ hồ nhớ đã từng gặp mặt anh ta vài lần trong cuộc họp tổ dân phố, đó là một người đàn ông vừa ly hôn nên đang độc thân, họ Lý.

Lý độc thân vừa lịch sự lại thân thiện với nhân viên phục vụ, đột nhiên anh ta vỗ trán nói: “Tôi nhớ ra rồi, có phải cô là Tiết tiểu thư vừa chuyển tới khu chúng tôi vào tháng trước không?”

Chu Sinh Sinh sửng sốt: “Hả?”

“Tòa 3, phòng 1202, đúng không?” Lý độc thân cười rộ lên, “Hai chúng ta từng gặp nhau trong thang máy, cô còn tự giới thiệu bản thân cho mọi người nghe mà!”

Chu Sinh Sinh không nhớ ra anh ta, nhưng cô nhớ hôm mình đến khu chung cư đã vô cùng hào hứng đi chào hỏi mọi người, tức thời cũng cười rộ lên: “Thì ra là anh à, trùng hợp thật.”

“Đúng vậy, trùng hợp thật!” Lý độc thân tự giới thiệu, “Tôi họ Lý, tên là Lý Kiến, cũng ở tòa 3 phòng 501. Tiết tiểu thư, sau này là hàng xóm láng giềng, cũng nhờ cô giúp đỡ nhiều hơn.”

Anh vươn tay tới, vừa lịch sự lại nhiệt tình.

Tuổi có vẻ tầm khoảng ba bảy ba tám, bề ngoài bình thường, vừa nhìn cũng chẳng chê được điểm nào nhưng cũng không có gì nổi bật, độc thân đã hơn nửa năm nay, có một đứa con trai tầm bảy tám tuổi với vợ trước.

Với những đặc điểm này lại còn chủ động vươn tay chào hỏi Chu Sinh Sinh, trong mắt Lục Gia Xuyên, đã hoàn toàn chuyển sang một ý nghĩa khác.

Làm gì, làm gì vậy?

Một người sống tầng 12, một kẻ sống tầng 5, có chỗ nào giống hàng xóm láng giềng? Mẹ nó anh ta trợn mắt nói dối sao?

Anh không nhận được, cười lạnh một tiếng.

Chu Sinh Sinh coi như mắt diếc tai ngơ, vươn tay bắt lấy tay Lý Kiến, cổ tay mảnh khảnh trắng nõn dưới ánh nắng chiều tà trở nên sáng rực như ngọc thạch, quả là cảnh đẹp ý vui.

Bàn tay kia, mấy hôm trước còn nắm lấy tay anh, ôm chầm lấy cổ anh, đụng chạm da thịt anh... Lục Gia Xuyên chợt ngửa ngáy khó chịu.

“Sau này nhờ anh giúp đỡ nhiều hơn, Lý tiên sinh, tôi là Tiết Thanh Thanh.”

“Gọi tôi là Lý Kiến đi, mọi người cũng không lớn hơn nhau bao nhiêu, không cần khách sáo như vậy.” Lý Kiến cười rộ lên, nhả nhận rút tay về

Ha ha, cố gắng kéo gần quan hệ, nam nữ xa lạ xưng hô tiên sinh tiểu thư cũng được, cần gì phải giới thiệu họ tên với nhau làm gì? Ba mẹ anh đặt tên cho anh để anh lấy nó đi làm thân với người khác sao? Không được tùy tiện nói chuyện với người lạ, thầy cô chưa dạy anh sao?

Lục Gia Xuyên lại cười lạnh một tiếng.

Chu Sinh Sinh vẫn coi như không nghe thấy.

Trong lúc một nhân viên khác đang pha trà sữa thì Chu Sinh Sinh chỉ phụ trách tám chuyện lung tung với Lý Kiến, trong khi đó thì Lục Gia Xuyên đứng bên liên tục cười lạnh.

Cho đến khi Lý Kiến bó tay, quay đầu nhìn anh khó hiểu, sau đó bỗng chốc nhận ra rồi thất thanh kêu lên: “A, Lục tiên sinh đây mà?”

Trong cuộc họp tổ dân phố anh ta đã từng gặp anh rất nhiều lần, một người đẹp trai như thế xuất hiện trong đám đông cứ như hạc đứng giữa bầy gà, tuy rằng đều là đàn ông, nhưng anh lại rất nổi bật.

Lục Gia Xuyên giật giật khóe miệng: “Xấu hổ quá, xin hỏi anh là?”

Anh ra vẻ như chẳng hề quen biết Lý Kiến.

Lý Kiến là con người thân thiện, anh ta tươi cười vươn tay muốn bắt tay với anh: “Tôi là Lý Kiến sống ở tầng năm, đi họp tổ dân phố đã thấy anh rất nhiều lần, không biết anh có ấn tượng gì về tôi không? Chúng ta cùng chung một tòa nhà, “

“À.” Lục Gia Xuyên nhìn bàn tay đang duỗi ra giữa không trung, ngại ngùng nói, “Tôi không nhớ lắm.”

“...” Lý Kiến có chút xấu hổ.

Lục Gia Xuyên bắt tay với anh ta, giật giật khóe miệng, nói một câu xin lỗi với mười phần giả dối: “Một người sống ở tầng 12, một người sống tầng 5, xa xôi như vậy, mười ngày nửa tháng đều không chạm mặt. Xấu hổ quá tôi thực sự không nhớ được.”

Lý Kiến lại nói nhăng nói cuội một lúc với anh rồi mới cầm trà sữa nhiệt tình tạm biệt Chu Sênh Sênh, xoay người đi vào khu chung cư.

“Tiên sinh, xin hỏi anh còn muốn uống trà uyên ương không?” Chu Sênh Sênh bình tĩnh đứng sau quầy gọi đồ, nhìn chằm chằm Lục Gia Xuyên.

“Không cần.” Anh làm gì còn tâm trạng để uống? Vừa xoay người định đi, nhưng rồi lại chần chừ, quay ra liếc cô gái đứng sau quầy đồ. Theo nguyên tắc làm người cơ bản của mình, anh lạnh lùng cảnh cáo cô, “Đừng nói tôi không nhắc nhở cô, chú ý một chút đi. Hàng xóm là người đàn ông độc thân lại chủ động bật đèn xanh với cô, thì tám chín phần là không có ý tốt.”

Chu Sênh Sênh nheo mắt nhìn anh một cái, rồi cô khẽ nhếch môi nở nụ cười chẳng mấy thành ý: “Anh đang nói bản thân mình đấy à?”

“...”

Trời ơi! Hóa ra cảm giác tự cầm đá đập vào chân mình là thế này đây.

-----oOo-----

Chương 53: Cho em ở lại đi ~~~

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong thời gian ngắn quan hệ giữa Chu Sênh Sênh và Lục Gia Xuyên bỗng lâm vào cục diện bế tắc.

Nhưng dù tình yêu không được như mong đợi, thì cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục. Cô bắt đầu làm thêm ở tiệm trà sữa trước khu chung cư, sau khi trả tiền thuê nhà, mỗi tháng cô chỉ còn hơn một nghìn tệ cho bữa cơm hàng ngày, cuộc sống quả thực quá khó khăn. Thật ra cô đã có ý muốn trả lại phòng trọ, nhưng suy nghĩ là một chuyện, có làm được không lại là một chuyện khác.

Rất nhiều đêm, cô ngồi trên sofa, trong căn phòng trống rỗng, cô lại không nộp phí lắp truyền hình cáp nên chỉ có thể ngơ ngác ngồi ở đó.

Nhưng trong tiềm thức, cô biết trong căn phòng bên kia chỉ cách nhau một bức tường, vị bác sĩ cô thích đang ngồi ở đó. Có lẽ anh đang đọc sách dưới ánh đèn, có lẽ cuốn sách đó chính là 'Wineburg, Ohio'.

Nghĩ như vậy, ý niệm trả phòng lại lập tức bị dập tắt.

Dù hai người chẳng thể thân thiết như ngày xưa thì ít nhất cô vẫn có thể ở bên cạnh anh gần như thế, có lẽ vừa mở cửa, vừa ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy dáng người cao cao đứng ở đó, áo khoác trắng sáng rực chói mắt, trong đôi mắt ẩn chứa thứ ánh sáng chẳng thể nào bỏ qua.

Trước giờ cô vẫn chẳng tìm ra cách để bản thân thoát khỏi cuộc đời anh.

Ngày đầu hạ, Chu Sinh Sinh được nghỉ luân phiên, không cần tới tiệm trà sữa làm thêm. Trong khoảng thời gian này vì đang tiết kiệm nên cô rất bạc đãi bản thân, cô gầy đi không ít, bầm bầm cánh tay sờ sờ đôi chân, cuối cùng lại nâng nâng bộ ngực, lúc này mới bắt đầu cảm thấy kích động.

Không được, phải tắm bổ lại!

Hai ngày trước vừa mới nhận tiền lương, làm công ở tiệm trà sữa lương không cao, ba ngàn hai trăm tệ một tháng, trừ đi một ngàn tám trăm tệ tiền thuê nhà hàng tháng, hai trăm tệ tiền điện nước vệ sinh, cũng chỉ còn lại một ngàn hai trăm tệ dành cho chi phí hàng ngày.

Cô vô cùng hưng phấn, ở nhà làm một bữa tối thật phong phú, cá trích hấp, khoai tây hầm sườn, còn cả cơm hấp bí đỏ.

Cá trích hấp xong, đến lúc bắc nồi xuống cô mới nhớ ra, trong nhà không có xì dầu.

Trên người đang mặc một bộ đồ quần đùi áo ngắn tay ở nhà màu hồng phấn, chân đi đôi dép lười, Chu Sênh Sênh đầu tóc rối bù ra ngoài mua xì dầu.

Siêu thị nằm ngay trong khu chung cư, ngoài trừ xì dầu, cô còn mua một đồng hồ ăn vặt, kẹo bông, kẹo que, cá mực sụn, khoai tây chiên. Hai ngày trước cô phát hiện mình không nộp phí truyền hình cáp, cũng không có cục cắm nối mạng, trong nhà chẳng có chút sóng wifi nào, cô quả thực cô đơn hơn mấy ông bà già, chẳng có gì để giải trí.

Cũng may là, cô tải một ứng dụng hack mạng wifi, một giây sau liền đăng nhập vào wifi của một hộ gia đình nào đó, username là 【 Chủ nhà đẹp trai vô cùng 】 .

Chu Sênh Sênh nhanh chóng từ bà già cô độc trở thành thiếu nữ nghiện net.

Hôm nay hiếm lắm mới được nghỉ một ngày, cô làm một bữa cơm thật thịnh soạn, mua một túi đồ ăn vặt, coi như tình trường đen đủi, ít nhất còn có thể tự mình an ủi thể xác và tinh thần chút vậy.

Khi gần tới thang máy, thấy cửa sắp đóng, cô vừa kêu “Chờ một chút chờ một chút”, vừa nhanh chân chạy tới, hơn nữa còn vô cùng nhanh trí, khi thang máy chỉ còn mười centimet nữa là cửa đóng, thì cô đã đưa chân trái vào ngăn cửa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Chu Sinh Sinh thành công giữ được cửa thang máy.

Số đen là vô cô dùng quá sức nên dép đã rời khỏi chân, phút chốc bay thẳng lên không trung.

Càng trùng hợp hơn là trong thang máy đang có hai người, còn đều là người quen, đứng đầu là Lục Gia Xuyên, phía sau là Lý Kiến.

Vì thế Chu Sinh Sinh trơ mắt nhìn chiếc dép lê kia, bay vào một cái, rơi trúng xuống bên má Lục Gia Xuyên.

“...”

“...”

“...”

Trong không gian kín mọi âm thanh như ngừng lại, cô yên lặng thu bàn chân trần về, suýt chút nữa thì khóc òa lên.

Gương mặt Lục Gia Xuyên quả thực không dễ nhìn cho lắm, anh cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc dép tổ ong nằm trên mặt đất, rồi lại đưa mắt lên nhìn Chu Sinh Sinh, trên trán nổi đầy gân xanh.

Vẫn là Lý Kiến phía sau phải đi lên hoà giải, anh ta vừa cúi người xuống nhặt chiếc dép kia lên đưa lại cho Chu Sinh Sinh, rồi vừa cười nói: “Trời ôi, Tiết tiểu thư, ngón vô ảnh

cước của cô quả nhiên siêu thật. Xa hơn chút nữa là trúng giữa mặt Lục tiên sinh, mà gần hơn chút nữa thì ngón chân cái của cô đứt rồi, công phu tốt đấy, tôi bội phục bội phục.”

Chu Sênh Sênh vô cùng xấu hổ nhận lại dép đi vào, vừa liếc Lục Gia Xuyên một cái, thấy sắc mặt anh khó coi, liền lập tức cúi đầu: “Xấu hổ quá, thật sự xin lỗi anh bác sĩ Lục, tôi không cố ý đâu.”

Lục Gia Xuyên lôi chiếc khăn tay trong túi quần ra, xoa lên má, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm cô: “Ngắm chuẩn lắm.”

Cô càng xấu hổ hơn, mặt xám xịt đi vào thang máy, đứng phía sau anh, không dám nhìn thẳng gương mặt khó coi dọa người kia.

Lục Gia Xuyên có bệnh sạch sẽ từ nhỏ, chắc hẳn là bệnh nghề nghiệp, khi làm việc di động sẽ được niêm phong trong túi bóng kín, trước khi làm bất cứ chuyện gì cũng phải rửa tay, làm xong sẽ rửa thêm lần nữa.

Vậy mà cô lại quăng dép lê vào trúng mặt anh...

Chu Sênh Sênh nhắm mắt lại, xoa trán tựa người vào thang máy, chỉ muốn chết.

Lục Gia Xuyên có tin cô chỉ vô tình thôi không? Dù sao hai người đã từng có chuyện không vui, nói ra thì chính cô còn chẳng tin nữa là.

May mà ở đây có thêm Lý Kiến.

Lý tiên sinh từng năm quả là người tốt, vô cùng hiểu tầm quan trọng của mình trong bầu không khí xấu hổ này. Vì thế liền nhanh chóng phát huy hết sức tinh thần lắm nhảm, vui

vẽ kể chuyện hàng ngày với Chu Sinh Sinh.

“Tiết tiểu thư mặc thế này chắc là xuống siêu thị mua đồ nhỉ?”

“Vâng, tôi đi mua xì dầu.” Cô giơ giơ túi bóng đồ trên tay.

“Xì dầu chấm cá hấp đúng không?”

“Đúng lúc đang hấp cá, tôi mới nhớ trong nhà không có loại xì dầu này, đành phải xuống siêu thị một chuyến vậy.”

“Hiệu này dùng ngon không?”

“Tôi cảm thấy cũng được.”

...

Mấy câu đối thoại chẳng chút dinh dưỡng nào khiến cho người đứng phía trước đang đưa lưng về bọn họ là Lục Gia Xuyên càng khó chịu hơn, được lắm, anh vô duyên vô cớ bị trúng dép vào mặt, không ngờ kẻ gây chuyện còn có thể thoải mái vui vẻ đứng sau lưng anh nói mấy chuyện lông gà vỏ tỏi hàng ngày.

Cũng may rất nhanh liền tới tầng năm, Lý Kiến chào anh một câu rồi mỉm cười ra khỏi thang máy.

Lục Gia Xuyên im lặng nhìn anh ta ra ngoài, còn không quên quay đầu vẫy tay với cô nàng đứng phía sau, nụ cười rạng rỡ như hoa mới nở. Chẳng phải hai người họ mới chỉ gặp nhau một lần ở tiệm trà sữa thôi sao? Đã thân đến mức này rồi à?

Người đàn ông sắp bốn mươi rồi, động một tí lại vẫy tay tạm biệt, thế nào, định cosplay theo icon của Wechat à?

Ấu trĩ!

Trong thang máy chỉ còn lại hai người là anh và Chu Sinh Sinh, bầu không khí thoải mái vừa rồi thoáng chốc tụt về mode, trong không gian kín mít lại trở nên càng vắng vẻ.

Chu Sinh Sinh cúi đầu, ra vẻ vô cùng hứng thú với chai xì dầu mới mua.

Lục Gia Xuyên đứng đối diện cửa thang máy, từ mặt kính phản chiếu anh có thể nhận ra hành động mất tự nhiên của Chu Sinh Sinh, tuy nhiên cũng chẳng nói gì.

Rất khó để tưởng tượng đây là hai người vừa lên giường cùng nhau vào mười ngày trước.

Ting —— đã tới tầng 12.

Lục Gia Xuyên đi ra ngoài trước, Chu Sinh Sinh lễ mễ theo ngay phía sau. Anh mở cửa, biến mất phía sau cánh cửa, đóng rầm lại một cái. Cô mới chậm rãi bắt đầu sờ vào túi quần ——

Đợi chút, cô mặc áo ngắn tay quần đùi, ở đâu ra có túi quần?

Trong tay chỉ có chiếc ví tiền cùng túi nilon đang xách, ngoại trừ những thứ đó thì chẳng còn gì khác...

Chu Sinh Sinh trợn tròn mắt, vì đi mua một chai xì dầu cô khóa trái cửa nhốt mình bên ngoài sao. Đi ra quá vội vàng, di động cũng không mang theo, cô lúng túng đứng ngoài cửa, quay đầu nhìn sang cửa nhà Lục Gia Xuyên, vẻ mặt ngại ngẩn.

Lúc này có nên hỏi mượn anh di động không?

Cô ngồi xổm trước cửa, trong đầu có hai phe đang đánh nhau dữ dội, mượn hay không mượn, đây là một câu hỏi khó.

Mà điều cô không ngờ là, trước đây cô ở nhà đã tu luyện được kỹ năng dùng mắt mèo quan sát động tĩnh ngoài hành lang, bây giờ công phu này đã chuyển sang Lục Gia Xuyên. Sau khi vào nhà, anh thay dép lê, theo bản năng đi tới mắt mèo nhìn thoáng qua cửa.

Cô nàng kia còn chưa vào nhà sao?

Anh bất động, nhìn cô lục ví tiền lại tìm loạn trong túi bóng, cuối cùng ngậy ngốc đứng ở đó than ngẩn thờ dài, ngồi xổm xuống cụng đầu vào cửa.

Đây là lần đầu tiên Lục Gia Xuyên biết, không mang theo chìa khóa còn có thể cụng đầu vào cửa, nói không chừng có thể phá cửa thì sao?

Nhưng chuyện này thì liên quan gì tới anh chứ?

Anh vừa kết thúc ca trực đêm, giờ này mới tan làm, mười giờ sáng rồi, anh phải ăn cơm xong ngủ bù một giấc mới được.

Lục Gia Xuyên đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh nhìn một lượt. Nguyên liệu nấu ăn cũng có rất nhiều, nhưng anh không còn sức, nên chẳng muốn nấu gì phiền phức, cứ đơn giản nấu một bát mì là xong.

Bật bếp, đun nước, anh đi ra khỏi phòng bếp, lại mất tập trung bước ra gần cửa.

Chần chừ một lát, anh tới trước cửa xuyên qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài.

Cô nàng kia vẫn đang ngồi trên mặt đất, tay cứ gõ mạnh lên tường, miệng thì đang nói lảm nhảm gì đó.

Trong hành lang thực ra có hơi lạnh, cô chỉ mặc áo ngắn tay quần đùi, nhìn cũng rất đáng thương. Lục Gia Xuyên hơi dè dặt rồi cũng mở cửa ra.

Trong hành lang yên lặng như tờ bỗng nhiên vang lên tiếng mở cửa cách một cái, Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, nhanh chóng quay đầu lại.

Rõ ràng còn đang rối rắm không biết có nên gõ cửa mượn di động hay không, cô đang tự nói với bản thân đếm tới một trăm sẽ gõ cửa, nhưng vừa đếm tới ba mươi tư, Lục Gia Xuyên đã mở cửa ra trước rồi.

Cô cứ ngây ngốc ngồi đó, ghé cổ lên nhìn anh.

Lục Gia Xuyên đứng trong nhà, nhìn cô một cái: “Cô ngồi ở đó làm gì?”

“Không mang chìa khóa...”

“Không mang chìa khóa thì không biết gọi thợ sửa khóa à?”

“Di động cũng không mang...”

“...” Anh im lặng một lúc mới nói, “Cho nên cô cứ ngồi đó, chờ đến khi cánh cửa kia cảm động vì lòng thành kính của cô mà tự mở ra à?”

Chu Sinh Sinh: “...”

“Tôi đang chuẩn bị mượn di động của anh gọi điện cho chủ nhà xin khóa dự phòng mở cửa.” Cô dời ánh mắt, có chút

xấu hổ.

“VẬY cô đã chuẩn bị xong chưa?” Lục Gia Xuyên nắm tay nắm cửa, “Nếu chưa chuẩn bị xong thì cứ ngồi đó tiếp đi.” Nói xong liền định đóng cửa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, cô gái kia bỗng chốc đứng bật dậy ngăn anh đóng cửa, nhưng không nghĩ tới là, cô ngăn anh đóng cửa bằng cách đặc biệt như vậy, chân phải duỗi ra, nhanh chóng chen một chân vào trong cửa.

May mà anh đã dự đoán trước được, biết cô sẽ lao tới, nếu không chân cô cũng gãy luôn rồi.

Lục Gia Xuyên nhìn chằm chằm đôi chân trắng dài, cùng bàn chân xòe năm ngón dút trong chiếc dép kia, bất tri bất giác mới nhận ra, đây không phải chiếc dép mới đặt trên mặt anh lúc nãy sao?

Biểu cảm trên mặt trông càng khó coi hơn.

Anh chợt nhớ mình còn chưa kịp rửa mặt, trên mặt đau quá.

Chu Sinh Sinh mặt dày đứng đó, rồi thu chân về khá tự nhiên: “Dù sao anh cũng mở cửa rồi, vậy cho em mượn đi động gọi một cuộc đi.”

“Nếu tôi nói không cho thì sao?”

“Bác sĩ Lục anh là người tốt mà, sao có thể không cho em mượn được?” Cô cười mỉm đứng ở đó, nghĩ một đằng nói một nẻo xong thì trưng ra vẻ mặt nịnh nọt chân chó, “Anh vừa đẹp trai lại giàu có, tính cách tốt lại dịu dàng săn sóc, giúp hàng xóm láng giềng chút việc cỏn con, anh nhất định sẽ không từ chối mà!”

Lục Gia Xuyên nhìn cô chăm chăm, mặt không biểu cảm nở nụ cười chế nhạo: “Thật không? Tiết Thanh Thanh tiểu thư, nhờ phúc của cô, mấy hôm nay tôi bị mọi người trong viện coi là tên biến thái quấy rối nữ hàng xóm. Nếu quan hệ hàng xóm của chúng ta đã thân thiết như thế thì tôi cũng muốn giúp đỡ cô lắm đấy.”

“...”

Anh châm chọc vẫn cứ châm chọc, nhưng tay thì buông lỏng tay nắm cửa, lui người ra sau một bước, cho cô đi vào.

“Di động.” anh đi đến phòng khách, cầm chiếc điện thoại trên bàn đưa cho cô, còn mình thì cứ đứng đó.

Chu Sinh Sinh đành phải cởi dép lê, đi chân trần vào, nhận di động của anh: “Cám ơn anh, em chỉ gọi một cuộc thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Cô không nhận ra, vào phòng gọi điện thoại như vậy, cũng rất dễ dàng thuận lý thành chương phát triển thành ngồi trên sofa nhà anh chờ đợi chủ nhà tới đưa chìa khóa.

Lục Gia Xuyên nhướn mày, nhìn chăm chăm vào chân cô: “Đi dép.”

Không cần anh đi lấy dép cho mình, cô lại nhanh chóng chạy ra ngoài cửa, lúc này cô xem như anh đã chấp nhận giúp đỡ mình, cho nên thái độ vô cùng thân thiện: “Để em tự lấy, để em tự lấy.”

Chẳng đợi anh mở miệng, cô liền ngồi xổm xuống. Vươn tay mở tủ giày ra, không chút nghĩ ngợi lấy đôi dép lê màu hồng nhạt Chu An An đã từng đi.

Một chân xỏ vào một cái, rồi nhanh chóng tiến tới trước mặt anh, giờ giờ di động, cô nở nụ cười tươi: “Tôi gọi điện thoại nhé!”

Cô bước mấy bước ra ngoài ban công, lại đột nhiên nhớ ra, trời ơi, số điện thoại của chủ nhà là bao nhiêu nhỉ? Cô không nhớ nữa...

Xấu hổ quay lại, cô gãi gãi đầu, ho khan hai tiếng: “À ừm, anh có biết số điện thoại của chủ nhà tôi không?”

Lại không ngờ rằng Lục Gia Xuyên chẳng trả lời câu hỏi của cô mà chỉ kinh ngạc nhìn chằm chằm xuống chân cô.

Chân cô có gì sao? Chu Sinh Sinh mơ màng cúi đầu nhìn, vẫn bình thường mà, đây là chân của cô, dép cũng đi đôi hôm trước vẫn đi.

Lục Gia Xuyên không ngờ là, thời gian đã trôi qua lâu rồi, thế mà Tiết Thanh Thanh lại chọn đôi dép này. Cô vừa đi vào, không rộng không chật vừa đúng cỡ chân, thêm một cỡ thì quá rộng, giảm một cỡ lại quá chật, cứ như đôi dép này được đo ni đóng giày chỉ để cho riêng cô đi thôi vậy.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt phức tạp, mặt thì mơ màng không rõ, vì sao hai người hoàn toàn khác nhau lại có nhiều điểm chung đến thế.

Lúc này, nồi nước trong phòng bếp bắt đầu phát ra tiếng ùng ục, Lục Gia Xuyên đột nhiên khôi phục lại tinh thần, nước sôi rồi.

Anh xoay người đi vào phòng bếp, cũng không quay đầu lại mà nói: “Trong hộp thư ngoài cửa có thông tin của anh ta, trước khi anh ta chuyển nhà đã để lại số điện thoại cho tôi, nói là nếu có người tới thuê phòng, thì nhờ tôi để ý giúp anh

ta.”

À... Chu Sinh Sinh không nghi ngờ gì, cũng chẳng phát hiện ra sự kỳ lạ của anh, chỉ chạy tới bên cạnh cửa lật tìm trong hộp thư, quả nhiên có điện thoại của anh chủ nhà, hơn nữa ở cột họ tên còn ghi như thế này: Anh cho thuê nhà.

Làm hàng xóm bốn năm, đến hôm người ta chuyển nhà đi cũng không biết tên đối phương là gì, còn gọi người ta là anh cho thuê nhà....

Chu Sinh Sinh nhanh chóng cho Lục Gia Xuyên 0 điểm ở khả năng giao tiếp con người, sợ dĩ không cho điểm âm là vì sợ anh trả thù.

Chủ nhà nói hiện tại anh ta đang có chút việc, 12 giờ trưa sẽ mang chìa khóa tới, cô bắt buộc dĩ đành phải đồng ý.

Bên kia Lục Gia Xuyên đã vào phòng bếp mở tủ lạnh, cầm chút hành lá, thấy cô vừa quay đầu đặt di động xuống thì dừng lại, lời ít mà ý nhiều nói: “Tôi đang nấu mì.”

Chu Sinh Sinh không hiểu anh rốt cục đang muốn hỏi chuyện cô hay muốn mời cô ăn mì, hay chỉ đang muốn thể hiện ‘ Ông đây đang nấu mì, nhưng không có phần của cô đâu’, nên đứng đó rầu rĩ một lúc, cảm thấy còn phải mặt dày xin ở lại trong hai tiếng tới, người ở dưới mái không thể không cúi đầu mà.

Cô thành khẩn nói: “Anh cứ nấu, anh cứ nấu, em không đói bụng.”

Vừa dứt lời, bụng cô bỗng vang lên tiếng sôi ùng ục.

“ ... ”

“...”

Chu Sinh Sinh khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, nhìn trái liếc phải mà nói: “Anh chủ nhà nói gia đình anh ấy đang có việc, khoảng mười hai giờ sẽ mang chìa khóa qua cho tôi. Vậy tôi có thể ở lại nhà anh hai tiếng không, bác sĩ Lục?”

Lục Gia Xuyên nhìn bụng cô, vẻ mặt có chút quái dị, nhìn khóe miệng có vẻ định cong lên, nhưng được một nửa lại ngừng. Cuối cùng anh cầm mấy ngọn hành lá đi xuống phòng bếp, chỉ tùy ý ừ một tiếng: “Tùy cô.”

Chu Sinh Sinh cuối cùng cũng an tâm ngồi xuống sofa, một mình lẳng lặng đánh giá phòng khách.

Sau cái đêm tan rã trong không vui đó, cô từng cho rằng anh sẽ chẳng bao giờ cho cô bước vào căn nhà này nữa, nhưng kỳ diệu là, hóa ra cô vẫn có thể bước vào đây lần nữa.

Quan hệ giữa hai người họ hiện tại là gì?

Hàng xóm lên giường cùng nhau, bạn giường ở ngay bên cạnh, hay chỉ là tình một đêm, bây giờ giữa cả hai chẳng biết nói gì, chỉ có sự xấu hổ giữa những người nam nữ trưởng thành?

Mà càng khiến cô không ngờ là, người đàn ông trong phòng bếp nhanh chóng đi ra, trong tay bưng một bát mì sợi nóng nổi, đặt xuống trước bàn ăn.

Chu Sinh Sinh biết rõ không có phần của cô, nhưng vẫn kiễng chân nhìn về phía ấy, cái bụng thì kêu không ngừng.

Mà ông trời dường như nghe thấy tiếng lòng của cô, vì thế đã ra lệnh cho Lục Gia Xuyên ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn

về phía cô: “Mì nấu hơi nhiều.”

“...” Hả?

Nhìn vẻ mặt ngu ngơ của cô, anh mím môi, vẫn là cái giọng nghiêm túc ngày thường: “Trong nồi vẫn còn một ít, nếu cô không ăn, lát nữa tôi sẽ đổ đi.”

“Ăn chứ ăn chứ, đương nhiên phải ăn rồi!” Chu Sinh Sinh đứng bật dậy trong tức tặc, nhanh như chớp đi xuống bếp.

Trên bếp có đặt một chiếc bát không, chẳng biết là ban đầu đã ở đây, hay vừa rồi chủ nhân của nó đã có ý để ở đây. Cô dừng một chút, cảm thấy không cần nghĩ nhiều làm gì, vì thế vui vẻ đổ nốt sô mì trong nồi vào bát.

Không ngờ tới là sô mì còn lại vừa đúng một bát!

Chu Sinh Sinh bưng bát mì ra khỏi phòng bếp, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Lục Gia Xuyên, suy nghĩ một chút, dù sao cũng cần người miệng mềm [1], tốt xấu gì cũng phải tìm một lý do thích hợp, bằng không sau này đứng trước gương mặt lạnh kia cô sẽ chẳng xuống nước được nữa. Vì thế cô thành khẩn nhìn Lục Gia Xuyên, thậm chí đọc một bài thơ: “Cày đồng đang buổi ban trưa. mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày. Ai ơi! bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt, đắng cay muôn phần.”

[1]: Một vế trong câu ‘bắt người tay ngắn, cần người miệng mềm’: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Nói xong, cô thở dài một hơi, đau thương vì “Không lãng phí lương thực” mà cầm đũa gắp một miếng mì lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đút vào trong miệng.

Lục Gia Xuyên: “.....”

-----oOo-----

Chương 54: Bác sĩ của em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sinh Sinh bung một tô mì, ngồi xuống ghế đối diện với Lục Gia Xuyên. Vì chưa ăn bữa sáng, hơn nữa cứ nghĩ rằng trong nhà đang có mâm cơm phong phú đang chờ đón cô về, nào ngờ cuối cùng lại phải lưu lạt sang nhà hàng xóm cùng chia nhau một nồi mì, quả là xót xa quá mà.

Nhưng khi cô ngẩng đầu vụng trộm nhìn người đàn ông ngồi phía đối diện, cúi đầu khóe miệng lại không kìm được mà cong lên.

Có chút vui sướng lại xen lẫn chút xót xa.

Nhưng tốt xấu gì thì cô cũng có thể bình thản ngồi chung một bàn ăn mì với anh rồi.

Chu Sinh Sinh đói bụng lắm rồi, gấp từng sợi mì đưa lên miệng, bởi vì húp mì quá gấp, nên miệng cứ phát ra tiếng xì xụp.

Mùi vị cũng không tệ. Cô biết rõ tay nghề của anh, tô mì cà chua trứng gà vô cùng đơn giản nhưng cũng có thể khiến bạn cảm thấy ngon miệng. Đây là lần thứ ba cô được ăn đồ do đích thân anh nấu rồi, lần đầu tiên là ở nhà cũ của ông ngoại anh, lần thứ hai là tới nhà anh ăn cá.

Khi Lục Gia Xuyên nghe thấy tiếng xì xụp húp mì thì ngừng

đũa, ngoài miệng thì không nói gì nhưng lông mày lại chau lên.

Vì thế khi Chu Sinh Sinh ngẩng đầu định ngắm anh, cũng rất dễ dàng nhận ra anh đang khó chịu.

“Khi người Nhật Bản ăn mì sợi sẽ húp mì thật nhanh và mạnh, tiếng xì xụp càng lớn càng tốt, như vậy vừa chứng tỏ bản thân người ăn tôn trọng người nấu, lại có thể ăn một bát mì vừa ngon lành lại hào hứng.” Cô giải thích cho mình.

“Cô là người Nhật Bản à?”

“... Không.”

Gương mặt Lục Gia Xuyên ghi rõ mấy chữ “Vậy cô nói mấy câu đó với tôi làm gì”.

“Nhưng ăn mà phát ra tiếng xì xụp ngon hơn hẳn đấy.” Chu Sinh Sinh đảm bảo chắc chắn.

“Cũng sẽ khiến cô trở nên vô duyên quê mùa hơn nhiều.” Lục Gia Xuyên mặt không biến sắc nói.

Trong lúc ăn mì, di động của anh rung lên một cái, anh vội điện thoại ra, đặt trên bàn mở khóa. Chu Sinh Sinh liếc mắt thoáng nhìn, anh đang đọc tin tức trên weibo, có người gửi cho anh một đoạn video.

Chỉ tiếc Lục Gia Xuyên vừa nhấn vào, vòng tròn load video cứ xoay liên tục, video cũng không chạy được.

Chu Sinh Sinh hỏi: “Không còn lưu lượng à?”

“Hôm qua đến kỳ nộp rồi nhưng tôi chưa đi.” Lúc này anh mới nhớ ra chuyện này.

Chu Sinh Sinh chớp mắt mấy cái, cầm lấy chiếc di động trên tay anh, khoe môi cong cong, vẽ mặt đắc ý: “Vốn dĩ đây là bí mật của tôi, nhưng vì hôm nay anh tốt bụng giữ tôi lại, hơn nữa còn chia mì cho tôi cùng ăn, nên tôi cũng chia sẻ với anh một bí mật.”

Mở màn hình lên, thoát khỏi weibo, mở cài đặt máy.

Cô nhỏ giọng ra vẻ thần bí mà nói: “Gần nhà chúng ta có một wifi có tín hiệu vô cùng mạnh, lúc nào cũng ba vạch căng hết! Hơn nữa mật khẩu lại vô cùng dễ hack, tải ứng dụng hack wifi là có thể lên mạng được rồi. Tôi chuyển đến đây lâu rồi, cũng chẳng cần lắp mạng, mấy ngày hôm trước bỗng nhiên phát hiện ra mạng nhà này, ha ha ha, anh đoán xem tên wifi nhà người ta là gì?”

Lục Gia Xuyên im lặng không nói gì, chỉ ngẩng đầu bình tĩnh nhìn cô.

Chu Sinh Sinh khẽ cong môi lườm anh một cái: “Người đó đặt là ‘Chủ nhà đẹp trai vô cùng’, ha ha ha, ngay cả mạng wifi nhà mình bị dùng chùa cũng chẳng biết, tôi thấy anh ta nên đổi tên mới đúng!”

“Đổi thành gì?” Lúc này đây, Lục Gia Xuyên có vẻ cảm thấy hứng thú, lông mày khẽ nhíu, nhìn chăm chăm cô không rời mắt.

“Đổi thành ‘Chủ nhà ngu chết được’!”

Chu Sinh Sinh vừa cười vừa mở cài đặt wifi của máy: “Tôi giúp anh đăng nhập —— “

Hai chữ ‘vào nhé’ còn chưa nói ra miệng, khi đầu ngón tay chỉ còn cách màn hình khoảng hai milimet, thì đột nhiên cả

người cô cứng đờ, ngây ra như phỗng ngồi ở đó.

Bởi vì trong danh sách wifi chỉ có một cái tên duy nhất, sáu chữ to viết vô cùng rõ ràng: Chủ nhà đẹp trai vô cùng.

...

Tay trượt, cô ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại rơi cạch xuống bàn một cái.

Lục Gia Xuyên ngồi đối diện mặt không biến sắc nhìn cô, trong con ngươi đen dấy một chút cảm xúc, khiến người ta đoán không ra.

“Xài mạng chùa vui lắm đúng không?”

“...”

“Chủ nhà ngu chết được à?”

“...”

“Tiết Thanh Thanh.” Lục Gia Xuyên bình tĩnh nhả nhận tựa lưng vào ghế ngồi, đặt đôi đũa xuống, mỉm cười, “Giờ tôi đang rất hối hận vì chia nửa nồi mì còn dư cho cô đấy.”

Cô mặt đầy cảnh giác ôm lấy tô mì: “Đã chia cho tôi rồi, không lẽ anh định đòi lại hay sao?”

“Vì sao không được đòi?”

“Anh không thấy bẩn à? Bát mì này tôi đã ăn vài miếng rồi, dính toàn nước bọt của tôi thôi!”

Lục Gia Xuyên: “Tôi đòi về cũng đâu phải muốn ăn tiếp.”

“Vậy anh đòi về làm gì?”

“Đổ vào mặt cô.”

“...”

Lục Gia Xuyên đuổi tay tới, cầm lấy chiếc điện thoại về, khi cầm dĩa lên, anh nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu: “Tham thì thâm.”

“Đó là vì tôi nghèo.” Cô cắn cắn môi, không cam lòng thừa nhận.

“Nghèo thì có thể tham à? Người nghèo chí không nghèo, cô đã nghe bao giờ chưa?”

“Tôi là người nghèo chí không nghèo mà!” Chu Sinh Sinh phản bác, “Con người tôi chí hướng luôn ở nơi cao xa.”

“À? Cao xa đến đâu?” anh liếc cô một cái.

“Chí hướng của tôi là thuần phục anh quỳ dưới váy tôi!” Chu Sinh Sinh đặt đôi dĩa xuống, to gan nhắc chân lên ghế.

Nhưng ngay sau đó, có một luồng dịch nóng tuôn trào. Cả người cô cứng đờ, bỗng có dự cảm không tốt cho lắm.

Lục Gia Xuyên hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của cô, còn nhìn cô khế cười: “À, đó không gọi chí hướng ở nơi xa, mà gọi là suy nghĩ kỳ lạ.”

Chu Sinh Sinh không thềm phản bác lại, cô hơi do dự rồi bỗng nhiên nói: “Tôi đi toilet.” Sau đó đi thẳng qua ghế anh, dáng vẻ quá dị chạy thẳng vào toilet.

Đóng cửa, cởi quần, ôm mặt ca thán. Tất cả hành động sau

đó vô cùng lưu loát.

Cô nhìn trên chiếc quần đùi màu hồng, quần lót màu xanh, đều không bị ngoại lệ mà dính thứ máu màu đỏ bắt mắt.

Ông trời đang muốn giết cô rồi!

Ngay khi Chu Sinh Sinh ở trong toilet hoảng loạn đi qua đi lại, thì Lục Gia Xuyên lại đang ăn mì mà chẳng biết gì cả. Chần chừ nhìn cô biến mất sau cánh cửa, anh dừng một chút, rồi từ từ dùng đũa gắp một sợi mì, đưa lên miệng, sau đó ——

Hút một cái phát ra tiếng xì xụp.

Trong lúc hút sợi mì, anh thỉnh thoảng giật mình cứ nhìn chăm chăm vào cửa phòng toilet, một lúc sau, thu mắt về, trong lòng thầm nghĩ: Hình như có vẻ ăn ngon hơn hẳn...?

Nhưng lần này Chu Sinh Sinh có vẻ đi hơi lâu, lâu đến mức Lục Gia Xuyên ăn hết bát mì lớn từ lúc nào mà cô vẫn chưa ra.

Anh chau mày, đặt bát đũa xuống, đi tới cửa toilet, gõ hai cái.

“Rơi xuống bồn cầu rồi à?”

Giọng Chu Sinh Sinh hoảng loạn từ trong truyền ra: “Tôi, tôi bị táo bón!”

“...”

Anh bỗng thấy dạ dày không ổn lắm, xoay người đi ra phòng khách, lúc đi ngang bàn ăn, ánh mắt bỗng thoáng qua ghế ngồi của cô dường như có gì đó không đúng lắm. Bước chân

về phía chiếc ghế, anh cúi đầu nhìn lại, vừa nhìn thì ngây ngẩn cả người.

Chiếc bàn ăn màu trắng, chiếc ghế gỗ màu trắng, màu ghế như vậy càng khiến cho màu đỏ dính trên ghế kia càng trở nên nổi bật hơn hẳn.

Lục Gia Xuyên đứng đó một lúc rồi quay lại cửa toilet, cách nhau một cánh cửa anh nói với vào trong: “Tôi xuống nhà lấy đồ chuyển phát đây.”

Chu Sinh Sinh ấp úng đồng ý.

Anh xoay người cầm lấy chiếc ví tiền đặt trên tủ giày rồi đi ra ngoài.

Mười phút sau, khi Lục Gia Xuyên quay về nhà lần nữa, bát mì trên bàn cơm đã trụng lên đầy bát, màu đỏ trên chiếc ghế cũng không còn nữa, mà Chu Sinh Sinh vẫn còn đang trong toilet chữa bệnh “Táo bón”.

Anh cầm chiếc túi bóng đi tới cửa toilet: “Rốt cục cô đã nhịn bao nhiêu chất thải trong người, định thả hết ở nhà tôi đấy à?”

Trong mười phút vừa rồi Chu Sinh Sinh vội đến mức quay như chong chóng, thừa dịp anh ra ngoài, cô liền chạy ra thanh lý sạch sẽ vết máu đỏ dính trên ghế, sau đó lại chạy vào toilet cẩn thận kéo một cuộn giấy vệ sinh dài, xếp ngay ngắn để thay vị trí của chiếc băng vệ sinh. Nhưng vết máu trên quần thì chẳng thể nào che được, cô chỉ có thể cởi quần ra giặt lại sạch sẽ, sau đó vắt thật khô, rồi cứ thế mặc chiếc quần ướt vào.

Vì thế khi cô coi như không có chuyện gì mà mở cửa thì chạm mắt với ánh mắt Lục Gia Xuyên: “Được rồi được rồi,

không phải tôi ra đây rồi sao?”

“...” Ánh mắt Lục Gia Xuyên dừng lại trên chiếc quần đùi màu hồng ướt sũng nước của cô.

Cô vô cùng bình tĩnh giải thích: “Vừa rồi không cẩn thận mở đúng chốt vòi hoa sen nên nước chảy ướt sạch quần rồi.”

“...”

Lục Gia Xuyên nhìn cô, lại nhìn chiếc quần kia, không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng đặt chiếc túi bóng lên bồn rửa mặt, lúc quay đầu đi ra còn tiện tay đóng cửa cho cô.

Chu Sênh Sênh sửng sốt, nhanh chóng mở chiếc túi kia ra, cả người như hóa đá tại chỗ.

Trong chiếc túi bóng là mấy cuộn băng vệ sinh của những hãng khác nhau, cộng thêm một hộp quần lót duy nhất ...

Hóa ra anh ấy đã thấy vết máu trên ghế rồi.

Cô tuyệt vọng thở dài một hơi, cầm gói băng vệ sinh về mặt phức tạp đứng đó.

Một lát sau, Lục Gia Xuyên quay lại gõ cửa toilet. Chu Sênh Sênh mặt xấu hổ ngại ngần mở cửa ra, liền thấy anh lẳng lặng đứng bên ngoài cửa, vươn tay đưa cho cô một chiếc quần dài bằng bông.

“Quần ngủ của tôi. Rất sạch sẽ.” anh chuyển ánh mắt, chẳng nhìn cô lấy một cái, nói xong thì liền nhét chiếc quần vào tay cô rồi lại khép cửa lại lần nữa.

“...”

Cuối cùng, Chu Sinh Sinh thay chiếc quần lót giấy, cũng chỉnh sửa lại y phục hàng hoàng, cuối cùng mặc chiếc quần dài bằng bông của anh. Quần này là đồ anh hay mặc ở nhà, màu xám, đối với cô mà nói nó quá dài, cô đành phải cuốn ống quần làm mấy vòng, lại thắt một chiếc nơ con bướm ở phần eo rồi mới ra khỏi toilet.

Cô xấu hổ đứng trong nhà ăn, vụng trộm khẽ liếc bóng lưng ai kia đang đứng dưới bếp rửa bát.

Lục Gia Xuyên đưa lưng về phía cô, dòng nước vang lên ồn ào, mà dáng người anh khá cao to, mỗi động tác dù chỉ rất nhỏ cũng khiến cho căn nhà có hơi thở của một gia đình.

Chỉ tiếc là trên bàn không còn bát mì thuộc về cô nữa.

Giống như sau lưng vừa mọc thêm đôi mắt, Lục Gia Xuyên chẳng thèm quay đầu mà nói: “Mì trương lên hết rồi, không ăn được nữa. Trên bàn trà có mấy chiếc bánh ngọt, trong tủ lạnh có sữa bò, cô tự lấy đi, giải quyết ảm no cho cái bụng.”

Như vừa nhờ ra chuyện gì đó, anh dừng tay, ngay sau đó, giọng cũng giảm đi vài độ: “Trong phòng bếp có lò vi sóng, cho sữa bò vào lò để nóng rồi hãy uống.”

Câu cuối cùng này là vì anh đột nhiên nhớ ra cô đang trong kỳ sinh lý, cho nên cố ý nhắc nhở.

Chu Sinh Sinh đứng trong nhà ăn, nhìn theo bóng lưng anh, khóe miệng bất chợt cong lên. Cô xoay người đi ra bàn trà tìm bánh ngọt, mở tủ lạnh lấy sữa bò ra, cuối cùng cũng không nhận được, vươn tay lau nước mắt.

Vì thế khi Lục Gia Xuyên từ phòng bếp đi ra, đứng ở cửa phòng khách, liền nhìn cô một tay cầm túi bánh ngọt vị dâu, khuỷu tay kẹp chai sữa bò, còn tay khác thì đang ra sức dụi

mắt. Đầu cô cúi xuống thật thấp, đưa lưng về phía anh, xem ra có vẻ như... đang lau nước mắt?

Đau bụng kinh sao?

Trong nháy mắt Lục Gia Xuyên cảm thấy có chút kinh hãi, một lát sau, anh đi tới phía sau cô, cầm lấy chai sữa bò, cũng chẳng nói câu nào, xoay người vào phòng bếp, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng giúp cô.

Khi cầm chai sữa bò ra cho cô, anh thấy cô vẫn cúi đầu, hai mắt đỏ rực: “Cám ơn anh.”

Từ lúc anh quen cô tới nay, không súng ống sẵn sàng, thì là cô đuổi tôi trốn, không tát anh thì cũng đập chát liên mồm, cẩn thận mà nghĩ lại, thật sự chưa từng có khoảnh khắc chung sống hòa bình nào cả. Mà giờ phút này, khi cô không mặt dày mày dạn bám dính lấy anh nữa, thì anh lại đột nhiên cảm thấy cô không còn là một cô gái nông cạn chẳng biết xấu hổ nữa.

Thì ra cô cũng sẽ cúi đầu, hai gò má đỏ ửng thấp giọng nói cám ơn anh.

Lục Gia Xuyên cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, thấy bộ dạng cô như thế, anh cũng chẳng dám nói câu nào nặng lời nữa. Mẹ nó, vốn đang định tính toán vụ cô làm bẩn ghế nhà anh còn khiến anh xấu hổ khi xuống siêu thị mua băng vệ sinh cho cô, giờ thì tốt rồi, một câu cũng chẳng nói được!

Anh nhìn một lúc lâu, một cái rắm cũng chẳng thả ra được, cuối cùng chỉ đành đem chai sữa bò nhét vào lòng cô, chẳng nói câu nào mà quay đầu đi thẳng.

“TV ở chỗ đó, thư phòng cũng có sách, cô thích thì đọc, không đọc thì thôi.” Giọng anh từ phòng ngủ truyền ra, cố

gắng làm ra vẻ lạnh lùng, “Tôi vừa kết thúc ca đêm, phải ngủ bù. Nếu chủ nhà của cô tới thì cô về đi, nhớ đóng cửa lại cho tôi.”

Bạn thấy chưa, nửa câu đầu còn ra vẻ hung dữ chẳng chút kiên nhẫn, nửa câu sau đã bán đứng bản thân rồi, đây không phải anh đang nhẫn nại giải thích cho cô biết vì sao anh không ngồi với cô sao?

Chu Sinh Sinh đứng ở đó, ôm chai sữa bò nóng hổi, trong đôi mắt ngân ngấn nước.

Làm sao bây giờ, hình như cô thật sự không thể buông tay vị bác sĩ ngoài mặt thì hung dữ đánh đá trong lòng lại dịu dàng chết người này được rồi.?

-----oOo-----

Chương 55: Khiêu vũ đôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa mở mắt cũng phải mất vài giây để anh tỉnh táo lại.

Lục Gia Xuyên ngồi dậy, hồi hồn sau cơn ngủ dài, anh mặc chiếc áo màu xám ngắn tay và quần dài, xuống giường, mở cửa đi ra.

Trong phòng khách không có ai cả, cô nàng sáng nay còn ngồi trên sofa nhà anh mong mỗi chủ nhà tới đưa chìa khóa, lúc này đã không thấy đâu nữa.

Anh quét mắt nhìn đồng hồ treo trên tường.

Năm giờ chiều.

Chắc cô đã về từ lâu rồi.

Lục Gia Xuyên định vào toilet rửa mặt, đi qua bàn ăn, bỗng nhiên nhận ra trên bàn có thêm mấy món ăn—— nửa nồi cá trích hấp, một bát canh khoai tây hầm xương sườn, còn có một bát bí đỏ hấp cơm màu vàng cam.

Bên cạnh có đặt một tờ giấy: Bác sĩ Lục, cảm ơn anh đã chiêu đãi và thu nhận, trực ca đêm vất vả rồi, bữa tối chia cho anh một nửa:).

Không ghi tên người viết, nhưng chỉ cần dùng đầu ngón chân anh cũng biết ai là người viết tờ giấy này. Icon mặt cười khả nghi khiến anh không khỏi suy nghĩ, chẳng ngờ cô cũng thích dùng icon này đấy...

Giống như anh vậy.

Ngón trỏ và ngón cái nhẹ mân mê tờ giấy nhỏ kia, anh nhẹ nhàng đặt tờ giấy xuống bàn, rồi nhìn chăm chú vào từng món ăn.

Nhìn bề ngoài trông thực bắt mắt.

Lục Gia Xuyên đi vào toilet rửa mặt, sau khi ra thì hơi chần chừ, cuối cùng anh đem từng món vào lò vi sóng đun nóng, rồi ngồi xuống bàn ăn, nếm thử từng món một.

Bí đỏ ngậy ngậy tan ra giữa hai làn môi, thịt cá ngon đậm nước, khoai tây mềm xốp, kết hợp với những miếng xương sườn tươi ngon. Bình thường mà nói, cứ kết thúc xong ca đêm thì Lục Gia Xuyên đã mệt lả cả người rồi, lúc ấy anh chỉ dùng mấy loại thực phẩm đông lạnh nấu qua loa vài món, cũng bởi vậy, bữa ăn nóng hổi giờ đây lại càng khiến anh phấn chấn hẳn lên, vì thế tinh thần cũng sáng khoái hơn

hắn.

Sau khi ăn xong, anh tựa người vào ghế, nhìn chiếc mâm không tan hoang sau cơn lũ quét vừa rồi, bất tri bất giác nghĩ lại, đợi chút, có khi nào cô nàng kia hạ độc trong đồ ăn cho anh không?

Nhớ lại những chuyện không vui giữa anh và cô, Lục Gia Xuyên cảm thấy, nếu như anh cẩn thận, thì phải vào toilet nôn sạch những thứ vừa ăn ra mới đúng.

Nhưng nghĩ lại, từ lần đầu tiên gặp mặt cho tới giờ chính cô muốn lôi kéo làm quen, rồi thì xum xoe quăn quýt bên anh, rồi lại theo dõi tìm hiểu, giả như nếu cô ta thật sự hạ thuốc trong đồ ăn, thì cũng không phải thuốc độc mà là xuân dược.

Nghĩ như vậy, anh lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Dù sao đến lúc đó người anh em đành chịu thiệt chút thôi, tay trái tay phải làm một động tác chậm là có thể giải quyết được rồi, nếu thật sự không được, tay trái tay phải lại lặp lại động tác chậm ấy.

Đúng sáu giờ, Lục Gia Xuyên nằm trên sofa nhàm chán vô nghĩa mở sách ra đọc, nhưng năm phút đồng hồ trôi qua mà anh cũng chẳng đọc hết một trang.

Phiền muộn đóng sách lại, anh gãi gãi đầu, ánh mắt lại liếc nhìn ba chiếc đĩa sạch bong trên bàn cơm.

Ma xui quỷ khiến, anh đứng dậy, cầm đĩa đi sang tìm cô nàng hàng xóm.

Anh chỉ sang trả đĩa thôi mà. Lục Gia Xuyên nghĩ như vậy.

***

Giữa trưa khi Chu Sinh Sinh về nhà thì Lục Gia Xuyên đã ngủ say trong phòng.

Cô cầm chìa khóa từ chỗ chủ nhà, không đóng cửa nhà Lục Gia Xuyên trước, mà quay về nhà san đồ ăn trưa thành hai phần, rưới chút xì dầu cay lên đĩa cá trích hấp, rón rén bê từng đĩa thức ăn sang nhà anh.

Thừa dịp anh ngủ say, cô đi quanh nhà một vòng, lén lút kéo ngăn kéo phía dưới bàn trà ra xem thử, thì vẫn thấy hai con chó xấu xí đang nằm đó.

Đi thư phòng ngó nghiêng một lượt, muốn xem xem ngày thường anh sẽ đọc những thể loại sách gì, không ngờ lại nhìn thấy cuốn sách anh đã tự tay đưa cho người khác 'Wineburg, Ohio'.

Không phải anh đã...

Không phải anh đã tặng người ta rồi sao?

Chu Sinh Sinh ngây người một lúc, vẻ mặt phức tạp cầm cuốn sách xuống. Điều khiến cô bất ngờ là, anh không chỉ có giữ nó rất cẩn thận mà còn viết rất nhiều lời chú giải hay suy nghĩ cá nhân vào sách. Góc dưới bên phải từng trang nhìn không mới bằng những góc khác, trang giấy đã có màu ố vàng, có thể thấy được những dấu vết lưu lại vì anh thường xuyên đọc cuốn sách này.

Cô yên lặng đặt cuốn sách lại chỗ cũ, xoay người nhìn căn phòng, mọi thứ trong phòng đều được bài trí y hệt những lần trước cô tới đây.

Chu Sinh Sinh tặng anh thú bông, anh chưa từng vút bỏ.

Chu An An chia đôi cùng anh cuốn sách, anh giữ gìn rất cẩn thận.

Vậy Tiết Thanh Thanh thì sao? Hiện giờ cô sẽ lưu lại dấu vết gì thuộc về mình trong căn nhà này đây?

Cô cuối cùng cũng hiểu, Lục Gia Xuyên vốn không có nhiều bạn bè, với tính cách của anh, sẽ khiến người ta nghĩ anh là một người không dễ gần gũi. Nhưng một khi bạn thực sự bước vào thế giới của anh, thì sẽ nhận ra anh là một người hay hoà niệm. Anh quý trọng tất cả những hồi ức đẹp, cùng những kỷ niệm đã qua.

Cô lén lút mở hé cánh cửa phòng ngủ của anh, chiếc rèm cửa thật dày khiến căn phòng được che đậy kín mít, chẳng hề lọt được tia sáng nào vào.

Chu Sinh Sinh chỉ có thể thấy được dáng người anh, anh nằm thẳng người, tư thế thoải mái.

Cô đứng phía xa xa, nhìn anh một lát qua khe cửa, sau khi cảm thấy mỹ mãn, liền khép cửa lại mà đi ra.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay đã thành toàn cho nguyện vọng lớn trong thời gian qua của cô, tiếp cận anh, lại một lần nữa bước vào cuộc sống của anh. Mặc dù chưa trở thành người yêu của anh, nhưng đây cũng đã là một bước chuyển biến vô cùng khó khăn rồi.

Tâm trạng cô bỗng trở nên tốt hơn hẳn, bởi vậy ra ngoài cũng chẳng thèm để ý đến sự giá lâm của dì cả, đi dạo quanh chung cư một vòng, lại chẳng hề biết mình đã bỏ lỡ cơ hội được gặp Lục Gia Xuyên.

Anh cầm đĩa đi sang nhà cô, gõ cửa thật lâu cũng không ai

đáp lại, cuối cùng đành quay về nhà.

Tâm trạng chẳng hiểu sao lại tệ hơn.

Cô nàng này, dì cả tối còn chạy lung tung ra ngoài, sáng nay không phải đau đến mức chảy cả nước mắt đó sao?

Đáng đời!

***

Tối hôm sau, khi Chu Sinh Sinh từ tiệm trà sữa tan làm trở về nhà, liền đọc được tờ thông báo dán trước cửa khu chung cư: Tám rưỡi tối thứ sáu, mời dân cư trong tổ tới đại sảnh chung cư họp tổ dân phố.

Cô cân nhắc mình chỉ là khách đi thuê, cũng không phải chủ nhà, lần họp tổ dân phố này cô không phải đi đúng không?

Không ngờ lại gặp Lý Kiến trong thang máy.

Lý Kiến cười cùng cô chào hỏi, cuối cùng lại đột nhiên hỏi cô: “Tối mai họp tổ dân phố Tiết tiểu thư cũng đi chứ?”

“Tôi chỉ là khách thuê chứ không phải chủ nhà.” Cô ngượng ngùng cười.

“Ở đây là được, có phải chủ nhà hay không cũng chẳng sao.” Lý Kiến có ấn tượng không tệ về cô, anh nháy mắt mấy cái, “Tiết tiểu thư, nói rồi nhé, họp tổ dân phố tối mai cô nhất định phải tới đấy.”

“Ơ ——” Chu Sinh Sinh chẳng hiểu gì cả, còn chưa kịp hỏi lại, đã thấy Lý Kiến đi ra khỏi thang máy, quay đầu mặt tươi cười vẫy tay chào cô.

Anh ta còn nói hẹn gặp lại vào ngày mai.

Kỳ thật, khu chung cư thông báo họp, anh chỉ là một dân cư ở đây nhưng lại thay cô quyết định là sao? Cứ như mời cô tham gia party ấy ==,==

Buổi tối, Chu Sinh Sinh nhắn tin cho anh chủ nhà, nói tối mai có buổi họp tổ dân phố. Chỉ mấy giây sau, anh chủ nhà đã nhắn lại: Cô đi đi.

Chu Sinh Sinh: ...

Quả là lời ít mà ý nhiều.

Cô suy nghĩ về cuộc họp tổ dân phố, Lục Gia Xuyên nhất định cũng sẽ đi, vậy càng tốt, anh tới đó, cô còn có thể ra về tình cờ gặp. Nghĩ như vậy, cuộc họp tổ dân phố nhằm chán bỗng nhiên khiến người ta vô cùng chờ mong.

Hôm sau, Chu Sinh Sinh trang điểm, mặc trên người chiếc áo len đỏ cùng váy ngắn màu đen đi họp tổ dân phố, chân còn đi đôi giày cao gót hiếm khi mới lôi ra dùng.

Không thể không nói, son phấn cùng bộ trang phục xinh đẹp này khiến cô trở nên sống động hơn hẳn, nhìn qua cũng không nhạt nhẽo như ngày thường nữa.

Cho nên nói người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, thà tin rằng có còn hơn không.

Chu Sinh Sinh tới tương đối sớm, khi vào đến đại sảnh, chỉ có ba đến năm người ngồi một góc. Đứng từ xa, cô đã thấy Lý Kiến ngồi hàng đầu tươi cười vẫy tay với cô. Cô đứng lại, cảm thấy có người quen dù sao cũng tốt hơn ngồi cô đơn một mình, liền đi tới, ngồi bên cạnh anh.

“Cuộc họp hôm nay về vấn đề gì vậy?” Cô hạ giọng lén lút hỏi anh.

“Sắp biết ngay thôi.” Lý Kiến nhìn cô một lượt, cong môi, “Tiết tiểu thư hôm nay rất xinh đấy nhé.”

Chu Sinh Sinh: “Quá khen quá khen rồi, người xấu nên phải trang điểm hơi đậm.”

Lý Kiến bị lời thú nhận của cô chọc cười: “Sao cô lại thiếu tự tin về mình thế?”

“Tôi không thiếu tự tin mà là hiểu rõ bản thân mình thôi.” Cô tiếp tục thành thật nói.

Lý Kiến bật cười, một lát sau, anh nhẹ giọng nói: “Cô thế này là xinh lắm rồi.”

Anh vẫn luôn là người thân thiện như vậy, gương mặt thanh tú, nhìn kỹ lại thì mũi cao mắt to khá ưa nhìn. Nhưng đặc điểm nổi bật của người này là khí chất, nhẹ nhàng như khối ngọc thạch, khiến người ta không quan tâm tới tướng mạo, bỏ qua tất cả những điều kiện bên ngoài, chỉ cảm thấy khi anh cười lên trông thật gần gũi, như gió xuân ấm áp lướt qua mặt.

Chu Sinh Sinh dừng lại, tò mò hỏi anh: “Lý tiên sinh, quên mất không hỏi, anh đang làm gì vậy?”

“Tôi làm gì á?” Anh nháy mắt với cô mấy cái, “Cô đoán xem?”

Còn chẳng chờ Chu Sinh Sinh đoán thử, ngoài cửa lớn lại có người đi vào.

Dần dần trong đại sảnh đã có hơn phân nửa dân cư tới rồi,

mà giờ phút này người vừa đẩy cửa bước vào lại chẳng thể khiến người ta rời mắt nổi. Lục Gia Xuyên vừa mới vươn tay đẩy cửa, đám phụ nữ trong phòng đã bắt đầu đưa mắt ra nhìn, ngay cả Chu Sinh Sinh cũng cảm giác được không khí rõ ràng im lặng hẳn, nhưng trong không khí dường như đang có những phần tử bất an lo lắng nào đó trôi nổi lơ lửng.

Người đàn ông kia mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng cucngf chiếc quần tây đen thoải mái, quả như hạc trong bầy gà.

Cô quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc chạm mắt với Lục Gia Xuyên.

Thực ra khi Lục Gia Xuyên vừa vào phòng đã nhìn thấy cô rồi. Hiếm khi thấy cô trang điểm, áo len đỏ, váy ngắn đen, son phấn cũng che lấp được gương mặt bình thường kia, nhìn như vậy thật khiến người ta thích ắt.

Nhưng điều anh không thích là, cô lại ngồi cạnh gã Lý Kiến ở tầng năm, khoảng cách giữa hai người quá gần. Mà Lý Kiến thì cứ nhìn chằm chằm vào cô, mặt cười rạng rỡ như cái bánh bao lớn, chỉ thiếu mấy nếp nhăn trên mặt bánh thôi.

Anh đã sớm nhận ra tên họ Lý kia không phải người tốt gì mà, vừa thấy mặt là như ruồi muỗi vo ve bên cạnh người ta, đối với ai cũng mỉm cười toe toét, đặc biệt là những cô nàng độc thân như Tiết Thanh Thanh.

Mà hôm nay tự nhiên cô trang điểm làm gì?

Để cho Lý Kiến ngắm à?

Lục Gia Xuyên dừng chân, ngay sau đó, anh nhìn không chớp mắt đi tới giữa Chu Sinh Sinh và Lý Kiến, nghiêng đầu, vẻ mặt tự nhiên hỏi Lý Kiến: “Anh ngồi sang ghế kế

bên, được chứ?”

Lý Kiến: “...”

Tuy rằng không biết vì sao mình phải chuyển chỗ, nhưng khi đối diện với đôi mắt đen như mực kia, anh muốn lựa chọn sự bình yên.

“Cám ơn.” Lục Gia Xuyên thuận lý thành chương ngồi xuống, trung lập vừa đúng chặn giữa hai người.

Chu Sinh Sinh: “...”

Trong đại sảnh có nhiều ghế trống như vậy, vì sao anh lại chọn chỗ này chứ?

Lục Gia Xuyên nghiêng đầu sang liếc nhìn cô một cái, sắc mặt lạnh như tiền: “Trang điểm à?”

“Ừmmm.” Cô bỗng cảm thấy ngại ngùng, hai gò má đỏ rực lên.

Không ngờ anh lại hỏi cô câu này. Cho nên theo logic, sau đó anh sẽ khen cô xinh đúng không...

“Ờ.” Lục Gia Xuyên lại nhìn chằm chằm bộ trang phục của cô “Đi họp tổ dân phố còn trang điểm hơn nữa lại còn trang điểm đậm, cô tưởng chủ đề họp dân phố hôm nay là xem mặt à?”

“Hả?” Chu Sinh Sinh kinh ngạc.

Lục Gia Xuyên lại nhìn sang hướng khác, không để ý tới cô nữa.

Chu Sinh Sinh chẳng hiểu gì cả, cô không ngờ bản thân

trang điểm chỉ vì tới gặp anh, lại bị anh vô duyên vô cớ công kích thế này đây.

Càng không ngờ tới là, khi mọi người đã tới được bảy tám mươi phần trăm, thì người lên sân khấu lại là... Lý Kiến?

Khi đám dân cư trong khu vỏ tay hoan nghênh chủ đầu tư lên sân khấu nói chuyện, Chu Sinh Sinh bỗng hiểu ra, người nhìn bề ngoài bình dị gần gũi như Lý Kiến, hóa ra lại là CEO của một tập đoàn xây dựng! Khu chung cư này là do công ty anh làm chủ thầu!

Lục Gia Xuyên nghiêng đầu liền thấy miệng Chu Sinh Sinh đã thành hình chữ O rồi, hai mắt cứ ngây ra.

Nhưng người cô đang nhìn chăm chú không dời mắt là Lý Kiến chứ không phải anh.

Chẳng hiểu sao tâm trạng lại khó chịu, anh nghiêng đầu nhìn Lý Kiến cầm micro trên đài, tự nhiên càng lúc càng cảm thấy không vừa mắt.

Lần này chủ đề họp tổ dân phố là vì trường tiểu học ngay cạnh khu chung cư muốn liên hợp với tổ dân phố tổ chức đêm diễn quyên góp hỗ trợ cho các em ở trại trẻ mồ côi, Lý Kiến hi vọng mọi người có thể hào hứng tham dự, mỗi tiết mục được biểu diễn, có thể quyên góp một khoản tiền cho các trẻ em mồ côi.

Anh chớp mắt mấy cái: “Mỗi người sẽ tự chọn tiết mục cho mình, tôi thay mặt tập đoàn cùng khu chung cư sẽ trích một phần quỹ. Hi vọng có thể hỗ trợ phần nào đó tinh thần cho mọi người.”

“Có ai tự đề cử mình không ạ?”

Trẻ em mồ côi và bị bỏ rơi... Chu Sinh Sinh và Trịnh Tâm, một người là cô nhi, một người là trẻ bị bỏ rơi. Khi đó cô đã từng hi vọng có thể được ai đó giúp đỡ, nhưng cũng chẳng có ai xuất hiện giúp đỡ bọn họ cả. Cô bị đưa vào bệnh tâm thần bệnh viện, bị coi là quái vật...

Chu Sinh Sinh dừng lại, nghiêng đầu nhìn chàng trai mỹ miều ngồi cạnh Lục Gia Xuyên, trong bụng vừa nghĩ, liền vươn người qua nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Lục, anh có muốn tham gia không?”

“Không muốn.” Hai chữ chắc chắn như đinh chém sắt.

“Có thể đóng góp một khoản cho những đứa trẻ mồ côi đấy!”

“Không muốn.”

“Anh không có lòng thương người à?”

“Là không có khả năng mới đúng.” Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, “Tôi chỉ biết cầm dao giải phẫu giúp những bệnh nhân thủy tinh thể tìm lại được ánh sáng, cô muốn tôi lên sân khấu biểu diễn kỹ năng đó sao?”

Chu Sinh Sinh bật cười, còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy CEO Lý Kiến hiền lành dịu dàng gọi tên cô.

“Tiết Thanh Thanh tiểu thư, nếu cô đã cười vui vẻ như vậy, nhất định là rất muốn tham gia. Tôi sẽ viết tên cô vào danh sách nhé, là tiết mục đầu tiên của khu chung cư chúng ta, cô thấy được không?”

Đồng chí Lý Kiến cười mỉm nhìn cô, mặt mày tỉnh bơ, dịu dàng như ngọc.

Chu Sinh Sinh: "... .."

Lục Gia Xuyên: "Ha ha ha ha ha ha."

Hai người một kẻ yên tĩnh như gà, một kẻ thì vui như cún, mà trong chớp mắt, con gà kia bỗng nhiên giữ chặt tay con cún, giơ thẳng lên.

"Báo cáo, vị tiên sinh này còn cười vui hơn tôi, chúng tôi anh ấy còn muốn ủng hộ cho hoạt động lần này hơn tôi nữa. Tôi đề nghị nhường vị trí, chuyển cơ hội quý giá này cho bác sĩ Lục Gia Xuyên người tài hoa mỹ mạo hơn tôi nhiều, anh ấy nhất định có thể làm tốt hơn tôi gấp trăm lần!"

Lục Gia Xuyên:"?"

Người trên đài còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy nhóm bác gái phía sau đồng loạt vỗ tay rào rào, tiếng vỗ tay nổi lên không dứt.

"..." Anh từ từ nghiêng đầu qua nhìn Chu Sinh Sinh, ánh mắt sắc lẹm như đao.

Trên đài Lý Kiến vừa cười vừa nói: "Nếu hai vị đã nhiệt tình như vậy thì cùng nhau thực hiện một tiết mục, dù sao nam nữ phối hợp cũng dễ làm hơn."

Chu Sinh Sinh ha ha không nổi nữa rồi.

Lục Gia Xuyên hung dữ nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, rồi ổng bật cười ha ha ha ha ha.

Cuối cuộc họp, dưới sự bỏ phiếu của mọi người Chu Sinh Sinh và Lục Gia Xuyên đạt số phiếu bầu cao nhất, được giao trọng trách thực hiện một tiết mục khiêu vũ hai người. Bọn họ sẽ tập luyện trong vòng một tháng, cuối tháng hai người

sẽ tham gia biểu diễn ở buổi liên hoan văn nghệ tại một hội trường lớn gần đây.

“Đây là trai xinh gái đẹp nhất chung cư chúng ta rồi!” Bà cụ vẽ mặt ôn hoà vỗ vỗ vai Lục Gia Xuyên.

“Trai tài gái sắc! Trai tài gái sắc!” lời bình luận chua xót thốt ra từ miệng cô gái nào đó, cô ta còn thuận tiện lườm Chu Sinh Sinh một cái.

Trên đường về nhà, hai người chẳng ai nói với nhau câu nào, ai cũng cười không nổi.

Lục Gia Xuyên yên lặng nói: “Khiêu vũ đôi ...”

Chu Sinh Sinh ánh mắt đại ra nhìn về phương xa: “Con mẹ nó, không bằng bảo tôi múa một đoạn khúc nhị côn.”

Đồng chí Lý Kiến nhả nhận từ phía sau đi tới, vỗ vỗ bả vai hai người: “Cố lên, Tiết tiểu thư, Lục tiên sinh, tôi rất mong chờ tiết mục của hai người đấy!”

“...”

“...”

Chu Sinh Sinh: Lúc trước quả là tôi mù nên mới thấy Lý Kiến là người tốt!

Lục Gia Xuyên: Mẹ nó, lần đầu tiên gặp tôi đã biết hấn ta không phải người ốt rồi nhưng mà không ngờ lại điên đến thế!

Lý Kiến khẽ mỉm cười, không nói gì thêm, vừa cười ha hả vừa biến mất phía xa xa.

-----oOo-----

Chương 56: Muốn hôn em à ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Để luyện tập khiêu vũ hai người trong truyền thuyết, Lý Kiến mời một Huấn luyện viên dạy vũ đạo tới.

Huấn luyện viên tên là Kiều Hi Nhiên, đang là sinh viên sắp tốt nghiệp tại một học viện đào tạo vũ đạo tại Bắc Kinh, tuổi còn trẻ nhưng yêu cầu cực cao.

Buổi học đầu tiên là dạy hai người luyện tập cách ôm nhau.

“Ôm nhau?” Chu Sinh Sinh cho rằng bản thân vừa nghe nhầm.

“Vũ điệu Jazz là kiểu nhảy hiện đại của Mỹ, là một điệu nhảy khá sôi động, yêu cầu người nhảy phải thể được sự tự do và nhiệt huyết trong từng động tác.” Kiều Hi Nhiên đứng đó, tuy cô ta chẳng làm gì cả, nhưng chỉ giơ tay nhắc chân thực hiện vài động tác cũng khiến người ta cảm thấy thật thích mắt

Lục Gia Xuyên: “Cho nên?”

Anh cũng chẳng tin tưởng vào một con nhóc chưa tốt nghiệp đại học cho lắm, luôn cảm thấy Lý Kiến tìm cô tới là vì muốn chơi hai người bọn họ. Dù sao đối với những người học y mà nói, tuổi tác tương đương với kinh nghiệm.

Kiều Hi Nhiên mỉm cười: “Cho nên, để điệu nhảy của anh chị thật nhịp nhàng, động tác càng tự nhiên, thì đầu tiên anh chị phải tập cách ôm bạn nhảy của mình.”

“Cô Kiều lo lắng nhiều quá rồi.” Chu Sinh Sinh xấu hổ, “Phối hợp nhịp nhàng tự nhiên là chuyện vô cùng dễ dàng với những người khiêu vũ chuyên nghiệp như mấy em, còn người chẳng phân biệt được Jazz hay Yangge [1] như chúng tôi thì học thuộc được động tác là phải cảm ơn trời đất lắm rồi.”

[1] Jazz: Jazz là một thể loại âm nhạc bắt nguồn từ cộng đồng người châu Phi ở Hoa Kỳ vào cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20. Jazz nổi lên ở nhiều nơi trên nước Mỹ với phong cách âm nhạc độc lập phổ biến vào thời đó; Yangge: là một hình thức múa dân gian Trung Quốc được phát triển từ một điệu nhảy được biết đến trong triều đại Tống là Village Village. Nó rất phổ biến ở miền bắc Trung Quốc và là một trong những hình thức tiêu biểu nhất của nghệ thuật dân gian

Lục Gia Xuyên hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với cô: “Cũng chẳng phải thi đấu gì quan trọng, cứ tập thuộc bài thôi cũng được, không cần phải tập luyện vất vả lắm đâu.”

Kiều Hi Nhiên cười lạnh một tiếng, giọng cũng nghiêm túc hẳn lên: “Hai người nhảy nhạc Jazz, vũ điệu này không yêu cầu kỹ thuật cao, nhưng ý nghĩa và cảm xúc phải đúng trọng tâm. Với tôi mà nói, người nhảy chẳng phân biệt chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp, chỉ chia thành hai loại nghiêm túc hay không mà thôi.”

Dáng người cô cao gầy, trông vô cùng bắt mắt, gương mặt lại thuộc tuýp xinh đẹp quyến rũ. Giờ này chỉ mới chầu mày một cái, lại khiến người ta có cảm giác không giận mà uy.

“Nếu đã quyết định sẽ nhảy, trước hết hai vị phải thể hiện thái độ nghiêm túc, sau đó mới nói đến việc nhảy đẹp hay nhảy xấu, quan trọng là có chuyên tâm hay không thôi.”

Lý Kiến đứng bên cạnh hoà giải: “Thôi, hai vị, nhập gia thì

phải tùy tục, chúng ta nên nghe lời của cô giáo. Cô giáo đây là người chuyên nghiệp, sẽ không dạy sai cho hai người. Không phải chỉ ôm một cái thôi sao?”

Anh cầm tay Chu Sinh Sinh, quay sang động viên Lục Gia Xuyên: “Lục tiên sinh, nếu không tôi và Chu tiểu thư sẽ làm mẫu một lần nhé. Dù sao cũng chỉ là ôm nhau thôi, nó cũng chỉ là một cách bày tỏ sự thân thiết giữa hai người với nhau, cũng chẳng phải chỉ hai người yêu nhau mới làm được. Anh xem, tôi ôm cô ấy —— “

Anh vừa nói, vừa dang hai tay ra, có vẻ như định ôm trọn Chu Sinh Sinh vào trong lòng.

Giây tiếp theo, Lục Gia Xuyên nhanh tay kéo Chu Sinh Sinh về phía mình.

Trong lòng không có ai, Lý Kiến suýt nữa thì ngã rầm ra sàn.

“Trông mặt tôi ngu lắm sao? Hay trên mặt có viết mấy chữ: Tôi không biết ôm là gì?” Lục Gia Xuyên mặt chẳng biến sắc đứng chặn phía trước Chu Sinh Sinh, “Chẳng cần anh phải làm mẫu.”

Kiều Hi Nhiên khoanh tay đứng bên cạnh, bâng quơ nói một câu: “VẬY anh ôm đi.”

“...”

Chu Sinh Sinh có chút xấu hổ, ngẩng đầu dò xét nhìn anh một cái.

Vừa đúng lúc Lục Gia Xuyên cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chạm nhau, hai người đều nhanh chóng quay sang hướng khác.

“Ha ha ha ha, ôm thì ôm đi, vì những đứa trẻ mồ côi.” Chu

Sên Sên cười gượng dẫn đầu dang hai tay ra.

“Ừm.” Lục Gia Xuyên mặt không biểu cảm cũng dang hai tay ra, cùng cô ôm nhau, “Vì những đứa trẻ mồ côi.”

Cứ như vừa cụng ly, còn lặp lại lời kịch khô cằn.

Hai người cứ thế đứng ôm nhau chẳng nhúc nhích, ngoại trừ hai tay đang ôm lấy eo đối phương thì cơ thể hai người còn cách nhau một khoảng cách, vô cùng an toàn vô cùng bảo thủ.

Kiều Hi Nhiên khẽ cười nhạo: “Thứ tôi muốn là cái ôm có thể đốt cháy cơ thể của đối phương.”

Cô kéo Chu Sên Sên ra: “Để tôi làm mẫu.”

Một tay vô cùng nhẹ nhàng ôm lấy vùng eo Lục Gia Xuyên, khi vẻ mặt anh cứng ngắc, cơ thể còn chưa kịp phản ứng thì hai tay cô đã vòng qua cổ anh, cơ thể dán chặt vào người anh, chẳng có chút kẽ hở nào.

Mặt đối mặt, môi cùng môi dường như chỉ cách nhau vài centimet.

“Ôm lấy eo tôi đi.” Cô lạnh lùng ra lệnh, trong đôi mắt hoàn toàn không có chút cảm xúc nào.

Lục Gia Xuyên không hề động tay, ngược lại theo phản xạ quay mặt sang một bên, chau mày kéo dẫn khoảng cách cùng cô ta.

Mẹ nó, làm... làm gì thế?!!!

Chu Sên Sên trợn mắt há hốc mồm đứng bên cạnh, mấy giây sau cô lập tức nhanh chóng xông tới, cứ như cô học

sinh tiểu học đòi giơ tay phát biểu: “Tôi hiểu rồi hiểu rồi, cô giáo cô ra ngoài đi, tôi hiểu rồi!”

Kiều Hi Nhiên cứ nhìn chằm chằm Lục Gia Xuyên: “Lục tiên sinh, tôi nói, mời anh ôm eo tôi.”

Lục Gia Xuyên không nói một lời nhìn ngược lại cô, một giây sau anh lùi người ra sau một bước, để cô thoát khỏi phạm vi của mình.

“Tôi đã hiểu.” Anh không nhìn Kiều Hi Nhiên thêm nữa.

Nếu quả thực phải thân mật như thế thì...

Lục Gia Xuyên vươn tay kéo Chu Sinh Sinh về phía mình, lời ít mà ý nhiều: “Ôm lại đi.”

“Gì?”

“Như cô ta vừa nói ấy, ôm eo tôi.”

“...”

Chu Sinh Sinh vẽ mặt ngu ngơ quay ra nhìn Kiều Hi Nhiên, rồi lại nhìn Lục Gia Xuyên, sắc mặt của anh có vẻ không ổn, hiển nhiên là không thích tiếp xúc thân mật như thế với người xa lạ.

Cho nên so với huấn luyện viên xinh đẹp, anh chỉ muốn ôm cô thôi sao?

Cô có chút không yên lòng, lại vô cùng phấn khởi học theo động tác của Kiều Hi Nhiên, duỗi thẳng chân ra như anh. Nào ngờ vì Chu Sinh Sinh tập võ từ nhỏ, lực chân khá mạnh, hơn nữa theo phản xạ có điều kiện, vừa duỗi lại đập trúng đầu gối của Lục Gia Xuyên.

Chiều này tới quá đột ngột, Lục Gia Xuyên suýt nữa thì khuỵu gối xuống.

Bởi vì mất đi trọng tâm, anh kéo cả Chu Sênh Sênh cùng nhau ngã xuống, lại vì sợ cô bị thương, nên khi anh ngã xuống trước thì theo phản xạ thì kéo cô vào lòng mình, để bản thân đập người xuống đất trước.

Một tiếng rên vang lên, lưng anh chạm xuống tấm nệm êm, mà Chu Sênh Sênh được anh ôm vào lòng, cơ thể hai người khít chặt vào nhau.

“Lục, bác sĩ Lục?” Chu Sênh Sênh hoang mang vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, “Anh sao rồi?”

Lông mày Lục Gia Xuyên nhăn lại, nhin đau nhìn cô chăm chăm: “Chưa chết được.”

“Tôi, tôi không cố ý, chỉ là hồi nhỏ từng học võ, theo phản xạ nên...” Cô khó xử.

“Thôi không khiêu vũ nữa, chúng ta đổi tiết mục khác đi.” Anh mặt không biểu cảm, gắt gao nhìn chăm chăm cô, “Sau khi tôi lên sân khấu, cô coi tôi như đệm thịt, cô diễn thế nào mà giết luôn tôi cũng được.”

Lý Kiến đứng bên cạnh bắt đầu cười ha ha, tiếng cười kia có vẻ khá sảng khoái.

Hai người bỗng chốc quay lại nhìn anh, liền thấy anh vui mừng nói: “Hai người xem, tôi mời huấn luyện viên rất ổn đúng không? Trông hai người bây giờ cứ như một đôi yêu nhau ấy. Cảm xúc vô cùng tốt.”

“...”

Kiều Hi Nhiên cũng phá lệ nở nụ cười mỉm, cô hơi hơi nghiêng đầu: “Như bây giờ cũng đã rất tốt rồi.”

Lục Gia Xuyên đỡ thắt lưng, khập khiễng đứng dậy, trong lòng cứ như vừa ăn phải cơm thiêu.

Thắt lưng là vùng chí mạng của đàn ông, có lên nổi không toàn phải dựa vào nó cả.

Vì ngã mà điểm chí mạng của anh xảy ra vấn đề, tốt chỗ nào chứ??? Chẳng lẽ quãng đời còn lại anh phải nhờ vào ‘Sổ tay rèn luyện thanh xuân’ để trôi qua sao?

***

Tối ấy, Chu Sinh Sinh tan làm về nhà, tay xách một ly trà yên ương nóng hổi, cầm hộp trứng gà luộc mới làm trước khi đóng cửa tiệm, rồi dè dặt cẩn trọng gõ cửa nhà Lục Gia Xuyên.

Bác sĩ đỡ thắt lưng ra mở cửa.

Đang đứng ngoài cửa là cô hàng xóm mặt áy náy, thành thật cúi đầu đứng ở đó, hai tay cầm ly trà sữa cùng hộp trứng gà: “Bác sĩ Lục, đều do tôi lỡ mắng, hại thắt lưng của anh bị thương. Anh cầm tạm mấy thứ ăn khuya, coi như là tôi tạ lỗi với anh.”

“Chẳng lẽ thắt lưng của tôi chỉ bằng một ly trà sữa và hộp trứng gà à?” Giọng anh không vui cho lắm.

“Không phải không phải, eo anh ổn lắm rất mạnh mẽ, oai phong cường tráng, linh hoạt dẻo dai.” Chu Sinh Sinh nhanh chóng vuốt đuôi ngựa.

“Cô biết cái rắm ấy.” giọng điệu rõ vẻ chế nhạo.

Chu Sinh Sinh theo phản xạ có điều kiện: “Dù sao tôi cũng là người từng trải.”

“...” Lục Gia Xuyên nhận ly trà sữa uyên ương và hộp trứng gà, chần chờ mấy phút, cuối cùng vẫn mở miệng xin giúp đỡ, “Tôi đang xoa rượu thuốc, không với ra sau lưng được, cô giúp tôi chút đi.”

“Hả?” Chu Sinh Sinh có chút lơ mơ, xua xua tay, “Ơ... không được đâu? Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ ở chung phòng, anh còn cởi áo...”

“Cô cũng là người từng trải, còn sợ chuyện ấy à?” Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, rồi đi vào nằm sấp người xuống sofa.

Xoa rượu thuốc cần có tay nghề, là một việc cần kỹ thuật cao, phải thế nào để kiểm chế bản thân đừng vì sắc đẹp trước mắt mà bỏ nhào vào người anh.

Chu Sinh Sinh rửa tay sạch sẽ, đổ rượu thuốc ra lòng bàn tay, nhìn tấm lưng trần kia mà ngây người một lúc, mặt đỏ tai hồng ngồi xổm xuống sofa, cắn răng một cái, bắt đầu xoa từ eo anh lên.

Bình tĩnh mà xem xét, dáng người anh rất chuẩn. Mặc dù không có cơ bắp cuộn cuộn, nhưng cân đối mạnh mẽ. Chu Sinh Sinh đã từng nhìn những người có cơ bắp trên tivi, những người tập thể hình cơ bắp sẽ căng to lên, nhìn trông rất dọa người. Cô vẫn thích kiểu người cân đối cao ráo thế này, mặc dù gầy cơ bắp cũng ít, không vạm vỡ hùng hổ, nhng nhìn thế này cũng cảm thấy thích mắt lắm rồi.

Da anh có vẻ vàng hơn da cô, càng làm nổi bật bàn tay trắng trẻo của cô.

Lục Gia Xuyên uốn éo vùng eo, vừa bị cô nhéo một cái, đau đến mức rên lên.

Chu Sinh Sinh tim đập mạnh hơn chỉ trích anh: “Bác sĩ Lục, anh có thể đừng rên lên được không!”

“Người đau có phải là cô đâu, đừng chọc ghẹo tôi.”

“Muốn kêu cũng được thôi, nhưng anh đừng kêu dâm dăng thế chứ.”

“Mẹ nó ——” cố gắng không văng bậy, sắc mặt Lục Gia Xuyên trông rất khó nhìn, “Tiết Thanh Thanh, cô chắc người dâm dăng là tôi à? Còn không phải vì cô nhìn cơ thể tôi mà tình thú nổi lên, nơi nào đó rục rịch đấy chứ?”

“Tôi là người nông cạn như vậy sao?” Cô vừa liếc loạn trên người anh, vừa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Hơn nữa, anh cũng đâu phải người lão làng từng trải hay kinh nghiệm phong phú, mà làm tôi nổi tình thú với anh? Nếu phải chọn tôi cũng sẽ chọn người nào có kinh nghiệm đầy mình.”

Nhục nhả điểm gì cũng được, nhưng không thể nhục nhả tôn nghiêm đàn ông của anh.

Lục Gia Xuyên phút chốc lật người lại, mắt trầm xuống, yên lặng nhìn chằm chằm Chu Sinh Sinh: “À? Hóa ra cô cảm thấy, lần trước tôi phục vụ cô không tốt, cho nên cô không hài lòng sao?”

“...”

Có mùi chết chóc!

Chu Sinh Sinh từ từ đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng, có thể

chạy được bất cứ lúc nào.

Nào ngờ cổ tay đột nhiên bị anh giữ chặt lấy, anh chỉ hơi dùng sức, đã kéo ngã cô xuống rồi.

Sofa chột lún xuống, hai người đều nằm trên ghế, cô úp mặt vào ngực anh, ngẩng đầu liên liên chạm vào ánh mắt sâu không thấy đáy, vô biên vô hạn, cứ như biển sâu.

Lòng cô như thắt lại, tim đập loạn nhịp điên cuồng.

“Lục, Lục Gia Xuyên...”

Cô mím mím môi, luống cuống nhìn anh.

Lục Gia Xuyên gần cô trong gang tấc, giọng nói rất nhẹ: “Nói lại lần nữa đi, cô cảm thấy kỹ thuật tôi không tốt chỗ nào?”

“... Tốt lắm rất mạnh mẽ.”

“Không phải lão làng từng trải, kinh nghiệm chẳng phong phú à?”

“... Anh có khả năng tự học cao, một lần đã vào đúng chỗ rồi.”

“Người thú tính, động tình là ai?”

“... Là tôi.”

Cô nói lung tung, ánh mắt cứ nhìn loạn xung quanh, chỉ mong tốc chiến tốc thắng, cho anh câu trả lời hài lòng rồi bỏ chạy. Nhưng trong đêm tối yên tĩnh, dưới ánh đèn sáng, sofa mềm mại, hai người đang dính chặt vào nhau.

Bầu không khí ám muội khiến những lời nói lung tung lúc này lại chính là những lời thật lòng nhất.

Ngoài miệng thì nói mấy lời chẳng chút dinh dưỡng, trong lòng lại chất chứa toàn sự dịu dàng.

Lục Gia Xuyên vốn tức giận nên mới làm thế này, nhưng khi hai người chạm vào nhau, anh chợt phát hiện trái tim mình đập loạn nhịp. Dưới ngọn đèn gương mặt chẳng hề xinh đẹp của cô nàng kia lại trở nên thật mộc mạc đáng yêu.

Lông mi của cô rất dài, hàng mi dài tạo thành một cái bóng nhỏ mềm mại dưới mí mắt, mỗi khi chớp mắt, hàng mi cũng nhẹ nhàng rung động.

Anh cứ mê mẩn nhìn cái bóng ấy, như bị ma xui quỷ khiến mà áp sát lại gần mặt cô.

Rồi anh đột nhiên dừng lại.

Anh đang làm gì vậy?

Khi Chu Sinh Sinh thấy anh ghé sát vào mặt mình, thì tim đập vang như sấm dậy, cô dè dặt hỏi một câu: “Bác sĩ Lục, giờ anh đang muốn hôn tôi à?”

-----oOo-----

Chương 57: Muốn hôn không ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hôn cô?” Lục Gia Xuyên cứ như người vừa bị điện giật mà đẩy phắt cô ra, rồi ngồi bật người dậy, “Có thấy tôi giống người vừa đụng đầu vào cửa không?”

Chu Sinh Sinh nghiêng đầu nhìn chằm chằm anh một lúc rồi nhếch miệng: “Ít nhất cũng từng bị đập rồi.”

Tính lại, anh cũng hôn cô ít nhất hai lần rồi, hai lần đều ở ngoài hành lang. À, cộng thêm lần lên giường ấy nữa, thực ra là ba lần.

Vì thế cô vô cùng đắc ý vươn ra ba ngón tay: “Dù sao cũng phải nhắc lại, tổng cộng anh đã đập đầu vào cửa ba lần rồi. Hai lần ở hành lang, một lần ở phòng ngủ.”

“Tôi nhớ hai lần sau đó là cô bị đập đầu vào cửa mà.” Lục Gia Xuyên rất bình tĩnh, “Lúc ấy rõ ràng cô mới là người chủ động.”

“Anh cũng rất phối hợp mà bác sĩ Lục.”

“Đó là vì tôi khuất phục dưới thâm uy của cô, cảm ơn.”

Chu Sinh Sinh đưa sát mặt mình lại gần anh: “Vậy chắc anh khuất phục sung sướng lắm nhỉ, không ngờ bác sĩ Lục lại là người theo type M đấy, quả thực nhìn người không thể nhìn bề ngoài, cũng như nước biển không thể đo bằng đấu, chặc chặc chặc.”

Lục Gia Xuyên mất tự nhiên, nghiêm mặt nhắc nhở cô: “Tiết Thanh Thanh, cô nhanh miệng đấy. Mặt mũi vốn đã chẳng xinh đẹp rồi, nói năng lại càng khiến người ta ghét hơn, cô tính độc thân cả đời không lấy chồng đấy à?”

“Chỉ cần bác sĩ Lục cũng đồng ý làm chàng ế cả đời, tôi đây sẽ cùng anh làm một đôi độc thân đến già. Thỉnh thoảng nhìn anh đập đầu vào cửa, cũng không tệ lắm đâu.”

Lục Gia Xuyên đứng dậy, mở cửa tiễn khách: “Tém tém lại

chút đi, là con gái, ảo tượng sức mạnh quá không phải là chuyện tốt đâu.”

Chu Sinh Sinh bấu môi đi ra, nào ngờ mới vừa bước được nửa chân ra ngoài, Lục Gia Xuyên đã định đẩy mạnh tay nắm cửa, mắt thấy cánh cửa kia sắp đập vào đầu cô rồi.

Cô lập tức nhảy vọt ra ngoài, đứng trong hành lang quay đầu lại, lòng vẫn còn đang sợ hãi, rồi cô trợn mắt nhìn anh: “Lục Gia Xuyên, anh định làm gì?”

Người đàn ông kia đang cười trần, thoải mái đứng đó, bên khóe môi là ý cười nhàn nhạt, chỉ tiếc lời vừa thốt ra khỏi miệng lại chẳng lọt tai người nghe chút nào: “Chẳng làm gì cả, chỉ muốn cho cô thử cảm giác đụng đầu vào cửa nó thế nào thôi mà.”

Chu Sinh Sinh nhìn thẳng anh hai giây rồi nở nụ cười: “Ai đó vừa nói đụng đầu vào cửa mới hôn tôi, bác sĩ Lục, anh đang muốn hôn tôi lắm đúng không?”

“...”

“Muốn hôn tôi thì phải nói sớm chứ.” Cô nhẹ nhàng bước tới trước mặt anh, rồi đột nhiên kiễng chân hôn chụt một cái lên môi anh, sau đó thoải mái về mở cửa nhà mình rồi biến mất phía sau cánh cửa.

“Tiết, Thanh, Thanh ——” giọng nói lạnh như băng của người đàn ông kia đã bị cô để lại bên ngoài, không thể vào được.

Ngoài hành lang cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, chiếc đèn trên đỉnh đầu cũng phụt tắt.

Mặt Lục Gia Xuyên đen xì đứng đó, không chịu được nữa mà mắng thăm “Nữ lưu manh”, rồi đóng cửa lại rầm một cái.

Nhưng lúc quay về sofa, thì theo bản năng vươn tay mân mê đôi môi, cảm giác ấm áp vẫn còn đó, cứ như vị socola sữa vương lại trên đầu lưỡi, tuy không nóng nhưng lại khiến người ta chẳng thể quên được.

Bất giác vành tai anh đỏ rực, anh tiện tay cầm chiếc gối ôm trên sofa, ném mạnh một cái vào tường.

Chiếc gối ôm đụng phải vật cản liền nhanh chóng mềm oặt lại rồi rơi xuống, anh cũng chẳng thèm nhặt, chỉ nhìn chăm chăm lên bức tường, như muốn nhìn xuyên qua nó.

Nữ lưu manh đang ở bên kia bức tường.

Nữ lưu manh khiến người ta ghét.

Anh không quay đầu lại nhìn nữa mà ôm eo đi về phía phòng ngủ, nhưng mới đi được vài bước, lại không nhịn được mà quay đầu nhìn về phía bức tường kia.

***

Ngày cứ liên tục trôi qua, chớp mắt một tháng đã hết rồi.

Mỗi tuần Kiều Hi Nhiên đến ba ngày, hướng dẫn hai người vũ đạo, những ngày còn lại sẽ để hai người tự xem video và tập theo.

Chu Sinh Sinh đã sang trường tiểu học ngay bên cạnh để xem xét sân khấu, hội trường được thiết kế khá phong cách, có sức chứa lên tới một nghìn khán giả. Cô đứng giữa hội trường trống vắng, tưởng tượng khi mình đang đứng trên sân khấu, sẽ có hàng trăm đứa trẻ ngồi phía dưới dõi mắt lên nhìn cô...

Lúc ấy đầu gối như nhũn ra, chỉ muốn ngã xuống.

Cô lặng lẽ trở về nhà, đứng trong thang máy nhàn rỗi không biết làm gì, lại mở video trên mạng lên, thực hiện lại động tác lần nữa.

Thật ra từ bé cô đã học Taekwondo, dây chằng khá tốt, cơ thể mềm mại cũng biết uốn dẻo, nhưng khuyết điểm là thiếu tự tin, lúc khiêu vũ lại chẳng dám thể hiện, luôn cảm thấy làm gì cũng xấu hổ.

Bước ra khỏi thang máy, cô đứng giữa hành lang vắng vẻ không một bóng người, cô nhìn bốn phía xung quanh, rồi đứng thẳng lưng, nhắm mắt bắt đầu lặp lại những động tác vừa rồi.

Những động tác nhanh mạnh mà đầy dứt khoát, thể hiện được cả sự tự do và rụt rè.

Kiều Hi Nhiên nói, bất luận ai cũng có những áp lực và điên cuồng che dấu trong lòng mà không muốn ai biết, và nhạc jazz như một chất truyền dẫn, chỉ cần bạn nhắm mắt lại, nó có thể giúp bạn giải tỏa toàn bộ những áp lực và điên cuồng đó một cách thật dễ dàng.

Chu Sênh Sênh khẽ hát thầm theo nhạc, một mình đứng giữa hành lang trống trải mà điên cuồng nhảy nhót.

Vì đang tập trung theo điệu nhạc, nên cửa thang máy mở lúc nào cô cũng chẳng biết, cứ một mình nhắm mắt tự khiêu vũ.

Đúng lúc Lục Gia Xuyên tan làm về nhà đang đứng trong cửa thang máy, khi cửa vừa mở, bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng này.

Lúc ấy, cô nàng tay chân vụng về chẳng chút tự tin lại đang nhắm chặt hai mắt, cứ như yêu nữ trong đêm đen, miệng nhẹ nhàng ngâm nga theo bài hát, động tác cơ thể mềm mại lại dứt khoát, cứ như ngọn lửa lóe lên giữa bóng đêm.

Jazz là một điệu nhảy khá gợi cảm, bờ hông đong đưa, vai khẽ run rẩy, cùng với những chuyển động của những bộ phận khác trên cơ thể, khiến cho người nhảy bỗng trở nên quyến rũ vô cùng.

Cô hồn nhiên chẳng nhận ra có người đang nhìn mình, cứ nhảy hết mình, còn Jazz chính là người bạn quây nhiệt tình cùng cô.

Cho đến khi thang máy khép lại vang lên ting một tiếng.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu bỗng nhiên phụt tắt.

Lục Gia Xuyên vươn tay chặn cánh cửa, từ trong thang máy bước ra ngoài.

Tiếng động ấy đã ảnh hưởng đến người đang nhảy kia, Chu Sinh Sinh trợn mắt, cơ thể cứ cứng ngắc đứng đó, kinh ngạc nhìn người trong thang máy đang đi ra.

Ngọn đèn trên đầu lại sáng lên.

Khóe miệng giật liên hồi, cô xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ mà chui ngay xuống: “Lục, bác sĩ Lục...”

Người đàn ông kia không nói gì, bước chân thong thả đi tới trước mặt cô.

Trên má cô thoáng ửng hồng, giữa trán lấm tấm những giọt mồ hôi, cúi đầu nhìn xuống chân cứ như một đứa trẻ vừa phạm lỗi, bộ ngực còn đang phập phồng lên xuống vì những

vũ đạo bốc lửa lúc này.

Trong hành lang nhất thời trở nên im lặng đến kỳ lạ.

Cho đến khi Lục Gia Xuyên vươn tay tới, nhẹ nhàng chạm lên lưng cô, giọng anh thông dong, bình tĩnh: “Đang luyện nhảy à?”

“...”

“Cùng nhau nhảy đi.”

Một tay anh lôi di động ra, bật to bài nhạc, cúi người đặt xuống bên tường, sau đó đứng dậy ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô. Trong phút chốc, cô tiến sát lại gần anh, cơ thể hai người khít chặt vào nhau.

Âm nhạc gợi cảm điên cuồng, nhịp tim điên loạn chẳng thể kiểm soát.

Chu Sinh Sinh cứ như con rối gỗ đã bị anh nắm được dây điều khiển, rồi nghe anh nhỏ giọng hỏi một câu: “Vừa rồi cô nhảy mạnh mẽ lắm mà?”

“...” Vẻ mặt cô có chút phức tạp.

“Vậy nhắm mắt nhảy đi.” Nếu nhắm mắt có thể giúp cô thoải mái thì cũng khiến cô dễ làm bậy.

“... Nhắm mắt sẽ đập vào chân anh đấy.”

Lục Gia Xuyên nở nụ cười, cúi đầu nhìn cô, không nhanh không chậm đáp: “Không đâu.”

Cô nhìn vào đôi mắt đen sáng rực kia, bên tai vang lên giọng dịu dàng của ai kia: “Tin tôi.”

Vì thế đây hành lang yên tĩnh chẳng bóng người bỗng chốc như trở về đêm đông năm ấy, khi cô ngoan ngoãn nằm trên lưng anh, được anh cồng bước từng bước tiến về phía trước. Lúc đó hai hàng cây rậm rạp và những cơn gió bắc lạnh lẽo cũng hóa thành nắng xuân ấm áp, hoa lê nở ngập trời.

Cô nguyện ý tin tưởng anh.

Cô tin vào anh vô điều kiện.

Chu Sinh Sinh cứ như nằm mơ mà nhắm mắt lại, đưa hai tay cho anh, đem toàn bộ cơ thể mình cho anh, để anh dẫn dắt cô bước vào điệu nhảy hoang dã ấy.

Trong khoảnh khắc này, thứ đang nhảy múa không chỉ cơ thể cô mà còn cả linh hồn.

Đôi bàn tay to ấm áp ấy gần như có thể bao trùm toàn bộ phần eo của cô, di chuyển lên trên chút nữa là đường cong quyến rũ của vùng lưng, di chuyển xuống dưới một chút nữa là bờ mông căng tròn khiến người ta cứ mê mẩn không thôi.

Đôi bàn tay ấy rõ ràng rất ấm áp nhưng lại mang tới một cảm giác nóng bỏng, cứ như có thể nướng chín cô bất cứ lúc nào.

Chu Sinh Sinh khiêu vũ cùng anh, chỉ thấy trái tim không nhện được như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Khi âm nhạc lên tới cao trào, hai người bỗng ngừng nhảy.

Anh và cô cứ đứng bất động yên lặng tại chỗ. Còn cô thì thở hổn hển, từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt vẫn là gương mặt vô cùng quen thuộc, chắc

hắn vì nhìn quá lâu, nên cũng chẳng thể nói tại sao nó lại đẹp như thế. Đôi mắt ấy, hàng lông mi ấy, đôi môi kia đều rất hài hòa, mỗi điểm trên gương mặt đều rất hòa hợp với nhau.

Tim cô đang đập rất nhanh, những giọt mồ hôi vương trên trán càng thêm lóng lánh trong suốt.

Lục Gia Xuyên thất thần một lúc, bên tai vang lên những lời chế nhạo trước đây của cô: “Bác sĩ Lục, anh lại đụng đầu vào cửa à?”

Đúng vậy, đập đầu vào cửa rồi.

Chắc hẳn đã từng bị đụng nên bây giờ ngu xuẩn đến mức vẫn muốn đập đầu vào cửa lần nữa.

Bàn tay đang ôm trên eo cô không buông ra, ngược lại còn kéo cô lại gần anh hơn, cơ thể mềm mại trong phút chốc dán chặt vào người anh.

Cả người Chu Sinh Sinh cứng đờ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh.

Nhưng đập vào mắt cô là một bóng đen lớn, anh và cô đang đứng ngoài hàng lang nơi đã từng có vô số chuyện bất ngờ xảy ra, anh biết mình hoàn toàn tỉnh táo, nên chẳng chút do dự hôn lên môi cô.

Không phải vì rượu, cũng chẳng phải vì kích động.

Hôn cô là vì anh muốn làm điều đó, dù cô không xinh đẹp, tính cách lại chẳng khiến người ta yêu thích, cô cũng không biết làm nũng, nói năng chẳng nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy quen thuộc, không nhịn được mà muốn lại gần cô hơn.

Anh từng cho rằng bản thân là người để ý vẻ ngoài, dù sao cũng có rất nhiều cô gái từng theo đuổi anh, xinh đẹp thì anh nhìn lâu hơn chút, mà xấu xí thì anh chẳng thèm nhìn nhiều mà từ chối ngay.

Nhưng chẳng hiểu tại sao anh lại bị thu hút bởi một cô gái bình thường như cô?.

Rốt cục là có điểm nào ưa nhìn?

Điểm nào trên gương mặt cũng rất bình thường.

Nhưng khi cô cười rạng rỡ, khi cô mặt mày hớn hở đấu võ mồm cùng anh, khi cô dịu dàng đối xử với ông lão nhặt rác, khi cô thất vọng tát anh một cái.

Trong đôi mắt kia đều chất chứa những suy nghĩ mới mẻ.

Anh nghĩ rằng mình đã thấy một linh hồn năm màu rực rỡ, ẩn nấp trong cơ thể một người hoàn toàn bình thường, tỏa ra một mùi hương mà trước đây cô đã từng nhắc tới, mùi hương của linh hồn.

Mà khoảnh khắc này khi anh hôn cô, thì không còn nhớ về Chu An An nữa.

Trên thực tế, sau khi gặp cô, cứ như chỗ thiếu hụt nào trong lòng đã được bổ khuyết, cuối cùng anh không còn mất hồn mất vía nữa rồi, cuối cùng con thuyền của anh cũng có thể cập bờ được rồi. Chẳng ngại phải đấu võ mồm liên tục cùng cô, ngoài mặt thì ra vẻ ghét bỏ nhau, nhưng quả thực, trong lòng trong đôi mắt này chỉ tràn ngập hình bóng cô.

Trước giờ anh cứ nghĩ mình chẳng thể phân biệt được Tiết Thanh Thanh và Chu An An.

Nhưng lúc này đây, anh cảm thấy chẳng cần phải phân biệt làm gì nữa. Trước đây là Chu An An, lúc này là Tiết Thanh Thanh, mỗi lần trong lòng chỉ có thể chứa một người, không thể chứa thêm ai khác nữa.

Lãng nhăng lăm à?

Lãng nhăng cũng được, chân tình cũng thế. Anh không muốn phải đấu tranh với lý trí của mình nữa, thậm chí anh còn chẳng biết đối với Tiết Thanh Thanh anh có thật sự yêu cô hay không?.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy cô, cho dù là đấu võ mồm, anh cũng có thể bật cười được.

Cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong lòng, chỉ cần không nổi nóng làm cô bỏ chạy là được.

Lục Gia Xuyên ôm chặt lấy cô, cuồng nhiệt mà hôn cô. Môi lưỡi cuốn quýt, thân thể gần kề, và cuối cùng linh hồn cũng có nơi cập bến rồi.

Cô là ngọn hải đăng, là nơi anh trở về.

Anh bỗng chốc nhớ lại một bài thơ đã từng đọc thuở thiếu niên:

“Rất muốn ngã xuống

Trầm mình vào nơi biển sâu vĩnh hằng

Trong chốn ồn ào.

Rất muốn, yêu

Cho đến khi xương biến thành khô trắng.

Để bàn tay và mái tóc

Lữ hành trong làn mưa trắng mịt mờ.

Để tay nắm tay

Lặng lẽ hoá thành bộ xương.” [1]

[1] Trích từ bài thơ “Muốn yêu”- Cố Thành <Mốc dịch>

Anh đã cô đơn một mình gần ba chục năm nay, trong khoảnh khắc nhắm mắt ấy, thật sự rất muốn giữ lại một người bên cạnh mình.

Là ai cũng được, nhưng nếu là cô thì thật tuyệt vời.

-----oOo-----

Chương 58: Mười ngón đan nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mở cửa lúc nào, rời khỏi hành lang thế nào, cởi đồ đổi mặt với nhau như thế nào, bước vào nhà cùng cảm xúc nguyên thủy thế nào, tất cả chuyện đó bọn họ đều không biết.

Cuối cùng Lục Gia Xuyên có đắm chìm trong vùng biển vĩnh hằng ấy hay không? Ngay cả anh cũng chẳng nói rõ được.

Nhưng anh quả thực có cảm giác như mình đang chìm dưới nước, bị bao phủ bởi những đợt sóng thủy triều dập dềnh lên xuống.

Chu Sinh Sinh như con cá chết, run rẩy thở dốc.

Sau đó, cô nghe thấy anh thì thầm bên tai cô như đang tự nói với chính mình.

Anh nói: “Đừng bỏ anh ở lại.”

Đó là một câu nói rất khế, rõ ràng là những lời tâm tình ngọt ngào giữa những người yêu nhau giờ này lại trở nên dịu dàng và đau thương đến thế.

Anh nói như vậy là vì Tiết Thanh Thanh không hiểu.

Tuy Tiết Thanh Thanh không hiểu, nhưng Chu Sinh Sinh lại quá rõ.

Trong khoảnh khắc này, cô hoàn toàn tỉnh táo sau cơn sóng tình vừa trào dâng mãnh liệt, nhờ những tia sáng nhạt trong bóng đêm cô ngẩn ngơ ngắm anh. Anh từ từ nhắm mắt, nằm bên cạnh cô chậm rãi đi vào giấc ngủ, sự mệt mỏi và dịu dàng vẫn còn hiện rõ trên gương mặt.

Cánh tay anh khế đặt hờ bên vai cô như có ham muốn chiếm hữu mười phần.

Chu Sinh Sinh cũng nhắm mắt lại, trong lòng tràn ngập ngọt ngào, lại có chút chua xót.

***

Sáng sớm hôm sau, nắng gắt như lửa.

Mùa hè cuối cùng cũng đến.

Chu Sinh Sinh tỉnh sớm hơn Lục Gia Xuyên, nằm một lúc bên cạnh anh ngắm gương mặt anh ngủ say, bên tai vang

vọng câu nói nỉ non đêm qua anh thầm thì với cô.

Không nhin được, cô tiến sát lại gần anh, chạm nhẹ môi lên đôi mắt anh khẽ hôn một cái.

Chào buổi sáng, bác sĩ Lục.

Cô thầm nói trong lòng.

Rèm cửa trong phòng ngủ là loại hai lớp rất dày che kín ánh sáng bên ngoài, trong phòng tối đen một mảnh, thích hợp với người thích ngủ nướng. Cô lén lút ngồi dậy, dè dặt từng chút kéo cánh tay anh đang đặt trên người cô ra, lúc vừa bước xuống giường bỗng cả người lão đảo, suýt chút nữa thì ngã bệt xuống đất.

Suýt chút nữa cô đã quên mất đêm qua anh cầm thú cở nào!

Chu Sên Sên khẽ cắn môi, xoa xoa đùi, khẽ khàng mở cửa, rồi lại tiện tay khép cửa lại.

Vì thế khi Lục Gia Xuyên tỉnh lại thì bên cạnh anh trống hoác. đầu tiên anh ngẩn người, rồi ngay lập tức đen mặt. Cô đi rồi sao? Không một lời từ biệt?

Một đêm vui thích cùng anh, rồi cô lén lút bỏ chạy?

Vén tấm chăn mỏng lên, anh phút chốc ngồi dậy, xuống giường, đi dép lê, hùng hổ kéo cửa phòng ngủ ra, định sang tìm cô nàng nhà bên tính sổ.

Thế này là sao! Làm xong rồi bỏ chạy?

Cô coi anh là loại người nào chứ?!

Nhưng khi kéo cánh cửa kia ra, cơn giận dữ đột nhiên biến mất chẳng chút tăm hơi. Bởi vì rèm che cửa sổ ngoài phòng khách đã bị ai đó kéo ra từ bao giờ, ánh nắng rực rỡ ngoài kia chiếu thẳng vào phòng, mà trong không khí còn quần quanh mùi thơm của bữa sáng.

Anh ngẩn ra, bỗng nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp, đi được vài bước, tới bên cạnh bàn ăn, yên lặng nhìn về phía bóng lưng kia.

Cô nàng nào đó vô cùng tự giác, bộ quần áo hôm qua đã rơi xuống đất, bắn hết rồi, cô liền tiện tay lấy một chiếc áo sơ mi trong tủ của anh mà mặc.

Áo sơ mi của anh đối với cô mà nói thì quá dài, nhưng không đến mức là váy. Vì thế vạt áo chỉ ngang tầm đùi cô, dịch lên dịch xuống, vô cùng chộc người.

Mái tóc được túm gọn lại phía sau, ống tay áo tùy tiện xắn lên vài ống, mà cô đang đưa lưng về phía anh, vừa khẽ hát, vừa loay hoay cùng chiếc chảo.

Lục Gia Xuyên đoán, đó là mùi thơm của trứng ốp la.

Thật bất ngờ, vừa rồi đôi môi còn đang mím chặt thì giờ lại bất giác cong lên, anh đưa mắt nhìn xuống dưới, rất nhanh liền chú ý tới chân cô, ý cười bỗng ngừng lại.

Vì thế, Chu Sinh Sinh bỗng giật mình vì một tiếng rơi lạch cạch.

Âm thanh đó vang lên sau lưng cô, khiến cô giật mình, tay cũng dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Lục Gia Xuyên không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần dài màu xám, giờ đây lại cầm đôi dép lê màu hồng đặt bên cạnh

cô, rồi anh đứng thẳng người dậy, lông mày chau lại: “Vì sao không đi dép hả?”

“Em quên.” Cô cười hì hì, đưa chảo ra trước mặt anh, “Anh ngửi thử xem sao?”

“Đi dép vào đã.” Anh rất kiên trì.

Chu Sinh Sinh cũng chẳng thèm để ý đôi dép dưới chân, cứ tiếp tục đưa chảo tới trước mặt anh: “Anh ngửi thử đi đã, em tốn nhiều công sức lắm đấy!”

Anh ra vẻ ngửi thử, mặt không biến sắc: “Cũng tạm.”

Chu Sinh Sinh bĩu môi: “Đánh giá kiểu gì vậy, chẳng có tâm gì cả.”

Miếng trứng ốp lếp vàng ruộm, ngoài cháy trong sống, trạng thái vừa đúng, đây là trình độ của đầu bếp có tiếng đấy biết chưa! Cô đổ miếng trứng ốp lếp ra đĩa, bung đĩa trên tay đi ra bàn ăn.

Lục Gia Xuyên chú ý tới dáng đi của cô có chút kỳ quái, liền hỏi: “Chân em sao thế?”

“Anh còn dám hỏi?” Chu Sinh Sinh cười tự như không mà quay đầu nhìn anh, “Không phải vì chuyện tốt anh gây ra đêm qua đấy à?”

Sau đó anh mới hiểu, lại điềm nhiên như không có việc gì.

“Chuyện tốt hôm qua anh làm là gì?” Rõ ràng anh chỉ yêu cô thôi mà.

“Dù sao lần sau em sẽ không chiều anh làm mấy động tác có độ khó cao thế nữa.”

“À, cho nên là đêm qua biểu hiện của anh không tốt, nên em đã nghĩ tới lần tiếp theo rồi à?” Lục Gia Xuyên kéo ghế dựa ra ngồi xuống, thông dong cầm đĩa lên ăn trứng ốp.

“...” Chu Sinh Sinh nhìn chăm chăm anh, “Anh thì tinh thần phần chấn, còn em thì eo mỗi lưng đau lại phải dậy sớm làm bữa sáng! Lần sau á, còn mơ nhé!”

Người đàn ông kia mỉm cười nhìn cô chăm chăm: “Anh còn tưởng rằng chỉ có trâu cày nhiều thì mệt chết chứ có ruộng nào cày nhiều mà hỏng đâu.”

“... ..” Hai người đã không thể nói chuyện bình thường với nhau được nữa rồi!

Vị bác sĩ kia coi như hiểu chuyện, tuy rằng lúc ăn sáng cứ luôn miệng đấu võ mồm cùng cô, nhưng sau khi ăn xong vẫn biết chủ động xuống phòng bếp rửa bát đĩa.

Khi anh rửa bát, Chu Sinh Sinh nhàn rồi không có việc gì làm, liền an vị ngồi ngoài sofa giúp anh xếp lại những tờ báo trên bàn, cũng thu dọn gọn gàng bộ ấm chén trên bàn.

Khi cô ngẩng đầu lên, liền phát hiện Lục Gia Xuyên đang tựa lưng ở cửa phòng khách, cứ nhìn cô chăm chăm

Cô đang ngồi gần chiếc cửa sát đất ở phòng khách, cả người nhuộm một màu vàng óng ánh của nắng, mơ mơ hồ hồ, dịu dàng không thể diễn tả được.

Anh đứng ngoài cửa phòng khách, lần đầu tiên nhận ra, trong căn phòng trống rỗng to lớn thế này, lại vì sự xuất hiện của một người khác mà bỗng nhiên trở nên đầy đủ chân thực đến vậy. Vì thế sự yên tĩnh không còn là yên tĩnh, trống rỗng nhưng cũng chẳng trống rỗng, chỉ còn lại sự bình

thần và hạnh phúc ngập tràn.

Anh vụng miệng, có thể đấu võ mồm nhưng lại chẳng biết nói lời thật lòng thế nào.

Cho nên anh cứ im lặng đứng đó, cách nhau cả một phòng khách, thậm chí gọi tên cô: “Tiết Thanh Thanh.”

Cô ngừng động tác trên tay, hơi nghiêng đầu qua: “Hả?”

“Anh ——” bởi vì đang hồi hộp, nên anh chuyển hướng ánh nhìn, không dám nhìn thẳng vào cô, ngược lại là nhìn ra ánh nắng ngoài cửa sổ, “Hôm nay anh nghỉ làm”

“?”

Tay anh càng nắm càng chặt, một lúc sau lại đưa ra giấu sau lưng, trong lòng bàn tay giờ đây ướt sũng mồ hôi.

“Ý anh là, hôm nay anh rảnh.”

Chu Sinh Sinh dần dần nhận ra điều gì đó thông qua gương mặt đỏ bừng đến tận mang tai kia, anh đang hẹn cô đi chơi à?

Vì thế cô nhướn mắt: “Em cũng chẳng có gì để làm.”

Đây là nói dối, tiệm trà sữa cần cô. Nhưng cô nguyện vì anh mà xin nghỉ một ngày.

Nghe cô nói thế, Lục Gia Xuyên thầm vui trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn cô, anh khẽ mím môi, dè dặt nói: “Nếu hai chúng ta đều không biết làm gì, thì cùng nhau làm chuyện gì đó đi.”

“Làm chuyện gì?”

“Không biết.” Anh bước tới gần cô, thu dọn lại mấy tờ tạp chí trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên, làm như vô tình mà nói, “Phụ nữ các em, không phải đều thích đi dạo phố, ăn cơm, xem phim đó sao?”

“...”

Một lúc vẫn không thấy cô trả lời, anh có chút chần chờ, ngẩng đầu nhìn lên.

Mới liếc mắt một cái, anh bỗng nhận ra ý đồ của mình đã bị cô nàng này nhìn thấu rồi.

Bởi vì Chu Sinh Sinh đang tươi cười rạng rỡ nhìn anh, lông mày khoe mắt đều tràn ngập ý cười, ánh mắt sáng lấp lánh, cứ như một con thỏ ngây ngô.

Cô kéo dài giọng: “Thế àaaaaaaa—— “

“...” Anh nhắm mắt, có chút hối hận vì lời đề nghị vừa rồi.

Ngay sau đó anh nghe thấy cô nhẹ nhàng nói: “Em không có ý kiến!”

Anh thở phào một hơi nhẹ nhõm, tiếng tim đập thành thịch vừa rồi cũng dần trở nên ổn định lại.

***

Nhắc đến chuyện hẹn hò, cho tới bây giờ đều là nói thì dễ, làm mới khó.

Nam nữ hẹn hò thì có thể làm gì?

Xem phim, ăn cơm, dạo phố. Ngoại trừ những chuyện đó,

bạn còn ý kiến nào khác hay ho hơn không? Đối với hai kẻ mới cứng chưa từng yêu đương mà nói, chuyện này quả thực là vô cùng khó khăn.

Chu Sinh Sinh chọn đi xem phim, Lục Gia Xuyên lại muốn đi ăn.

Lại vì sĩ diện, nên chẳng ai dám thừa nhận đây là một buổi hẹn hò, dù sao bọn họ cũng là người rảnh rỗi, chỉ là cùng nhau làm chuyện gì đó thôi.

Chu Sinh Sinh: “Em đã nghĩ kỹ rồi, phim kinh dị không thích hợp với em, phim hoạt hình không thích hợp với anh, cho nên chúng ta sẽ chọn thể loại ở giữa!”

Lục Gia Xuyên nhìn chằm chằm bộ phim tình cảm trên màn hình điện thoại, rồi chẳng nói gì.

Cô vội vàng giải thích: “Nói là phim tình cảm, nhưng hài kịch là chủ yếu, em thấy nó là phim hài kịch nên mới chọn.”

Lục Gia Xuyên: “Ờ.” Dáng vẻ có vẻ không mấy tin tưởng cho lắm.

Lục Gia Xuyên nhanh chóng chọn được nhà hàng, rồi đưa di động sang cho cô: “Gần đây ngoài trừ đi làm cũng chỉ có đi làm, tiền lương đang không biết tiêu vào đâu, cho nên hôm nay anh sẽ chọn một nhà hàng đắt một chút.”

Chu Sinh Sinh nhìn tin nhắn anh định gửi: “499 tệ/người, ừm, nhà hàng tình yêu ngọt ngào trên không?”

Lục Gia Xuyên: “Cái tên thì có gì quan trọng, nghe nói tay nghề đầu bếp nhà hàng này không tệ đâu.” Mặt anh có vẻ khá tự tin.

“Anh đã tới đó ăn chưa, bác sĩ Lục?”

“... Chưa từng.”

“Ờ.” Trong nháy mắt cô đã hiểu rồi.

Chu Sinh Sinh mất hai mươi phút, về nhà mình thay đồ rồi trang điểm.

Nhắn tin cho Lục Gia Xuyên: Bác sĩ Lục, em chuẩn bị xong rồi.

Một phút sau, có người gõ cửa.

Cô mân mê làn váy, mím mím son môi, nhìn mình lần cuối trong gương. Thực ra trông cũng ổn đấy chứ, tuy gương mặt này không đẹp cho lắm, nhưng trang điểm lên cũng khá hơn nhiều.

Chu Sinh Sinh tiếc nuối chạy ra cửa, kéo cửa ra nhìn xung quanh.

Một giây sau, không khí yên lặng như gà đang mổ thóc.

Ngoài cửa lớn, bác sĩ Lục của cô, mặc một bộ tây trang, ừm, cứ như đang đi bầu cử quốc hội vậy, trông anh hơi mất tự nhiên kéo chiếc caravat, vừa giả bộ bình tĩnh nhìn cô.

“...”

“...”

Chu Sinh Sinh: “Bác sĩ Lục, anh đang chuẩn bị cùng em tham dự tang lễ à?”

Lục Gia Xuyên nghiêm mặt: “Anh mặc thế này là vì tôn trọng

em. Dù sao đều là người không có chuyện gì làm, chọn đồ ra ngoài. Tôi cũng nên mặc đẹp chút, để em cũng thấy mát mắt.”

“Anh không nóng sao?” Chu Sinh Sinh tức giận đẩy anh về nhà, “Thay một bộ đồ khác đi, đơn giản thoải mái là được rồi!”

Ai đi hẹn hò lại mặc âu phục bao giờ?

Cứ như tới lò hỏa táng ấy?!

Năm phút sau, Lục Gia Xuyên mặc sơ mi trắng, quần tây nhàn nhã bước ra.

Chu Sinh Sinh cười hì hì quan sát anh: “Mặc thế này đẹp trai hơn nhiều. Nhưng anh không có mấy bộ kiểu như áo thun quần đùi à? Ra ngoài đi chơi thì cứ ăn mặc thoải mái thôi, như em đây này.”

Cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng xanh ngắn tay, nhẹ nhàng khoan khoái, phía dưới đi đôi giày thể thao trắng đế cao, rất hợp cho việc thu hẹp lại chênh lệch chiều cao giữa cô và anh.

Lục Gia Xuyên: “Ờ, như em à, lần sau anh mặc váy ra ngoài nhé.”

“...”

Cô đi phía trước, anh theo sau, một trước một sau đi vào thang máy.

Lục Gia Xuyên nhìn chăm chăm làn váy cô một lúc: “Tiết Thanh Thanh, em có lạnh không?”

“Đang mùa hè, lạnh sao được?”

“Ngắn quá.” Anh lời ít mà ý nhiều, anh không thích chiếc váy này, “Lần sau mặc váy nào dài một chút.”

Chu Sinh Sinh: “Mặt em đã tầm thường rồi, chân thì vừa dài lại thẳng, xấu che tốt khoe là chuyện bình thường mà.”

Nói xong, cô duỗi chân ra khoe đôi chân dài.

Cô là người có đôi chân dài nhất trong số những người cao 1m6 đó nha!

Lục Gia Xuyên mặc kệ cô, tiện tay lôi một chiếc khăn tay trong túi quần ra che lấy mặt cô: “Xấu che tốt khoe đúng không? Vậy che luôn cái mặt này đi.”

“.....”

Chu Sinh Sinh gạt khăn tay xuống, có vẻ rất tức giận: “Nhưng hôm nay em đẹp mà!”

Lục Gia Xuyên nhìn cô, cúi người đưa mặt sát lại gần cô, dọa cô một cái.

Giây tiếp theo, anh vươn tay chạm lên mặt cô.

Chu Sinh Sinh nhảy xa ra, vẻ mặt cảnh giác: “Anh làm gì thế?”

“Chẳng làm gì, cậu gỉ mắt thay em thôi. Nhiều đến mức ảnh hưởng đến thị lực luôn này.”

“...”

Đây quả là một bắt đầu vô cùng tốt.

Vô cùng tốt trong ngoặc kép!

Chu Sinh Sinh nổi giận ùng ùng bước ra khỏi thang máy, đã biết đàn ông là động vật yêu bằng mắt, xem đi, mới ngày đầu tiên đã chê cô xấu rồi!

Nhưng vừa mới đi được hai bước, người đàn ông chân dài kia đã dễ dàng đuổi theo cô rồi.

Cô nắm chặt khăn tay của anh, anh vươn tay kéo chiếc khăn lại. Cô không buông, anh cũng không thả.

“Đã dùng lau gỉ mắt của em rồi, anh còn muốn lấy lại à?” Chu Sinh Sinh bất mãn.

“Không lấy nữa, em cứ cầm đi.” Anh nhẹ nhàng băng quơ, “Nhưng mà anh rất thích nó, ra ngoài mà không có nó trong người, sẽ cảm thấy không được tự nhiên.”

“Vậy rốt cục anh cho em hay muốn lấy lại?”

“Cứ thế đi.” Anh nhìn không chớp mắt đi về phía trước, “Thế này cũng được.”

Thế này cũng được?

Là thế nào?

Chu Sinh Sinh đi sau anh nửa bước, tay anh cầm một góc của chiếc khăn, mà tay cô cũng cầm một góc còn lại, hai người không nắm tay, nhưng kỳ lạ là họ lại dùng một chiếc khăn để cùng nhau bước đi.

Đi được mấy bước, cô không nhịn được mà bật cười.

“Bác sĩ Lục, anh đang muốn nắm tay em à?”

“Hóa ra chẳng những mắt em có vấn đề, đầu óc cũng không thông minh lắm nhỉ?” anh phút chốc thả lỏng tay, chẳng thèm nhìn cô, lập tức đi về phía trước.

Chu Sinh Sinh nắm chặt chiếc khăn tay, mặt mày hớn hờ đuổi theo anh, một tay ôm lấy cánh tay anh: “Được rồi được rồi, đều là người rảnh rỗi chẳng có gì làm, không bằng cùng nhau nắm tay đi.”

“Ai thèm nắm tay em?”

Anh chàng kia ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cũng chẳng gạt tay cô ra mà ngược lại từ từ nắm chặt tay cô, mười ngón đan xen.

-----oOo-----

Chương 59: Hẹn hò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước giờ Lục Gia Xuyên rất ít khi tới rạp chiếu phim, thứ nhất là vì công việc bận rộn, nên anh chẳng thích xem phim ngoài rạp lắm; thứ hai vì rạp chiếu phim là nơi tỏa ra mùi chua thối của tình yêu, là một kẻ FA, có luẩn quẩn trong lòng cỡ nào mới tự chui đầu vào lưới chịu tội chứ?

Một buổi chiều, anh và Chu Sinh Sinh có mặt trong đại sảnh rạp chiếu phim.

Cuối tuần rạp chiếu phim khá đông người, xung quanh đều là những cặp đôi yêu nhau.

Lục Gia Xuyên dẫn Chu Sinh Sinh đứng bên cạnh chờ anh, còn anh thì xếp hàng trong đội ngũ mua vé. Đứng phía trước là một đôi tình nhân, người nam đang ôm eo cô gái, cô nàng kia cứ như động vật thân mềm ngã hết vào người anh ta, dính chặt như keo, tình chàng ý thiếp.

Lục Gia Xuyên mặt không cảm xúc đứng đó, anh chợt cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Chỉ chốc lát sau, phía sau lại có người xếp hàng, lại là một đôi tình nhân trẻ tuổi.

Cô bé kia líu ríu nói với cậu bạn: “Chúng ta xem phim kinh dị nhé?”

Cậu ta chê cười cô: “Ờ, em lại muốn bị dọa hét um lên à, vừa hét vừa chui vào lòng anh mới ghê chứ?”

“Em đâu có chui vào lòng anh! Rõ ràng là anh nhân cơ hội ôm em mà!”

“...” Lục Gia Xuyên chỉ muốn che lỗ tai.

Đáng ghét, ân ái nơi công cộng làm gì chứ? Có gì hay ho để khoe sao?

Anh nhíu mày đứng ở đó, một lát sau quay đầu, liền vẫy vẫy tay với Chu Sinh Sinh đứng cách đó không xa.

Chu Sinh Sinh đang đứng đó ngắm poster, một lúc sau lại thấy anh đang vẫy tay với mình, vì thế liền quay ra mặt mờ mịt đi thẳng tới chỗ anh.

“Sao thế?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Em đứng đây.” anh dừng một chút, rồi nhẹ nhàng băng quơ

nói, “Chúng ta cùng nhau xếp hàng.”

Chu Sinh Sinh ngu ngơ: “Không phải vừa rồi anh nói để mình anh xếp hàng cũng được hay sao?”

“Sao em nói nhiều thế.” anh nhú mày, ngượng ngùng nhìn sang hướng khác, “Một mình đứng đây buồn lắm.”

“Hai người đứng cùng nhau chẳng lẽ không buồn à?”

“Cũng vẫn buồn.”

“... Vậy thì đúng rồi.”

“Nhưng đang lúc buồn chán, thấy em cũng buồn chán thì trong lòng anh cũng dễ chịu hơn nhiều.”

“...” Chu Sinh Sinh phồng má, nhìn anh với ánh mắt xem thường như muốn xuyên thủng trái đất.

Tuy rằng hai người đứng xếp hàng cũng chỉ nói được mấy câu vớ vẩn, nhưng lúc này nhìn đôi tình nhân đang dựa vào nhau phía trước, cùng tiếng tán tỉnh ve vãn luẩn quẩn bên tai của cặp đôi đằng sau, Lục Gia Xuyên lại cảm thấy bình thản hơn nhiều.

Anh nghiêng đầu nhìn Chu Sinh Sinh, dáng người cô nhỏ nhắn, trang điểm theo kiểu nhạt, mặc một chiếc váy xùong màu xanh sọc trắng thoải mái, khi thì kiễng chân lên nhìn xem phía trước còn bao nhiêu người đang xếp hàng, khi thì buồn bực ngán ngẫm nhìn lên danh sách phim đang chiếu trên màn hình lớn.

Thỉnh thoảng chạm mắt với anh, cô lại nở nụ cười không tim không phổi ấy.

Anh cũng nhìn cô, trên gương mặt lạnh tanh đã có dấu hiệu tan băng, đuôi lông mày khóe mắt đều trở nên dịu dàng hơn hẳn.

Quanh mình người ta cứ tiếp tục diễn ân ái, nhưng anh không còn cảm thấy chướng tai gai mắt nữa, bởi vì người ta ân ái là chuyện của họ, giờ phút này anh bỗng cảm thấy bình yên thỏa mãn trước nay chưa từng có. Anh không diễn ân ái, nhưng anh cũng chẳng cô đơn một mình đứng ở đây, bạn xem, bên cạnh anh cũng có một cô gái mà.

Cô không còn trẻ cũng chẳng xinh đẹp, nhưng nhìn cô anh lại thấy thoải mái.

Sau khi lấy vé xem phim, Lục Gia Xuyên liền thấy mọi người sang quầy bên cạnh mua bỏng và đồ uống, anh liền quay sang hỏi Chu Sinh Sinh: “Em có ăn bỏng không?”

Chu Sinh Sinh chần chừ: “Ở đây bán đắt bỏ xừ.”

Ở tiệm trà sữa một hộp bỏng giá mười tệ, trong rạp chiếu phim lại bán ba mươi lăm tệ một hộp.

Lục Gia Xuyên chẳng nói gì, dường như anh đang phán đoán lời cô cuối cùng là muốn ăn hay không muốn ăn. Một phút sau, anh tới quầy đồ ăn vặt: “Cho tôi một hộp bỏng, hai cốc nước chanh.”

Khi đem về một thùng bỏng còn to hơn đầu cô nhét vào lòng cô, Lục Gia Xuyên nói: “Cầm đi.”

“Đã bảo đắt lắm mà còn mua.” Chu Sinh Sinh nhìn chằm chằm hộp bỏng trong lòng.

“Anh thích.”

“Thích thì coi tiền như rác à?”

Anh liếc cô một cái, xoay người đi vào, chỉ để lại một câu: “Ờ, vì em nên mua đấy, thích chưa?”

Hả?

Chu Sinh Sinh yên lặng đứng ở đó, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh, cô còn tưởng vừa rồi mình nghe nhầm.

Trong mấy giây ngắn ngủi đó, Lục Gia Xuyên đã tới cửa soát vé rồi, anh quay đầu nhìn cô, không kiên nhẫn mà giục: “Em còn đứng ngây ở đó làm gì? Không vào à?”

Cô cun cút chạy tới, đi theo sau lưng anh tới bàn kiểm vé.

Dáng người anh khá cao, cô đứng phía sau anh chỉ thấy được bóng lưng anh, hơi ngẩng đầu lên lại chỉ thấy cái gáy. Từng sợi tóc đen bóng, bóng lưng thẳng tắp, rõ ràng bờ vai anh không phải rộng cho lắm nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng an tâm.

Chu Sinh Sinh cúi đầu, ôm hộp bỏng ngô, cảm thấy trong lòng cứ như có vô số hạt ngô đang nở rộ, phun trào ngay chính giữa trái tim.

Cô cúi đầu cười ngây ngô, ha ha ha, thỉnh thoảng có người cốc mạnh lên trán cô một cái.

“Đừng có hở ra là cười như thiếu năng thế.” Lục Gia Xuyên ghét bỏ, “Để người ta nhìn thấy còn tưởng anh dẫn con bé thiếu năng trong nhà ra ngoài.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Quả nhiên không thể cảm động nổi hai giây mà.

***

Bộ phim điện ảnh hôm nay thực ra cũng không có gì đặc sắc, motif cũ rích, tình tiết cầu huyết, ngược thảm tất cả các nhân vật.

Nhưng với chủ đề tình yêu này, đặc sắc hay không cũng không quan trọng, quan trọng hơn cả là bầu không khí do phim tạo ra.

Nhân vật nữ chính vì ba mẹ qua đời, trên lưng gánh huyết hải thâm cừu, vì thế đành rời bỏ nam chính, ra đi không từ mà biệt. Khi anh ngủ say, cô nhắm mắt hôn lên trán anh, trong đêm tối rõ ràng có thể thấy những giọt nước mắt đang chảy xuống gò má.

Cô bước đi trong đêm tối, vừa rơi lệ vừa nói: “Có thể gặp anh giữa biển người mêh mông, đúng là chuyện may mắn nhất đời em. Tiếc nuối duy nhất là chúng ta chẳng thể cùng nhau đi đến đầu bạc giăng long, đến lúc con cháu đầy đàn, đến nơi anh từng nói muốn cùng em sống nốt quãng đời còn lại ở đó.”

Chu Sinh Sinh vừa nghe xong câu này, nước mắt đã rơi đầy mặt rồi.

Phim thể loại gì đây?! Không phải quảng cáo là phim hài sao? Sao lại yêu nhau điên cuồng, khiến người ta đau lòng thế này! Có trả lại vé xem phim được không! Tuy rằng không phải cô mua, nhưng trả tiền cho bác sĩ Lục cũng được!

Con mẹ nó xót xa quá, từng câu từng chữ cứ như đang chế nhạo cô...

Còn Lục Gia Xuyên đang bình tĩnh ngồi xem, bỗng nhiên

nhận ra tiếng động kỳ quái bên cạnh, anh nghiêng đầu qua, liền thấy cô nàng kia đang úp mặt vào ghế, thút tha thút thít, âm thầm rơi lệ.

... Khóc rồi sao?

Chỉ vì bộ phim với motif cũ rích, kịch bản giả dối mà cô lại khóc sao?

Anh không nói gì, định nói mấy câu chọc ghẹo cô, nhưng trong bóng tối, dưới ánh sáng nhạt hắt ra từ màn hình cỡ lớn thì những giọt nước mắt kia có vẻ thê lương xinh đẹp hơn hẳn. Nước mắt vương trên lông mi, cứ như những con đom đóm màu lưu huỳnh lập lòe trong bầu trời đêm, thoáng chốc khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Lục Gia Xuyên giật giật khóe môi, cuối cùng lại chẳng nói gì nữa cả.

Anh từ từ vươn tay vào trong túi quần, lôi ra một chiếc khăn tay hình vuông được gấp gáp cẩn thận, dè dặt đưa cho cô.

Chu Sênh Sênh mắt nhòe đi nhìn chằm chằm lên màn hình, một lát sau, cô có cảm giác người đàn ông ngồi bên cạnh đang đưa gò đó cho cô.

Cô lau những giọt nước trên mặt quay sang nhìn anh, trong tầm mắt loáng thoáng xuất hiện một bàn tay, vừa thon dài lại trắng nõn, từng đốt ngón tay rõ ràng, sạch sẽ xinh đẹp.

Đó là tay của Lục Gia Xuyên, cô đã quen lắm rồi.

Mà giờ phút này, đôi bàn tay ấy đang cầm một chiếc khăn, nhẹ nhàng mà đưa cho cô.

Cô ngẩng đầu, đắm chìm trong môi đôi mắt đen yên bình ấy.

Lục Gia Xuyên thấy cô cứ ngây ra nhìn mình, anh hơi do dự, đưa khăn để sát vào mặt cô, từng chút từng chút lau những giọt nước lã trên gò má: “Phim thế này mà em cũng khóc được à?”

Giọng điệu chế nhạo quen thuộc đúng là phong cách của bác sĩ Lục. Bởi vì cả hai đang ở trong rạp chiếu phim nên anh hạ thật thấp giọng.

Cô đang khóc là vì vui vẻ.

“Phụ nữ chính là sinh vật kỳ lạ nhất thế giới, bác sĩ Lục, giờ anh mới biết à?” Cô nhỏ giọng nói lại.

Mà người đang cầm khăn tay kia, không ngừng lau những giọt nước mắt lã dài trên má cô. Tay anh chợt dừng lại rồi cúi đầu nhìn cô: “Ừm, lần đầu tiên nghe đấy.”

“Vậy anh muốn cười thì cứ cười đi.”

“Thì anh cười rồi mà.”

“...” Cô bỗng cảm thấy tức giận.

Nhưng vị bác sĩ lại nhanh chóng nói thêm một câu: “Lần đầu tiên nên khó tránh khỏi buồn cười, sau này ở bên nhau lâu dần anh sẽ quen thôi.”

Chu Sinh Sinh im lặng, cô đang do dự, suy đoán xem câu nói này có đúng như trong tưởng tượng của cô.

Anh lại kéo cổ tay cô, rồi đứng dậy đi ra lối đi bên ngoài.

“Sao thế?” Chu Sinh Sinh hạ thấp giọng hỏi anh.

“Bộ phim này chán quá, còn khiến em khóc nữa. Lần đầu tiên đối mặt với tình huống kiểu này, không biết phải xử lý thế nào. Mấy bộ phim nát này, không xem cũng được.” Anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, kéo cô ra khỏi hội trường đen như mực.

“Bác sĩ Lục, anh làm thế này là phí tiền đấy!” Chu Sinh Sinh vô cùng đau lòng, “Mấy chục tệ một vé xem phim, chưa xem được một nửa đã đi về.”

“Mấy bộ phim kiểu này, tôi dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được kết cục. Đừng xem làm gì, để tôi kể cho em nghe nốt.”

“Vậy anh kể đi xem nào.”

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, rồi dừng lại ở chiếc ghế sofa đặt ngoài đại sảnh nơi vừa mua vé: “Vậy em ngồi xuống đây, tôi kể xong là phải ngoan ngoãn đi theo tôi, đừng cãi nhai nữa.”

Chu Sinh Sinh trợn mắt nhìn anh rồi ngồi xuống, mắt vẫn còn đang đỏ.

Lục Gia Xuyên nhìn sang hướng khác, nhìn chằm chằm tấm poster, nói từng chữ: “Nữ chính sẽ đi báo thù, sau khi anh ta tỉnh lại, bỗng không thấy cô ta đâu.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì lên núi đao, xuống biển lửa, tìm ra bằng được cô ấy chứ sao.”

“Vậy anh ta có tìm được không?”

“Tìm được chứ chỉ là khi tìm thấy thì cô ấy đã lập gia đình rồi.”

“Cô ấy lấy ai?”

“Kẻ thù của mình. Về mặt này y học có nói, người ta gọi nó là hội chứng Stockholm. Cô ta vốn muốn báo thù, báo mãi rồi chẳng quên được kẻ thù. Hóa ra cô ta đã yêu kẻ thù của mình, muốn cùng anh ta sống thật hạnh phúc, nỗ lực quên đi thù hận.”

“Vậy người đàn ông kia thì sao?”

“Trong cơn giận dữ người đàn ông kia đã vung đao tự thiến, từ đó không thể giao hợp được, liền trở thành kẻ độc nhất trong thiên hạ, người đời gọi anh ta là Đông Phương Bất Bại [1].”

[1] Đông Phương Bất Bại (東方不敗 – Dongfang Bubai) là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Trung Quốc Kim Dung. Đông Phương Bất Bại là một nhân vật lưỡng tính do luyện môn Quỷ Hoa bảo điển, giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo và là một đối thủ mà giáo chủ tiền nhiệm Nhậm Ngã Hành rất kính phục

“ .....

Chu Sinh Sinh mặt đỏ ra như người vừa bị sét đánh: “Bác sĩ Lục, em cảm thấy tuy rằng đầu óc em không tốt lắm, nhưng cũng không đến mức vô dụng. Anh nghĩ em là đứa thiếu năng đấy à, nói nhăng nói cuội để lòe em?”

Lục Gia Xuyên nhìn cô một cái rồi nhanh chóng đứng dậy: “Chuyện đã hết đâu, chúng ta đi thôi.”

“Anh lừa em!”

“Anh nghiêm túc mà.”

“Kết cục nát bét thế à?!”

“Kết cục đặc sắc của riêng đạo diễn Lục.”

“Xì!”

“...”

Anh nhìn cô đứng dậy, vừa đi vừa giận dữ đầu võ mồm cùng anh, cô mắng anh không cho cô xem hết bộ phim, mắng anh bịa ra kết cục xàm xí để lừa gạt cô

Nhưng anh lại chẳng hề thấy tức giận, dùng bốn lạng đánh bại ngàn cân [2] là có thể hóa giải toàn bộ thế công của cô rồi.

[2]Tứ lạng bạt thiên cân: 四两拨千斤 – Nguyên văn trong Thái cực quyền là một loại kĩ xảo đầy công lực, không cần dùng sức mà vẫn thắng được đối phương. Dụng ý không cần dùng sức mà vẫn có thể dễ dàng giải quyết

Kết cục nát cũng được, bỏ dở nửa chừng lãng phí tiền mua vé cũng chẳng sao.

Ít nhất là không phải thấy cô khóc nữa.

Anh nghiêng đầu sang nhìn cô giận dữ bưng bưng chộc ghẹo anh, mặt thì bí xị môi thì trề ra, thật sự rất giống một con sóc.

Buồn cười, buồn cười quá đi.

Nhưng cũng rất đáng yêu, đáng yêu gấp bội lần lúc cô rơi nước mắt.

Chẳng biết tại sao nhưng anh không muốn thấy cô khóc. Trong suy nghĩ của anh Tiết Thanh Thanh luôn là một người vui vẻ, không tim không phổi, dù cười hay giận cũng đều đáng yêu tràn trề sức sống.

Chu Sinh Sinh quay sang thì bất ngờ phát hiện, rõ ràng là cô đang mắng anh, nhưng dù cô có mắng thế nào, thì anh vẫn...cười tươi rạn rở như thế...???

Khiến cô nhìn mà khiếp sợ.

-----oOo-----

Chương 60: Có thù tất báo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì chưa xem hết phim đã đi ra nên ba giờ chiều, Chu Sinh Sinh và Lục Gia Xuyên đứng giữa trung tâm thương mại náo nhiệt mà không biết làm gì.

Từ tầng ba đi dạo xuống tầng hai, Lục Gia Xuyên chẳng hứng thú với mấy chuyện đi dạo này cho lắm, Chu Sinh Sinh thì lơ đãng quay sang ngắm những thứ đồ bày trong những chiếc tủ kính sang trọng.

Đứng trước cửa một tiệm cafe, cô bỗng nhiên dừng bước.

Lục Gia Xuyên đi trước mấy bước, chợt phát hiện cô không đi theo mình, liền quay đầu lại nhìn.

Bên ngoài ô cửa sổ lớn sát đất, Chu Sinh Sinh im lặng đứng đó, nhìn chăm chăm vào trong tiệm.

Lục Gia Xuyên nghi hoặc theo ánh mắt của cô nhìn qua.

Là Trương Oánh Nhiên.

Cô nàng mặc chiếc váy hồng khoét nách đang ngồi một góc bàn, trang điểm tinh xảo, cười cười nói nói, ngồi đối diện cô ta là một chàng trai trẻ tuổi mặc âu phục, mặt nở nụ cười mỉm, lễ phép lại khách sáo.

Nhìn thế này thì hoặc là đang xem mặt, hoặc là đang hẹn hò. Từ biểu cảm của hai người mà phán đoán, hai người có vẻ không thân nhau cho lắm, chắc hẳn là mới quen chưa lâu.

Chu Sinh Sinh nhìn Lục Gia Xuyên một cái, cười hì hì vươn tay chỉ vào trong cửa: “Tiểu công chúa.”

“Tiểu công chúa?” Ánh mắt Lục Gia Xuyên lạnh tanh, “Mụ phù thủy mới đúng.”

“...” Cô bỗng bật cười, liếc mắt nhìn anh, “Lần trước chẳng phải anh còn dẫn người ta về nhà à? Sao giờ lại giở giọng chê người ta là mụ phù thủy?”

“Cô ta nói cô ta mới tới khoa mắt, nên muốn mượn anh mấy cuốn sách chuyên ngành, vì thế anh mới dẫn cô ta về nhà.”

“Sách chuyên ngành gì? Sao em lại thấy cô ta cầm cuốn ‘Winesburg, Ohio’ về?”

Lục Gia Xuyên: “Em nhiều chuyện thật đấy.”

“...”

Chu Sinh Sinh thu mắt về, đi được hai bước, rồi lại thuận miệng hỏi: “Cô ta đặc tội gì với anh, mà anh gọi cô ta là mụ phù thủy?”

Lục Gia Xuyên dừng chân lại, lạnh lùng đáp: “Nhờ phúc của em, trước mặt cô ta lại nói anh cưỡng hôn em ngoài hành lang. Hôm sau cô ta liền điên cuồng tẩy não mọi người trong khoa, các phòng ban đều biết tôi là kẻ hèn hạ. Quấy rối nữ hàng xóm là Tiết tiểu thư em đây.”

Ban đầu Chu Sinh Sinh vốn định tỏ lòng thương hại anh, nhưng nhìn gương mặt đen xì vì nhẫn nhịn kia của Lục Gia Xuyên, bỗng chốc cô không nhịn được, cứ bật cười ha ha ha.

“Buồn cười lắm à?” Người nào đó giọng càng lạnh hơn, theo đó vẻ mặt nghiêm nghị cũng trở nên nguy hiểm hẳn.

Chu Sinh Sinh ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Việc này không thể trách mình em được.”

“Không trách em thì trách ai?”

“Trách anh nữa. Chọc ai không chọc, lại chọc trúng vào cô ta. Cô ta hâm mộ anh, anh cũng chỉ có hai lựa chọn, hoặc là thuận theo ý cô ta, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, đợi đến ngày nào đó cô ta không còn hứng thú với anh, sẽ đá văng anh ngay; hoặc là anh lạnh lùng bơ phờ cô ta, tức là không đối tốt với cô ta, thì lòng tự trọng của cô ta sẽ bị tổn thương, rồi cô ta sẽ điên cuồng trả thù anh, hiện giờ mới chỉ ở mức truyền bá chút tin liên quan tới anh đã là giờ cao đánh khẽ lắm rồi, anh mau đi thấp hương bái Phật cầu xin cô ta đừng có hứng thú gì với mình nữa đi.”

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Em có vẻ hiểu cô ta quá nhỉ.”

Chu Sinh Sinh do dự chớp chớp mắt: “Em có người bạn quen với cô ta. Trước kia đã từng phải chịu khổ do cô ta gây ra.”

Cô không dám nói bản thân cũng quen Trương Oánh Nhiên, dù sao cô ta cũng chẳng nhận ra cô nữa.

Chu Sinh Sinh lại nhớ tới năm đó Trịnh Tầm dính phốt với cô ta, thực ra anh cũng chẳng phải là người đầu tiên bị tiểu công chúa lợi dụng. Hồi ấy vì gia cảnh giàu sang lại biết trang điểm, cộng thêm vốn là người xinh gái, nên trong trường có không ít nam sinh thích cô ta. Tính cách cao cao tại thượng không coi ai ra gì cũng do mọi người chiều quá mà sinh hư, luôn có tư tưởng thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, cậu thích tôi thì phải cố gắng làm chân sai vặt không công cho tôi.

Cô còn nhớ sau khi cô đá thùng rác vào đầu tiểu công chúa thì hôm sau tan học cô đã bị một đám người cả trai lẫn gái chặn trước cổng trường.

Trong đám người kia không ít kẻ ái mộ tiểu công chúa, một người cầm dao ra vẻ lưu manh đứng đó, tự cho mình là người giang hồ, hộ hoa sứ giả [1], muốn thay người mình yêu đòi lại công bằng.

[1] Hộ hoa sứ giả: Vị thần trông coi các loài hoa chốn nhân gian, yêu hoa như mạng sống của mình.

Chu Sinh Sinh nhìn tên nam sinh cầm đầu, lạnh lùng nói: “Cậu có vấn đề về đầu óc đúng không? Cô ta không thích cậu, cũng sẽ chẳng hẹn hò với cậu, cô ta chẳng qua chỉ muốn chỉ lợi dụng cậu thôi. Mặt nóng dán trên mông lạnh [2] thì có ý nghĩa gì?”

[2] 热脸贴冷屁股 – một người thì nhiệt tình nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia

Nam sinh kia tự nhận mình là tình thánh, hiên ngang lẫm liệt nói: “Tôi cam tâm tình nguyện làm mọi chuyện vì cô ấy, có liên quan gì đến cậu?”

“Chẳng liên quan gì tới tôi cả. Cậu thích cô ta là chuyện của cậu, nhưng tôi chẳng ưa gì cô ta, tiện chân nên mới đá cái thùng rác thôi, nào có liên quan gì đến cậu?” Chu Sinh Sinh nở nụ cười.

Nam sinh kia then quá mà hóa giận.

Ngày hôm ấy, Chu Sinh Sinh cùng bọn họ đánh nhau to một trận, nhiều năm học Taekwondo cuối cùng cũng có đất dụng võ, cả đám fan cuồng đó chẳng tên nào động được vào người cô.

Nhưng lần ấy cô lại bị trường học ghi lỗi, nguyên nhân là trong khi mọi người đang đánh nhau, thì có người thông báo cho giáo viên tới hiện trường, người đó không phải ai khác, chính là tiểu công chúa.

Chu Sinh Sinh hỏi cô ta: “Cậu nhằm vào tôi cũng chẳng sao cả, nhưng bọn họ đều vì giúp cậu mới tới đánh nhau, cậu hại bọn họ và tôi đều bị ghi lỗi, cậu không cảm thấy lương tâm cắn rứt sao?”

Tiểu công chúa đã nói thế nào nhỉ?

Cô ta khẽ mỉm cười đứng giữa đám người, chẳng tỏ chút thương xót những người vì giúp mình mà bị ghi lỗi, chỉ nghiêng đầu ngây ngô nói: “Đều do bọn họ cam tâm tình nguyện, tôi biết phải làm sao?”

Trương Oánh Nhiên chính là một tiểu công chúa bị chiều quá hóa hư, ích kỷ, vô tâm, cứ như người ta đối tốt với mình là chuyện đương nhiên, cứ lợi dụng lòng tốt của người khác để lừa gạt họ.

Chu Sinh Sinh biết Lục Gia Xuyên coi trọng nghề bác sĩ của mình thế nào, nguyện vọng của anh chí hướng của anh, bao gồm cả câu chuyện vì người ba mù đã qua đời mà lựa chọn khoa mắt của anh, cô đều nhớ rất rõ.

Thù mới hận cũ cùng nhau trào dâng trong lòng, cô đột nhiên thay đổi hướng đi, kéo tay Lục Gia Xuyên đi vào tiệm cafe.

“Đi đâu thế?” Lục Gia Xuyên nhíu mày hỏi, ánh mắt yên lặng lưu lại trên bàn tay đang giữ chặt cánh tay anh.

Cô nàng này khỏe thật.

“Không phải chúng ta đang rảnh rỗi à? Vậy để em đưa anh đi làm vài chuyện có ý nghĩa chút đi.” Chu Sinh Sinh thản nhiên mà nói.

Lục Gia Xuyên ngẫm nghĩ một lúc, thật ra anh cũng muốn biết cô nàng điên hàng xóm này đang muốn làm gì đây?.

Lần đầu tiên một người lý trí như anh lại trào dâng cảm xúc kích động như cậu thanh niên mới lớn, bất kể hậu quả sau đó thế nào cũng chẳng sợ.

Anh cảm thấy khi ở cạnh Tiết Thanh Thanh, anh dường như không còn là chính mình nữa.

Vì thế Chu Sinh Sinh liền nghênh ngang dẫn Lục Gia Xuyên bước vào quán cafe, cô thản nhiên chọn bàn bên cạnh

Trương Oánh Nhiên ngồi xuống.

Trương Oánh Nhiên đang cùng chàng trai trẻ đầy hứa hẹn chuyện trò vui vẻ, bất chợt vừa thấy hai người bạn họ bước vào, sắc mặt cô nàng cứng đờ.

Nhân viên phục vụ cầm menu đi tới, Chu Sinh Sinh tiện tay chọn một tách cafe, vì không để tâm cho lắm nên cô hoàn toàn không thấy rõ bản thân vừa chọn món gì.

Lục Gia Xuyên xem một lượt, anh chọn một ly Mocha.

Sau khi nhân viên phục vụ vừa đi, trò hay giờ mới bắt đầu.

Đầu tiên Chu Sinh Sinh lơ đãng hất hất tóc, làm như “không cần thận” chợt phát hiện bàn bên cạnh có người quen, cô tức thời “Kính ngạc ” kêu lên một tiếng: “A, là y tá Trương đấy à?”

Lục Gia Xuyên mặt tỉnh bơ nhìn qua, chẳng hé răng nửa lời.

Trương Oánh Nhiên không biết cô đang muốn làm gì, bèn bình tĩnh cười đáp lại: “Chào cô, chào bác sĩ Lục.”

Quay đầu nhìn vị tiên sinh kia, cô nàng giải thích: “Bác sĩ Lục là đồng nghiệp của tôi, cùng làm ở khoa mắt trong viện. Vị tiểu thư này là —— “

“Nữ hàng xóm.” Chu Sinh Sinh nhanh nhẩu bổ sung, “Là người mà vài ngày trước vinh dự được cô rêu rao khắp khoa mắt, người mà bị bác sĩ Lục quấy rối ngoài hành lang đó. Tiết tiểu thư, hiện là hàng xóm của bác sĩ Lục.”

Vị tiên sinh qua đường: “...”

Trương Oánh Nhiên: “...”

Lục Gia Xuyên: “...”

Nụ cười Trương Oánh Nhiên cứng đờ trên môi: “Ha ha, vị tiểu thư này, cô thật biết nói đùa.”

“Tôi đâu có nói đùa, tôi đang nói rất nghiêm túc mà.” Chu Sinh Sinh nở nụ cười “mật ngọt chết ruồi”, vươn tay nắm lấy bàn tay Lục Gia Xuyên đang đặt trên bàn, tay đan bàn tay. Cô không để ý lắm, nhìn Trương Oánh Nhiên một cái rồi lại quay sang nhìn vị tiên sinh qua đường kia, “Ít nhiều cũng là nhờ ý tốt của y tá Trương, tôi biết tuy rằng cô không của được bác sĩ Lục, nhưng cô vốn là người tâm địa thiện lương, lấy giúp người làm niềm vui, nên mới thông báo khắp nơi, khiến cho cả khoa mắt đều hiểu lầm tôi và bác sĩ Lục là một đôi. Nếu không phải do cô tác động, bác sĩ Lục sao có thể nhẫn nhịn chịu khổ mà chấp nhận hẹn hò với tôi chứ?”

“Cô ——” Mặt Trương Oánh Nhiên biến sắc.

“Y tá Trương quả là người rất tốt đấy, chính mình không ăn được nho, thì đi đâu cũng nói nho chua. Tôi thích nhất là những người như cô đấy, hèn hạ thành thương hiệu, không tầm thường đâu.” Chu Sinh Sinh mỉm cười lại quay sang nhìn vị tiên sinh qua đường kia, “Vị tiên sinh này anh may mắn thật đấy, tìm được một người bạn gái vừa thông minh lại lạnh lợi như cô ấy. Anh không biết đâu, từ bé đến giờ y tá Trương luôn được người ta yêu thích, từ cấp hai mọi người đã bắt đầu gọi cô ấy là Tiểu công chúa rồi, trong trường có không ít nam sinh điên cuồng theo đuổi cô ấy. Không biết bao nam sinh cam tâm tình nguyện dùng toàn bộ tiền tiêu vặt của mình mua đồ tới hiếu kính cô ấy, bao nam sinh vì cô ấy ra mặt đòi công bằng mà bị ghi lỗi trong sổ của trường —— “

“Cô đừng nói lung tung, tôi có quen cô sao? Vị tiểu thư này,

Cô muốn nói cũng phải có bằng chứng xác thực chứ?” Sắc mặt Trương Oánh Nhiên trắng bệch, cô ta đã có vẻ tức giận, nhưng ngại vì vị tiên sinh kia đang ngồi đây, nên vẫn cố gắng duy trì vẻ tao nhã bề ngoài.

“Chứng cứ thì tôi không có, nhưng nhân chứng thì có một người đấy.” Chu Sinh Sinh mỉm cười, “Chẳng biết y tá Trương còn nhớ một nam sinh tên Trịnh Tâm bên ven hồ Đại Minh năm nào không?”

Cả người Trương Oánh Nhiên như bị chói chặt vào ghế, cô ta gần như hét ngược lại Chu Sinh Sinh: “Rốt cuộc cô là ai?”

“Vừa rồi không phải tôi đã giới thiệu mình rồi sao? Tôi là Tiết Thanh Thanh, hàng xóm của bác sĩ Lục. Cũng là người được cô rêu rao khắp khoa mắt mấy ngày qua đấy thôi, cô quên cũng nhanh thật đấy.” Chu Sinh Sinh vẫn cười dịu dàng như thế.

“Xấu hổ quá ——” thấy bọn họ mĩa mai qua lại căng thẳng, không khí quái dị vô cùng, vị tiên sinh mặc âu phục ngồi đối diện bất chợt nhíu mày, anh ta đứng dậy, “Trương tiểu thư, tôi còn có chút việc, nếu cô đã gặp bạn thì tôi đây không quấy rầy mọi người ôn chuyện nữa.”

“Thương tổng, anh chờ tôi chút đã, này, Thương tổng —— “

Trương Oánh Nhiên gọi khản cổ cũng chẳng thể níu kéo vị Thương tổng kia quay lại, cô ta cứ đứng đó một lúc lâu, giận đến mức ngực cũng lép xẹp cả xuống.

Café của Chu Sinh Sinh đã tới, cô bụng ily thủy tinh xinh đẹp, không mẫn không nhạt nói: “Y tá Trương thử mạnh như thế làm gì? Nếu là cúp A thật thì cô có ưỡn mấy đi nữa cũng chẳng thể thành B C hay D được đâu.”

Cũng ngay trong nháy mắt ấy, Trương Oánh Nhiên nhanh tay giật tách café còn đang uống dở của mình, định hất về phía Chu Sinh Sinh.

Lục Gia Xuyên ngồi im chẳng nói gì nãy giờ lúc này liền bỗng nhiên đứng bật dậy, chẳng chút nghĩ ngợi kéo phắt Chu Sinh Sinh qua: “Cẩn thận!”

Vì thế kia tách café ấy hất hết lên sườn mặt và cả cánh tay trái của anh.

Ẩm ướt, dính dớp, trên chiếc sơ mi trắng giờ đây nhuộm một màu nâu của cafe.

Chu Sinh Sinh hoảng hồn, giật mấy tờ giấy ăn trên bàn lau giúp anh: “Anh có sao không?”

Lục Gia Xuyên từ từ nhắm mắt lại, lông mi đã ướt sũng nước, anh giữ chặt tay Chu Sinh Sinh mà nói: “Anh không sao.”

Ngay sau đó, anh nhận lấy những tờ giấy trên tay cô, lau sạch nước trên mặt, rồi vươn tay cầm tách café chưa uống được ngụm nào của mình.

Chu Sinh Sinh sốt ruột giữ lấy tay anh: “Bác sĩ Lục, anh đừng quá xúc động, giờ chúng ta đang ở nơi công cộng!”

Ý của cô là anh là đàn ông ở nơi cộng cộng lại hất nước vào người Trương Oánh Nhiên, tất nhiên sẽ bị người ta lên án.

Nào ngờ Lục Gia Xuyên vốn không định hất lại, anh chỉ kéo tay cô ra, thuận thế đưa tách cafe kia cho cô: “Anh không hất. Em làm đi.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Trương Oánh Nhiên: “...”

Hai phút sau, Trương Oánh Nhiên cầm lấy túi xách định chạy nhanh ra ngoài..

Nhưng Chu Sinh Sinh sao có thể để cô ta trốn được? Thấy dáng vẻ Lục Gia Xuyên khá chật vật, cô giận không biết trút vào đâu, liền đặt cốp tách café xuống bàn, bước vài bước xông tới giữ chặt một tay Trương Oánh Nhiên.

Ngay sau đó, một đòn vật qua vai thật mạnh.

Toàn bộ mọi người trong quán café đều giật mình.

Nếu so ra Chu Sinh Sinh còn thấp hơn Trương Oánh Nhiên khoảng năm phân, người gầy gầy nhỏ con, nhìn qua chỉ là một cô nàng chân ngắn. Nào ngờ khi cô vừa ra tay, đã vật con người ta nằm đo ván.

Trương Oánh Nhiên bắt đầu gào khóc cứu mạng.

Nói thì chậm, chạy thì nhanh, Chu Sinh Sinh thả tay cô ta ra, rồi nắm chặt tay Lục Gia Xuyên: “Đi thôi!”

Cô lấy tốc độ chạy nước rút mấy trăm mét, kéo Lục Gia Xuyên rời khỏi hiện trường.

Lục Gia Xuyên: “... ..”

Cuối cùng lại bị cô nàng quái nhân này chạy khỏi hiện trường.

Khi vừa vào đến thang máy, cô thở hổn hển chống tay lên đầu gối, vừa khom lưng thở dốc, vừa cười ha ha.

Lục Gia Xuyên: “Em điên rồi à?!”

“Anh không cảm thấy hả giận à?” Cô vừa cười, vừa vươn tay giúp anh lau những giọt nước trên trán, “Ướt hết rồi.”

“Nhờ phước ai đây?”

“Em.” Cô thành thật cõng cái nôi này, nhưng vẫn cười thoải mái như thế, cứ hihi ha ha ha không dứt.

Lục Gia Xuyên là người thích sạch sẽ, tức thời nhìn một mảng vai và nguyên cánh tay trái ướt sũng, tóc thì nhớp nháp, cả người cảm thấy khó chịu. Nhưng dù anh có tức giận lườm cô, thì cô cũng chẳng thèm để ý, cứ cười ngặt nghẽo, hai con mắt sáng lấp lánh, cứ như đứa trẻ tinh nghịch vừa đạt được mục đích.

Anh dừng mắng, ngoài miệng chỉ nói: “Ngôi sao rắc rối!”

Nhưng trong lòng lại chẳng hề tức giận như thế.

Nhớ lại đòn vật qua vai vô cùng dứt khoát vừa rồi khiến Trương Oánh Nhiên ngã rầm ra đất, anh cũng nở nụ cười theo cô.

Vì thế hai người cứ ngây ngốc đứng trong thang máy nhìn nhau mà cười.

Cười được mấy phút, anh lại khôi phục về vẻ mặt nghiêm túc: “Tiết Thanh Thanh, em đền áo khác cho anh đi!”

“Được, đền thì đền, một chiếc áo sơ mi thôi mà. Áo này anh mua bao nhiêu tiền?” Cô vẫn đang cười.

Lục Gia Xuyên: “Một ngàn hai trăm tệ.”

“...” Như vừa bị sét đánh, Chu Sinh Sinh lập tức tắt ngay nụ cười trên môi.

-----oOo-----

Chương 61: Chính thức hẹn hò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người trốn vào thang máy tránh sóng gió, qua giai đoạn cười ha ha, lại bắt đầu cãi nhau vì chuyện chiếc áo sơ mi có đáng tiền thế không.

Chu Sinh Sinh vô cùng khẳng định: “Bác sĩ Lục, anh đang nhân lúc cháy nhà mà hôi của!”

Lục Gia Xuyên: “Anh nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra trên người em có gì đáng để anh cướp?”

“Em —— em thì sao chứ? Sao em lại không có thứ gì đáng giá để anh cướp chứ?”

“Bởi vì trên trán em viết rất to hai chữ: Tôi nghèo.”

Chu Sinh Sinh trợn mắt nhìn anh xem thường: “Trên trán anh mới viết to hai chữ: ‘Tôi tiện’ ấy”

Lục Gia Xuyên nhìn kỹ cô một lát rồi gật đầu: “Đúng là giờ trông em tiện thật.”

Định mệnhhhhhh...

Chu Sinh Sinh nghiêng răng nhìn anh, bẻ khớp tay rồi kéo cánh tay anh: “Bác sĩ Lục, anh có muốn thử cảm giác bị vật qua vai không?”

Lục Gia Xuyên chẳng hề sợ lời đe dọa của cô, liếc cô một cái, hai tay anh đút trong túi quần, vô cùng bình tĩnh chẳng thèm nhìn cô.

Chỉ là khi cô nhắc về cú vật qua vai vừa nãy, thì giờ đây trong đầu anh bỗng hiện lên một cảnh từ rất lâu rồi.

Cũng trong một trung tâm thương mại, cũng vẫn ở tầng ba, ngoài cửa rạp chiếu phim quen thuộc, cũng từng có một cô nàng chẳng quan tâm tới hậu quả xông lên phía trước, một đòn vật ngã cô nàng ham giàu lăn đùng ra đất.

Anh bỗng ngẩn người, lông mày chau chặt, lại nhìn cô gái đứng bên cạnh.

Dù đã trôi qua hơn nửa năm rồi, trí nhớ cũng không còn rõ ràng nữa, nhưng cùng một chiêu thức, từng hành động, cứ như hai đoạn phim hoàn toàn trùng khớp từng chút một.

Thang máy dừng lại ở tầng một, cửa mở ra.

Chu Sinh Sinh đi trước anh hai bước, cô nghi hoặc quay đầu lại hỏi: “Anh không đi ra à?”

Lục Gia Xuyên vẻ mặt phức tạp, đi tới cạnh cô, bỗng hỏi một câu kỳ quái: “Chiêu thức vừa rồi em học từ ai vậy?”

Chu Sinh Sinh sửng sốt: “Sao cơ?”

“Đòn vật qua vai đó ——” Lục Gia Xuyên im lặng một chút rồi mới nói, “Nhìn quen mắt lắm.”

Chu Sinh Sinh: “Taekwondo thì chẳng như nhau, đòn vật qua vai còn có thể làm kiểu khác nữa sao?”

Là như thế phải không? Chỉ là trùng hợp thôi sao?

Lục Gia Xuyên nhìn chăm chăm cô một lát, chớp mắt một cái anh gạt cảm xúc khác thường kia sang một bên. Đã lâu lắm rồi anh không còn nhớ tới cô gái tên Chu An An kia nữa, từ khi gặp Tiết Thanh Thanh, cuộc sống hàng ngày lại càng nhiều màu sắc hơn.

Như thế này là hạnh phúc lắm rồi.

Trong mắt anh chỉ nên có mình cô thôi, tất cả những người con gái bên cạnh chỉ là ảo ảnh.

Nghĩ như vậy, anh bỗng nhiên vươn tay khoác vai cô: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Tới nhà hàng đi.”

“Mặc thế này mà đi à?” Anh lườm Chu Sinh Sinh một cái, nhìn chiếc sơ mi nhem nhuốc màu café mà ghét bỏ, “Em phải đền áo cho anh trước đã.”

“Em không mang tiền!” Chu Sinh Sinh lập tức nhấn mạnh.

“Không sao.” Lục Gia Xuyên mỉm cười, lôi chiếc thẻ trong túi ra, nhét vào trong tay cô, “Anh có thẻ cho em mượn trước.”

“... ..” Quá vô sỉ.

Nói thì nói như thế, nhưng khi Chu Sinh Sinh tức giận kéo Lục Gia Xuyên vào cửa hàng đồ nam, thấy nhân viên bán hàng nhiệt tình chào đón, sau khi anh thay áo xong thì còn tiến tới chỉnh lại cổ áo cho anh, rồi lại vươn tay xoa xoa những vết nhăn trước ngực trước bụng anh, trong lòng cô bỗng chốc nổi sóng.

Chị hai à, chị đang làm cái gì thế?

Đến cùng là chị đang bán áo hay đang nhân cơ hội sờ mó bác sĩ Lục nhà tôi đấy?!

Vì thế ngay khi nhân viên bán hàng đi ra sau lưng Lục Gia Xuyên, lại bắt đầu tiến hành một lượt vuốt từ cổ áo đến gần hông anh, thì Chu Sinh Sinh bỗng nhiên chạy tới, mặt chẳng chút biến sắc giữ chặt tay cô ta.

“Để tôi, để tôi.”

Cô đẩy nàng nhân viên bán hàng kia sang một bên, tiếp nhận công việc của đối phương, cẩn thận chỉnh lại áo cho Lục Gia Xuyên một lượt, tiện thể cảnh giác liếc cô nàng bán hàng kia mấy lần.

Người đàn ông đứng đối diện tấm gương mặt nghiêm túc chẳng nhiễm chút hạt bụi nào, ánh mắt anh đang nhìn người vừa cúi đầu vuốt lại từng nếp nhăn trên áo mình, khóe môi khẽ cong lên ẩn chứa ý cười, dường như đã bị dáng vẻ muốn bảo vệ con của cô lấy lòng.

Vì thế khi Chu Sinh Sinh ngẩng đầu nhìn vào gương thì bỗng giật mình khi thấy nụ cười nhạt bên môi anh.

Lục Gia Xuyên đang cười sao?

Tay cô vẫn còn lưu lại trên vạt áo sơ mi của anh, luống cuống vuốt hai cái, có muốn rút tay về cũng chẳng được mà tiếp tục đặt ở đó cũng không đúng.

Ánh mắt hai người nhìn nhau trong gương, trong lúc nhất thời lại có vẻ ngại ngùng.

Nhân viên bán hàng: “...”

Vì sao mua mỗi áo sơ mi thôi cũng phải ăn bánh gato thế này T_T...

Hai người im lặng chẳng nói gì, Lục Gia Xuyên cứ nhìn người trong gương, không chút để ý mà hỏi: “Chiếc áo này được không?”

Dáng anh cao ráo, eo thon chân dài, cúc áo trên cùng để hở, lại khiến người ta không nhìn được cứ muốn nhìn sâu vào bên trong...

Chu Sinh Sinh mặt đỏ tai hồng di chuyển ánh mắt, lấp ba lấp bấp nói: “Đẹp, trông anh đẹp trai lắm.”

Bị sắc đẹp của anh mê hoặc, cô bỗng trở nên lúng túng, lại giả bộ như không thèm để ý, muốn che giấu tâm tư.

Lục Gia Xuyên ừ một tiếng: “Đẹp lắm à? Được vậy chọn chiếc này đi.”

Nhân viên bán hàng kịp thời chen miệng nói một câu: “Hôm nay cửa hàng em đang có chương trình, mỗi đơn hàng sẽ được giảm giá mười phần trăm, chiếc áo này giá gốc là tám trăm tệ, sau khi giảm thì còn bảy trăm hai mươi tệ, vô cùng đáng mua đấy ạ!”

Trong nháy mắt Chu Sinh Sinh đã thoát khỏi cơn mê trai, cô vươn tay giữ chặt áo anh: “Thôi thôi, giờ em mới nhìn rõ, anh mặc áo này hơi béo, không thấy được vẻ cao ráo tư thế hiên ngang oai hùng của bác sĩ Lục! Cởi ra cởi ra đi, chúng ta sang hàng khác xem sao!”

Lục Gia Xuyên: “...”

Anh rút chiếc thẻ của mình trong tay Chu Sinh Sinh trả tiền

rồi cầm áo đi ra.

Chu Sinh Sinh vẽ mặt cầu xin đi theo sau lưng anh nói lảm nhảm: “Một tháng tiền lương của em hơn ba ngàn, tiền thuê nhà mất một ngàn tám, sau khi trừ đi tiền điện nước và ga thì sinh hoạt phí chỉ còn lại chưa đến một ngàn tệ. Hôm nay mua chiếc áo sơ mi này mất bảy trăm hai mươi tệ, tháng này tổng cộng em chỉ còn lại hai trăm tám mươi tệ để sống đến cuối tháng. Một ngày ba bữa ăn mì hộp thì cũng mất mười tệ, ba mươi ngày ít nhất là ba trăm tệ, thế nên sau hôm nay em sẽ chẳng còn tiền để ăn nữa, tối nay phải ăn nhiều hơn mới được...”

Nghe cô lải nhải đến đau cả đầu, Lục Gia Xuyên im lặng, câu nói “Vốn không định bắt em thanh toán” vừa đến bên miệng, lại phút chốc bị nuốt trở về.

Anh bỗng nảy ra một ý nghĩ tuyệt vời.

Vì thế vừa ra khỏi trung tâm thương mại là hơn năm giờ chiều, khi ấy mặt trời dần xuống núi, Lục Gia Xuyên bỗng quay đầu cắt ngang mấy lời lảm nhảm của cô.

“Tiết Thanh Thanh.”

“Hả?” Cô vẫn đang đắm chìm trong cảm giác đau khổ tiếc tiền nãy giờ.

“Tuy rằng em đền cho anh chiếc áo sơ mi này chẳng bằng chiếc áo cũ của anh.” giọng anh vẫn bình thản như thế, nhưng lại có cảm giác dụi dằng khó hiểu, “Nhưng dù sao chúng ta cũng là hàng xóm láng giềng, anh đồng ý cư mang em tháng này.”

“Tức là anh không đòi tiền em nữa đúng không?” Chu Sinh Sinh nhanh chóng chuyển sang gương mặt lấy lòng.

Lục Gia Xuyên mỉm cười, chớp mắt mấy cái: “Như vậy sao được? Làm người là phải có nguyên tắc của mình, tiền áo sơ mi tiền vẫn phải đền.”

“...” Mặt cô lại méo xệch xuống.

“Nhưng tiền ăn tháng này anh có thể bao em.” Anh ung dung bước xuống bậc thang, tư thái bình thản xuôi dòng xuống phố, “Vì thế Tiết Thanh Thanh này, mấy ngày tới em qua nhà anh ăn cơm đi.”

Gì cơ?

Chu Sinh Sinh ngây ngốc theo sau lưng anh, tức là cô vẫn phải bồi thường áo, sau khi bồi thường đến táng gia bại sản, anh lại tỏ lòng từ bi mời cô sang ăn cơm mỗi ngày sao?

Cô nhận ra bản thân đang không theo kịp logic của bác sĩ Lục.

Giờ đang là đầu hạ nên ánh nắng vẫn còn dịu, vừa hắt xuống cũng khiến toàn thân anh cũng trở nên dịu dàng hơn. Cô nhắm mắt đi theo sau lưng anh, thỉnh thoảng anh lại quay ra chọc ghẹo cô: “Cô nàng chân ngắn.”

Rõ ràng cô phải tức giận, nhưng khi định phùng mang trợn mắt cô lại chẳng thấy tức nữa, từ từ cong khóe miệng cười rộ lên.

Vì thế khi anh thấy cô cười, mắt nheo lại: “Tiết Thanh Thanh, em rất thích nghe anh mắng phải không?”

“Đúng vậy, thích lắm ấy.” Cô từ từ ngược mắt lên nhìn anh, cười hì hì nói, “Đặc biệt thích cái kiểu ngoài miệng thì mắng em, trong mắt chan chứa tình yêu thương da diết.”

“...” vị bác sĩ kia nhìn cô một cái, “Tiết Thanh Thanh, nếu em thiếu tiền khám bệnh, phải nói sớm với anh. Dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo của con người, anh miễn luôn phí khám mắt cho em cũng không thành vấn đề.”

“VẬY dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo của con người, anh để em nhìn xem cơ ngực cơ bụng anh có được không?”

“... .. Cút.”

“Ha ha ha ha ha ha.”

Tiếng cười ngang ngược của cô khiến những người qua đường cũng quay lại nhìn, mà vị bác sĩ bên cạnh chỉ biết lăm lăm mắt mắt quá, rồi nhanh chân bước đi, nhưng thỉnh thoảng lại bước chậm lại, để chắc rằng cô theo kịp chân mình.

Chu Sinh Sinh đi theo phía sau anh một khoảng không xa không gần, nhìn ánh nắng hắt xuống tạo một cái bóng chạy dài dưới đất kia, cái bóng ấy dịu dàng chẳng gì sánh nổi, hoàn toàn bù lại những khoảng thời gian cô đã từng bỏ lỡ.

Cô cúi mắt nhìn cái bóng trên mặt đất, trong lòng rộn ràng hớn hở.

Vị bác sĩ ấy nhìn vẻ ngoài thì hung dữ, nhưng lại là một trong số ít những người dịu dàng mà cô từng gặp trên đời này. Bên dưới lớp vỏ gai nhọn bề ngoài, là một linh hồn ấm áp khiến người ta cứ muốn đắm chìm mãi trong đó..

Vì thế mặc dù anh có ra vẻ ghét bỏ châm chọc cô đến mấy, thì cô vẫn nhẹ nhàng bước lại gần anh, chẳng nói một lời

ngoắc lấy ngón tay út của anh, gắt gao ôm chặt.

Giọng anh im bật, cứ như vừa bị điện giật, toàn thân run rẩy chẳng thể động đậy.

Thậm chí anh không dám quay đầu lại, cũng chẳng hề quay sang liếc cô một cái, nhưng vành tai lại trở nên đỏ rực.

“Tiết Thanh Thanh, ngoài đường mà em cũng chủ động như vậy, em thích anh đến mức đó cơ à?” Có vẻ người nào đó vẫn còn mạnh miệng lắm.

“Đúng vậy, thích anh đến mức đó cơ mà.” hiếm có lần cô thành thật như vậy, cười hì hì kéo tay anh, vừa lắc vừa đi về phía trước, “Nếu anh không thích em thì cứ hất tay em ra là được.”

“Em tưởng anh không dám à?” Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng tay lại nắm chặt tay cô.

Không chỉ một ngón tay, thậm chí anh còn dần dần vươn tay nắm trọn bàn cô, sau đó mười ngón đan xen, giữ chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Chu Sinh Sinh nhìn chăm chú hai bàn tay đan chặt lấy nhau, cô bật cười: “Khẩu thị tâm phi à, bác sĩ Lục?”

“Anh chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến lòng tự trọng của phụ nữ là em, miễn cưỡng lắm mới thỏa mãn em một chút, chờ lát nữa sẽ bỏ ra.” Anh bình tĩnh tự nhiên nói.

Nhưng hai người cứ nắm tay như thế, đợi một lúc lâu sau cũng không thấy ai đó buông tay cô ra.

Lục Gia Xuyên có chút căng thẳng, mặt anh đỏ rực, bởi vì đây là lần đầu tiên anh nắm tay một người ngoài đường thế

này.

Không, đây là lần đầu tiên anh nắm tay một cô gái mới đúng.

Bàn tay ấy nho nhỏ trắng trẻo mềm mại, cứ như bàn tay của một đứa trẻ vậy. Khi anh nắm tay cô, cảm nhận nhiệt độ của nó, lại cứ có cảm giác thứ mình đang nắm không phải bàn tay, mà là một trái tim mềm mại bộc trực chẳng chút che giấu.

Dừng một chút, anh mấp máy môi đọc ba chữ ấy, vừa lặng thầm lại dịu dàng.

Tiết Thanh Thanh.

Một cái tên tầm thường như thế, một con người bình thường như thế, nhưng chẳng biết tại sao lại tạo một dấu vết khó vai nhạt trong lòng anh đến thế, khiến anh vừa nghĩ đến cô, vừa nhìn thấy cô, thì có cảm giác cả trái tim cứ như muốn rớt xuống.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, cái đầu nho nhỏ, gương mặt kia cũng vô cùng bình thường.

Nhưng lại khiến anh mê mẩn đến thế.

Lục Gia Xuyên nắm tay cô gái của mình, đi được mấy bước, khước môi lại cong lên, đi được mấy bước, trái tim như mềm lại, cứ đi như thế rồi mặt trời đã xuống núi từ bao giờ.

-----oOo-----

Chương 62: Thế giới này thật nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà hàng tình nhân ngọt ngào giữa trời.

Quả là một cái tên kỳ quái, giá mỗi suất ăn ở đây là bốn trăm chín mươi chín tệ, giá cả còn kỳ lạ hơn cả tên nhà hàng.

Sống đã hai mươi lăm cái xuân xanh, đây là lần đầu tiên Chu Sênh Sênh bước vào một nhà hàng thế này.

Nói là giữa trời vì nó nằm trên tầng ba mươi tầng cao nhất của tòa nhà, đứng từ đây có thể quan sát hết nửa thành phố.

Ngọt ngào chắc hẳn là vì phong cách của nhà hàng là lấy màu hồng của hoa tường vi làm chủ đề chính, ngay cả sàn nhà cũng được làm bằng kính dày trong suốt, phía dưới lớp kính ấy là một những bông hoa hồng màu sắc rực rỡ. Bước trên lớp kính cứ như đang dạo bước giữa biển hoa hồng rực.

Tình nhân, hai chữ này lại càng dễ hiểu hơn.

Chu Sênh Sênh vừa bước vào đến cửa, trong mắt chỉ toàn thấy cặp đôi yêu nhau.

Đúng, ý có hết trên mặt chữ, có nam nam, có nữ nữ và cũng có cả nam nữ.

Chu Sênh Sênh bị choáng ngợp bởi một biển tường vi vây quanh, lại nhìn nhân viên phục vụ, ai nấy đều mặc âu phục và lễ phục dạ hội trông sang trọng vô cùng.

Lục Gia Xuyên dẫn cô đi vào, thuận miệng vừa hỏi: “Thấy thế nào?”

Cô gật đầu: “Nơi này quá hoành tráng, có thể khiến người ta quên hết tất cả, cứ như đang bước đi trong mơ vậy”

Lục Gia Xuyên: “...”

“Em có thể nói chuyện như người bình thường được không?”

Chu Sinh Sinh: “Em... em hơi lo lắng.”

“Lo lắng cũng phải kiềm chế bản thân lại chứ, đừng trưng ra vẻ mặt ngố tàu như thế, dù đúng là em ngố thật.”

“...”

Ban đầu Chu Sinh Sinh cảm thấy không quen cho lắm, đây là lần đầu tiên trong đời cô đến một nơi thế này, nhân viên phục vụ ân cần chu đáo, cảnh vật xung quanh sang trọng thanh lịch, khó trách chân tay lúng túng chẳng biết đặt đâu cho đúng.

Ăn beefsteak cần phải dùng dao.

Uống rượu đỏ phải lắc nhẹ ly.

Nói chuyện phải nhỏ nhẹ dễ nghe.

Ăn gì cũng phải nhai kỹ nuốt chậm.

...

Cảm giác hưng phấn dần bị hòa tan bởi cảm giác lo lắng, cô bỗng nhận ra bản thân đang dần mất tự nhiên.

Cho đến khi Lục Gia Xuyên gọi tên cô: “Tiết Thanh Thanh.”

“Hửm?”

“Đừng trưng ra vẻ mặt nghiêm trọng như đi gặp kẻ thù thế.”

“Em đâu có...” Cô theo bản năng phủ nhận.

“Nếu em không quen dùng dao và đĩa thì ——” anh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới, “Phiền em mang cho tôi hai đôi đĩa.”

Nhân viên phục vụ chăm sóc rất chu đáo nhiệt tình, nụ cười lúc nào cũng dặt bên khóe môi, nhanh chóng mang đĩa tới cho anh.

Lục Gia Xuyên rút dao nĩa xuống, dùng đĩa gấp miếng bít tết đưa thẳng vào miệng: “Ở những nơi thế này, người tiêu tiền đều là đại gia, dù em có ăn thịt bằng tay, cũng chẳng có ai dám chê cười em hết.”

“...” Chu Sinh Sinh nhìn dáng vẻ bình chân như vại kia, thầm nghĩ mặt em sao mà dày bằng anh chứ.

Nào ngờ Lục Gia Xuyên cứ như đọc được suy nghĩ trong lòng cô: “Đây không phải vấn đề mặt ai dày hơn ai.”

Gì cơ?

Chu Sinh Sinh ngồi ngây ra như phỗng nhìn anh.

Sao anh có thể biết cô đang nghĩ gì chứ?

Không ngờ tới là, chuyện này cũng bị anh nhìn ra.

Lục Gia Xuyên vươn tay chọc lên đôi lông mày đang nhăn kia, cười tựa như không: “Đang tự hỏi sao anh lại biết em nghĩ gì à? Bởi vì em ấy à nghĩ gì là viết hết trên mặt thôi.”

“Anh là người đầu tiên nói với em như thế đấy. Hai hôm trước mấy đồng nghiệp ở tiệm trà sữa còn nói em vui buồn chẳng hiện trên mặt cơ mà!”

“Đó là vì người ta chẳng thân với em.” Anh xem thường.

“Anh với em thân lắm à?” Chu Sinh Sinh nhìn thẳng vào anh.

“Ăn cơm chung hôn rồi cũng ngủ chung giường hơn một lần rồi, anh nghĩ chẳng còn mối quan hệ nào thân quen hơn thế này nữa.”

Chu Sinh Sinh: “...”

“Mặt anh dày thật đấy, bác sĩ Lục.”

“Chẳng phải do ở cạnh em lâu nên lây à? Mưa dầm thấm đất, hoặc ít nhiều thì cũng là gần mực thì đen gần sơn thì đỏ.”

Mấy lời chọc ghẹo này chỉ khiến cô buồn cười, ngay cả chính Chu Sinh Sinh cũng không nhận ra, cô đã dần bình tĩnh lại rồi.

Cũng như bất luận bạn ở một nơi vàng son lộng lẫy thế nào, chỉ cần trong mắt đối phương chỉ có bạn, ánh mắt anh ấy vẫn dịu dàng như thế, tuy ngoài miệng thì nói mấy lời chế nhạo bạn, nhưng lại có thể khiến những cảm giác mất tự nhiên kia nhanh chóng biến mất chẳng còn gì nữa.

Anh biết cuộc sống của cô mệt mỏi vất vả.

Anh cũng biết cô vốn nghèo nát mỏng tờ.

Biết trong lòng cô cũng có khát khao mơ mộng như những

các cô gái trẻ khác.

Nhưng cuối cùng, anh cũng chỉ nhìn cô như thế, muốn lặng lẽ mà nói với cô, anh vẫn đối xử với cô trước sau như một, sẽ chẳng vì cô giàu hay nghèo mà thay đổi.

Chu Sinh Sinh nở nụ cười, nhấp một ngụm rượu đỏ, trong một khoảnh khắc nào đó cô bỗng có ảo giác, hình như cô đã trở thành cô bé lọ lem, có xe ngựa bí đỏ có giày thủy tinh, cùng một chàng hoàng tử nguyện ý khiêu vũ cùng cô.

Nói một cách tầm thường, đây quả thực là giấc mộng trong mơ của mỗi cô gái.

Vào khoảnh khắc này, cô nghĩ, cô thực sự muốn đắm chìm trong giấc mơ ấy.

***

Sau nhiều ngày do dự, cuối cùng vào một buổi tối tan học nào đó Trịnh Nam Phong đã lấy hết dũng cảm hỏi Trịnh Tây Nghi: “Chị hai, tối mai chị có rảnh không?”

Trịnh Tây Nghi vừa tiễn người giúp việc theo giờ ra ngoài cửa liền quay đầu nhìn cậu bé đang ngồi bên bàn ăn cầm đôi đũa tha thiết mong chờ mà nhìn cô: “Sao thế?”

Trịnh Nam Phong năm nay mười tuổi, học lớp năm.

Cậu cầm đũa gầy gầy mấy hạt cơm trong bát, trong căn phòng lớn như thế cũng chỉ có hai người là cậu và Trịnh Tây Nghi, ngồi đối diện ăn cơm như vậy quả thực hơi buồn, nhưng hai chị em đã sớm quen với điều đó rồi.

“Cũng không phải chuyên gì quan trọng lắm.” Cậu cúi mắt nhìn chằm chằm bát cơm đã ngoáy lộn tùng phèo cả lên,

“Chỉ là... là trường em tối mai có buổi biểu diễn.”

“Rồi sao nào?”

“Ừm thì.... lớp em có tiết mục biểu diễn...”

“Em có tiết mục á?” Trịnh Tây Nghi cảm thấy hứng thú mà ngồi xuống, cầm đĩa lên gấp một miếng thức ăn cho vào trong bát Nam Phong, “Tiết mục gì nhỉ?”

“Ảo thuật.”

“Vậy chị sẽ tới xem, mấy giờ bắt đầu?”

Nam Phong không chắc chắn ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Chị sẽ đến thật chứ? Kỳ thực cũng không phải buổi lễ gì lớn lắm, cũng chỉ tổ chức ở hội trường...”

“Được rồi.” Trịnh Tây Nghi liếc cậu một cái, rõ ràng là trong lòng mong chờ muốn chết, ngoài miệng lại nói toàn những lời khẩu thị tâm phi.

“Vậy chị sẽ đến thật à?”

“Ừm, chị sẽ tới.”

Nam Phong bất giác cười rộ lên, lúc cúi đầu ăn cơm còn nhẹ giọng nói: “Chủ nhiệm lớp hỏi ba mẹ mình có tham dự không, em đã nói chị hai sẽ tới.”

Trịnh Tây Nghi cầm đĩa gõ cốc một cái lên trán cậu: “Đã biết trước kết quả, lại còn hỏi dò chị!”

Nam Phong vừa né mình vừa cười ha ha: “Em biết mà tuy rằng ba mẹ chẳng quan tâm, nhưng chị hai nhất định sẽ không bỏ mặc em.”

Trịnh Tây Nghi cười cười, ánh mắt lại trầm xuống.

Tối ấy cô giám sát Nam Phong làm bài tập xong, liền giục cậu chàng tắm rửa rồi đi ngủ, đúng lúc ấy ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Trịnh Tây Nghi còn đang nói đùa với Nam Phong và lấy quần áo cho cậu đi tắm, bỗng chốc cứng đờ cả người.

Người đàn ông say khướt từ ngoài cửa đi vào, mở cửa vài lần mới mở được, bởi vì bàn tay cứ run rẩy.

Ông ta buột miệng mắng: “Mẹ kiếp, cái cửa chó chết này!”

Trịnh Tây Nghi nhanh chóng đẩy Nam Phong về phòng cậu, thấp giọng ra lệnh: “Khóa chặt cửa cho chị!”

Cô cầm bộ quần áo nhanh chóng chạy về phòng mình.

Người đàn ông từ tầng một thất tha thất thểu đi lên tầng hai, bắt đầu điên cuồng đập phá cửa phòng cô: “Mở cửa!”

Trịnh Tây Nghi ngồi trong bóng tối, ôm chặt bộ quần áo mềm mại thơm ngát mùi xả vải, không dám nhúc nhích.

Cửa đã khóa trái bên trong, có chết cô cũng không mở ra.

“Mẹ kiếp, giả chết à? Ba mày đã về, mày đối xử với ba mày thế à? Mau mở cửa ra cho tao!” Những câu chửi thô tục liên tục được thốt ra, người đàn ông từ gõ cửa đã chuyển sang đá cửa.

Sau khi thay chiếc cửa gỗ mới và gia cố thêm hai chiếc ổ khóa nặng trịch, lẽ ra cô phải yên lòng hơn mới đúng.

Nhưng khi Trịnh Tây Nghi nghe tiếng cửa rung lên bần bật, khóa cũng rung lắc dữ dội thì cô không dám thở mạnh một tiếng, chỉ ngồi co rúm trong góc phòng, ôm chặt bộ quần áo.

Một lát sau, người đàn ông đập một cái thật mạnh vào cửa phòng cô rồi lại sang cửa phòng Nam Phong tiếp tục lặp lại những hành động như vừa nãy.

Ông ta hùng hù hống hống nổi điên lên: “Giống hệt như con mẹ chúng mày! Ăn của ông mày, lợi dụng ông mày nhưng lại không chấp nhận ông mày! Cút hết đi, có bản lĩnh thì đừng mở cửa, có bản lĩnh thì đừng dùng tiền của ông mày!”

Trịnh Tây Nghi ngồi trong bóng tối, hồi tưởng lại chuyện xảy ra từ trước đó rất lâu.

Cũng một đêm nào đó như hôm nay, người đàn ông say khướt trở về, đánh người phụ nữ đến thừa sống thiếu chết. Trước đó người phụ nữ ấy đưa cô và Nam Phong nhốt trong phòng ngủ, dặn dò bọn họ nhất định không được đi ra, nhưng khi cô nghe thấy tiếng gào khóc bên ngoài của bà, cuối cùng cũng không nhịn được mà mở cửa lao ra.

Cô tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình bị người đàn ông điên khùng kia đá xuống cầu thang, rồi dần dần gục ngã xuống đất y như con rối gỗ rách nát.

Trịnh Tây Nghi cũng phát điên lên xông tới, dùng cánh tay mảnh khảnh mà không ngừng đâm đá vào người đàn ông kia: “Không được đánh mẹ tôi! Không được đánh mẹ tôi!”

Nhưng người đàn ông kia túm lấy tóc cô, thậm chí còn kéo cả người cô đập mạnh một cái vào tường.

Trời đất đảo lộn, nhưng cô lại chẳng cảm thấy đau, chỉ thấy đầu óc như trống rỗng.

Khi hồi phục lại tinh thần thì cô đã nằm rạp dưới đất, đầu hứng chịu một đòn đập mạnh.

Chất lỏng ấm áp từ trán bắt đầu chảy xuống, che khuất cả tầm mắt cô.

Trong bóng tối, Trịnh Tây Nghi ôm bộ quần áo ngồi trong phòng ngủ, ký ức khi xưa dội về khiến cô lại có cảm giác đau đớn, bất chợt cô bỗng cảm thấy đau đầu vô cùng

Tiếng ồn bên ngoài vang lên tầm nửa tiếng, người đàn ông cuối cùng cũng yên lặng lại.

Trịnh Tây Nghi nghe thấy im ắng liền mở cửa mà ra, cô đứng ngoài phòng Nam Phong nhỏ giọng nói: “Mở cửa cho chị, Nam Phong.”

Cửa mở hé, Nam Phong im lặng đứng ở đó, nhỏ giọng gọi cô: “Chị hai.”

“Ông ta về rồi, chúng ta phải đi khỏi nơi đầu sóng ngọn gió này trước đây.” Trịnh Tây Nghi vào phòng cậu, thu nhặt vài bộ quần áo Nam Phong hay mặc hằng ngày, rồi gom hết sách vở đi học của cậu vào balo, “Xem ra ông ta lại thua hết tiền ở Ma Cao rồi, thời gian này chúng ta sẽ không được yên ổn.”

“Chúng ta sẽ đi đâu để tránh đầu sóng ngọn gió hử chị hai?” Nam Phong hỏi.

Trịnh Tây Nghi dừng tay, trong đầu hiện ra khuôn mặt người ấy, đuôi lông mày khóe mắt cũng trở nên dịu dàng hẳn.

“Tới tìm Trịnh Tầm thôi.”

***

Đêm hôm khuya khoắt, nhưng Thành Nam là nơi không có đêm.

Trịnh Tây Nghi nắm tay Nam Phong xuống taxi, như ngựa quen đường cũ xuyên qua ngõ nhỏ, vòng vào cửa sau của quán bar.

Trịnh Tầm ở quầy pha rượu, gặp phải một mẹ già thần kinh, ý của Túy Ông không phải ở rượu, mà có ý muốn làm khó anh.

“Anh đẹp trai, em muốn một ly Tequila kết hợp với Brandy rồi thêm cả hồng trà nữa.”

Thần kinh à?

“Xấu hổ quá, hai chất liệu ấy không thể pha chung được.”

“Em chỉ muốn một ly Tequila kết hợp với rượu Brandy, lại thêm chút hồng trà đá thôi mà.”

Con mẹ nó, bà này điên không nhẹ đâu.

Trịnh Tầm liếc bà ta một cái, không nói hai lời, thôi thì kệ mẹ bà ta đi, anh kết hợp toàn bộ những gì bà ta muốn vào một ly rồi đưa qua.

“Say ngất ra đấy thì đừng tìm tôi.” anh mỉm cười.

“Say ngất dĩ nhiên chẳng tìm anh đâu, người ta muốn sung sướng cả đêm nên mới tìm anh đấy.” Bà ta dướn người tới, trong đêm tối đôi môi thệt thăn màu đỏ tươi kia trông y như một bồn máu lớn.

Trịnh Tầm: “...”

Con mẹ nó, anh buồn nôn quá đi mất.

Xa xa bỗng có người gọi tên anh: “Trịnh Tầm, có người tìm kìa!”

Anh bớt chút thời gian quay lại nhìn thoáng qua, dưới ánh đèn laser mười màu rực rỡ lúc sáng lúc tối, anh thấy Trịnh Tây Nghi đang đứng đó.

Có nhầm không, giờ này cô còn chạy tới tìm anh?

Trịnh Tầm trợn mắt, đặt chai rượu xuống, vòng qua bà chị kia mà tới chỗ Trịnh Tây Nghi đang đứng.

Bà chị kia lại giữ chặt cánh tay anh: “Đừng đi vội quá, em có nhiều tiền mà.”

Anh bực bội rút tay về, liếc bà ta một cái: “Xấu hổ quá, tiểu gia bán nghệ không bán thân, bán thân cũng muốn chọn đối tượng. Chị thế này, thứ cho tôi không thể nhận.”

Anh không thèm quay đầu lại đi tới trước mặt Trịnh Tây Nghi, lúc này anh mới nhận ra đứng sau lưng cô là một cậu bé.

“Đó là ai?” anh nhìn chằm chằm Nam Phong đang nắm chặt tay cô, cảm thấy có chút chói mắt.

“Em trai em.”

Trịnh Tầm chỉ chỉ vào tấm biển cấm trên tường: “Trẻ dưới vị thành niên không được vào đây, cô đọc không hiểu à? Hay là em trai cô đã trưởng thành, chỉ là nhìn như đứa trẻ con mười tuổi?”

Trịnh Tây Nghi không cười, cũng không cãi lại lời anh, chỉ

nhìn anh mà chẳng nói gì.

Nam Phong tức giận kéo tay cô đi ra ngoài: “Chị hai, chúng ta không cần nhờ anh ta. Chúng ta về thôi!”

Trịnh Tâm dần dần nhận ra có gì đó bất thường.

Anh bỗng thấy mặt Trịnh Tây Nghi trắng bệch cả ra: “Sao thế?”

Trịnh Tây Nghi dừng lại, đi thẳng vào vấn đề: “Anh có thể cư mang chúng em không?”

“...”

Trịnh Tâm cảm thấy, từ lúc gặp Trịnh Tây Nghi, anh mới biết thế nào gọi là thiêu thân.

Đầu tiên là theo đuổi anh, sau đó cưỡng hôn anh, ngay sau đó lại dẫn theo một cậu em chạy tới nhờ anh cư mang.

Trông mặt anh có giống người của tổ chức từ thiện không?

Mà càng kỳ lạ hơn là một lớn một nhỏ kia không chỉ vào ở nhà anh, lúc đang ăn khuya còn chân thành mời anh tối mai tới xem em trai c biểu diễn.

Trịnh Tâm vừa rửa chén, vừa từ chối thẳng thừng: “Không đi. Tôi còn phải kiếm tiền.”

“Em cho anh tiền. Tiền lương gấp đôi, tối mai đi xem cùng em đi.” Trịnh Tây Nghi nói.

“Nếu cô đã có tiền như vậy thì chạy tới nhà tôi làm gì? Tìm cái khách sạn nằm sao mà ở!”

“Trước kia thì em sẽ làm thế. Nhưng giờ thì ——” Cô cười hì hì rồi kiễng chân lên hôn chụt vào má anh một cái, “Em có anh mà.”

Trịnh Tâm như bị sét đánh, anh quay đầu nhìn chăm chăm vào mặt cô: “Trịnh Tây Nghi, cô phải biết giữ mặt mũi cho bản thân chứ?”

“Người này cũng là của anh hết rồi, em còn cần mặt làm gì?” Cô đồng dục đáp trả.

“Cút, cút cút cút. Trình tiết của tiểu gia vẫn còn, cô đừng có bôi xấu danh dự của người ta!”

Anh tiếp tục rửa bát, đang rửa bỗng nhiên có một vòng tay mềm mại từ phía sau vươn tới ôm trọn vòng eo anh.

Trịnh Tâm sửng người, động tác trên tay dừng lại.

Tiếng nước vẫn đang chảy ào ào.

“Từ nhỏ Nam Phong đã không có ba mẹ bên cạnh, hạp phụ huynh rồi tiệc ở lớp, lần nào cũng là một mình em tham dự. Trịnh Tâm, anh giúp em đi, chúng ta cùng tới xem thằng bé biểu diễn.”

Tuy anh đã động lòng nhưng ngoài miệng vẫn còn cứng: “Cứ như thằng bé lớn tướng kia là do tôi với cô sinh ấy?”

“...”

“Được, rồi rồi rồi, tôi đi.”

Anh lườm cô nàng kia một cái.

Giờ cô nàng này còn biết dùng khổ nhục kế với anh nữa cơ

đấy.

Cũng chẳng phải anh thích cô gì đâu mà chỉ vì lời hứa trả gấp đôi tiền lương kia thôi!

Chỉ là Trịnh Tâm ngàn tính vạn tính cũng chẳng ngờ rằng vào đêm hôm ấy, anh sẽ gặp được người mà tưởng chừng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

-----oOo-----

Chương 63: Nhận ra người xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dưới ánh đèn mờ, tấm màn chắn cánh gà màu đỏ thẫm che kín sân khấu dần được kéo lên.

Giờ này đứng sau hậu trường toàn thân Chu Sinh Sinh như cứng đờ, thỉnh thoảng lại nghe thấy những tiếng nhạc tiếng nói từ trên sân khấu truyền tới, bên tai cứ ong ong không ngừng.

Tiệc tổ chức từ thiện cho những đứa trẻ mồ côi bắt đầu vào bảy giờ tối.

Tiết mục của cô và Lục Gia Xuyên là tiết mục số bảy.

Bọn họ sắp phải lên sân khấu rồi.

Tiết mục ngay trước bọn họ, là màn biểu diễn ảo thuật của một cậu bé, giờ này cậu đã xuống sân khấu, đi thoáng qua bọn họ.

Chu Sinh Sinh lo lắng nhìn về mặt bình tĩnh của đứa trẻ

kia, chẳng biết tại sao cu cậu lại có thể tự tin như thế.

Dưới sân khấu là hơn một ngàn người đang ngồi đấy!

Cô là người của giai cấp cổ đại vốn chẳng có chút tài nghệ gì, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng bước lên sân khấu.

Cậu bé kia dường như nhận ra sự căng thẳng của cô, cậu nghiêng đầu sang, tò mò nhìn cô một cái.

Chu Sinh Sinh nở nụ cười méo xệch, trông còn khó coi hơn cả khóc.

Vì thế cu cậu kia bật cười một tiếng: “Dì à, không cần lo lắng thế đâu, dưới sân khấu toàn là trẻ con, dì cứ coi như bọn họ không tồn tại là được rồi.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Chẳng phải chính cậu ta cũng chỉ mới tập đọc như mấy đứa nhóc đó sao?

Nhưng khi Lục Gia Xuyên nhìn đứa bé kia thì kéo tay Chu Sinh Sinh, dẫn cô đi ra chỗ khác.

Chu Sinh Sinh ngẩng đầu: “Sao thế?”

Kết quả là anh nhìn cậu bé kia chẳng thân thiện chút nào: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng nên nhúng tay.”

Chu Sinh Sinh: “Nhúng tay gì?”

“Nó nói mấy lời an ủi em hết rồi thì anh biết nói gì đây?”

“... Thật ra anh không cần nói gì đâu, cứ im miệng là tốt rồi.”

Anh nói vài lời chọc cười cô một lúc, tay cô cũng không còn run như lúc nãy nữa.

Cô tự động viên bản thân, không có việc gì đâu, chuyện gì cũng có lần đầu tiên, đã sống đến từng này tuổi rồi, lên đó để bù đắp lại những tiếc nuối trước giờ chưa từng được biểu diễn trên sân khấu, cô còn cầu mong gì nữa!

Lục Gia Xuyên cười tựa như không nắm chặt tay cô: “Chúng ta chỉ lên đó nhảy mấy phút thôi, em không cần căng thẳng như sắp lên đoạn đầu đài thế đâu.”

Chu Sinh Sinh lườm anh, còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy tiếng anh MC vang lên.

Ngay sau đó liền có nhân viên hậu cần thúc giục: “Đến lúc lên sân khấu rồi, mời hai vị.”

Tấm màn che từ từ được kéo ra, tất cả các ánh đèn trên sân khấu vụt tắt.

Chu Sinh Sinh đi theo Lục Gia Xuyên ra đứng giữa sân khấu, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một ánh đèn chùm đột nhiên chiếu thẳng vào nơi hai người đang đứng.

Giữa lễ đường rộng lớn như thế, khán giả đang nín thở chờ đợi, nhìn chăm chú vào hai con người đang đứng giữa tiêu điểm của ánh sáng.

Người phụ nữ khoác trên mình một bộ váy bó sát màu đỏ rực, làn váy tung bay như ngọn lửa rực cháy.

Mái tóc đuôi ngựa dần xõa ra, từng ngọn tóc khôu gợi cuộn

sóng, buông thõng xuống che đi bờ vai trần mỏng manh.

Người đàn ông cao gầy, khuôn mặt anh tuấn, một nửa gương mặt hiện dưới ánh sáng, một nửa còn lại chìm trong bóng tối.

Anh hơi cúi đầu, đưa mắt nhìn chằm chằm người bạn nhảy trước mặt mình, cánh tay thon dài vòng qua vùng eo thon thả, đặt lên phần lưng trần phía sau.

Trên sân khấu giờ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cả hội trường im phăng phắc, chẳng ai có thể nghe thấy anh thấp giọng nói thầm một câu: “Mẹ nó trang phục biểu diễn kiểu gì vậy, lộ nhiều như vậy cho ai nhìn?”

Chu Sinh Sinh suýt nữa bật cười như điên.

Cô vẫn đang khấn trương, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt anh tuấn kia, cô nhỏ giọng nói: “Nếu lát nữa em nhảy sai —— “

“Không đâu.”

“Em nói là ngộ nhỡ em nhảy sai —— “

“Tiết Thanh Thanh.” anh nhìn cô đăm đũa.

“Hử?”

“Nhắm mắt.”

“Nhắm mắt làm gì?”

“Nhớ lại màn nhảy ngoài hành lang hôm trước, em chỉ cần nhắm mắt lại và tập trung nghe nhạc, những chuyện còn lại

thì để anh lo.” Giọng anh trầm bổng như tiếng trống, vang vọng bên tai cô, cũng chính là sự tươi sáng tồn tại duy nhất trong hội trường này, cuối cùng anh khẽ cười một tiếng, vô cùng gợi cảm chết người, “Chuẩn bị xong chưa? Hoặc là không nhảy, hoặc là —— “

Trước khi tiếng nhạc vang lên, giọng anh thoáng bên tai cô.

“—— cho bọn họ sáng mắt.”

Chu Sinh Sinh nhắm mắt lại.

Giờ này tất cả những giác quan khác đều đóng cửa, chỉ còn lại âm nhạc quen thuộc vang bên tai, chỉ còn lại bàn tay to nóng rực đang áp sau lưng cô, chỉ còn lại anh đang dẫn dắt cô xuyên qua những ồn ào náo động, về đến hành lang không người như đêm hôm ấy.

Xung quanh chẳng còn ai cả, linh hồn được thoải mái vùng vẫy.

Vũ đạo là sự phát tiết của tình cảm, là bài ca của cơ thể.

Vì thế trong mắt người xem thì điệu nhảy của hai người họ cũng có ý nghĩa khác hẳn.

Sự nhiệt tình và gợi cảm tự nhiên của Jazz đều được thể hiện hoàn mỹ trong từng động tác nhún nhảy của hai người họ.

Người đàn ông ấy như chàng kỵ sĩ bóng đêm, vừa phong độ mà tao nhã, vừa đầy quyến rũ bí ẩn với người xem. Còn cô gái kia như nàng ma nữ ngây thơ, rõ ràng đang chìm mình trong vũ đạo, nhưng cánh tay mềm mại tinh tế kia dường như đang ôm lấy bạn nhảy của mình.

Nhạc nền là một bài hát tiếng anh theo tiết tấu nhanh

《Wildild》, Hoang dã——

Hai chân chôn trong cát

Hai tay vươn cao vùng vẫy với trời

Tôi chẳng thềm quan tâm tới thế giới này nữa, hãy cứ như thế đi

Hãy để tôi bơi về miền cực lạc

Bất chấp phải đối mặt với điều gì tôi cũng sẽ vượt qua

Cuộc đời phải có sự đột phá mới xem như là còn sống

Nếu như anh có thể yêu cả những khuyết điểm này của em, em sẽ bất chấp tất cả để đi cùng anh

Chẳng cần biết anh đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa, chẳng cần biết con đường tương lai có bao khó khăn, chúng ta cũng sẽ nắm tay đi hết con đường.

Chu Sinh Sinh toàn tâm toàn ý chìm đắm trong điệu nhạc này, Lục Gia Xuyên ôm chặt lấy cô, bước chân lưu loát, tiết tấu chuẩn xác.

Từng lời bài hát cứ lặp đi lặp lại bên tai.

Tiếng ca kêu ngạo của người phụ nữ vang lên: i' tewildild.

Em muốn là đứa trẻ hoang duy nhất duy nhất của anh.

Mà vũ đạo cũng ngừng lại sau câu hát này.

Anh ôm chặt cô vào lòng, trước khi động tác cuối cùng kết

thúc, phút chốc cô bỗng mở mắt ra.

Trước mặt là một đôi đồng tử đen bóng sáng rực rỡ, rõ ràng chỉ là một màu đen vô hạn, lại lóe lên thứ ánh sáng lộng lẫy khó nói thành lời.

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay không ngớt, bọn trẻ, rồi người lớn, không ai là không đứng dậy vỗ tay.

Tiếng vỗ tay lấp đầy sân khấu vô cùng nhiệt tình, là một cách truyền cảm hứng chân thật nhất.

Trong tiếng vỗ tay hoan hô khắp hội trường, Chu Sinh Sinh vui vẻ cười rộ lên, trên lông mày khóe mắt đều lấp lánh niềm vui. Còn Lục Gia Xuyên quay ra nhìn cô, không như lúc tập anh sẽ buông tay ra khỏi người cô cùng cô cúi chào khán giả, mà chỉ yên lặng nhìn cô một lúc.

Tay vẫn đặt trên eo cô.

Ánh mắt nhìn cô chăm chú.

Mấy giây sau đó, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn chụt một cái lên môi cô, sau đó lại coi như không có chuyện gì mà buông tay ra.

Chu Sinh Sinh ngây ra như phỗng, nghe tiếng reo hò càng thêm nhiệt tình dưới khán đài, nháy mắt cả gương mặt cô đỏ rực như tôm luộc.

Người đàn ông kia nắm tay cô cúi đầu chào khán giả rồi xuống sân khấu.

Trong toàn bộ quá trình...

Cô luôn ở trong trạng thái phản xạ có điều kiện...

Ý thức hoàn toàn mơ hồ...

Vào sau hậu trường thì cậu bé biểu diễn ảo thuật vẫn còn đang tẩy trang.

Đứng bên cạnh là một cô gái trẻ, mới khoảng hơn hai mươi tuổi, khoanh tay thúc giục: “Còn phải lau bao lâu nữa?”

“Chờ em một chút nữa đi.”

“Chị đã đợi rất nhiều chút rồi.” một giọng nói lạnh như băng trả lời.

“Thế nên chờ thêm chút nữa cũng đâu chết được.” Đương nhiên là một lời đáp rất thoải mái.

Chu Sinh Sinh nhìn lướt qua hai người họ, hẳn là hai chị em, mặt mũi rất giống nhau, vô cùng ưa nhìn.

Chỉ là khi liếc mắt nhìn thoáng qua cô gái kia, thì cô nhìn thêm một lúc.

Hình như trông hơi quen.

Cô không nhớ rõ bản thân đã gặp cô gái này ở đâu.

Cậu bé kia ngẩng đầu nhìn cô, nhoẻn miệng cười: “Dì biểu diễn xong rồi ạ?”

Chu Sinh Sinh gật đầu, quyết định không thềm quan tâm đến kiểu xưng hô muốn ăn đòn của thằng bé kia nữa.

“Dì xem, cháu nói dì đừng nhìn mấy đứa trẻ dưới sân khấu rồi mà. Dù dì có lên đó đánh rắm, bọn họ cũng sẽ vỗ tay hoan hô.”

“...”

Cô gái trẻ ngẩng đầu liếc cô một cái, mặc dù không nhận ra cô là ai nhưng cũng khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó nhìn cậu bé chọc trán cậu mấy cái nhắc nhở: “Làm như quen thân người ta lắm ấy.”

“Bộ não của đàn ông quan trọng lắm đấy.” Cậu bé nhú mày, vẻ mặt bất mãn, “Trịnh Tây Nghi tiểu thư, phiền chị đừng dùng bàn tay ngu ngốc của chị động vào bộ não thiên tài của em.”

Chu Sinh Sinh bật cười.

Quả là một cậu nhóc hài hước.

Cô và Lục Gia Xuyên cũng thay quần áo rồi tẩy trang.

Sau hậu trường khá lộn xộn, nhân viên hậu cần chạy qua chạy lại, nên không có phòng trang điểm hay thay đồ tử tế.

Chu Sinh Sinh trầm nghĩ, dù sao ra cửa quẹo trái chính là khu chung cư rồi, về nhà rồi thay cũng được.

Lục Gia Xuyên nhận ra ý đồ của cô, không hé răng nửa lời, cầm áo khoác trùm lên đầu cô: “Mặc vào.”

“Giờ đang là mùa hè, em có ăn no dửng mỡ đâu mà mặc áo khoác?” Chu Sinh Sinh bất mãn kéo xuống.

Anh đưa mắt nhìn bờ lưng trần phía sau anh, cùng chiếc váy siêu ngắn kia: “Mặc vào.”

“... Nóng lắm.”

“Cũng tốt hơn trần truồng ra ngoài.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Chu Sinh Sinh: “Em có mặc quần áo đấy, bác sĩ Lục. Nếu mắt anh không ổn thì tự soi gương trị bệnh cho mình đi”

Lục Gia Xuyên: “Bộ trang phục này có khác gì như không mặc đâu?”

Hai người đang bắt đầu tranh luận về việc mặc áo khoác hay không và mặc váy này có khác gì không mặc gì thì một bên dèm bỗng nhiên bị người ta vén lên.

Có ai đó nhanh chân bước vào: “Trịnh Tây Nghi, thằng bé đã tẩy trang xong chưa? Phiền muốn chết, ông đây chán ngán mấy tiết mục dở hơi kia rồi!”

Đó là một giọng nói rất quen tai, trầm thấp dễ nghe, vừa hững hờ lại mang theo chút cảm giác bất chấp vô lại.

Chu Sinh Sinh quay lưng lại nhìn người vừa đi vào, bỗng nhiên cứng đờ.

Lục Gia Xuyên còn chưa nói hết lời khiêu khích thì người trước mặt anh đã hóa đá rồi.

***

Trịnh Tây Nghi ngẩng đầu nhìn Trịnh Tâm: “Em đã giục thằng bé nhiều lắm rồi, Nam Phong phải tẩy trang. Nam sinh sao lại để ý bề ngoài nhiều như thế? Trang điểm cũng đẹp trai lắm mà.”

Nam Phong cãi lại: “Chị cũng biết em là con trai, nào có con trai tô son đánh phấn khi ra ngoài?!”

Trịnh Tâm liếc cậu một cái: “Chỉ có ông tướng nhà cậu mới lăm chuyen như thế.”

Ngoài miệng có vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn buồn bực ngồi xuống bên cạnh chờ cậu bé.

Cách bọn họ một quãng không xa có một đôi nam nữ, mặt đối mặt không biết đang nói chuyện gì.

Trịnh Tâm nhìn lướt qua rồi chuyển hướng ánh mắt.

À hóa ra là cặp đôi tình nhân vừa khiêu vũ trên sân khấu.

Mà giờ phút này, Lục Gia Xuyên thấy dáng vẻ mất tự nhiên của Chu Sinh Sinh liền mở miệng hỏi: “Em sao thế?”

Chu Sinh Sinh nhanh chóng lắc đầu, cũng không đòi bỏ chiếc áo khoác anh đưa nữa mà hạ giọng nói: “Về nhà thôi.”

Cô quay đầu muốn đi.

Mà lúc này, xa xa bỗng nhiên lại có người nhanh chóng đi tới, giọng vang dội kêu tên của cô: “Tiết tiểu thư!”

Chu Sinh Sinh không để ý đến người đó, nhanh chóng đi ra ngoài.

“Này này này, Tiết tiểu thư, bác sĩ Lục, hai người chờ tôi một chút!” Lý Kiến ở tầng năm đang sắp bước đi tới.

Chu Sinh Sinh đành phải dừng chân lại, nhìn lướt qua người đang ngồi bên cạnh không biết làm gì kia.. Quả nhiên là Trịnh Tâm.

Cô nở nụ cười miễn cưỡng với Lý Kiến, không nói gì.

Lý Kiến tươi cười rạng rỡ nói với cô và Lục Gia Xuyên: “Vừa rồi màn biểu diễn của hai người thật sự quá tuyệt vời! Vô cùng ăn ý, lóa mắt người xem. Tôi biết ngay hai người làm được mà.”

Chu Sinh Sinh gật đầu liên tục, nụ cười cứng ngắc.

Trịnh Tầm ngồi bên cạnh chứng kiến cảnh này, thầm nghĩ cô nàng này có vấn đề à? Người ta nói chuyện với mình này giờ, sao cô ta lại chẳng rên một tiếng?

Bị câm sao?

Thật kỳ quái.

Lục Gia Xuyên cũng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, bình thường cô nói liền thoảng, tại sao hôm nay lại bỗng nhiên trở thành người tiếc chữ như vàng vậy.

“Em làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?” anh nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm.

Chu Sinh Sinh liên tục lắc đầu, hạ thấp giọng đến cùng cực: “Em không sao, chỉ là muốn về nhà thôi.”

Lại không ngờ rằng đúng lúc cô mở miệng, tiếng nhạc trên sân khấu bỗng nhiên giảm âm lượng, vì thế giọng cô mơ mơ hồ hồ truyền tới bên tai Trịnh Tầm.

Anh ngẩn người, cảm thấy giọng nói này hơi quen tai.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt chứ không nghe rõ ràng.

Trịnh Tầm nhìn cô kỹ hơn, anh có cảm giác rất kỳ quái, không thể nói rõ là vì sao, nhưng không nhận được mà quan

sát cô.

Trịnh Tây Nghi liếc anh một cái: “Thấy gái xinh nên cảm luôn rồi à?”

Anh thu mắt về mảng cô: “Thần kinh. Cô ta đẹp chỗ nào?”

Trong lòng Trịnh Tây Nghi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mà phía bên kia, Lục Gia Xuyên quả thật đã nhận ra Chu Sinh Sinh có gì đó rất lạ, nên không luyên thuyên với Lý Kiến thêm nữa, anh dẫn cô đi ra ngoài, tính sẽ về nhà rồi hỏi chuyện cô sau.

Bọn họ đi qua chỗ Trịnh Tâm.

Chu Sinh Sinh cúi đầu xuống cực thấp.

Thật ra Trịnh Tâm vốn chẳng hề biết gương mặt này của cô, cô cũng không cần chột dạ như thế, nhưng theo phản xạ có điều kiện, cô lại không nhìn được mà tránh né anh.

Trong khoảnh khắc đi ngang qua anh, Chu Sinh Sinh bởi vì đi nhanh quá, nên chân bị vướng vào dây điện trên sàn.

Trịnh Tâm ở bên trái cô, Lục Gia Xuyên đi bên phải cô, hai người đều theo phản xạ có điều kiện vươn tay ra đỡ cô.

“Tiết Thanh Thanh!” Đây là giọng của Lục Gia Xuyên.

“Cẩn thận!” Đây là giọng của Trịnh Tâm.

Lục Gia Xuyên đỡ vai cô, mà Trịnh Tâm đỡ lấy tay cô.

Cổ tay nhỏ xinh trắng mịn gần ngay trước mắt, Trịnh Tâm đang định buông tay, lại bỗng nhiên nhìn thấy hai vết sẹo

nhặt trên tay cô, chạy từ trái sang phải theo hướng vào cổ tay.

Anh đột nhiên nắm chặt hơn.

Hai vết sẹo ấy rất đặc biệt, đan chéo vào nhau, nhìn như hình chữ X.

Năm mươi bảy tuổi ấy, một nữ sinh tên là Chu Sinh Sinh được đưa tới bệnh viện tâm thần trên trần, từng có ý đồ tự sát, lại vì dùng thuốc an thần mà hai tay phát run, nên tự vạch vào tay hai vết kỳ quái như thế.

Sau này khi bọn họ đã đi khỏi trần, Trịnh Tâm từng vô số lần cười nhạo cô: “Tự sát cũng sáng tạo phết đấy.”

Chu Sinh Sinh nói: “Cái này gọi là hơi thở nghệ thuật thẩm từ trong xương cốt rồi.”

Lúc này, anh lại thấy vết sẹo quen thuộc ấy.

Dưới ánh đèn chói mắt trên cao, Trịnh Tâm ngẩng đầu nhìn vào gương mặt xa lạ kia mười ngón tay bỗng dưng nắm chặt.

Chu Sinh Sinh cũng nhận ra ánh mắt anh thay đổi, nhanh chóng rút tay về, nhưng không ngờ lại chẳng rút ra được.

Người bạn thân gần ngay trước mắt, yên lặng nhìn cô, nói rõ từng chữ: “Chu Sinh Sinh?”

Trong phút chốc, trời đất đảo lộn, ánh sáng trên đầu vụt tắt.

-----oOo-----

Chương 64: Người đàn ông đáng yêu của em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau hậu trường khá đông người đi người đến liên tục, tiếng nhạc trên sân khấu vang lên không ngừng, tiết mục thứ tám có vẻ như là hài kịch, nên người xem bên dưới cứ cười mãi không ngớt.

Nhưng sau hậu trường có vài người đang giằng co, không một ai nói gì, bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Sắc mặt Chu Sinh Sinh trắng bệch, cô cố gắng rút tay về.

Nhưng Trịnh Tâm lại nắm chặt lấy tay cô.

Trịnh Tâm và anh đồng thời vươn tay đỡ Chu Sinh Sinh, thấy cô đứng vững lại, anh cũng buông tay ra ngay, nhưng không ngờ người đàn ông xa lạ kia lại giữ chặt tay cô chẳng buông

Anh nhướn mày, đang muốn nói gì đó can ngăn, lại bỗng chốc nghe thấy ba chữ rất quen thuộc.

Chu Sinh Sinh.

Gương mặt anh cứng đờ, môi vẫn đang duy trì tư thế hơi mở, nhưng lại chẳng thốt ra được lời nào.

Chu Sinh Sinh cuống quýt rút tay về, nhưng làm thế nào cũng chẳng thoát ra được, đành phải cười xòa mà nói: “Ha ha, chắc anh nhận nhầm người rồi? Cái gì mà Chu Sinh Sinh, tôi còn là Chu đại phúc nữa!”

Trịnh Tâm nhận ra ánh mắt tránh né kia của cô, nghe được giọng nói quen thuộc ấy, càng thêm chắc chắn suy đoán

vừa rồi của mình.

Mẹ nó, quả nhiên là con nhỏ xấu xa không từ mà biệt ấy!

Sắc mặt anh xanh mét: “Ha ha, cứ giả vờ giả vịt nữa đi. Quen nhau mười một năm, cậu cho rằng tôi không nhận ra cậu sao? Cậu được lắm, rời nhà trốn đi chơi vui lắm đúng không, chẳng nói chẳng rằng không từ mà biệt khiến người ta lo lắng vui lắm đúng không?”

Chu Sinh Sinh biết chẳng thể dấu anh được, đành cuống quýt nháy mắt với anh.

Ông trời ơi, sao có thể để cô gặp Trịnh Tâm ở đây chứ? Lục Gia Xuyên cũng đang ở đây, cục diện rối rắm này cô phải thu dọn thế nào đây?

“Vị tiên sinh này, anh nhận nhầm người rồi, tôi là Tiết Thanh Thanh, vốn chẳng hề quen biết anh.”

Trịnh Tâm nhìn gương mặt trắng bệch và cái nháy mắt liên tục kia thì ngẩn người một chút. Ngay sau đó, anh kéo tay Chu Sinh Sinh ra ngoài: “Ra ngoài đây rồi nói.”

Chu Sinh Sinh bị anh kéo đi được vài bước, tay kia lại bị người phía sau giữ chặt lấy.

Lục Gia Xuyên đứng ở đó, yên lặng nhìn Trịnh Tâm: “Anh vừa gọi cô ấy là gì?”

Móng vuốt kia đang không ngừng cào cào vào tay anh, liễu mạng ám chỉ, Trịnh Tâm im lặng một lát, rõ ràng vô cùng tức giận đến mức muốn vạch trần cô, muốn để cô mất tất cả, muốn nhìn cô khóc lóc nức nở vì mất đi tình yêu của người đàn ông kia, nhưng khi đối diện với ánh mắt hoảng loạn của Chu Sinh Sinh, cuối cùng lời thốt ra khỏi miệng cũng là, “...

Ừm, hình như tôi nhận nhầm người thật.”

Anh thả lỏng tay ra, để Chu Sinh Sinh được tự do.

Lục Gia Xuyên hoài nghi đứng ở đó, trong lòng có cảm giác nghi ngờ.

Anh cứ cảm thấy mình đã bỏ qua điều gì đó, có một sự thật nào đó vừa được phơi bày, nhưng lại bị màn sương mờ mịt che giấu, rõ ràng chỉ cách một bước nhưng rốt cuộc lại chẳng thấy rõ.

Chu Sinh Sinh?

Vì sao cái tên này lại xuất hiện vào lúc này?

“Nếu đã nhận nhầm thì nói xin lỗi là được rồi, cần gì phải nói chuyện riêng?” anh nhìn chăm chăm vào Trịnh Tầm.

Trịnh Tầm lạnh lùng liếc anh một cái, bụng đầy cơn tức mà không thể phát ra được, cứ muốn anh khai đao là thế nào: “Con mẹ nó da mặt tôi mỏng, không thích xin lỗi trước mặt mọi người, anh có ý kiến gì à?”

Anh đột nhiên gào ầm lên khiến Lục Gia Xuyên cũng trầm mặt xuống.

“Da mặt anh dày hay mỏng thì tôi không quan tâm, nhưng nếu anh muốn dẫn cô ấy đi, thì xin lỗi, tôi nhất định phải quản.”

Anh vươn một tay tới kéo Chu Sinh Sinh ra phía sau mình, mặt lạnh như băng nhìn chăm chăm Trịnh Tầm.

Nam Phong đứng bên cạnh ngo ngác nhìn bọn họ, Trịnh Tây Nghi đi tới, im lặng nhẹ nhàng cầm tay Trịnh Tầm.

Trịnh Tâm do dự, nghiêng đầu liếc cô một cái, sắc mặt lạnh dần.

Trịnh Tây Nghi hỏi anh: “Sao tự nhiên lại giận dữ như thế?”

Anh không hé răng, lại quay ra nhìn Chu Sinh Sinh một cái, ánh mắt như muốn nói “Không tới tìm tôi thì cậu chết chắc đấy”.

“Đi thôi.” Anh kéo tay Trịnh Tây Nghi, trước đi quay đầu bước đi còn nhỏ giọng lưu lại một câu, “Về nhà trọ.”

Ba chữ về nhà trọ khiến Chu Sinh Sinh hiểu ngay.

Anh vẫn còn đang ở đó, chưa từng rời đi.

Sau hậu trường nhân viên hậu cần vẫn chạy qua chạy lại liên tục, những tiết mục phía sau cũng đang trang điểm và chuẩn bị lên sân khấu.

Lục Gia Xuyên đứng ở đó, nhìn cô nàng trước mặt cừờ ra, giống như người thì ở lại hồn đã đi mất, thì bất ngờ nói một câu: “Thế quái nào, biểu diễn một tiết mục thôi cũng cậu được lắm thiêu thân như thế?”

Anh dừng lại, không nói thêm câu nào nữa.

Trong đầu anh đang có một suy nghĩ, từ trước đến giờ anh vốn cảm thấy cô và Chu An An rất giống nhau, lại không nhớ trước Chu An An còn một người là Chu Sinh Sinh.

Nói thật, ấn tượng của anh đối với Chu Sinh Sinh trên cơ bản đã thành mơ hồ không rõ, nhưng người đàn ông kia vừa nhắc tới tên cô, thì dường như lại giúp anh nhớ lại vài chuyện.

Nhắc mới nhớ, kỳ thực Chu Sinh Sinh và Chu An An cũng có vài điểm tương tự. Chiều cao tương tự nhau, giọng nói giống nhau, ngay cả tính cách thẩn thẩn kia cũng giống nhau y như đúc...

Chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy buồn bực, đầu tiên là Chu Sinh Sinh, sau đó là Chu An An, tiếp nữa là tới Tiết Thanh Thanh.

Nếu ba cô nàng này thực sự giống nhau, vậy có phải chứng tỏ người có vấn đề là anh không?

Đều là những cô nàng điên, da mặt dày, không quan tâm đến mặt mũi, chỉ cần thích là sẽ theo đuổi, anh lại liên tục có ấn tượng tốt với bọn họ. Đối với Chu Sinh Sinh là cảm thấy thú vị, còn Chu An An là suýt chút nữa thì yêu nhau, bây giờ cùng Tiết Thanh Thanh trước mặt đây, ăn cơm, hẹn hò, ngủ chung, những việc cần làm cũng làm xong hết rồi.

...

Xong rồi, Lục Gia Xuyên bắt đầu hoài nghi thẩm mỹ của chính mình.

Chu Sinh Sinh không biết suy nghĩ của anh, trong lòng lo lắng nhìn anh, dè dặt hỏi một câu: “Bác sĩ Lục, bao giờ chúng ta mới về nhà?”

Người đàn ông mặt lạnh đi ra ngoài, chẳng thềm nói gì với cô.

Anh đắm chìm trong cảm xúc của bản thân, bóng lưng lạnh lùng như đang muốn thể hiện suy nghĩ của bản thân, trên đó viết năm chữ rõ to: Cục cưng đang không vui.

***

Đêm đó Lục Gia Xuyên có vẻ im lặng hiếm thấy, sau khi tạm biệt cô ngoài hành lang thì lặng lẽ mở cửa vào nhà mình.

Chu Sinh Sinh nhìn anh biến mất sau cánh cửa, không biết làm sao đành đứng đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an vô cùng.

Cô hoài nghi chính mình đã bỏ sót điều gì rồi chẳng?.

Vì thế cô ngồi xổm ngoài cửa, dè dặt nhắn cho anh một tin: Bác sĩ Lục, có phải anh đang giận em không?

Hai phút sau, cửa bật mở.

Người đàn ông đứng đó từ trên cao nhìn xuống cô: “Vì sao anh lại giận em?”

Bởi vì cô mai danh ẩn tích, hóa thân thành Tiết Thanh Thanh tới trêu đùa anh?

Bởi vì cô trước sau hai lần đổi mặt, vẫn giấu giếm anh quay anh như chong chóng?

Hay là vì cô rõ ràng sẽ đổi mặt, cuộc sống chỉ toàn những điều bấp bênh, nhưng lại cứ muốn bước vào cuộc đời anh trêu chọc anh?

Chu Sinh Sinh ngẩng đầu nhìn anh, trong não chột xẹt qua trăm ngàn suy nghĩ, cô cắn môi không nói.

Cô nàng gầy gò tội nghiệp ngồi xổm ngoài hành lang, nhìn anh với đôi mắt vô cùng tủi thân, đôi môi đỏ thắm bị những chiếc răng trắng muốt cắn chặt, rất dễ khiến người ta sinh đồng cảm.

Lục Gia Xuyên nhìn cô một cái, bỗng nhiên liền hết giận.

Anh đi tới trước mặt cô, duỗi tay về phía cô: “Tiết Thanh Thanh, có phải em đang phát lòng tư bi nên mới ngồi đây để muỗi đốt không?”

Chu Sinh Sinh vươn tay nắm chặt lấy tay anh, mượn sức anh để đứng dậy, thấp giọng nói: “Em đang sợ anh giận em.”

Anh không nói gì dẫn cô vào nhà mình.

“Anh không giận em.” anh mở tủ giày ra, chân chờ một lát, nhưng vẫn đem đôi dép lê màu hồng nhạt từng thuộc về Chu An An ra đưa cho cô, “Anh đang giận chính bản thân mình.”

“Giận vì điều gì?”

“Giận vì điều gì?” anh nở nụ cười nhạt, “Anh cũng không biết.”

Có lẽ là giận bản thân đã bị cho leo cây hai lần, nhưng đến lần thứ ba vẫn cầm đầu cầm cổ mà chui vào. Các cô đều không phải cùng một người nhưng lại vô cùng giống nhau.

Lục Gia Xuyên cảm thấy bản thân như trúng phải loại bùa ngải nào đó, luôn bị mấy cô nàng điên khùng không tim không phổi này hấp dẫn.

Anh để Chu Sinh Sinh ngồi ngoài phòng khách, bật TV, còn mình thì vào phòng tắm tắm rửa.

Khi đi ra, anh thấy cô vẫn đang ngồi đó rất tập trung như đang nghĩ gì đó.

“Tắm rửa, tẩy trang đi.” Anh phủ chiếc khăn lông lên đầu cô, chẳng hiểu sao lại không quen khi nhìn cô trang điểm đậm thế này.

Tuy rằng không trang điểm nhìn cô rất bình thường, nhưng anh lại cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Chu Sinh Sinh a một tiếng, ngơ ngác đứng dậy đi vào phòng tắm, đi được một nửa thì dừng lại, quay đầu nhìn anh muốn nói nhưng lại thôi.

“Có việc gì thì nói đi.” anh liếc cô một cái.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là ——” cô dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh, “Lục Gia Xuyên, trong mắt anh, sở dĩ chúng ta có ngày hôm nay là vì sao? Vì em là Tiết Thanh Thanh, anh thích em, hay là vì em giống người con gái anh từng thích trước kia, vì cô ấy ra đi không lời từ biệt, cho nên anh chuyển tình cảm sang cho em?”

Cô biết giữa anh và cô có rất nhiều bí mật chưa được bật mí, chúng có thể thấy được ánh mặt trời hay không, phụ thuộc hoàn toàn vào đáp án của anh.

Như khi anh yêu Chu An An, vì cô là chính cô, chứ chẳng phải như Tiết Thanh Thanh chỉ như một kẻ thế thân.

Nhưng nếu người anh yếu thật sự là Tiết Thanh Thanh thì sao? Như vậy Chu An An và Chu Sinh Sinh còn quan trọng không?

Trong bóng đêm tĩnh lặng, ánh đèn vàng trong phòng khách soi rõ từng biểu cảm dù là nhỏ nhất nhất trên gương mặt anh.

Chu Sinh Sinh nín thở chờ đợi.

Một lát sau, cô nghe thấy Lục Gia Xuyên thản nhiên nói: “Có lẽ ngay từ đầu anh chấp nhận em là vì em rất giống một cô gái anh từng thích trước đó, nhưng hiện giờ, anh đã không còn nghĩ tới cô ấy nữa rồi.”

Vậy là có ý gì?

Cô ngơ ngác nhìn anh, nhịp tim đập loạn.

Lục Gia Xuyên nhìn cô, bản thân anh đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cứ như vừa trút được gánh nặng: “Tuy rằng không biết cảm giác này đối với em là gì, nhưng ít ra cho đến bây giờ, trong lòng anh trong mắt anh chỉ toàn là Tiết Thanh Thanh.”

Ngoại trừ Tiết Thanh Thanh thì không còn người nào khác.

Chu Sinh Sinh nhìn anh một cái rồi nở nụ cười.

Nếu anh đã nói thế thì bí mật của quá khứ cứ nằm lại đó đi. anh đã quên Chu Sinh Sinh và Chu An An, vậy cô sẽ là Tiết Thanh Thanh ở lại bên cạnh anh.

Cô chạy ào tới trước mặt Lục Gia Xuyên, kiễng chân hôn chụt lên má anh một cái.

“Cám ơn anh bác sĩ Lục.”

Người đàn ông bỗng đỏ bừng cả mặt.

Cái quái gì thế?

Anh lườm Chu Sinh Sinh một cái: “... Nữ lưu manh.”

Chu Sinh Sinh hi hi ha ha đứng ở đó, cười tươi như hoa.

Anh không kiềm chế được trái tim nhộn nhạo của mình, dường như cơn tức lúc trước đột nhiên bị nụ hôn dịu dàng này hòa tan, lòng chỉ toàn tiếng nước chảy róc rách, hòa cùng ánh trăng.

Lục Gia Xuyên quay đầu, cố gắng duy trì giọng lạnh lùng: “Trang điểm quá đậm, khó coi chết đi được, em mau tẩy trang đi.”

Chu Sinh Sinh quay người đi, nhún nhảy chạy vào phòng tắm.

Còn anh đứng ở đó, từ từ vươn tay chạm vào má, nơi vừa bị cô hôn có vẻ hơi nóng nhỉ...

Cô nàng này mặt dày thật!

Anh thầm khinh bỉ cô trong lòng nhưng khóe miệng lại... không kiềm chế được mà cong lên?

Đêm đó, Chu Sinh Sinh ngủ lại trong nhà Lục Gia Xuyên.

Lục Gia Xuyên không có ý kiến gì, giống như anh vốn chẳng nhớ là nhà cô ở ngay cạnh nhà anh, chỉ bước vài bước là có thể về nhà ngay được. Anh trải một chiếc ga giường mới, về mặt lạnh nhạt ngồi xuống bên trái, chừa ra một nửa giường bên phải cho cô.

Anh vừa ngồi đọc sách, vừa thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn về phía phòng tắm chờ đợi kia cô nàng kia đi ra.

Khoảng mười phút sau, Chu Sinh Sinh tắm rửa xong đi ra, vẫn mặc trên người chiếc váy đỏ bó sát, thò đầu ra liếc một

lượt mới phát hiện ra Lục Gia Xuyên đang ngồi trên giường đọc sách.

Cô lau tóc đi tới cửa phòng ngủ, thoáng chần chừ: “Bác sĩ Lục, vậy em về trước nhé?”

Người đang đọc sách liếc cô một cái, nói một câu chẳng ai hiểu gì: “Qua đây.”

Cô chẳng hiểu gì nhưng vẫn đi tới, trong tay cầm chặt chiếc khăn lông.

Lục Gia Xuyên vén chăn lên, kéo cô ngồi xuống mép giường, lôi chiếc máy sấy trong tủ đầu giường ra, cắm điện xong, động tác vô cùng lưu loát bật máy lên, cúi người sấy tóc cho cô.

Chu Sinh Sinh cứng đờ người lại.

Động tác rất nhẹ rất dịu dàng, cũng có chút ngốc, hiển nhiên trước giờ anh chưa từng sấy tóc cho ai thế này, thỉnh thoảng gặp phải chỗ tóc rối, còn kéo tóc cô khiến cô đau.

“Đau, đau đau đau...” Chu Sinh Sinh kêu gầm lên.

Lục Gia Xuyên dừng lại, nới tay, ho khan hai tiếng: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi gì?” Cô nhận lấy máy sấy tự sấy cho mình, “Xin lỗi lòng nhiệt tình muốn dịu dàng với em à?”

“Xin lỗi lòng nhiệt tình muốn dịu dàng với em, kết quả là bản thân thiếu kinh nghiệm chân tay vụng về.” anh thông dong đáp lại, bất ngờ là chẳng hề chọc lại cô.

Chu Sinh Sinh nở nụ cười: “Lần đầu bỡ ngỡ, lần hai rồi sẽ quen.”

Anh ừ một tiếng, chăm chú nhìn cô sấy tóc, yên lặng nhớ kỹ.

Dưới ánh đèn dịu dàng, tiếng máy sấy ồn ào, lại mang tới cảm giác đời thường đến lạ.

Hai người không ai nói gì, chỉ yên lặng tận hưởng khoảnh khắc bình yên này.

Chu Sinh Sinh im lặng sấy tóc, cho đến khi chân tóc khô hẳn, cô mới bỏ máy sấy xuống.

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, nhẹ giọng nói: “Giường êm lắm.”

“Ừm, em biết.” Chu Sinh Sinh điềm nhiên như không có việc gì.

“Đây là giường hai người, rất rộng.”

“Ừm, em biết.”

“Chúng ta rất gầy.” anh không ngừng cố gắng.

“Ừm, em biết.” Cô nhìn anh chớp chớp mắt.

Bầu không khí im lặng một lúc.

Cho đến khi Lục Gia Xuyên chịu nói toẹt ra: “Tiết Thanh Thanh, giường anh rất rộng, ngủ một người thì phí quá.”

“...”

“Cho nên ——” anh chuyển hướng ánh mắt, ngại ngùng không dám nhìn cô nữa, “Trời nóng như vậy, mở một điều hòa, hai người mát, anh thấy cũng tiết kiệm được tiền điện.”

Em thấy sao?”

Chu Sinh Sinh nhìn anh một cái, cười một tiếng: “Em thấy bác sĩ Lục anh còn đáng yêu hơn chiếc điều hòa nhà anh nhiều.”

“...”

“Tiết Thanh Thanh, em không biết à, không được dùng hai chữ đáng yêu đó với đàn ông đâu?”

“Không biết.” Cô gạt chần lên chui vào nằm bên cạnh anh, đưa lưng về phía anh nhẹ nhàng nói, “Đối với em thì thích một người là chẳng cần biết người đó là nam hay nữ, lúc nào cũng cảm thấy họ đáng yêu. Lúc nói chuyện cũng đáng yêu, tức giận cũng đáng yêu, đấu võ mồm cũng đáng yêu, hay cả khi khó chịu cũng đáng yêu —— ”

Khi cô còn chưa liệt kê hết những điểm đáng yêu, liền nhận ra ngọn đèn ngủ đã vụt tắt, người đàn ông bên cạnh từ từ kéo cô vào lòng mình.

“Chút nữa rồi nói anh nghe, khi anh ra sức hầu hạ em thì có tính là đáng yêu không nhé?.”

-----oOo-----

Chương 65: Trở lại nhà trọ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây đã là lần thứ hai rồi.

Chu Sinh Sinh run rẩy nằm trong lòng anh, nghe anh thầm thì bên tai cô: “Tiết Thanh Thanh, đừng bỏ anh ở lại.”

Câu này trước kia anh cũng từng nói với cô một lần rồi.

Dưới ngọn đèn ngủ mờ mờ dịu dàng, Chu Sinh Sinh được anh ôm lấy từ phía sau, hai cánh tay ôm trọn thân hình mảnh mai của cô, dễ dàng như ôm một đứa trẻ, ghim chặt cô trong lòng mình.

Tư thế thân mật mà dịu dàng, khiến cho hai trái tim cứ như hòa chung một nhịp đập.

Cô cảm thấy đôi mắt bỗng cay xè.

“Không đâu.” Cô thấp giọng nói, vừa kiên định lại thận trọng, cứ như đang hứa với anh, lại như đang nói với bản thân mình, “Em sẽ không bỏ anh lại.”

Lục Gia Xuyên ừ một tiếng, càng ôm càng chặt, trong cái ôm vừa ấm áp vừa yên lòng anh cong khóe môi khẽ cười.

Đêm dài đằng đẵng, ôm cô trong lòng thế này anh mới ngủ ngon được.

Sáng sớm hôm sau, Lục Gia Xuyên dậy đi làm, vốn không muốn đánh thức cô từ sớm, cho nên rón da rón rén đắp lại chăn cho cô rồi rời giường mặc quần áo. Nào ngờ Chu Sinh Sinh vẫn bị đánh thức, cô dụi dụi mắt, ngồi dậy nhìn anh.

“Ngủ một lúc nữa đi.” anh nói, “Không phải em làm ca luân phiên à? Hôm nay không cần tới tiệm mà.”

Chu Sinh Sinh lắc đầu: “Hôm nay có chút việc, em đi cùng anh luôn, tiện thể có xe đi luôn”

Thấy Lục Gia Xuyên nhìn mình chăm chú, cô hơi ngập ngừng rồi mới giải thích: “Em có hẹn với người bạn cũ.”

“...”

Lục Gia Xuyên vẫn nhìn cô như thế.

Chu Sinh Sinh: “... Là nữ.”

“VẬY... ĐƯỢC.” Người đàn ông nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Chu Sinh Sinh: “...”

Bác sĩ Lục anh quả thực quá ngây thơ rồi...

Sáng sớm hôm đó, bọn họ đã cùng nhau làm rất nhiều chuyện hàng ngày giữa hai người yêu nhau.

Ví dụ như cùng nhau đánh răng rửa mặt, anh đứng bên trái cô đứng bên phải. Trong gương là hai người miệng đầy bọt trắng đứng bên nhau.

Lục Gia Xuyên: “Tiết Thanh Thanh, em quả nhiên là nữ hán tử, râu còn dài hơn anh này.”

Chu Sinh Sinh bình chân như vại: “Em đây muốn phỏng vấn bác sĩ Lục chút nhé, tối hôm qua cảm giác nằm ngủ chung giường cùng một người đàn ông thế nào?”

“Cũng không tệ.”

“Không ngờ bác sĩ Lục là gay đấy.”

“Vì em anh là gay cũng thấy vui.”

Cũng chẳng biết anh lấy đâu ra sự kiêu ngạo tự phụ đến thế, Chu Sinh Sinh ngăn người, một lúc sau thì cười hì hì dướn

người về phía anh: “Không ngờ bác sĩ Lục lại thích em nhiều thế đấy!”

Người đàn ông cứ nhìn chăm chăm lớp bột trắng dính trên môi cô, rồi chạm nhẹ lên môi cô một cái lau sạch, sau đó vô cùng bình tĩnh xoay người đi ra.

Dù sao Chu Sinh Sinh cũng không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng tới mang tai của anh.

Ví dụ như cùng nhau làm bữa sáng, anh rán trứng ốp lếp, cô hâm nóng sữa bò. Thấy cô ăn vụng miếng trứng ốp lếp trong đĩa vẫn còn bốc hơi ngun ngút, anh nhéo mạnh tai cô phê bình giáo dục.

“Đau đau đau!” Chu Sinh Sinh nhe răng trợn mắt gào lên.

“Anh còn chưa chạm vào tai em, mà em đã gào rồi.” Lục Gia Xuyên đẩy cô ra khỏi phòng bếp, “Tính cách thế này không biết có ảnh hưởng tới nền giáo dục của đời tiếp theo không nữa.”

Chu Sinh Sinh quay đầu: “Lời này thì em sẽ nhớ.”

“Nhớ làm gì?”

“Hôm nào mà anh đòi làm, em sẽ đọc lại nguyên văn câu này cho anh nghe nhé, bác sĩ Lục hấp tấp.”

“...”

Ví dụ như khi cùng nhau ra ngoài, anh sẽ cầm chai thuốc xịt muối, ngồi xổm xuống phun lên đôi chân trần của cô, còn vừa phun vừa căn nhắc: “Mùa hè nhiều muối, sau này không được mặc quần đùi nữa.”

Hai chân trắng mịn cứ như là đậu phụ, vừa nhìn lại khiến người ta ngẩn ngơ.

Chu Sinh Sinh không phục: “Trời thì nóng thế này, mặc quần dài có mà em nóng chết à!”

“Vậy cũng không được mặc.”

“Vậy sao anh được mặc???”

“Bởi vì anh có lông chân hộ thể, bảo vệ anh khỏi sự tấn công của muỗi.”

“.... .. Bác sĩ Lục, anh đáng ghét thật đấy!”

Từng có thói quen sống một mình, ăn sáng một mình, rửa mặt một mình, ra ngoài một mình, đổ rác một mình.

Lúc này, mọi chuyện đều là hai người cùng nhau làm.

Lục Gia Xuyên dừng xe bên cạnh cột đèn giao thông, nghiêng đầu nhìn sang cô nàng hoạt bát ngồi bên, có một lúc nào đó anh cảm thấy thật yên bình. Anh và cô ở bên nhau chẳng hề yêu đương điên cuồng mãnh liệt nhưng lại càng khiến anh chắc chắn bọn họ có thể đi cùng nhau đoạn đường thật dài sau này.

Bởi vì tình yêu của hai người là kiểu nước chảy đá mòn chứ không phải kiểu oanh oanh liệt liệt dữ dội mạnh mẽ.

Chu Sinh Sinh xuống xe giữa đường.

Lục Gia Xuyên hạ cửa xe xuống hỏi cô: “Có cần anh đón em không?”

“Không cần đâu, anh cứ đi làm đi. Em sẽ tự về được.”

Lục Gia Xuyên gật đầu, trước khi lái xe đi vẫn không nhận được mà nói: “Chú ý an toàn, nhớ về sớm nhé.”

Cô cười tươi như hoa, vẫy vẫy tay chào anh: “Em biết rồi, đừng coi em như trẻ con nữa.”

“Cũng vì em ngốc quá chứ sao, lúc nào cũng khiến người ta lo lắng.” anh nói xong câu này thì nghênh ngang lái xe đi.

Chu Sinh Sinh nhìn ô tô biến mất ở cuối góc đường, nụ cười từ từ biến mất, cô thở dài, xoay người đi về hướng nhà trọ cũ.

Trịnh Tâm chắc hẳn đã chờ cô rất lâu rồi.

Cô bắt đầu thở dài than ngắn, lòng lo lắng phập phồng, với tính cách thói của Trịnh Tâm, hôm nay ắt hẳn sẽ không phải một ngày tốt lành rồi.

***

Xưa nay Trịnh Tâm vốn là cú đêm, đi sớm về muộn, ngày đêm đảo lộn.

Khi còn Chu Sinh Sinh ở bên thì cô sẽ nấu cơm cho anh, để phần cơm lại trong nồi, khi nào anh đói bụng muốn ăn thì ăn, tóm lại là luôn có sẵn.

Sau này cô không từ mà biệt, anh phải trải qua chuỗi ngày đau khổ là dậy mà chẳng có cơm ăn.

Dù nghiêng răng nghiêng lợi mắng cô nàng kia lương tâm vút cho chó ăn và luôn phải ngồi ở sofa mong mỗi chờ anh ship hàng tới giao đồ, nhưng anh vẫn lo lắng rằng khi không có anh ở bên, cô nàng ấy sẽ phải lẻ loi một mình, có phải cô sẽ

sống rất khổ sở không?

Cho đến khi hai chị em Trịnh Tây Nghi chuyển tới.

Anh vốn chẳng muốn nhận hai củ khoai lang nóng bỏng tay này, Trịnh Tây Nghi chuyển tới thôi thì tạm chấp nhận, nhưng vì sao còn lồi theo quả bóng đèn cỡ bự thế kia?

Nam Phong và anh rõ là không hợp, chủ yếu là vì vừa thấy mặt liền có thêm biệt danh là bóng đèn, cậu chàng mười tuổi có vẻ không vui cho lắm.

Nhưng Trịnh Tây Nghi thì rất vui, sau khi tới đây cô liền gánh vác trọng trách chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của em trai và Trịnh Tầm.

Vì thế ngày hôm sau khi Trịnh Tầm vừa dậy, vừa ngủi được mùi thơm của đồ ăn thì suất nữa rơi lệ.

Trịnh Tây Nghi đã bung hết thức ăn lên bàn, cô nhìn đồng hồ treo trên tường: “Vừa đúng mười hai giờ, anh ngồi xuống ăn trưa đi.”

Tay nghề của cô nàng kỳ thực cũng không tốt cho lắm, dù sao ở nhà cũng luôn có người giúp việc nấu cơm cho.

Ba người ngồi ăn bên nhau, đồ ăn không phải mặn quá thì cũng nhạt quá nhưng anh lại cảm thấy vô cùng hài lòng. Anh vừa than thầm: “Nấu cái gì không biết nữa, chẳng biết có chết vì ngộ độc không đây.” lại vừa vui vẻ chịu đựng ăn hết sạch đồ.

Trịnh Tây Nghi thấy anh như vậy, không nhịn được mà cúi đầu nở nụ cười.

Nam Phong thì thầm: “Không ăn được thì đừng ăn nữa, cái

vẻ khẩu thị tâm phi của anh trông ngốc bỏ xừ.”

Trịnh Tầm cầm đĩa gỗ cộc một cái lên trán thằng bé, cụp cậu gào mồm ăn vạ, hai mắt đăm lẹ rung rung trừng mắt nhìn anh.

Trịnh Tầm: “Sống ở nhà tôi ăn cơm nhà tôi lại còn dám phát biểu ý kiến khó nghe với chủ nhà, cậu ngửa đôn đúng không?”

Nam Phong: Tôi muốn về nhà!

Nhưng sáng hôm nay, Trịnh Tầm phá lệ dậy từ sớm.

Khi Trịnh Tây Nghi đi từ phòng ngủ ra đã thấy anh ngồi nghiêm túc ở sofa rồi.

Từ hôm cô chuyển tới, Trịnh Tầm đã để lại phòng ngủ của mình cho hai chị em họ, còn mình thì ngủ ở sofa ngoài phòng khách.

Trịnh Tây Nghi nhìn sang căn phòng ngủ trống bên cạnh, cô chẳng hiểu vì sao Trịnh Tầm lại cam chịu ngủ trên sofa ngoài phòng khách chứ không để bọn họ vào ngủ lại trong căn phòng đó.

Nhưng trước giờ Trịnh Tây Nghi vốn chẳng phải người nhiều chuyện, ngay bản thân cô cũng cất chứa rất nhiều bí mật, thì không thể yêu cầu người khác phải nói hết mọi chuyện với mình được.

Cho nên khi cô đi ra phòng khách, phát hiện Trịnh Tầm đã ngồi ngay ngắn trên ghế thì đột nhiên hoảng hồn.

“Sao hôm nay anh dậy sớm thế?”

“Có chút việc.” Trịnh Tâm liếc cô một cái rồi nói, “Hôm nay em dẫn Nam Phong ra ngoài chơi đi.”

“Đi chơi?”

“Ừn. Tôi ở nhà có chút việc cần xử lý, hai người ——” dừng một chút rồi anh nói tiếp, “Tránh mặt họ tôi một lúc.”

Vì thế Trịnh Tây Nghi đột nhiên hiểu ra chuyện gì đó.

Cô cũng không biết có chuyện gì xảy ra, rồi trong đầu ở bất chợt hiện lên một bóng người mơ hồ —— cô gái bọn họ đã gặp sau hậu trường ngày hôm qua.

Hôm đó cô thấy người chẳng hay để ý như Trịnh Tâm lại đột nhiên nghiêm túc đứng dậy, nắm chặt tay cô gái đó.

Anh gọi cô ấy là gì nhỉ?

Chu Sinh Sinh, chắc vậy.

Vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa thấy, hoàn toàn không còn vẻ cợt nhả như mọi khi nữa, khiến người ta không nhận được mà cứ nhìn mãi.

Mà trong căn nhà thuê này, đâu đâu cũng lưu lại dấu vết của một người khác.

Trong phòng tắm có một bộ đồ đánh răng rửa mặt màu hồng, vỏ bọc sofa là họa tiết hình hoa, trên cửa sổ bày những lọ hoa giá rẻ nhưng rất đáng yêu, căn phòng để không ấy cô cũng từng lén Trịnh Tâm đi ngủ mà vụng trộm mở cửa ra nhìn một lượt rồi.

Đó là một căn phòng của phụ nữ, vô cùng sạch sẽ, tuy rằng nhìn qua thì có vẻ đã lâu rồi không có người ở, nhưng đồ đạc

vẫn còn nguyên xi như lúc trước.

Trịnh Tâm giữ lại mọi thứ của người đó, chưa từng vứt bỏ bất cứ thứ gì.

Chắc hẳn anh tin rằng cô sẽ trở về.

Trịnh Tây Nghi nhớ rất rõ ràng, tối hôm qua Trịnh Tâm còn nói với cô gái ấy: “Mười một năm làm bạn bè, cậu cho rằng tôi không nhận ra cậu à? Cậu được lắm, rời nhà trốn đi chơi vui lắm đúng không, chẳng nói chẳng rằng không từ mà biệt khiến người ta lo lắng vui lắm đúng không?”

Cô chắc chắn Chu Sinh Sinh chính là chủ nhân của căn phòng này.

Trịnh Tây Nghi đã hiểu rõ mọi chuyện.

Cho nên khi cô nhìn thấy biểu cảm mất tự nhiên trên mặt Trịnh Tâm thì cũng không hỏi nhiều, chỉ bình tĩnh gật đầu nói: “Được.”

Ngược lại, Trịnh Tâm lại cảm thấy hơi bất ngờ, cô không hỏi gì sao? Anh đã sớm nghĩ ra câu trả lời nếu cô hỏi, anh sẽ nói với cô Chu Sinh Sinh là một người bạn cũ của anh, tuy rằng giải thích kỹ thì rất phiền toái, nhưng nói đơn giản hơn thì không thành vấn đề. Phụ nữ mà, rất thích hỏi cặn kẽ mọi chuyện. Nhưng không ngờ cô lại thản nhiên thoải mái như thế, là vì rất tin tưởng anh sao?

“Em ——” nếu cô không hỏi, anh vốn chẳng thể mất mặt mà tự mình mở miệng giải thích trước được.

“Vất vả lắm mới tới cuối tuần, Nam Phong không đi học, em cũng nên dẫn nó đi chơi loanh quanh.” Trịnh Tây Nghi thoải mái, cô cũng không nói cho anh biết chuyện dựng mình

vừa đi công tác.

Ông ta đi rồi thì cô và Nam Phong có thể về nhà rồi.

Nhưng căn nhà không trống rỗng, khiến người sống ở đó luôn có cảm giác lo lắng rằng người đàn ông kia có thể về nhà bất cứ lúc nào.

Thực ra cô lại thích căn nhà trọ này hơn.

Tuy rằng hơi chật chội cũ nát, nhưng lại giống một căn nhà hơn, cũng có thể vì Trịnh Tâm ở đây nên cô cảm thấy mọi thứ đều rất ấm áp.

Nhưng chủ nhân thật sự của căn nhà sắp trở về, cô chắc hẳn cũng không có lý do gì để tiếp tục ở lại nữa.

Lúc tới đây Trịnh Tây Nghi cũng không mang nhiều đồ lỉnh, cô đi vào phòng ngủ của Trịnh Tâm gói gém quần áo của Nam Phong nhét vào balo, rồi gọi cu cậu dậy.

“Hôm nay cuối tuần, cho em ngủ thêm chút nữa đi chị hai.” Nam Phong lẩm bẩm một câu, rồi quay người ngủ tiếp.

“Chúng ta phải về nhà thôi.” Trịnh Tây Nghi dừng một chút, cuối cùng vẫn vén chăn Nam Phong lên.

Nam Phong bỗng chốc tỉnh táo hẳn, cu cậu mở to mắt nhìn cô: “Về nhà sao?”

“Ở nhà người ta mấy ngày rồi, chẳng lẽ em định ở đây cả đời đấy à?” Cô đưa bộ quần áo cho Nam Phong, “Mặc vào đi, hôm nay dựng đi công tác rồi, hôm nay dì Trương tới quét dọn phòng mới biết, sau đó gọi điện cho chị.”

Cô nhìn căn phòng ngủ một lượt, mơ hồ nhớ lại giấc ngủ

đêm qua, trên chăn trên gối đều là hơi thở của anh.

Chỉ là những thứ đó chỉ còn là quá khứ.

Đàn ông đã có người trong lòng, dù tốt đến mấy cô cũng chẳng cần.

-----oOo-----

Chương 66: Không cần phiêu bạt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trịnh Tây Nghi xuống phòng bếp làm bữa sáng thật phong phú, kỳ thực sau khi cô chuyển tới nơi này, bản thân đã dồn khá nhiều tiền bạc vào việc nấu ăn hàng ngày, số tiền Trịnh Tầm đưa cho cô vẫn đặt nguyên dưới gối ngủ của anh, một tờ cô cũng chưa dùng đến.

Có đôi khi ngẫm lại, kỳ thực người đàn ông bạo lực gia đình thường xuyên kia cũng không phải kẻ vô dụng, dù sao ông ta cũng làm ra tiền.

Nhờ số tiền của ông ta giúp cô và Nam Phong sống mà chẳng cần lo đến cái ăn cái mặc, chắc hẳn vì vậy mà ông ta mới cảm thấy thỉnh thoảng đánh bọn họ một trận để trút giận cũng chẳng cảm thấy có lỗi với bọn họ.

Khi ăn cơm Nam Phong trừng mắt nhìn Trịnh Tầm: “Là anh bảo hai chị em tôi đi à?”

Trịnh Tầm không biết Trịnh Tây Nghi đã hạ quyết tâm muốn về nhà, còn tưởng rằng Nam Phong đang nhắc đến chuyện anh nói Trịnh Tây Nghi dắt anh ra ngoài chơi.

“Anh có chút chuyện phải xử lý.” Trịnh Tâm nói.

Nam Phong nheo mắt: “Xử lý ở nhà? Có người sắp tới sao?”

“Em quản nhiều quá đấy.”

“Chị hai.” Nam Phong nghiêm túc nhìn Trịnh Tây Nghi, “Anh ta đuổi chúng mình đi vì muốn hồng hạnh xuất tường.”

“...”

Trịnh Tâm: “Thằng nhóc này em không được nói lung tung nói, đây là chuyện của người lớn, trẻ con đừng nên xen vào làm gì.”

Nam Phong: “Đã nói bao nhiêu lần rồi là không được gọi người ta là thằng nhóc! Anh không hiểu tiếng người hả?!!”

Trịnh Tâm: “Được rồi được rồi, đã biết, thằng nhóc.”

Nam Phong: “... ..”

Chín giờ sáng, Trịnh Tây Nghi dẫn Nam Phong ra ngoài.

Trịnh Tâm không yên lòng ngồi trên sofa chào hai chị em: “Chúc hai người đi chơi vui vẻ, không cần phải về sớm quá đâu.”

Trịnh Tây Nghi dừng một chút, trước khi ra ngoài còn quay đầu cười: “Được.”

Không phải là đừng về sớm.

Ý anh muốn nói chắc là đi luôn đừng về nữa.

Cô cúi đầu nở nụ cười ảm đảm, tay dắt Nam Phong, bước ra

cửa cùng ánh nắng ấm áp. Nhưng trong ánh mắt và tâm hồn là một mảnh đen tối, chẳng có chút ánh sáng nào.

Vừa ra đến đầu ngõ, cô liền thấy một người phụ nữ đang đi về phía này.

Thị lực của cô khá tốt nên gần như trong nháy mắt cô đã nhận ra. Người phụ nữ kia chính là Chu Sinh Sinh.

Nam Phong nhận ra chị hai mình đang bóp chặt tay mình liền nhíu mày nhắc nhở một tiếng: “Chị nắm tay em đau quá!”

Lúc này Trịnh Tây Nghi mới thu mắt về, thả lỏng tay ra: “... Chị không cố ý.”

Cô nghĩ, Trịnh Tầm cứ thấp thỏm không yên lòng mấy ngày qua chắc hẳn là vì trái tim đã đặt hết ở chỗ Chu Sinh Sinh mất rồi.

***

Chu Sinh Sinh đang chột dạ.

Từ lúc vào đầu ngõ, cô đã bắt đầu thả chậm bước chân, cứ như cẳng chân đang bị ai đó trói chặt, không có cách nào đi nhanh hơn được.

Nhìn xung quanh, chần chờ liên tục mãi mà không thể đi tới trước cửa nhà trọ cũ.

Nhưng con đường ngắn như thế nên cuối cùng cũng tới nơi rồi.

Cô đứng trước cửa nhà trọ, không có dũng khí mở cửa, chìa khóa cũng lấy ra rồi, lại giữ chặt trong lòng bàn tay, chậm

chạp không chịu hành động.

Cho đến khi cánh cửa bỗng chốc bật mở.

Trịnh Tâm đang đứng trước cửa, một tay nắm đấm cửa, mặt không biểu cảm nhìn cô chằm chằm.

Chu Sinh Sinh: "..."

Không ngờ lại.... khéo như vậy...

Cô chần chừ muốn nói gì đó, dù sao nhìn mặt anh cũng có vẻ không hoan nghênh cô vào cho lắm, thái độ lạnh lùng này quả thực đã thông báo rất rõ ràng rằng chuyến đi lần này sẽ hung hiểm vạn phần.

Trịnh Tâm không phải sẽ vạch mặt cô rồi đánh nhau một trận đấy chứ?

Chu Sinh Sinh nghi lắm.

Nhưng giây tiếp theo, từ trong nhà bỗng có một quả cầu vàng đột nhiên lao ra, nó sủa vang hai tiếng, rồi nhảy chồm lên nhào về phía Chu Sinh Sinh một cách vô cùng chuẩn xác.

Chu Sinh Sinh bị tấn công không kịp trở tay, cô phải lui về sau hai bước, mới có thể đứng vững được.

Trong lòng cô đang là Romeo mấy tháng không gặp, nó vịn chân lên người cô, suýt chút nữa là đè ngã cô ra đất.

Chu Sinh Sinh ngỡ người đứng đó.

Romeo cũng chẳng ngại ngùng cọ người quanh chân cô, đôi mắt đen lúng liếng tràn ngập vui sướng nhìn cô, cái đuôi cứ

lắc qua lắc lại không ngừng.

Chẳng hiểu sao cô như người vừa bị chọc trúng huyết khóc, tuy rằng đây chẳng phải lần đầu, bất luận cô biến thành người thế nào, con chó lông vàng cô nhặt về cũng sẽ nhận ra linh hồn cô, cảm nhận được hơi thở của cô.

Cô vươn tay ôm lấy Romeo, đau lòng nói: “Sao lại gây thế này? Có phải Trịnh Tầm không cho mày ăn cơm đúng giờ không hả?”

Trịnh Tầm cười ha ha hai tiếng: “Chuyện đó thì liên quan gì tới tôi? Nếu cậu quả thực để ý tới sống chết của nó, thì có bỏ nhà ra đi chẳng nói lời nào thế không?”

Chu Sinh Sinh: “...”

Xem ra tên này bắt đầu mở máy phát rồi đây.

Cô dẫn theo Romeo vào nhà, nhìn quanh bốn phía, căn nhà vẫn giống hệt như xưa, chẳng hề thay đổi.

Dừng một chút, Chu Sinh Sinh lựa chọn mở miệng trước: “Không nói với cậu câu nào đã đột nhiên bỏ đi là tôi không đúng.”

Trịnh Tầm rót một ly nước, sau đó đặt mạnh xuống bàn, cười lạnh một tiếng: “Cần gì đâu, tôi cũng chỉ là cọng hành, chuyện của cậu cần gì phải nói với tôi? Chẳng qua cũng chỉ là người bạn cùng nhà cây khế, nên không muốn phí lời tâm sự.”

“Trong lòng cậu thừa hiểu, đối với tôi mà nói cậu có phải người bạn cùng nhà cây khế không.”

“Tôi cứ nghĩ mình hiểu, nhưng từ ngày cậu biến mất chẳng

chút tấm hơi thì tôi đã biết là tự tôi nghĩ thế thôi.”

“Trịnh Tâm —— “

Chu Sinh Sinh bỗng hoảng hốt, nếu anh giận dữ quát mắng cô thì tốt, nhưng anh lại bình tĩnh chế nhạo cô, đây mới là điều khiến cô tổn thương. Mà trong lòng cô rất rõ, cô rời đi đối với anh mà nói là tổn thương cỡ nào, thì giờ phút này lời nói của anh lại sắc nhọn cỡ đó.

Trịnh Tâm không nghe cô tiếp tục nói nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn cô: “Chu Sinh Sinh, chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi?”

“Mười hai năm.”

“Làm anh em tốt bao lâu rồi?”

“Mười một năm.”

“Từ lúc khuôn mặt cậu thay đổi, tôi đã cùng đi phiêu bạt với cậu bao lâu?”

“... Tám năm.”

Trịnh Tâm im lặng một lát rồi nhẹ giọng nói: “Mười hai năm, mười một năm, tám năm. Cuộc đời này có bao nhiêu năm như thế? Tôi cho rằng đối với cậu mà nói, tôi là người thân duy nhất của cậu sau ba mẹ cậu, chúng ta cùng nhau xem đón xuân, cùng nhau đếm ngược từng giây đón năm mới, cùng nhau coi bốn biển là nhà. Nhưng Chu Sinh Sinh, cậu coi tôi là ai?”

Chu Sinh Sinh như bị kim châm vào người, trái tim bỗng dưng nhói đau dữ dội.

Trịnh Tâm vốn là người thờ ơ, lúc nào cũng qua loa, mở miệng là văng bậy, trước giờ chẳng hề nghiêm túc trước bất cứ thứ gì, nhưng lúc này anh lại nghiêm túc nhìn cô chăm chú, còn nói những lời khiến người ta đau đến mức chẳng thể thở nổi.

Anh vẫn tiếp tục nói: “Tôi lại cứ lo cậu không có tôi bên cạnh, sẽ chẳng ai làm chứng minh thư mới cho cậu. Lo chỉ mình con gái như cậu lưu lạc bên ngoài gặp phải chuyện gì đó nguy hiểm, không có ai giúp đỡ. Lo cậu mỗi dịp tết đến xuân về, một mình cô đơn rất đáng thương. Lo cậu bị ai đó lừa gạt, nói hết bí mật của mình rồi lại phải trải qua những chuyện kinh khủng như ngày xưa.”

“Chu Sinh Sinh, cậu đi thì dễ dàng, nhưng con mẹ nó cậu có biết tôi đã tìm cậu bao lâu rồi không?”

Ban đầu là ở xung quanh nhà trọ, sau đó là xung quanh quán bar, rồi những nơi cô đã từng làm việc, không chỉ ở quán cafe, anh gần như đã tìm khắp thành phố. Cả ở những thành phố bọn họ đã từng tới, anh cũng qua đó một lần.

Tìm một người vốn là chuyện khó như mò kim đáy bể, huống chi cô là một người có thể thay đổi gương mặt.

Cứ như anh vừa nhắm mắt là có thể thấy được Chu Sinh Sinh mười bảy tuổi đang đứng sau cánh cửa sắt, vừa khóc nức nở vừa nói với anh: “Không ai tin tôi, bọn họ đều không tin tôi, tôi là Chu Sinh Sinh. Cậu tin tôi được không, tôi thật sự là Chu Sinh Sinh...”

Sau đó khi anh tỉnh dậy, chẳng thấy bóng ai trong nhà, rồi bắt đầu không ngừng ảo tưởng cảnh tượng Chu Sinh Sinh hai mươi lăm tuổi lại bị bắt vào bệnh viện tâm thần lần nữa.

Những người khác đều nghĩ rằng cô là nữ cường nhân không

gì phá nổi, nhưng chỉ mình anh mới biết cô đã từng yếu ớt đến thế nào.

Con người đã từng ngã một lần, thì sẽ càng cẩn thận với mỗi bước chân của mình, nhưng không phải vì người đó không sợ đau, mà là vì người đó sợ sẽ đau hơn lần trước, cho nên mới càng cẩn thận.

Anh biết, nếu như phải trải qua những chuyện đó lần nữa, Chu Sinh Sinh có lẽ sẽ phát điên thật.

Sợ cô đau, sợ cô tổn thương, cho nên vẫn luôn muốn tìm cô.

Trịnh Tâm đứng ở nơi quen thuộc trong nhà, nhìn Chu Sinh Sinh mặt đầy hối lỗi, bàn tay nắm thành quyền từ từ buông lỏng.

May mà cô vẫn như thế.

Nhưng điều không may là anh và Romeo một người một chó trôi qua những ngày cút chó mấy tháng qua.

Anh vừa tức vừa giận, hận không thể đánh cô một trận.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể mắng cô mấy câu qua loa: “Mẹ nó, lương tâm cậu để cho chó tha nên mới vút tôi ở lại theo trai, nói với tôi một tiếng thì chết hay sao? Cậu quen anh ta bao lâu rồi? Còn cậu quen tôi bao lâu? Con mẹ nó, cậu thay đến ba gương mặt rồi vẫn không quên quay lại tìm hấn ta, nhưng lại chẳng nói với tôi lấy nửa lời?”

Không phải anh đang ghen, mà là ghét.

So với ai khác anh là người càng hi vọng cô có thể tìm được một chỗ để dựa dẫm, có thể là mười hai năm mười một năm, mười một năm tám năm, anh và cô không phải người yêu,

không phải người thân, nhưng hai người họ lại gắn bó thân thiết hơn bất cứ mối quan hệ máu thịt nào khác.

Anh nói cô là anh em tốt, cô nói anh là chị em tốt, nhưng trong tiềm thức bọn họ cũng như anh em ruột vậy.

Cô chẳng từ mà biệt khiến anh không chấp nhận nổi.

Ngay khi Trịnh Tầm đang nổi trận lôi đình thì Chu Sinh Sinh chỉ nắm chặt tay, cay đắng đành phải mở miệng.

Cô chỉ nói một câu: “Trịnh Tầm, không nói đến tám năm ấy, chẳng lẽ tôi làm chậm trễ cậu chưa đủ sao?”

Trịnh Tầm bỗng dung ngăn người, nói gần từng tiếng: “Cậu ...đang nói cái quái gì thế?”

Chu Sinh Sinh kể lại rõ ràng câu chuyện hôm đó ở con ngõ sau quán bar cho anh nghe.

“Cậu có người trong lòng, tôi đã thấy rồi. Rõ ràng rất để ý người ta, rõ ràng đã rung động nhưng vẫn từ chối đối phương. Tuy cậu không nói gì nhưng tôi hiểu, đó là vì tôi, vì tôi là kẻ có gương mặt kỳ quái. Thời niên thiếu lông bông cậu đã từng hứa với tôi, cậu nói sẽ cùng tôi lưu lạc khắp nơi, bốn biển là nhà. Nhưng Trịnh Tầm à, người phải chịu nguyên rửa rõ ràng chỉ có mình tôi, vì sao cậu phải chịu tội cùng tôi, đau đớn cùng tôi chứ?”

“Không phải chỉ mình cậu coi tôi là người thân duy nhất, đối với tôi mà nói, tình cảm của tôi dành cho cậu nhất định sẽ không ít hơn cậu. Tám năm chúng ta bên nhau, tôi chưa từng cảm thấy cô đơn ngày nào, cũng như có cậu bên cạnh tôi càng trở nên mạnh mẽ hơn. Tôi rất cảm ơn cậu, nhưng càng cảm kích lại càng áy náy tự trách mình hơn. Cậu là một người bình thường, vốn có một cuộc sống bình thường.

Cậu hoàn toàn có thể tìm được một công việc ổn định, cưới cô gái mà mình yêu, đời này dù không làm rạng danh dòng dõi, ít nhất cũng sẽ bình an vui vẻ. Nếu thế thì sao tôi có thể để cậu vì tôi mà phải sống cô độc đến già?”

Chu Sinh Sinh bật khóc nức nở.

Bộ dạng cô dùng ống tay áo lau nước mắt, cực kỳ giống cô gái mười bảy tuổi năm ấy, trong mắt là sự yếu ớt không hề che dấu và cả niềm tin mãnh liệt vào anh.

Trước giờ Trịnh Tâm cũng chẳng hiểu vì sao anh lại lo lắng và ràng buộc mình vào một người mà anh chẳng có chút quan hệ máu mủ, nhưng lúc này dường như anh đã hiểu ra rồi.

Anh và Chu Sinh Sinh là cùng một kiểu người.

Sau khi ba mẹ qua đời thì không có người thân bên cạnh, sống như những nhánh cỏ dại ven đường, là thứ mà người ta nghĩ rằng có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng Chu Sinh Sinh là người đầu tiên vì anh mà ra mặt. Thời niên thiếu khi anh bị người mình thích lợi dụng chế nhạo, trong khi mọi người xung quanh chỉ chỗ cười cợt, thì chỉ có mình cô đứng ra bênh vực một kẻ yếu đuối chẳng mấy nổi bật gì là anh đây, thậm chí vì chuyện đó cô còn bị ghi tội trong học bạ.

Một người vốn sống cô độc nhiều năm, bất chợt nhận ra có người đang quan tâm đến mình, khi đó chỉ cần người ấy vươn tay về phía bạn thì cũng như đang cho bạn cả thế giới.

Khi cô vươn tay về phía anh thì từ hôm ấy anh đã tự nhủ sẽ trở thành sự tồn tại đặc biệt nhất trong đời cô, làm hai kẻ cô đơn cùng nhau lưu lạc khắp bốn bể.

Anh nhìn Chu Sinh Sinh mặt tèm nhem nước mắt như đứa trẻ, trong lòng trào dâng một luồng nhiệt khí..

“Cậu khóc cái cục ứt ấy, người bị vút lại là tôi đây này, người tìm cậu như kẻ thần kinh cũng là tôi đây này, cậu có tư cách gì mà đứng đây khóc với tôi?”

Dù đang mắng cô sa sả nhưng anh vẫn rút mấy tờ khăn giấy, vươn tay tới nhẹ nhàng lau đi những giọt nước trên má cô.

Hóa ra cô không hề vút bỏ anh.

Vì cô quan tâm đến anh, nên nguyện cô đơn một mình bỏ nhà ra đi, chứ không muốn liên lụy đến anh.

Trịnh Tâm sục xị, cố gắng kiềm chế luồng nhiệt trong mắt nhưng cuối cùng đành xoay người sang chỗ khác, giọng hung dữ: “Mẹ nó cậu đừng quá đặc ý! Đừng tưởng rằng mình cậu mới tìm được zai ngon, tôi cũng tìm được một cô gái chung tình với tôi! Người ta trẻ tuổi hơn cậu, gia tài bạc triệu còn biết nấu cơm cho ông đây!”

Anh hơi ngửa đầu lên, lộ ra vẻ bất cần vốn có để che đậy đi sự yếu đuối vừa để lộ.

“Chu Sinh Sinh, tôi nói lại lần cuối, nếu cậu còn dám chạy lung tung không từ mà biệt, xem ông đây có đánh gãy chân cậu không!”

Vừa nghe anh nói thế, Chu Sinh Sinh lập tức khóc mỉm cười.

Cô bá vai ôm cổ anh, liên tục hứa hẹn: “Không chạy nữa, không chạy nữa.”

Một giây sau, bỗng nhiên cô nghĩ ra gì đó, lại cười ha ha nói:
“Trịnh Tâm này, tôi kể cho cậu nghe một bí mật.”

“Ông đây không nghe!” anh che hai tai.

“Không nghe cũng phải nghe. Tôi tìm ra cách không bị thay đổi mặt nữa rồi!” Cô cố kéo tay anh ra hét vào tai anh.

“Cái gì?” Trịnh Tâm bỗng dưng xoay người lại, anh còn tưởng mình đang nghe nhầm

“Tôi nói, tôi tìm ra cách không bị thay đổi mặt nữa rồi, từ nay về sau, tôi có thể ở lại đây không cần đi đâu nữa, cuối cùng chúng ta không cần lưu lạc khắp nơi nữa rồi.”

-----oOo-----

Chương 67: Cô gái của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chỉ cần lên ngọn đồi đó là không bị đổi mặt nữa sao?” Trịnh Tâm nghi hoặc hỏi lại, “Chu Sinh Sinh, không phải cậu muốn giữ nguyên khuôn mặt này đến điên lên nên mới tự ảo tượng như thế đấy chứ?”

“Tôi đã thử ba lần rồi, hoàn toàn chính xác.”

“Chỉ cần lên ngọn đồi đó là không bị đổi mặt nữa sao?”

Chu Sinh Sinh chần chừ một lát mới đáp: “Căn cứ vào nguyên lý của phim bom tấn Hollywood, có phải là do từ trường, phóng xạ hoặc những năng lượng ngoài hành tinh nào đó đã ảnh hưởng đến gien của tôi?”

Trịnh Tâm trầm tư hai giây, nhìn cô chăm chăm: “Cậu cảm thấy hai kẻ thất học lưu lạc bốn bể mấy năm nay như chúng ta, có tư cách gì thảo luận mấy vấn đề cần trí thông minh đó chứ?”

... Nói cũng đúng.

Từ tình cảm anh em đầy cảm động rút ra rằng, tỏ ra nguy hiểm sẽ nhanh chóng biến hai người thành cặp đôi có chỉ số EQ cực thấp.

Chu Sinh Sinh đã quen với cảnh này rồi, Trịnh Tâm cũng cảm thấy đây mới chính là bọn họ đích thực.

Trưa hôm ấy, Chu Sinh Sinh xuống bếp làm cơm, xem như là bù lại lỗi lầm mấy tháng không từ mà biệt.

Trịnh Tâm mặt tỉnh bơ dựa vào tường nhìn cô chăm chăm: “Đừng tưởng rằng làm vậy là tôi tha thứ cho cậu.”

“Nói hay quá ha, cứ như tôi thèm cậu tha thứ lắm ấy.”

Chu Sinh Sinh mở tủ lạnh ra, vừa nhìn vào thì ngậy người đứng đó.

Một tủ lạnh toàn là nguyên liệu sống tươi mới.

Cô lôi ra một hộp thịt bò Kobe, cẩn thận xem xét qua một lượt, lại lấy ra cả một khay trứng gà ta có giá gấp mấy lần trứng gà ngoài chợ mà ghen hòng nhìn trân trối.

“Trịnh Tâm.”

“Làm sao?”

“Vừa nãy cậu nói cậu kiếm được em nào gia tài bạc triệu ——” Chu Sinh Sinh hoài nghi quay đầu lại, “Không phải cô nàng đấy đang bao cậu đấy chứ?”

“Mẹ nó ——” Trịnh Tâm bực không biết trút vào đâu.

Nhưng chưa nói hết câu, Chu Sinh Sinh đã mở toang hai cánh cửa tủ lạnh, vì thế Trịnh Tâm cũng há hốc miệng chẳng nói được câu nào, nghẹn họng nhìn cô trân trối.

“Mấy thứ này là cái quái gì thế?” anh lôi từng hộp đồ ăn ra xem thử.

Thịt bò, trứng gà, thị heo, xương sườn...

Những con số in trên bao bì kia trông thật đẹp mắt, đây tuyệt đối là hàng cao cấp chứ không phải hàng chợ bình thường.

Ngày thường anh không hay nấu cơm, tủ lạnh cũng chẳng mở ra bao giờ, vẫn là Trịnh Tây Nghi sau khi tới đây đã mua một đồng đồ lấp đầy tủ lạnh.

Anh chỉ toàn lo ăn, lại không biết giá của những thứ mình đã ăn có thể bằng ba bữa bình thường.

Biết Trịnh Tây Nghi có tiền, nhưng ấn tượng của anh về cô cũng chỉ là tiểu thư nhà giàu, được nuông chiều từ bé, trong tay có đồng tiền tiêu vật hàng tháng. Nhưng nhìn thế này...

Trịnh Tâm cảm thấy mình đã bỏ qua điều gì đó rồi.

“Thế này thì bạn gái ông xem ra không phải chỉ giàu có thôi đâu.” Chu Sinh Sinh nói, “Cô ấy đang ở đâu?”

“Ở đây.”

“Cái gì?”

“Mấy tuần trước cô ấy tới đây, xin tôi cho cô ấy ở lại.” Trịnh Tầm không kiên nhẫn gãi gãi đầu, xem ra anh cũng chẳng biết gì cả, anh đi tới phòng ngủ, kéo cửa ra, “Nhưng mà cậu cứ yên tâm, tôi ngủ ngoài sofa, cô ấy và em trai cô ấy vẫn ngủ ở phòng tôi —— “

Vừa dứt lời, anh liền nhận ra có gì đó rất lạ.

Phòng ngủ của anh chưa từng sạch sẽ như thế, chăn gối được gấp lại ngay ngắn chỉnh tề, trên giường không có chút nếp nhăn nào cả.

Ngày nào Nam Phong cũng ngồi ở bàn của anh để học bài, nơi đó đã từng bày rất nhiều dụng cụ học tập của cậu nhóc, bây giờ lại trống rỗng, chẳng có gì trên bàn cả.

Căn phòng trống rỗng cứ như chưa từng có ai ở vậy, không lưu lại chút vết tích nào của chị em nhà họ Trịnh.

Trịnh Tầm ngơ ngác đứng ở đó, tròn tròn mắt mà nhìn.

Chu Sinh Sinh nhìn anh thăm dò: “Có phải cậu độc thân lâu quá, nên mới sinh ra chứng ảo tưởng quá đà không?”

“...”

“Hay là cô nàng nhà giàu đó đã vút bỏ cậu đi mà chẳng nói lời nào, còn nhân vật chính là cậu đây lại chẳng biết chút nào?”

“...”

Trịnh Tầm cảm thấy, thế giới này điên đảo hết mẹ rồi, khó

khăn lăm mới giải quyết được một cái gai trong lòng, thì lại có phiền phức mới.

Hai chị em nhóc đó đi đâu rồi???

Không phải anh chỉ bảo Trịnh Tây Nghi dẫn thằng nhóc đó đi đâu đấy chơi thôi sao?

Chẳng lẽ lại đi thật rồi?!

Mẹ nó chứ anh có làm gì đâu, anh đã làm gì mà đắc tội hai người đó chứ?

Trước khi Chu Sinh Sinh đi còn vỗ vỗ vai Trịnh Tâm an ủi: “Người anh em, quả nhiên là người lưu lạc bốn phương, ngay cả trong phương diện tình yêu cũng chồng chất khó khăn, gánh nặng đường xa.”

Trịnh Tâm: “Cút, cút cút cút!”

***

Khi cô rời khỏi nhà trọ thì sắc trời còn sớm.

Bốn giờ chiều, Chu Sinh Sinh tới quán café cũ, ngắm một lượt những người quen cũ.

Khung cảnh trong quán quen vẫn y hệt như xưa.

Tiểu Kim ngồi phía sau quầy thu ngân, Hoàn Tử ngồi bên quầy đồ ngọt chờ khách, thỉnh thoảng lại nhân cơ hội anh quản lý xao lãng liền ăn vụng mấy chiếc, Đại Đông gục lên gục xuống bên bàn, còn anh quản lý thì chống má u buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ như đang chờ đợi mùa xuân mãi mãi không đến của mình.

Chu Sinh Sinh bước vào tiệm với gương mặt xa lạ, những gương mặt quen thuộc đều nhìn cô cười chào đón: “Hoan nghênh quý khách!”

Cô chọn một ly Caramel Macchiato, trong khi chờ đợi thì quay ra nhìn xung quanh nơi này, sờ sờ nơi đó.

Hoàn Tử và Tiểu Kim kể tai nói nhỏ, cảm thấy vị khách này thật kỳ quái.

Chu Sinh Sinh thản nhiên nhìn các cô cười mỉm, Hoàn Tử gần người rồi đỏ mặt, nở nụ cười đáp lại cô.

Vị khách nữ kỳ lạ này tuy rằng không xinh đẹp cho lắm, nhưng trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng dịu dàng, cứ như đã quen bọn họ từ lâu lắm rồi, có cảm giác vô cùng thân thiết.

Hoàn Tử cảm thấy có chút hoang mang, nhưng lại có cảm giác thân quen kỳ lạ với cô.

Chu Sinh Sinh ngồi lại trong quán uống xong hết tách cafe, rồi nở nụ cười tạm biệt mọi người trong quán và xuất phát tới bệnh viện.

Sau khi cô đi mọi người trong tiệm nhanh chóng tụm lại cùng nhau bàn tán.

Đại Đông: “Chị gái này lần đầu tới tiệm mình, mà sao lại tỏ ra quen biết tụi mình thế nhỉ?”

Tiểu Kim: “Có thể là vì người ta trời sinh đã rất hòa đồng với mọi người xung quanh rồi?”

Hoàn Tử: “Thỉnh thoảng tôi lại thấy chị ấy đưa mắt nhìn xung quanh tiệm mình một lần, cứ như rất yêu thích nơi này vậy.”

Anh quản lý tổng kết lại: “Mấy đứa không biết rồi, có thể là vì cô ấy thích anh quản lý ở đây, cho nên mới tới đây thăm dò thử? Tất nhiên là chúng ta chưa từng gặp cô ấy, nhưng cô ấy rất quen với chúng ta, lại còn có vẻ rất thích quán mình... Như thế chúng tớ cô ấy muốn làm bà chủ quán đúng không!”

Đại Đông: “...”

Tiểu Kim: “...”

Hoàn Tử: “...”

Mọi người: “Anh mơ đi:).”

Đối với Chu Sinh Sinh mà nói, nơi này có ý nghĩa rất đặc biệt, dù rằng cuộc sống của cô là chuỗi những ngày đến đi vội vàng, hiếm khi dừng lại, một lần mặt biển đổi đường như lại bước sang cuộc sống mới. Nhưng ít nhất mỗi khi quay lại nơi này, cô sẽ luôn cảm thấy an tâm, trái tim như được lấp đầy.

Đó là nơi mà bất luận cô có trở thành người thế nào, cũng sẽ tiếp nhận cô, mang đến cho cô sự ấm áp.

Đó là một nơi chỉ toàn những người tốt bụng lại đáng yêu.

***

Chắc hẳn là khoảng năm rưỡi, Chu Sinh Sinh tới khoa mắt.

Tính lại, lần trước tới đây cũng là vào mấy tháng trước, cô đứng ngoài phòng phẫu thuật ở tầng mười hai, gặp thoáng qua Lục Gia Xuyên. Khi đó anh mới từ phòng phẫu thuật đi ra mà không nhận ra cô, khiến lời từ biệt của cô chết từ

trong trứng nước.

Hôm nay đây, cô thoải mái bước vào dãy hành lang trắng như tuyết, thoải mái đứng ngắm bác sĩ Lục ở bảng giới thiệu thông tin bác sĩ

Y tá Trần ở quầy y tá thấy cô cứ đứng mãi ở đó, thì lúc đẩy xe đi thay bình truyền nước cho các phòng bệnh ngang qua đó liền không nhịn được mà hỏi: “Xin hỏi cô có cần tôi giúp gì không?”

Chu Sinh Sinh nhanh chóng quay đầu, nhận ra gương mặt quen thuộc kia liền nở nụ cười: “Không có gì, tôi đang đứng đây chờ bạn thôi.”

“Chờ ai vậy?”

“Chờ bác sĩ Lục.” Ý cười càng đậm hơn, “Bác sĩ Lục Gia Xuyên.”

Trời ơi, bác sĩ Lục người mà ai cũng kính trọng nhưng không dám gần gũi, chẳng lẽ anh ấy lại nổi tiếng rồi?

Vị tiểu thư này không biết chuyện bác sĩ Lục đã phi lễ nữ hàng xóm gần nhà sao?

Y tá Trần tò mò nhìn cô.

Nhưng không ngờ vị tiểu thư này lại rất chủ động, tự giới thiệu mình: “Cô cứ đi làm tiếp đi, không cần để ý tới tôi đâu, tôi là hàng xóm của bác sĩ Lục —— ”

Chu Sinh Sinh chớp mắt mấy cái, nhấn mạnh thật rõ hai chữ hàng xóm.

Quả nhiên, ánh mắt của y tá Trần thay đổi trong nháy mắt,

hoảng sợ, dè dặt cẩn trọng, dao động bất định —— chẳng lẽ nữ hàng xóm bị hại kia đã tìm tới tận bệnh viện rồi sao?

Hãy nhìn gương mặt tươi cười kia đi, thái độ có vẻ không đúng lắm!

Giữ vững tinh thần bất quáí cháy hừng hực, y tá Trần lăm lờí nhưng tốt bụng vẫn không nén nổi tò mò mà hỏi thêm một câu: “Cô.... cô tìm bác sĩ Lục có chuyện gì sao?”

Cô chỉ sợ hai bên vạch mặt nhau sẽ có máu đổ, ảnh hưởng đến hình ảnh của khoa mắt.

Chu Sinh Sinh nghiêng đầu, vẻ mặt oan ức: “Tôi thăm mếí bác sĩ Lục từ lâu lắm rồi, mấy hôm trước cưỡng hôn anh ấy ngoài hành lang thì anh ấy bắt đầu lảng tránh tôi. Không còn cách nào nữa, tôi đành phải tìm tới tận bệnh viện thôi.”

Y tá Trần sợ đến ngây người.

Chu Sinh Sinh còn không ngừng cố gắng: “Tuy rằng cưỡng hôn anh ấy là tôi không đúng, nhưng tình yêu là vô tội. Tôi biết bác sĩ Lục là đóa hoa lạnh lùng, nhưng tôi cứ thích anh ấy thì biết làm sao, chị y tá này, là chị thì chị cũng sẽ thích người vừa anh tuấn lại khí chất ngời ngời như bác sĩ Lục, đúng không?”

“Đúng đúng đúng.” Y tá Trần gật đầu theo bản năng, trong não nhanh chóng hoạt động.

Hóa ra không phải bác sĩ Lục phi lễ nữ hàng xóm, mà là nữ hàng xóm cưỡng hôn bác sĩ Lục sao?

Vì thế bác sĩ Lục vẫn là đóa hoa lạnh lùng, mọi người trong khoa mắt đều đang hiểu lầm anh sao?

Vậy những lời Trương Oánh Nhiên nói thì sao?

Tại sao Trương Oánh Nhiên lại tung tin đồn bác sĩ Lục phi lễ nữ hàng xóm như thế?

Chu Sinh Sinh cứ như có khả năng nhìn xuyên não, đọc được suy nghĩ của người khác, nên nhanh chóng giải đáp nghi vấn trong lòng cô: “Đúng rồi, lần trước khi tôi cưỡng hôn bác sĩ Lục, hình như cũng có y tá khoa mắt đứng đó, cô ta họ gì nhỉ để tôi nhớ lại đã —— “

“Họ Trương à?”

“Đúng đúng, cô ta họ Trương. Lúc ấy tôi thấy cô ta tỏ tình với bác sĩ Lục, dưới tình thế cấp bách nên mới cưỡng hôn bác sĩ Lục, tiên hạ thủ vi cường mà!” Cô cười hì hì, mấy giây sau giọng lại nghiêm túc hơn hẳn, nhỏ giọng hỏi thăm, “Chị y tá này, vị y tá Trương kia vẫn chưa theo đuổi được bác sĩ Lục đúng không?”

Cái gì?!

Y tá Trần lại ngẩn người lần nữa.

Hóa ra không phải Trương Oánh Nhiên phát hiện bác sĩ Lục trong ngoài không đồng nhất liền bỏ anh, mà là bản thân cô ta tỏ tình thất bại nên mới quay ra bịa đặt nói xấu bác sĩ Lục sao?

Chu Sinh Sinh nhìn ra gương mặt biến đổi liên tục của y tá Trần liền nở nụ cười.

“Được rồi, bác sĩ Lục vẫn chưa tan làm vậy tôi đi trước, không quấy rầy công việc của chị nữa.” Cô nghiêng đầu, cố nhin cười, diễn xong thì phải xuống đài thôi.

Nào ngờ phía sau bỗng vang lên một giọng nói không nhanh không chậm

“Này cô hàng xóm cường hôn tôi ơi —— “

?!

Chu Sinh Sinh bỗng dừng xoay người lại liền thấy bác sĩ Lục mặc áo blouse trắng, dáng người tuấn tú mà cao lớn giờ đây đứng cách cô chỉ mấy bước chân.

Tim cứ như ngừng đập.

Còn vị bác sĩ kia chỉ im lặng nhìn cô, cười tựa như không mà hỏi: “Không phải đã đánh trận tới tận bệnh viện rồi sao? Người còn chưa gặp được đã muốn bỏ chạy rồi à?”

“...”

Y tá Trần ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Xem ra, bác sĩ Lục cũng đâu phải không có hứng thú gì với cô hàng xóm!

Dưới ánh đèn chân không, dãy hành lang bệnh viên bỗng trở nên sáng trắng sạch sẽ, phản chiếu trên vách tường những luồng ánh sáng trắng nhạt màu.

Lục Gia Xuyên lững thững bước tới trước mặt cô, nắm tay Chu Sinh Sinh: “Vẫn chưa tới giờ tan làm, vào văn phòng anh trước đi.”

Chu Sinh Sinh ngơ ngác để anh nắm tay mình, người như con rối gỗ theo anh vào văn phòng.

Ngoài hành lang, y tá Trần như vừa phát hiện cái tin tức bất

thường nào đó, liền nhanh chân hứng trí bưng bưng đẩy xe thuốc tới quầy trực y tá. A a a a!

Trong văn phòng to như thế chỉ có mình Lục Gia Xuyên, hôm nay lại là cuối tuần, vừa đúng vào buổi anh phải trực.

Ánh sáng tràn ngập trong căn phòng, bên chiếc máy tính của anh có bày một chậu xương rồng nho nhỏ, cửa sổ mở toang, đón những tia nắng gắt của ngày hè.

Lục Gia Xuyên đóng cửa lại rồi quay ra liếc Chu Sinh Sinh mặt ngủ ngơ đứng đó: “Em tới bệnh viện làm gì hở?”

“Đón anh tan làm.”

“Đón anh tan làm thật hay là đi tung tin đồn thất thiệt?”

“...” Chu Sinh Sinh ngược mắt nhìn anh, nở nụ cười, “Đón anh tan làm, tiện thể tung tin đồn thôi.”

“Vậy sao lại bẻ cong sự thật?”

“Vì em không muốn bọn họ hiểu lầm anh.” Chu Sinh Sinh yên lặng nhìn anh, thái độ kiên quyết, “Rõ ràng anh vì cái nghề bác sĩ này mà tốn bao nhiêu tâm tư, lại là một người có nguyên tắc của mình, bọn họ không thể vì mấy lời đồn nhảm lung tung mà hiểu lầm anh được.”

Nhìn cô nàng trước mặt anh khí khái hùng hồn muốn bảo vệ anh, Lục Gia Xuyên bất giác nở nụ cười.

“Có bao giờ anh để ý tới cái nhìn của bọn họ không?”

“Nhưng em để ý.”

Lục Gia Xuyên không hề biết cô là Chu Sinh Sinh, cũng là

Chu An An, và cũng không biết cô và y tá Trần từng gặp nhau, anh lập tức mỉm cười nói: “Cũng may em chó ngáp phải ruồi, tìm đúng người rồi. Y tá Trần vốn là người ruột ngựa, cô ta chẳng phải người biết giữ mồm miệng, em đã nói hết với cô ta rồi, ngày mai mọi người trong khoa mắt ai cũng biết chuyện cho xem.”

Chu Sinh Sinh cười mà không nói, trong lòng thầm nghĩ: Bà đây biết chuyện đó từ xưa rồi.

Anh bác sĩ nhìn cô nàng đang cười hi hi kia, không nhin được mà cốc một cái lên trán cô, nghiêm mặt nói: “Tiết Thanh Thanh, anh biết em muốn bảo vệ anh, muốn tốt cho anh. Nhưng anh đường đường là một người đàn ông chân chính, nào có đàn ông cần phụ nữ đứng ngăn trước mặt mình?”

“Dù sao em cũng không làm việc ở khoa mắt, mọi người hiểu lầm em cũng chẳng sao cả. Nhưng anh thì khác, em hi vọng tất cả mọi người trên thế giới này đều biết anh là một vị bác sĩ vô cùng tốt bụng.”

Cô nói rất tự nhiên, chẳng hề che dấu sự tin tưởng của mình.

Lục Gia Xuyên ngậy người rồi bỗng nhiên kéo tay cô tới quầy trực y tá.

“Y tá Trần, phiền cô qua đây một chút.”

“Sao thế, bác sĩ Lục.... Lục?” Y tá Trần còn đang bận truyền bá bát quái chột giật mình, xấu hổ chút rồi nhanh chóng chạy tới.

Chỉ thấy bác sĩ Lục đang nắm tay nữ hàng xóm, bình bình thần thần đứng ở đó, nhìn cô mỉm cười: “Tôi muốn làm rõ một chuyện, quả thật tôi mới là người cưỡng hôn cô ấy.”

“...” Gì cơ? Y tá Trần ngơ ngác đứng đó.

Giây tiếp theo, trước mặt tất cả mọi người, anh cúi đầu hôn cô gái đang đứng cạnh mình.

“Tiết Thanh Thanh, anh có một yêu cầu hơi quá, không biết em có đồng ý không.”

“... Yêu... yêu cầu gì?”

“Anh mong rằng từ hôm nay em sẽ là cô gái của anh, ý em thế nào?”

-----oOo-----

Chương 68: Em muốn gả cho anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Còn nửa tiếng nữa Lục Gia Xuyên mới tan làm, đi làm về sớm vốn không phải phong cách của anh.

Chu Sinh Sinh hiểu chuyện ngoan ngoãn ngồi trong văn phòng chờ anh: “Không cần để ý đến em, anh cứ làm việc của anh đi.”

“Ừm.” Nhắc tới vấn đề nguyên tắc, anh rất nghiêm túc, cũng không nói nhiều.

Anh đang đọc mấy email gửi tới bác sĩ trong hệ thống của bệnh viện, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn cô.

Nữ hàng xóm của anh đang chống má nhìn anh, cái nhìn mê mẩn nhan sắc anh không thềm giấu diếm, vì thế anh gõ bàn phím chậm chạp không được tự nhiên hẳn.

“Tiết Thanh Thanh.”

“Hở?”

“Em đang làm phiền anh.”

“Em có sao?”

“Có.”

“Nhưng em có nói gì đâu.”

“Em có.”

Chu Sinh Sinh oan ức: “Em nói gì?”

“Ánh mắt em đang phát sóng siêu âm, truyền đạt tình yêu lộ liễu của em dành cho anh.” Bác sĩ liếc cô một cái, “Nếu em có thể kiềm chế được tình cảm mãnh liệt của mình, thì anh sẽ làm việc tốt hơn đây.”

“...” Cái nỗi này cô chẳng muốn cống đâu.

Văn phòng làm việc của bác sĩ quả thật cũng chẳng có gì thú vị, trên giá sách chỉ toàn là sách chuyên ngành y học cũng như tài liệu về bệnh nhân, có vẻ như chẳng có gì có thể đọc giải trí được

Chu Sinh Sinh ngồi một lúc, rồi đứng dậy vươn vai: “Em ra ngoài đi xung quanh vài vòng nhé.”

“Đừng đi xa nhé.” anh dặn dò.

“Em biết mà.”

Chu Sinh Sinh cũng không ra ngoài vườn đi dạo, mà là ra cửa quẹo trái, sau khi quay đầu chắc chắn bác sĩ Lục không đi ra theo cô, thì lén lút chạy tới phòng bệnh nhi.

Ngón tay hơi cong lên, cô gõ nhẹ hai cái lên cửa.

“Ai vậy ạ?” Lũ trẻ trong phòng ào ào quay đầu lại nhìn.

“Là chị nè.” Cô mỉm cười, bước vào phòng.

“Chị Chu ạ?”

Quả thực không ngoài dự tính của mình, cô chẳng cần phải giới thiệu, bọn trẻ đã nhận ra giọng cô rồi.

Mấy đứa trẻ dang rộng hai tay chạy ù về phía cô, từng đứa từng đứa xếp hàng ôm chầm lấy cô.

Chu Sinh Sinh nói: “Chậm lại, chậm lại, mấy đứa định đánh gục chị Chu đấy à!”

Bọn nhỏ cười khanh khách không ngừng.

Đường Đường hưng phấn bước đến trước mặt cô nghển cổ lên, mặt mày hớn hở: “Chị Chu, chị xem, mắt em đẹp hơn rồi đúng không?”

Chu Sinh Sinh nhìn thật kỹ, vết sẹo xung quanh mắt đã biến mất không ít.

“Bác sĩ Lục nói, em là con gái, tương lai nhất định sẽ thích xinh đẹp, cho nên đã cho sửa lại mắt cho em.” Cô gái nhỏ ôm hai má mồm mỉm cười đến là vui vẻ, “Mấy chị gái y tá cũng nói em đẹp lên nhiều rồi!”

Tiểu Đình chu miệng: “Rõ ràng là tui đẹp hơn mà!”

“Trước kia thì cậu đẹp hơn, nhưng giờ là tôi mà!” Đường Đường kiên quyết phản bác.

Chu Sinh Sinh bật cười, lôi ra bốn chiếc kẹo que trong túi: “Em nào cũng xinh đẹp hết. Đây, một đứa một cái nào.”

Trẻ con đứa nào cũng thích kẹo, cả lũ hoan hô, rồi chia nhau từng chiếc kẹo que, bảy miệng tám lời nói cảm ơn cô.

Tiểu Thiên có vẻ chững chạc hơn ba đứa còn lại, cu cậu cầm kẹo que nhưng không vội bóc ra, cậu lo lắng tiến lại gần cô hỏi chuyện: “Chị Chu, chị và bác sĩ Lục đã làm lành chưa?”

Chu Sinh Sinh ngẩn người: “Chị và bác sĩ Lục... vẫn bình thường.”

Tiểu Thiên bình tĩnh đứng đó: “Hồi trước mỗi khi chúng em nhắc tới chị Chu, bác sĩ Lục đều không nói gì, em biết bác sĩ Lục nhất định đang giận chị.”

Chu Sinh Sinh dở khóc dở cười, không ngờ một đứa trẻ sáu tuổi lại mẫn cảm như thế, ngẫm nghĩ một chút, cô thơm Tiểu Thiên một cái: “Giờ thì hai anh chị làm lành rồi, sau này sẽ không bao giờ giận nhau nữa.”

Gương mặt nhỏ nhắn của cu cậu bỗng đỏ bừng, cậu lui về sau hai bước, xấu hổ chết được: “Bác sĩ Lục từng nói, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Mà Hạo Hạo mặt dày ồn ào dướn mặt tới: “Chị Chu em nữa? Em nữa?”

Cu cậu cũng muốn được thơm.

Đường Đường ôm cổ Chu Sinh Sinh, quay đầu nói với Hạo

Hạo: “Cậu mặt dày! Xấu hổ!”

Hạo Hạo nói đúng lý hợp tình: “Tui vẫn còn là con nít, con nít muốn được thơm! Con nít thơm ai cũng được!”

Tiểu Đình này giờ không nói gì bỗng nhiên ôm cổ Hạo Hạo, hôn chụt một cái lên má cậu, mặt tỉnh bơ: “Giờ đã vừa lòng chưa?”

Hạo Hạo: “???”

Hạo Hạo: “Tôi muốn chị Chu thơm mà! Ai thèm cậu thơm!”
Quả thực cu cậu sắp khóc rồi, bàn tay nhỏ bé quẹt qua quẹt lại trên mặt, vô cùng buồn bực.

Trong phòng bệnh ồn ào, Chu Sinh Sinh cùng nhau cười cùng nhau chơi với lũ trẻ, mắt thấy thời gian trôi nhanh quá, mới tạm biệt lũ trẻ, xoay người đi ra ngoài cửa.

Vừa khéo là, cô lại gặp Lục Gia Xuyên ngoài hành lang.

Tim chợt đập nhanh hơn, cô mỉm cười hỏi anh: “Anh tan làm rồi à?”

Lục Gia Xuyên nhìn cô, lại nhìn xuống cuối dãy hành lang: “Em đi đâu vậy?”

“Đi lung tung xung quanh thôi.”

“Anh vừa thấy em bước ra từ phòng đó.” anh chỉ chỉ vào phòng bệnh nhi.

Chu Sinh Sinh dừng một chút mới nói: “Khi đi ngang qua đó, thấy bên trong có mấy đứa trẻ rất đáng yêu nên mới vào thăm một chút.”

Lục Gia Xuyên im lặng vài giây rồi lặp lại lời cô: “Rất đáng yêu?”

Người bình thường chẳng bao giờ mô tả những đứa trẻ đó như thế cả.

Bọn họ có tâm hồn thuần khiết nhưng bề ngoài lại khiến người ta muốn tránh xa. Trong đôi mắt đen không có chút thần thái, như một chiếc hố đen xì. Nhưng Tiết Thanh Thanh đứng trước mặt anh đây lại nói lũ trẻ rất đáng yêu.

Chu Sinh Sinh cảm thấy hơi bất an, cố gắng nhìn anh cười: “Ban đầu còn cảm thấy mắt các bé hơi khó nhìn, nhưng đám trẻ rất nhiệt tình, cứ bu quanh em gọi em là chị, vừa lúc em có mang theo mấy chiếc kẹo, liền chia cho lũ trẻ.”

Lục Gia Xuyên gật gật đầu, đi đến phòng bệnh nhi: “Trước khi tan làm anh thường ghé qua đó, đã là thói quen hàng ngày rồi.”

Chu Sinh Sinh vẫn đứng im ở đó không nhúc nhích.

Vì thế Lục Gia Xuyên lại quay đầu nhìn cô: “Không đi chung à?”

“...” Cô vốn chẳng động chân đi được.

Nếu cùng anh vào đó.

Bọn trẻ sẽ gọi cô là chị Chu.

Cả trái tim cứ bất an chẳng biết làm sao, cô nở nụ cười hèn hèn, áy náy: “Anh vào tạm biệt lũ trẻ đi, em muốn đi toilet, lát nữa chúng ta gặp nhau ở trước cửa phòng làm việc của anh.”

Lục Gia Xuyên gật đầu: “Được.”

Cuối cùng cũng nói dối qua cửa được.

Nhưng Chu Sinh Sinh vẫn không thể yên lòng được, cô sợ là lũ trẻ sẽ nói với Lục Gia Xuyên chuyện không thể nói, ngổ nghễ cả đám kể lại chuyện chị Chu vừa tới thăm chúng thì sao...

Cô quả thực rất kích động.

Tại sao anh lại muốn đi thăm lũ trẻ vào đúng lúc này cơ chứ?

Mười phút sau, Chu Sinh Sinh từ toilet đi ra, vừa liếc mắt liền thấy Lục Gia Xuyên đang đứng chờ trước cửa phòng làm việc.

Anh đã cởi chiếc áo blouse trắng quen thuộc, khoác lên người chiếc sơ mi trắng và quần tây đen, dáng người cao ráo đứng đó. Trong dãy hành lang chỉ có anh là nổi bật nhất, cứ như biển hiệu sống của khoa mắt, khiến quang cảnh xung quanh cũng trở nên rực rỡ.

Nếu như là ngày thường, Chu Sinh Sinh nhất định sẽ hào hứng chạy tới bên anh, nhưng giờ thì cô chẳng có chút tinh thần nào, chỉ đành thấp thỏm bước tới bên anh, hận không thể bước chậm lại một chút.

Nhưng khoảnh khắc ấy rốt cục cũng tới.

Lục Gia Xuyên đưa mắt nhìn cô, nhíu mày: “Lũ trẻ vừa nãy gọi em là gì?”

Chu Sinh Sinh như không thở được, một lát sau, cô khàn giọng đáp lời: “... Chị Chu.”

Cô lại cười rộ lên, nắm tay thành nắm đấm: “Kỳ thật, lũ trẻ mới gặp em mà như thân từ lâu rồi, em vừa vào lũ trẻ đã gọi em là chị Chu, mặt vô cùng phấn khởi. Em đoán là lũ trẻ rất thích cô gái đó, chắc vì giọng em giống cô ấy? Cho nên lũ trẻ mới thích em như thế, vây quanh em cứ liên mồm gọi chị Chu chị Chu suốt thôi.”

Mắt nhìn Lục Gia Xuyên, cô lại nghiêng đầu hỏi: “Anh có quen cô gái tên chị Chu ấy không?”

Lục Gia Xuyên nhìn cô một cái, trong lòng chẳng hiểu sao, cứ thấy có gì đó rất lạ

Nhưng rốt cục là có điểm nào không bình thường, anh cũng chẳng biết nữa. Bọn trẻ coi cô là Chu An An, cũng là điều bình thường, dù sao anh cũng từng nhầm tưởng cô và Chu An An thông qua bóng lưng và giọng nói.

Anh dẫn cô ra bãi đỗ xe đi, trên đường đi liền trả lời câu hỏi của cô: “Bọn anh từng quen nhau, nhưng đã lâu lắm rồi không liên lạc lại. Cô ta chỉ là người qua đường, râu ria mà thôi.”

Chu Sinh Sinh nghe những lời anh nói, khó tránh khỏi có chút thương cảm, cô cúi đầu nhìn bàn tay anh rũ xuống giữa không trung, cô lặng lẽ giật lại: “Em thì sao?”

Người đàn ông kia cúi đầu nhìn hành động tự nhiên của cô: “Em thì sao?”

“Đúng vậy, trong lòng anh thì em là gì của anh?”

“Vừa rồi trước mặt y tá Trần chẳng phải anh đã nói rồi sao?”

“Em muốn nghe lại lần nữa.”

“Những lời hay ho, nghe nhiều sẽ thành thói quen, dần dần sẽ cảm thấy nó không hay nữa.” Lục Gia Xuyên rất lạnh lùng từ chối cô, “Cho nên có những lời chỉ cần nói một hai lần là đủ rồi, nói nhiều nó sẽ không còn ý nghĩa nữa, ví dụ như anh yêu em anh thích em đó đó.”

Chu Sinh Sinh xì một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

“VẬY những chuyện vui sướng, làm nhiều cũng sẽ thành thói quen, dần dần sẽ cảm thấy không vui nữa. Ví dụ như chuyện lên giường đó đó.”

“Chuyện đó thì không phải thế.”

“Hai chuyện đó thì có gì khác nhau? Không phải đúng theo logic của anh đấy sao?”

Lục Gia Xuyên mỉm cười: “Anh thích em anh yêu em, nói đi nói lại cũng chỉ có sáu chữ, đảo qua lộn lại không có gì mới mẻ. Nhưng trong chuyện giường chiếu thì anh và em có thể làm ra một trăm lẻ tám tư thế khác nhau, mỗi tư thế đều có cảm nhận và vui sướng khác nhau.”

Thấy Chu Sinh Sinh trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, anh dánh sát lại gần cô, trong mắt là ánh sáng lóe lên gian xảo.

“Thế nào, em có muốn thử không? Dù sao thực hành cũng là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý”

“... Bác sĩ Lục này mặt anh cũng dày thật đấy, sao mà tới hôm nay em mới biết chuyện này cơ chứ?” Chu Sinh Sinh trợn mắt như muốn phá tung cả giải ngân hà.

Lục Gia Xuyên nắm chặt tay cô, thản nhiên nói: “Bởi vì trước kia anh cố gắng giấu diếm chứ sao. Bộ mặt thật đương

nhiên phải giữ lại để cho người thân nhất biết thôi.”

Cái câu người thân nhất, trong nháy mắt đã khiến Chu Sinh Sinh có chút động lòng.

Cô cúi đầu nở nụ cười, thầm nghĩ, mặc kệ là Chu An An hay là Tiết Thanh Thanh, thì cuối cùng cô vẫn bước vào cuộc sống của anh một lần nữa, trở thành người thân thiết nhất ấy.

***

Hai người bắt đầu hình thức ở chung giữa những người hàng xóm kỳ lạ.

Thỉnh thoảng hai người ngủ lại ở nhà Chu Sinh Sinh thỉnh thoảng lại ngủ bên nhà Lục Gia Xuyên, trên sofa, trong phòng ngủ, trong thư phòng, khoảnh khắc động tình thì khắp nơi đều lưu vết những ký ức không thể quên.

Trước đây khi Lục Gia Xuyên đi làm thì thường giải quyết bữa trưa ở cangteen bệnh viện, bữa tối về nhà thì tùy tiện ăn gì đó, có bữa gọi đồ bên ngoài, có bữa lại nấu mì. Nhưng dạo này có Chu Sinh Sinh, tan làm về nhà, khi anh cửa mở cửa ra, liền nghe thấy tiếng mở cửa của cô hàng xóm bên cạnh.

Chu Sinh Sinh đứng ngoài cửa, cười hì hì hỏi một câu: “Ăn cơm không bác sĩ Lục?”

“Còn sao?.”

“Em nấu nhiều cơm lắm, anh có muốn giải quyết dùm em không?”

Anh cong khóe môi khẽ cười: “Tay nghề em không được tốt,

bác sĩ đây ăn không vô.” Nhưng bước chân lại rất tự giác, thoải mái mà bước vào nhà cô.

Trên bàn là hai phần đồ ăn, nóng hổi bốc khói trắng. Cô vẫn chưa ăn miếng nào, ai nhìn vào đều nhận ra là đang muốn chờ anh.

Anh vừa chọc ghẹo cô lại vừa ăn rất thoải mái.

Đêm đến, anh ngấm Chu Sinh Sinh ngủ say nằm bên cạnh mình, liền rón ra rón rén kéo ngăn kéo ở đầu giường, lôi chiếc chìa khóa mới tinh ra, treo vào cổ cô.

Sáng sớm hôm sau, khi Chu Sinh Sinh tỉnh lại thì anh đã đi làm.

Cô vừa ngồi dậy liền nhận ra trên ngực cô có một thứ gì đó nhỏ xíu sáng bóng, nhìn kỹ lại thì ngậy ngấn cả người.

Lúc ấy bác sĩ Lục đang đi làm, anh phỏng đoán không biết cô nàng ở nhà đã dậy chưa, bất chợt nhìn màn hình di động, suy đoán về phản ứng của cô. Bất chợt di động rung lên, anh vừa nhìn liền nhận ra là tin nhắn của cô.

Nữ hàng xóm: Hôm nay vừa dậy chợt phát hiện trên cổ có thêm dây xích chó. Sao lại thế này?

Bác sĩ Lục: Từ chó hoang đã thành chó nhà, nên phải đeo dây xích anh mới yên tâm được.

Nữ hàng xóm: ... ..

Cô bỏ thêm vô số icon phản nộ.

Một lát sau, cô lại nhận được tin nhắn của anh: Tiết Thanh Thanh, sau này đứng trốn sau cửa chờ anh về nữa. Ngày

nào cũng ra về tình cờ thế em không thấy mệt à?

Cô ngơ ngác đứng trong nhà anh, cúi đầu đọc tin nhắn, ngón tay đột nhiên cứng đờ, không gõ được chữ nào.

Mà tin nhắn tiếp theo của anh cứ thế đúng hạn mà tới.

“Hàng ngày cứ sáu giờ đúng anh tan tầm, lái xe về nhà chắc mất hai mươi phút, đỗ xe mất hai phút, chờ thang máy lên nhà mất năm phút. Cho nên muộn nhất là sáu rưỡi anh sẽ về đến nhà. Tiết Thanh Thanh em đừng trốn sau mắt mèo chờ anh nữa, em có thể ngồi trên sofa, vắt chéo chân thư giãn, cầm remote chọn kênh mà em muốn xem, thỉnh thoảng lại nghịch di động. Chỉ cần khi anh mở cửa bước vào thì ngẩng đầu lên cười với anh một cái, vậy là đủ rồi.”

Cô chớp mắt mấy cái, cầm chiếc chìa khóa kia lên, ngả người bịch một cái xuống chiếc sofa mềm mại

Cứ như trong nháy mắt vừa bị thứ gì đó đánh trúng.

Trái tim chia năm xẻ bảy, máu thịt toàn thân như đang sôi sục, hương vị tình yêu khiến người ta như muốn chết chìm trong nó, khiến người ta thỉnh thoảng lại cười ngây ngô như kẻ ngốc, lại khiến người ta đột nhiên òa khóc vì xúc động.

Bác sĩ Lục của cô.

Vừa ngọt ngào lại đáng ghét, vừa gai góc lại dịu dàng.

Làm sao bây giờ, cô muốn lấy anh rồi...

-----oOo-----

Chương 69: Cuối cùng cũng lời thôi

Công việc của Chu Sinh Sinh ở quán trà sữa khá bận rộn, khu chung cư nằm ở vị trí đắc địa nên đông người qua lại, quán trà sữa cũng làm ăn không tệ.

Cô làm ba ngày có thể được nghỉ một ngày, nếu vào cuối tuần, cô sẽ cùng Lục Gia Xuyên ở bên nhau, nếu là trong tuần cô sẽ về phòng trọ ăn cơm cùng Trịnh Tâm, chơi với Romeo.

Gần đây tâm trạng của Trịnh Tâm không ổn lắm, xem ra là có liên quan mật thiết tới cô gái nhà giàu không từ mà biệt đây.

“Số tôi đúng là số chó mà, đời này đen đủi toàn gặp phải mấy cô thích bốc hơi khỏi nhân gian mà chẳng nói năng câu nào!” — câu này cơ bản một tiếng anh sẽ nói vài lần.

Lúc mở tủ lạnh nhìn đông đồ cao cấp xếp ngay ngắn thành hàng, anh sẽ đá cửa tủ một cái, lẩm bầm mắng một câu.

Khi về phòng ngủ, thấy căn phòng sạch sẽ trống rỗng, anh sẽ đóng rầm cửa một cái, lẩm bầm mắng một câu.

Mấy bồn hoa bên bệ cửa sổ trước giờ vẫn do anh chăm sóc, sau này khi Trịnh Tây Nghi đến, liền đổi sang người làm vườn cẩn thận tỉ mỉ, vì thế mấy ngày nay anh không có thói quen tưới hoa nữa, đám hoa kia đã héo rũ từ bao giờ.

Trịnh Tâm buồn bực, nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi, trước giờ vẫn luôn là Trịnh Tây Nghi bám riết không tha tới quán bar tìm anh. Bây giờ cô lại bốc hơi khỏi nhân gian, anh mới nhận ra, ngay cả số di động của cô anh cũng không biết. Cô sống ở đâu, làm gì, học ở trường nào anh cũng chẳng biết.

Chu Sinh Sinh ghen hờn nhìn trần trối: “Đã đến giai đoạn ở chung rồi, ngoại trừ cái tên người ta, thì ông chẳng biết gì hết sao?”

Trịnh Tâm then quá hóa giận, vợ ngay chiếc gối ném về phía cô: “Cậu nói lung tung gì đấy! Ở chung cái rắm ấy! Ông đây vẫn còn là trai tân đấy nhé!”

Lần này thì Chu Sinh Sinh hoảng sợ hét lên: “Ở chung lâu thế rồi mà ông vẫn còn trinh á?! Trịnh Tâm, nếu ông thiếu tiền thì tới khoa nam xem bệnh, tôi sẽ trả phí khám bệnh cho ông —— “

Mấy chiếc gối lần lượt bay về phía cô.

“Cút! Cút đi!”

Bởi vì tâm trạng chủ nhân không tốt, thỉnh thoảng lại không ăn cơm, nên Romeo liên đới cũng đi bỏ đói mấy bữa.

Khi Chu Sinh Sinh tới nhà trọ, liền nhận ra Trịnh Tâm ủ rũ nằm trên giường, người cảm mạo ho khụ khụ nước mũi dàn dụa. Mà Romeo cũng không hào hứng như ngày thường, nó uể oải gục đầu xuống sofa, nhìn Chu Sinh Sinh buồn bã sủa hai tiếng, rồi lại cúi đầu xuống.

Cô giận không có chỗ phát tiết, đầu tiên xách Trịnh Tâm rời khỏi giường, mắng te tua một trận: “Con mẹ nó, trước giờ cũng không ngờ cậu lại chung tình thế đấy? Cậu định tuyệt thực? Hay muốn tự tử? Nếu cậu muốn chết thì tốt xấu gì cũng phải giao lại chó cho tôi nguyên vẹn chứ!”

Cô tức giận đi xuống phòng bếp, nấu một bát cháo ngao, lại nấu thêm hai món ăn phụ.

Mùi dấm đường bay lơ lửng trong không khí, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Trịnh Tâm lay lay mũi hít hít mùi thơm mà đi vào: “Tôi biết cậu sẽ không bỏ rơi tôi mà ...”

Chu Sinh Sinh mặt chẳng biến sắc đổ cháo vào một chiếc bát ô tô to, không chớp mắt đi lướt qua người anh, đặt bát cháo xuống trước mặt Romeo: “Ngoan, ăn đi.”

Trịnh Tâm: “...”

Cơ thể và tâm hồn cùng bị đả kích thảm hại, Trịnh Tâm rất muốn khóc, nhưng cuối cùng nhận ra lương tâm của cô nàng kia còn chưa bị chó tha đi, bởi vì trong nôi còn để lại phần nửa cháo cho anh.

Cũng không bận tâm chuyện mình và chó đều được ăn một món, Trịnh Tâm cầm thìa lên, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Còn ở phía bên kia, Chu Sinh Sinh nhận ra Romeo luôn háu ăn giờ lại ủ rũ nằm sấp ở nơi đó, uể oải chớp mắt mấy cái rồi lại nhắm mắt lại.

Nó đang không muốn ăn.

Lần này bệnh nặng cỡ nào, mới có thể khiến một con chó vốn tham ăn đến cả chiếc lót dày cũng gặm, lại thờ ơ khi mỹ thực đặt ngay trước mặt?

Chu Sinh Sinh luống cuống, mau chóng ôm Romeo tới phòng thú y.

Trịnh Tâm bất giác ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu định đi đâu?”

“Đưa nó đi khám bệnh.” Chu Sinh Sinh lạnh lùng đáp, trước

khi đi còn quay đầu lườm anh với ánh mắt sắc như dao, “Nếu Romeo có mệnh hệ gì, cậu cứ ở đó mà chờ chết đi.”

Tiếng rơi loảng xoảng vang lên, chiếc thìa trên tay Trịnh Tâm rơi thẳng xuống chiếc nồi đã vỡ đi phần nửa.

Chẳng chút chần chừ, Chu Sinh Sinh đưa Romeo tới phòng khám thú y của Lưu Thừa Đông, cũng chính nơi mà lần trước Lục Gia Xuyên đã giúp Romeo triệt sản.

Không ngờ là bác sĩ thú y lại có một trí nhớ siêu phàm đối với mỗi động vật.

Lưu Thừa Đông vừa liếc mắt một cái liền nhận ra chú chó lông vàng này ngay, anh ngẩng đầu nhìn Chu Sinh Sinh: “Cô là chủ của nó sao?”

Chu Sinh Sinh không nghĩ nhiều lắm, gật đầu thừa nhận: “Là tôi.”

Lưu Thừa Đông dừng lại, có chút hơi bất ngờ: “Tôi có quen chú chó lông vàng này, lần trước người dẫn nó tới triệt sản không phải là cô?”

Lần này đến lượt Chu Sinh Sinh kinh ngạc, cô không nghĩ Lưu Thừa Đông vẫn còn nhớ được Romeo.

Cô lúng túng vài giây, sau đó liền nhanh chóng gật đầu nói: “À, đúng rồi, cô ấy là bạn tôi, hiện chú chó này đang gửi nhờ ở nhà tôi.”

Lưu Thừa Đông xoa xoa đầu Romeo, thản nhiên hỏi một câu: “Tên người bạn đó rất đặc biệt, cô ấy tên là gì ấy nhỉ?”

“Chu Sinh Sinh.” Cô không chút do dự đáp lại.

Thời buổi này kẻ trộm mèo trộm chó cũng chẳng ít hơn so với kẻ bắt cóc trẻ em, Lưu Thừa Đông lo là lai lịch chú chó lông vàng này không rõ ràng, là cô mua được nó qua một số chiêu trò không hợp pháp, chuyện này cũng rất bình thường.

Mà cô đã nói đúng tên chủ cũ của nó, anh cũng an tâm hơn.

Lưu Thừa Đông cười gật đầu: “Ừm đúng là cô ấy, vì tên cô ấy rất đặc biệt, nên tôi nhớ rất rõ.”

Nguyên nhân khiến anh nhớ rõ cô còn một lý do nữa, đó là cô gái ấy đã đồng ý cùng Lục Gia Xuyên về nhà gặp người lớn, làm hại Lưu Thừa Đông cược thua, suýt phải ăn chiếc giày dính phân chó kia...

Cũng may sau này chẳng hiểu sao cô nàng kia cho Lục Gia Xuyên leo cây, anh mới may mắn thoát nạn, thoát được một kiếp ăn giày bẩn.

Khi Chu Sinh Sinh đón Romeo rời khỏi bệnh viện thú y thì sức khỏe của nó đã khá hơn, dù là chưa phấn chấn hoạt bát như thường ngày thì ít nhất trong đôi mắt đen lúng liếng kia đã có chút sức sống.

Cô cứ liên tục nói cảm ơn Lưu Thừa Đông, rồi đưa Romeo về nhà trọ.

Trước khi rời đi cô còn mắng Trịnh Tâm một trận, đồng thời cũng uy hiếp nếu anh chăm sóc không tốt cho Romeo, cô sẽ mang nó đi luôn, sau này sẽ không bao giờ để Trịnh Tâm được gặp mặt nó nữa.

Kỳ thực Trịnh Tâm cũng rất yêu thương Romeo, đặc biệt là trong những ngày tháng bị vứt bỏ sắp tới, cùng chỉ có mình chú chó lông vàng độc thân làm bạn giữa chốn hồng trần này, tốt xấu gì cũng coi như niềm an ủi.

Ít nhất anh còn tự động viên bản thân, dù đều là độc thân, nhưng tiểu huynh đệ của anh vẫn còn khỏe mạnh, đây chẳng phải là một chuyện rất may mắn đó sao?

***

Chu Sinh Sinh tưởng rằng cuộc gặp mặt cùng Lưu Thừa Đông ở bệnh viện thú y hôm đó cứ kết thúc như thế.

Lại không ngờ rằng còn có sau đó.

Tối thứ sáu, cô và Lục Gia Xuyên cùng nhau làm một nồi lẩu, khi đang hưng trí bừng bừng ngồi quanh bàn ăn lẩu mồ hôi vã ra như tắm thì có người bồng gỗ cửa.

Cô mặc chiếc tạp dề thêu hoa, mang trên mình phong thái của nữ chủ nhân căn nhà, nhanh chóng chạy ra: “Để em mở cửa!”

Lục Gia Xuyên ừ một tiếng, một miếng thịt mỡ cực to nóng hổi được đặt vào bát cô đầy ý xấu.

Mà ở bên kia, Chu Sinh Sinh chẳng chút suy nghĩ liền kéo cửa ra: “Ai thế?”

Hai chữ ấy thốt ra khỏi miệng vô cùng tự nhiên, nhưng khi vừa nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa, cô liền ngây ngẩn cả người, cảm giác thoải mái tự nhiên vừa rồi thoáng chốc tan thành tro bụi.

Người đàn ông đứng ngoài cửa mặc áo thun quần đùi, mái tóc đen được cắt ngắn gọn gàng sạch sẽ, anh chàng ngẩn người nhìn con số trên cửa nhà, lại quay ra nhìn Chu Sinh Sinh.

“Ơ, mấy tháng không tới, chẳng lẽ lại gõ cửa nhầm nhà?”
anh còn cho rằng mình tìm nhầm nhà rồi.

Trước khi đi, anh còn nhếch miệng nở nụ cười: “Thực khéo, gõ cửa nhầm nhà cũng có thể gặp cô.”

Chu Sinh Sinh không biết phải nói gì nữa, cô ngơ ngác đứng ở đó, gật gật đầu: “Thực... thực khéo.”

“Con chó lông vàng của cô có khỏe không?”

“Rất khỏe.”

“Vậy nhé, ngại quá tôi gõ cửa nhầm nhà.” Lưu Thừa Đông thoải mái vẫy vẫy tay chào cô rồi xoay người đi mất.

Chu Sinh Sinh theo phản xạ có điều kiện khép cửa lại.

Tựa lưng vào cửa, tim cô đập vang như sấm.

Người đàn ông đang ngồi bên bàn ăn liếc cô một cái: “Ai thế?”

Cô cười ha ha: “Em không biết, nói là gõ nhầm nhà, chắc nhớ sai số nhà thôi.”

Nồi lẩu đang mở nắp, trong nồi sủi bọt ừng ực bốc khói trắng lượn lờ, dầu sôi sùng sục chạm vào thành nồi, phát ra tiếng xèo xèo, hơn nữa tiếng nhạc phát ra từ TV khá ồn ào, khiến Lục Gia Xuyên không thể nghe được tiếng người ngoài cửa đang nói gì.

Chu Sinh Sinh vẫn đang đứng ở cửa.

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Em đứng đực mặt ra đó làm gì? Không ăn à?”

Cô lại chậm rì rì bước vào bàn.

Còn chưa kịp ngồi xuống, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Chu Sinh Sinh theo phản xạ có điều kiện vừa định đi mở cửa, Lục Gia Xuyên lại ấn cô ngồi xuống: “Em cứ ăn đi để anh ra mở cửa.”

Vì thế Chu Sinh Sinh trơ mắt nhìn anh đi ra mở cửa.

“Móa nó, biết ngay là tao không gõ cửa nhầm nhà mà? Tao nói chứ, đã đến đây bao nhiêu lần rồi, sao có thể gõ nhầm cửa được!” Lưu Thừa Đông lớn giọng từ ngoài cửa truyền vào, “Vừa rồi là ai mở cửa thế? Hại tao cứ tưởng là mình đi nhầm, đi được vài bước lại cảm thấy không đúng, móa nó chứ tao chưa già đến mức lú lẫn thế đâu.”

Cô đứng bên bàn ăn, máu thịt trong người cũng sôi lên sùng sục như nồi lẩu trên bàn.

Bối rối.

Hoảng sợ.

Bất an.

Lục Gia Xuyên nghiêng người cho anh đi vào: “Sớm không đến muộn không đến, vừa ăn lẩu thì mày mò tới. Mũi mày là mũi cầu đấy à, thính thật đấy.”

Lưu Thừa Đông cười ha hả cởi giày, còn thản nhiên lôi dép ra xỏ chân vào, cứ như chủ nhân nơi này vậy, hoàn toàn không coi mình là khách: “Tao tới đưa thiệp cưới, lão tam sắp kết hôn rồi, mang thiệp của mày tới chỗ tao, tao nghĩ là cơm tối

chưa được ăn, tới đây nói không chừng còn có thứ gì vào bụng, ai ngờ lại may mắn như thế!”

Anh xoa xoa tay, đi đến bên bàn ăn, giả bộ không biết Chu Sinh Sinh rồi làm âm ỉ lên: “A, a, đây là ai thế?! Trước kia tới đây, nhà mày trống không chả có ai, sao hôm nay lại có thêm ốc đồng tiểu thư thế này? Còn đeo tạp dề nấu lẩu cho mày!”

Chu Sinh Sinh nở nụ cười gượng gạo, cũng không biết phải nói gì.

Xem ra, hai người quả thực là bạn thân thiết, bạn học cùng ký túc đại học, đến giờ vẫn còn thường xuyên liên lạc.

Lục Gia Xuyên không thèm trả lời câu hỏi của anh, lấy thêm một chiếc bát và đôi đũa trong bếp ra: “Mau ăn đi, rồi im mồm lại cho tao!”

Lưu Thừa Đông nhăn mày: “Không định giới thiệu cho tao quen à?”

Lục Gia Xuyên dừng một chút rồi ho nhẹ một tiếng: “Đây là Tiết Thanh Thanh.”

“Sau đó thì?”

“Ở nhà bên.”

“Sau đó thì?”

“Tính cách rất tốt.”

“Sau đó thì?”

“Sau đó thì mong mày im lặng, ngoan ngoãn ăn đi.” Lục Gia

Xuyên gấp một miếng thịt bự đưa vào bát Lưu Thừa Đông, “Nào nếm thử xem.”

“...” Lưu Thừa Đông nhìn miếng thịt mỡ kia, tay run bần bật, “Lục Gia Xuyên, mày quả là không biết xấu hổ.”

Chu Sinh Sinh im lặng không nói gì, cả người cứng ngắc ngồi ở đối diện.

Lục Gia Xuyên cứ tưởng rằng mình giới thiệu thế khiến cô không vừa lòng, liền ngập ngừng nói thêm câu nữa: “Chúng tao hiện đang....hẹn hò.”

Nhưng Chu Sinh Sinh vẫn không cười.

Mà chuyện cô sợ nhất cuối cùng cũng đến.

Lưu Thừa Đông không cợt nhả nữa, ăn hết miếng thịt bò, anh mỉm cười: “Tiết tiểu thư, thực có duyên, hôm qua chúng ta vừa gặp nhau, hôm nay lại chạm mặt rồi.”

Lưng Chu Sinh Sinh cứng lại, vùng eo nhói đau, nhưng cô vẫn giữ nụ cười trên môi, cả người không nhúc nhích.

Lục Gia Xuyên nghi ngờ nhìn cô một cái, lại quay sang nhìn Lưu Thừa Đông: “Hai người gặp nhau rồi sao?”

“Đúng vậy, hôm qua Tiết tiểu thư còn mang con chó lông vàng tới chỗ tao khám bệnh, sớm biết là em dâu, thì phải giảm giá cho cô ấy mới đúng” Lưu Thừa Đông vỗ đùi, “Hi nha, nhắc đến con chó ấy, lão tứ à, mày còn nhớ chú chó đã ị một bãi vào giày mày lần trước không? Thế giới này cũng nhỏ thật, không nghĩ nó lại là chó của bạn Tiết tiểu thư.”

Lục Gia Xuyên không cười được nữa.

Anh cầm đôi đũa, nghệt mặt ra ngồi đó, tay không động đậy.

“Chó lông vàng? Chó của bạn?”

Chu Sinh Sinh không rên một tiếng, thực sự cô chẳng biết phải nói gì nữa.

Lần trước đưa Romeo tới bệnh viện thú y là Chu Sinh Sinh, mà lúc này lại là Tiết Thanh Thanh.

Lý do cô nói với Lưu Thừa Đông là Chu Sinh Sinh là bạn cô.

Nhưng đối với Lục Gia Xuyên mà nói, cô và Chu Sinh Sinh vốn là hai người vô cùng xa lạ.

...

Lưu Thừa Đông chợt cảm thấy có gì đó không đúng, anh nhìn Lục Gia Xuyên rồi lại quay sang nhìn Chu Sinh Sinh: “Sao thế, có vấn đề gì sao?”

Lục Gia Xuyên nhìn Chu Sinh Sinh, từ từ mở miệng: “Thực ra, tao cũng muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

-----oOo-----

Chương 70: Chuyện bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng nồi lẩu đang sôi ùng ục.

Chẳng ai động đũa.

Rau thơm thịt bò ngâm quá lâu trở nên cứng nằm trong nồi, thậm chí cảm nhận vận mệnh vô thường khiến nó chẳng thể mềm lại được.

Những tảng thịt bò trôi trên lớp nước, từ những miếng mỏng tanh co rúm thành một cục thịt cứng, trôi nổi trông thật đáng thương.

Những viên thịt băm đang lắc lư bất định trong nồi lẩu sôi ục ục, dường như đang vui sướng kêu lên: Đến đây đến đây, mau ăn tôi đi.

Nhưng không ai ăn cả.

Lưu Thừa Đông dường như nhận ra mình đã mắc phải lỗi sai gì đó, nhưng sai ở chỗ nào thì anh không rõ.

“Hi này, tôi nói ——” anh thử mở miệng phá vỡ không khí trầm lặng này.

Nhưng lại bị Lục Gia Xuyên lập tức cướp lời ngăn cản: “Mày đừng nói gì cả.”

Cứ nhìn Chu Sinh Sinh thật lâu, anh là người động đũa đầu tiên, gắp một viên thịt tròn bỏ vào trong bát, nhẹ nhàng nói một câu: “Ăn trước đã. Có chuyện gì, tối chúng ta nói tiếp.”

Chu Sinh Sinh chỉ cảm thấy trong lồng ngực như bị thứ gì đó chèn ép, dần dần khiến cô đứng ngồi không yên, nhưng lại cố ép bản thân phải ngồi lại ăn hết bữa lẩu này.

Bữa lẩu này là bữa tiệc cô chờ đợi đã lâu, giờ lại chẳng cảm thấy ngon miệng.

Đã đến lúc phải thẳng thắn đối mặt rồi, đúng không?

Cô vui đầu ăn thịt, cả trái tim cứ trôi lênh đênh chẳng biết dạt về đâu.

Cô và anh vừa thẳng thắn bộc lộ tình cảm cùng nhau, tình yêu cuồng nhiệt lại khiến người ta thích mê đến thế. Nhưng ai cũng biết tình yêu cuồng nhiệt thường không ổn định, họ còn nhiều điều chưa hiểu rõ nhau cũng như chưa trải qua những khó khăn trong cuộc sống cùng nhau, nếu bây giờ đã vội vàng bộc bạch bí mật của mình, Chu Sinh Sinh chẳng có chút lòng tin nào.

Cô đang nghĩ lát nữa phải nói chuyện đó với anh thế nào đây ——

“Bác sĩ Lục, thật ra mặt em có thể thay đổi.”

Anh thật sự sẽ không nghĩ đầu óc cô có vấn đề chứ?

“Bác sĩ Lục, thực ra em chính là Chu Sinh Sinh, cũng là Chu An An, bây giờ lại là Tiết Thanh Thanh.”

Nếu như anh biết cô chính là người con gái không từ mà biệt hai lần trước, bây giờ thay gương mặt khác tới đây trêu chọc anh thì anh sẽ không giận sao?

“Tuy rằng trước đây em sẽ thay đổi mặt, nhưng hiện giờ em đã tìm được một ngọn núi nhỏ, chỉ cần tới đó trước khi trời đổ mưa, mặt em sẽ không có vấn đề gì cả.”

Anh sẽ chấp nhận lý do đó sao? Một người con gái lúc nào cũng có thể biến đổi gương mặt mỗi khi trời mưa, lúc nào cũng phải cẩn trọng kiểm tra dự báo thời tiết hàng ngày nhằm tránh mưa để duy trì gương mặt này. Dù cô có thể làm được chuyện đó cả đời thì anh có muốn ở cạnh bên cô cùng cô trải qua những khó khăn đó không?

Thấy thế nào thì giờ cũng chẳng phải cơ hội tốt để nói hết cho anh nghe.

Huống chi lần trước khi cô thử thăm dò chuyện nói bí mật đó, anh còn giận dữ, cho rằng cô đang cười nhạo quá khứ của anh.

Chu Sinh Sinh hiểu, thật ra cách dễ nhất để chứng minh là biến đổi gương mặt ngay trước mặt anh, nhưng dựa theo quỹ tích biến đổi của gương mặt này, thì khuôn mặt tiếp theo khả năng cao sẽ là một đứa trẻ hoặc một bà cụ.

Nếu cô đột nhiên trở thành một bà cụ mặt nhăn nhoeo ngay trước mặt anh, cô quả thực không dám nghĩ tới biểu cảm và phản ứng của Lục Gia Xuyên lúc đó.

Trên bàn cơm Lưu Thừa Đông còn đang cố gắng khuấy động bầu không khí, anh kể về chuyện thời đại học của Lục Gia Xuyên.

Từ chuyện anh mới vào trường đã bị các chị em đuổi theo tới tận nhà tắm nam, sau này bị đồn thổi là cá tính tệ hại mồm miệng độc địa nên không ai dám theo đuổi nữa.

Đến chuyện anh quá sạch sẽ, đêm hôm khuya khoắt không chịu được mùi hôi nên ném hết giày của lão tam ra ngoài cửa sổ, đến chuyện mỗi tuần anh đều nổi giận lôi hết đồng chấu quần áo trong nhà tắm xuống phòng giặt đồ ở tầng một giặt thật sạch sẽ.

“Nhìn ngoài thì tưởng là lạnh lùng cao ngạo, kỳ thật trong tâm hồn lại là một người đàn ông ngây thơ.” Lưu Thừa Đông đưa ra một lời tổng kết chuẩn xác, cuối cùng đưa mắt nhìn người đàn ông nào đó đang giận dữ, anh giáo dục Lục Gia Xuyên sâu sắc, “Đàn ông vốn phải là người nhường phụ nữ, em dâu là để yêu là để thương, mà đừng động một tí lại

trung bản mặt khó coi ấy ra. Với cái tính cáu bẳn như thế, mà tìm được người thích mày là phải cảm ơn trời đất lắm rồi, đừng làm khó người ta nữa.”

Sau đó anh lại quay sang Chu Sinh Sinh: “Tính cách cậu ấy thất thường, nhưng bản chất lại rất tốt. Tuy rằng ai ai cũng nói cậu ta có một gương mặt hại nước hại dân, nhưng những người quen cậu ấy đã nhiều năm nay, thì đều biết cậu ta là một người rất cố chấp, phàm là những người cậu ta đã chọn rồi, thì sẽ khẳng khẳng một mực chỉ có người đó. Huống hồ hai người đã ở chung rồi, sao có thể chưa làm gì được? Con người tôi vốn bao che cho bạn, nên cũng mời em bao dung cho những thói xấu của cậu ấy, dù sao cũng chẳng có chuyện gì là không giải quyết được, em nói có đúng không?”

Vừa dứt lời, Lưu Thừa Đông cũng không nhịn được mà che mặt: “Mẹ ơi, hôm nay tôi thực xuất sắc thực có tâm mà, ngay cả tôi nghe còn cảm động đến rơi cả nước mắt.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Lục Gia Xuyên: “...”

Nhưng dù bầu không khí bên ngoài có hòa hoãn đi đôi chút thì trong lòng Chu Sinh Sinh vẫn cảm thấy trống rỗng như thế.

Trên đời này nếu quả thực chuyện gì cũng có thể giải quyết được thì thật tốt biết bao.

Mặt cô là một chuyện rất khó giải quyết, dù là tạm thời có thể khống chế được, nhưng cả đời lúc nào cũng như mang bom nổ chậm trên mình, chẳng biết nó sẽ phát nổ vào ngày nào. Lục Gia Xuyên sẽ chấp nhận cô? Hay cự tuyệt cô? Hay sẽ cảm thấy cô là một kẻ lừa tình, lừa anh đến tận bây giờ, khiến anh động lòng mới chịu nói ra sự thật?

Bữa ăn hôm ấy vô cùng căng thẳng.

Chắc hẳn Lưu Thừa Đông cũng nhận ra điều đó, cho nên cơm nước xong xuôi cũng không ở lại lâu, hi hi ha ha bỏ chạy, vừa ra đến cửa còn lau mồ hôi trên trán, cuối cùng anh cũng thoát được hiện trường tai nạn này rồi.

Anh cảm thấy mình là người gây họa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng biết nguyên nhân gây ra tai nạn là gì.

Sau khi anh đi căn phòng lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Lục Gia Xuyên thu dọn bát đĩa, Chu Sinh Sinh cầm khăn lau bàn ăn, mọi việc đều được tiến hành theo thứ tự.

Chẳng ai biết sau đó có phong ba bão táp đang chờ đợi bọn họ.

Lục Gia Xuyên đứng rửa bát trước bồn rửa, Chu Sinh Sinh chậm rãi đi đến cạnh cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng anh muốn nói lại thôi.

Đã nhiều lần cô đứng đây ngắm anh, nhìn anh nấu cơm, nhìn anh rửa bát, cô luôn có một khát vọng mãnh liệt, muốn bước tới ôm lấy anh. Cảm ơn anh đã cho cô hơi thở cuộc sống, cảm ơn anh mặc dù không nhận ra ba người phụ nữ ấy chính là cô, nhưng vẫn khiến cô cảm động và yêu anh như thế.

Nhưng cô vốn không phải người dũng cảm bày tỏ hết với anh, để tiếp cận anh cô cũng đã dùng hết sự can đảm vốn có, nói những lời thành thật bày tỏ tâm ý luôn khiến cô cảm thấy xấu hổ khi mở miệng.

Lúc này đây, Chu Sinh Sinh không hề chần chừ, cô chậm

rãi bước về phía anh, từ sau lưng vòng tay quay eo anh ôm lấy anh, dán mặt mình vào lưng anh.

Người nào đó đang rửa bát cũng dừng tay lại.

Mà cô cứ thế nhắm mắt, trong lòng biết rõ đã đến lúc phải ngã bài rồi.

Phía trước có lẽ là thiên đường cũng có thể là địa ngục, không bước thêm bước nữa, anh và cô sẽ mãi mãi chẳng thể bình yên.

Chu Sinh Sinh hít một hơi thật sâu, trên má là những giọt nước mắt nóng hổi, cô gọi tên anh: “Lục Gia Xuyên —— “

Nhưng vừa nói ra ba chữ ấy, lời bày tỏ thẳng thắn của cô bỗng nhiên bị tiếng chuông điện thoại của anh cắt ngang.

Lục Gia Xuyên đứng đó một lúc lâu rồi thấp giọng hỏi cô: “Em muốn nói gì với anh sao?”

Cô lắc đầu: “Anh nghe điện thoại trước đã.”

Nào ngờ cuộc gọi ấy đã kết thúc khoảnh khắc bộc bạch đêm ấy của cô.

Cuộc gọi từ khoa mắt, trong thành phố đột ngột xảy ra sự cố xe hơi, rất nhiều hành khách bị thương, còn có người bệnh đang trọng thương mắt rất nặng. Lục Gia Xuyên được triệu tập khẩn cấp tới khoa mắt.

Anh nhanh chóng thay quần áo xong xuôi, trước khi đi còn nhắc Chu Sinh Sinh: “Chờ anh về rồi nói tiếp.”

Sau đó liền biến mất ngoài cửa lớn.

Chu Sinh Sinh kinh ngạc nhìn anh, cũng chẳng biết là vừa tránh được một kiếp, hay là kéo dài thời gian tâm trạng bất ổn này.

Năm giờ sáng, Chu Sinh Sinh tỉnh lại trong tiếng điện thoại rung liên hồi.

Dự báo thời tiết đúng giờ nhắc nhở, trên bản đồ hiển thị trưa hôm nay thành phố sẽ có mưa.

Cô ngủ trong nhà Lục Gia Xuyên, bởi vì hôm qua anh nói phải chờ anh về. Nhưng nhìn bên cạnh giường trống hoác, cô bước chân trần ra phòng khách tối đen như mực nhìn một lượt, anh quả thật còn đang bận bịu ở bệnh viện, thức trắng cả trắng đêm không về.

Cũng tốt, cô sẽ lên ngọn núi chờ đợi, chờ cơn mưa kết thúc, cô sẽ trở về bình tĩnh kể lại hết sự thật cho anh nghe.

Chỉ cần giữ lại gương mặt này, chẳng sợ anh tức giận nhất thời, cũng có thể anh sẽ không thêm so đo những chuyện trước đây của cô thì sao?

Chu Sinh Sinh tha thiết mong đợi, cô mong rằng tình cảm giữa anh và cô có thể đủ lớn để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Trước khi ra ngoài, cô mang theo ô của Lục Gia Xuyên.

Ô của anh rất to, chiếc ô màu xanh kẻ caro trắng, ẩn mình dưới ô sẽ cảm thấy yên bình hơn hẳn.

Bên ngoài khu chung cư đang có mấy chiếc xe taxi đỗ trước cửa, hình như đang chờ sự xuất hiện của cô.

Mọi thứ đều thuận lợi đến kinh ngạc.

Bên trong xe đang phát một ca khúc xưa cũ của nữ ca sĩ người Quảng Đông Mai Diễm Phương, cô cả sĩ với tông giọng trầm động lòng người: “Cô ấy là em, và cô ấy hôm nay cũng là em, chẳng thể tưởng tượng được anh dành tình yêu ấy tặng em.”

Chẳng hiểu sao lại hợp hoàn cảnh đến thế.

Chu Sinh Sinh bỗng dung bật cười thành tiếng.

Mà khi cô ca sĩ ấy hát tới câu: “Nếu anh muốn nghe em sẽ hát cho anh nghe, nếu anh không muốn gì cả, chỉ muốn tìm người để yêu, hãy tới tìm em.”

Cô vừa khẽ cười khóe mắt lại đỏ rục.

Mùa hè nên trời mau sáng, Chu Sinh Sinh đến dưới chân núi thì đã có nắng vàng rực rỡ.

Buồn bực đứng đợi bên ven đường, chờ đợi một cơn mưa chẳng biết sẽ rơi xuống lúc nào.

Cô nhét tai nghe vào tai, ngồi xõm bên lề đường, cứ như một cô nàng tự kỷ, vừa nhìn dòng người qua lại, vừa khẽ lắng lư cái đầu trong tiếng nhạc ồn ào bên tai.

Một tiếng cứ trôi qua như vậy.

Cho đến sáu rưỡi, cô bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi, khoảnh khắc di động rung lên, trên màn hình xuất hiện ba chữ rất rõ: Trịnh đầu đất.

Chu Sinh Sinh chau mày, trong lòng lấy làm kỳ lạ, không biết cái tên cú đêm thức ngày ngủ lại có thể gọi điện cho cô lúc sáu rưỡi sáng.

Cô nghĩ đoạn tí nữa nhắc máy, sẽ chế nhạo anh thế nào đây.

Nào ngờ lọt vào tai cô cũng không phải giọng của Trịnh Tâm mà là một giọng nữ khá hoảng hốt vội vàng hét lên bên phía đầu dây bên kia: “Là Chu Sinh Sinh phải không?”

Cô ngẩn người.

Ngoại trừ Trịnh Tâm và cô thì trên thế giới này hiện giờ vốn chẳng một ai biết cô chính là Chu Sinh Sinh.

“Là tôi.” Cô lưỡng lự rồi mau chóng trả lời.

Ngay sau đó, người ở đầu bên kia đột nhiên lắp bắp nói gì đó rồi khóc òa lên: “Chu tiểu thư, tôi.... tôi là Trịnh Tây Nghi, Trịnh Tâm xảy ra chuyện rồi...”

***

Trời đã sáng, nắng vàng rực rỡ.

Xem ra cơn mưa này sẽ không đến trong nửa ngày tới.

Chu Sinh Sinh nghĩ tới Trịnh Tâm, vừa cúp điện thoại liền gọi xe tới nhà trọ cũ.

Trong điện thoại Trịnh Tây Nghi nói lung tung lộn xộn, Chu Sinh Sinh không hiểu rõ ràng mọi chuyện, chỉ nghe ra Trịnh Tâm đang đầu rơi máu chảy, sống chết chưa rõ.

Trịnh Tây Nghi không dám động vào anh, gọi điện cho bác sĩ riêng của nhà họ Trịnh tới, còn mình thì ngồi đây nắm thật chặt tay Trịnh Tâm.

Thế nhưng người đàn ông với đầu và cổ toàn là máu kia còn

mơ mơ màng màng dặn cô: “Giúp tôi, giúp tôi gọi.... Chu Sinh Sinh tới...”

Trịnh Tây Nghi bật khóc nức nở.

Cô thật sự không ngờ Trịnh Tâm lại bị cô hại thể thảm thế này, cô sợ anh sẽ chết, sợ anh cứ bỏ lại cô thế này mà đi, nhưng trong khoảnh khắc này nhìn toàn thân anh đầy máu me, vẫn còn muốn tìm cô gái tên Chu Sinh Sinh kia, cô lại cảm thấy bi thương tột cùng.

Nhưng nếu anh đã muốn tìm cô gái ấy thì cô chẳng thể trái lệnh được.

Nếu anh thật sự xảy ra chuyện, cô há có thể không thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của anh?

Trịnh Tây Nghi che nơi đang chảy máu ồ ạt trên bụng anh, muốn ngăn cản dòng máu không nghe lời kia.

Nhưng cũng vô dụng.

Chỉ nhìn thấy dòng máu đỏ tươi xuyên qua kẽ tay cô tuôn ra không dứt.

Chu Sinh Sinh thấp thỏm giục tài xế như điên về tới nhà trọ, vút lại tiền taxi, đầu chẳng ngoảnh lại phi như bay tới trước cửa nhà.

Đến nỗi chủ taxi còn gọi ới theo sau lưng: “Tiểu thư, cô vẫn chưa lấy tiền thừa này!”

Cô cứ coi như không nghe thấy, chỉ lo vắt chân chạy như điên.

Rầm một tiếng mở cửa ra, trong căn phòng hỗn độn, không

còn bất cứ thứ đồ nào là nguyên vẹn, cô thấy Trịnh Tâm đang nằm giữa vũng máu, và Trịnh Tây Nghi đang che bụng anh gào khóc, trên tay cô toàn là máu, còn có cả máu đang chảy ra từ kẽ tay của cô.

Chu Sinh Sinh cứ đứng ngây cả ra.

“Trịnh Tâm...” Cả người cô run rẩy bước về phía anh, nơm nớp lo sợ ngồi xuống. Rướn người tới “Đã xảy ra chuyện gì?”

Một tay nắm chặt bàn tay đầy máu của anh, giọng cô cứ như lạc cả đi, nhưng vẫn sắc nhọn vang vọng trong phòng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bác sĩ đâu? Sao lại không gọi 120?”

Trịnh Tây Nghi mặt đầy nước mắt nhìn cô: “Là lỗi của em. Là do em hại anh ấy. Em đã gọi bác sĩ tới rồi, anh ấy bị đâm, bác sĩ nói không thể cử động, ông ấy đang tới rồi.”

Chu Sinh Sinh không rảnh để hỏi cặn kẽ mọi chuyện, cô chỉ có thể nắm chặt tay Trịnh Tâm, giọng khàn khàn quát lên với anh: “Cậu mau tỉnh lại cho tôi! Định giả vờ chết đấy à?”

Vết thương ở bụng đã lộ cả thịt be bét, gần như có thể khiến người ta nhìn thấy mà khiếp sợ.

Trịnh Tâm mắt hấp háy, hơi thở nặng nề, anh cố gắng tập trung tinh thần, nhưng cũng vô ích.

Bên tai vang lên tiếng ai đó đang khóc, còn có tiếng quát hung dữ, anh cố gắng phân biệt, hơi thở mong manh: “Để... tôi nói... trước đã”

Tiếng khóc đã dần nhỏ lại, tiếng quát cũng im bật.

Anh nhìn lên trần nhà, nói khó khăn: “Chu, Chu Sinh Sinh,

thay tôi chăm sóc... chăm sóc... hai chị em con bé.”

Chu Sinh Sinh cuối cùng cũng không nhịn được nước mắt rơi đầy mặt: “Di ngôn kiểu quái gì thế! Cậu mau tỉnh táo lại cho tôi, mau mau đứng dậy! Ai thềm chăm sóc người thay cậu! Con mẹ nó tôi còn chả tìm được người chăm sóc tôi đây này!”

Trịnh Tâm nở nụ cười, cơ thể như co lại, sắc mặt trắng bệch, anh quay đầu nhìn Trịnh Tây Nghi, lại vì tầm mắt trở nên mờ hồ nên nhìn không rõ lắm, anh cố gắng nheo mắt lại.

“Không phải lỗi của em.” Anh khó khăn nở nụ cười, nhìn Trịnh Tây Nghi nói lời cuối cùng.

Mà Trịnh Tây Nghi thì ngây ra như phỗng ngồi giữa vũng máu, bất luận thế nào cô cũng không ngờ, Trịnh Tâm tìm đến Chu Sinh Sinh, chỉ vì phò thác cô và Nam Phong.

Ngoài cửa sổ gió điên cuồng gào thét, là dấu hiệu báo cơn mưa sắp tới.

Chu Sinh Sinh biết, nếu giờ không đi, thì sẽ không còn kịp nữa.

Nhưng cô cứ ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn Trịnh Tâm lịm dần, tay chân cứ như bị người ta yểm bùa, không thể động đậy.

“Trịnh Tâm.” Cô gọi tên anh, sau đó nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Ngoài cửa bác sĩ cuối cùng cũng tới, mang theo hòm thuốc về mặt nghiêm trọng bước nhanh vào nhà, một tay kéo cô ra, ngồi xổm xuống xem xét vết thương của Trịnh Tâm.

Chu Sinh Sinh cứ ngây ra ngồi bên cạnh nhìn bác sĩ và Trịnh Tâm, một lát sau, bị tiếng động ngoài cửa quấy rầy, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Trời đổ mưa rồi.

Cô biết.

Nhưng chỉ nhìn ra cửa vài giây rồi cô lại thu mắt về, vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó.

Này, Lục Gia Xuyên.

Chắc là em... tạm thời không thể bộc bạch nỗi lòng cùng anh rồi.

Mặt mũi đầy nước mắt nhìn người bạn thân đang nằm kia.

Trong cuộc đời có quá nhiều chuyện con người chẳng thể đoán trước, và khi chúng xảy ra đồng thời sẽ tạo thành vô số những tiếc nuối khó mà bù đắp được.

Trước mắt cô có hai chuyện, một là Trịnh Tâm, hai là Lục Gia Xuyên.

-----oOo-----

Chương 71: Gần ngay trước mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên.

Ông cúi người nhanh chóng xem xét vết thương của Trịnh Tâm, rồi nhanh tay mở hòm thuốc lấy lọ cồn ra, tay còn lại

thì dùng kim châm tiến hành tiêu độc cho vết thương của Trịnh Tầm.

“Vết thương này phải khâu lại trước đã, tránh để tiếp tục bị mất máu quá nhiều. cậu ta bị thương khá nặng, tôi chỉ sơ cứu qua ở đây là không đủ, sau khi tôi làm xong phải nhanh chóng đưa tới bệnh viện.”

Chu Sinh Sinh căng thẳng hỏi lại: “Cậu ta có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Bác sĩ liếc cô một cái: “Bị thương thế này, tám chín mươi phần trăm là không chết đâu.”

Thì ra là không chết được.

Bàn tay Chu Sinh Sinh đang nắm chặt tay anh cũng dần thả lỏng ra, lòng bàn tay đỏ dần đã lộ cả mạch máu bên trong.

Cô gọi 120, hi vọng xe cứu thương có thể đến trước khi vết thương của Trịnh Tầm được khâu xong.

Vừa tắt di động thì ngoài cửa sổ xẹt qua một tia chớp, một luồng sáng trắng lóe lên trong mắt cô.

Trời đất nổi sấm âm âm, mưa to trút xuống.

Chu Sinh Sinh có cảm giác một luồng nhiệt nóng bỏng bắt đầu chảy xuống từ đỉnh đầu rất mãnh liệt, cô quay sang nhìn Trịnh Tây Nghị, cô nàng kia mắt mũi tem lem nước mắt đang ngồi cạnh Trịnh Tầm.

Cô nhìn Trịnh Tây Nghị nói: “Em ở lại chăm sóc cậu ta.”

Rồi cô xoay người, đi vào căn phòng từ lâu đã vắng bóng

chủ nhân, nơi này là nơi cô đã từng ở.

Nhẹ nhàng khép cửa lại.

Chu Sinh Sinh nhìn tấm gương trên bàn trang điểm, lẳng lặng đứng ở đó.

Cô tự nói với bản thân, nếu khuôn mặt tiếp theo có vẻ dễ nhìn, cô sẽ liều lĩnh tới trước mặt Lục Gia Xuyên, nói cho anh biết về bí mật thay mặt của mình.

Nhưng ngộ nhỡ gương mặt mới già nua hay trẻ con quá thì sao?

Rồi cô sẽ bôn ba khắp nơi, để tìm những thành phố gần đây có mưa, cho đến khi nó khôi phục lại bình thường, cô sẽ về nơi này, giải thích cho Lục Gia Xuyên rõ ràng.

Nhưng bất luận thế nào, cô cũng không thể bỏ đi mà chẳng nói lời nào nữa.

Chu Sinh Sinh vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào tấm gương.

Trong lòng trống trải, nhưng lại kiên định trước giờ chưa từng có.

Cô nghĩ, với gương mặt bình thường như Tiết Thanh Thanh mà Lục Gia Xuyên vẫn yêu cô như thế, việc này chứng tỏ điều gì?

Có lẽ anh thực sự yêu con người thật của Chu Sinh Sinh.

Có lẽ ban đầu anh sẽ gặp khó khăn khi đối diện với những gương mặt khác nhau.

Có thể anh đã bị cô quyến rũ nhiều lần rồi, điều đó chứng tỏ linh hồn của hai người họ là phù hợp phải không?

Có lẽ cuối cùng rồi anh vẫn sẽ lựa chọn cô.

Nhất định là thế.

***

Sau một đêm bận rộn Lục Gia Xuyên bị chủ nhiệm cản không cho vào phòng mổ nữa.

“Cậu về nghỉ một chút đi, công việc ở đây giao lại cho những người khác.”

“Em không sao.”

“Cậu tự soi mình trong gương đi, nhìn xem mặt mũi mình thế nào, một đêm không ngủ mà chẳng mệt sao?” Chủ nhiệm nghiêm khắc nhíu mày, “Gia Xuyên, tôi biết cậu là người đầy trách nhiệm, nhưng thời điểm này không cần thiết phải thể hiện. Cậu về trước đi, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai lại tới bệnh viện.”

Bị cưỡng ép phải nghỉ phép, Lục Gia Xuyên chẳng thể phản bác lại, đành phải thay chiếc áo phẫu thuật màu xanh, đi ra khỏi phòng giải phẫu.

Buổi sáng 9 giờ rưỡi, bầu trời khá u ám.

Anh bước ra từ căn phòng kín mít, đứng ngoài hành lang, chợt phát hiện ngoài cửa sổ đang có cơn mưa to.

Cơn mưa rào mùa hè mang theo tiếng sấm sét vang dội, chớp giật đùng đùng, mỗi giọt mưa rơi xuống đều vang lên tiếng lộp độp.

Lục Gia Xuyên cầm di động lên, khởi động máy.

Có mười hai tin nhắn chưa đọc.

Toàn bộ đến từ 【 nữ hàng xóm 】 .

Trong khoảnh khắc này bộ não vốn căng thẳng dần được thả lỏng hơn, anh nở nụ cười, không ngờ cô lại nhớ anh như vậy.

Đang nghĩ tới cô, tên của cô lại chiếm toàn bộ màn hình.

Lại một cuộc gọi nữa.

Lục Gia Xuyên nhấn trả lời: “Tiết Thanh Thanh.”

Đối với người khác câu mở đầu sẽ là: Alo. Duy chỉ có với mình cô, anh sẽ đi thẳng vào vấn đề gọi tên cô trước tiên.

Mỗi con chữ đều dịu dàng chẳng gì sánh nổi.

Cho dù chỉ là một cái tên tầm thường trong nháy mắt cũng trở nên thật dễ nghe.

Người ở đầu bên kia hơi ngơ ngẩn rồi cô nở nụ cười: “Anh phẫu thuật xong rồi sao?”

“Vừa ra khỏi phòng mổ.”

“Làm bác sĩ thật sự rất vất vả đấy, Lục Gia Xuyên.”

“Cũng rất thú vị.” anh bổ sung thêm.

Chu Sênh Sênh bỗng dưng nở nụ cười: “Xem ra anh rất thích công việc này của mình.”

“Nhưng còn kém hơn em chút xíu.”

Chu Sinh Sinh nhất thời không hiểu rõ ý của anh: “Em có nói em thích công việc ấy đâu.”

Lục Gia Xuyên im lặng một lát rồi khẽ thở dài: “Đồ ngốc, Tiết Thanh Thanh.”

Cô còn chưa kịp phản bác, anh đã nói câu tiếp theo.

“Ý anh là, anh còn thích em hơn.”

Cô bật cười.

Câu nói này có vẻ hơi kích thích trái tim.

“Lục Gia Xuyên, anh phải nhớ kỹ những lời mình nói đấy.” Cô ở đầu bên kia khẽ cười, một lát sau, trịnh trọng nói, “Bởi vì một vài lý do đặc biệt, thời gian tới em sẽ rời khỏi đây. Mong là anh sẽ chờ em trở lại, sau khi về em sẽ nói lý do và những điều mà em đã phải trải qua cho anh nghe.”

Lục Gia Xuyên ngẩn người: “Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Một vài phút nói không hết chuyện.” Chu Sinh Sinh cười hỏi anh, “Lục Gia Xuyên, anh có tin em không?”

Anh dừng lại một chút: “Đột nhiên nhắc tới chuyện đó làm gì? Giờ em đang ở đâu, anh sẽ qua đó tìm em.”

Những lời Chu Sinh Sinh vừa nói khiến anh cảm thấy thật bất an, anh cứ có cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó, mặc dù cô nói rất bình thản và nhẹ nhàng, nhưng lại cất giấu những cảm xúc mà anh chưa biết.

“Muốn đi thì ít nhất cùng phải gặp anh một lần nói cho rõ ràng rồi hãy đi. Có chuyện gì anh có thể giúp em một tay.”

Nhưng Chu Sinh Sinh lại chẳng hề do dự từ chối.

“Đừng bác sĩ Lục. Lúc này thì không tiện chút nào, chờ đến khi em quay lại sẽ chính miệng nói cho anh biết, toàn bộ mọi chuyện. Em cam đoan, ít thì một hai tuần, nhiều cũng chỉ đến một tháng, chờ em trở lại, được không?”

Trong nháy mắt trái tim Lục Gia Xuyên bỗng biến thành một quả khinh khí cầu, lơ lửng bay giữa không trung, lung lay sắp đổ, không biết trôi về đâu.

Có một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có bủa vây quanh anh, rồi anh chợt nhớ ra chuyện gì đó.

“Tiết Thanh Thanh, em thật sự sẽ về sao?” anh cầm di động đứng ngoài dãy hành lang, dưới ánh đèn chân không vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt anh, phản chiếu xuống mặt đất là bóng anh lẻ loi trơ trọi.

“Em sẽ chẳng biến mất đúng không?” anh nhẹ giọng hỏi, “Giống như hai cô gái mà anh đã từng quen, bất chợt xuất hiện, rồi lại bất chợt biến mất, sau đó thì bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng bao giờ quay lại nữa.”

“Không đâu.”

Chẳng sợ trên mặt toàn là nước mắt, Chu Sinh Sinh lại vô cùng kiên định: “Lục Gia Xuyên, mặc kệ cuối cùng có thành thế nào, em nhất định sẽ quay về gặp anh.”

Lúc ấy, em sẽ không thay tên đổi họ.

Lúc ấy, em sẽ nói hết bí mật của mình cho anh nghe.

Anh cứ việc gọi em Tiết Thanh Thanh, gọi em là Chu Sinh Sinh cũng có thể là Chu An An. Mà em sẽ nói cho anh biết, thật ra anh không phải người lẳng nhăng, anh chưa từng thay lòng, trước giờ người anh yêu cũng chỉ có mình em.

Cô cúp điện thoại.

Cuối cùng cô nhìn vào gương một cái, rồi lôi mái tóc giả trong ngăn kéo ra, đội lên đầu rồi chỉnh lại cho chắc chắn, sau đó đẩy cửa bước ra.

Mái tóc giả kia là màu trắng bạc nhìn vô cùng chói mắt.

Mà người trong gương thì mặt đầy nếp nhăn, già nua như ánh nến leo lắt trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Cô không thể dùng gương mặt này đi gặp Lục Gia Xuyên, điều ấy sẽ ảnh hưởng chấn động đến tâm lý anh.

Bí mật vĩ đại như thế cô phải dần dần nói cho anh biết, không thể nói toẹt ra khiến anh bị đả kích trí mạng được. Dù anh có yêu cô đến mấy, cô cũng chẳng thể dùng gương mặt này mà bộc bạch mọi chuyện với anh.

Tiếng xe cứu thương càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Chu Sinh Sinh đi ra phòng khách, gọi Trịnh Tây Nghi lại.

Trịnh Tây Nghi vừa quay đầu lại, không ngờ lại thấy một bà lão tóc bạc trắng, cô sững sốt, cũng không biết vì sao bà cụ này lại xuất hiện trong nhà.

Thế Chu Sinh Sinh đâu?

Cô nàng kia chạy đi đâu rồi?

Bà cụ cứ đứng yên ở đó, im lặng nhìn cô, trên mặt không có chút biểu cảm dư thừa: “Tôi là Chu Sinh Sinh.”

Mặt Trịnh Tây Nghi cứng đờ.

“Những chuyện khác đều không quan trọng, sau này Trịnh Tầm sẽ kể cho em nghe.” Cô lướt qua người Trịnh Tây Nghi, nhìn các nhân viên cứu hộ chạy vào trong nhà, người nâng cáng cứu thương, người cầm bình thở áp lên mặt anh, còn cô chỉ yên lặng nhìn người đàn ông đang thoi thóp kia, “Trước tiên chúng ta phải cứu cậu ấy trước đã.”

***

Tất cả mọi người trong khoa mắt đều biết, gần đây bác sĩ Lục đang trong thời kỳ tâm trạng xuống dốc.

Khi đi ngoài hành lang mặt lúc nào cũng đen xì, cứ như ai đó nợ anh mấy vạn tệ vậy.

Bác sĩ Trương bàn bên cạnh thích đọc báo, thỉnh thoảng còn thêm vài lời bình vào câu chuyện, trước giờ bác sĩ Lục thường cười một tiếng, gật gật đầu, bây giờ thì anh coi như chẳng nghe thấy gì, chút phản ứng cũng không đáp lại ông, khiến bác sĩ Trương xấu hổ muốn chết.

Anh không về nhà ăn cơm trưa, lại bắt đầu một mình cô đơn bung đĩa cơm ngồi một góc trong cangteen, vút hạt tiêu, vút ớt, vút cả ớt xanh, vút cả thịt mỡ... đông đồ vút đi đã thành ngọn núi nhỏ, ăn cũng chẳng được bao nhiêu. Đầu bếp ở cangteen mỗi khi nhìn thấy anh, đều hận không thể che mặt khóc thút thít, như một đóa bạch liên hoa yếu đuối lay lắt trước gió.

Sau khi tan làm, anh lái xe về nhà, ở cột đèn xanh đèn đỏ sẽ nghĩ tới ở một ngã tư nào đó, Tiết Thanh Thanh từng ngồi bên cạnh ba hoa tán phét với anh.

Khi đi ngang qua trường tiểu học, anh sẽ nghĩ tới lần anh và Tiết Thanh Thanh từng khiêu vũ cùng nhau trên sân khấu hội trường.

Khi đứng trong thang máy, anh sẽ nhớ chuyện cô gái ấy từng vì chặn cửa thang máy mà đạp một chân vào trong cửa, còn chiếc dép lào thì bay thẳng vào mặt anh.

Đứng ngoài hành lang tầng 12, anh lại nghĩ tới khoảnh khắc kìm lòng không được cúi đầu hôn cô.

Lục Gia Xuyên mở cửa, bước vào phòng, một mình ngồi trong phòng khách tối đen như mực cũng không bật đèn.

Khoảng tám giờ tối, một tin nhắn đúng giờ mà tới.

“Bác sĩ Lục, hôm nay của anh thế nào? Em thì không thuận lợi lắm, hi vọng bên anh mọi thứ đều ổn.”

Người gửi là 【 nữ hàng xóm 】 .

Ngày nào, anh cũng nhận được tin nhắn vài dòng ngắn gọn như thế, nhưng bất luận anh có gọi điện thế nào, cô nàng kia cũng không nghe máy.

Lúc nào cô cũng nhắc nhở anh cô đang ở đây, nhưng nhất quyết không chịu nghe điện của anh.

Cô lại nhắn một tin nữa: Đừng gọi cho em, em sợ mình không chịu được mà quay về. Cho em thêm chút thời gian, chờ em nhé.

Lục Gia Xuyên cũng chẳng hiểu tại sao cô lại chọn cách rời xa anh thế này.

Nếu gặp phải chuyện gì khó khăn, vì sao không thể nói cho anh biết, hai người cùng nhau giải quyết không được sao? Vì sao chỉ gửi tin nhắn cho anh, chứ nhất định không chịu nghe máy của anh? Nói thêm vài câu sẽ chết sao?

Anh bỗng nghĩ tới mấy bộ phim cầu huyết trên tivi, khi nhân vật nữ chính bị bệnh hiểm nghèo, sẽ chọn cách như thế mà rời khỏi nam chính, sẽ biên tập những tin nhắn hoặc là viết mấy lá thư, trước tiên giao cho người thân của mình để định kỳ gửi cho nam chính, tạo thành hiện tượng giả là mình vẫn còn sống.

Thôi, anh không muốn nghĩ nữa.

Lục Gia Xuyên phiền muộn gãi gãi đầu, anh cảm thấy chính mình bản thân bắt đầu lung tung, cô nàng kia luôn kỳ kỳ quái quái như vậy, tới đột nhiên mà đi cũng bất ngờ.

Cũng như Chu An An và Chu Sinh Sinh vậy.

Lục Gia Xuyên nghĩ thế, tay bỗng chốc buông giữa không trung.

Anh chợt nhận ra bản thân vừa nghĩ tới hai cô nàng họ Chu, chẳng hiểu sao hai cô nàng đó lại có rất nhiều điểm tương đồng với Tiết Thanh Thanh.

Cũng đã khá lâu rồi, anh không còn nhớ tới hai người ấy nữa, mà lúc này vừa nhớ tới thì lại cảm thấy bóng lưng của bọn họ rất giống nhau, nhưng người cuối cùng anh thấy luôn là Tiết Thanh Thanh.

Chu Sinh Sinh, Chu An An, Tiết Thanh Thanh.

Ba cái tên cũng có điểm tương tự, bao gồm cả giọng nói và bóng lưng, cá tính và đặc điểm nhận dạng.

Lục Gia Xuyên cảm thấy chắc mình bị điên rồi.

Anh nhìn chiếc chìa khóa đặt trên bàn trà, trước khi rời đi Tiết Thanh Thanh đã để nó lại đây, như bị ma xui quỷ khiến, anh vươn tay cầm lấy, ngồi một lát rồi đứng dậy mở cửa, đi sang nhà bên cạnh.

Anh cũng chẳng biết mình đang làm gì và vì sao lại làm như vậy.

Nhưng trực giác cho anh biết, có một bí mật cực lớn đang ở gần ngay trước mắt anh, chỉ cách một lớp vải mỏng.

-----oOo-----

Chương 72: Nếu anh yêu cô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong hành lang tối đen, bước chân anh rất nhẹ, gần như không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Chiếc đèn led cảm ứng âm thanh chưa từng sáng lên.

Mà anh đứng trong bóng tối một lúc lâu, rồi từ từ rút chìa khóa vào ổ, ấn chiếc nút trên nắm cửa cầm tay.

Nơi này là nhà của Tiết Thanh Thanh.

Chủ nhân không ở đây, trong phòng tối đen một mảnh.

Lục Gia Xuyên bật công tắc ngay gần lối ra, đèn phòng khách và đèn trong nhà bếp bật sáng.

Kết cấu của nhà anh và Tiết Thanh Thanh giống nhau như đúc, bởi vậy anh hoàn toàn quen thuộc với nơi này. Chỉ là nhà anh thì giống một gia đình hơn, còn nhà cô thì trống rỗng, đồ đạc trong nhà cũng ít đến đáng thương.

Lục Gia Xuyên đứng một lúc lâu trong phòng khách. Anh đã từng tới nơi đây, hai người chỉ mới bên nhau một thời gian ngắn, nhưng anh cũng từng ngủ lại ở nhà cô.

Cũng chẳng có gì đáng để nhìn cả.

Một chiếc bàn trà, một chiếc sofa, một chiếc TV chả bắt được kênh nào vì không nộp phí truyền hình cáp.

Phòng ngủ đương nhiên cũng từng vào rồi, ngoại trừ một chiếc tủ quần áo con con, một chiếc giường đôi thì chẳng có vật dụng nào khác.

Nhưng anh cũng chỉ đi vào hai gian phòng ấy, những phòng còn lại theo như lời Tiết Thanh Thanh nói, đều để đồng đồ linh tinh.

“Em vốn chẳng có đồ gì đáng giá, chẳng còn cách nào cả, nghèo mà, toàn bộ gia sản chuyển tới cũng chẳng thể nhét đầy căn nhà này được.” Lời đùa cợt nhả của cô lại hiện ra trước mắt.

Khi đó trong lòng anh chỉ toàn nghĩ tới chuyện sẽ ở chung với cô, hoàn toàn không có sức lực suy nghĩ về chuyện này, lúc này khi đứng một mình trong nhà cô, anh mới cảm thấy nghi ngờ —— cô vốn nghèo, lại một mình sống ở đây, toàn bộ đồ đạc trong nhà cũng chẳng nhét hết được nơi này, vì

sao lại muốn thuê căn nhà này?

Anh biết Tiết Thanh Thanh làm thêm ở quán trà sữa nên tiền lương chắc hẳn cũng không nhiều, tiền thuê căn nhà này nhất định sẽ chiếm hơn nửa số lương hàng tháng của cô.

Vì sao cô lại muốn chuyển tới một căn nhà quá tốn so đối với thu nhập của cô thế này?

Lục Gia Xuyên cầm chiếc chìa khóa, cảm giác lạnh như băng bất chợt khiến con người ta bùng tỉnh.

Anh đi tới trước căn phòng đang đóng chặt cửa.

Theo như lời Tiết Thanh Thanh nói thì đó là phòng để toàn đồ thừa không hay dùng tới, cùng vị trí này ở nhà anh thì chính là thư phòng.

Cửa đang khóa.

Anh thử từng chìa trong chùm chìa khóa cuối cùng cũng đút vừa một chìa, cửa mở.

Tay phải theo thói quen ấn bật công tắc bên tường, bóng đèn chợt sáng lên.

Phòng không rộng, đúng như lời cô nói căn phòng toàn là đồ thừa: bộ chăn ga gối đệm mùa đông được đóng gói kín, cây lau nhà chưa từng được sử dụng, mấy bịch giấy vệ sinh, còn có vài đồ dùng giặt rửa.

Gần cửa sổ có đặt một chiếc bàn trang điểm tróc sơn cũ nát, xem ra là một trong những đồ dùng mà chủ nhân căn nhà này để lại.

Đó là nơi sạch sẽ duy nhất trong căn phòng này.

Trực giác của Lục Gia Xuyên cho anh biết có lẽ đáp án ở ngay trong chiếc bàn trang điểm kia.

Anh tiến lại gần, vừa nhìn đã đập vào mắt là một quyển sách.

Bởi vì sách được bọc bìa, nhìn bên ngoài thì không biết đó là cuốn sách gì. Anh cũng cảm thấy nghi ngờ, thời buổi này còn có người lớn thích bọc bìa sách sao?

Anh tiện tay cầm lên mở ra đọc thử, cả người anh như đứng hình tại chỗ.

‘Wineburg, Ohio’, tác giả Sherwood Anderson.

Như một sự trùng hợp vĩ đại, lại dặt theo hàng loạt những ký ức liên quan đến nó. Ví dụ như trước đây anh từng mua một cuốn sách y hệt thể này cho Chu An An, khi ấy cô nàng tươi cười rạng rỡ; lại ví dụ như mấy ngày trước anh đã cho Trương Oánh Nhiên mượn cuốn sách này, lúc ấy Tiết Thanh Thanh còn bất ngờ cướp lại cuốn sách rồi chất vấn anh.

Khi đó bởi vì xấu hổ, nên anh không để ý tới phản ứng của cô.

Cô bất ngờ nhìn anh, rồi hỏi gì ấy nhỉ?

Một lát sau, Lục Gia Xuyên mới nhớ ra, cô hỏi, “Anh thật sự muốn cho cô ta mượn cuốn sách này sao?”

Anh từ từ đặt cuốn sách kia xuống, trong lòng như xuất hiện một lỗ hổng, gió đang thổi vù vù ra từ đó, rõ ràng là giữa đêm hè, nhưng toàn thân anh lại lạnh ngắt.

Trong tay đang cầm một chiếc hòm nữ trang mặt nhung

màu xanh.

Anh mở nút xoáy hộp, cách một tiếng, nắp hộp dần mở ra.

Hòm chia làm ba tầng, trên tầng cao nhất là mấy đôi hoa tai, kéo tầng thứ hai ra có thể nhìn thấy một chiếc vòng tay bằng bạc đã xỉn màu, tầng thứ ba ——

Bàn tay Lục Gia Xuyên lơ lửng giữa không trung một lúc, mới kéo tầng thứ ba ra.

Một sợi dây chuyền lẳng lẳng nằm ở trong đó, trong mặt dây thủy tinh trong suốt là một đóa hoa anh đào trang nhã đang nở rộ, mỗi một cánh hoa đều như mang theo hơi thở của nó.

Cái động trong ngực càng to hơn, anh nghe thấy tiếng máu thịt đang chuyển động không ngừng trong cơ thể, tế bào toàn thân không còn theo phản xạ ngo ngoe muốn động, mà kỳ lạ là đầu óc lại vô cùng im lặng, dường như giờ này nó đang ngừng hoạt động.

Anh cầm sợi dây chuyền kia lên, ngón tay có chút run run.

Mà phía dưới sợi dây, là cuốn sách ‘Wineburg, Ohio’ đang đặt trên bàn trang điểm.

Lục Gia Xuyên vẫn không nhúc nhích đứng ở đó, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Một lát sau, anh đặt sợi dây xuống, hình như có dự cảm gì đó anh vội bước ra tủ giày gần cửa, cúi người mở cánh tủ ra.

Quả nhiên đúng như anh dự đoán trong tủ giày to đến thế cũng chẳng có mấy đôi giày, cô nàng đó rất nghèo, nghèo đến mức mỗi mùa chỉ có hai đôi giày, hơn nữa mùa xuân và thu còn dùng chung hai đôi.

Anh kiểm tra từng đôi giày, cuối cùng tìm được một hộp giày mới tinh ở tầng cuối cùng, đó là một đôi giày cao gót màu hồng nhạt.

Anh đã nhận ra đôi giày này, hôm ấy anh mất cả nửa ngày loanh quanh ở trung tâm thương mại, cuối cùng mới mua được đôi này. Hôm đó nhân viên bán hàng nhiệt tình hỏi anh muốn mua dáng giày kiểu gì, còn chưa đợi anh trả lời đã bắt đầu giới thiệu những dáng model nhất năm ấy. Còn anh thì hai vành tai anh đỏ ửng, mặt lại tỉnh bơ mà hỏi: “Có đôi giày nào mà phụ nữ vừa nhìn đã ưng ngay không?”

Trong mấy đôi nhân viên bán hàng tư vấn cho anh, thì anh đã chọn ngay đôi này khi vừa nhìn thấy.

Chẳng biết phải nói thế nào, trực giác của anh nói rằng đôi giày này đi lên chân Chu An An nhất định sẽ rất đẹp.

Lục Gia Xuyên từ từ ngồi xổm người xuống, lục tìm trong hộp giày mấy phút liền tìm thấy chiếc thiệp ấy.

Trên thiệp là những con chữ sạch sẽ cứng cáp của anh, là những con chữ anh đắn đo suy nghĩ mãi mới dám viết, trên đó có ghi: Chu An An tiểu thư lắm lời, đây là món nợ đầu tiên.

Anh đọc lại ba lần, gần như là nhìn thủng những con chữ nhỏ nhắn kia.

Cuối cùng anh buông tay, chiếc thiệp chao đảo rồi đáp nhẹ xuống mặt đất.

Vì sao những thứ chỉ thuộc về Chu An An lại xuất hiện trong nhà Tiết Thanh Thanh?

Một thứ là trùng hợp, hai thứ cũng là trùng hợp, những chẳng lẽ tấm thiệp có chữ anh đây cũng là chuyện trùng hợp sao?

Trong đầu bỗng hiện lên rất nhiều suy đoán.

Cũng có thể hai người đó là bạn, từ chỗ Chu An An Tiết Thanh Thanh biết được chuyện anh ngu ngốc coi tiền như rác, vì thế mới như thiêu thân, mù quáng bước vào cuộc sống của anh

Cũng có thể hai người đó là chị em, nếu không vì sao giọng nói và dáng người lại giống nhau như vậy?

Có lẽ...

Anh có thể nghĩ ra rất nhiều giả thiết, mỗi cái đều khá logic hợp tình hợp lý.

Có lẽ trong tiềm thức, anh đã bỏ qua một giả thiết vô cùng hợp lý, từ từ tìm những manh mối khác.

Anh còn nhớ cái đêm anh và cô xảy ra quan hệ, trông cô hoang mang nhìn anh, nhẹ giọng hỏi một câu: “Nếu em nói, em yêu anh từ lâu rồi, anh có tin không?”

Anh nói anh không tin.

Mà phản ứng của cô thế nào?

Cô khẽ cười, như đang đùa hỏi lại: “Vậy nếu em nói, thật ra em chính là người trước kia anh từng thích, chỉ là gương mặt bị thay đổi, anh có tin không?”

Anh từng cho rằng cô đang mang anh ra đùa giỡn nên vô cùng giận dữ.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Lục Gia Xuyên ngồi xổm trước tủ giày, đầu óc như bị ai đó gõ mạnh một cái. Nếu như cô nàng ấy đang đứng trước mặt anh, rồi lại hỏi những câu hỏi cũ, anh sẽ trả lời thế nào?

Có lẽ anh sẽ không như hôm đó đó dễ dàng nói ba chữ: “Không buồn cười.” với cô nữa

Vô số chi tiết từng được xem nhẹ chợt ùa về trước mắt trong khoảnh khắc này.

Anh chợt nhớ hôm ở sau hậu trường, người đàn ông xa lạ nắm chặt tay Tiết Thanh Thanh, gọi cô là Chu Sinh Sinh.

Anh chợt nhớ cô nàng Chu An An lúc tới nhà anh, thì liên mồm hỏi về hai con thú bông mà Chu Sinh Sinh tặng anh, hứng thú với chúng quá mức tưởng tượng.

Anh chợt nhớ bất luận là Chu Sinh Sinh hay là Chu An An, đều có thói quen không quan tâm đến ánh nhìn của người khác, cười khanh khách giữa đường phố, chẳng hề giữ chút hình tượng nào.

Anh chợt nhận ra Tiết Thanh Thanh cũng như thế.

Còn có gì nữa?

Cả người anh run rẩy đứng dậy, chỉ cảm thấy trước mắt như dần trở nên tối đen.

Còn cả đòn vật qua vai của cô, mỗi động tác đều giống hệt như đúc Chu Sinh Sinh.

Còn cả bốn đứa trẻ trong phòng bệnh nhi đều khẳng định chắc nịch với anh: “Vừa rồi chị Chu đã tới.”

Còn cả giọng nói của cô đáng vẻ của cô, ánh mắt của cô, tất cả của cô....

...

Lục Gia Xuyên cầm chiếc chìa khóa trên tay, cảm thấy như có một thứ gì đó chặn ngay giữa ngực, anh khó khăn thở phì phò, cứ như kẻ chết đuối, lại như một con cá vừa thoát khỏi nước.

Phải tìm kiếm từ đâu đây?

Anh muốn biết chân tướng, nhưng khi chân tướng đang hiện ngay trước mắt, anh lại cảm thấy chắc hẳn mình điên rồi, bằng không tuyệt đối sẽ không nghĩ đến trường hợp đó.

Người đàn ông sau cánh gà hôm ấy quen cô đúng không?

Nghĩ đến đó, Lục Gia Xuyên bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng chạy về nhà mình, bắt đầu lục tung cả nhà tìm đồ.

Cuối cùng anh cũng tìm được tờ giấy thông báo các tiết mục biểu diễn đêm lễ hôm ấy trong đồng giấy quảng cáo, tiết mục ngay trước của anh và Tiết Thanh Thanh là tiết mục ảo thuật, cậu bé lên biểu diễn tên là gì ấy nhỉ...

Anh nhanh chóng tìm trong những cái tên bé lút nhít kia.

Tìm ra rồi.

Cậu bé ấy là Trịnh Nam Phong.

Lục Gia Xuyên như chiếc máy làm không biết mệt, bấm số gọi điện cho Lưu Thừa Đông, bên kia vừa nhắc máy thì anh xổ ra một tràng: “Vị hôn thê của lão tam là cảnh sát đúng

không?”

Lưu Thừa Đông sững sốt: “Sao thế?”

“Cho tôi số cô ấy đi.”

“Mẹ nó, cậu có phải người không thế, phụ nữ của anh em cũng dám có ý xấu à? Tôi thật sự coi thường —— “

“Lưu Thừa Đông.” anh gần từng tiếng cắt ngang lời người ở đầu bên kia, giọng lo lắng trước giờ chưa từng có “Gửi tôi số của cô ấy.”

Lưu Thừa Đông nghe ra giọng anh là lạ, không dám ba hoa, chỉ nói: “Tôi làm sao có số cô ấy được? Cậu chờ chút, tôi gọi điện cho lão tam, bảo cậu có việc muốn nhờ cô ấy giúp.”

“Cám ơn.”

Hai chữ cám ơn ấy nặng trĩu tâm sự, Lưu Thừa Đông biết Lục Gia Xuyên quả thực có chuyện muốn nhờ.

Hai phút sau, một dãy số xa lạ được gửi đến di động của Lục Gia Xuyên, Lưu Thừa Đông nói: Đây là số máy của lão tam.

Anh không chút do dự, bấm số gọi tới, một câu hàn huyên cũng không có, anh nói thẳng vào chuyện chính: “Lão tam, tôi muốn nhờ vợ cậu tìm một người.”

Đầu kia đang nói gì đó đại khái là hỏi anh muốn tìm ai.

Lục Gia Xuyên nắm chặt điện thoại, nói rõ từng chữ: “Trịnh Nam Phong. Trịnh trong Quan Nhĩ, nam phong là Gió Nam.”

Anh muốn tìm ra chân tướng thật nhanh.

Anh không muốn suy đoán hay nghĩ gì thêm nữa.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện đó, anh sẽ cảm thấy bản thân sắp điên rồi, bởi vì người bình thường sao có thể nghĩ thế được?

Nhưng anh nôn nóng không thôi, đứng ngồi không yên, nên đành phi ngựa nước đại phóng thẳng về phía chân tường.

Sau khi tìm được Trịnh Nam Phong ở trường tiểu học gần đó, đi theo Trịnh Nam Phong liền gặp chị gái của cậu bé là Trịnh Tây Nghi, cuối cùng đứng giữa hành lang bệnh viện, Lục Gia Xuyên cảm thấy mọi thứ đều hoang đường vô cùng.

Anh đi khỏi bệnh viện, cuối cùng lại quay về bệnh viện.

Quanh đi quẩn lại, thật giống như lại quay về điểm xuất phát.

Quá trình tìm kiếm đó tốn mất hai ngày của Lục Gia Xuyên.

Trong hai ngày, anh không gọi điện cho Tiết Thanh Thanh cũng không đáp lại tin nhắn của cô. Thậm chí anh thức trắng đêm vì mất ngủ, cứ nghĩ đi nghĩ lại về mỗi lần hai người gặp nhau.

Hai ngày sau, Lục Gia Xuyên chột vạt đứng trong căn phòng trắng toát, râu ria xồm xàm, dưới vành mắt toàn quầng thâm xanh.

Nhưng bóng lưng ấy vẫn thẳng tắp như thế, cứ như thân cây bạch dương cao vút.

Trịnh Tây Nghi cúi người nói gì đó với anh chàng kia, anh ta dần dần ngẩng đầu nhìn về phía anh, rõ ràng mặt mũi đang bị thương, nhưng lại cười vô cùng nhẹ nhõm quý dị với anh.

Lục Gia Xuyên đi thẳng vào vấn đề: “Anh là Trịnh Tâm?”

Người đàn ông kia mỉm cười nói: “Là tôi.”

“Anh quen Chu Sinh Sinh?”

“Không thể quen hơn.”

Anh im lặng, ánh mắt trầm xuống, cuối cùng hỏi một câu quan trọng nhất: “Vậy anh có quen Chu An An không? Và cả Tiết Thanh Thanh nữa?”

Trịnh Tâm nằm trên giường bệnh, từ từ ngồi thẳng người dậy, bởi vì cử động đụng tới miệng vết thương, nên anh nhướn mày, rít một tiếng vì đau, Trịnh Tây Nghi đứng bên cạnh luống cuống tay chân lại ấn anh nằm xuống.

Anh vươn tay cản lại Trịnh Tây Nghi, cố gắng ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc nhìn về phía Lục Gia Xuyên.

“Anh đã tìm đến tận đây rồi, nhưng lại hỏi tôi câu đó, chẳng phải anh đã biết đáp án trước rồi sao?”

Cứ như có ai đó đâm một nhát dao giữa ngực anh, lại giống như có người nào đó vừa rút con dao đã nằm trong đó từ lâu, Lục Gia Xuyên không nhúc nhích đứng ở đó, không thể nói thành lời cảm giác trong lòng hiện giờ là thế nào.

Là giải thoát, là như trút được gánh nặng.

Là khiếp sợ, là khó có thể tin.

Là tức giận, là không thể tha thứ.

Là tỉnh ngộ, là cuối cùng cũng hiểu ra.

Trước mắt anh như có một đoạn phim quay chậm, lướt qua từng phân cảnh, từ Chu Sinh Sinh đến Chu An An, từ Chu An An đến Tiết Thanh Thanh.

Ông trời già như muốn trêu đùa anh vậy.

Nhưng anh không cười nổi.

Trong lúc đó bàn tay buông thõng bên người đột nhiên nắm chặt thành nắm đấm, anh hỏi Trịnh Tâm: “Cô ấy đang ở đâu?”

Trịnh Tâm nhìn anh, từ từ cong khóe môi: “Câu hỏi này, đáp án anh tự tìm đi.”

Nếu anh yêu cô ấy.

Hãy tìm cô ấy trong đám người ngoài kia.

Cô ấy có thể mang hàng nghìn gương mặt khác nhau,

Nhưng ẩn sâu trong đó là một linh hồn duy nhất, thuần khiết hoàn mỹ

-----oOo-----

Chương 73: Chân tướng rõ ràng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Lục Gia Xuyên rời khỏi bệnh viện thì đã như một cái xác không hồn.

Đi qua dãy hành lang khoa mắt, các bác sĩ và y tá đều ở chào hỏi anh, còn anh thì cứ tỉnh bơ như không nghe thấy,

cứ thế đi thẳng ra khỏi tòa nhà, để bản thân hứng trọn ánh nắng gắt từ mặt trời.

Để lại phía sau những ánh mắt dò xét khó hiểu.

Bệnh viện vẫn ồn ào người qua kẻ lại như thế, thế gian này thiếu rất nhiều thứ, duy chỉ có bệnh nhân là không thiếu.

Anh đưa mắt nhìn dòng người qua lại, mờ mịt chẳng biết tìm cô thế nào trong biển người mênh mông ngoài kia, bỗng cảm thấy thật bất lực.

Lục Gia Xuyên về nhà trước, anh cầm chùm chìa khóa rồi sang nhà bên mở cửa bước vào. Anh cố gắng lục tìm mọi ngóc ngách trong nhà với ý đồ tìm được thứ gì đó do cô bỏ lại.

Phía dưới tủ quần áo của cô có một chiếc hòm, bên trong là mấy chiếc chứng minh thư. Trong mỗi chiếc chứng minh thư là những gương mặt khác nhau, không một gương mặt nào giống nhau, nhưng tên cũng chỉ loanh quanh dạo qua dạo lại Chu XX.

Tính lười của cô quả đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Khiến Lục Gia Xuyên đang vò đầu bứt tai tìm kiếm cũng phải bật cười.

Không tìm được thứ gì đó hữu dụng nhưng anh lại tìm được một cuốn nhật ký rất dày.

Những góc xung quanh cuốn nhật ký đã ố vàng, xem ra nó đã có tuổi đời khá lâu. Anh nhìn chăm chăm kia cuốn sổ ấy, không biết vì sao lại cảm thấy sợ hãi không dám mở ra.

Anh tự hỏi bản thân: Lục Gia Xuyên, mày đang làm gì vậy?

Anh đang muốn tìm thứ gì, sau khi tìm ra thì định làm gì?

Cô ấy hại mà chẳng lẽ chưa đủ thâm hay sao?

Mày đang bị coi thường, rõ ràng chân tướng đã lù lù trước mắt vẫn muốn tìm cô ấy.

Nghĩ như vậy, Lục Gia Xuyên vút cuốn sổ lên sofa, giận dỗi quay đầu bỏ đi, rầm một tiếng đóng sập cửa lại.

Cô gái ấy liên tục thay đổi ba thân phận tiếp cận anh, coi anh như khỉ mà đùa giỡn, như kẻ ngốc mà trêu đùa. Một lần hai lần không từ mà biệt, tuy rằng lần này đã thông minh hơn, nhưng vẫn không chịu trách nhiệm quay đầu bước đi.

Phải, lần này cô có tiến bộ, còn biết gọi điện cho anh, nhắn mấy tin cho anh.

Nhưng cô cất giấu bí mật khổng lồ lại không rên một tiếng, tự cho là đúng lừa anh chẳng biết gì, Lục Gia Xuyên vừa nghĩ đến quãng thời gian đau khổ không chịu nổi của mấy tháng trước, vừa nghĩ đến mình đã từng tự phỉ nhổ bản thân vì tưởng rằng mình là kẻ lẳng nhăng, thì giận không chịu nổi.

Lần đầu tiên, Chu Sinh Sinh đồng ý Trung thu sẽ cùng anh về nhà ông ăn cơm, sau đó để lại một tin nhắn cho anh leo cây rồi không bao giờ xuất hiện nữa.

Một năm sau, Chu An An bước vào cuộc sống của anh, tặng sữa bò, lại cùng anh về nhà trong đêm Noel, cuối cùng sau khi nhận được dây chuyền của anh lại đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian, chỉ để lại một tin tức hết sức ngắn gọn: Trân trọng.

Anh cũng là người, anh cũng có trái tim.

Nếu cô đã quyết định rời đi sau khi mặt biến đổi, thì tại sao lại quay về trêu chọc anh?

Sau mấy tháng Chu An An biến mất, anh trải qua những ngày tháng ảm đạm, trong lòng luôn luẩn quẩn một suy nghĩ, rốt cuộc là anh có điểm nào không tốt, mới có thể khiến cô vút bỏ một cách bạc tình như thế.

Mà cô thì sao? Lại trở thành Tiết Thanh Thanh, mấy tháng sau quay về phục thù.

Người đàn ông nổi giận dùng dùng quay về nhà mình, mặt xỉ xuống đi vào phòng tắm, gội một trận nước lạnh giữa trưa mùa hè.

Trong làn nước lạnh như băng, anh nhắm mắt lại, suy nghĩ vẫn dao động không ngừng quanh người con gái ấy.

Thật ra cô cũng không phải là người vô tâm vô phế.

Cô có vẻ như cũng không muốn trêu đùa ác ý với anh.

Nếu không thật lòng, tại sao lại dành lần đầu tiên của mình cho anh? Nếu không thật lòng, vì sao lại khóc trước mặt anh, còn nói cô thích anh từ lâu rồi? Nếu không thật lòng, vì sao lại biến căn nhà anh trở nên ấm áp như thế, trước khi anh tan làm về nhà đã mặc tạp dề bận bịu trong phòng bếp, cười tủm tỉm gọi một tiếng “Bác sĩ Lục anh về rồi”?

Bên tai còn văng vẳng lần trò chuyện cuối cùng của hai người, cô hứa hẹn chắc nịch với anh.

“Bác sĩ Lục, vì một vài lý do cá nhân, thời gian sắp tới em phải xa nhà một chuyến. Xin anh ở nhà chờ em, chờ em

quay về kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện.”

Cô nói ít thì một hai tuần, nhiều thì một tháng, cô nhất định sẽ quay về nguyên vẹn, thẳng thắn đối mặt với anh.

Lục Gia Xuyên phút chốc vươn tay tắt vòi hoa sen, cầm khăn lông lau lung tung trên người, mặc xong quần áo, anh cầm chìa khóa, tóc cũng chẳng thèm sấy, lại sang nhà hàng xóm bên cạnh.

Cuốn nhật ký vẫn nằm im lặng trên sofa, ánh nắng giữa trưa hè khiến nó trở nên mông lung và nóng rực.

Anh lặng lẽ ngồi xuống, cầm nó trên tay, dường như tốn khá nhiều sức lực, cuối cùng cũng mở trang đầu tiên ra.

Ngày 13/12/2009

Đây là gương mặt thứ tư.

Trong khoảnh khắc bắt đầu, cứ như có ai đó vừa gội một phích nước nóng lên đầu, không biết vì sao tôi lại khóc, là vì đau hay quá uất ức vì căn bệnh quái ác này.

Tôi là con quái vật, chẳng biết sẽ biến thành người khác vào lúc nào.

Có lẽ tôi không nên chạy khỏi bệnh viện, nên bị nhốt ở đó tự sinh tự diệt, tự điên lên cũng được.

Điên rồi thì sẽ không đau khổ như thế nữa.

Trịnh Tâm nói nếu tôi có quá nhiều đau khổ mà không thể phát tiết được, vậy thì hãy viết đi, giấy trắng mực đen là người bạn tốt nhất, bọn họ sẽ không nghi ngờ bạn, cũng không ghét bỏ bạn. Tôi biết phương pháp này đại khái cũng

chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi, nhưng năng lượng thừa nhiều thế này, tôi lại không muốn cậu ấy trở thành thùng rác của mình nữa nên cứ viết ra thế này thôi.

Viết hết ra là được rồi.

Ngày 15/01/2010

Hai cơn mưa vừa xuống, tôi lại có hai gương mặt mới.

Trịnh Tâm đang nghi căn bệnh này có liên quan đến mưa, nhớ lại mấy lần trước đó, hình như hôm nào tôi đối mặt trời cũng mưa. Chẳng lẽ khuôn mặt này sẽ thay đổi khi có trời mưa à?

Gương mặt lần này rất xinh đẹp, còn xinh hơn nhiều gương mặt thật của tôi nữa, thế nên tôi không còn sợ hãi nữa, còn có thể ngồi xuống soi gương mỗi sáng.

Nếu nó có thể dừng lại, duy trì được gương mặt này, tôi sẽ từ từ chấp nhận nó.

Ngày 29/01/2010

Ở thành phố này thay mặt mấy lần, dì hàng xóm bên cạnh đã bắt đầu có thành kiến với Trịnh Tâm, còn tới chỗ chủ nhà trách mắng anh cứ ba đến năm ngày lại dẫn một cô khác về nhà qua đêm.

Trịnh Tâm nói tốt nhất là không nên ở một nơi quá lâu, tránh để lộ chuyện.

Nhưng tôi biết, cậu ấy sợ tôi bị người ta coi như kẻ tâm thần mà nhốt lại.

Là tôi đã làm liên lụy tới cậu ấy.

Ngày 05/02/2010

Vì sao lại là tôi? Vì sao chỉ mình tôi gặp phải chuyện này? Gương mặt mới trông thật đáng sợ! Trên mặt đầy tàn nhang của bà dì gần bốn mươi tuổi, làn da nhăn nheo xấu xí khiến người ta buồn nôn. Không một ai muốn nhìn tôi, ngay cả bản thân tôi cũng không dám cầm gương lên soi!

Vì sao ông trời già lại đối xử với tôi như thế?

Trên tàu điện ngầm người ta vừa thấy tôi ngồi xuống thì đứng dậy đi thẳng, họ cam tâm chịu đứng chứ không muốn ngồi cạnh tôi.

Nếu có thể khôi phục lại gương mặt của mình, bảo tôi giảm hai mươi năm tuổi thọ tôi cũng bằng lòng.

Xin ông trời, hãy trả lại gương mặt cho tôi đi.

...

Vài trang trước đó đại khái kéo dài một hai năm, là tiếng lòng của chủ nhân cuốn sổ viết ra mỗi khi thay đổi gương mặt, phần lớn đều là tâm trạng cuồng loạn và kích động.

Lục Gia Xuyên ngồi ở đó không nhúc nhích, thỉnh thoảng lật sách, đọc hết những con chữ bộc lộ quá khứ trước đây chưa từng hé lộ trước ánh sáng của Chu Sinh Sinh.

Từ trang hai mươi trở đi, cảm xúc của cô bắt đầu trở nên bình tĩnh hơn, thậm chí có thể dùng gương mặt này để chọc cười bản thân.

Ngày 12/04/2012

Ha ha, hôm nay trời lại đổ mưa, khuôn mặt tôi lại có sự đổi mới, trở thành một thiếu nữ mười ba tuổi!

Trịnh Tâm nói gương mặt này của tôi mới đúng là mặt học sinh người phụ huynh này, Sora Aoi [1] cũng chẳng thể bằng được? Nếu ở Nhật Bản, nói không chừng Chu Sênh Sênh cô cũng thành thần tượng nổi nhất trong giới ấy chứ!

[1] Sora Aoi: diễn viên đóng JAV Nhật Bản, giới gì thì mọi người biết rồi nhé =))

Đáng tiếc là gương mặt này không thể đi xin việc được, thuê trẻ vị thành niên làm công là vi phạm pháp luật.

Tôi đành ở nhà ăn chùa đồ đình đeo bám Trịnh Tâm vậy, ha ha ha, không biết cậu ta có đánh chết tôi hay không cho tôi ăn cơm đây. Tóm lại tôi không dám cướp nổi thịt kho tàu của cậu ta, vậy cứ để cậu ta ăn đi, tôi ăn ớt xanh cũng được.

Dù sao tôi cũng chẳng phải cậu bé bút chì Shinnosuke, không ăn được ớt xanh =v=.

Ngày 21/07/2012

Chuyển tới thành phố mới, tuy rằng chứng minh thư giả Trịnh Tâm làm nhìn rất giống thật, nhưng dù sao giả cũng vẫn là giả, không thể mua vé xe lửa, chỉ đành ngồi xe ô tô tới thành phố bên cạnh.

Hôm nay không đổi mặt, gương mặt này vẫn là gương mặt của tuần trước, mất một tuần mới chuyển nhà, sắp xếp xong đồ đạc. Nhưng hôm nay vì sao tôi lại muốn viết nhật ký?

Vì vì vì ——

Vì mỹ nữ Chu Sênh Sênh hôm nay đã tròn hai mươi rồi!

Tên gốc Trịnh Tâm đã quên từ lâu rồi, may mà tôi đã kịp mua một chiếc bánh nhỏ ngoài tiệm về, gương mặt này xem ra cũng không tệ, chủ tiệm còn chúc tôi sinh nhật vui vẻ nữa.

Chắc hẳn là phúc lợi ngày sinh nhật, trông gương mặt này cũng chỉ hai mươi tuổi, trắng trẻo mịn màng, hình như còn rất đáng yêu?

Haiz, nhất định là tôi đáng yêu từ trong xương, khi sự đáng yêu đã phát tiết ra ngoài, thì gương mặt cũng trở nên đáng yêu.

Nói tóm lại, Chu Sinh Sinh, chúc em sinh nhật tuổi hai mươi vui vẻ!

A đúng rồi, hôm nay tôi còn ước một nguyên vọng, tên gốc Trịnh Tâm cứ liên tục hỏi tôi đang ước gì, tôi chẳng thèm nói cho cậu ta biết. Nếu cậu ta mà biết không chừng sẽ cười tôi thối mũi.

Vậy tôi nói cho cậu nghe nhé, nhật ký-kun.

“Em hy vọng có một ngày người em yêu sẽ nhận ra bí mật của em, giữa hàng ngàn gương mặt xa lạ chỉ yêu duy nhất linh hồn của em.”

...

Khiến Lục Gia Xuyên cảm động ngoại trừ nguyên vọng năm hai mươi tuổi của Chu Sinh Sinh, còn có cả ngày cô bán hàng trên cầu vượt, gặp một đôi tình nhân trẻ tuổi. Chàng trai nghiêm túc nhìn cô gái, hứa hẹn rằng ngày nào đó cậu kiếm ra tiền, sẽ tự tay đeo đôi nhẫn kim cương lên ngón tay cho cô.

Chu Sinh Sinh viết rằng: Một cô gái nhỏ như em lại che giấu một bí mật lớn đến thế, chắc cả đời sẽ không có ai yêu thương em mất. Nếu thật sự có thể tìm được một người không quan tâm đến diện mạo của em thì tốt biết bao. Dù anh ấy có nghèo rớt mùng tơi cũng được, mặt mũi xấu xí cũng chẳng sao, chỉ cần anh ấy biết ẩn chứa đằng sau gương mặt này chính là linh hồn của một cô gái tên Chu Sinh Sinh, em cũng cảm thấy hài lòng rồi.

Cứ như vậy xem mấy trang tiếp theo, Lục Gia Xuyên cuối cùng cũng lật tới mùa đông năm 2015

Năm ấy anh gặp Chu Sinh Sinh.

Ngày 04/11/2015

Đều do tôi hôm qua không nghe lời bác sĩ nhắc, kính sát tròng rơi xuống đất, chỉ rửa qua bằng nước rồi lại đeo vào, cuối cùng là hôm nay mắt nhiễm trùng sưng như hột đào.

Nhưng hôm nay đi khám cũng trùng hợp quá? Vị bác sĩ nhắc nhở tôi không nên đeo kính hôm qua cũng chính là người khám hôm nay!

Trên bảng tên của anh là ba chữ Lục Gia Xuyên, cái tên nghe rất êm tai, mặt cũng cũng sáng sủa, nhưng tính cách vô cùng nóng nảy. Không ngừng quát mắng tôi, còn hung dữ với cả đứa trẻ không chịu nghe lời ngay trước tôi, khiến thằng bé khóc toáng lên.

Thiện cảm đối với anh vốn đã là số âm, cuối cùng đến hôm kiểm tra lại thì bất ngờ đọc được một đoạn tin nhắn trong máy anh, anh viết anh hi vọng mỗi một bệnh nhân rời khỏi khoa mắt sẽ có một đôi mắt sáng ngời.

Dường như anh ấy cũng không phải người xấu, ít nhất là những lời thật lòng ấy rất chân thành, rất dịu dàng.

Aaaaaa, Chu Sinh Sinh quả nhiên mà là người trông mặt mà bắt hình dong, đừng dối lòng, chính vì mà cảm thấy người ta rất đẹp trai đúng không >o<!!!

...

Lục Gia Xuyên ngồi ở đó cúi đầu đọc, trong thoáng chốc liền nhớ lại mùa đông năm ấy.

Thời gian đã trôi qua hơn một năm, đã xảy ra rất nhiều chuyện, chưa bao giờ anh nhớ lại cái ngày từng gặp Chu Sinh Sinh. Nhưng hôm nay khi đọc được nhật ký của cô, anh lại nhớ ngay được cảnh tượng xảy ra ngày hôm ấy.

Anh nhớ cô gái cứ ngẩn ngơ nhìn ảnh anh trên bảng giới thiệu các bác sĩ ngoài hành lang, cô còn nghiêng đầu nói anh rằng miệng chó không mọc được ngà voi.

Cảnh tượng ấy dễ dàng khiến anh bật cười.

Trong khoảnh khắc khóe môi cong lên, ngay cả anh cũng chẳng nhận ra, anh đã hết giận từ bao giờ.

Đầu cuốn nhật ký, người xuất hiện nhiều nhất luôn là Trịnh Tầm, nhưng bắt đầu từ mùa đông năm ấy, tên của anh nghiêm nhiên trở thành khách quen, từ Chu Sinh Sinh đến Chu An An, cuối cùng là Tiết Thanh Thanh, anh cuối cùng cũng trở thành nhân vật chính trong cuốn nhật ký của cô.

Cái hôm Chu Sinh Sinh chuyển mặt mới, trong nhật ký cô viết thế này:

Đã định sáng dậy thật sớm, trang điểm thật xinh xắn, cũng

thay một bộ trang phục đẹp nhất, rõ ràng muốn khiến anh ấy ngạc nhiên, lúc thấy xe anh ấy đỗ ở đầu ngõ thì cơn mưa chợt đến.

Tôi còn tưởng rằng bản thân đã quá quen với việc thay đổi gương mặt, dù khuôn mặt ấy có dễ nhìn hay khó coi đều không bất ngờ nữa, lại không ngờ rằng hôm nay lại cảm thấy đau lòng đến thế.

Vì sao chút nguyện vọng nho nhỏ này cũng không thể hoàn thành?

Rõ ràng tôi đã đồng ý cùng anh về nhà ăn cơm, vì sao lại thay mặt vào hôm nay?

Cảm thấy bản thân có lỗi với anh, tâm trạng bất ổn ăn không ngon ngủ cũng không yên.

Rất xin lỗi anh, bác sĩ Lục!

Mà trong nhật ký của Chu An An còn có rất nhiều đoạn bộc bạch tình cảm của cô dành cho anh.

Cô nói: Thật ra bác sĩ Lục cũng là một người rất ấm áp, ẩn giấu dưới vẻ ngoài lạnh như băng là một tấm lòng dịu dàng thiện lương.

Cô nói: Lúc anh ấy kể về chuyện của ba mình cho tôi nghe, thật sự rất muốn ôm anh một cái. Nhưng vì bản thân quá ngu ngốc, sợ rằng vừa ôm anh sẽ thể hiện tình cảm của mình dành cho anh. Lục Gia Xuyên, hi vọng anh sẽ có cuộc sống bình yên, sớm ngày trở thành người trong lý tưởng của mình. Chỉ là đối với em, anh đã là vị bác sĩ tuyệt vời nhất rồi.

Cô nói: ...

Cô đã thích anh từ rất lâu rồi.

Chỉ là cô không hề nói ra nên anh cũng chẳng biết.

Mà khi anh đọc đến đoạn mặt Chu An An sắp thay đổi, khó khăn rời khỏi cuộc sống của anh, thì trái tim cũng trở nên ướn ắt theo giọng văn của cô, cuối cùng anh dứt khoát khép cuốn nhật ký lại.

Lục Gia Xuyên không thể đọc tiếp được nữa.

Anh ngồi trên sofa nhà cô, nhìn quanh căn phòng trống rỗng chẳng có chút hơi thở người sống nào, kỳ thực cũng không cần đọc tiếp nữa.

Anh gần như có thể đoán được nội dung tiếp theo.

Cô thuê căn nhà này tiêu tốn hơn nửa tháng tiền lương, sống gian khổ khó khăn, toàn bộ là vì anh.

Cô gạt bỏ tự tôn và dè dặt của bản thân, liều lĩnh bước vào cuộc sống của anh, thậm chí mặt lúc nào cũng tươi cười rực rỡ mặt cho anh thờ ơ lạnh nhạt, toàn bộ là vì anh.

Trải qua tám năm mặt biến đổi cô đã học được cách tự đứng dậy khoác lên mình bộ áo giáp để bảo vệ bản thân, còn sau khi gặp anh cô lại cam chịu cởi áo giáp đầu hàng, dâng một trái tim dịu dàng chân thật không chút phòng bị cho anh.

Anh cầm cuốn nhật ký trên tay, ánh mắt trầm xuống như mặt trời xuống núi, tích tụ chút ánh nắng cuối ngày còn sót lại.

Đặt cuốn nhật ký xuống, Lục Gia Xuyên không nói một lời đứng dậy, tóc anh đã khô.

Anh bước ra cửa, đi tới căn nhà trọ mà trong nhật ký đã nhắc tới nhiều lần.

Cô đi tới đi lui tìm anh ba lần, lúc này đây, đối lại là anh tới đón cô.

Xinh đẹp cũng được, khó coi cũng chẳng sao, trẻ măng hay già nua cũng không quan trọng. Chỉ cần cô chính là Chu Sinh Sinh, hay Chu An An, hoặc là Tiết Thanh Thanh.

Gương mặt mà thôi, dù sao cũng sẽ có ngày đẹp lên.

Mà anh tin là, trên đời này sẽ không có người thứ hai như cô, vừa kỳ lạ lại đáng yêu, lần nào cũng khiến anh rung động.

Ước nguyện năm hai mươi tuổi ấy của cô, có lẽ ông trời già không nghe thấy, nhưng anh đã lén thấy rồi.

Vì thế năm nay khi cô hai lăm tuổi, anh quyết định sẽ trở thành thần ước nguyện của cô.

—— Chu Sinh Sinh, hãy để anh thực hiện ước nguyện năm hai mươi tuổi của em đi.

-----oOo-----

Chương 74: Gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Sinh Sinh ở lại bệnh viện chăm Trịnh Tâm ba ngày hai đêm.

Trịnh Tây Nghi nói, Trịnh Tâm tận mắt chứng kiến cảnh bố dượng đánh cô và Nam Phong, trong cơn giận đã cho ông ta

một trận rồi đưa hai chị em cô về nhà trọ. Nhưng Trịnh Kiến Ninh không phải kẻ dễ bắt nạt, chỉ mất một ngày sau ông ta đã tìm được chỗ ở của Trịnh Tầm, kéo theo một đám lưu manh tới tận cửa gây chuyện.

Trịnh Tầm không phải người nhu nhược, bao che bản thân lại không chịu cúi đầu, vì thế đám lưu manh kia từ hù dọa anh đã thành đâm một nhát vào bụng anh.

Một nhát dao vào bụng trí mạng, bác sĩ nói nếu như lệch mấy centimet nữa, sẽ chọc thủng thận trái.

Chu Sinh Sinh không trách gì Trịnh Tây Nghị, bởi vì khi hai người đưa Trịnh Tầm vào bệnh viện, ngay cả cô cũng không biết Trịnh Tây Nghị đang bị thương.

Phải nhờ một y tá kêu lên: “Trời, em gái à, sao tay em lại chảy máu thế kia?”

Chu Sinh Sinh quay đầu nhìn lại, mới nhận ra cánh tay Trịnh Tây Nghị cũng bị dao xẹt qua, những từ này giờ không thấy cô bé rên tiếng nào.

Chắc hẳn khi con người ta đắm chìm trong tình yêu thì như thế, liều mình vì đối phương, trời sập đất nứt cũng cam nguyện đứng chặn phía trước.

Cô nhớ tới bác sĩ Lục của cô, trái tim bỗng chốc trở nên dịu dàng hẳn.

Chu Sinh Sinh ở bên Trịnh Tầm ba ngày hai đêm, từ lúc anh lên bàn mổ đến khi rời khỏi phòng ICU, cô liên tục không ngủ không nghỉ ở bên cạnh anh, lúc mệt thì gục đầu bên mép giường chớp mắt một lúc, khi đói thì ăn mấy miếng cơm Trịnh Tây Nghị đưa tới.

Bác sĩ y tá đều cho rằng cô là bà nội của Trịnh Tâm, chụm đầu ghé tai bàn tán rằng “Bà cụ ấy rất thương cháu mình.”

Chu Sinh Sinh cũng không mở lời sửa lại, cứ ở đó chăm sóc anh mấy ngày liên tục.

Ngay khi Trịnh Tâm mở mắt ra, cô nở nụ cười: “Tôi biết cậu không chết được đâu, chẳng phải người ta hay nói tai họa thiên niên kỷ mà?”

Tuy cô nói rất thản nhiên nhưng Trịnh Tây Nghi lại thấy những giọt nước trong khóe mắt khi vừa quay sang nhìn cô.

Cô vỗ tay Trịnh Tây Nghi: “Tôi giao cậu ấy cho em.”

Trịnh Tâm nhìn cô một cái, giọng khàn khàn nói: “Mẹ, vừa mở mắt đã thấy gương mặt như chuẩn bị bước vào quan tài đến nơi, suýt chút nữa dọa ông đây ngất luôn.”

Anh cũng không nghĩ Chu Sinh Sinh lại trở thành bà cụ tám mươi thế này.

Không phải đã tìm được ngọn núi rồi sao?

Chu Sinh Sinh trợn mắt: “Vừa tỉnh lại lại độc mồm thế rồi, tôi thấy cậu vẫn nên ngất luôn đi. Tôi về trước đây.”

“Ông đây vừa mở mắt, cậu đã đòi đi như lửa cháy đến mông rồi thế?”

Chu Sinh Sinh đưa lưng về phía anh, lại thoải mái mà nói: “Đúng vậy, cháy đến mông rồi, ước gì chân mọc cánh để rời khỏi nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt. Đâu đâu cũng toàn mùi thuốc khử trùng, trôi sạch mùi thơm cơ thể của người ta.”

Cô lười biếng vầy vầy tay, không quay đầu mà đi thẳng.

Trịnh Tâm nhìn theo bóng lưng cô, nhẹ giọng hỏi Trịnh Tây Nghi một câu: “Anh hôn mê bao lâu rồi?”

“Hai ngày rưỡi.”

Anh nghe xong, nhắm chặt mắt: “Cô ấy ở đây suốt à?”

Trịnh Tây Nghi gật đầu: “Chị ấy ở đây từ lúc anh được đưa vào.”

Anh cười cười, lại vì vừa động vào vết thương, nên đau đến mức mặt cứ nhăn nhó lại.

Trịnh Tây Nghi lập tức giữ tay anh lại: “Anh đừng cử động cũng đừng nói gì nữa!”

“Anh không yếu thế đâu.” anh trợn mắt nhìn theo bóng lưng kia dần biến mất rồi lại nhìn Trịnh Tây Nghi hai mắt đỏ hoe, nở nụ cười ghẹo cô, “Có một vài chuyện đã phải nói với em từ sớm, cuối cùng lại kéo dài tới tận giờ.”

Trịnh Tây Nghi cứ nắm tay anh như thế, im lặng nhìn anh.

Một lát sau, Trịnh Tâm nói: “Mười một năm qua, đối với anh mà nói Chu Sinh Sinh là người quan trọng nhất trên đời này, anh có thể làm mọi chuyện vì cậu ấy.”

Rồi anh dừng lại, thở hổn hển mấy tiếng, giọng khàn khàn: “Nhưng Trịnh Tây Nghi này, anh yêu em. Những năm tháng còn lại, anh nguyện giao cuộc đời mình cho em.”

***

Ba ngày ở bệnh viện túc trực bên cạnh giường Trịnh Tâm rất

mệt mỏi, đến mức vừa rời khỏi bệnh viện, Chu Sinh Sinh đã về thẳng căn nhà trọ bữa bọn quyết định ngủ một giấc thật say, từ buổi chiều hôm trước đến tận sáng hôm sau.

Chỉ có phòng khách như bãi chiến trường, còn phòng ngủ của cô vẫn rất sạch sẽ, y hệt như xưa vậy.

Có lẽ là lâu lắm mới được về “nhà”, nên cô ngủ một giấc say, cả đêm không mộng mị.

Hoặc có lẽ là trong tiềm thức, cô biết sau giấc ngủ này chờ đợi cô là một trận đại chiến.

Chu Sinh Sinh tỉnh lại lúc mười rưỡi sáng, nhìn gương mặt đầy phong sương của mình trong gương, cô cười cười: “Mày cứ việc xấu đi, dù sao cũng sẽ nhanh chóng đẹp lên thôi.”

Cô thay quần áo xong, thu dọn balo, mang theo kiên định trước nay chưa từng có vào cuộc hành trình.

Ngồi trên xe bus công cộng, cô mở dự báo thời tiết của vài thành phố lân cận gần đây, từ hôm nay ngày mai và hơn một tuần sau.

Cuối cùng cũng chọn được một vài điểm đến.

Nhưng nguyện vọng dù có tốt đẹp, vận mệnh cũng rất khó lường.

Khuôn mặt đầu tiên đã trẻ hơn, nhưng từ bà cụ tám mươi giảm xuống sáu mươi, Chu Sinh Sinh soi mình trong gương khẽ nhếch môi, nhanh chóng dựng lên một niềm tin mới vào tương lai.

Không sao, còn có ngày mai!

Khuôn mặt thứ hai không còn già cả nhăn nheo, nhưng lại giảm xuống chỉ còn tầm mười tuổi.

Mặt mũi mũm mĩm như trẻ con không nói, quan trọng là nhìn gương mặt này như kẻ thiếu năng trí tuệ vậy. Chu Sinh Sinh có chút nhụt chí, nhưng vẫn tự cổ vũ bản thân.

Không sao, ngày mai nhất định sẽ khá hơn!

Hàng ngày cô bôn ba ở những thành phố khác nhau, đến tối lại quay về nhà trọ.

Trong lúc rảnh rỗi thì tra dự báo thời tiết, tiện thể dọn lại căn nhà vốn bừa bộn.

Chu Sinh Sinh rất lạc quan, lúc này cô tìm niềm vui trong nỗi buồn, đem những nguyên liệu cao cấp mà Trịnh Tây Nghi mua để lại trong tủ lạnh để nấu thành những món ngon, cùng Romeo vai kề vai ngồi trên sofa, một người một chó mỗi người một bát.

Xoa xoa đầu Romeo, cô vui mừng nói: “May mà mày không giống tên Trịnh Tầm ngu ngốc kia, vừa thấy nguy hiểm là trốn đi, chứ không lao người về phía lưỡi dao.”

Romeo im lặng ngồi bên cạnh cô, thỉnh thoảng còn vùi đầu cọ cọ vào người cô.

Vì thế trong đêm dài yên tĩnh, Chu Sinh Sinh cũng không cảm thấy quá cô đơn.

Mỗi tối cô đều nhắn tin cho bác sĩ Lục, tuy rằng nội dung tin nhắn rất luyên thuyên, nhưng mỗi khi nhận được tin nhắn đáp lại từ anh, cô luôn cảm thấy con đường phía trước chẳng hề gian khổ như cô đã nghĩ, cô sẽ bước đi với tràn trề động lực, tràn ngập hi vọng.

Ban đầu anh rất tức giận, gọi điện cho cô liên tục từ sáng đến tối.

Sau này khi nhận ra cô sẽ không nghe máy thì anh lại bắt đầu oanh tạc tin nhắn của cô.

“Tiết Thanh Thanh, nghe điện thoại!”

“Có chuyện gì không thể nói cho anh biết sao?”

“Bản thân anh là người nóng nảy, anh không chờ được lâu thế đâu, rốt cục em đã xảy ra chuyện gì cũng nên nói qua cho anh biết chứ!”

“Nếu em còn tiếp tục không nghe máy, chờ sau khi em về, anh sẽ không nhận người nữa.”

Đó là tin nhắn cuối cùng, cô gần như có thể tưởng tượng ra cảnh bác sĩ Lục tức giận đến nghiêng răng răng nghiêng lợi lúc gõ những chữ này thế nào.

Chu Sinh Sinh ôm Romeo cười khoái chí, cười được một chút thì khóe mắt lại ẩm ướt.

“Anh ấy vẫn quan tâm đến tao, đúng không?”

Chú chó lông vàng của cô đã trưởng thành, nhưng những chuyện của con người, sao nó có thể hiểu được, nó chỉ có thể ngược đôi mắt nhỏ long lanh như hiểu như không mà nhìn cô, lắc lắc đuôi, lại cọ cọ đầu vào lòng cô.

Chu Sinh Sinh khẽ cười, gật gật đầu, chắc nịch nói: “Đúng vậy, anh ấy vẫn quan tâm đến tao.”

Lúc này đây sự lo lắng đã được xóa sạch.

Trong mười ngày ngắn ngủn qua, Chu Sinh Sinh đã đổi tới bảy khuôn mặt.

Bà già trẻ con, nhưng lại không có gương mặt nào trẻ trung xinh đẹp.

Mà thời gian lại là tên sát thủ có thể giày vò lòng tin con người nhất.

Chu Sinh Sinh càng ngày càng sốt ruột khó chịu, càng ngày càng lo lắng bất an, thời gian chờ đợi càng dài, cô càng cảm thấy ngày thẳng thắn nói bí mật với anh sắp tới rồi, cô cần phải chắc chắn mọi chuyện đều ổn, phải có một trạng thái tốt nhất để nói hết sự thật với Lục Gia Xuyên.

Bằng không, ngộ nhỡ vì cô quá xấu xí, lại mang trong người căn bệnh quái dị, khiến anh bỗng muốn lùi bước, thì cô phải làm sao bây giờ?

Nhất là trong hai ngày qua, Lục Gia Xuyên không nhắn một tin nào hay gọi cho cô bất cứ cuộc nào.

Chu Sinh Sinh tâm thần không yên trầm nghĩ, có phải anh đã cảm thấy thất vọng về cô nên hạ quyết tâm không liên lạc với cô nữa?

Tảng đả trong lồng ngực càng ngày càng nặng, cô bắt đầu mất ngủ, bắt đầu ôm Romeo bất lực đến mức lệ rơi đầy mặt.

Chạng vạng tối hôm sau, Chu Sinh Sinh lại từ một thành phố khác trở về, về đến đầu con ngõ nhỏ toàn thân cô rã rời, vẫn là một ngày uống phí công sức.

Gương mặt mới nhất này đã gần ba mươi tuổi, sắc mặt vàng như nghệ, nơi khóe mắt đã có những nếp nhăn nheo.

Khi ngồi trên xe bus, có một cô gái trẻ tuổi tầm hai mươi không để ý dẫm nhẹ lên chân cô, lúc quay lại xin lỗi còn gọi cô là dì.

Chu Sinh Sinh nhìn một người chỉ tầm khoảng tuổi cô gọi cô là dì, cả trái tim bỗng như trùng xuống.

Sắc trời đã tối muộn, trăng sáng vàng vặc treo giữa bầu trời, cơn gió mùa hạ thổi qua mang theo chút hơi nóng phả thẳng vào mặt.

Chu Sinh Sinh rảo bước trong con ngõ nhỏ, từ xa xa đã thấy một người đang đứng trước cửa nhà mình, hơn nữa tâm trạng xuống dốc nên cô cũng không để ý nhiều lắm. Xung quanh đây có khá nhiều nhà trọ rẻ cho thuê, vì thế người lui tới cũng nhiều, cô đã quen với điều đó rồi.

Hướng chi hôm nay cô đã đổi mặt, mắt bị nhiễm trùng, nên tầm mắt phía trước cũng trở nên mờ hồ.

Muốn nhìn cũng không thấy rõ.

Cô luôn nhớ có vị bác sĩ nào đó đã nhắc nhở cô, khi mắt bị nhiễm trùng thì tuyệt đối không được đeo kính áp tròng! Vì cô di chuyển nhiều nơi nên cũng chưa kịp đi mua một đôi kính tử tế, cuối cùng đành chờ mắt tự sáng lên vậy.

Trên tường còn dán quảng cáo về bệnh vẩy nến.

Mùi thơm của hành phi nhà ai quanh đây xào rau thoang thoang trong không khí, mãi cũng không thấy hết mùi.

Cột điện cong vẹo đứng đó, khi đi ngang qua cô còn dừng bước, nghiêng đầu hỏi nó: “Mày vẫn chưa tìm được bạn gái sao, định FA cả đời à?”

Trước đây, mỗi lần đi qua nơi này một mình về nhà, đều có cây cột điện đứng lẻ loi trơ trọi ở đó. Chiến hữu cách mạng nên cần quý trọng gấp bội, vì thế cô vỗ vỗ lên mình cột, nói câu: “Mày cũng vất vả rồi.”

Tiếp tục bước đi, dẫm lên cái bóng của chính mình, chiếc bóng lay lắt cô độc.

Cho đến khi cô về tới gần nhà trọ mới nhận ra người kia vẫn đang đứng đó chưa chịu đi.

Chu Sinh Sinh nghi ngờ ngược mắt lên nhìn, trong tầm mắt mờ hồ, dáng người ấy dần dần trở nên rõ ràng.

Vừa cao lại gầy, bóng lưng thẳng tắp.

Người đàn ông đứng đó như cây cổ thụ, vẫn không nhúc nhích lặng im.

Trái tim bỗng như ngừng đập.

Chu Sinh Sinh dừng chân, kinh ngạc nhìn người đang đứng đó.

Không, không thể nào...

Sao có thể là anh được?

Cùng lúc đó, người đàn ông mặc sơ mi quần tây cũng ngược mắt nhìn về phía cô.

Chu Sinh Sinh giật mình một cái, trong lúc này đột nhiên cô hiểu ra mình phải làm gì rồi.

Tiếp tục bước đi.

Sắc mặt tỉnh bơ, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn không chớp mắt ngang qua anh, sau đó đi qua nhà trọ, cứ như nơi đó không phải nhà cô vậy.

Khuôn mặt này không phải gương mặt mà cô muốn dùng để đối diện với anh.

Cô không thể để lộ sơ hở được.

Chu Sinh Sinh nắm chặt bàn tay, cố gắng duy trì sự bình tĩnh, làm như một người qua đường đi tới gần anh, rất gần, cho đến khi đi ngang qua anh.

Cô biết khuôn mặt này sẽ không bị nhận ra.

Tim đập rất nhanh.

Bước chân vững vàng.

Khi đi ngang qua người anh, cô gần như đã giẫm lên cái bóng thật dài phía sau.

Bước qua một bước.

Không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh lúc này.

Cô hơi mấp máy môi, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng hơi ấy mới chỉ thở được một nửa.

Giây tiếp theo, bàn tay ai đó cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh, vô cùng chuẩn xác bắt lấy tay cô.

Cổ tay mảnh khảnh của cô nằm gọn trong bàn tay to lớn của

ai đó, cứ như bùn và nước gặp nhau, trong khoảnh khắc đó bỗng hòa thành một thể, cuối cùng cũng chẳng thoát được

Trong nháy mắt trái tim Chu Sinh Sinh như bị ai đó bóp nghẹn, nơi bị anh nắm lấy không phải cổ tay cô mà là một nơi khác.

Cô quên cả quay đầu.

Quên cả thở.

Thậm chí quên cả nghĩ.

Cô vẫn không nhúc nhích đứng đó, duy trì tư thế lúc này, cứ như vừa bị Medusa[1] nhìn thoáng qua, trong nháy mắt cả người như hóa thành pho tượng đá.

[1] Medusa: nữ quỷ có khả năng hóa đá bất cứ ai nhìn vào đôi mắt chết người đó

Trong con ngõ nhỏ rách nát u tối, bốn phía vang lên tiếng nhà ai đó đang xào rau, tiếng nồi bát vang lên lạch cạch khi va chạm vào nhau, mùi dầu mùi khói cũng khiến bầu không khí trở nên nặng mùi không chịu nổi. Cặp vợ chồng nào đó đang cãi nhau, tiếng mắng nhiếc chửi rủa vang lên cùng tiếng trẻ con khóc ồn ào. Có người đang chơi mát chược, tiếng xáo bài mát chược cũng gia nhập vào đêm hè náo nhiệt.

Nhưng cũng trong con ngõ nhỏ ồn ào ấy, người đàn ông kia nắm tay cô thật chặt, đọc rõ tên cô từng chữ: “Chu Sinh Sinh.”

Chất giọng trầm thấp dường như chạm cùng hạt ngọc trai trên khay, âm vang có lực, vô cùng mạnh mẽ.

Ba chữ ấy như chạm vào đáy lòng Chu Sinh Sinh.

Cô không kiềm chế được mà run rẩy.

Dưới ánh trăng mờ, không gian yên tĩnh, mùi khói dầu biển mất, tiếng xào rau tiếng cãi nhau tiếng khóc tiếng chơi mặt chược hoàn toàn chìm dần rồi tắt hẳn.

Vạn vật trên trái đất đều bất động ở khoảnh khắc này.

Chỉ có tiếng nói của anh vang bên tai cô vô cùng rõ ràng, hết như tiếng sấm dậy bên tai.

-----oOo-----

Chương 75: Ước nguyện dưới trời sao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không, không phải là bây giờ.

Cô vẫn chưa biến thành một cô gái xinh đẹp, anh cũng chưa biết về bí mật đổi mặt của cô.

Nhưng tại sao lại là lúc này, anh nhìn gương mặt xa lạ của cô, lại nắm chặt lấy tay cô, gọi ba chữ Chu Sinh Sinh?

Chu Sinh Sinh kinh ngạc đứng ở đó, quay đầu nhìn lại.

Sau lưng anh là con ngõ sâu hun hút im ắng, ánh trăng sáng trên cao, lẳng lẳng quan sát hai người đang giằng co.

Lục Gia Xuyên vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào cô, trong đôi mắt đen như mực có sóng triều mãnh liệt, từng đợt sóng kéo tới che lấp cả đất trời, cứ như muốn nuốt

chứng cả cô.

Anh vẫn chưa chịu buông tay cô ra.

“Có...có phải anh nhận nhầm người rồi không?” Cô hạ thấp giọng, run rẩy hỏi anh.

Lục Gia Xuyên nhướn mày: “Bị cảm à?”

“Sao cơ?” Cô không hiểu.

“Sao giọng lại thay đổi?” anh nhìn gương mặt hoàn toàn xa lạ kia, “Chẳng lẽ mặt thay đổi, giọng nói cũng thay đổi theo?”

“...”

Chu Sinh Sinh hoàn toàn không biết nòi gì nữa.

Anh đã biết.

Anh quả nhiên đã biết bí mật của cô.

Cô hoảng sợ như con sâu cái kiến đứng trước cơn đại hồng thủy, nhìn anh không nói được lời nào, trốn cũng vô dụng, lại chẳng biết cứ đứng đây thì biết lấy mặt mũi gì để đối diện với anh.

Cuối cùng khó khăn lắm mới mở miệng, lại chỉ nói được một chữ, đã bị cắt ngang.

“Anh —— “

“Gương mặt này xấu thật.” Lục Gia Xuyên nói, “Còn không bằng gương mặt trước.”

Lại sợ như cô không hiểu mình đang nói gì, anh bổ sung thêm một câu: “Ý anh là gương mặt của Tiết Thanh Thanh đó.”

“...”

Được lắm, Chu Sinh Sinh hoàn toàn ngậm miệng.

Quả nhiên anh đã biết rồi.

Nhưng tại sao anh lại biết được???

Còn có thể tìm đến tận nhà trọ cũ của cô nữa.

Là vì tức giận không thể nhịn được, nên mới tới đây tính sổ với cô sao?

Đều là lỗi của cô, càng muốn xinh đẹp thì lại càng trở nên xấu xí. Vốn nghĩ con người đều có thị giác của động vật, nếu cô như một tiên nữ xuất hiện trước mặt anh, chắc hẳn anh muốn mắng cũng mắng không nổi đâu nhỉ?

Nhưng giờ nghe anh nói, gương mặt này còn không bằng gương mặt của Tiết Thanh Thanh nữa...

Uể oải, ảo não, lo lắng, kích động, tất cả những cảm giác ấy trào dâng trong lòng, Chu Sinh Sinh dần dần gục đầu xuống, nhìn cái bóng của hai người, chỉ nói ra một câu: “Anh biết hết rồi ...”

Chờ đợi cô là điều gì, cô đoán cũng không dám.

Bây giờ người mới là dao thót, ta là cá thịt —— cô vẫn nhớ câu cổ văn ấy, là bài học cuối cùng ở trường cấp ba trước khi cô bỏ học.

Dùng câu ấy cho khung cảnh tối nay thì chẳng còn từ nào hợp hơn.

Nhưng người đàn ông kia lại chẳng để ý cô đang mơ màng, ngược lại anh đút hai tay vào túi quần, dáng vẻ thư thái: “Mặt thay đổi, cũng may là những chỗ khác không đổi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Dưới ánh trăng, Lục Gia Xuyên thản nhiên đứng đó, ánh mắt khóa chặt cô trong mắt: “Ngực vẫn to, eo vẫn thon, dáng người lùn một mẫu, chân chỉ chiếm một phần ba người, cũng may không có gì thay đổi.”

“...”

Cô không thể nói nổi câu nào, nhưng anh vẫn đang lải nhải liên mồm.

“Rõ ràng mặt thì già, mà đi ngoài đường thì nháy nhót như cô nữ sinh mười tám; thích trò chuyện với những người xa lạ, dù mặt có thay đổi nhưng cũng chẳng hề bỏ qua cơ hội lải nhải với cả cột điện, còn cứ tưởng mình là diễn viên nữa chứ. Em nghĩ rằng em đi ngang qua chẳng liếc anh một cái là anh không nhận ra à; rõ ràng chưa bao giờ thấy em dùng nước hoa, nhưng trên người em luôn có mùi thơm thoang thoảng của hương quýt, người biết sẽ nói em hay dùng một loại bột giặt nào đó, người không biết lại nghĩ nhà em trồng quýt đấy...”

Những lời anh nói rõ ràng là châm chọc cô nhưng lại dùng chất giọng dịu dàng khó tả.

Anh cúi đầu nhìn gương mặt khó coi kia, nhưng không hề tỏ ra bất cứ chán ghét hay khinh thường nào.

Anh nhận ra cô, dù rằng cô giả bộ như không quen anh.

Chu Sinh Sinh cứ như bị ai đó yểm bùa bất động nên cứ đứng im ở đó, yên lặng nhìn anh, nhìn anh nói xong mấy lời khó nghe ngỡ đúng mà sai, nhìn anh vẫn nắm chặt tay cô như thế.

“Sao anh...” Cô cố gắng lấy lại lời nói, lắp bắp hỏi anh, “Sao anh... lại biết được chuyện đó?”

“Chuyện này quan trọng không?”

Chu Sinh Sinh nghĩ: Chuyện này không quan trọng sao?

“Chẳng lẽ chuyện quan trọng không phải là anh đã nhận ra em à?”

Cô lắc đầu: “Quan trọng là, anh có thể ở bên em được nữa không?”

Từng lời khó khăn, giọng nói chua xót.

Trong đêm tối, Lục Gia Xuyên nhìn cô nàng đang lo lắng, chậm rãi hỏi: “Cho nên đây là lý do em ra đi mà không nói gì à? ”

Cô quay mặt sang hướng khác: “Đúng vậy, em sợ anh sẽ không chấp nhận em, sợ anh cảm thấy em đang nói dối, càng sợ anh.... cảm thấy em là quái vật...”

Càng nói giọng cô càng nhỏ dần.

Hai vai cô khẽ run rẩy, trong giọng nói cũng mang theo âm mũi nặng nề.

Cô mạnh mẽ đã nhiều năm qua, mang theo những gương

mặt khác nhau cố gắng sống sót giữa xã hội, giả bộ không lưu luyến tất cả mọi thứ trên đời, giả vờ rằng mình chỉ là một vị khách qua đường.

Nhưng cuối cùng vẫn gặp được anh.

Giống như từ nay về sau có thêm một người ràng buộc, bất luận cô chạy bao xa, bất luận cô biến thành người thế nào, cũng sẽ nghĩ cách để trở về bên anh.

Dưới ánh trăng, người con gái trước mặt anh bỗng trở nên chẳng hề xa lạ.

Cô xấu xí, không đáng yêu, xa lạ, nhưng lại khiến anh yêu say đắm.

Nhưng khi Lục Gia Xuyên im lặng nhìn cô thật lâu thật lâu, lại dần dần cảm thấy có thể tìm được chút dấu vết nào đó, kết nối cô với Tiết Thanh Thanh, Chu Sinh Sinh hay Chu An An.

Có lẽ gương mặt khác nhau, nhưng ánh mắt đau thương khi trốn tránh anh thì giống y hệt.

Lúc muốn khóc thì lại nhìn sang nơi khác.

Cố gắng chớp mắt cứ như làm vậy là có thể kìm nước mắt vào trong vậ.

Khóe miệng hơi mếu.

Chớp mũi cũng đỏ lên.

Người ta nói rằng chữ Hán nhìn lâu, dần dần sẽ thuộc chữ đó.

Như vậy mặt người thì sao? Phải chăng ngấm một gương mặt quá lâu, cũng sẽ dần dần cảm thấy nó không có gì đặc biệt? Dần dần sẽ nhận ra, bạn chẳng thể phân được nó xấu hay đẹp, nhưng ngoại trừ những thứ đó, bạn vẫn nhớ rất rõ từng biểu cảm trên gương mặt ấy, từng sự thay đổi trên gương mặt ấy.

Từng biểu cảm và biến hóa ấy, luôn luôn nhắc nhở Lục Gia Xuyên, cô chính là Tiết Thanh Thanh.

Cô chính là người con gái ngày nào cũng ngồi ở phòng khách, chờ anh tan làm về nhà, cầm di động nháy dựng lên, mặt tươi cười hớn hở nói cuối cùng cũng được ăn cơm rồi.

Cô chính là cô nàng ngu ngốc có thể liều mạng vì anh quản lý tiệm café hay vì một người nhặt rác khi gặp bất bình.

Sẽ thừa dịp say mà gục mặt trên lưng anh nói lung tung.

Sẽ dịp anh ngủ say mà hôn anh, cuối cùng bị anh bắt quả tang thì lại nói nhăng nói cuội.

Sẽ lạc quan như cả thế giới chỉ còn lại một người thân là ông trời thì cũng chẳng bi thương chẳng phiền não chẳng suy sụp.

Nhưng cũng chỉ có đồ ngốc như cô, mới kể hết những lời xót xa trong lòng cho nhật ký nghe, bởi vì không muốn truyền những năng lượng dư thừa cho người bạn tốt, bởi vì cho dù phải chịu nguyên rửa từ vận mệnh, cô cũng một lòng nghĩ cho người khác.

Không quan tâm đến việc chẳng có ai chăm sóc, không ai để ý đến mình phiêu bạt khắp nơi, khi cô đơn một mình, cũng có thể dỡ hết tất cả những tuyến phòng bì, dùng một trái tim cô đơn và yếu ớt, toàn tâm toàn ý dành cho anh.

Nhìn Chu Sinh Sinh lúc này, trái tim anh bỗng trở nên ẩm ướt.

Anh từ từ, từ từ vươn tay nâng cằm cô lên, nhìn hàng lông mi ướt nước, thấp giọng nói: “Chu Sinh Sinh, hôm nay là thất tịch, em có ước nguyện gì không?”

“Đêm thất tịch được ước nguyện à?” Cô tránh né ánh mắt anh, cố gắng kìm nén nước mắt.

“Không phải. Nhưng anh cho phép em ước nguyện hôm nay.”

Cô cười: “Anh cho phép sao? Lục Gia Xuyên, anh là ông trời đấy à? Có ước nguyện anh cũng không thực hiện được, dựa vào cái gì mà thay ông trời quyết định cho em đặc quyền ấy?”

“Bởi vì hôm nay, anh muốn làm thần ước nguyện của Chu Sinh Sinh.”

“...” Cô nở nụ cười, vừa cười vừa rơi nước mắt, “Được lắm, vậy em sẽ ước thật đây.”

“Em đợi chút.” anh nhanh chóng lôi một ngọn nến trong túi quần ra, dùng bật lửa châm lửa giơ ra trước mặt, “Được rồi, em ước nguyện xong rồi thổi nó đi.”

Cô cười đến gập cả bụng lại, nước mắt tràn khóe mi: “Anh hâm à, anh lên kế hoạch hết rồi đúng không?”

“Phí lời, anh chưa từng ước nguyện bao giờ cả, đây là lần đầu tiên làm nên có chút khẩn trương, khó tránh khỏi việc chú trọng nghi thức.”

Trong con ngõ sâu vắng người, bác sĩ Lục của cô tay cầm ngọn nến đang đập chờn, dè dặt ghé sát lại gần cô: “Em mau thôi đi.”

Ánh nến yếu ớt, lại chiếu sáng gương mặt anh.

Anh nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt trong veo kia, chỉ một giây đã khiến cô không nhìn được mà lệ rơi đầy mặt. Cô lắc đầu liên tục, ghen ngào nói: “Em không ước nữa.”

“Nghỉ thức đã chuẩn bị xong rồi, sao lại không ước nữa?” Anh hung dữ, mặt nghiêm lại.

“Bởi vì ước nguyện đã được thực hiện.” Cô đang khóc hay đang cười, nước mắt nước mũi dàn dụa trào ra trong khoảnh khắc này.

Lục Gia Xuyên nhìn cô, trái tim cứ đập thành thịch.

Nhờ ánh sáng từ ngọn nến anh thấy cô vừa khóc lại cười, cuối cùng đưa ngọn nến sát vào mặt cô: “Chu Sinh Sinh, ước nguyện này anh sẽ xin giúp em.”

Anh khẽ thổi một cái, ngọn lửa lay động vài giây rồi tắt hẳn

“Con hi vọng trong tương lai, bất luận cô gái ấy có thay đổi thế nào, trở thành một bà lão tám mươi hay nữ sinh mười tám, dù có xinh đẹp mê người hay là xấu xí khó nhìn, con đều có thể nhận ra cô ấy trong hàng ngàn người ngoài kia như hôm nay.”

Cô che môi, không khóc thành tiếng nhưng lại rất dữ dội.

Mà khi anh vút ngọn nến xuống, ôm chặt lấy cô, hai cánh tay càng ngày càng ôm chặt, chỉ hận không thể khảm cô vào tận trong xương tủy.

“Tiết Thanh Thanh cũng được, Chu An An cũng chẳng sao, nếu em thích cái tên Chu Sinh Sinh, vậy anh sẽ gọi em là Chu Sinh Sinh.” Chẳng phân biệt rõ người đang run là cô hay anh, chẳng biết người đang ghen ngào là anh hay cô, anh ôm cô thật chặt, giọng nhẹ nhàng như mây bụi.

“Đừng chạy nữa, Chu Sinh Sinh.”

“Nếu em biến thành một bà cụ mặt nhăn nheo, coi như anh có thể nhìn thấy dáng vẻ em khi về già sớm hơn. Nếu em trở thành một cô nhóc mặt trẻ măng, coi như anh được gặp em lúc còn thiếu nữ. Nếu may mắn, anh cũng có thể được ngắm một cô gái xinh đẹp tuyệt vời thì sao?. Một người đàn ông may mắn cỡ nào, mà trong ba trăm sáu mươi lăm ngày, thì ít nhất một phần ba thời gian được trải qua cùng với những cô gái khác nhau? Nếu em đồng ý thì hãy dành cơ hội ấy cho anh, được không?”

“Xinh đẹp anh yêu, mà không xinh anh cũng vẫn yêu, tuy rằng anh nóng nảy, nhưng anh rất nhẫn nại, nhớ lâu nhưng không thù dai. Mặc kệ gương mặt này có biến thành thế nào đi nữa, thử một lần đi, Chu Sinh Sinh, thử xem anh sâu sắc và nhẫn nại cỡ nào.”

Anh nói một hơi rất dài, cuối cùng trước khi kết thúc, còn khẽ thầm thì bên tai cô: “Tin anh đi, Chu Sinh Sinh, tối nay anh là thần ước nguyện của em nên điều ước vừa rồi nhất định sẽ được thực hiện.”

Mà người trong lòng anh đã sớm khóc nức nở, nước mắt rơi đầy mặt.

Cô liền mạng gật đầu, liên tục xác nhận lại lời anh nói.

“Em tin.” Cô lặp lại, “Em tin anh.”

— Sao em có thể không tin được?

— Ước nguyện năm hai mươi tuổi, ông trời già không nghe thấy, nhưng tối nay anh đã thực hiện cho em rồi. Từ nay về sau, em không thềm hết lòng tin ông trời già nữa, ông phải chịu trách nhiệm về ước nguyện của rất nhiều người, mà điều ước của người vốn nhỏ bé như em ông ấy chẳng thể nghe thấy đâu. Nhưng em lại có anh, cảm ơn anh đã để cho em biết, thì ra trên đời này còn có người vô cùng hết lòng lắng nghe những ước nguyện nhỏ nhoi của em.

Cô khóc nức cả lên, hơi thở dồn dập.

Trong hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên cô có thể gỡ hết phòng bị của mình, không cần phải kiên cường, có thể gục đầu vào ngực anh khóc hết những oan ức trong những năm qua.

Cô nức lên mà nói: “Lục Gia Xuyên... em... chẳng phải người hay khóc đâu.”

“Chỉ là.... những năm qua em rất ít khi khóc, em đã nhịn rất lâu rồi.”

“Tối hôm nay hãy để em khóc hết nước mắt đi, rồi ngày mai em sẽ lại là Chu Sinh Sinh kiên cường lạc quan.”

Nhưng bác sĩ Lục lại ôm lấy cô, nói rõ từng chữ: “Không cần đâu. Sau này có anh ở đây, em cứ phụ trách yếu đuối là đủ, kiên cường lạc quan cứ để anh gánh vác.”

Dừng một chút, anh nở nụ cười: “Dù sao anh cũng đang đối mặt với quả bom nổ chậm. Gương mặt này có thể thay đổi bất cứ lúc nào, anh cần phải rèn luyện cho trái tim mình trở nên thật mạnh mẽ, đúng không?”

Rõ ràng một phút trước cô còn đang khóc, ngay sau đó đã có thể nín khóc mỉm cười rồi.

“Đúng đúng đúng đúng.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt tèm nhem nước mắt nhưng vẫn cười y như cô ngốc vậy, “Lục Gia Xuyên, em đã nói với anh chưa nhỉ?”

“Nói cái gì?”

“Là em rất rất rất yêu anhhhh.”

“Vớ vẩn!” anh bỗng chốc nghiêm mặt lại, “Mấy câu đó là lời em nên nói à?”

Cô chẳng biết phải nói sao nữa.

Giây tiếp theo, anh hung dữ nói: “Nụ hôn đầu tiên đã do em chủ động, chẳng lẽ đến chuyện tỏ tình em cũng không thể nhường anh một lần à?”

Cô bỗng bật cười khanh khách.

Nhìn cô phấn khởi cười tươi, Lục Gia Xuyên cũng dần thả phào một hơi.

Cô gái của anh phải tươi cười rạng rỡ như thế. Trước đây vì áp lực cuộc sống, cực chẳng đã mới nén nước mắt vào lòng ra vẻ tỉnh bơ, nhưng sau này thì không cần nữa.

Sau này đã có anh ở bên cạnh cô.

Sau này, anh sẽ khiến cô nở nụ cười hạnh phúc.

Đêm trăng thanh vắng, anh mỉm cười cúi người, đưa lưng về phía cô: “Lên nào, anh cõng em về nhà!”

Chu Sinh Sinh nhảy chồm lên, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, chỉ chỉ căn nhà bên cạnh “Nhà thì xa quá, chúng ta cứ ở đây một đêm đi. Giờ em rất muốn vật anh ra giường đấy, bác sĩ Lục, em sợ là em không nhịn lâu được đâu.”

Anh vừa mắng: “Lại quên rồi đấy! Vừa nãy anh đã nói rồi đừng cướp lời anh, có những lời em phải để cho đàn ông nói.” rồi lại chẳng hề do dự nhận chiếc chìa khóa trong tay cô rồi mở cửa căn nhà trọ bước vào.

-----oOo-----

Chương 76: Cuộc sống bình dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau đó là trận giao chiến chấn động lòng người.

Một đồng quần áo hỗn độn, nương nhờ những tia sáng lắt léo từ ánh trăng chiếu tới khiến cả căn phòng tràn ngập xuân tình khó tả.

Chu Sinh Sinh xin anh nhẹ tay liên tục nhưng Lục Gia Xuyên lại không chịu bỏ qua.

Cô bấu chặt lấy lưng anh, thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi: “Anh..... anh cố ý đúng không?”

“Không đâu.” giọng anh khàn khàn, thông dong nói, “Đều do anh có khả năng trời phú, sức mạnh siêu phàm.”

“ ... ”

“Nhưng trước kia.... trước kia anh đâu có như vậy.” Cô hổn

hển vừa thở vừa nói, miệng vừa dứt lời, liền nhận ra anh vừa động người đi vào.

“Lục, Gia, Xuyên!” Cô hét lên một tiếng.

“Xem ra em có vẻ không hài lòng với biểu hiện trước giờ của anh.”

“Hài lòng, hài lòng muốn chết!”

“VẬY anh phải cố gắng không ngừng rồi.”

“ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG, CỐ QUÁ THÀNH QUÁ CỐ, CỐ QUÁ THÀNH QUÁ CỐ ĐẤY...”

Anh hôn lên môi cô, thành thật mà nói: “Chủ yếu là vì nhịn quá lâu, hôm nay em lại đổi mặt, trong lòng anh hơi kích động, nên không nhịn được.”

“Nếu đã không nhịn được thì anh mau chóng nạp vũ khí đầu hàng đi!” Chu Sinh Sinh miệng đắng lưỡi khô khuyên anh, mắt cô đã hoa cả lên rồi.

“Nếu đã không nhịn được thì đành phải làm nhiều thôi.” anh cười haha, lễ mễ rút ra đưa vào, ma sát không ngừng.

Chu Sinh Sinh bật khóc.

“Bác sĩ Lục, em cảm thấy anh có vẻ khá thích làm chuyện đó với gương mặt xa lạ, tương lai rất dễ ngoại tình.”

“Vớ vẩn!” Người đàn ông đang động người đột nhiên đâm mạnh một cái, mặt mũi hằm hằm, “Lại dám hoài nghi lòng trung thủy của anh, em cứ tưởng cô nàng nào cũng lên giường của anh được à?”

Vươn tay xoa xoa mặt cô, anh nói: “Không có cúp D dĩ nhiên không qua cửa.”

Vỗ vỗ mông cô, anh nói: “Co dẫn tốt mới có thể hấp dẫn anh được.”

Cuối cùng còn nhéo eo cô một cái: “Chỉ có Chu Sinh Sinh mới khiến anh có hứng thú phơi bày chút bản lĩnh đàn ông của mình.”

Chu Sinh Sinh: Mẹ ơi cứu con cứu con, cái gã thần kinh này —— a!

Một trận đại chiến mới lại bắt đầu.

Đêm hôm ấy trong phòng ngủ nho nhỏ nào đó, Chu Sinh Sinh cuối cùng cũng xin tha thành công —— tuy rằng sau hai lần đại chiến, thì cô mới được ngủ ngon.

Thời gian qua ngày nào cô cũng lặn lội đường xa tới tìm những thành phố có mưa, thật sự là quá mệt mỏi rồi. Bởi vậy, dù là cô đang nằm trong lòng anh, muốn kể cho anh nghe về những câu chuyện mà cô đã từng trải qua trong hai năm qua cùng Trịnh Tâm mà chẳng ai biết cả, nhưng cuối cùng cũng vì mệt quá nên thiếp đi lúc nào không biết.

Lục Gia Xuyên thì không ngủ được.

Anh nhẹ nhàng ngồi dậy, đắp chăn cho Chu Sinh Sinh xong xuôi, rồi mượn chút ánh sáng từ văng trắng treo trên cao ngoài kia mà quan sát phòng cô một vòng.

Căn phòng nhỏ rất đơn giản, giống như bản thân cô vậy.

Trên chiếc bàn học cũ kỹ là một khung ảnh, anh đi tới trước cửa sổ, cầm khung ảnh lên xem.

Trong ảnh là một nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi đang cười rất tự nhiên lại thoải mái, chẳng hề chu môi ướn éo như những cô nàng hot girl thời nay, mái tóc ngắn ngang vai gọn gàng càng khiến cô có vẻ hào sảng như những cu cậu thiếu niên.

Nhưng cũng may là làn da trắng nõn, gương mặt thanh tú.

Rõ ràng chưa bao giờ gặp Chu Sinh Sinh của năm mười bảy tuổi khi chưa đổi mặt nhưng Lục Gia Xuyên cũng có thể nhận ngay ra cô. Bởi vì ánh mắt ấy, nụ cười rạng rỡ ấy, anh đã từng nhìn thấy vô số lần.

Không phải là gương mặt vừa nhìn sẽ khiến người ta cảm thấy xinh đẹp.

Nhưng trong mắt anh lại đáng yêu mười phần.

Hóa ra đó chính là Chu Sinh Sinh trước đây.

Ngón trỏ khẽ lướt qua khung ảnh đã ố vàng, anh cong khóe môi, mở khung gỗ phía sau, lặng lẽ lôi tấm ảnh ra, rồi nhét tấm ảnh vào trong ví

Vừa quay đầu lại, anh mượn ánh trăng ngắm cô hồi lâu, cuối cùng lại nằm xuống bên cạnh cô lần nữa.

Người phụ nữ đang ngủ say có vẻ nhận ra hành động của anh, cô hơi nhúc nhích người, vô ý thức chui tọt vào lòng anh.

Lục Gia Xuyên vươn tay ôm chặt cô vào lòng, mổ nhẹ mấy cái lên trán cô.

Trong căn phòng nho nhỏ này tràn ngập hơi thở quen thuộc

của cô.

Thật tuyệt.

Anh nhắm mắt lại cùng cô trải qua một đêm yên bình.

***

Khi bác sĩ Lục đưa Chu Sinh Sinh tới khoa mắt là chuyện ba tuần sau đó.

Một đêm trước khi tới bệnh viện, thành phố Bắc mưa một trận lớn, Chu Sinh Sinh chạy vào wc, khóa chặt cửa lại.

Lục Gia Xuyên đứng bên ngoài gõ cửa: “Này, không phải đã nói từ sau này giữa hai chúng ta sẽ không có bí mật nữa sao? Tự nhiên em khóa cửa lại làm gì?”

Chu Sinh Sinh núp sau cánh cửa, khăng khái nói với ra: “Em không muốn anh thấy cảnh em đổi mặt kính khủng cỡ nào!”

“Chu Sinh Sinh, chuyện này không công bằng. Nếu anh đã có thể chấp nhận kết quả thì sao lại không cho anh tham dự vào quá trình chứ?”

“Bởi vì em không muốn cho anh tham dự.”

“Láo xược —— “

“Trời ạ, anh có thể hay đừng nói láo xược liên tục thế không? Anh nghiệm phong cách cổ trang à? Từ tối hôm ở trong ngõ anh hung dữ với em không thấy em nói gì, nên anh cảm thấy bản thân đã nổi dậy thành công đúng không?” Chu Sinh Sinh hung dữ mắng nhiếc anh, “Lại còn láo xược, nếu anh còn để em nghe thấy câu này nữa, em sẽ nhân danh

ánh trắng vật cho anh một đòn qua vai coi như là sự trừng phạt!”

Lục Gia Xuyên: “...”

Anh ngẫm nghĩ một chút, cái cảnh Chu Sinh Sinh dùng món đòn vật qua vai khiến hai người phụ nữ ngã chống vó hiện rõ ngay trước mắt.

“Thôi đi, đàn ông tốt chả thèm cãi nhau với phụ nữ.” anh thần bí nói một câu rồi cũng không muốn tham gia vào quá trình đối mặt nữa.

Có lẽ là tâm trạng đang vui vẻ cũng có thể là chẳng hề lo lắng, có lẽ là hoàn toàn yên tâm với người đàn ông tốt chẳng thèm đấu với phụ nữ ngoài kia, lúc này đây Chu Sinh Sinh rất thản nhiên nhìn vào gương, tiếp nhận lần đối mặt này.

Cô còn đang nghĩ, nếu biến thành bà cụ, không biết Lục Gia Xuyên có bị dọa khóc không nhỉ.

Nếu biến thành trẻ con, có phải anh sẽ phát lòng từ ái, quan tâm chăm sóc cô đầy đủ như đám Đường Đường không?

Cô cúi đầu cười cười, nhắm mắt lại, thản nhiên đón nhận sự an bài của vận mệnh.

Sau khi luồng nhiệt nóng hổi khó chịu trôi qua, cô từ từ mở mắt ra.

Trong gương là một khuôn mặt chỉ mới hai mươi tuổi.

Cằm V line, khuôn mặt cân xứng, lông mày không tô vẫn đậm màu, đúng kiểu vẽ đẹp tự nhiên, son không tô môi vẫn hồng như màu cánh đào. Làn da nhẵn mịn trơn láng như

màu ngọc trai, chóp mũi cao như những chồi non mới nhú đầu xuân.

Khuôn mặt ấy xinh đẹp đến mức làm lù mờ ánh sáng phát ra từ ngọn đèn trên đỉnh đầu cô.

Chu Sinh Sinh ngơ ngác nhìn mình trong gương, mấy phút sau cô hô lên một tiếng: “Mẹ ơi —— “

Người đàn ông đang ngồi trong phòng khách hếch tai lên cố gắng nghe ngóng động tĩnh bỗng đứng bật dậy, sải bước chạy tới cửa WC, khẩn trương hỏi cô: “Sao.... sao thế?”

Bên trong không có tiếng người đáp lại.

“Chu Sinh Sinh, em nói gì đi.” trong lòng Lục Gia Xuyên lo lắng, nghĩ rằng nhất định là một gương mặt rất tệ, nên bắt đầu tìm lời an ủi cô, “Không sao đâu, trông xấu lắm đúng không? Xấu thì cứ xấu thôi, ngay từ đầu cứ để anh nhìn những gương mặt xấu thế, thì mới không cảm thấy sợ hãi, sau này cũng sẽ không ngỡ ngàng nữa.”

Cô vẫn không nói gì.

“Sao thế, em không tin anh à?” giọng anh nghiêm túc hẳn lên, “Hôm qua những lời anh nói với em, em quên hết rồi à? Anh nói, anh không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, nếu em biến xấu, sau này anh sẽ không nhìn những cô gái xinh đẹp nữa, để em trở thành cô gái xinh đẹp nhất trong mắt anh; nếu em thành mỹ nữ, anh cũng không ngạc nhiên đâu, dù sao —— “

Chẳng đợi đến khi anh nói hết câu thì cửa bỗng mở.

Một cô gái đẹp đến mức khiến người ta nín thở đứng trước mặt anh, trông cô vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng bàn

tay lại ướm đấm mồ hôi: “Thế nào, trông được không?”

Lục Gia Xuyên há miệng, nói được nửa lời thì cứ thế im bật.

Ánh mắt bình tĩnh khóa chặt trên khuôn mặt kia, có vẻ giằng co một lúc lâu.

Từ từ, anh giật giật môi, vẻ mặt nghiêm trọng: “Chu Sênh Sênh, anh cảm thấy tháng này chắc anh phải xin nghỉ phép thôi.”

“Vì sao?” Chu Sênh Sênh không hiểu câu trả lời chẳng liên quan gì của anh.

Lục Gia Xuyên: “Em cảm thấy em dùng khuôn mặt này đi qua đi lại trong nhà, thì anh có thể nhìn được mà không động tay động chân với em à?”

“...”

Mà cả đêm hôm ấy, bác sĩ Lục muốn giảm bớt khoảng cách với khuôn mặt mới nên đã gia tăng số lần thân mật, dẫn theo bạn học Chu Sênh Sênh cùng trải qua một đêm xuân oanh oanh liệt liệt đáng giá ngàn vàng.

Sau này trong nhật ký của Chu Sênh Sênh có thêm một đoạn như sau: Sớm biết rằng biến đẹp sẽ đáng sợ như thế thì tôi tình nguyện không cần đẹp làm gì. Bởi vì biến xấu thì trái tim mệt mỏi, nhưng cứ xinh đẹp thì cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi!

***

Ngày hôm sau, bác sĩ Lục đi làm từ sáng sớm, Chu Sênh Sênh mang cơm trưa tới cho anh.

Cô đi đôi giày cao gót màu hồng phấn mà Lục Gia Xuyên đã tặng, mái tóc dài vừa đen lại bóng để xõa, mặc chiếc váy màu trắng hoa gạo, cứ như tiên nữ xuất hiện trong hành lang khoa mắt.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô thu hút được nhiều ánh mắt dõi theo đến vậy, Chu Sinh Sinh cảm thấy mình đang bay chứ chẳng phải bước đi nữa.

Thế nên khi cô tới cửa phòng anh, trên mặt là nụ cười đê mê vô cùng sung sướng gõ cửa.

Lục Gia Xuyên vừa ngẩng mặt lên khỏi máy tính thì đập vào mắt là nụ cười ngớ ngẩn của Chu Sinh Sinh.

Anh nhướn mày: “Em ăn mặc kiểu gì thế? Lại còn trang điểm đậm thế nữa! Chu Sinh Sinh, em đang đi catwalk đấy à?”

Chu Sinh Sinh: “...”

“Nhưng có rất nhiều người quay ra ngắm em đấy!”

Lục Gia Xuyên: “Nếu em quần bao tải lên người, thì người ta cũng quay ra nhìn em đấy.”

Anh mất hứng lôi chiếc áo khoác trên giá xuống, phủ lên bờ vai trần trắng mịn: “Không được tháo ra.”

“...”

Rồi rút thêm mấy tờ khăn giấy đưa cho cô, hung dữ ra lệnh: “Lau hết đồng sơn môi như muốn ăn thịt người đi cho anh! Rồi lau hết đồng phấn trên mặt đi!”

Vừa đúng lúc có y tá tới gõ cửa, nhắc nhở Lục Gia Xuyên: “Bác sĩ Lục, bệnh nhân giường số mười hai muốn anh qua

kiểm tra.”

“Được, chờ tôi một phút nhé.” Lục Gia Xuyên gật đầu, thu hồi ánh nhìn phê bình Chu Sinh Sinh, “Em xem người ta kìa, không trang điểm thì nhìn xinh tự nhiên! Trang điểm đậm như em cứ như muốn dọa chết người ta ấy, diêm dúa!”

Chu Sinh Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cô nàng y tá đánh phấn má và kẻ mắt chẳng hề đều màu, ngoại trừ màu son môi rất nhạt, thì chỗ nào trên gương mặt cô ta không đậm bằng cô chứ?

Chẳng phải cô chỉ kẻ chút lông mày, tô chút son môi thôi sao?

Anh chàng thẳng nam này còn cứu được không đây?!

Chu Sinh Sinh vò tờ khăn giấy thành cục tròn, giận giữ ném về phía anh: “Mang tiếng là bác sĩ khoa mắt mà lại mù như thế sao anh không treo bằng luôn đi??”

Lục Gia Xuyên chẳng hiểu gì cả.

Nhưng đi kiểm tra phòng về một vòng, anh đã thấy Chu Sinh Sinh đứng ở quầy trực y tá trò chuyện cùng mọi người, bệnh nhân đi qua, nhân viên cứu hộ, đều không nhận được cú nhìn cô chăm chăm.

Cô nàng kia đã tự động cởi áo khoác trên người mình ra, để lộ bờ vai trần khiến người ta thèm nhỏ dãi, gương mặt xinh đẹp kia khiến người ta rung động, đứng ở phía xa xa đó thật sự là bức họa đẹp nhất ở khoa mắt.

Lục Gia Xuyên rất tức giận.

Anh đen mặt đi vào văn phòng, cầm lấy áo khoác, không nói

một lời đi tới quây trực y tá, một tay dí chiếc áo vào trán Chu Sinh Sinh: “Mặc vào!”

Quay đầu, anh nhìn vị nam bệnh nhân đang đứng bên cạnh Chu Sinh Sinh nhìn cô không chớp mắt: “Cậu không định về phòng à?”

Nam bệnh nhân kia liền chạy trốn chết.

Nghiêng đầu, anh lại liếc bác sĩ Lý đang đứng trước cửa văn phòng cầm cốc nước không đang giả vờ uống “Không khí uống có ngon không?”

Bác sĩ Lý xấu hổ gãi gãi đầu: “Ha ha, ha ha ha ha, tôi quên mất, ha ha ha ha ha...”

Mà đầu sỏ gây tội bây giờ mới kéo chiếc áo xuống, vẻ mặt không phục: “Em xinh đẹp thế này, cần gì dùng chiếc áo xấu xí của anh để che.”

Lục Gia Xuyên cầm tay cô đi về phía văn phòng mình: “Ít nói nhảm đi, chúng ta về ăn cơm.”

Mà sau khi quay về văn phòng, Chu Sinh Sinh vừa ăn cơm, vừa buồn bã ỉu xiu nghĩ: Mẹ ơi, tại sao vừa xinh đẹp thì Lục Gia Xuyên lại hung dữ với cô thế nào?

Còn vị bác sĩ ngồi cạnh cô vừa ăn cơm, vừa lôi di động ra kiểm tra dự báo thời tiết: Mẹ nó, cơn mưa tiếp theo bao giờ mới đến?

-----oOo-----

Chương 77: Hoàng tử dấm chua Châu Á

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gương mặt mới của Chu Sinh Sinh quá trêu hoa ghẹo nguyệt, trong bất cứ trường hợp nào tần suất người đi ngang quay đầu lại nhìn cô khá cao liền khiến người ta nổi điên.

Lục Gia Xuyên đi bên cạnh cô, sắc mặt càng ngày càng khó coi, càng ngày càng âm u, đến cuối cùng anh chỉ hận không thể cầm chiếc bao tải trùm cả người cô lại, khiêng trên vai kéo về nhà rồi mới bỏ ra.

Chu Sinh Sinh vẫn chưa để ý đến tâm trạng anh bác sĩ, đặc chí che mặt: “Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời em được người ta đối xử thế này, thật sự là rất vui!”

“Em vui là được rồi.” Vị bác sĩ mặt không biểu cảm, lời di động ra tiếp tục điên cuồng lướt tìm các tin về dự báo thời tiết.

Nhưng dự báo thời tiết thể hiện một tuần sau đó đều sẽ nắng ráo.

Bác sĩ suy nghĩ một chút, thâm trầm viết một hàng chữ trong khung tìm kiếm: Mưa nhân tạo có thể mua ở đâu.

Mà chuyện này, Chu Sinh Sinh hoàn toàn không biết.

So với cô người khao khát muốn giữ lại khuôn mặt này thì Lục Gia Xuyên càng ngóng trông cơn mưa to tiếp theo bao giờ mới đến, tốt nhất là có thể dập tắt gương mặt xinh đẹp bất ngờ này của cô.

Mới mấy ngày trước anh không ngừng ám chỉ, yêu một người thì không cần để ý quá nhiều vẻ ngoài của đối phương, dù cô có trở thành người thế nào anh vẫn luôn nhớ kỹ gương mặt thực sự của Chu Sinh Sinh trên tấm ảnh.

Nhưng hôm nay thì sao?.

Ha ha, hôm nay anh sắp đổi tên thành hoàng tử dấm chua Châu Á thật rồi, trong một tháng ngắn ngủn số lần anh ghen cộng lại có thể quấn được hai vòng quả địa cầu.

Gương mặt này phải đổi thôi!

Ba ngày sau, khi người nào đó nhận ra muốn tạo mưa nhân tạo phải có sự đồng ý của các ban ngành mới có thể thực hiện, liền nhanh chóng loại suy nghĩ này, toàn tâm toàn ý chờ cơn mưa to tiếp theo.

Nhưng một ngày nào đó sau cơn mưa, lúc anh cao hứng phấn chấn chạy về nhà, chợt phát hiện Chu Sinh Sinh đang yên bình ngồi đó, gương mặt không hề thay đổi!

Lục Gia Xuyên khiếp sợ: “Em..., chẳng phải hôm nay có mưa à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao gương mặt em không thay đổi?”

“Em chưa kể cho anh nghe à?” Chu Sinh Sinh ngạc nhiên nhìn anh, “Bên sườn núi nhỏ nhà họ Lưu hình như có thứ gì đó rất đặc biệt, khi em tới đó sẽ không bị đổi mặt nữa.”

“Còn có nơi như thế á???”

“Đúng vậy.” Người nào đó vui vẻ đến mức quên hết tất cả, cười tủm tỉm dướn người tới hôn anh một cái, “Cho nên anh cứ yên tâm, em tạm thời sẽ không xấu được đâu, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, em sẽ tiếp tục xinh đẹp thế này!”

Yên tâm?

Bảo anh yên tâm kiểu gì?!

Mẹ ơi, cái lỗi này là lỗi kỹ thuật kiểu quái gì?

Trời cao cho cô khả năng thay đổi gương mặt nhưng lại cho cô quyền muốn biến đổi hay không à? Muốn biến thì biến đi, tại sao tự dưng xuất hiện sườn núi đó làm gì!

Lục Gia Xuyên mặt không biểu cảm nhìn vẻ mặt sung sướng của Chu Sinh Sinh, nghiêng rằng một cái kèn kẹt.

Nhưng bác sĩ Lục đâu phải người dễ bỏ cuộc như thế, sau khi càng ngày càng nhiều kẻ ngấp nghé nhan sắc mơ ước về Chu Sinh Sinh nhà anh, thì anh lại càng điên cuồng tìm cách giải quyết.

Vì thế một ngày nào đó khi hai người đang tản bộ, anh làm như lơ đãng nghiêng đầu hỏi Chu Sinh Sinh: “Em có muốn cùng anh đi xem ca nhạc không?”

“Buổi ca nhạc á?” Chu Sinh Sinh sững sốt, cười rộ lên, “Sao anh đột nhiên muốn đi xem ca nhạc?”

“Hai ngày trước anh đọc trên mạng nghe người ta nói, giữa hai người người yêu nhất định phải làm một việc, chính là cùng nhau đi xem ca nhạc một lần, oanh oanh liệt liệt theo đuổi thần tượng một lần. Thừa dịp còn trẻ, chúng ta cũng đi một lần làm kỷ niệm.”

Chu Sinh Sinh cười gật đầu: “Cũng được. Thực ra em cũng rất muốn thử cái cảm giác được đi xem ca nhạc, chỉ là hồi đi học nhà em rất nghèo—— “

“Chẳng lẽ giờ em không nghèo à?”

“...”

Cái tên này, đang êm đẹp lại muốn chọc gậy bánh xe đấy?!

Cũng may Lục Gia Xuyên phát hiện ra mình đã nói quá liền nói: “Em nói tiếp đi.”

Chu Sênh Sênh: “Tóm lại vì nhà nghèo, nên em chưa đi xem biểu diễn ca nhạc lần nào cả.”

“Vậy thì chúc mừng em, lần đầu tiên trong cuộc đời được có cơ hội tốt đột nhiên rơi trúng đầu. Hơn nữa bởi vì em gặp may, nên có người bạn đồng hành là soái ca đẹp trai mê hồn nhất thế giới là anh đây.”

Chu Sênh Sênh bật cười ha ha, lúc lâu sau mới nhớ đến chính sự: “Chúng ta xem ở thành phố luôn à?”

“Không, phải sang tỉnh khác.”

“Gặp ai?”

“Tiêu Kính Đằng.”

“...”

Chu Sênh Sênh im lặng một lát: “Lục Gia Xuyên, Anh đang đùa em à?”

“Không đâu. Anh rất nghiêm túc mà.” anh dùng vẻ mặt nghiêm túc thể hiện thái độ của mình.

“Anh ta chẳng phải là thần mưa sao?” Chu Sênh Sênh gằn từng tiếng.

“Ơ, thế à?” anh ra vẻ như không quan tâm lắm, “Chuyện ấy thì anh không biết. Dù sao anh cũng chẳng phải người mê tín, chẳng lẽ em lại tin là anh ấy xuất hiện ở đâu thì nơi đó có mưa à?”

Lúc này đây, Chu Sinh Sinh nhíu mày dò xét nhìn anh, cố gắng lần theo gương mặt anh để tìm ra chút manh mối: “Lục Gia Xuyên, có phải anh rất muốn em đổi mặt đúng không?”

“Sao có thể chứ.” anh chuyển hướng ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Vài giây sau, anh nhận ra cô nàng kia vẫn đang đứng đó, không đi theo anh nữa.

Anh quay đầu: “Không đi nữa à?”

Chu Sinh Sinh nhìn anh: “Khai thật mau.”

Hôm nay cô mặc một bộ váy màu đỏ, làn da trắng nõn như tuyết trong đêm đông, dù có không trang điểm, khuôn mặt kia cũng vô cùng mê hồn.

Khi cô đứng đó nói chuyện với Lục Gia Xuyên thì những người đi đường cũng đều quay ra nhìn cô.

Ven đường có quán ăn, nam nhân viên đang đứng ngoài cửa hô hào mời chào giờ đây cũng quay ta nhìn cô chằm chằm.

Lục Gia Xuyên giận không có chỗ trút, anh quay lại nắm chặt tay Chu Sinh Sinh, vừa lúc quay lại đi ngang qua quán ăn kia, bước chân anh chậm lại, anh nghiêng đầu u ám nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

Chu Sinh Sinh không hiểu gì cả: “Sao thế?”

Anh hung dữ liếc người kia một cái, không nói lời nào tiếp tục kéo cô bước đi.

Nhìn thế này Chu Sinh Sinh liền phát hiện ra manh mối.

“Lục Gia Xuyên, anh đang ghen à?”

“Vớ vẩn.”

“Trông anh lườm cậu ta ghê chưa kìa, bất mãn vì người ta cứ nhìn em mãi à?”

“Em mù à? Người cậu ta nhìn là anh mà, vì anh đẹp trai vãi chứ sao.”

“...”

Hai người đi bên nhau, nhìn gương mặt căng thẳng của anh, Chu Sinh Sinh bật cười một tiếng.

Anh giận dữ quay lại nhìn cô chằm chằm: “Em cười gì mà cười?”

“Cười anh khẩu thị tâm phi chứ sao.”

“Tâm phi gì mà phi —— “

“Rất đáng yêu.”

“Gì?”

“Em nói, Lục Gia Xuyên nhìn anh khẩu thị tâm phi thật đáng yêu.” Cô cười tủm tỉm lắc lắc tay anh, ánh mắt sáng lấp lánh, hai gò má cũng phấm hồng, “Lúc anh ghen cũng thế.”

“... Thần kinh à. Anh chẳng hiểu em nói gì cả.” anh chuyển

ánh mắt, vành tai bắt đầu phấp phồng.

Chu Sinh Sinh vừa cười vừa trêu: “Hoàng tử dấm chua Châu Á.”

“Im miệng.”

“Bị người ta chọc trúng nỗi đau nên tai cũng đỏ lên hết kìa, đáng yêu thế.”

“Im miệng!”

“Anh nói em im miệng cũng rất đáng yêu.”

Hai người vừa nói chuyện vừa về khu chung cư, dưới ánh đèn mờ người qua lại dưới sân cũng không nhiều lắm, phần lớn là những dì những mẹ đi tản bộ sau bữa cơm tối.

Chu Sinh Sinh vẫn còn đang tiếp tục bài ca đáng yêu, lại chẳng ngờ cô bỗng bị Lục Gia Xuyên bắt ngờ kéo vào sau một bụi cây.

“Này?” Cô còn chưa kịp phản ứng lại, ngay sau đó, môi liền bị chặn.

Cô bị chính mình bạn trai mình cưỡng hôn dưới sân nhà mình sao???

???

Chu Sinh Sinh hoảng hồn.

Một lát sau, Lục Gia Xuyên mới buông cô ra thở hổn hển, sắc mặt vẫn bình tĩnh: “Còn muốn nói tiếp nữa không?”

Chu Sinh Sinh nháy mắt mấy cái: “Ra về tổng tài bá đạo

cũng rất đáng yêu —— “

Bóng đen lại phủ xuống, môi lại bị chặn lại lần nữa.

“Vì không có nhiều kinh nghiệm nên kỹ xảo hôn môi cũng chẳng xuất sắc cho lắm, nhưng đáng vẻ tự tin ấy cũng thật đáng yêu —— “

Lại một lần nữa môi bị chặn lại.

“Bị chọc trúng nỗi đau then quá thành giận thực ra cũng rất đáng yêu —— “

“Chu Sinh Sinh.” Lúc này đây anh không hôn cô nữa, neho mắt hỏi ngược lại một câu, “Em cứ chọc giận anh mãi, có phải vì muốn anh hôn em không?”

Cô lại chớp mắt cái nữa: “Tự kỷ quá mức cũng rất đáng yêu.”

“Em cứ đáng yêu đáng yêu nữa, anh sẽ không chỉ then quá hóa giận đâu đấy.” Bác sĩ nhìn chăm chăm cô.

“Vậy anh còn định làm gì nữa?”

“Làm thế này.” anh không chút do dự vươn tay giữ chặt cô, tay kia thì chạm nhẹ vào nơi nào đó, “Không chỉ then quá hóa giận, mà còn muốn đốt người.”

“...” Chu Sinh Sinh như vừa bị điện giật mà rút tay về, “Lưu manh!”

Lúc này đây đến lượt Lục Gia Xuyên nở nụ cười, đưa ra lời bình nhẹ tênh: “Da mặt mỏng còn mạnh mẽ hơn lão tài xế, người ta súng ống đầy đủ, đạn vừa lên nòng đã lòi ngay đuôi nhát gan ra được, thật đáng yêu.”

“ .....

-----oOo-----

Chương 78: Ra mắt người lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có ngọn núi nhỏ Chu Sinh Sinh chẳng khác nào có bộ áo giáp, chỉ cần lên ngọn núi đó, là cô chắc chắn mình sẽ giữ được gương mặt như tiên nữ hạ phạm này.

Nhưng cô ngàn tính vạn tính cũng chẳng thể tính được độ vô sỉ của bác sĩ Lục.

Vào một buổi sáng sớm tờ mờ nào đó, Chu Sinh Sinh chợt bừng tỉnh trong cơn say giấc, nguyên nhân tỉnh giấc là đỉnh đầu có một luồng nhiệt nóng bỏng đang hội tụ, cảm giác đau đốn nóng rực khiến cô bừng tỉnh.

Cô hoảng sợ vô cùng lùi di động ra, chợt phát hiện giờ này đã là bảy rưỡi sáng.

Dự báo thời tiết nói sáng sớm nay sẽ có mưa.

Còn cô, rõ ràng tối hôm qua đã đặt báo thức dậy lúc năm giờ sáng, cô muốn lên ngọn núi sớm hơn hai tiếng...

Luồng nhiệt dần lan ra toàn thân.

Người đàn ông bên cạnh vẫn đang ngủ say.

Chu Sinh Sinh vén chăn lên, nhanh chóng chạy vào wc, vô cùng hoảng sợ và chờ mong soi mình trong gương.

Ông trời phù hộ! Ông trời phù hộ!.

Đừng xấu quá đừng xấu quá đừng xấu quá.

Cô lặp lại câu thần chú, trong lòng bất ổn, bộ não rỗng tuếch.

Vài phút sau, tiếng mưa rơi lộp độp vang lên.

Chu Sinh Sinh nhắm chặt mắt lại, sau đó từ từ, từ từ mở mắt ra.

Tuyệt vọng cứ như vừa có cơn mưa đá rơi xuống đầu.

Lần này cô trở thành một nàng Vô Diệm gần bốn mươi.

Chu Sinh Sinh tức đến nổ phổi, trong nhất thời khó có thể chấp nhận được gương mặt này, một lát sau cô mới nhớ ra một chuyện —— để mọi thứ ổn thỏa, rõ ràng cô đã đặt chuông báo thức hết rồi, hơn nữa còn đặt từ năm giờ sáng, chỉ sợ mình ngủ say mà không nghe thấy tiếng chuông.

Nhưng sáng nay cô không nghe thấy bất cứ tiếng chuông nào cả.

Cô đen mặt đi vào phòng ngủ, cầm chiếc di động bên cạnh gối, mở ứng dụng báo thức.

Mất sạch rồi.

Trên màn hình hiển thị toàn bộ giờ báo thức cô đặt đã bị xóa hết rồi.

Nghi vấn trong lòng phút chốc đã được chứng thực.

Như một cuộn phim quay chậm, Chu Sinh Sinh vặn cổ rằng rắc, cho đến khi cô quay người lại, mặt tái mét nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngủ say kia.

Anh cong khoe môi khẽ cười như đang mơ mộng đẹp.

À, là mơ thấy cô không có tiếng chuông báo thức nên không tránh được cơn mưa, cho nên không thể giữ được gương mặt khuynh quốc khuynh thành kia đúng không?

Bảy rưỡi sáng, một ngày cuối tuần tuyệt vời.

Nhưng đối với Lục Gia Xuyên tiên sinh chủ nhân căn hộ 1202 mà nói, một sáng cuối tuần của anh bắt đầu bằng sự hoảng sợ. Nguyên nhân là vì anh tỉnh dậy trong khi đang bị bóp cổ cùng tiếng hét chói tai vô cùng thể lương của một cô nàng nào đó, vừa mở mắt, liền thấy một người phụ nữ bốn mươi với gương mặt xa lạ y như ma nữ cười trên người anh, vừa bóp cổ vừa rít gào bên tai anh.

“Em muốn giết anh!”

Lục Gia Xuyên theo bản năng tấn công lại, anh vươn tay tới lật cô xuống giường, nghe tiếng ngã rầm một cái, đầu tiên là hoảng hồn chưa ngồi dậy kịp—— mẹ nó chứ anh phạm tội giết người từ lúc nào, tự nhiên xuất hiện một bà cô xông vào nhà anh, còn muốn bóp cổ mưu sát anh nữa?

Rồi chợt nhớ ra cô nàng nằm ngủ ngay cạnh mình —— nguy rồi, Chu Sinh Sinh đâu? Chu Sinh Sinh bị bà ta làm gì rồi?

Cho đến khi người phụ nữ kia nằm bệt ra sàn không thấy có bất cứ phản kích nào, tâm như tro tàn nằm ở đó, lệ rơi đầy mặt mà nói: “Lục Gia Xuyên, chúng ta chia tay đi, tôi không muốn quen một người bạn trai nhẫn tâm vô tình như đao phủ nữa. Con mẹ nó chứ, cả đời này tôi sẽ không bao giờ

quên, chính anh là người kéo tôi từ đỉnh cao nhan sắc xuống đáy vực sâu...”

Lúc ấy anh mới nhận ra, người phụ nữ xa lạ vừa bị anh đạp xuống khỏi giường, chính là Chu Sinh Sinh vừa bị đổi mặt.

Ngoài cửa sổ những giọt mưa tí tách rơi, mưa va xuống tấm mái che phát ra tiếng vang buồn bã.

Lục Gia Xuyên đã hoàn toàn tỉnh táo, anh nhớ lại đêm qua sau khi Chu Sinh Sinh ngủ say, anh đã lén lút xóa sạch chuông báo thức của cô. Nghiêng đầu, mượn ánh sáng ngoài cửa sổ, anh đã thấy rõ gương mặt mới của Chu Sinh Sinh.

Bình thường không có gì mới, lớn hơn anh khoảng mười tuổi.

Cho nên, sau này trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có người mộng tưởng về cô nữa.

Lục Gia Xuyên nhẹ nhàng thở phào, khẽ nhếch môi, bắt đầu cười đến run cả người.

Mưu kế cuối cùng cũng thành công...

Giây tiếp theo, trong màn nước mắt lệ nhòe Chu Sinh Sinh chợt thấy người đàn ông kia đang đắc ý, cô thì khóc, anh lại cười, hơn nữa còn cười trông rất đều già.

Thời gian tới cô phải sống sao đây!

Cô như một con cá chép nhảy đứng bật dậy, xanh mặt, vươn một tay tạo thành lưỡi dao lao tới bổ xuống lưng anh.

Lục Gia Xuyên kêu một tiếng thảm thiết, sắp học máu.

Sau đó là nhát dao thứ hai, rồi thứ ba... Hàng ngàn hàng vạn

nhát dao theo nhau đánh tới. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, anh cảm nhận được sự phẫn nộ trong từng đòn đánh của Chu Sinh Sinh.

Sáng sớm hôm ấy, Chu Sinh Sinh có một gương mặt mới, và một bao cát thịt người tập luyện mới.

Lục Gia Xuyên thì có một người bạn gái mới, cùng một cơ thể đầy hình hoa nhân tạo.

***

Gần đây người trong bệnh viện lại bắt đầu xôn xao bàn tán.

“Này, cô thấy chưa? Bác sĩ Lục lại có bạn gái mới kìa!”

“Thấy rồi, sao mà không thấy được? Mà cũng chẳng biết style của anh ấy thế nào, mà càng ngày càng xấu.”

“Đúng vậy, tôi nhớ cô thứ hai thứ ba gì đó, trông còn xinh hơn minh tinh ca sĩ. Thế mà vài ngày sau đã chia tay rồi? Người sau đó thì trông chẳng thể so được với người trước!”

“Cô đừng nói nữa, mới được hơn hai tháng đã đổi bốn năm cô rồi?”

“Mẹ ơi với tốc độ này, anh ta thay bạn gái còn đều hơn cả dì cả nhà tôi nữa chứ!”

“Nói thật, cô gái này nhìn trông như dì cả nhà cô ấy.”

“Đợi chút, cô chắc dì cả hai chúng ta đang nhắc là giống nhau đấy chứ?”

Chu Sinh Sinh cố gắng không để ý tới những tin đồn bát quái ở quầy trực y tá, cô sắp tức điên lên rồi.

Tiết đoàn ngộ sắp tới, hai ngày trước Lục Gia Xuyên nói với cô: “Mẹ muốn anh dẫn em về nhà ăn cơm.”

Khi đó, cô đang soi mình trong gương với gương mặt đã thay mấy lần mà vô cùng bền vững, vô cùng sốt ruột vì cứ liên tục thay đổi qua lại giữa những gương mặt từ ba mươi đến năm mươi tuổi, nghe vậy cô tức giận nói: “Ai thèm theo anh về nhà ăn cơm! Mặt mũi trông như quỷ thế này, không đi!”

“Anh đã nói với mẹ là anh đã hẹn hò với em từ lâu rồi.”

“Mẹ anh có biết cô gái anh hẹn hò từ lâu nhìn như bà dì năm mươi không?”

“Chúng ta có thể tới thành phố nào đang có mưa để đổi mặt.”

“Ha ha, ngộ nhớ lại thành bà già sáu mươi thì sao?”

“Làm người không nên bi quan như thế, ngộ nhớ em lại trở nên xinh đẹp trẻ trung thì sao?”

Chu Sinh Sinh đập anh một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu không phải do anh rảnh việc, xóa hết báo thức của em, thì sao em đến bước đường này được?!”

Sau vài lần thay đổi cô cũng nhận ra, gương mặt kế tiếp là xấu hay đẹp thì phụ thuộc rất nhiều vào tâm trạng lúc cô đổi mặt.

Lo lắng bất an, lo nghĩ trong lòng, thì lại biến già hơn.

Tâm trạng vui vẻ, bình thản thả lỏng, thì rất có khả năng sẽ trở nên xinh đẹp trẻ trung.

Nhưng mấu chốt là, anh muốn dẫn cô về nhà gặp người lớn, làm sao cô lại không lo lắng bất an được?!

Một tháng qua Chu Sinh Sinh cùng anh đã chạy không biết bao thành phố, không có ngoại lệ lần nào cũng là nữ Vô Diệm.

Một ngày trước tết đoàn ngộ, cô vẫn giữ gương mặt của người phụ nữ ba mươi bình thường, đứng bên cạnh bác sĩ Lục nhà cô, vừa nhìn đã biết ngay là tình chị em —— hơn nửa nam cao lớn đẹp trai, nữ thì tầm thường như người qua đường.

Cô cùng gương mặt đen xì chạy vào văn phòng bác sĩ, khóc không ra nước mắt: “Mặt mũi thế này, sao mà theo anh về nhà gặp người lớn được?”

Lục Gia Xuyên ngẩng đầu, an ủi cô: “Không sao, thế này cũng được rồi. Ít nhất không phải gương mặt năm mươi tuổi của mấy hôm trước. Mẹ anh cũng không cần lo là em tắt kinh không sinh được con nữa rồi.”

“... ..”

Cô hoàn toàn không thể cười nổi nữa.

Cô chỉ nghĩ muốn nện anh như đòn một trận cho bổ tức.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Chu Sinh Sinh rất buồn lòng, vì an ủi cô, Lục Gia Xuyên nắm tay cô, cả đường nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Chu Sinh Sinh mặt không biểu cảm: “Anh đừng tưởng rằng bây giờ anh giả vờ làm người tốt, thì về nhà em sẽ không cho anh một trận.”

Lục Gia Xuyên đồng dục đáp lời: “Đừng, em cứ đau lòng như thế, anh lại không muốn em động tay làm gì cho vất vả. Em cứ ở nhà ngồi sofa nhìn anh quỳ bàn phím là được rồi, nhé nhé?”

Đám người đang đứng ở quầy trực y tá đều trở mắt ra nhìn, cầm há ra như sắp rơi xuống đất.

“Là tôi mù, hay vì cô gái kia quá xinh đẹp, chẳng lẽ thẩm mỹ của tôi có vấn đề sao?”

“Cô không mù đâu, cô ta thật sự rất xấu.”

“Vậy sao bác sĩ Lục phải chịu khổ về mình, xuống nước lấy lòng cô ta như thế?”

“Cũng có thể vì dáng người cô ấy đẹp.”

“Từ chuyện này đúc kết cho chúng ta bài học, đàn ông đều là những sinh vật nông cạn chỉ thích nhìn dáng người, không nhìn mặt sao?”

“Giờ thì tôi mới hiểu câu nói ấy có nghĩa gì: Tắt đèn thì mặt nào cũng... như nhau, thứ khác nhau duy nhất cũng chỉ có thể là xúc cảm.”

Chu Sênh Sênh cũng chẳng hay biết câu chuyện ở quầy trực y tá đã được lái ra cao tốc từ bao giờ.

Lục Gia Xuyên cũng chẳng hề hay biết hình tượng lẳng nhăng buông thả của mình càng lúc càng vững chắc.

Cả hai đều đang lo lắng, một người thì lo mang gương mặt già nua đi gặp người lớn thế nào, một người lại lo làm sao có thể bình an vượt qua đêm nay mà không bị đánh.

***

Đây không phải lần đầu tiên Chu Sinh Sinh theo chân Lục Gia Xuyên về nhà gặp người lớn.

Vẫn là căn nhà cũ thanh tịnh nằm yên lặng bên ven hồ.

Chu Sinh Sinh đứng ngoài hàng hiên, chưa vào trận đã đánh tiếng lui binh: “Thôi đi, em không muốn vào đâu. Ông ngoại anh vốn đã nhìn em không vừa mắt, lúc này mà vào với gương mặt này, không chừng ông sẽ cầm bát ném vào mặt em mất.”

“Thế này có gì không tốt, cứ coi như vừa đi phẫu thuật ——” Lục Gia Xuyên nói được nửa câu, tay nhanh mắt lẹ giữ lấy bàn tay dao sắc của Chu Sinh Sinh vừa hướng về phía anh, “Đừng đừng đừng, anh chỉ đùa chút thôi, em cũng nên vui lên đi chứ.”

“Gần đây chỉ có một việc duy nhất khiến em vui lên, đó là đánh anh.”

“... Anh nghĩ kỹ rồi, thật ra vui vẻ cũng chẳng cần thiết lắm, không có cũng được.”

Bởi vì sau khi mất đi gương mặt xinh đẹp Chu Sinh Sinh đã trở nên hay lo âu đa sầu đa cảm, nên gần đây Lục Gia Xuyên đã thay đổi hình tượng của bản thân, từ vị bác sĩ lạnh lùng cao ngạo hóa thành một tên nhóc ngốc nghếch.

Thế nhưng thấy cô chẳng chút tự tin vào bản thân, cuối cùng anh cũng nghiêm mặt, giữ chặt tay cô.

“Chu Sinh Sinh, em là bạn gái của ai?”

“Một anh bác sĩ đen tối nào đó.” Cô liếc mắt nhìn anh một

cái.

Anh quyết định lờ câu trả lời của cô, gật gật đầu: “Đã là bạn gái của anh, xinh đẹp cũng để anh nhìn, xấu xí cũng chỉ một mình anh nhìn. Quan điểm của người khác em quan tâm làm gì?”

“Đó là người khác à? Đó chẳng phải người thân của anh sao?”

“Tất cả đều là người khác, em chỉ gả cho anh chứ đâu có lấy người nhà của anh.”

“... Xấu thế này rồi, dù em có muốn gả cho bọn họ, bọn họ cũng chẳng thèm em.” Chu Sinh Sinh liếc anh, nhưng trong đôi mắt kia không còn mất tinh thần như vừa nãy nữa.

Lục Gia Xuyên nở nụ cười: “Đồ ngốc, em có xinh đẹp hay không chẳng phải do anh quyết định? Tình trong mắt người hóa tây thi. Chỉ cần một ngày anh còn yêu em, trong mắt anh em vẫn luôn xinh đẹp.”

“Em chỉ sợ em cứ xấu mãi thế này, sớm muộn gì cũng có ngày anh không yêu em nữa.” Vẫn là cái lườm nguýt như thế.

“Anh mới là người phải sợ này, một ngày nào đó anh già đi, em vẫn có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp, ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên quay ra nhìn Lục Gia Xuyên.

Trên mặt anh là một nụ cười nhạt, anh hơi nghiêng đầu, cười tựa như không mà nhìn cô.

“Anh đang nghiêm túc à?”

“Không phải.” Ý cười càng đậm, anh liếc mắt nhìn cô một cái, “Anh biết em sẽ không làm thế đâu.”

“Hừ.” Cô đáp lại bằng giọng mũi.

“Cho nên em cũng nên tin tưởng anh. Cũng như anh vẫn luôn tin tưởng em vậy.” Anh nắm chặt tay cô, kiên định không dờ dắt cô đi lên nhà.

***

Có thể tưởng tượng được buổi gặp người lớn hôm nay đương nhiên sẽ rất thảm khốc.

Ông ngoại tức giận mắng Lục Gia Xuyên toàn hện hò với người không ra gì, người sau tệ hơn kẻ trước, hơn nữa nghe nói cô là người chưa tốt nghiệp cấp ba, hoàn cảnh gia đình phức tạp, bề ngoài bên trong không có cái nào vừa mắt ông.

“Anh điên rồi phải không, hay anh đang tìm người về chọc tức tôi?”

Nhóm bà dì vây quanh Lục Gia Xuyên và Chu Sinh Sinh, xấu hổ không biết phải làm sao cho phải.

Dì cả dì hai giữ tay ông lại, dì ba và dì út vội vàng an ủi Chu Sinh Sinh.

Ông ngoại gạt tay con gái, sắc mặt tái mét: “Anh và ba anh xấu tính giống nhau y như đúc!”

Mặt Lục Gia Xuyên biến sắc, đang định mở miệng, đã thấy Tôn Diệu Già bình tĩnh tháo chiếc tạp dề trên người xuống, vắt lên thành ghế, mở miệng cắt ngang cơn lửa giận đang lan ra khắp phòng.

“Gia Xuyên, không nói nữa.” Quay đầu nhìn ông cụ, giọng bà vẫn đều đều, “Để mẹ nói.”

Ông cụ ngẩn ra.

Lục Gia Xuyên cũng ngạc nhiên vô cùng.

Mấy bà dì đứng đó cũng quay ra nhìn nhau.

Mấy năm gần đây, từ sau khi chồng Tôn Diệu Già qua đời, bà không hay nói nhiều. Bà vốn không phải một người thích cãi nhau, việc mình đã quyết thì nhất định sẽ làm, cũng chẳng nhiều lời vô ích với những người không hiểu bà, những người hiểu bà cũng sẽ không cần bà phải nói nhiều.

Cũng bởi vậy, rất nhiều lần mọi người cứ nghĩ bà là người trầm tĩnh lắng nghe, ngoan ngoãn nhu thuận.

Nhưng giờ phút này, là một người mẹ, bà bình tĩnh thản nhiên đứng đó, lại giống như trên người có ánh hào quang đang tỏa sáng.

“Ba, chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi, con cũng đã dần dà quên hết chuyện khi xưa, thị phi phải trái cũng chẳng thêm so đo, nhưng ba luôn muốn nhắc lại.”

“Ba Gia Xuyên là người thế nào, con nghĩ ở đây chẳng ai hiểu rõ anh ấy hơn con cả. Lúc trước vì anh ấy mù, cho nên ba chưa bao giờ công nhận anh ấy, trong mắt ba Ạm ấy chính là một người mù, nhưng anh ấy có phải người vô dụng không, thì không phải ba nói đúng là đúng.”

Cả căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ có giọng bà vang lên đều đều.

“Anh ấy dạy học ở trường khiếm thị, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm, nhưng so với những phần tử tri thức giảng dạy trong trường đại học, anh ấy cũng chẳng hề kém cõi hơn. Đều là giáo sư, cho dù người ba dạy là những sinh viên giỏi nhất nước, người anh ấy dạy là những đứa trẻ tàn tật, chẳng lẽ ai so với ai cao quý hơn sao? Ba lựa chọn coi như không nhìn thấy anh ấy, cũng chẳng hài lòng với nghề nghiệp của anh ấy, tuy rằng anh ấy mù, nhưng mắt mù còn tâm không mù, anh ấy hiểu rằng mọi người đều được tôn trọng ngang nhau. Đối với con mà nói, anh ấy mới thực sự là một người thầy đáng kính trọng.”

“Cô ——” ông cụ tức đến mức mặt trắng bệch.

“Ba đừng cắt ngang lời con, nếu con muốn nói, hôm nay hãy để con nói hết đi.”

“Chuyện khi xưa con cũng không muốn nhắc lại, nhưng hôm nay có khách ở đây, lại là người yêu của Gia Xuyên, ba thẳng mặt chửi cháu nó và ba nó, người làm vợ làm mẹ như con mà không nói câu nào, người ta còn tưởng rằng ba Gia Xuyên thật sự là một người tồi tệ.”

“Chu tiểu thư, thật xin lỗi hôm nay đã để cháu phải chứng kiến cảnh xấu hổ này, đây không phải là lỗi của cháu.” Tôn Diệu Già cười xin lỗi, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Chu Sinh Sinh “Nhưng dì hy vọng cháu hiểu, dì và Gia Xuyên đều không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, cũng tuyệt đối không dựa vào điều kiện vật chất mà đánh giá phẩm chất một con người. Dì vô cùng tin tưởng Gia Xuyên, dì tin là người mà thằng bé thích nhất chính sẽ là người tốt.”

Rồi quay sang nhìn ông cụ, Tôn Diệu Già nói: “Ba, chuyện của lũ trẻ cứ để hai đứa nó quyết định, ba và con đều là người của thế hệ cũ rồi, hãy khoan dung hơn, đừng quá khắt khe với cháu nó.”

Nói xong, bà cũng không chờ ông cụ nói thêm câu nào, một tay nắm tay Lục Gia Xuyên, một tay nắm tay Chu Sinh Sinh đi ra ngoài cửa.

Tiến hai người xuống dưới sân, dưới ánh nắng chiều bà nở nụ cười mỉm: “Thực ra so với khung cảnh khách sáo và hòa thuận giả dối, thì cảnh tượng hôm nay tuy rằng khiến người ta có chút khó xử, nhưng dù sao cũng là sự thật. Chu tiểu thư, đứa con trai này của dì thực sự không phải một người dễ mở lòng, nếu nó đã chủ động dẫn con về nhà thì nhất định là người nó rất thích. Đối với người mà con trai dì yêu thương, dì cũng hi vọng mình sẽ đối xử thật chân thành với con.”

Chu Sinh Sinh nhìn bà nở nụ cười chân thành, chẳng hiểu sao lại nổi lòng tôn kính.

Cô đứng ở đó, nắm thật chặt tay Lục Gia Xuyên, có chút khẩn trương, có chút ngại ngùng, nhưng lời nói lại chắc nịch: “Thưa dì, con biết ạ. Tuy rằng nhìn con có vẻ không hợp với con trai dì, nhưng con chắc chắn khi anh ấy ở bên cạnh con mới thật sự là Lục Gia Xuyên. Tuy rằng anh ấy nóng tính, khắt khe lại hay soi mói, nhưng khi ở cạnh con anh ấy đã bình tĩnh hơn, biết bao dung và dịu dàng hơn. Con không biết người ta nói kim đồng ngọc nữ là thế nào, nhưng ở thời điểm này, con cảm thấy chúng con là một đôi trời đất tác thành.”

Dừng một chút, cô nở nụ cười: “Con cảm thấy, ở cạnh con trai dì, thật ra con là hợp nhất rồi.”

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “To gan thật? Có ai chê người yêu như em không?”

Giây tiếp theo, anh nghiêm mặt, nói to và đồng dục với Tôn

Diệu Già: “Rõ ràng con mới là người trèo cao.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Bọn họ đi rồi, cách một khoảng khá xa Chu Sinh Sinh vẫn quay đầu lại vẫy tay với Tôn Diệu Già ở phía xa xa.

Cô nhìn người phụ nữ dần biến thành một chấm nhỏ giữa bầu trời tà dương, nhẹ giọng nói: “Tương lai em cũng muốn trở thành người như mẹ anh vậy.”

“Người như nào?”

“Nhìn thì tưởng dịu dàng yếu ớt nhưng lại có sức mạnh khiến người ta phải nể phục.”

“Tuy rằng anh không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày em yếu ớt khấp nép sau lưng anh, nhưng về sau của câu em vừa nói, thì công nhận là em đã làm được.”

Chu Sinh Sinh vui vẻ: “Thật không? Anh cảm thấy thế thật à?”

“Đúng vậy. Mỗi lần em động tay động chân với anh, anh luôn cảm thấy mặt em tỉnh bơ, nhưng vừa biến sắc thì anh không thể không nể phục.”

“... ..”

Buổi gặp người lớn cứ hạ màn như thế, tuy rằng quá trình không tốt đẹp cho lắm nhưng kết cục lại khiến người ta cảm động.

Sau hôm ấy, Chu Sinh Sinh vụng trộm nghe được cuộc trò chuyện của Lục Gia Xuyên và Tôn Diệu Già.

Tôn Diệu Già ở đầu bên kia sợ hãi nói: “Gia Xuyên này, lần sau con sẽ không dẫn một cô khác về nhà đấy chứ?”

Lục Gia Xuyên: “Không đâu ạ.”

“Lần trước cô gái con dẫn về rất xinh, lúc này cũng không tệ. Nhưng mà đàn ông dù sao cũng phải làm đến nơi đến chốn, không được thay đổi thất thường.”

“Con hiểu mà.”

Chu Sinh Sinh có chút khó xử, sau liền lắc lắc tay Lục Gia Xuyên: “Nhưng em không muốn cứ giữ gương mặt này, em muốn xinh đẹp hơn. Nếu em lại đổi mặt, lần sau anh về nhà phải nói với mẹ anh thế nào?”

Lục Gia Xuyên đang gọt táo, mắt không chớp đáp lời: “Thì nói em đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi.”

Chu Sinh Sinh: “...”

-----oOo-----

Chương 79: Lấy anh nhé ~

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện tình yêu, người người đều nói, trong sách cũng có viết, còn được phổ thành lời bài hát.

Nghe thì chỉ là hai chữ vô cùng bình thường chẳng có gì lạ.

Nhưng những người lâm vào bể tình, trưởng thành rồi cũng hóa ngây thơ, ngây thơ rồi cũng biến trưởng thành, tuyệt vời đến mức nào chứ.

Năm thứ chín Chu Sinh Sinh đổi mặt, cô hai mươi sáu tuổi.

Từ sau sự kiện năm ngoái đại vương ngậy thơ Lục Gia Xuyên xóa hết báo thức của cô, thành công khiến cô mất đi khuôn mặt quốc sắc thiên hương thì một năm sau đó cô liền giữ lại gương mặt người qua đường ba mươi tuổi chẳng hề thay đổi này.

Tuy rằng trông mặt hơi xấu tí, nhưng cô thường hay cùng Lục Gia Xuyên về nhà ăn cơm với Tôn Diệu Già, các bậc trưởng bối đã quen với gương mặt này rồi, thay đổi nữa cũng sẽ không tiện. Cô cũng có chút lòng hư vinh của bản thân, tựa như lời nhạc trong ca khúc nào đó vậy, người không vì mình, trời tru đất diệt. Nhưng so với tình cảm cô dành cho Lục Gia Xuyên và tâm ý đối với Tôn Diệu Già, cô lại cảm thấy thực ra khuôn mặt này cũng chẳng hề tệ như cô đã nghĩ.

Lục Gia Xuyên thỉnh thoảng lại hỏi một câu: “Không muốn đổi mặt nữa à?”

“Không đổi nữa.”

“Vì sao không đổi nữa?”

“Thay đổi làm gì, rồi anh lại giả trò nửa đêm, làm mất gương mặt tiên nữ nghìn năm có một của em?”

Anh nhìn Chu Sinh Sinh cây ngay không sợ chết đứng, cũng không vạch trần lời cô, cô luôn khẩu thị tâm phi như thế đấy, ngoài miệng thì nói mấy lời chẳng hề khách khí, trong lòng lại có suy nghĩ khác.

Nhưng có lẽ là vì ở bên nhau quá lâu, đã hiểu được con người cô nên anh cuối cùng cũng học được cách nhận ra cô

dưới hàng ngàn lớp mặt nạ khác nhau, nhận ra sự chân thành và thiện ý trong những lời nói một đằng nghĩ một nẻo của cô.

Lục Gia Xuyên rất hiểu vì sao Chu Sinh Sinh lại không muốn thay đổi khuôn mặt này.

Đó là sự thỏa hiệp vì tình yêu.

Lễ tình nhân năm Chu Sinh Sinh hai mươi sáu tuổi, Lục Gia Xuyên không tặng cô món quà gì cả, anh xin nghỉ làm ngày hôm đó, từ sáng sớm tinh mơ đã chở Chu Sinh Sinh ra ngoài.

“Trời còn chưa sáng, anh muốn đưa em đi đâu thế?” Cô buồn ngủ mơ màng ngồi ở ghế lái phò mặt vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Tạm thời cứ giữ bí mật đã.” Anh cầm chiếc chặn mông ở ghế sau, rồi hạ ngựa ghế lái, đắp chăn lên người cho cô, “Em cứ ngủ thêm lát nữa đi. Chắc xe đi cũng còn lâu đấy, chắc phải sáu giờ tối mới đến nơi.”

“Sao anh lại chọn nơi đón lễ tình nhân xa thế làm gì?” Cô lăm bầm một câu.

Lục Gia Xuyên trấn an xoa xoa đầu cô, không trả lời.

Bởi vì Chu Sinh Sinh không có chứng minh thư thật nên không thể đi xe lửa. Mà con đường lại quá xa, anh chỉ có thể lựa chọn cách tự lái.

Chu Sinh Sinh nằm xuống liền mệt rũ rùi, anh cố gắng xuất phát từ sớm, cả đường đi vô cùng bình yên.

Thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn một cái, cô như con heo nhỏ

đang ngủ say sưa, thỉnh thoảng chợt giật mình hừ hừ một hai tiếng.

Lục Gia Xuyên bật cười, trong mắt tràn ngập yêu thương.

Đến giữa trưa, đi ngang qua thành phố nào đó, Lục Gia Xuyên ngựa quen đường cũ chạy tới một nhà hàng nào đó, dẫn cô vào ăn món nhật.

Chu Sinh Sinh hỏi: “Anh từng tới đây rồi à?”

“Chưa tới bao giờ.”

“Thế sao anh biết nhà hàng này?”

“Lúc dò đường trên mạng, tiện tay nên tra ra được thôi.”

Chu Sinh Sinh liếc mắt xem thường: “Anh đúng là người có tâm hồn ăn uống nhỉ.”

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, không nói gì.

Trước giờ cô sống rất vất vả, anh đều biết hết.

Anh chưa bao giờ nhắc tới cuốn nhật ký đó của cô, lúc trước sau khi đọc xong liền để đúng lại chỗ cũ, lấy ra từ đâu thì cất lại ở đó. Mà Chu Sinh Sinh cũng không phải người hay kể khổ với người khác, cho nên cô chưa bao giờ kể cho anh nghe cuộc sống kham khổ ngày xưa.

Bày quán bán ven đường, chạy công an trật tự địa phương, ăn cơm trong cặp lồng, bữa no bữa đói.

Cô đã từng viết một đoạn thế này trong nhật ký:

“Hôm ấy tuyết rơi nhiều, tôi cũng theo túi đồ chứa toàn đồ

trang sức trốn trong siêu thị 7/11 ven đường tránh công an địa phương, vì đang viêm màng túi nên chỉ dám mua một chai nước lọc. Có cậu bé theo mẹ đi vào, chỉ tỏ muốn mua hộp cơm cari xào bò trong quầy ẩm thực, lại mua thêm hai bát mì Odon, ngồi ăn ngay bên cạnh tôi.

Cậu bé vừa ăn được một miếng đã bĩu môi nói không ngon, rồi vút ngay vào thùng rác bên cạnh.

Trong cơm cà ri có thịt bò có cả cà rốt, cậu ta gấp sạch thịt bò, cơm và cà rốt đều không động tới một miếng, rồi vút đi cả hộp.

Cậu tức giận nói với mẹ: “Rõ ràng mẹ đã hứa sẽ đưa con đi ăn ở nhà hàng Nhật Bản! Mẹ nói dối!”

Người phụ nữ dỗ cậu: “Vì hôm nay tuyết rơi nhiều quá, hôm khác chúng ta đi ăn nhé.”

Cậu ta bắt đầu ăn vạ: “Con muốn ăn kimbap chiên, nhiều shushi cá hồi, bạch tuộc hải sâm, a, còn cả tempura và mì tôm Odon nữa!”

Tôi ngồi uống nước lọc ngay bên cạnh, chỉ có thể cảm thán khoảng cách chênh lệch giữa người và người.

Cậu ta còn nhỏ tuổi mà đã được thưởng thức bao món ăn ngon thế rồi, toàn những cái tên mà tôi chưa từng nghe bao giờ. Có thể viết đến đây, tôi mới bi ai nhận ra hóa ra tôi cũng vô ý thức mà nhớ tên những món ăn đó, chắc hẳn trong lòng cũng hi vọng có một ngày nào đó mình cũng được như thế, muốn ăn gì thì ăn, muốn sống thế nào thì sống như thế đó.

Thật sự rất hâm mộ cậu bé ấy.”

Vì thế trong lúc sắp xếp lịch trình Lục Gia Xuyên cũng tìm kiếm những nhà hàng mà mình sẽ đi ngang qua, trong lúc vô tình thì tìm được nhà hàng nhật này. Trong khoảnh khắc đó anh chợt nhớ tới những dòng nhật ký của Chu Sinh Sinh.

Chu Sinh Sinh người hâm mộ một cậu bé, Chu Sinh Sinh người đã quá quen với cuộc sống khổ cực ngay cả mì Oden cũng không nỡ mua một bát, thời giờ mỗi khi nhớ tới đoạn văn ấy, lòng anh cứ chua xót như lên men.

Cho nên anh chẳng chút do dự chọn bữa trưa tại nhà hàng này.

Dù sao anh cũng là thần ước nguyện của cô.

Đây là một nhà hàng đồ Nhật chính gốc, từ cách trang trí bên trong cũng theo phong cách Nhật Bản điển hình, không dùng quá nhiều đồ nội thất cao cấp, nhưng lại có thể mang tới bản sắc và những món ăn truyền thống riêng của người Nhật Bản.

Đèn lồng đỏ, tatami.

Cửa kéo ra vào, bộ đồ ăn kiểu nhật.

Chu Sinh Sinh như đứa trẻ vô cùng hào hứng, ngồi đối diện anh quan sát đánh giá xung quanh.

Lục Gia Xuyên gọi rất nhiều món, cô ght sát tai anh nhỏ giọng nói: “Sao anh gọi nhiều thế, ăn không hết thì phí lắm!”

“Món nhật thường rất ít, nên chúng ta cứ gọi hết đi.”

“Nhỡ đâu không ăn hết thì sao?”

“Thì gói về. Tối nay chúng ta sẽ ăn đêm.”

Anh nói tới đây, Chu Sênh Sênh lại nhin không được mà hỏi:
“Chúng ta đang đi đâu đấy?”

“Bí mật.”

Đây là câu trả lời mà mấy ngày nay cô có quẩn quýt dò hỏi, Lục Gia Xuyên cũng chỉ đáp lại như thế, hai chữ, vô cùng ngắn gọn lại có sức mạnh ngăn cản lời cô.

Tuy nhiên Chu Sênh Sênh cũng không tiếp tục hỏi thêm nhiều nữa, bởi vì từng món ăn đã được bê lên rồi, cô hoa hết cả mắt, đã quên luôn trước đó mình đang quan tâm đến chuyện gì.

Một nhân viên nữ mặc bộ đồ kimono sắp xếp từng món ăn theo hàng, rồi giới thiệu tên từng món.

“Kimbap chiên, quý khách từ từ thưởng thức.”

“Shushi cá hồi, quý khách từ từ thưởng thức.”

“Bạch tuộc hải sâm và tempura, quý khách từ từ thưởng thức.”

“Mì tôm Odon, quý khách từ từ thưởng thức.”

...

Anh gọi không chỉ bằng đầy món, nhưng món nào có tên trong nhật ký anh đều gọi lên hết cả.

Lục Gia Xuyên nhìn Chu Sênh Sênh, cô vui vẻ ngồi ở đó, cũng không nhận ra gì cả, dù sao món nhật đối với cô toàn là những món xa lạ, có lẽ cô đã quên tên những món ăn

từng nghe vài năm trước rồi.

Nhưng anh thì không quên.

Anh bày từng món ăn tới trước mặt cô, dạy cô cách chấm nước tương, thêm mù tạt, nhìn cô cay xè đến rơi cả nước mắt, hay ăn được miếng ngon mà hai mắt sáng bừng.

Thật ra anh cũng không thích mấy món đồ Nhật này cho lắm, ăn cũng không nhiều.

Nhưng nhìn cô vui vẻ ăn như gió cuốn, anh lại không nhịn được mà bật cười.

Buổi liên hoan cuối năm ở bệnh viện anh đã từng thấy một cặp đôi yêu nhau, tướng ăn của nhà nam rất khó nhìn, như thường luồng quái thú, chẳng để ý xung quanh, nhưng cô gái ngồi cạnh chẳng hề ghét bỏ anh ta, ngược lại còn gấp những món anh thích cho anh ta.

Khi đó anh từng cảm thấy không thể tưởng tượng được, ăn như thế không cảm thấy xấu hổ sao?

Nhưng hôm nay, tuy không làm thế ở nơi công cộng, nhưng anh cũng đã hiểu được tâm trạng của cô gái đó.

Khi bạn ngồi ăn cùng người bạn yêu, bạn sẽ hi vọng cô ấy ăn ngon miệng, hi vọng cô ấy ăn thật thoải mái, hi vọng cô ấy được ăn những món ngon nhất, hi vọng khi cô ấy ngẩng đầu nhìn bạn bên bên khóe miệng còn dính chút nước tương.

Còn anh sẽ làm gì?.

Anh cười cười, cũng không rút khăn giấy, mà vươn tay tới bên khóe miệng cô khẽ quệt một cái.

Nhìn hai má cô đỏ ửng quay ra quan sát xung quanh.

Anh cũng không cười cô, kẹp một miếng sushi cuộn cá hồi mà cô vừa khen đặt vào trong bát cô: “Ăn đi.”

Đến lúc lên xe, Chu Sinh Sinh cảm khái vịn phần xoa xoa bụng: “Thỏa mãn thật!”

“Thắt dây an toàn.” Anh nhắc nhở cô, nhìn cô vươn vai, rồi cúi người thắt dây an toàn cho cô.

Nào ngờ Chu Sinh Sinh lại ôm lấy cổ anh, làm nũng hôn chụt lên má anh một cái, bẹp một tiếng: “Cám ơn anh Lục Gia Xuyên, đây là lễ tình nhân vui vẻ nhất trong hai mươi sáu năm cuộc đời của em!”

“Vì được ăn đồ Nhật à?”

“Vì được ăn với bác sĩ Lục người mà em yêu nhất, lại còn được ăn đồ Nhật nữa.” Cô cười hì hì, đúng là biết cách mượn gió bẻ măng mà.

Anh bật cười, băng quơ nói một câu: “Lời này nói hơi sớm rồi, chờ đến tối nay, em sẽ càng vui hơn đấy.”

Đỗ Chu Sinh Sinh ngủ trưa một giấc xong, Lục Gia Xuyên lại tiếp tục lái xe.

Chuyến hành trình lần này dài dằng dặc, Chu Sinh Sinh tỉnh tỉnh mê mê, hát theo ca khúc radio đang phát, ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ chán chê, cho đến khi mặt trời xuống núi, hai người mới đến được thành phố ấy.

Xe cuối cùng cũng đỗ lại ở bãi đỗ xe ngoài sân vận động, Lục Gia Xuyên dẫn cô đến cửa sân vận động nơi mà người ta đang xếp hàng đông nghìn nghịt, rồi lôi hai tấm vé ra.

Chu Sinh Sinh không nhìn vé, mà chỉ trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm màn hình led cỡ lớn bên trong sân vận động.

Trên màn hình có một người đàn ông vô cùng đẹp trai đứng đó, thần khí không gì sánh bằng.

Phía dưới ảnh chân dung của anh là một hàng chữ to chạy dài không ngừng lóe sáng: Buổi hòa nhạc thứ ba chuyển lưu diễn toàn quốc của Tiêu Kính Đằng.

Cô quay ngoắt sang nhìn Lục Gia Xuyên.

Người phía sau đưa vé cho người soát vé, rồi nắm tay cô, thông dong đi vào.

“Anh đi xa như vậy, chỉ vì muốn đưa em đi xem concert thôi à?” Cô mở to hai mắt nhìn anh.

“Đúng vậy. Năm ngoái anh có hỏi ý em, em muốn đi mà.”

“Thế sao anh không nói sớm với em, em sẽ chọn buổi nhạc hội của Trần Dịch Tấn, em thích anh ấy còn hơn Tiêu Kính Đằng nữa!”

“...”

Lục Gia Xuyên còn chưa kịp trả lời, thì đã có hai nữ sinh đi trước bọn họ trên mặt dán sticker, trên tay cầm đèn led phần nô quay đầu: “Tiêu Kính Đằng thì sao? chị không muốn xem thì về đi!”

“Đúng vậy, không thích thì thôi, tới tận sân vận động làm gì?”

Chu Sinh Sinh: "... Không phải, mấy đứa nghe chị nói đã, thật ra chị cũng rất thích Tiêu Kính Đăng..."

Lục Gia Xuyên một tay giữ tay cô, cắt ngang lời cô, đi về phía khán đài của bọn họ.

Cũng không phải vị trí nhìn sân khấu rõ lắm.

Cả hai người họ không ai là fan cuồng của Tiêu Kính Đăng, chỉ là muốn cảm nhận không khí của một buổi nhạc hội.

Không quá xa cũng chẳng quá gần chính là khoảng cách tốt nhất.

Lục Gia Xuyên đưa chiếc đèn lightstick mà nhân viên hậu cần phát cho Chu Sinh Sinh, kéo cô cùng ngồi xuống.

Cô thấy trong tay anh còn có một túi bóng màu đen, liền hỏi: "Đó là gì vậy?"

"Túi rác thôi." Anh thuận miệng trả lời, "Sợ vào đây có gì cần vứt nên anh tiện thể mang theo một cái."

Chu Sinh Sinh gật đầu, rất nhanh đã bị tiếng hò hét của đám người hấp dẫn, nhìn xung quanh một lượt.

Đây là lần đầu tiên trong uộc đời cô được tới xem nhạc hội, Chu Sinh Sinh rất nhập tâm, quấy quên mình, quơ quơ chiếc đèn lightstick hò hét rồi lại vỗ tay cùng những fan nữ điên cuồng.

Thật ra không phải cô điên, mà là sự hấp dẫn của giọng ca nam, khiến người ta như quên đi hiện thực, ca sĩ trên sân khấu cùng người nghe dưới khán đài như hòa thành một thể, có thể cùng nhau điên cùng nhau hét, liều lĩnh thỏa thích quấy quên mình trong thế giới âm nhạc rộng lớn vô biên.

Giờ phút này mặc kệ bạn có phải là fan của ca sĩ đứng trên sân khấu hay không, thì nhất định bạn cũng sẽ thích bầu không khí này.

Lục Gia Xuyên nắm tay cô cùng nhau hò hét cùng nhau hoan hô.

Cô nghiêm túc chăm chú nhìn người trên sân khấu.

Còn anh thì cứ nhìn cô không rời mắt.

Khi buổi biểu diễn mới được một nửa, Chu Sinh Sinh bỗng nhiên nhận ra có điều gì đó rất lạ, trên đỉnh đầu cô có một luồng nhiệt nóng rực, trên bầu trời có những hạt mưa bụi lạnh buốt bắt đầu rơi xuống.

Cô ngẩn người, nhanh chóng thu mắt về, đầu tiên là nhìn lên trời rồi lập tức hoảng loạn nhìn về phía Lục Gia Xuyên: “Mưa rồi? Trời sắp mưa rồi!”

Cô muốn đứng dậy, muốn tìm một nơi nào để trốn.

Nhưng cánh tay lại bị anh nắm chặt, anh kéo cô ngồi xuống, khẽ lắc đầu.

“Trời sắp mưa rồi! Em sắp đổ mồ hôi rồi!” Cô ngồi sát vào gần anh, gấp không cần được.

“Anh biết.” Anh yên lặng nhìn cô, lòi chiếc ô trong túi bóng đen anh mà đã chuẩn bị từ trước.

Chu Sinh Sinh ngẩn người: “Anh.... Anh biết rồi?”

Ngay lập tức cô nhận ra điều gì đó: “Anh biết hôm nay ở đây có mưa sao?”

Trong sân vận động hàng ngàn người, tiếng người ồn ào, tiếng nhạc ồn ào. Tất cả mọi người đều đang hò hét, tất cả mọi người đều đang hướng ánh mắt về nam ca sĩ trên sân khấu.

Trời đang mưa, trùng hợp là danh hiệu của nam ca sĩ ấy cũng là Vũ thần

Anh ấy đang cất tiếng hát, trên người là bộ trang phục hoa lệ, một tay anh cầm chiếc giá đỡ micro lắc qua lắc lại trông rất ngẫu.

Mà mọi người cũng hát theo anh: Bảo anh sao lại không yêu em. [1]

[1] Bảo anh sao lại không yêu em - 怎麼說我不愛你 - 蕭敬騰

Một lần lại một lần, là những con chữ lặp đi lặp lại.

Chu Sinh Sinh kinh ngạc nhìn Lục Gia Xuyên trước mặt, ngay giây sau đó anh ôm chặt cô vào lòng.

Trong khi cả sân vận động đang đồng lòng hát “Bảo anh sao lại không yêu em ” thì anh cúi đầu lặng lẽ hôn cô.

“Em cứ an tâm mà đổi mặt, anh ở đây.” Trước khi hôn cô, anh thầm thì một câu cuối cùng, “Lễ tình nhân hạnh phúc, Chu Sinh Sinh.”

Khoảnh khắc ấy, Chu Sinh Sinh mới hiểu được, hóa ra món quà mà anh lựa chọn tặng cô trong đêm tình nhân chính là cùng cô đổi mặt.

Lúc này đây, anh đang ở bên cô, hôn cô.

Nếu tâm trạng ảnh hưởng đến sự thay đổi của gương mặt, vậy thì anh nguyện ý dùng sự nỗ lực lớn nhất, để khoảnh khắc này khiến cô cảm thấy bình yên và vững lòng.

Cô nở nụ cười, ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn ấy.

Ca sĩ trên sân khấu, hàng vạn khán giả dưới khán đài, giờ phút này chỉ là sự tồn tại râu ria ngoài lề.

Còn trong thế giới của cô chỉ có một mình Lục Gia Xuyên.

Chỉ có một mình anh là sáng rực, đáng giá để cô vừa khóc vừa cười mà nói một câu: Bảo em làm sao không yêu anh.

Cả đêm ấy, cho đến lúc kết thúc buổi hòa nhạc, Lục Gia Xuyên vẫn cầm ô che cho Chu Sinh Sinh đến khi ra đến bãi đỗ xe.

Trên đường đi cô cứ liên tục hỏi anh: “Thế nào? Anh thấy gương mặt này có xinh không?”

Hành động thì như cô nữ sinh, nhìn thế nào cũng chẳng có bộ dáng của một cô gái hai mươi sáu tuổi.

Lục Gia Xuyên chẳng biến sắc, không buồn không vui, chỉ nói: “Trong mắt anh lúc nào em cũng đẹp nhất.”

Anh muốn thừa nước đục thả câu, cô cũng chẳng có cách nào, vô cùng hoang mang nhanh chóng muốn ra bãi đỗ xe, khẩn trương soi mình trong kính chiếu hậu

Vừa liếc mắt một cái, cô vô cùng phấn khởi.

Trải qua một năm, Chu Sinh Sinh cuối cùng cũng về lại nhan sắc đỉnh cao.

Cô cảm động ôm mặt, vừa vui mừng vì gương mặt xinh đẹp đã trở lại, lại vừa lo lắng không biết phải báo cáo mọi chuyện với mẹ Lục thế nào đây.

Lục Gia Xuyên nở nụ cười, thấy cô vừa vui vừa lo, đột nhiên mở miệng hỏi một câu: “Chu Sinh Sinh, nếu em đã thích mẹ anh như thế, thôi thì thú nhận hết mọi chuyện với mẹ đi?”

Chu Sinh Sinh ngẩn người.

Chỉ thấy trên khóe mắt anh toàn là sự dịu dàng lưu luyến, khuôn mặt như tranh, hai mắt sáng rực: “Sớm muộn gì cũng phải đối xung hộ gọi mẹ, đối với mẹ dù sao cũng nên thẳng thắn một lần đúng không?”

Gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, mắt đảo loạn lên, giọng ấp úng: “Cái gì, cái gì mà sớm muộn gì cũng phải gọi mẹ, mọi chuyện chưa ra đầu vào đầu, giờ anh lại nói linh tinh luyên thuyên —— “

Nhưng cô không thể nói hết câu được nữa.

Bởi vì người đàn ông kia đã lôi một chiếc hộp nhung màu xanh lam ra, nhỏ nhắn ngọt ngào.

Vừa liếc mắt thì bất cứ ai cũng đoán ra trong đó là thứ gì.

Cả người cô bỗng chốc cứng đờ.

Mà người đang ngồi ở ghế lái chính, khẽ ho một tiếng, không tự nhiên lắm mà nói: “Anh định chọn một nơi thật long

trọng, rồi sẽ quỳ xuống cầu hôn em, muốn chuẩn bị một bó hoa hồng, muốn làm một vài chuyện lãng mạn như là giấu chiếc nhẫn này ở một nơi nào đó khiến em ngạc nhiên. Nhưng vì thời gian quá gấp, buổi nhạc hội lại kết thúc quá muộn, nên anh đã ngẫm lại, thực ra nơi lãng mạn nhất trên thế giới này chẳng phải là nơi chỉ có anh và em thôi sao?”

Anh khẽ bật cười, rất thẳng thắn bộc bạch: “Chu Sinh Sinh, anh chính là một người đàn ông nhạt nhẽo chẳng hiểu gì về lãng mạn. Anh không hay nói lời ngon ngọt, nhưng cả đời này anh sẽ chỉ nói những lời đó với mình em. Anh không thích mặc âu phục, nhưng nếu có thể cưới em về nhà, anh cũng nguyện ý mặc nó một lần để đám cưới ấy thật long trọng. Anh khó tính khó chiều, nhưng đời này anh sẽ cố gắng kiềm chế nó trước mặt em. Thỉnh thoảng có lúc ngây thơ lại có lúc bốc đồng, thỉnh thoảng hơi ngốc thỉnh thoảng lại giả vờ ngu, tuy rằng anh có thể chắc chắn cả đời này em sẽ chẳng bao giờ ghét bỏ anh, nhưng anh vẫn muốn giải thích cho bản thân một câu, bởi vì chút bốc đồng ấy, chút hồn nhiên và ngớ ngẩn ấy, đều bắt nguồn từ việc anh yêu em.”

Chu Sinh Sinh che miệng, có nước mắt từ khóe mắt trào ra.

Lục Gia Xuyên thở dài: “Em xem, đến cả cầu hôn anh cũng làm em khóc, anh quả nhiên là người sát phong cảnh nhất mà.”

Anh định cất hộp nhẫn đi, ai oán thở dài.

Ngay sau đó, người phía trước đột nhiên cướp nó lại, mở ra, lôi chiếc nhẫn kia ra tự đeo vào tay cho mình.

“Sát phong cảnh em cũng nhận.” Cô vừa cười vừa khóc, lau khô nước mắt mà nhìn anh.

Chỉ liếc mắt một cái, Lục Gia Xuyên có sát phong cảnh hay không cô cũng chẳng biết, nhưng anh xảo xảo mãnh khốe, giả vờ vô tội, cô lại có thể biết rất rõ ràng.

Bởi vì người đàn ông một giây trước còn đang ai oán than thở, chính là để chờ cô mắc bẫy.

Quả đúng như Khương thái công câu cá chờ thời [2]thôi.

[2] Điển tích “Câu cá chờ thời” của Khương Thái Công là một câu chuyện về đức tính kiên nhẫn của người làm việc lớn

Cô đang định tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, thì tay lại bị người đàn ông kia giữ chặt, nắm trong lòng bàn tay.

“Chu Sinh Sinh.” Anh gọi tên cô với thái độ nghiêm túc trước nay chưa từng thấy.

Cô ngẩn ra, ngẩng đầu chạm mắt với anh.

Lục Gia Xuyên nở nụ cười, trong đôi mắt đen sáng rực chỉ phản chiếu bóng hình của một mình cô, còn anh thì vô cùng chăm chú giữ chặt bóng dáng cô trong mắt mình, kéo cô chìm sâu trong mắt anh, mở miệng nói ra ba chữ rất bình thường nhưng lại khắc cốt ghi tâm ấy.

Xinh đẹp cũng được, khó coi cũng chẳng sao.

Mặt thay đổi hàng ngày cũng được, mà cả đời chẳng thay đổi cũng chẳng sao.

Dù rằng ngày nào cũng có vô số người hỏi anh: Vì sao anh lại yêu cô?

Còn anh chỉ có một câu trả lời đáp lại.

—— Bảo tôi làm sao không yêu cô ấy?

HOÀN CHÍNH VĂN

Hà Nội ~ Đông 16.12.2018 | 21: 28 PM

Dung Quang | Vũ Nguyên Phương

[Phụ] : Hôm nay là một ngày đông không lạnh lắm, chắc là ngày ấm nhất của tuần này, sau cái đêm Hà Nội không ngủ vì ĐTVN thì mình đã có động lực để kết thúc một câu chuyện dài hơi này.

Với mình, câu chuyện này khá dài, nó dài và khó edit hơn cá Nại Hà, bộ truyện mà mình đã hoàn thành trong năm 2016 nhưng để nhắc tới câu chuyện này thì mình vô cùng hài lòng, hài lòng với tất cả các nhân vật trong truyện.

Dung Quang đã có sự tiến bộ trong cách tạo cốt truyện và nhân vật rõ rệt so với những tác phẩm trước đó, dù vẫn có những bug nhỏ nhưng nó không ảnh hưởng đến mạch truyện quá nhiều. Trong các tác phẩm trước gần như không có nhiều nhân vật phụ thì truyện này tuyến phụ đã được mô tả nhiều và có hẳn một câu truyện về họ, cặp đôi phụ cutoe dễ thương đã man o/ tác giả còn ưu ái dành phát kít đầu tiên của truyện là cho đôi này nữa chứ ☐). Trong truyện cũng nhắc tới nhiều mảnh đời của nhiều con người khác nữa, mỗi mảnh đời là một bài học và câu truyện nào cũng rất xúc động. Quay trở về với hai nhân vật chính của chúng ta ~

Chu Sinh Sinh - một người con gái mạnh mẽ lạc quan ngổ ngáo mang trong mình một bí mật mà chẳng dám nói với ai. Bí mật đó là cô có hàng ngàn khuôn mặt, tuy vậy ẩn sâu trong những gương mặt đó là một linh hồn mãi chẳng bao giờ thay đổi. Nhìn cô lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống nhưng chẳng ai biết để có thể mạnh mẽ cô ấy đã

phải trải qua những ngày tháng gian khổ vất vả đến mức nào. Người con gái lúc nào cũng mong mỗi sẽ có một chàng trai có thể nhận ra linh hồn cô trong hàng vạn gương mặt ấy và cuối cùng trời chẳng phụ lòng người. Trời tặng cô một người đàn ông tên là Lục Gia Xuyên.

Bác sĩ Lục - người đàn ông tính khí thất thường, độc mồm độc miệng nhưng có một trái tim lương thiện hơn bất cứ ai. Khoác trên người chiếc áo blouse trắng, mang trên vai trọng trách mang tới ánh sáng cho hàng vạn người. Vị bác sĩ ấy chưa bao giờ quên ước nguyện lúc ban đầu khi theo đuổi nghề bác sĩ; và đó cũng chính là nỗi đau trong lòng anh.

Một người đàn ông cùng một nỗi đau chẳng biết tỏ bày cùng ai; một cô gái ôm một bí mật chẳng dám thú nhận với ai. Hai con người ấy bất ngờ gặp nhau, quen nhau rồi dần cảm mến nhau nhưng một cơn mưa xuất hiện cuốn trôi những hạt mầm tình yêu mới chớm nở. Mối quan hệ của họ lại quay trở về vạch xuất phát ban đầu nhưng người con gái ấy nhận ra anh chính là định mệnh đời mình, cô tìm mọi cách để bước vào cuộc đời anh, khiến anh hiểu cô yêu cô và tìm ra cô.

*Một vài dòng cảm nhận về nhân vật và câu truyện qua góc nhìn của editor, câu truyện thực sự mang lại cho mình nhiều cảm xúc. Vì thời gian khá bận rộn cộng thêm truyện khó edit nên mình làm bộ này hơi lâu, các bạn đọc ngắt quãng chắc cũng khó chịu, nên mình cố gắng tập trung edit nốt rồi đăng một thể ^^*

Trân trọng,

-----oOo-----